

al patrulea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

FURTUNA
RĂZBOIULUI

VICTORIA AVEYARD

Seria: Red Queen #4

FURTUNA RĂZBOIULUI

Original: *War Storm* (2018)

Traducere din limba engleză de:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

N
NEMIRA

2019

Mare

Tăcerea ne acoperă mult timp.

Deși e plin de oameni, Corviumul pare pustiu.

Dezbină și cucerește.

Implicațiile sunt clare, contururile sunt bine trasate. Și Farley, și Davidson se uită încordați la mine și eu le întorc privirea.

Probabil Cal n-are nici cea mai vagă idee, nici cea mai mică bănuială că Montfortul și Garda Stacojie n-au de gând să-i permită să-și păstreze tronul pe care l-ar cuceri. Probabil că lui îi pasă mai mult de coroană decât de părerea vreunui roșu. Și presupun că nici n-ar trebui să-i mai zic „Cal”.

TiberiasCalore. Regele Tiberias.Tiberias al Șaptelea.

Cu numele acesta s-a născut, numele acesta îl purta atunci când l-am cunoscut eu.

Hoțo, îmi spunea el atunci. Acesta era numele meu.

Îmi doresc să-mi pot șterge din minte ultima oră. Să fac câțiva pași înapoi în timp. Să mă clatin. Să mă poticnesc. Să mă mai bucur încă o secundă de starea aceea de fericire, când nu simțeam decât durerea mușchilor obosiți și a oaselor puse la locul lor. Să mă mai bucur de golul din suflet după ce mi s-a scurs din trup toată adrenalina luptei. Să mă mai bucur de dragostea și sprijinul lui. Da, mi-a frânt inima, dar tot nu-l pot urî acum pentru alegerea făcută. Furia va veni mai târziu.

Farley pare îngrijorată. Nu-i stă în fire. Diana Farley m-a obișnuit cu intransigența și înverșunarea. Îi zvâcnește gura înconjurată de cicatrice când observă că mă uit lung la ea.

— Voi transmite Comandamentului hotărârea lui Cal, spune ea, punând capăt tăcerii tensionate.

Vorbește încet, pe un ton măsurat.

— *Doar* Comandamentului. Ada va duce mesajul.

Premierul Montfortului lasă bărbia în jos, semn că este de acord.

— Bun. Probabil că generalii Drummer și Swan au aflat deja ce s-a întâmplat. N-o scapă din ochi pe regina Lerolan de când a intrat în joc.

— AnabelLerolan a fost destul timp la curtea lui Maven, cel puțin câteva săptămâni, spun eu.

Mă mir că nu-mi tremură glasul. Cuvintele îmi sunt la fel de pline de forță. Trebuie să par puternică, deși numai puternică nu mă simt acum. Atitudinea

mea este o minciună, dar o minciună benefică.

— Probabil știe mai multe decât am știut eu vreodată.

— Probabil, încuviințează Davidson, bâțâind o dată din cap.

Dus pe gânduri, mijeste ochii și se uită în pământ. Nu caută ceva, ci se concentrează. La un plan. Ne așteaptă un drum anevoios. Până și un copil și-ar da seama.

— Tocmai din cauza asta va trebui să mă întorc acolo, adaugă el.

Tonul lui este unul de scuză. Ca și cum m-aș supăra pentru că face ce trebuie.

— Ca să fii ochi și urechi.

Farley și cu mine am răspuns în cor și ne privim surprinse.

Premierul Davidson pleacă. Părul lui cărunț lucește în lumina soarelui. A avut grijă să se spele de sudoare și cenușă după luptă; și-a înlocuit uniforma pătată de sânge cu una curată. Ca să-și recapete înfățișarea calmă și banală, cu care sunt obișnuiți ceilalți. Înțeleaptă decizie! Argintii dau atât de multă importanță aspectului lor exterior, aparenței de putere și bogăție cu care se fălesc neconștient. Cei mai îndârjiți sunt regele Samos și familia lui, din turnul de deasupra noastră. Davidson nici nu s-ar observa lângă Volo, Evangeline, Ptolemus și veninoasa aia de regină din Casa Viper. Ar putea chiar să se facă una cu pereții dacă ar vrea. *Nici nu-și vor da seama că este acolo. Nu-și vor da seama că noi suntem acolo.*

Respir sacadat, încercând să mă împac cu următorul gând: *Nici Cal nu-și va da seama.*

Tiberias – mă corectez, supărată. Încleștez pumnul și unghiile îmi intră în palmă. Mă doare, dar așa îmi trebuie. *Spune-i „Tiberias”, proasto!*

Zidurile negre ale Corviumului par ciudat de tăcute și goale acum, odată încheiat asediul. Renunț să-l mai urmăresc din ochi pe Davidson și mă uit la parapetele care înconjoară centrul orașului-fortăreață. Cutremurul care a declanșat furtuna de zăpadă a încetat de mult, întunericul s-a risipit și totul pare mai mic acum. Mai puțin impunător. Prin orașul acesta erau mânați soldații roșii spre moartea care-i aștepta în tranșee. Acum roșiii patrulează pe ziduri, pe străzi, prin fața porților. Acum roșiii stau la masă cu regii argintii și discută despre război. Câțiva soldați cu eșarfe roșii se plimbă încolo și înapoi, cu ochii în patru, cu armele vechi și uzate în mâini. Garda Stacojie nu va mai fi prinsă pe picior greșit și nu prea are motive să fie în stare de alertă, deși așa este. Deocamdată, armatele lui Maven s-au retras. Și nici măcar Volo Samos nu este chiar atât de viteaz, încât să pornească un atac din interiorul Corviumului. Plus că are nevoie de Gardă, are nevoie de Montfort, are nevoie de noi. Și, mai cu seamă, nu-i atât de prost încât să pornească un atac împotriva lui Cal – *Tiberius, ai uitat?* –, care l-a zăpăcit cu toate discursurile

alea sforăitoare despre egalitate. La fel ca noi, și Volo are nevoie de el. Are nevoie de numele lui, de coroana lui. Are nevoie de căsătoria aia afurisită cu fiica lui.

Îmi ard obrazii. Mi-e rușine de gelozia asta care m-a apucat din senin. Pierderea lui ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele. Pierderea lui n-ar trebui să mă doară la fel de tare ca posibilitatea de a muri, ca eventualitatea pierderii acestui război, ca zădărnicierea tuturor strădaniilor noastre. Dar mă doare. Și trebuie să îndur acest chin.

De ce n-am acceptat?

Am întors spatele ofertei pe care mi-a făcut-o. *Lui* i-am întors spatele. Mă răscolea profund această nouă trădare – trădarea lui Cal, dar și trădarea mea. Când ne-am spus *Te iubesc*, ne-am făcut amândoi o promisiune și amândoi am încălcat-o. Cuvintele astea ar trebui să însemne *Pe tine te aleg. Pe tine te doresc mai mult decât orice altceva. De tine am nevoie și voi avea mereu. Nu pot să trăiesc fără tine. Voi face orice ca să nu ne despărțim.*

Însă el nu a spus asta. Iar eu nu vreau s-o spun.

Eu reprezint mai puțin decât coroana aia și el reprezintă mai puțin decât cauza mea.

Reprezintă mai puțin, mult mai puțin decât teama că aș putea fi închisă într-o altă colivie. Mi-a oferit o coroană pe care îmi era imposibil s-o accept. Voia să mă facă regina lui, dacă Evangeline s-ar fi lăsat dată la o parte. *Din nou*. Știu deja cum arată lumea văzută din dreapta unui rege și nu vreau să re trăiesc această experiență. Cal nu este Maven, dar tronul este același. Îi schimbă pe oameni, îi corupe.

Ce soartă ciudată ar fi fost aceasta! Cal cu coroana lui, cu regina lui din Casa Samos și cu mine. În pofida a tot ceea ce simt și gândesc, o parte mică din mine tot își dorește să fi acceptat. Cât de ușor ar fi fost! Aș fi avut ocazia să mă potolesc, să mă retrag, să *câștig* și să mă bucur de o viață la care nu m-aș fi gândit vreodată. Să ofer familiei mele cel mai bun trai din câte există. Să fim cu toții în siguranță. Și să rămân alături de el. Să stau alături de Cal – o fată roșie la brațul unui rege argintiu. O fată roșie care ar fi putut să schimbe lumea. Să-l ucidă pe Maven. Să doarmă liniștită, fără coșmaruri. Și să trăiască fără să-i mai fie teamă.

Îmi mușc tare buza ca să alung dorința asta. Mă ispitește. Aproape că-i înțeleg alegerea. Chiar și despărțiți, tot potriviți unul pentru celălalt suntem.

Farley se foiește și-mi atrage atenția. Oftează, se întoarce cu spatele la zid și își încrucișează brațele la piept. Spre deosebire de Davidson, ea nu s-a deranjat să-și schimbe uniforma pătată de sânge. Însă a mea, plină de noroi și bălegar, este și mai murdară decât a ei. Evident că sângele de pe uniforma lui Farley este argintiu, dar acum s-a uscat și s-a făcut negru. N-au trecut decât

câteva luni de când a născut-o pe Clara și încă mai poartă cu mândrie în jurul taliei semnele sarcinii. A pierdut toată compasiunea de dinainte, iar acum ochii ei albaștri strălucesc de o furie nestăpânită. Bine că furia asta nu-i îndreptată împotriva mea. Se uită în sus, la turnul de deasupra noastră. Acolo are loc acel nefiresc consiliu al argintiiilor și al roșiilor, în care ni se va decide soarta.

— Era acolo, spune ea și nu așteaptă s-o întreb despre cine vorbește. Păr argintiu, ceafă lată, armură caraghioasă. Și totuși, încă respiră, cu toate că i-a străpuns inima lui Shade cu sabia.

Îmi înfig unghiile în podul palmelor când îmi aduc aminte de Ptolemus Samos. Prinț al Riftului. Ucigașul fratelui meu. Mă copleșește și pe mine aceeași furie nestăpânită pe care o simte Farley. Mă copleșește și rușinea.

— Da.

— Pentru că tu ai făcut o înțelegere cu soră-sa. Libertatea ta în schimbul vieții lui.

— În schimbul răzbunării mele, murmur eu. Și, da, i-am dat cuvântul meu lui Evangeline.

Farley își dezvelește dinții: scârba din grimasa ei nu are nevoie de traducere.

— I-ai dat cuvântul tău unei argintii. Promisiunea asta nu face doi bani.

— Dar este o promisiune.

Farley scoate un sunet gutural, ca un fel de mârâit. Își îndreaptă umerii lași și se întoarce să se uite la turn. Mă întreb de câtă stăpânire de sine are nevoie ca să nu dea fuga acum în sala din vârful lui și să-i scoată ochii lui Ptolemus. Eu una n-aș opri-o. Ba chiar mi-aș trage un scaun și aș admira spectacolul.

Îmi deschid un pic pumnul, ca să nu mă mai doară atât. Fără să vorbesc, fac un pas înainte, apropiindu-mă de ea. Ezit doar o fracțiune de secundă și apoi pun mâna pe brațul ei.

— Promisiunea *mea*. Nu a ta. Nu a altcuiva.

Farley se mai liniștește, iar rânjetul ei feroce se transformă într-un zâmbet compătimitor. Se întoarce să se uite la mine. O rază de soare îi aprinde ochii albaștri.

— Cred că ai fi mai bună în politică decât în război, Mare Barrow.

Zâmbetul meu este plin de durere.

— Sunt unul și același lucru, spun eu, rezumând lecția pe care sper s-o fi învățat. Tu crezi că ai putea s-o faci? Ai putea să-l omori?

Pe vremuri m-aș fi așteptat să râdă de mine, să-și bată joc de aluzia mea. Farley este o femeie dură, cu o carapace și mai dură. Este exact așa cum trebuie să fie. Însă acum există ceva – poate Shade, cu siguranță Clara, legătura apărută între noi – care-mi permite să văd dincolo de exteriorul ca

de piatră al doamnei general. Se gândește la întrebarea mea și îi cam piere zâmbetul.

— Nu știu, șoptește ea. Dar știu că, dacă n-aș încerca, n-aș mai fi niciodată în stare să mă privesc în oglindă și nici să mă uit la Clara.

— Nici eu n-aș mai putea să mă uit la mine însămi dacă tu ai muri încercând să-l ucizi, zic eu și o strâng mai tare de braț. Te rog să nu faci vreo prostie.

Zâmbetul îi revine imediat. Ba chiar îmi face cu ochiul.

— De când fac eu prostii, Mare Barrow?

Mă uit lung la ea și simt cum mă furnică cicatricile de pe ceafă, cicatrice de care aproape că am uitat. Durerea pe care am simțit-o atunci pare neînsemnată în comparație cu toate celelalte.

— Pur și simplu mă întreb cum se va termina totul, murmur eu, sperând că va înțelege.

Dar ea clatină din cap.

— Nu pot să răspund la o întrebare cu mult prea multe răspunsuri.

— Ce vreau eu să zic... Shade. Ptolemus. Bine, ai să-l ucizi. Și după aia? Te ucide Evangeline? O ucide și pe Clara? Și eu oucid pe Evangeline? Și tot așa la nesfârșit?

Moartea nu-mi este străină, dar povestea asta mi se pare diferită. Finaluri planificate dinainte. Maven ar face așa ceva, nu noi. Chiar dacă Farley l-a osândit la moarte pe Ptolemus cu multă vreme în urmă, pe timpul când eu mă dădeam drept MareenaTitanos. Ce a făcut ea atunci era pentru binele Gărzii. Era pentru o cauză dreaptă, pentru ceva cu mult mai important decât o răzbunare oarbă.

Face ochii mari, aruncându-mi o privire aprinsă și insuportabilă.

— Vrei să-l las să trăiască?

— Normal că nu, răspund eu, puțin cam prea răstit. Nu știu ce vreau. Nu știu ce vorbesc.

Cuvintele mi se bulucesc pe buze.

— Dar sunt surprinsă, Farley. Eu știu cum pot afecta viața răzbunarea și îndârjirea, cum pot afecta viețile celor din jur. Și nu vreau s-o văd pe Clara crescând fără mamă.

Se întoarce brusc cu spatele la mine, ca să nu-i văd chipul. Dar nu destul de repede și îi observ lacrimile din ochi. Lacrimi care nu i se preling pe obraji. Ridică din umeri, arătându-mi că discuția este încheiată.

Dar eu nu mă las. Trebuie să insist. Farley trebuie să audă ce am de spus.

— Deja și-a pierdut tatăl, l-a pierdut pe Shade. Și dacă ar fi pusă să aleagă între răzbunare și o mamă vie, știu ce decizie ar lua.

— Că tot vorbești despre alegeri, scrâșnește ea din dinți, dar tot fără să se uite la mine, sunt extrem de mândră de cea pe care ai făcut-o tu.

— Nu schimba subiectul...

— M-ai auzit, fetiço cu fulgerele?

Pufnește și se întoarce cu fața la mine – are chipul acoperit cu pete roșii.

— Am zis că sunt mândră, repetă ea, cu un zâmbet silit. Notează-ți undeva.

Bagă la cap. Probabil n-ai să mai auzi așa ceva de la mine.

Nu știi ce îmi vine, dar râd în sinea mea.

— Înțeleg. Poate îmi spui și care este motivul.

— Păi, pe lângă faptul că ești în pas cu moda, începe ea, scuturându-mi de pe umăr niște țărână amestecată cu sânge, și, firește, pe lângă firea ta blândă și calmă...

Iar mă apucă râsul ăla înfundat.

— ... sunt mândră de tine pentru că știi ce înseamnă să-ți pierzi persoana iubită.

Acum mă apucă de braț, probabil ca să nu fug de o discuție pe care nu mă simt în stare s-o port.

Alege-mă pe mine, Mare. Cuvintele astea le-am auzit acum o oră. Și mă obsedează.

— Mi s-a părut o trădare, șoptesc eu.

Mă uit fix la bărbia lui Farley, ca să nu fiu obligată să o privesc în ochi. Cicatricea din stânga gurii este adâncă și-i strâmbă un pic buzele. O tăietură de cuțit. N-o avea când am văzut-o eu prima oară, la lumina unei lumânări albastre, în trenul subteran al lui Will Whistle.

— Față de el? Desigur că...

— Nu. Nu față de el.

Un nor traversează cerul, acoperindu-ne pe amândouă cu umbre mișcătoare. Vântul de vară mi se pare prea răcoros. Mă ia cu frig. Instinctiv, mi se face dor de Cal și de căldura pe care o emană. Nu m-ar lăsa niciodată să dărdâi de frig. Simt un gol în stomac când mă gândesc la ce am renunțat amândoi.

— El mi-a făcut multe promisiuni, dar și eu i-am promis multe. Și nu m-am ținut de cuvânt. Iar el are alte promisiuni pe care trebuie să și le țină. Față de el, față de tatăl lui mort. Nu știu dacă își dă seama de asta, dar coroana a fost prima lui dragoste, nu eu. La urma urmei, crede că face ceea ce trebuie pentru noi doi, pentru *toată lumea*. Cum să-l învinuiesc pentru asta?

Fac un efort și o privesc pe Farley în ochi. Caut în ei un răspuns. Dar nu-l găsesc – cel puțin, nu găsesc unul care să-mi placă. O văd că-și mușcă buzele, încercând să pună frână vorbelor. Fără succes.

Așa că râde cu dispreț, străduindu-se să nu-mi spună ceva prea dureros.

— Nu-ți cere scuze pentru el și pentru tot ce reprezintă.

— Nu-mi cer.

— Mie așa mi se pare, oftează ea exasperată. Chiar dacă vorbim despre un alt rege, *tot* rege se cheamă că este, indiferent dacă-i băiat de treabă sau nu.

— Poate că ar fi fost bine pentru mine. Pentru roșii. Cine poate ști câte ar fi putut să realizeze o regină roșie?

— Foarte puține, Mare. Dacă nu chiar deloc, spune ea cu o certitudine glacială. Schimbările aduse de coroana pusă pe capul tău ar fi fost prea lente, prea neînsemnate.

Își împlânzește vocea și continuă:

— Și prea ușor de anulat. N-ar fi rezistat. Realizările noastre ar fi murit odată cu tine. Nu mă înțelege greșit, dar lumea pe care vrem noi s-o construim trebuie să existe și după ce noi nu vom mai fi.

Pentru urmașii noștri.

Farley se uită țintă în ochii mei, cu o concentrare aproape neomenească. Clara a moștenit ochii lui Shade. Ochii de miere, nu de ocean în furtună. Mă întreb ce alte trăsături va mai moșteni de la fiecare dintre părinții ei.

Vântul îi ciufulește părul tuns de curând, cu sclipiri de aur întunecat în umbrele norilor. Sub cicatricile alea este încă tânără – un alt copil al războiului și al distrugerii. A văzut mai multe nenorociri decât mine, a făcut mai multe decât am făcut eu. A sacrificat mai multe și a suferit mai mult. Și-a pierdut mama și sora, l-a pierdut pe fratele meu și dragostea pe care el i-o purta. Au pierit visurile pe care le-a avut în copilărie. Dar, dacă ea nu se dă bătută, dacă ea încă mai crede în ceea ce facem noi, atunci, nici eu n-am să mă las. În ciuda tuturor certurilor noastre, am încredere în Farley. Iar vorbele ei îmi oferă mângâierea de care am atâta nevoie, o mângâiere cum n-am mai cunoscut vreodată. Am pierdut deja prea mult timp certându-mă cu mine însămi și m-am cam săturat de asta.

— Ai dreptate.

Cedez. Și las visul născut din oferta lui Cal să se piardă în beznă. Pe vecie.

Nu voi fi niciodată o regină roșie.

Farley mă strânge tare de umăr. Cu toate eforturile tălmăduitorilor, încă mă mai doare tot trupul. Iar ea are degetele puternice.

— În plus, adaugă, tronul ăla nu pe tine te așteaptă. Regina Lerolan și regele Riftului au dat cărțile pe față. Pe tron se va urca fata aia din Casa Samos.

Pufnesc la ideea asta absurdă. Evangeline Samos și-a exprimat destul de limpede intențiile în sala de consiliu. Mă mir că Farley n-a auzit.

— Nu și dacă are un cuvânt de spus în privința asta.

— Hmm?

Mă privește și mai pătrunzător, iar eu ridic din umeri.

— Ai văzut ce a făcut acolo, cum te-a provocat?

Ne amintim întâmplări recente: Evangeline purtându-se mizerabil cu

slujnica roșie; Evangeline, spărgând un pocal și obligând-o pe biata fată să curețe pe jos – doar ca să se distreze. Doar ca să înfurie persoanele cu sânge roșu din încăpere. Nu-i deloc greu să înțelegi de ce a făcut-o sau ce a sperat să obțină.

— Nu vrea să facă parte din alianță, dacă asta ar însemna să se mărite cu... Tiberias.

Mi-este clar că Farley nu s-a așteptat la așa ceva. Clipește nedumerită. Intrigată.

— Dar este tot acolo. Am crezut că... nu am pretenția că aș înțelege comportamentul argintiilor, dar...

— Acum Evangeline a devenit prințesă fără să mai depindă de nimeni. Asta și-a dorit. Nu cred că vrea ca lucrurile să mai fie cum au fost. Asta însemna logodna pentru ea. Și pentru el – adaug eu, simțind un junghi în inimă. Totul nu a fost decât un aranjament ca să ajungă la putere. Putere pe care acum o are, sau – ezit puțin – putere de care nu mai are nevoie.

Mă gândesc la Evangeline, la timpul petrecut cu ea în palatul Focul Alb. S-a simțit ușurată când Maven s-a căsătorit cu Iris Cygnet, nu cu ea. Și nu doar pentru că știa că Maven este un monstru. Cred că... ținea mai mult la altcineva. Mai mult decât la ea însăși sau la coroana lui Maven.

ElaneHaven. După ce casa ei s-a răzvrătit împotriva lui, Maven a spus că Elane este târfa lui Evangeline. N-am văzut-o la consiliu, dar cei mai mulți din Casa Haven sunt aliați cu Casa Samos. Umbre, toate capabile să dispară oricând au chef. Probabil că Elane a fost acolo tot timpul, dar eu n-am avut cum să o văd.

— Crezi că ar încerca să *distrugă* toată munca tatălui ei? Dacă ar putea?

Mi se pare că Farleyseamănă acum cu un motan care a prins un șoarece foarte gras pentru masa de seară.

— Dacă... ar ajuta-o cineva?

Cal nu a renunțat la coroană în favoarea iubirii. Oare Evangeline o va face?

Ceva îmi spune că s-ar putea. Toate uneltirile ei, toată rezistența ei mută, tot mersul acela pe muchie de cuțit.

— Posibil.

Cuvântul capătă un nou înțeles pentru amândouă. O nouă greutate.

— Are motivele ei. Și cred că asta ne oferă nouă un avantaj.

Farley strâmbă din buze, de parcă ar zâmbi cu adevărat. În ciuda celor aflate, simt că încă mai pot să sper. Farley mă bate pe braț, zâmbind și mai larg.

— Notează-ți și asta, Barrow: sunt foarte mândră de tine.

— Sunt și eu de folos din când în când.

Râde scurt și pleacă, făcându-mi semn să o urmez. Se îndreaptă spre strada

care începe în capătul aleii. Dalele ei lucesc în lumina soarelui de vară. Însă cu ezit, pentru că nu vreau să părăsesc ungherul acesta întunecat și sigur. Lumea de dincolo mi se pare prea mare. Turnul se înalță în centrul Corviumului. Trag aer în piept și mă forțez să mă mișc. Primul pas mă doare. Mă doare și al doilea.

— Nu trebuie să te mai urci acolo, murmură Farley, aruncând priviri dușmănoase spre turn. Am să te țin eu la curent cu ce se întâmplă. Davidson și cu mine o să ne descurcăm.

Mă cutremur la gândul că m-aș putea întoarce în sala aia de consiliu, că ar trebui să tac în timp ce Tiberias mi-ar imputa tot ce s-a întâmplat – nu știu dacă aș putea să îndur așa ceva. Dar trebuie. Pentru că eu observ lucruri pe care ceilalți nu le văd. Știu lucruri pe care ceilalți nu le știu. Trebuie să mă întorc. Pentru cauza noastră.

Și pentru *el*.

Nu mai are rost să mă mint singură: mai mult pentru el vreau să mă întorc.

— Vreau să știu tot ce știi tu, îi șoptesc lui Farley. Tot ce a pus la cale Davidson. Nu mai vreau să bâjbâi.

Mă aprobă repede. Parcă prea repede.

— Bineînțeles.

— Folosiți-mă. În orice fel. Cu o singură condiție.

— Spune.

Încep să merg mai încet și ea își potrivește pașii după ai mei.

— Să-l lăsați în viață. Când se va termina totul.

Farley își înclină capul într-o parte, ca un câine nedumerit.

— Distrugeți-i coroana, distrugeți-i tronul, zdrobiți-i monarhia!

Mă uit la ea cu toată forța pe care o mai am în mine. Fulgerele din sângele meu se trezesc din amorțire, implorându-mă să le eliberez.

— Dar Tiberias rămâne în viață.

Farley oftează adânc, își îndreaptă spatele și se înalță cât e ea de lungă. Privirea ei mă străpunge. Îmi vede inima asta imperfectă. Dar nu cedez. Mi-am dobândit acest drept.

Lui Farley îi tremură vocea.

— Nu-ți pot promite. Dar am să încerc. Am să fac tot posibilul, Mare.

Cel puțin nu mă minte.

Mă simt ruptă în două, trasă în două direcții opuse. Mă obsedează o întrebare evidentă. O altă alegere pe care s-ar putea să fiu nevoită să o fac. *Viața lui sau victoria noastră?* Nu știu ce tabără aș alege dacă aș fi obligată. Ce tabără aș trăda prin alegerea mea. Și mă taie adânc lama ascuțită a acestui adevăr și îmi sângerează sufletul, nevăzut de nimeni.

Presupun că despre asta vorbea profetul. Jon nu a spus multe, dar fiecare

vorbă a lui a avut un înțeles premeditat. Oricât n-aș vrea, probabil că trebuie să accept soarta pe care el mi-a prevestit-o.

Și să mă *înalt*.

Să mă înalt singură.

Pășesc repede pe dalele străzii. Începe să bată iarăși vântul, dinspre vest de data aceasta. Aduce cu el miasma inconfundabilă, miasma grețoasă a sângelui, care îmi amintește tot ce s-a întâmplat. Asediul. Cadavrele. Sângele de două culori. Trosnetul sec, scos de încheietura mâinii mele atunci când mi-a frânt-o un pietrificator. Gâturi rupte, piepturi nimicite, organe lucioase și oase despicate. Îmi era ușor să mă detașez de toate ororile astea în timpul luptei. Îmi era chiar necesar. Teamă m-ar fi ucis. Dar acum lupta s-a sfârșit. Inima îmi bate de trei ori mai repede și trupul îmi este scaldat de o sudoare rece. Cu toate că am supraviețuit și am *invins*, spaima că am putea să pierdem mi-a săpat canioane adânci în suflet.

Încă le mai simt. Mai simt părțile electrice pe care le-au trasat fulgerele mele în fiecare om pe care l-am ucis. Seamănă cu niște ramuri subțiri și incandescente, diferite, dar gemene. Prea multe ca să le mai știu numărul. În uniforme roșii cu albastru, soldați din Norta și din Ținutul Lacurilor. Argintii cu toții.

Cel puțin, așa sper.

Gândul acesta mă lovește ca un pumn în burtă. Maven i-a mai folosit pe roșii drept carne de tun sau scuturi umane. Nici nu m-am gândit la posibilitatea asta până acum. Nimeni nu s-a gândit – sau poate că celorlalți nu le păsa. Nu-i păsa nici lui Davidson, nici lui Cal. Și poate nici lui Farley, dacă ea este de părere că rezultatul merită orice sacrificiu.

— Hei, murmură ea, atingându-mi mâna.

Tresar brusc: degetele ei îmi înconjoară încheietura ca o cătușă. Mă smulg din strânsoare și scot un geamăt care pare mai degrabă un mârâit de fiară. Mi se urcă sângele în obraji de jenă că încă mai reacționez așa.

Farley ridică mâinile în semn de capitulare și se dă înapoi. A făcut ochii mari, dar în ei nu se citește nici urmă de teamă. Nici urmă de reproș. Nici măcar compasiune. Mi se pare, sau chiar deslușesc în ei o urmă de *empatie*?

— Îmi pare rău, spune ea repede. Am uitat ce-ai pățit.

Dau aproape imperceptibil din cap și îmi îndes mâinile în buzunare ca să-mi ascund scânteile din vârfurile degetelor.

— Nu-i nimic. Nici măcar...

— Știi, Mare. Așa se întâmplă când ne potolim. Organismul nostru începe din nou să proceseze toate informațiile. Uneori sunt prea multe și prea greu de acceptat. Dar nu-i nicio rușine în asta.

Farley înclină capul, făcând un gest în zare, dincolo de turn.

— Nu-i nicio rușine nici să te mai odihnești din când în când. Cazarma e...

— Au fost și roșii acolo? o întrerup eu, arătând spre câmpul de luptă și spre zidurile parțial dărâmate ale Corviumului. Maven și lacuștrii au trimis și soldați roșii cu ceilalți?

Farley este sincer surprinsă.

— Chiar n-aș ști să-ți spun, îmi răspunde ea în cele din urmă.

Îi simt îngrijorarea în ton. Nici ea nu știe. Nu *vrea* să știe. Nici eu nu vreau.

N-aș putea să suport.

Luțesc pasul. Măcar acum o oblig să se țină după mine. Se lasă iarăși tăcerea între noi, mustind în egală măsură de furie și rușine. Și eu, dintr-un impuls autodistructiv, mă las dusă de ea. Ca să-mi amintesc această senzație de scârbă și toată durerea. Vor urma multe alte bătălii. Vor mai muri mulți oameni, indiferent de culoarea sângelui lor. Pentru că așa este războiul. Așa este revoluția. Dacă aș uita ar însemna să-i condamn din nou la moarte și să-i condamn și pe alții.

În timp ce urcăm treptele turnului, îmi țin pumnii strânși în buzunare. Mă înțeapă acul unui cercel, piatra roșie îmi încălzește palma. Ar trebui să-l arunc pe geam. Pentru că un singur lucru trebuie să uit: pe el.

Însă păstrez cercelul.

Intrăm din nou în sala de consiliu. Mi se împăienjenește vederea și încerc să fac ce știu eu mai bine. Să observ. Să memorez. Să caut fisuri în vorbele rostite, să descopăr secrete și minciuni în cele nerostite. Este un obiectiv care-mi distrage atenția de la suferință. Și acum înțeleg de ce am vrut să mă întorc, cu toate că aveam tot dreptul să nu o fac.

Nu pentru că ar fi important. Nu pentru că aș putea fi de folos.

Ci pentru că sunt egoistă, slabă și speriată. Și încă nu pot rămâne singură cu mine însămi.

Așa că mă așez pe un scaun, ascult și privesc cu atenție în jur.

Și îi simt ochii ațintiți asupra mea.

Evangelina

Cât de ușor mi-ar fi s-o omor!

Lujeri din aur roz se împletesc cu nestematele roșii, negre și portocalii de la gâtul lui Anabel Lerolan. Un singur gest, și aș reteza jugulara ruinătoarei. Să i se scurgă tot sângele din corp și să se aleagă praful de planurile ei. Să o omor și să pun capăt acestei logodne în fața tuturor celor prezenți în sală. Mama mea, tatăl meu, Cal – plus criminalii roșii și toți tembelii ăia veniți de aiurea de care ne-am legat. Însă Barrow nu m-ar vedea. Încă nu s-a întors. Probabil încă jelește pierderea prințisorului ei.

Evident că asta ar duce la un alt război, ar spulbera o alianță și așa mult prea șubredă. Aș putea s-o fac – aș putea să renunț la toate loialitățile mele în schimbul fericirii? Chiar și nerostită, întrebarea mi se pare scandalosă.

Probabil că bătrâna a simțit că mă uit la ea. Îmi aruncă o privire însoțită de un zâmbet superior și se așază mai bine în jilțul ornat cu roșu, negru și portocaliu.

Acestea sunt și culorile Casei Calore, nu numai ale Casei Lerolan. Este mai mult decât limpede cui i-a jurat ea credință.

Mă ia cu fiori, așa că îmi cobor privirea spre mâini. Una dintre unghii arată oribil. Mi s-a rupt în luptă. Trag aer în piept și modelez unul dintre inelele din titaniu, transformându-l într-o gheară pe care mi-o pun pe deget. Bat cu ea în brațul jilțului meu, știind bine că o scot din sărite pe mama. Ea se uită la mine cu coada ochiului – singura dovadă a disprețului ei.

M-am gândit cam prea mult la cum ar fi dacă aș ucide-o pe Anabel și n-am mai fost atentă la uneltirile abjecte ale consiliului. Suntem mai puțini în sală, doar liderii facțiunilor coalizate în grabă. Generali, lorzi, căpitani și membri ai caselor regale. Vorbesc liderul din Montfort, apoi tata, apoi Anabel și după aceea o iau de la capăt. Pe tonuri stăpânite, cu zâmbete false și promisiuni deșarte.

Aș vrea să fie și Elane aici. Ar fi trebuit s-o aduc cu mine. M-a rugat s-o iau. Mai bine zis, m-a implorat. Elane vrea să fie lângă mine mereu, chiar și în fața unei primejdii de moarte. Încerc să nu mă gândesc la ultimele clipe petrecute împreună. Îmbrățișate strâns. Este mai slabă decât mine și mai delicată. Ptolemus a stat de pază în fața ușii, ca să nu ne deranjeze nimeni.

— Ia-mă cu tine! mi-a șoptit la ureche de zece ori, de o sută de ori.

Însă nici tatăl ei, nici al meu nu au fost de acord.

Ajunge, Evangeline.

Mă ocărăsc singură. În toată nebunia asta, nu ar fi observat-o nimeni. În fond, Elane este o umbră și mi-ar fi fost extrem de ușor să aduc cu mine o față invizibilă. M-ar fi ajutat și Tolly. El nu și-ar fi împiedicat soția să ni se alătore. Dar n-am putut să-i cer asta. Mai întâi trebuia să câștigăm o bătălie, o bătălie din care nu eram sigură că ieșim învingători. Și nu aveam de gând s-o pun în pericol. Oricâte talente ar avea ElaneHaven, cel de războinică nu se numără printre ele. Plus că mi-aș fi făcut griji pentru ea și asta mi-ar fi distras atenția de la luptă. Nu-mi puteam permite așa ceva. Dar acum...

Încetează.

Degetele mi se înfig în brațele jilțului, implorându-mă să le las să distrugă fierul. Acasă, la Moșia de pe Creastă, sunt multe galerii din metal pe care le pot distruge în voie. Unde îmi pot manifesta furia fără să-mi pese de părerile celorlalți. Mă întreb dacă aș putea găsi un astfel de loc și aici, în Corvium. Gândul că m-aș putea descărca mă împiedică să-mi pierd mințile. Zgârii jilțul cu gheara mea cea nouă. Doar mama aude scrâșnetele metalice. Dar nu poate să mă certe în fața membrilor acestui consiliu bizar. Dacă tot m-au scos la mezat, măcar să mă bucur și eu de câteva avantaje.

În cele din urmă, reușesc să-mi smulg gândurile de la gâtul vulnerabil al lui Anabel și de la absența lui Elane. Dacă vreau să scap de soarta pe care mi-a stabilit-o tata, trebuie să fiu atentă la ce se discută în jur.

— Armata lor se retrage. Nu trebuie să-i lăsăm lui Maven suficient timp cât să regrupeze trupele, spune tata cu răceală.

Prin ferestrele înalte din spatele lui se vede cum soarele și-a început coborârea înspre norii care lâncezesc la orizont. Zărilor încă mai fumegă.

— Deocamdată își linge rănile.

— Băiețelul a ajuns deja la Năduful.

Răspunsul reginei Anabel este prompt. *Băiețelul.* Vorbește despre Maven de parcă nu i-ar fi nepot. Presupun că nici nu va mai recunoaște vreodată legătura de rudenie dintre ei. Mai cu seamă după ce el a contribuit la asasinarea fiului său, regele Tiberias. Maven nu este sânge din sângele ei. Maven este fiul Elarei, iar Elara a dispărut.

Anabel se apleacă, sprijinindu-se în coate și strângându-și mâinile zbârcite. Pe un deget sclipește stins verigheta veche. Atunci când și-a făcut apariția la Moșia de pe Creastă, luându-ne pe toți prin surprindere cu anunțul că își va sprijini nepotul – pe Cal –, nu purta nimic din metal, ca să se protejeze de simțurile noastre de magnetroni. Acum este plină de tot felul de metale, parcă provocându-ne să ne folosim de coroana și de restul bijuteriilor ei ca să-i facem rău. Femeia asta își calculează fiecare mișcare. Plus că are și ea armele ei. Înainte să ajungă regină, Anabel a fost o războinică vestită, ofițer pe Ținutul

Lacurilor. Este o ruinătoare, iar atingerea ei este mortală, capabilă să distrugă orice – sau pe *oricine*.

Aș fi în stare să-i respect devotamentul, dacă nu mi-ar fi oroare de planul ei pentru mine.

— Iar majoritatea trupelor lui au ajuns deja dincolo de Cascada Fecioarei și de graniță, adaugă ea. Acum sunt în Ținutul Lacurilor.

— Și armata lacuștrilor este decimată și vulnerabilă. Ar fi bine să-i atacăm cât încă mai putem, chiar dacă nu am da decât peste niște rătăciți sau niște dezertori.

Tatăl meu își mută privirea de la Anabel la unul dintre lorzii noștri argintii.

— Flota Laris poate fi gata în mai puțin de o oră, corect?

Lordul general Laris se trezește sub privirea tatălui meu. Și-a golit sticla de buzunar și acum se îmbată doar cu euforia victoriei. Simt că duhnește a băutură, cu toate că se află în cealaltă parte a încăperii.

— Poate, Maiestate. Nu trebuie decât să dați ordinul.

Îl întrerupe o voce aproape șoptită:

— Am să mă opun dacă îl vei da.

Sunt primele cuvinte ale lui Cal după cearta cu Mare Barrow și nu sunt aruncate în zadar. La fel ca bunica lui, Cal este îmbrăcat acum în negru, cu ornamente roșii. A renunțat la uniforma împrumutată pe care a purtat-o în bătălie. Se foiește în jilț, lângă Anabel, asumându-și rolul de rege și scopul luptei ei. Regina Lerolan stă în dreapta lui, iar unchiul său – Julian, din Casa Jacos – stă în stânga. Flancat de cei doi argintii cu sânge nobil și puternic, el ne prezintă un front unit. Un rege merituos, pe care noi suntem obligați să-l apărăm.

Și îl urăsc pentru asta.

Cal m-ar fi putut scăpa de toată suferința asta, ar fi putut să rupă logodna, să-l refuze pe tata când i-a oferit mâna mea.

Însă a renunțat la Mare pentru coroană. Și tot pentru coroană m-a prins pe mine în laț.

— Poftim?

Atâta tot spune tata. Este un bărbat care vorbește puțin și care pune și mai puține întrebări. Te simți tulburat doar când îl auzi întrebând ceva. Așa mă simt și eu acum, deși nu vreau și nu trebuie.

Cal își îndreaptă umerii lași. Își sprijină bărbia în pumn, se încruntă gânditor. Acum pare mai masiv, mai în vârstă, mai înțelept. Se află pe același teren de joc cu regele Riftului.

— Am zis că mă voi opune dacă vei da ordin avioanelor să pătrundă în spațiul aerian inamic. Mă voi opune dacă vei da oricărui detașament din coaliția noastră ordinul de a pătrunde pe teritoriul inamic, răspunde ferm Cal.

Trebuie să recunosc că are un aer regesc și fără coroană. O atitudine care atrage atenția, ba chiar impune respect. Deloc surprinzător, de vreme ce pentru asta s-a pregătit întreaga viață, iar Cal este un elev foarte sânguincios. Bunica lui își încrețește buzele într-un zâmbet reținut, dar sincer. Este mândră de el.

— Năduful este un adevărat teren minat, iar noi nu avem suficiente informații cu ajutorul cărora să ajungem în cealaltă parte a cascadei. Ar putea fi o capcană. N-am de gând să risc viața soldaților.

— Fiecare acțiune din războiul ăsta impune un risc, spune Ptolemus din cealaltă parte a tatălui nostru.

Se îndreaptă de umeri la fel cum a făcut Cal și, tot așa, adoptă o atitudine impunătoare. Ultimele raze ale apusului dau o tentă roșcată părului lui Tolly, făcându-i buclele argintii să sclipescă sub coroana princiară. Aceeași lumină îl scaldă pe Cal în culorile casei sale: ochi roșii, umbre negre în spate. Cei doi se privesc lung în ochi, în felul acela straniu, specific bărbaților. *Pentru ei totul este o competiție*, râd eu în sinea mea.

— Câtă perspicacitate din partea ta, prinț Ptolemus, constată sec Anabel. Însă Maiestatea Sa, regele Nortei, știe prea bine ce este războiul. Iar eu sunt întru totul de acord cu părerea lui.

Deja îl numește „rege”. Și nu doar eu am observat asta.

Surprins, Cal lasă privirea în jos. Dar își revine imediat și strânge hotărât din dinți. A ales. *Acum nu mai e cale de întoarcere, Calore*.

Davidson, premierul Montfortului, dă din cap. În lipsa lui Mare Barrow și a comandantului Gărzii Stacojii, individul este ușor de neglijat. Aproape uitasem că este și el aici.

— De acord, spune el.

Până și vocea îi este anostă, fără accent sau inflexiuni.

— Și armatele noastre au nevoie de timp ca să se refacă, iar această *coalțiție* are nevoie de timp ca să-și găsească...

Se întrerupe ca să caute cuvântul potrivit. Tot nu-i pot citi gândurile pe chip, iar treaba asta mă irită extrem de tare. Mă întreb dacă un șoptitor ar fi în stare să se furișeze dincolo de scuturile lui mintale.

— ... echilibrul.

Mama nu are răbdarea tatii și-l țintuiește pe liderul cu sânge nou cu privirea ei de cărbune, care arde mocnit. Șarpele îi imită gestul și clipește urât la premier.

— Deci nu avem nici informații și nici spioni dincolo de graniță? Iertați-mă, domnule, dar aveam impresia că Garda Stacojie...

Zici că scui pă vorbele astea două.

— ... avea o rețea complexă de spioni atât în Norta, cât și în Ținutul

Lacurilor. Desigur că ne-ar putea fi de folos, cu condiția ca roșii să nu fi *denaturat* realitatea, de fapt.

Din cuvintele ei picură scârba, așa cum picură otrava din dinții de șarpe.

— Agenții noștri fac exact ce trebuie, Maiestate.

Generăleasa roșie, femeia aia blondă, care rânjește încontinuu, dă năvală în sală, urmată îndeaproape de Mare. Amândouă traversează țanțoșe încăperea și se așază lângă Davidson. Se mișcă repede și fără zgomot, de parcă așa ar putea evita privirile tuturor celor aflați aici.

Dintre toți oamenii din sală, tocmai pe mine m-a găsit Mare să mă țintuiască cu privirea. Și, spre marea mea surprindere, mă cuprinde o emoție stranie. *Să fie rușine? Nu, imposibil.* Chiar și așa, simt că încep să-mi ardă obraji. Sper că nu m-am înroșit – de mânie sau jenă. Pentru că amândouă clocotesc în mine. Îmi întorc privirea și mă uit la Cal, care-i și mai nefericit decât mine.

Evident că se *străduiește* să pară neafectat de prezența ei, însă nu seamănă deloc cu fratele lui. Spre deosebire de Maven, el nu se pricepe să-și ascundă emoțiile. Așa că pe obraji, gât și vârful urechilor îi înfloresc bujori argintii. Ba chiar și temperatura din sală crește puțin din cauza sentimentelor pe care încearcă să și le înăbușe. *Ce prost, râd eu în sinea mea. Ai ales, Calore. Ai ales și ne-ai condamnat pe amândoi. Ai putea măcar să te prefaci că totul este în regulă. Dacă o să-și piardă cineva mințile din cauza suferinței, atunci eu sunt aia.*

Mă aștept să-l aud miorlăind ca un pisoi rătăcit în ploaie. Dar nu. Clipește furios și își smulge privirea de la fetița cu fulgerele. Încleștează degetele pe brațul jilțului, iar brățara scăpărătoare de la încheietura lui aruncă scânteii roșii în lumina apusului. Uite că se poate controla. Nici brățara și nici prințul nu se aprind.

În comparație cu el, Mare este ca o stâncă. Rigidă, inflexibilă, rece. Nu scapără nici măcar o singură scânteie. Nu face decât să se zgâiască la mine. Este neplăcut, dar nu mă deranjează prea tare. I-a dispărut furia din ochi. Firește că privirea ei nu este una prea amabilă, dar nici nu-i din cale afară de dezgustată. Presupun că fetița cu fulgerele nu prea are motive să mă dușmănească în momentul ăsta. Mi se strânge inima – oare știe că nu a fost alegerea mea? *Trebuie să știe.*

— Mă bucur că te-ai decis să te întorci, domnișoară Barrow, îi zic eu cu sinceritate.

Întotdeauna a reușit să le distragă atenția prinților Calore.

Nu-mi răspunde; doar își încrucișează brațele la piept.

Însoțitoarea ei, generăleasa de la comanda Gărzii Stacojii, nu este la fel de tăcută. Din păcate. Se încruntă la mama, forțându-și norocul.

— Agenții noștri ne transmit informații despre retragerea armatei lui Maven. Am aflat că trupele lui se îndreaptă în grabă spre Detraon. Maven și câțiva dintre generalii lui s-au urcat la bordul unei corăbii de pe Lacul Eris. Probabil tot cu destinația Detraon. Se spune că acolo vor avea loc funeraliile regelui lacustru. Plus că ei au mult mai mulți tătăduitori decât noi. Cei care au supraviețuit luptei își vor redobândi mai repede puterile.

Anabel se încruntă și-i aruncă tatii o privire furioasă.

— Da, Casa Skonos continuă să fie divizată între taberele noastre. Dar majoritatea membrilor ei au rămas loiali uzurpatorului.

De parcă ar fi vina noastră. Noi am făcut tot ce am putut, i-am convins pe cei care s-au lăsat convinși.

— Ca să nu mai spun că Ținutul Lacurilor are propriii lui tătăduitori.

Davidson face un gest din mână, zâmbește acru și dă din cap. Ridurile din colțurile ochilor îi dau de gol vârsta. Bănuiesc că are în jur de patruzeci de ani, dar nu sunt sigură.

Își duce degetele la frunte, ca într-un fel de salut mai ciudat. Sau o promisiune.

— Montfortul vă va oferi tătăduitorii de care aveți nevoie. Voi face o cerere să ni se aducă mai mulți, deopotrivă argintii și înfocați.

— Cerere? repetă tata.

Și ceilalți argintii par la fel de nedumeriți, iar eu mă uit în jur, căutând privirea lui Tolly. Fratele meu se încruntă. Nu știe ce vrea să spună Davidson. Simt un junghi de teamă în stomac și îmi mușc buzele ca să-l alung. În mod normal, ce se întâmplă să nu priceapă unul dintre noi îi este explicat de celălalt. Dar acum suntem amândoi derutați. *La fel este și tata.* Oricât de supărată sunt pe el, uimirea lui mă sperie mai tare decât orice altceva. Tata nu ne poate apăra de ceva ce nu înțelege.

Nu înțelege nici Mare, care strâmbă din nas tulburată. *Of, oamenii ăștia!* bodogănesc eu în sinea mea. Mă întreb dacă măcar femeia aia cu cicatrice și privire urâtă are o vagă idee la ce anume se referă Davidson.

Premierul chicotește înfundat. *Moșul se distrează de minune.* Lasă ochii în jos și genele negre i se odihnesc pe obraz. Ar putea fi chiar chipeș dacă ar depune ceva efort. Dar probabil că aspectul nu face parte din planurile lui.

— După cum prea bine știți cu toții, eu nu sunt rege.

Acum ridică privirea și se uită la tata. Apoi la Cal. Apoi la Anabel.

— Eu sunt în slujba poporului meu, iar poporul meu și-a ales politicienii care să-i reprezinte interesele. Și trebuie să fie toți de acord. Când mă voi întoarce în Montfort, ca să cer mai multe trupe...

— *Când te vei întoarce?* exclamă Cal, întrerupându-l. Și, mă rog, când anume aveai de gând să ne anunți și pe noi?

După un moment de confuzie, Davidson ridică din umeri.

— Acum.

Mare strâmbă din buze. Nu-mi dau seama dacă vrea să-și stăpânească un rânjet mânios, ori un zâmbet compătimitor. Probabil că a doua variantă este cea corectă.

Și nu sunt singura care a observat-o. Privirea din ce în ce mai bănuitoare a lui Cal trece de la ea la premier.

— Și ce anume ar trebui să facem noi în absența dumatiale, domnule prim-ministru? vrea el să știe. Să te așteptăm? Ori să ne luptăm cu o mână legată la spate?

— Sunt extrem de flatat, Maiestate, că Montfortul vi se pare esențial pentru cauza voastră, zâmbește larg Davidson. Însă trebuie să-mi cer scuze: legile țării mele nu pot fi încălcate nici măcar în vremuri de război. Nu voi trăda principiile Montfortului și voi apăra mereu drepturile poporului meu. În fond, concetățenii mei v-au ajutat să vă redobândiți țara.

Avertismentul din spatele cuvintelor lui este la fel de clar ca zâmbetul dezinvolt care i s-a întins pe chip.

Tata se pricepe mai bine decât Cal la prefăcătorii din astea. Așa că schițează și el un surâs rece și spune:

— Niciodată nu i-am cere vreunui conducător să se întoarcă împotriva poporului său, domnule.

— Bineînțeles că nu, adaugă pe un ton sec femeia roșie, cu multe cicatrice.

Pentru binele coaliției, tata se face că nu observă această insolență. Dacă nu ar exista alianța noastră, cred sincer că tata ar ucide-o pe loc, ca să dea o lecție de bună-cuviință tuturor celor prezenți.

Cal încearcă din răspuțeri să se calmeze.

— Cât timp veți fi plecat, domnule premier?

— Depinde de guvernul meu, dar nu mă aștept la o dezbatere prea îndelungată, răspunde Davidson.

Regina Anabel bate amuzată din palme. Și râde, adâncindu-și ridurile de pe chip.

— Foarte interesant, domnule. Și ce înțelege guvernul dumneavoastră printr-o dezbatere „îndelungată”?

În momentul acesta, am impresia că mă uit la o piesă de teatru în care joacă doar actori mediocri. Niciunul dintre ei – nici tata, nici Anabel și nici Davidson – nu are încredere nici cât negru sub unghie în ceilalți.

— O, ani întregi, oftează Davidson, cu același umor forțat. Democrația este o treabă tare nostimă. Nu că nu ați ști deja.

Ultima împunsătură merge drept la țintă și lui Anabel îi îngheață zâmbetul pe buze. Bate cu palma în masă, avertizându-l încă o dată. Talentul ei l-ar

putea distruge într-o clipită. La fel și talentele noastre, ale celorlalți. Toți suntem înzestrați cu abilități ucigătoare și toți am avea motivele noastre să-l omorâm. Eu una nu știu cât am să mă mai pot stăpâni.

— Eu mă bucur că pot vedea cu ochii mei asta.

Nici nu termină bine de vorbit Mare, că temperatura a și crescut în sală. Este singura care nu se uită la Cal. Însă el îi aruncă priviri mânioase și își mușcă buzele. Mare rămâne neclintită, iar pe chipul ei nu se poate citi absolut nimic. Parcă l-ar fi avut antrenor pe Davidson.

Îmi duc iute mâna la gură ca să-mi înăbuș un chicotit neașteptat. Mare Barrow este incredibil de talentată când vine vorba să-i enerveze pe bărbații din Casa Calore. Mă întreb chiar dacă o face intenționat sau dacă pur și simplu îi vine natural. Dacă stă trează noaptea și se gândește cum să facă să-l dea peste cap pe Maven sau să-l ducă de nas pe Cal.

Oare așa face? Oare e în stare de asta?

Instinctiv, încerc să sting scânteia de speranță care-mi apare în suflet. Nu reușesc, așa că o las să înflorească.

La fel a făcut și cu Maven. L-a ținut ocupat. L-a dezorientat în permanență. L-a ținut departe de tine. De ce să nu o faci și cu Cal?

— Draga mea, ai fi un foarte bun emisar pentru Norta.

Încerc să par plictisită, neinteresată. Deloc nerăbdătoare. Nu vreau să-și dea seama cineva că arunc osul cât mai departe, știind că puiul de câine se va duce după el. Ochii lui Mare fulgeră spre mine și o văd că ridică din sprâncene. *Haide, măi, Mare.* Mă bucur că nu-i nimeni care să-mi poată citi gândurile.

— Nici vorbă, Evangeline, se grăbește Cal să mă contrazică, rostind vorbele printre dinți. Cu tot respectul, domnule premier, dar noi nu cunoaștem prea multe despre poporul dumneavoastră...

Înclin capul și mă uit câș la logodnicul meu. Părul argintiu îmi alunecă pe claviculă. Oricât de mică ar fi forța pe care o simt în momentul acesta, tot simt cum îmi cuprinde fiecare nerv.

— Dar nu putem ști dacă nu încercăm, nu? Ar fi foarte bine primită, ar fi considerată o eroină. Montfort este țara oamenilor cu sânge nou. Prezența ei acolo ne-ar ajuta nespuse de mult. Nu-i așa, domnule premier?

Davidson se uită la mine cu ochii ăia ai lui fără expresie. Parcă privește prin mine, dincolo de mine. *Holbează-te cât ai tu chef, roșule.*

— Fără îndoială.

— Și chiar crezi că o să ne spună tot ce află acolo? Fără să fardeze adevărul sau să omită anumite informații esențiale? pufnește neîncrezătoare Anabel. Te asigur, prințesă Evangeline, că fata asta nu nutrește nici strop de credință pentru vreun om cu sânge argintiu.

Atât Cal, cât și Mare își lasă ochii în jos în același moment, de parcă ar evita să se privească.

Ridic din umeri.

— Atunci, trimiteți un argintiu cu ea. Ce ziceți de lordul Jacos?

Bătrânul, firav în ținuta lui galbenă de ceremonie, pare surprins să-și audă numele. Are o înfățișare ponosită, ca de cârpă veche.

— Dacă țin bine minte, ești un om cu multă carte, da?

— Sunt, șoptește el.

Mare ridică brusc capul. Are obraji roșii, dar în rest pare extrem de calmă.

— Trimiteți pe cine doriți cu noi. Eu am să mă duc în Montfort și niciun rege nu are dreptul să mă oprească. Dar îi provoc să încerce.

Splendid. Cal se crispează. Bunică-sa se apropie de jilțul lui. Cât de micuță pare în comparație cu el – dar asemănarea dintre ei este de netăgăduit. Aceiași ochi de bronz, aceiași umeri lați, același nas drept. Aceași inimă de războinic. Și, în fond, aceeași ambiție. Vorbește cu ochii la el, temându-se de răspunsul lui.

— Deci lordul Jacos și Mare Barrow îl vor reprezenta pe adevăratul rege al Nortei, alături de...

Brățara lui scoate scânteii, iar de aici iau naștere niște flăcări mici, care îi alunecă încet pe degete.

— Adevăratul rege se va reprezenta singur, spune Cal, cu ochii la focul lui.

Mare strânge din dinți. Eu fac eforturi să mă stăpânesc, dar pe dinăuntru aplaud și țopăi de bucurie. *Cât de ușor a fost.*

— Tiberias, scrâșnește Anabel.

Dar el nu se deranjează să-i răspundă. Iar ea nu-l poate obliga. *Cu mâna ta ți-ai făcut-o, babă proastă. Tu ai zis că este rege. Acum supune-te.*

— Recunosc, am moștenit ceva din curiozitatea caracteristică unchiului Julian – și a mamei mele, spune Cal, pomenind-o pe un ton mai blând pe cea care i-a dat viață.

Eu nu știu prea multe despre ea. Regina Elara nu suporta să se vorbească în jurul ei despre CorianeJacos.

— Vreau să vizitez această Republică Liberă și să văd dacă este adevărat tot ce am auzit despre ea, continuă Cal.

Și imediat coboară vocea, uitându-se la Mare cu atâta intensitate, de parcă i-ar putea porunci din ochi să-l privească și ea. Dar nu reușește.

— Doresc să văd cu ochii mei cum este viața acolo.

Davidson dă repede din cap. În ochi i se aprinde o scânteie și, o clipă, îi alunecă de pe chip masca aia lipsită de orice expresie.

— Sunteți binevenit, Maiestate.

— În regulă, spune Cal, stingându-și flacăra ca să poată lovi cu degetele în

masă. Așa rămâne stabilit.

Bunică-sa strânge din buze, de parcă ar fi mâncat ceva foarte acru.

— Stabilit? îl îngână ea cu dispreț. Nimic nu-i stabilit. Trebuie să-ți înfigi steagul în Delphie, să-ți alegi capitala; trebuie să câștigi teritorii, să câștigi resurse, pe *oameni* să-i câștigi de partea ta, să convingi mai multe Înalte Case să te urmeze...

Cal este de neclintit.

— Da, bunico, am nevoie de resurse. De *soldați*. Îi voi găsi în Montfort.

— Ai dreptate, mârâie tata pe un ton care-mi aduce spaima vechi în suflet.

E supărat pe mine pentru că m-am amestecat în discuție? Sau e mulțumit? Încă din copilărie am învățat ce înseamnă să i te opui lui Volo Samos. Deveneai o umbră. Ignorată, nedorită. Până când reușeai să-i recapeți dragostea prin realizări și inteligență.

Mă uit la tata cu colțul ochiului. Palid, perfect în măreția lui, regele Riftului stă drept pe tron. Îi deslușesc zâmbetul superior printre firele bărbii sale, îngrijite cu foarte multă migală. Și scot un oftat mut de ușurare.

— Această dorință a regelui legitim al Nortei va face o impresie deosebit de bună guvernului din Montfort, continuă tata. Și ne va consolida alianța. Prin urmare, este corect să trimit și eu un emisar care să reprezinte Regatul Riftului.

Nu pe Tolly- nu-l trimite pe Tolly! țin eu în gând. Mare Barrow mi-a promis că nu-l va ucide, dar nu am încredere în cuvântul ei, mai cu seamă în asemenea împrejurări favorabile. Deja știu ce se va întâmpla. Va avea loc un accident stupid, care numai accident nu va fi. Plus că va trebui să plece și Elane – soția supusă, alături de soțul și stăpânul ei. *Dacă tata îl trimite pe Tolly, vom primi înapoi un cadavru.*

— Vă va însoți Evangeline.

Cât ai bate din palme, ușurarea mea este înlocuită de o stare de greață cumplită.

Nu știu dacă să cer o altă cupă cu vin sau dacă să-l vomit pe cel băut până acum. Aud tot felul de voci în cap – toate urlându-mi același lucru:

Cu mâna ta ți-ai făcut-o, proasto ce ești!

TREI

Mare

Râsetele mele răsună de-a lungul zidurilor dinspre răsărit, până în câmpiile întunecate. Mă doare burta, mi se taie răsuflarea, mă sprijin de parapet. Nu mă pot stăpâni. Râsul ăsta este unul sincer și el mă controlează pe mine. Hohotele îmi sunt dogite și nesigure din cauză că n-am mai făcut-o de mult. Mă ustură cicatricele de pe gât și spate, dar nu mă pot stăpâni. Râd până mă dor coastele și trebuie să mă așez și să mă sprijin de piatra rece. Îmi strâng buzele cât de tare pot. Degeaba. Sughițurile tot își croiesc drum printre ele.

Doar soldații de pază mă aud și nu prea cred că le pasă de o fată singură, care râde ca nebuna în noapte. În fond, mi-am câștigat dreptul să râd, să plâng sau să urlu ori de câte ori am chef. Parcă mi-ar veni să le fac pe toate trei. Dar râsul iese învingător.

Ai zice că mi-am pierdut mințile. Și poate chiar mi le-am pierdut. Dar astăzi am o scuză întemeiată. Dincolo de zidurile cetății Corvium, oamenii încă își mai strâng morții. Cal a ales coroana în detrimentul tuturor idealurilor pentru care credeam eu că luptăm. Rănile astea două sângerează și acum și niciun tămăduitor nu le poate vindeca. Însă, dacă vreau să nu înnebunesc de tot, trebuie să nu mă mai gândesc la ele. Singurul lucru pe care îl pot face este să-mi îngrop fața în palme, să strâng din dinți și să mă lupt cu râsul ăsta infernal, cu râsul ăsta irațional.

Probabil că așa arată nebunia.

Păi, ia auzi: Evangeline, Cal și cu *mine* plecăm la Montfort. Ce *glumă* bună! Atât i-am transmis lui Kilorn, care încă se află în siguranță, în Piedmont. Va dori să afle tot ce s-a întâmplat. Așa că mi se pare drept să-l țin la curent cu ce s-a discutat aici. Plus că *vreau* să știe tot. Am nevoie de cineva care să râdă împreună cu mine și să blesteme tot ce va fi să se întâmple.

Chicotesc iarăși, îmi sprijin capul de zid și mă uit la stele. Sunt mici, cât vârful de ac, estompate de luminile Corviumului și de luna care tocmai a răsărit. Parcă stelele astea se uită și ele cu mirare la cetate. Mă întreb dacă zeii lui Iris Cygnet râd și ei cu mine. Asta dacă într-adevăr există.

Mă întreb dacă râde și Jon.

Amintirea lui îmi îngheață sângele în vine, sugrumând orice urmă de râs isteric. Individul ăla cu sânge nou, individul ăla afurisit, care se dă mare profet, ne-a scăpat și ne pândește de undeva, din apropiere. Ca să facă ce? Să șadă

cuminte pe culmea unui deal și să se uite la noi cu ochii ăia roșii? Să ne urmărească încântat cum ne omorâm între noi? Oare este el un soi de păpușar, care se mulțumește să ne aducă pe scenă și să ne pună să jucăm tragedia viitorului pe care ni l-a ales? L-aș căuta dacă aș ști că am cea mai mică șansă să-l găesc. Și l-aș obliga să ne apere de soarta asta cruntă. Absurd. Va ști că vin după el. Nu-l putem găsi pe Jon decât dacă el vrea să fie găsit.

Frustrată, îmi trec degetele peste obraji și prin păr; le apăs, zgâriindu-mi pielea. Senzația de usturime mă aduce treptat la realitate. Usturimea și frigul de afară. Piatra de sub mine se face din ce în ce mai rece cu cât noaptea se adâncește. Țesătura subțire a uniformei nu mă apără de frig, așa că încep să tremur. Ca să nu mai spun că mă împung peste tot colțurile zidului. Și totuși nu mă clintesc din loc.

Pentru că, dacă m-aș mișca, m-ar lua somnul. Plus că ar trebui să mă întorc acolo. La ceilalți. În cazarmă. Chiar dacă aș adopta cea mai feroasă încruntătură din repertoriu și aș lua-o la fugă, tot va trebui să dau ochii cu roșiii și cu oamenii cu sânge nou – ba chiar și cu argintii. Evident, și cu Julian. Parcă-l văd cum mă așteaptă, așezat pe patul meu, pregătit să-mi țină o altă prelegere. Însă habar n-am ce ar mai putea să-mi spună.

Îl va lua partea lui Cal, îmi spun eu. La final. Când va deveni clar pentru toată lumea că nu îi vom permite să-și păstreze tronul. Chiar dacă nu au alte calități, argintii le sunt loiali celor de același sânge cu ei. Iar Julian i-a rămas credincios surorii sale moarte și Cal este singura lui legătură cu ea. Poate să vorbească cât vrea despre revoluție și istorie, dar în niciun caz nu îi va întoarce spatele. Nu îl va abandona pe Cal.

Tiberias. Obișnuiește-te. Să-i spui Tiberias.

Mă doare și să mă gândesc la numele ăsta. La numele lui adevărat. La numele care îi descrie viitorul. TiberiasCalore al Șaptelea, Rege al Nortei, Flacăra a Nordului. Îl și văd pe tronul fratelui său, la adăpostul Pietrei Tăcute. Sau va prefera monstruoziitatea aia din sticlă-de-diamant pe care a stat tatăl lui? Și va distruge orice urmă a lui Maven, îl va șterge din cartea istoriei? Apoi va reconstrui palatul tatălui său. Iar Regatul Nortei își va recăpăta statutul de pe vremuri. Cu excepția regelui Samos din Rift, totul va fi așa cum fusese în ziua aceea când am fost aruncată în arenă.

Și tot ce s-a întâmplat de atunci încoace va fi fost în zadar.

Nu voi permite așa ceva.

Din fericire, nu sunt singura care gândește astfel.

Luna strălucește pe piatra neagră, argintând luciul auriu al turnurilor și parapetelor. Sub locul unde mă aflu patrulează santinelele în uniforme roșii și verzi. Uniforme ale Gărzii Stacojii și ale Montfortului. Mai rari sunt omologii lor argintii, înveșmântați în culorile caselor lor. Galben pentru Casa Laris,

negru pentru Haven, roșu și albastru pentru Iral, roșu și portocaliu pentru Lerolan. Nu se văd culorile Casei Samos. Nici nu au de ce să se vadă, pentru că, mulțumită șansei și ambiției lui Volo, Samos este acum o casă regală. Prin urmare, membrii ei n-au de ce să-și piardă vremea cu ceva atât de banal cum este rondul de noapte.

Mă întreb ce-o zice Maven despre povestea asta. Atât de obsedat este de Tiberias, că nici nu-mi pot imagina ce va însemna pentru el apariția unui alt rege rival, adică Volo. Pentru că, pentru Maven, totul se învârtea în jurul fratelui său, chiar dacă el avea absolut tot ce își putea dori: avea coroana, avea tronul. Mă avea pe *mine*. Dar încă îl mai bântuia fantoma Elarei, care îl modelase după pofta ei. Obsesia asta a alimentat nevoia de putere a lui Maven și comportamentul tiranic al Elarei. Oare la fel va păți și regele Volo? Sau doar la noi doi se referă aceste dorințe întunecate și nocive ale lui Maven? Visează să-l ucidă pe Tiberias și să mă păstreze doar pentru el?

Doar timpul îmi va răspunde. Când va lovi din nou, așa cum sunt convinsă că o va face, voi ști adevărul.

Sper să fim pregătiți.

Trupele lui Davidson, Garda Stacojie și agenții infiltrați în armata lui – ar trebui să fie suficient. Trebuie să fie.

Însă tot voi fi cu ochii în patru.

•

— Când plecăm?

Am reușit să-mi înăbuș groaza față de străini și am pătruns în cartierul general al lui Davidson. Este vorba de niște birouri mari din sectorul administrativ, unde acum se află o mulțime de ofițeri din Montfort. Și oameni din Garda Stacojie. Nu însă și Farley, ea nu-i aici. Pe ofițeri nu îi miră apariția mea. Majoritatea se ocupă de împachetat. Mai ales documente, dosare, hărți. Informații pentru persoane mai inteligente decât mine. Probabil rămase de la argintii care au folosit înainte aceste încăperi.

Ada, unul dintre recruții mei cu sânge nou, se află chiar în centrul activităților. Studiază fiecare petic de hârtie înainte să-l dea mai departe la împachetat. Reține absolut tot datorită memoriei perfecte cu care este înzestrată. Trec pe lângă ea, îi surprind privirea și ne facem un semn imperceptibil din cap. Farley a hotărât ca Ada să fie transferată la Comandament după ce noi vom pleca spre Montfort. Nu cred că ne vom mai vedea curând.

Din spatele biroului său gol, Davidson se uită la mine. I se încrețesc colțurile ochilor oblici – unicul indiciu că zâmbește. Chiar și în lumina puternică și necruțătoare de aici, premierul pare la fel de chipeș. Distins. Puțin înfricoșător. Un adevărat rege, chiar dacă fără coroană și tron. Îmi face semn

să mă apropii de el, iar eu încerc să-mi înăbuș emoția, amintindu-mi cum arăta în timpul asediului. Plin de sânge, istovit, speriat. Și hotărât. La fel ca noi ceilalți. Reușesc să mă liniștesc un pic.

— Bună treabă ai făcut acolo, Barrow, îmi spune el, dând din cap în direcția turnului.

Mă uit pe sub sprâncene la el.

— Pentru că mi-am ținut gura, nu-i așa?

Se aud râsete de lângă fereastră. Mă uit într-acolo și îl văd pe Tyton, care se sprijină de geam, cu brațele încrucișate și cu bucla albă căzută în ochi, așa cum i se întâmplă mereu. Poartă o uniformă verde-închis, curată, dar cam scurtă la mâneci și la pantaloni. Și fără vreo emblemă cu fulgere care să-l dea de gol: Tyton este un electrician, la fel ca mine. Pentru că uniforma asta nu este a lui. Ultima oară când l-am văzut era acoperit cu sânge argintiu din cap până în picioare. Bate darabana cu degetele pe celălalt braț – degetele sunt armele lui și este mândru de ele.

— Să fie posibil? se miră el pe un ton grav, dar fără să mă privească.

Davidson se uită atent la mine, clătinând încetitor din cap.

— De fapt, sunt încântat că vrei să mă însoțești, Mare.

— Cum am zis, sunt curioasă să...

Premierul ridică mâna ca să mă oprească.

— Nu-ți răci gura de pomană. Cred că lordul Jacos este singurul de aici care face ceva din pură curiozitate.

Nu se înșală.

— Spune-mi adevărul: ce anume vrei de la Montfort?

De la fereastră, Tyton catadicsește să se uite în sfârșit la mine.

Îmi ridic sfidătoare bărbia.

— Ce mi-ai promis.

— Vrei să...?

De data aceasta Davidson pare realmente uluit.

— Vrei să te stabilești...?

— Vreau să-mi știu familia în siguranță.

Vocea nu-mi tremură deloc. Îmi amintesc câteva dintre regulile de politețe pe care o argintie mi le-a vârat cu de-a sila în cap. *Spatele drept, umerii țepeni. Privește drept în ochii interlocutorului.*

— Suntem în plin război, spun eu. Nortă, Piedmontul, Ținutul Lacurilor și Republica ta. Nicio țară nu mai este sigură. Însă a voastră se află cel mai departe și mi se pare că aveți cea mai mare forță sau, măcar, cea mai bună apărare. Cred că ar fi bine să-mi duc eu însămi familia acolo. După care mă voi întoarce să termin ce au început niște oameni mai vrednici decât mine.

— Promisiunea mea se adresa celor cu sânge nou, domnișoară Barrow,

spune Davidson atât de încet, că abia dacă-l aud în agitația din jur.

Mi se pune un nod în gât, dar mă uit și mai urât la el.

— Nu prea cred, domnule premier.

Își arată zâmbetul ăla insipid al lui și se retrage iarăși la adăpostul măștii pe care o cunoaștem cu toții.

— Chiar îți imaginezi că aș fi atât de crud?

Ciudată întrebare, dar, oricum, Davidson este un om ciudat. Acum zâmbetul îi dezvelește dantura albă și uniformă.

— Bineînțeles că familia ta este binevenită. Montfort ar fi mândru să le acorde cetățenia. Ibarem, poți să vii puțin?

Un bărbat năvălește în încăperea din una dintre camerele învecinate, făcându-mă să tresar puternic. N-am ce-i face. Sunt cu nervii vrașiște. Individul seamănă leit cu Rash și Tahir, gemenii cu sânge nou. Dacă n-aș ști că Tahir încă se mai află în Piedmont, iar Rash, detașat în Archeon – amândoi cu misiunea de a culege informații pentru cauza noastră aș crede că tipul ăsta *este* unul dintre gemeni. Stai așa! Sunt *tripleți!* Imediat ce dezleg misterul, îmi simt gura plină cu fier. Nu-mi plac surprizele. Deloc nu-mi plac.

La fel ca frații lui, Ibarem are pielea negricioasă și părul negru. Are o dungă albă pe bărbie – o cicatrice abia vizibilă printre firele îngrijit tunse ale bărbii. Poartă și el un stigmat, făcut demult de sabia unui lord argintiu, care voia să-l poată deosebi de frații lui identici.

— Încântată de cunoștință, mormăi eu, uitându-mă la Davidson printre gene.

Își dă seama că nu mă simt foarte confortabil și se grăbește să spună:

— A, da, acesta este fratele lui Rash și Tahir.

— Nu mi-aș fi dat seama, ripostez eu cu răceală.

Ibarem dă din cap spre mine și își arcuiește ușor buzele.

— Mă bucur că am în sfârșit ocazia să te cunosc, domnișoară Barrow.

Apoi se întoarce spre Davidson.

— Ce porunciți, domnule premier?

— Dă-i de veste lui Tahir. Cere-i să anunțe familia Barrow că fiica lor va veni mâine după ei. Ca să-i ducă în Montfort.

— Imediat, domnule, răspunde Ibarem.

Ochii îi sticlesc o clipă, timp în care mesajul trece din creierul lui în cel al fratelui său. Nu durează decât atât, în ciuda sutelor de kilometri care îi despart. Apoi lasă din nou capul în jos.

— S-a rezolvat, domnule. Tahir te felicită și îți urează bun venit, domnișoară Barrow.

Sper ca mama și tata să fie de acord cu ideea mea. N-ar trebui să-mi fac mari probleme în privința asta. Gisa vrea să plece, iar mama se va lua după ea.

Bree și Tramy se vor lua după mama. Nu sunt însă sigură ce va face tata. Va refuza să plece, dacă știe că eu nu voi sta cu ei. *Te rog, du-te! Te rog, acceptă darul ăsta din partea mea.*

— Transmite-i că îi mulțumesc, bolborosesc eu tulburată.

— Rezolvat, repetă Ibarem. „Cu foarte multă plăcere”, a răspuns Tahir.

— Iar eu vă mulțumesc amândurora, intervine Davidson, evident sătul de schimbul ăsta de amabilități pe cale telepatică. Gemenii ăștia ar putea conversa așa la nesfârșit, deși situația este mult mai năucitoare atunci când se află unul lângă altul. Ibarem dă din cap în semn că a priceput sugestia și pleacă să-și vadă de treburile.

— Mai există vreun frate pe care eu încă nu l-am văzut? scrâșnesc eu la premier.

Acesta se preface că nu-mi observă iritarea.

— Nu, cu toate că mi-aș dori să am mai mulți ca ei în slujba mea, oftează Davidson. Ciudat lucru cu frații ăștia. În mod normal, talentele înfocaților se regăsesc în talentele argintiilor, dar o abilitate ca aceasta a gemenilor eu n-am mai văzut la oameni cu alt sânge.

— Au creierul altfel construit, murmură Tyton.

Îi arunc o privire pătrunzătoare.

— Mă îngrijorează felul în care spui asta.

Tyton ridică din umeri și nu-mi răspunde.

Mă întorc spre Davidson și îi vorbesc la fel de tăios ca la început, cu toate că nu pot să ignor darul pe care tocmai mi l-a făcut.

— Îți mulțumesc. Știu că tu conduci Montfortul și cererea mea e o nimica toată pentru tine. Dar pentru mine înseamnă extrem de mult.

— Firește, răspunde el. Și, de îndată ce vom putea, sper să facem asta și pentru alte familii în aceeași situație. În prezent, guvernul meu caută soluții la ceea ce va deveni curând o adevărată criză a refugiaților, și pentru oamenii roșii, și pentru cei cu sânge nou deja ajunși pe teritoriul nostru. Însă putem admite o excepție pentru tine, care ai făcut atât de multe și vei face în continuare.

— Dar ce am făcut? Serios acum, ce anume am făcut eu atât de nemaipomenit?

Cuvintele îmi năvălesc din gură fără să le pot opri. Simt cum încep să-mi ardă obraji.

— Ai reușit să faci fisuri în ceea ce nouă ni se părea impenetrabil, spune Davidson pe un ton care parcă-mi reproșează că nu sunt capabilă să văd ce este evident pentru toată lumea. Ai reușit să le străpungi armura. Ai slăbit capacul borcanului, domnișoară Barrow. Haide acum să-l deschidem împreună.

Zâmbetul lui este sincer – larg, din ce în ce mai larg. Îmi amintește de un motan.

— Și nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, datorită ție, un pretendent la tronul Nortei va veni în Republica noastră.

Vorbele lui mă înfioară. *Oare asta-i o amenințare?* Înaintez iute, mă sprijin cu palmele de birou și mă aplec spre el. Tonul meu scăzut este aspru:

— Vreau să-mi dai cuvântul de onoare că nu i se va face niciun rău.

Davidson nu ezită deloc.

— Ți promit, răspunde el pe același ton. Nu mă voi atinge nici măcar de un singur fir de păr din capul lui. Nici eu, nici nimeni altcineva nu se va atinge de Calore atâta vreme cât el se va afla pe teritoriul nostru. Ai cuvântul meu de onoare. Noi nu lucrăm așa.

— În regulă, zic eu. Pentru că ar fi o prostie fără margini să îndepărtați tamponul dintre alianța *noastră* și MavenCalore. Iar tu nu ești prost, domnule premier, nu-i așa?

Davidson dă din cap, iar zâmbetul lui ca de motan se întinde și mai tare.

— Nu-i bine că prințisorul va vedea și altceva? întrebă premierul, ridicând dintr-o sprânceană cărunță și pensată cu grijă. O țară fără rege?

Să vadă că se poate și așa. Că nu-i obligat să stea pe tron și să poarte coroana. Să priceapă că nu-i obligat să fie rege... Nici măcar prinț nu-i obligat să fie. Dacă nu-și dorește.

Însă eu cred că își dorește.

— Ba da.

Asta-i tot ce pot să spun. Este tot ce pot să sper. În fond, l-am cunoscut pe Tiberias într-o tavernă mizeră și întunecată, când el încerca să se dea un om de rând, ca să afle cum arată cu adevărat lumea de dincolo de zidurile palatului. Și ca să-și dea seama ce anume trebuie schimbat.

Davidson se lasă pe spate, dându-mi de înțeles că audiența s-a încheiat.

— Cererea ți este aprobată, spune el. Și consideră-te norocoasă pentru că trebuie să trecem mai întâi prin Piedmont, altminteri, poate n-aș fi fost atât de dispus să mă angajez la transportul neamului Barrow.

Mai că îmi face cu ochiul.

Mai că îi zâmbesc.

•

Pe la jumătatea drumului înapoi, spre cazarmă, îmi dau seama că mă urmărește cineva. Aud pași în spate, pași sprinteni și regulați chiar și pe străduța întortocheată. În luminile fluorescente ale felinarelor se văd două umbre: a mea și a altei persoane. Mă crispez, dar nu mă sperii. Prin Corvium mișună o mulțime de soldați ai coaliției, iar dacă vreunul dintre ei este atât de tembel încât să vrea să-mi facă rău, n-are decât să încerce. Știu să mă apăr.

Deja scânteile și-au pornit cursa pe sub pielea mea, cerându-mi să le eliberez.

Mă răsucesc brusc pe călcâie, sperând să o iau prin surprindere pe persoana care mă urmărește. Nu reușesc.

Evangeline se oprește lin, cu brațele încrucișate la piept și ridicând din sprâncenele ei negre și perfecte. Nu și-a dat încă jos armura aia elegantă, mult mai potrivită pentru a fi purtată la curtea unui rege decât pe câmpul de luptă. Însă nu poartă nicio coroană. Pe vremuri obișnuia să-și petreacă timpul liber confecționând diademe și tiare din toate metalele pe care le avea la îndemână. Iar acum, când are tot dreptul să poarte așa ceva, nu o face.

— Te urmăresc de două cartiere, Barrow, îmi spune ea, dând capul pe spate. Parcă înainte ai fost un fel de hoată, nu?

Simt că e pe cale să mă apuce din nou râsul ăla isteric de mai devreme și încerc să mi-l opresc. Dar tot zâmbesc – puțin cam strâmb – și oftez prelung. Întepătura ei este ceva familiar și orice atitudine cât de cât familiară mi se pare o alinare în momentele astea.

— Nu m-am schimbat, Evangeline.

Zâmbetul ei sclipește, tăios ca o lamă de pumnal.

— Firește că nu te-ai schimbat. De ce să schimbi perfecțiunea?

— Vezi, nu care cumva să întârzii la întâlnirea cu viața ta perfectă, Alteță, îi răspund eu.

Încă rânjind, mă dau la o parte și-i fac loc să treacă. Ca să își dea seama că știu ce se petrece. Evangeline Samos nu m-a căutat prin toată cetatea ca să mă insulte. Comportamentul ei din sala de consiliu mi-a arătat care îi sunt motivele.

Clipește surprinsă și parcă își pierde un strop din aroganța obișnuită.

— Mare, spune ea.

Mai blând. Pe un ton rugător. Doar atât îi permite orgoliul ei nemăsurat. Afurisitul ăla de sânge argintiu. Nu știe să se umilească. N-a învățat-o nimeni și nimeni nu îi va îngădui vreodată să o facă.

Chiar dacă relația noastră este așa cum este, tot mi se face milă de ea. Crescută la curtea argintiilor, Evangeline a fost sortită încă de la naștere unei vieți pline de intrigi și ascensiune pe scara puterii, a fost pregătită să se lupte cu înverșunare și să nu-și dezvăluie niciodată gândurile. Însă masca aceasta a ei este departe de a fi perfectă, mai cu seamă dacă o compar cu a lui Maven. Luni bune în ochii lui nu am văzut decât umbre pasagere, în timp ce în ochii lui Evangeline se reflectă emoțiile cu foarte mare claritate. Emană durere. Dor. Pare un animal de pradă închis într-o cușcă, din care știe că nu are cum să scape. O parte din mine ar vrea s-o lase captivă acolo. Ca să înțeleagă ce fel de viață își dorea înainte. Însă vreau să cred că nu am un suflet atât de hain. Și nici proastă nu sunt. Evangeline Samos ar fi un aliat deosebit de puternic

și, dacă trebuie să-i ofer ceva în schimb, atunci așa voi face.

— Du-te și caută compasiune în altă parte, nu la mine, mormăi eu, făcând un semn spre strada pustie.

Amenințare deșartă, dar ea nu știe și își iese din fire. I se întunecă și mai mult ochii negri. Deci stratagema mea dă roade, o face să se simtă încolțită, o obligă să vorbească.

— Nu vreau așa ceva din partea ta! se răstește Evangeline.

Furia care a cuprins-o îi ascute muchiile armurii.

— Și știi că nu o merit.

— Normal că nu meriți, pufnesc eu. Înseamnă că ai nevoie de ajutor, da? Vrei să găsești o scuză ca să nu fii obligată să mergi la Montfort cu ceata noastră veselă?

Trăsăturile lui Evangeline se schimonosesc într-un alt zâmbet sarcastic.

— Nu-s atât de idioată încât să doresc să-ți rămân datoare cu ceva. Nu, vorbesc despre un schimb.

Pe chipul meu nu se citește nimic. O privesc drept în ochi. Am reușit să împrumut puțin din inexpresivitatea calmă a lui Davidson.

— La asta mă gândeam și eu.

— Mă bucur că nu ești chiar atât de grea de cap cum își imaginează ceilalți.

— Deci, ce *vrei?* o întreb eu, dorind să terminăm cât mai repede.

Mâine vom pleca spre Piedmont și apoi spre Montfort. Nu ne permitem luxul de a ne înțepa la nesfârșit, așa cum facem de obicei.

Cuvintele i se opresc în gât. Își mușcă încet buzele. În lumina necruțătoare a străzii din Corvium, fardul de pe chipul ei pare foarte strident și o face să semene cu un sălbatic vopsit ca să meargă la război. De fapt, presupun că exact asta a intenționat. Umbrele vineții de sub pomeții ei, care ar trebui să-i accentueze trăsăturile, par cleioase. Are pete chiar și pudra albă, care ar fi trebuit să-i uniformizeze tenul de culoarea razelor de lună. Pete de *lacrimi*. A încercat să și le acopere, dar a lăsat urme. Un colorit inegal, resturi de rimel. Frumusețea și grandoarea ei letală sunt niște ziduri de cetate cu crăpături adânci.

— Ușor de imaginat, nu? îmi răspund eu la întrebare, făcând un pas spre ea și bucurându-mă s-o văd că tresare. Toate uneltirile tale au avut rezultatul dorit. L-ai obținut pe Tiberias. Ai căpătat *a treia* șansă să te măriți cu un rege din Casa Calore. Să devii regină a Nortei. Să-ți vezi realizate toate visurile.

Mai are puțin și se sufocă – probabil că își înghite replica acidă. Ce-i drept, nu prea suntem obișnuite să ne purtăm politicos una cu cealaltă.

— Și acum vrei să scapi de toate astea, șoptesc eu. Nu mai vrei să fii ce ți-a fost hărăzit prin naștere. De unde această revelație? De ce să te lepezi de dorințele astea?

Nu se mai poate stăpâni.

— Nu trebuie să mă explic în fața ta, ori să-ți spun care-i motivul meu.

— Motivul tău are păr roșcat și răspunde la numele ElaneHaven.

Evangeline se crispează, încleștează pumnii, iar plăcile armurii răspund la emoția care a cuprins-o.

— Elane n-are nicio legătură! strigă ea, dezvoltându-și slăbiciunea.

Se apropie de mine. Este cu doar câțiva centimetri mai înaltă, dar știe să profite de avantajul acesta infim. Își pune mâinile în șolduri și își îndreaptă umerii, acoperind brusc luminile felinarelor. Mă acoperă cu umbra ei.

Dau puțin capul pe spate ca să mă uit la ea.

— Vrei să te întorci la Elane. Asta-i clar. Dar nu știu de unde ți-a venit ideea că eu l-aș putea împiedica pe Tiberias să se căsătorească cu tine.

— Nu te umfla în pene, mă repede ea, dându-și ochii peste cap. Regii din Casa Calore se distrează cu tine, de acord, însă nu-mi fac iluzii. Cal nu va rupe niciodată logodna noastră. Poate Maven ar fi făcut-o. Știu că tu l-ai influențat să renunțe la mine.

— De parcă ai fi avut *de gând* să te măriți vreodată cu Maven, îi spun eu, rostind rar cuvintele.

Nici nu-și dă seama câte am observat la curtea lui. Familia ei a suportat mult prea bine ocara aia colosală. Regatul Riftului fusese în plan cu mult înainte de a putea eu să-l influențez pe Maven într-un fel sau altul.

Evangeline ridică din umeri.

— Nu aveam cum să mai devin soția lui după moartea Elarei. Scuze, după ce ai ucis-o tu. Ea știa cum să-l stăpânească. Știa cum să-l țină în frâu. Nu cred că acum mai este cineva în stare de asta, nici măcar tu.

Sunt perfect de acord cu ea: pe MavenCalore nu-l poate controla nimeni.

Cu toate că eu am încercat. Mi se umple gura cu fiere când îmi aduc aminte cum a fost, cum am încercat să-l manipulez pe băiețelul ajuns rege, profitând de sentimentele lui față de mine. Și atunci Maven a renunțat la alianța cu Casa Samos ca să obțină pacea, ca să obțină Ținutul Lacurilor, care să obțină mâna unei prințese la fel de periculoase și probabil de două ori mai șirete decât Evangeline. Mă întreb dacă Maven și-o fi găsit un adversar pe măsura lui în Iris Cygnet, acvatica liniștită și calculată.

Încerc să mi-l imaginez acum, să-l văd cu ochii minții cum fuge din Corvium, îndreptându-se spre Ținutul Lacurilor. Chipul lui alb, uniforma neagră cu ornamente roșii, ochii albaștri în care îi strălucește furia mută. Se refugiază într-un regat straniu, la o curte stranie, unde va fi lipsit de protecția Pietrei Tăcute. Și duce cu el rămășițele pământești ale regelui lacustru. Mă consolez puțin la gândul că a eșuat atât de lamentabil. Poate regina lacustră îl va ucide de îndată ce va da cu ochii de el, ca să-l pedepsească pentru moartea

soțului ei în timpul asediului.

Eu n-am putut să-l distrug pe Maven când am avut ocazia. Poate o va face ea.

— Și nici pe Cal nu-l poți influența în așa fel încât eu să obțin ce vreau, continuă Evangeline, răsucind cuțitul în inima mea însângerată. Nu va renunța la mine pentru tine atâta timp cât coroana lui depinde de căsătoria noastră. Îmi pare rău, Barrow. Cal nu-i genul de rege care să abdice pentru amor.

— Știi foarte bine cum este, mârâi eu, la fel de lovită de vorbele ei cum este și ea de ale mele.

Dacă viața mea va continua așa, iar tot ce voi face îmi va răsări rana asta, mă îndoiesc că mă voi mai vindeca vreodată.

— Cal a ales, continuă Evangeline, ca să mă mai lovească încă o dată și ca să revină la chestiunea principală. Atunci când va recâștiga Norta – și o *va face*–, eu voi fi obligată să mă căsătoresc cu el. Ca să cimentez alianța noastră, ca să asigur supraviețuirea Riftului. Ca să duc mai departe moștenirea lui Volo Samos și a strămoșilor lui.

Evangeline vorbește privind peste capul meu, spre strada întunecată. O patrulă traversează ulița de alături, la doar zece metri de noi. Soldații vorbesc în șoaptă și pășesc ușor. Le observ uniformele ruginii și îmi dau seama că fac parte din Garda Stacojie. Mulți oameni ai Gărzii poartă uniformele soldaților roșii din armata Nortei, cărora le-au smuls emblemele. Nu cred că Evangeline îi remarcă. Se gândește la cu totul altceva. Ceva ce nu-i convine deloc, dacă este să mă iau după ceața care i s-a lăsat peste ochi și maxilarul încleștat.

— Și dacă nu te măriți cu el? o provoc eu, aducând-o înapoi la realitate.

Este o întrebare simplă, evidentă, însă ea pălește, șocată de ideea propusă de mine... Face ochii mari și cască uluită gura.

— Imposibil, murmură ea. N-am cum să scap de asta. Ar trebui să mă ascund într-un colț uitat de lume, în Tiraxes sau Ciron, sau în altă țară pe care tata nu o poate ataca, adaugă ea, râzând cu amărăciune. Și nici așa n-aș scăpa. M-ar găsi și m-ar aduce înapoi ca să mă folosească pentru scopurile lui. Singura soluție, singura opțiune pe care o am este foarte simplă.

Bineînțeles că așa este, Evangeline.

Obiectivele noastre sunt aceleași, chiar dacă motivele sunt diferite. Așa că o las să vorbească, să spună exact ce vreau să aud. Totul va fi mai ușor dacă își imaginează că este ideea ei.

— Dacă el, Cal, va da greș, atunci nu va fi nicio căsătorie.

Evangeline se uită prin mine. Se forțează să rostească aceste cuvinte. Pentru că ele reprezintă o trădare față de casa ei, față de culorile ei, față de tatăl ei. O trădare față de *sângele* ei. Și o doare până în măduva oaselor.

— Dacă nu va ajunge rege al Nortei, tata nu mă va *irosi* pe el. Iar dacă el pierde acest război pentru coroană, dacă *noi* îl vom pierde, atunci tata va fi mult prea disperat să-și păstreze propriul tron și nu va mai avea timp să se gândească cui altcuiva să mă vândă. Sau, cel puțin, să mă vândă cuiva de departe.

Departee de Elane. Subînțelesul vorbelor ei îmi este foarte clar.

— Deci vrei să-l împiedic pe Cal să-și recâștige regatul?

Zâmbește sarcastic și bate în retragere.

— Ai învățat multe la curțile argintiiilor, Mare Barrow. Ești mai deșteaptă decât pari. Niciodată n-am să te mai subestimez și ai face bine să nu mă subestimezi nici tu.

În timp ce îmi spune toate astea, armura i se încrețește și se transformă. Solzii metalici se fac mai mici și încep să mișune în toate direcțiile. La fel ca insectele supuse mamei ei, fiecare este un punct negru cu sclipiri argintii. Își transformă veșmântul în ceva mai solid, mai puțin somptuos. O armură adevărată, făcută pentru luptă. Doar pentru luptă, pentru nimic mai mult.

— Când spun că vreau ca *tu* să-l oprești pe Cal, mă refer la grupul tău cel mic. Deși sunt conștientă cât de „mici” pot fi considerate Montfortul și Garda Stacojie la un loc. Doar nu ne putem imagina că ele chiar au intenția să sprijine ascensiunea unui alt regat argintiu. Nu fără niște motive serioase.

— Aha...

Îmi stă inima în loc. Evangeline și-a arătat unul dintre atuuri. Unul pe care eu l-aș fi ținut ascuns în locul ei.

— Ce să zic... Nu trebuie să fii un geniu în ale politicii ca să-ți dai seama că o coaliție între roșii și argintii ar fi plină de trădări. Sunt convinsă că toți conducătorii știu că nu trebuie să aibă încredere unii în ceilalți.

Se întoarce, intenționând să mă lase în urmă.

— Poate singurul care habar n-are este candidatul la tron, adaugă ea peste umăr.

Lucru pe care eu îl știu prea bine. Tiberias este la fel de credul ca un cățeluș și poate fi ușor dus de nas de oamenii la care ține. Adică de mine și de bunică-sa. Dar, mai ales, de defunctul lui tată. În numele lui își dorește cu atâta ardoare coroana aia. Deși încrederea în sine, curajul și încăpățânarea îi dau putere, aceste calități îl fac orb la orice nu se află pe câmpul de luptă. Poate anticipa cu ușurință iminența unui atac, dar nu-i poate recunoaște pe uneltitori. Nu vede – nu poate sau nu vrea să vadă – mașinațiunile care se petrec în jurul lui. N-a făcut-o înainte și nici n-o va face vreodată.

— Da, nu seamănă deloc cu Maven, șoptesc eu, mai mult pentru mine însămi.

Dar Evangeline mă aude și îmi repetă cuvintele în liniștea deplină a

fortăreței Corvium.

— Nu seamănă deloc cu Maven.

Aud în tonul ei aceleași sentimente care mă copleșesc și pe mine.

Ușurare. Și regret.

PATRU

Iris

Apele golfului îmi udă gleznele goale, înviorându-mă, readucându-mă la viață. Este destul de rece înainte de răsăritul soarelui, însă cu un simț frigid. Sunt la adăpost, învăluită de această senzație pură. Cunosc apele astea la fel de bine cum îmi cunosc propriul chip. Simt până și cel mai mic curent, cea mai mică unduire a râului care se varsă în golf și a golfului care se varsă în lac. Prima lumină a zorilor îi însângerează oglinda netedă, pictând pe ea dungi azurii și trandafirii. Pacea care mă înconjoară mă ajută să uit cine sunt. Însă nu pentru multă vreme. Pentru că eu sunt Iris Cygnet, prințesă prin naștere, regină prin căsătorie. Nu îmi permit luxul de a uita nimic, oricât mi-aș dori să o pot face.

Așteptăm împreună: mama mea, sora mea și cu mine, privind țintă spre sud. O ceață joasă acoperă gura Golfului Senin, ascunzând vederii atât peninsula, presărată cu turnuri de pază, cât și Lacul Eris de dincolo de ea. Câteva lumini străbat ceața deasă, sclipind stins, ca niște stele. Dar vântul o împrăstie încet și vedem din ce în ce mai multe turnuri. Construcții înalte, din piatră, consolidate și perfecționate de sute de ori în sute de ani. Turnurile respective au văzut mai multe războaie și distrugerii decât au studiat toți istoricii din lume. Pe ele sunt prea multe lumini aprinse la ora aceasta din pragul zorilor. Și vor rămâne așa întreaga zi, torțe și lămpi electrice. Stindardele care flutură în vânt nu sunt cele obișnuite ale Ținutului Lacurilor. Pe fiecare turn este arborat câte un steag albastru-cobalt, cu dungi negre. În onoarea morților din Corvium. În semn de doliu.

În semn de rămas-bun pentru regele nostru.

Am plâns toată noaptea și ai zice că ar fi trebuit să rămân fără lacrimi. Însă ele tot îmi șiroiesc pe obraji. Sora mea, Tiora, se stăpânește mai bine. Stă cu bărbia ridicată, iar pe frunte îi sclipește diadema – o împletitură din safire negre și jais. Cu toate că sunt regină acum, coroana mea este mai simplă – o bentiță cu diamante albastre și, din loc în loc, câte o nestemată roșie, care simbolizează Norta.

Avem aceeași piele de culoarea bronzului rece, aceleași trăsături – pomeți înalți și sprâncene arcuite. Dar ea a moștenit ochii de culoarea mahonului de la mama noastră. Ochii mei sunt cenușii că ai tatii. Tiora are douăzeci și trei de ani, este cu patru ani mai mare decât mine și este moștenitoarea tronului Ținutului Lacurilor. Pe vremuri ziceam că este ursuză și tăcută din naștere, că

nu suportă să plângă și e incapabilă să râdă. Dar uite că firea asta sobră îi este de folos acum, odată ajunsă moștenitoarea mamei noastre. Se pricepe mult mai bine decât mine să-și controleze emoțiile, cu toate că și eu fac tot posibilul să mă arăt cât mai imperturbabilă. Tiora se uită fix înainte și ține spatele drept. Nici măcar funeraliile nu i-au putut îngenunchea orgoliul. Însă chiar și ea plânge moartea tatălui nostru. Lacrimile îi sunt mai puțini vizibile, pentru că alunecă iute în apele care ne udă picioarele. Este o acvatică, așa cum suntem toți din familie, și își folosește talentul pentru a-și alunga lacrimile. La fel așa face și eu, dacă așa avea puterea necesară. Numai că acum mă simt foarte slăbită.

Spre deosebire de mama noastră, Cenra, actuala regină a Ținutului Lacurilor.

Lacrimile ei plutesc în aer, un nor din picături de cristal în care se reflectă lumina zorilor. Norul acesta se face tot mai mare, iar lacrimile sclipesc, aruncând curcubeie pe pielea ei brună. Diamante create de inima ei sfărâmată.

Stă în fața noastră, în apa până la genunchi. Straietele de doliu îi plutesc în spate. La fel ca Tiora și ca mine, mama poartă negru, cu dungile albastre ale casei noastre regale. Rochia, croită din straturi de mătase fină, nu are nicio formă și atârână pe trupul ei ca o șovăire. Tiora a avut grijă să ne pregătească pe amândouă pentru funeralii, a ales ce bijuterii și veșminte să purtăm. Mama nu s-a pregătit deloc. Arată rău, iar părul nepieptănat îi atârână pe spate într-o volbură de culoarea corbului. Nu poartă brățări și nici cercei și nici coroana. Este regină doar prin atitudine. Și asta este destul. Îmi vine să mă agăț de fustele ei așa cum făceam în copilărie. Să o strâng în brațe și să nu-i mai dau drumul niciodată. Să nu mai plec de acasă. Să nu mă mai întorc vreodată la curtea aceea care se prăbușește în jurul unui rege deja distrus.

Gândul la soțul meu mă îngheață. Și îmi dă forță.

Lacrimile mi se usucă pe obraji.

MavenCalore este un copilăș care se joacă cu o armă încărcată. Rămâne de văzut dacă știe cum să tragă cu ea. Însă eu mă gândesc la o mulțime de ținte, o mulțime de oameni împotriva cărora să-l asmut. Argintiul care mi-a ucis tatăl, firește. Nu știu ce lord din Casa Iral. I-a rețezat gâtul. L-a atacat pe la spate, cum nu ar face-o nici măcar un tâlhar fără onoare. Însă acest Iral era în slujba altui rege. Din Casa Samos. *Volo* – așa îl cheamă. Alt individ fără onoare sau demnitate. Care s-a revoltat doar ca să obțină o coroană neînsemnată, doar ca să obțină dreptul de a deveni stăpân peste un ungher insignifiant de lume. Dar nu este singur. De partea lui au trecut și alte familii din Nortă, care doresc să-l înlocuiască pe Maven cu celălalt frate, Calore, cu prințul surghiunit. Înainte de moartea tatii, nu m-aș fi sinchisit deloc dacă Maven ar

fi fost detronat sau ucis. Dacă asta nu ar fi afectat pacea dintre Norta și Ținutul Lacurilor, atunci de ce să-mi pese? Însă lucrurile s-au schimbat. OrrecYgnet nu mai este. Tatăl meu a murit din cauza unor oameni ca Volo Samos și TiberiasCalore. Aș da orice să-i pot aduce în fața mea și să-i înec cu furia care-mi clocotește în suflet.

Exact așa voi face.

Trei ambarcațiuni străpung fără zgomot ceața. Au prorele vopsite în argintiu și albastru. Le cunosc. Nu au decât o singură punte fiecare. Corăbiile acestea nu sunt construite pentru luptă, ci pentru parcurgerea rapidă a apelor în tăcere, după cum le este voia acvaticilor. Carenele lor au zimțuri speciale, care le ajută să biruie curenții puternici, așa cum fac acum.

A fost ideea mea să trimitem corăbiile. Nu suportam gândul ca trupul tatii să fie hurducat pe drumul lung din ținutul ăla mizer, căruia nortanii îi zic Năduful. Pentru că ar fi trebuit să străbată multe orașe până acasă, iar vestea morții lui ar fi luat-o înaintea aceluia cortegiului funebru. Nu, eu voiam să-l aduc acasă cât mai repede, ca să ne luăm noi primele rămas-bun de la el.

Și ca să nu mă pierd de tot cu firea.

Acvatici în albastru lacustru – verii noștri din neamul Cygnet – se înghesuie pe puntea corăbiei din față. Durerea le sluțește chipurile întunecate. Rudele noastre l-au iubit mult pe tata, cu toate că el provenea dintr-o ramură mai puțin importantă a familiei. Mama este cea cu sânge regesc, descendentă a unui neam vechi de monarhi. Prin urmare, nu îi este îngăduit să treacă granițele țării noastre, decât în cazuri extrem de grave. Tiorei nu îi este permis să le treacă deloc, nici măcar în vreme de război, pentru că ea trebuie să asigure succesiunea la tron.

Bine măcar că ele nu vor avea soarta tatii, nu vor muri în luptă. Și nu vor avea nici soarta mea, care sunt obligată să-mi duc viața departe de casă.

Nu îmi este deloc greu să-mi recunosc soțul în mulțimea de uniforme albastre. Îl păzesc patru santinele, care au renunțat la mantiile de culoarea focului în favoarea echipamentului militar. Însă și-au păstrat măștile încrustate cu nestemate negre, pe cât de superbe, pe atât de înspăimântătoare. Maven este îmbrăcat cu obișnuita-i uniformă neagră, ieșind astfel în evidență, în ciuda faptului că nu poartă nici medalii și nici coroana și nici vreo insignă. Niciun rege nu poate să fie chiar atât de prost, încât să intre în luptă cu o asemenea țință pe trupul lui. Nu că Maven s-ar fi luptat. Nu cred. Maven nu-i vreun războinic – cel puțin, nu pe câmpul de luptă. Pare atât de mărunț lângă soldații lui și ai mei. Atât de slab și neputincios. La fel mi s-a părut și când l-am văzut prima oară, în pavilionul acela din mijlocul unui teren minat. Este doar un adolescent, un băiețel cu un an mai mic decât mine. Dar știe cum să facă din asta un avantaj. Poporul lui îi înghite minciunile

și falsa inocență fără să clipească. Supușii lui – roșii și argintii deopotrivă – acceptă fără să judece toate poveștile despre fratele lui, minunatul prinț sedus de o spioană și împins la crimă. Picantă istorie, care face deliciul maselor. Plus că Maven a pus capăt războiului dintre țările noastre, devenind astfel și mai simpatizat. Însă situația lui este una ciudată: Maven este un rege care se bucură de sprijinul poporului său, dar nu și de cel al apropiaților lui. Nobilii care încă îi mai stau alături nu îl agreează deloc. Au rămas acolo doar pentru că el este singurul care poate menține stabilitatea unui regat aflat acum într-o poziție delicată.

Și, oricât n-aș vrea să recunosc, au rămas lângă el și pentru că Maven este un intrigant de excepție. Pe principiul „dezbină și cucerește”, stăpânește Înaltele Case instigându-le pe unele împotriva celorlalte, reușind, în tot acest timp, să-și conducă poporul cu o mână de fier.

Curtea regală a Nortei este plină de vipere – acum mai mult ca oricând.

Însă mașinațiunile lui Maven nu vor avea niciodată vreun efect asupra mea. Sunt suficient de inteligentă ca să nu-l subestimez. Mai cu seamă acum, când pare a fi condus doar de obsesii otrăvitoare. Minteia lui este la fel de fărâmițată cum îi este și regatul. Iar asta îl face cu atât mai periculos.

Prima corabie ajunge la țăr. Carena îngustă îi permite să arunce ancora la doar câțiva metri de mama. Acvaticii sar primii în apa care se retrage de lângă picioarele lor, permițând verilor noștri să pășească pe fundul uscat al lacului. Dar apele nu au fost îndepărtate pentru ei, ci pentru Maven.

Sare și el cât de repede poate pe terenul uscat. Piromanii nu îndrăgesc deloc apa, iar el se uită bănuitor la pereții lichizi ai potecii din față. Nu mă aștept să facă vreun gest tandru atunci când trece pe lângă mine, cu santinelele pe urme. Și nici nu face. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. I se spune Flacăra Nordului, însă inima lui este fioros de rece.

Verii Cygnet rămân lângă corabie și eliberează apele, care dau năvală, se umflă și se ridică aidoma unei creaturi fantastice care își înalță capul. Sau aidoma unui părinte care întinde mâinile după copilul său.

Soldații iau o targă de pe punte.

Nu sunt copil. Am mai văzut morți. Țara mea a fost în război mai bine de un secol, iar eu fiind fiica cea mică, al doilea copil, am avut libertatea de a merge pe front. Eu am fost pregătită să mă lupt, nu să conduc. Este de datoria mea să-mi sprijin sora în orice fel va fi nevoie, la fel cum tata a sprijinit-o pe mama.

Tiora își înăbușe unul dintre foarte rarele ei suspine. O apuc repede de mână.

— Neclintită ca lacurile, Ti, îi șoptesc eu.

Îmi strânge mâna, fără să spună nimic. Trăsăturile îi îngheață într-o mască

lipsită de expresie.

Acvaticii Cygnet ridică brațele și apa le imită gestul, umflându-se și mai mult. Foarte încet, soldații coboară de pe corabie targa pe care se află trupul tatălui nostru, acoperit cu o pânză albă. Apoi targa începe să plutească spre țarm.

Mama înaintează câțiva pași. Se oprește doar atunci când apa golfului îi trece de încheieturile mâinilor. Cred că doar eu observ mișcarea aproape imperceptibilă pe care o face din degete. Iar trupul tatălui meu alunecă spre ea, ca tras de niște funii invizibile. Verii noștri merg pe lângă rege, flancându-l chiar și în moarte. Doi dintre ei au început să plângă.

Când mama întinde mâna spre pânza cea albă, eu mă lupt cu tentația de a-mi închide ochii. Vreau să păstrez așa cum sunt toate amintirile pe care le am cu tatăl meu, nu să le alterez cu imaginea cadavrului său. Cu toate că știu că voi regreta cândva. Respir rar și mă lupt să rămân calmă. Apele freamătă în jurul gleznelor mele – curentul blând încearcă să-mi alunge starea de leșin care m-a cuprins. Mă concentrez doar asupra apei, trasând cu mintea cercuri leneșe pe ea, ca să-mi împiedic durerea să dea pe afară. Strâng din dinți și îmi ridic bărbia. Lacrimile nu au revenit.

Chipul lui este ciudat, secăt de culoare și de viață. Tenul lui cafeniu și neted, cu foarte puține riduri în ciuda vârstei, are o nuanță palidă, bolnăvicioasă. Of, cât mi-aș dori să fie doar bolnav, nu mort. Mama îi cuprinde obrazii în palme și îl privește cu o ardoare de care eu n-aș fi capabilă. Lacrimile ei plutesc și acum ca un roi de insecte luminoase. După o clipă lungă cât o veșnicie, îl sărută pe pleoapele închise și își trece degetele prin părul lui lung, cenușiu ca oțelul. Apoi își face mâinile căuș în jurul feței lui și lacrimile se adună acolo, udându-i degetele. Apoi îi dă drumul.

Mai că mă aștept ca tata să tresară. Dar nu se mișcă deloc. Nu se mai poate mișca.

Acum Tiora ia în palme apă din golf și o lasă să picure peste chipul lui. Zăbovește mai mult lângă el, studiindu-i trăsăturile. A fost mereu mai apropiată de mama, așa cum îi cere rangul. Însă asta nu-i diminuează suferința. Simte că în curând își va trăda slăbiciunea și se întoarce, acoperindu-și ochii cu mâna.

Acum înaintează eu prin apă, iar lumea parcă se face mai mică și nu îmi mai simt picioarele. Mama este tot acolo, cu mâna pe pânza care-i acoperă tatii restul trupului. Se uită la mine peste el cu ochi goi. Cunoscut privirea aceasta. O folosesc și eu de câte ori trebuie să-mi ascund furtuna de emoții dinăuntru. Am folosit-o și în ziua nunții mele. Numai că atunci a trebuit să-mi ascund teama, nu durerea.

Nimic nu se compară cu asta.

Fac și eu ce a făcut Tiora și torn apă peste tatăl meu. Picăturile limpezi se scurg pe nasul lui acvilin și pe pomeți și i se adună în părul de la ceafă. Îi îndepărtez de pe frunte o șuviță căruntă, dorindu-mi să mi se permită să o tai și să o țin doar pentru mine. Am un templu mic în Archeon – de fapt, un fel de altar – plin cu lumânări și simboluri ale zeilor fără nume. Oricât de mic și înghesuit ar fi colțul acela, este singurul loc din întregul palat unde mă simt bine, unde mă simt eu însămi. Aș vrea să-l țin acolo cu mine.

Imposibilă dorință.

Mă retrag și mama face iar un pas înainte. Își lipește palmele de targa din lemn. Tiora și cu mine îi urmăm exemplul. N-am mai făcut niciodată asta și nici nu aș vrea s-o fac. Însă trebuie să ne supunem zeilor. *Întoarce-te*, poruncesc ei. La ceea ce ești. La talentul tău. Verdianul se întoarce în pământ. Pietrificatorul în marmură și granit. Acvaticul se întoarce în apă.

Dacă eu am să-i supraviețuiesc lui Maven, oare îmi va fi permis să-i ard trupul?

Împingem toate trei și coborâm targa. Ne folosim mâinile și abilitatea. Ne folosim mușchii și forța curentului ca să cufundăm trupul mort al tatălui meu. Apa este mică, dar tot reușește să-i deformeze trăsăturile. Din stânga mea răsare soarele peste colinele joase. Razele lui se reflectă în apă și mă orbesc o fracțiune de secundă.

Închid ochii și îl văd pe tata așa cum a fost.

Acum apa îl îmbrățișează pentru totdeauna.

•

Detraon este un oraș construit pe canalele săpate de acvatici în vestul Golfului Senin. Cetatea de pe vremuri a fost complet distrusă de ape în urmă cu mai bine de o mie de ani. În vale încă mai sunt zone foarte mari de dărâmături, sugrumate de ruinele putrezite ale altor vremuri. Pulberea rămasă din fierul mâncat de rugină a înroșit pământul, iar magnetronii lucrează terenurile la fel cum își lucrează fermierii culturile de grâu. După retragerea apelor, locul acesta a devenit perfect pentru capitala noastră – se află pe malul Lacului Eris, cu deschidere spre Lacul Neron și celelalte lacuri printr-o strămtoare scurtă. Din Detraon putem ajunge extrem de repede în oricare colț al regatului nostru, atât pe canalele naturale, cât și pe cele construite de acvatici. De la râul Hud, din nord, până la Marele Fluviu de la vest și la Ohius, care curge în sud. Niciun acvatic nu ar putea trăi în altă parte, așa că ne-am stabilit aici, unde apele ne dau putere și siguranță.

Canalele împart orașul în sectoare în jurul templelor din centru. Majoritatea roșiilor locuiesc în sud-est, cât mai departe de țărnm, în timp ce locuințele familiei regale și ale nobililor se află chiar în golf, lângă apele pe care le iubim atât de mult. Cartierul Vâltoarea, cum îi spunem noi, se află în

nord-est și este locuit atât de roșii mai înstăriți, cât și de argintii din clasa de mijloc. Argintii de aici sunt negustori, antreprenori, ofițeri de rang inferior, soldați, studenți săraci, care studiază la universitatea din cartierul nobilimii. Iar roșii sunt oameni harnici și pricepuți, indispensabili pentru noi: meseriași extrem de buni – de obicei independenți; servitori destul de bogați sau importanți ca să locuiască în casele argintiilor. Recunosc, administrarea orașului nu este punctul meu forte și o las pe seama Tiorei; dar fac tot ce pot ca să mă familiarizez cu toate aceste lucruri. Chiar dacă mă plictisesc de moarte, știu că trebuie măcar să am o vagă idee despre ele. Ignoranța este o povară pe care refuz să o duc.

Deoarece palatul se află aproape de țărnam, astăzi nu mergem pe canale. *Foarte bine*, îmi zic eu, pentru că îmi place să merg pe jos pe drumul acesta. În cartierul nobililor se înșiră o mulțime de arcade de-a lungul zidurilor de culoarea peruzelei și a aurului – atât de mlădioase și netede, încât este limpede că au fost construite de argintii. Ferestrele caselor pe care le cunosc bine întâmpină dimineața larg deschise; steagurile diferitelor dinastii flutură mândre în vânt. Le identific pe fiecare: drapelul sângeriu al neamului Renarde, cel de culoarea jadului al inegalabililor, steagul vânăt ca norii unei furtuni violente al familiei Sielle. Fiii și fiicele lor au luptat pentru clădirea acestei noi alianțe. *Oare câți au murit în afară de tata? Pe câți dintre ei îi cunoșteam?*

Se pare că va fi o zi frumoasă, cu nori puțini. Vântul slab care adie dinspre Eris îmi mângâie părul cu degetele lui delicate. Dinspre est ar trebui să vină miasmă de putregai, de distrugere și eșec. Însă nu simt decât miros de lac, de vară umedă și verde. Nici urmă de armata care a vopsit cu sânge zidurile Corviumului.

Gărzile noastre se împrăștie pe tot terenul – soldați lacuștri cu chipuri împietrite și oamenii lui Maven. Majoritatea nobililor lui se află în mijlocul trupelor și se deplasează cât de repede le permit ceilalți. Dar și-a păstrat santinelele, care nu se dezlipesc de ei. În preajmă îi sunt și doi generali de rang înalt, înconjurați de propriii lor aghiotanți și gărzi. Doamna general din casa Greco este căruntă și cam prea slabă pentru o oțelită, dar albastrul și galbenul țipător al emblemei de pe umărul ei o deosebesc negreșit. Tiora a avut grijă să-mi vâre în cap culorile tuturor familiilor nobile din Norta – *Înaltele Case*, cum le zic ei. Celălalt general, lordul Macanthos – emblemă cu albastru și gri – este un bărbat tânăr, cu un păr de culoarea nisipului și privire speriată. Mi se pare firesc: este prea tânăr pentru rangul acesta. Presupun că a fost obligat să ia locul unei rude care a murit de curând.

Maven are destulă minte ca să se poarte respectuos cu mama în țara noastră, așa că merge cu câțiva pași în urma ei. Eu mă conformez protocolului

și merg alături de el. Nu ne atingem. Regulă impusă de el, nu de mine. Nu mai vrea să mă atingă din ziua când a pierdut-o pe Mare Barrow. Ultimul gest cât de cât intim între noi a fost un sărut scurt și rece.

În sinea mea, sunt extrem de recunoscătoare pentru asta. Îmi cunosc datoria de argintie, de regină, de punte între țările noastre. El are aceeași datorie – o povară pe care trebuie s-o ducem amândoi. Iar dacă el nu va insista să-i fac moștenitori, atunci cu siguranță că nici eu nu voi aduce subiectul ăsta în discuție. În primul rând pentru că nu am decât nouăsprezece ani. Iar în al doilea, dacă Maven va fi înfrânt și fratele lui redobândește coroana, atunci eu nu voi mai avea niciun motiv să rămân în Nortă. Fără vreun copil care să mă lege de țara aia, aș fi liberă să mă întorc acasă. Pentru că, să fie limpede, nu vreau să rămân acolo.

Tretele rochiilor noastre ni se târăsc pe urme, lăsând dăre umede pe strada largă de lângă țarm. Razele soarelui se reflectă în piatra albă. Privesc cu nesăț în jur, la vechea mea capitală scăldată în lumina verii. Mi-aș dori să mai zăbovesc pe străzile ei așa cum făceam pe vremuri. Să mă cațăr pe zidul scund care separă bulevardul acesta de golf. Să-mi exersez abilitățile fără grabă. Poate chiar să o provoc pe Tiora la întrecere. Însă nu am timp și ocazia aceasta nu-i deloc favorabilă unei asemenea îndeletniciri. Nu știm cât vom rămâne aici și nici cât voi mai putea să stau alături de familia mea îndoliată. Nu pot decât să mă bucur de momentele acestea și să mă rog să dureze cât mai mult. Ca să mi le întipăresc bine în minte. Să mi le tatuez acolo, așa cum mi-am tatuat bulboanele de pe spate.

— Sunt primul rege al Nortei care pășește pe pământul acesta după un secol.

Vocea lui Maven este gravă, rece ca amenințarea iernii în mijlocul primăverii. După atâtea săptămâni petrecute la curtea lui, am ajuns să-i cunosc stările sufletești. I le-am studiat cu atenție, la fel cum i-am studiat și țara. Regele Nortei nu este deloc un om bun și, chiar dacă supraviețuirea mea este indispensabilă alianței noastre, probabil că nu la fel se poate spune și despre confortul meu psihic. Fac tot posibilul să nu-l supăr și mi se pare destul de ușor deocamdată. Nu se poartă urât cu mine. De fapt, nu se poartă nicicum. Și nu este deloc greu să nu-i ies în cale, pentru că Palatul Focului Alb este imens.

— Dacă țin eu bine minte, a trecut mai mult de un secol, îi răspund eu, surprinsă că mi s-a adresat. Tiberias al Doilea a fost ultimul rege din Casa Calore care a venit la noi într-o vizită de stat. Înainte ca strămoșii noștri să înceapă războiul.

Scrâșnește la auzul numelui. *Tiberias*. Rivalitățile dintre frați nu-mi sunt deloc străine. Am multe motive s-o invidiez pe Tiora. Însă niciodată nu am

simțit ceva fie și vag asemănător cu gelozia aceasta profundă și nemărginită pe care o nutrește Maven pentru fratele lui exilat. Îl macină până în măduva oaselor. De fiecare dată când i se pomenește numele – indiferent de circumstanțe – am sentimentul că îl înjunghie drept în inimă. Probabil că este furios și pentru că nu a primit el, la naștere, numele acesta al străbunilor săi. Altă trăsătură a unui adevărat rege pe care el nu o va avea niciodată.

Poate din cauza asta o urmărește pe Mare Barrow cu atâta îndârjire. Zvonurile mi se par adevărate. La unele am asistat și eu. Nu-i vorba doar despre o fată cu sânge nou, puternică și înzestrată cu abilități ca ale noastre, ci – mult mai important – este vorba despre fata pe care o iubește prințul surghiunit. O fată roșie. Am cunoscut-o și am înțeles prin ce este ea atât de deosebită. A fost închisă și s-a luptat. A rezistat. Pentru mine, fata asta reprezintă un puzzle pe care mi-aș dori să-l rezolv. Și se pare că reprezintă și un trofeu pentru care se bat cei doi frați Calore. Sigur, nu se compară deloc cu coroana, dar puștii ăștia trag de ea încoace și încolo, la fel cum trag câinii de un os.

— Dacă Maiestatea Voastră dorește, pot să organizez un tur al capitalei noastre, adaug eu.

Chiar dacă îmi face rău gândul de a petrece mai mult timp în compania lui Maven, ar însemna să rămân mai multă vreme în orașul meu.

— Templele noastre sunt renumite în întregul regat pentru măreția lor. Zeii se vor simți onorați de prezența ta.

Nu țin să-i măgulesc vanitatea – deși am mereu succes cu ceilalți nobili și curteni. Îl văd că strămbă din buze.

— Încerc să mă concentrez pe lucruri concrete, Iris. Cum ar fi războiul, pe care amândoi vrem să-l câștigăm.

Treaba ta, îmi vine să-i zic, dar îmi înghit răspunsul cu un calm rece. Nu mă interesează necredincioșii. Nu-i menirea mea să le deschid ochii și nici n-aș putea s-o fac. Maven își va cunoaște zeii atunci când va muri și va intra în iadul pe care el însuși l-a creat. Abia atunci își va da seama de greșeala lui. Pentru că zeii îl vor cufunda în apă și îl vor ține acolo pe vecie. Aceasta este pedeapsa pe care o primesc piromanii în viața de apoi. Așa cum flăcările vor fi osânda mea.

— Desigur, murmur eu, plecând supusă fruntea, pe care îmi joacă nestematele reci. Când vor sosi trupele, vor fi îndrumate spre Citadela Lacurilor, unde li se vor vindeca rănilor și li se vor oferi arme în locul celor pierdute sau distruse. Ar trebui să mergem acolo ca să le întâmpinăm.

Maven dă din cap.

— Așa ar trebui.

— Și mai trebuie să ne gândim și la Piedmont, adaug eu.

Nu mă aflu în Norta atunci când lorzii loiali prințului Bracken au cerut sprijinul lui Maven. La vremea respectivă țările noastre se aflau încă în război. Dar rapoartele spionilor ne-au spus tot.

Un mușchi tremură ușor în obrazul lui Maven.

— Prințul Bracken nu va lupta împotriva Montfortului atâta timp cât nemernicii ăia îi țin copiii prizonieri, mi se adresează el de parcă aș fi grea de cap.

Fac un efort să rămân calmă și plec din nou fruntea.

— Evident, spun eu. Dar dacă reușim să ajungem la o înțelegere de care să nu mai afle nimeni altcineva? Atunci Montfortul și-ar pierde baza din sud, împreună cu toate resursele pe care i le-a cedat Bracken. Plus că ar avea de înfruntat încă un inamic puternic. Alt regat argintiu împotriva căruia va fi obligat să lupte.

Pașii lui răsună puternic pe alee. În timp ce aștept răspunsul, îi aud respirația ca un oftat înăbușit. Cu toate că avem aproape aceeași înălțime și probabil că eu cântăresc la fel de mult ca el, dacă nu cumva mai mult, mă simt mărunță în apropierea lui. Mărunță și vulnerabilă. O vrabie împinsă într-o alianță cu un motan. Și nu-mi place deloc sentimentul ăsta.

— Nu are niciun rost să ne amăgim că am putea să-i salvăm pe copiii lui Bracken. Nu știm nici unde sunt ținuți și nici cât de bine sunt păziți. Ar putea să fie în partea cealaltă a continentului. Ar putea să nici nu mai fie în viață, mormăie Maven. Nu, noi trebuie să ne concentrăm doar asupra fratelui meu. Atunci când el nu va mai fi, toți ceilalți nu vor mai avea pe cine să susțină.

Încerc să nu-mi arăt dezamăgirea, dar simt cum mi se înmoaie umerii. Ne trebuie Piedmontul. Neapărat. Este o greșeală să-l lăsăm Montfortului, iar greșeala asta ar putea să ducă la pierzania noastră. Așa că mai încerc o dată.

— Prințul Bracken are mâinile legate. Chiar dacă ar ști unde îi sunt copiii, tot n-ar putea să-i salveze de unul singur, murmur eu pe un ton mai scăzut. Șansele să eșueze sunt mult prea mari. Dar dacă ar face-o *altcineva* în locul lui?

— Te oferi tu, Iris? mă ia el peste picior.

Mă crispez doar la ideea asta stupidă.

— Sunt regină și prințesă, nu un câine căruia să-i dai comanda „aport”.

— Firește că nu ești câine, scumpa mea, îmi zâmbește Maven ironic, dar fără să-și încetinească pasul. Căinii sunt supuși.

Nu ripostez, prefăcându-mă că n-am înțeles această insultă fără perdea.

— Probabil că ai dreptate, regele meu, suspin eu.

Însă mai am o carte de jucat – o carte bună.

— În fond, tu ai multă experiență atunci când vine vorba despre prizonieri. Simt cum temperatura crește brusc alături de mine. Și crește atât de mult,

că încep instantaneu să transpir. Cea mai ușoară metodă de a-l aprinde pe Maven este să-i amintești de Mare – și de faptul că a pierdut-o.

— Dacă am afla unde sunt copiii ăia, mârâie el, atunci cred că se va putea face ceva.

Asta-i tot ce capăt de la regele Calore. Și sunt de părere că discuția noastră a fost una productivă.

Ajungem la capătul cartierului nobiliar. De aici încolo se înalță palatul regal. Zidurile nu mai au culoarea peruzelei și a aurului, ci sunt din marmură sclipitoare. Încă mai sunt arcade care să ne arate calea, dar sub fiecare se află câte o poartă păzită de un soldat lacustru, îmbrăcat în uniformă albastră. Alți soldați patrulează pe ziduri, privind în jos la regina lor. Mama grăbește ușor pasul. Abia așteaptă să ajungă înăuntru, departe de toate privirile astea indiscrete. Vrea să fie *singură cu noi*. Tiora merge chiar în spatele ei, dar nu pentru că ar vrea să se țină aproape de mama, ci pentru că *nu* vrea să stea pe lângă Maven. O tulbură, așa cum îi tulbură pe cei mai mulți dintre noi. Poate că este de vină intensitatea privirii sale electrice. Foarte ciudată pentru cineva atât de tânăr. Artificială. Parcă pusă acolo dinadins.

Cu o mamă ca a lui, nici nu-i de mirare.

Dacă ar mai trăi încă, nu i s-ar permite nici măcar să intre în Detraon, cu atât mai puțin să ajungă în apropierea familiei regale. Noi, cei din Ținutul Lacurilor, nu avem deloc încredere în argintiii ca Elara – șoptitori care-ți citesc gândurile și îți controlează mintea. Nici nu mai avem vreunul aici. Neamul Servon a fost distrus cu mult timp în urmă. Și am impresia că la fel se va întâmpla curând și cu familia Merandus, din Norta. Nu am vorbit cu niciun șoptitor de când am ajuns în Palatul Focului Alb. Și, după ce vărul lui Maven a murit la nunta noastră, cred că le ține departe de mine pe toate rudele mamei lui – asta dacă mai sunt încă în viață.

Royelle, palatul nostru, se înalță maiestuos în lumina caldă a soarelui. Are propriile canale și apeducte, din care apele se revarsă în fântâni și cascade. Cele mai multe dintre ele îngheață pe timpul iernii, împodobind locul cu sculpturi din gheață pe care niciun om n-ar fi capabil să le realizeze vreodată. La sărbători, preoții templului descifrează semnele din gheață și ne transmit voința zeilor. Aceștia comunică de obicei în parabole însemnate pe pământ și pe suprafața lacurilor și doar cei binecuvântați le pot vedea. Iar și mai puțini le pot înțelege.

De mare curaj trebuie să dea dovadă un piroman, rege al unei țări până de curând inamice, ca să pătrundă în fortăreața lacustră. Iar Maven o face fără să clipească. Ai putea zice că nu este în stare să simtă teama. Că mama lui i-a distrus această slăbiciune. Însă nu este adevărat. Frica i se citește în toate gesturile. Mai cu seamă frica de fratele său. Frică la gândul că Mare Barrow i-

a scăpat printre degete. Și, la fel ca în cazul tuturor celorlalți oameni din lumea noastră, spaima cumplită că își va pierde puterea. Acesta este motivul pentru care se află aici. Motivul pentru care s-a căsătorit cu mine. Ar face absolut orice ca să-și păstreze coroana.

Cât devotament! Este deopotrivă cea mai mare calitate și cel mai mare defect al lui.

Ne apropiem de porțile uriașe care dau spre golf, păzite de gârzi și de cascade. Oamenii se înclină în fața mamei. Până și apa se vâlurește puțin, stârnită de imensa ei abilitate. Dincolo de porțile acestea se află curtea mea preferată: o nebulă cu flori albastre de toate felurile. Trandafiri, crini, hortensii, lalele, hibiscuși – în nuanțe de la bleu-pal la indigo-închis. Cel puțin așa ar trebui să fie. Dar, la fel ca steagurile, la fel ca familia mea, și florile sunt în doliu.

Petalele lor sunt negre.

— Maiestate, îi permiteți fiicei mele să ne însoțească în altar? Așa cum cere tradiția noastră?

Sunt primele cuvinte rostite de mama în dimineața asta. Vorbește pe un ton respectuos și în limba Nortei, pentru ca Maven să nu poată zice că nu-i înțelege dorința. Accentul ei este mai bun decât al meu, aproape insesizabil. CenraCygnet este o femeie inteligentă, foarte bună la învățatul limbilor străine și expertă în diplomatie.

S-a întors cu fața spre Maven. Așa spun bunele maniere: nu e politicos să stai cu spatele la un rege atunci când îi ceri ceva. *Chiar dacă cererea este pentru mine, fiica ei, care nu-i nici mută, nici proastă*, îmi zic eu, simțind gust de fier în gură. *Dar nu-i chiar așa. Acum ești supusa lui, nu a ei. Și pe el trebuie să îl ascuți.*

Măcar în aparență.

Pentru că nu am nici cea mai mică intenție să fiu o regină ținută în lesă.

Din fericire, Maven adoptă în fața mamei o atitudine mai puțin disprețuitoare în privința credinței. Așa că schițează un zâmbet cam acru și face un sfert de plecăciune. Pare și mai tânăr alături de mama, care are părul încărunțit și riduri adânci în colțul ochilor. Un începător. Lipsit de experiență. Nimic mai fals.

— Trebuie să respectăm tradiția, spune el. Chiar și în perioade tulburi cum este aceasta. Nici Norta, nici Ținutul Lacurilor nu au voie să își uite identitatea. S-ar putea ca tocmai ea să fie salvarea noastră, *Maiestate*.

Știe ce să spună. Cuvintele lui sunt dulci ca mierea.

Mama zâmbește, însă privirea îi rămâne rece.

— Chiar așa. Haide, Iris! zice ea, făcându-mi semn să o urmez.

Îmi vine să o iau de mână și să fug. Însă autocontrolul mi-a devenit o a doua

natură, așa că merg încet în urma ei. Parcă prea încet. Îmi urmez mama și sora printre șirurile de flori negre, prin holurile albastre, până în locul sacru unde se află capela personală a reginei.

Situată chiar lângă apartamentele regale, capela este o încăpere simplă, construită în stil tradițional și înghesuită printre saloane și dormitoare. În mijlocul ei clipește o fântână care îmi ajunge până la talie. Din tavan și pereți mă privesc chipuri vlăguite, fără nicio expresie. Zeii noștri nu au nume, nu au ranguri. Binecuvântările lor sunt arbitrare, cuvintele puține, pedepsele imposibil de anticipat. Însă ei există în toate lucrurile din jurul nostru. Și le simțim în permanență prezența. Mă uit după preferatul meu: un chip ușor feminin, cu ochi cenușii și goi, care se deosebește de toate celelalte doar prin colțul ușor ridicat al buzelor – deși știu bine că asta ar putea fi doar o imperfecțiune a pietrei. Pare să-mi surâdă cu subînțeleș. Mă consolează chiar și acum, înainte de înmormântarea tatii. Și îmi imaginez că-mi spune: *Osă fie bine.*

Capela aceasta a mamei nu este la fel de mare ca cealaltă din palat, pe care o folosim pentru slujbele religioase de la curte, și nici la fel de somptuoasă cum sunt templele uriașe din centrul Detraonului. Nu găsești aici nici altare aurite, nici cărți cu învățături divine și cu coperte bătute în nestemate. Zeii noștri ne cer mai mult decât simpla credință ca să ni se arate.

Îmi lipesc mâna de un geam și aștept. Soarele dimineții abia dacă pătrunde prin sticla-de-diamant. Îndrăznesc să scot un oftat de ușurare doar atunci când ușile sanctuarului se închid în urma noastră, lăsându-ne singure cu zeii. Nici nu mi s-au obișnuit bine ochii cu lumina asta slabă, că mama mă face să tresar, luându-mi obrazii în palmele ei calde.

— Nu trebuie să te mai întorci acolo, îmi șoptește ea.

Niciodată nu i-am mai auzit tonul ăsta rugător. Mi se pare străin și mă îneacă emoția.

— Poftim?

— Te rog, scumpa mea!

Nici nu mi-am dat seama când a început să vorbească în lacustră, limba noastră maternă. Mă privește pătrunzător cu ochii ei mari, parcă și mai negri în umbrele din capela noastră mică. Parcă sunt două fântâni adânci, în care aş putea să mă prăbușesc fără să mai fiu vreodată în stare să ies la suprafață.

— Alianța o să reziste și fără tine, spune ea, mângâindu-mi pomeții cu vârful degetelor.

Ezit destul de mult. Văd speranța aprinzându-i-se în privire și închid ochii. Îi desprind încet mâinile de pe fața mea.

— Știm amândouă că nu-i adevărat, îi spun eu, forțându-mă să mă uit iar la ea.

Strânge din dinți. Reginele nu sunt obișnuite să fie contrazise.

— Nu-mi spune tu mie ce știu.

Dar și eu sunt regină.

— Ți-au spus altceva zeii? o întreb eu. Vorbești în numele lor?

Știi că este o blasfemie. Îi auzi pe zei în inima ta, însă doar preoții le pot propovădui cuvintele.

Chiar și regina din Ținutul Lacurilor trebuie să se supună acestor reguli. Rușinată, mama își ferește privirea. Apoi se întoarce spre Tiora. Sora mea nu spune nimic și pare mai îndârjită decât am văzut-o eu vreodată. Ce surpriză!

— Vorbești în numele coroanei? insist eu, îndepărtându-mă puțin de ea. Crezi tu că așa ne vom putea ajuta țara?

Mama trebuie să înțeleagă.

Dar nu-mi răspunde. Nu vrea să-mi răspundă. Face un efort și adoptă atitudinea impunătoare, de regină. Parcă se face mai înaltă. Și mai aspră. Mă aștept să văd cum se transformă în stană de piatră. Dar mă liniștesc spunându-mi: *Nu o să mă mintă.*

— Sau vorbești în nume tău, mamă? În numele unei femei îndurerate? Tocmai ce l-ai pierdut pe tata și nu vrei să mă pierzi și pe mi...

— Nu neg că aș prefera să te știu aici, spune ea hotărâtă, și recunosc tonul de suverană, cel pe care îl folosește în timpul protocoalelor de la curte. Să te știu în siguranță. La adăpost de monștri ca *el*.

— Mă descurc cu Maven. De câteva luni bune. Știi foarte bine asta.

Fac la fel ca ea și mă uit la Tiora, cerându-i sprijinul. Însă chipul ei își păstrează neutralitatea. Nu vrea să ia partea nimănui. Ne studiază tăcută și calculată, exact așa cum trebuie să procedeze o viitoare regină.

— O, fii pe pace, ți-am citit scrisorile, spune mama, dând neinteresată din mână.

Oare degetele ei au fost mereu atât de subțiri, atât de ridate, atât de *bătrâne*? Mă șochează ce văd. *Prea mult cenușiu*, îmi zic eu, uitându-mă la ea cum se plimbă nervoasă încoace și încolo. *Mai mult decât țin eu minte.*

— Am primit și corespondența oficială, și rapoartele secrete pe care mi le-ai trimis, Iris, spune mama. Niciunul dintre ele nu mi-a dat încredere. Iar acum, după ce l-am și văzut...

Cade pe gânduri și oftează. Se apropie de cealaltă fereastră și mângâie cu vârful degetelor spiralele sticlei-de-diamant.

— Băiatul ăla este crud și lipsit de orice sentiment. Nu are suflet. Și-a ucis propriul tată și a încercat să-și ucidă fratele aflat în exil. Diabolica aia de mamă a lui l-a sortit unei vieți de chinuri cumplite. Eu nu am de gând să fac același lucru. Nu vreau să te las să te irosești alături de el. Este doar o chestiune de timp până când curtenii îl vor distruge. Sau invers.

Împărtășesc aceleași temeri, dar nu are niciun rost să mă plâng de alegerile pe care le-am făcut deja. Nu are niciun rost să mă înspăimânt în fața ușilor deja deschise. În fața drumului pe care am pornit.

— Bine ar fi fost dacă mi-ai fi spus asta din timp, îi zic eu ironic. Atunci nu l-aș mai fi salvat când roșiii ne-au atacat la nuntă. Iar tata n-ar fi murit.

— Da, murmură mama.

Studiază cu atâta atenție fereastra aia, de parcă ar fi un tablou scump. Ar face orice doar ca să nu fie nevoită să-și privească fiicele în ochi.

— Și, după moartea lui Maven...

Vorbesc pe ton scăzut, încercând să par la fel de puternică precum sunt mama și Tiora. Regină prin naștere. Mă apropii de mama și o prind de umerii înguști. Mereu a fost mai slabă decât mine.

— După moartea lui Maven, ar fi trebuit să luptăm pe două fronturi. Împotriva noului rege din Norta și a rebeliunii roșii care pare că a cuprins întreaga lume.

În țara mea, îmi spun eu cu obidă. Rebeliunea roșie a început între granițele *noastre*, sub nasurile *noastre*. Noi am permis răspândirea acestui putregai.

Ghicesc tulburarea mamei în tremurul genelor ei negre pe obrajii cafenii. Mă apucă de mână.

— Dar v-aș avea pe amândouă. Am fi împreună.

— Cât timp? întrebă sora mea.

Tiora este mai înaltă decât noi. Își încrucișează brațele la piept, făcând să foșnească ușor mătasea albastră cu negru a rochiei. Aici, în capela asta micuță, sora mea pare la fel de impunătoare ca zeii noștri.

— Cine poate spune dacă varianta *asta* nu ar provoca și mai multe morți? spune ea. Dacă am muri toate și trupurile noastre ar ajunge pe fundul golfului? Chiar credeți că Garda Stacojie ne-ar mai lăsa în viață după ce ne-ar cuceri regatul? Eu nu cred.

— Nici eu, bolborosesc intimidată, culcându-mi fruntea pe umărul mamei. O simt cum se încordează sub atingerea mea.

— Este posibil, spune ea cu hotărâre. Căsătoria asta poate fi anulată. Poți rămâne lângă noi. Însă trebuie să fie alegerea ta, *monamora*.

Iubirea mea.

Dacă i-aș putea cere un singur lucru mamei, atunci aș ruga-o să aleagă în locul meu. Așa cum a făcut-o de mii și mii de ori înainte. *Îmbracă-te cu asta, mănâncă asta, spune doar ce-ți zic eu.* La vremea respectivă mă supăra tare faptul că ea și tata mă privau de îndeplinirea responsabilităților cotidiene. Nu și acum, nici vorbă. Acum aș vrea să-mi pun soarta în mâinile oamenilor în care am deplină încredere. Măcar de-aș fi tot copil și toată povestea asta ar fi doar un vis urât!

Mă uit peste umăr, căutând privirea surorii mele. Ea se încruntă disperată la mine și nu-mi oferă nicio porțiță de scăpare.

— Aș rămâne, dacă aș putea.

Încerc să vorbesc ca o regină, dar vocea îmi tremură tare.

— Știi asta. Și mai știi, în adâncul sufletului tău, că îmi este imposibil să fac ceea ce-mi ceri. Ar însemna să trădez coroana. Ce ne spuneai tu pe vremuri?

Mama tresare, iar Tiora răspunde în locul ei:

— Pe primul loc, datoria. Onoarea, mai presus de orice.

Amintirea îmi umple sufletul de emoție. Nu-i ușor ce mă așteaptă, dar asta-i ce trebuie să fac. Cel puțin, știu pentru ce mă sacrific.

— Datoria mea este să apăr Ținutul Lacurilor, la fel cum faceți voi, le spun eu. Poate că nu vom câștiga războiul în urma căsătoriei mele cu Maven, dar măcar așa vom avea o șansă. Vom ridica o barieră între noi și lupii din jur. Iar onoarea nu voi mai avea până când nu-l voi răzbuna pe tata.

— De acord, mârâie Tiora.

— De acord, șoptește abia auzit mama.

Mă uit dincolo de umărul ei, la zeul cu chip ușor feminin. Mă întăresc zâmbetul lui, încrederea pe care mi-o dă.

— Maven și regatul lui sunt o pavăză, dar și o sabie. Trebuie să ne folosim de el, în ciuda pericolului pe care îl reprezintă pentru noi toți.

Mama zâmbește amar și îmi spune supărată:

— Mai ales pentru tine.

— Da, mai ales pentru mine.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord, scrâșnește ea. A fost ideea tatălui tău.

— Știu. A fost o idee bună. Nu-l condamn.

Nu-l condamn. Cât de multe nopți fără somn am petrecut singură în Palatul Focului Alb, încercând să mă conving că nu simt nici urmă de regret? Că nu sunt deloc supărată pentru că am fost vândută ca un animal de salon sau o bucată de pământ? Mă mințeam atunci și mint și acum. Însă supărarea mea a murit împreună cu tata.

— Când se vor termina toate astea..., începe să spună mama.

Tiora o întrerupe:

— *Dacă* vom izbândi...

— *Când* vom izbândi, spune mama, întorcându-se.

Un fir de lumină îi aprinde ochii. Fântâna din mijlocul capelei își încetinește clipocitul.

— Atunci când tatăl tău se va scâlda în sângele ucigașilor lui, atunci când toți membrii Gărzii Stacojii vor fi striviți ca niște *şobolani* ce sunt...

Și apa nu mai curge. Plutește în aer, agățată de pasiunea pe care o pune mama în cuvinte.

— ... atunci nu vom mai avea niciun motiv să te lăsăm în Norta. Și nici să lăsăm un rege dezechilibrat și incapabil pe tronul Archeonului. Mai cu seamă unul căruia nu-i pasă câtuși de puțin de viețile supușilor lui și de viețile noastre.

— De acord, șoptim eu și cu sora mea în același glas.

Mama întoarce capul spre fântâna încremenită, dându-i forma pe care o dorește. Apa se arcuiește în aer, ca o construcție complicată din sticlă. Lumina se reflectă în ea, creând prisme multicolore. Mama nici nu clipește în fața acestei străluciri orbitoare.

— Ținutul Lacurilor va purifica aceste națiuni păgâne. Va cuceri Norta. Și Riftul. Deja se ceartă între ele și își sacrifică cetățenii pe rivalități meschine. Foarte curând vor rămâne fără vlagă. Și nu vor putea să scape de furia neamului Cygnet.

Întotdeauna am fost mândră de mama mea, încă de când eram doar un copil. Este o femeie excepțională, întruchiparea datoriei și a onoarei. Cu mintea limpede, de neclintit. O mamă pe potrivă regatului și a copiilor ei. Acum îmi dau seama că nu cunosc nici jumătate din ce poate ea. Hotărârea din spatele înfățișării ei împietrite, la fel de puternică precum o furtună. Și ce furtună!

— Potopul se va abate asupra lor, rostesc eu sentința din bătrâni.

O folosim împotriva trădătorilor. Împotriva dușmanilor de orice fel.

— Cum rămâne cu roșiii? Cei cu abilități, din ținutul muntos? Au spioni chiar și aici, în regatul nostru.

Tiora se încruntă amarnic, parcă săpându-și un canion între sprâncene. Îmi doresc să-i pot alunga grijile. Însă are dreptate.

Trebuie să ținem cont de oamenii ca Mare Barrow. Și ei fac parte din povestea asta. Și cu ei trebuie să ne luptăm.

— Îl vom folosi pe Maven împotriva lor, îi spun eu Tioarei. Are o obsesie bolnavă față de oamenii cu sânge nou, mai ales pentru fetița cu fulgerele. Dacă va fi nevoie, îi va urmări până la capătul lumii, irosindu-și întreaga putere.

Mama dă din cap.

— Și Piedmontul?

— Am făcut așa cum mi-ai spus.

Îmi îndrept încet umerii: sunt mândră de mine.

— I-am băgat în cap ideea pe care mi-ai dat-o. La fel ca noi, și Maven are multă nevoie de Bracken. Va încerca să-i salveze copiii. Dacă îl putem câștiga pe Bracken de partea noastră, să ne slujim de armata lui, nu de trupele noastre...

Tiora îmi termină fraza:

— Atunci vom putea apăra Ținutul Lacurilor. Și ne vom putea păstra toate

forțele. Ba chiar l-am putea convinge pe Bracken să se întoarcă împotriva lui Maven.

— Da, spun eu. Dacă avem noroc, se vor omorî între ei cu mult înainte ca noi să ne arătăm adevărata față.

Sora mea pocnește din limbă.

— Nu prea mă bazez pe noroc atunci când viața ta atârnă de un fir de ață, *petasorre*.

Surioară.

Deși tonul ei este plin de dragoste, tot mă face să mă simt prost. Dar nu pentru că ea este moștenitoarea, sora cea mare, cea care se va urca pe tron. Ci pentru că-mi dovedește cât de mult ține la mine și cât de mult este în stare să sacrifice doar ca să mă salveze. Iar eu nu vreau să facă asta. Nici ea și nici mama. Familia mea a făcut destule sacrificii.

— Tu trebuie să-i salvezi pe copiii lui Bracken, îmi zice mama cu asprime.

Privirea ei înghețată se potrivește de minune cu tonul sec.

— Tu faci parte din neamul Cygnet. Maven își va trimite argintii în misiunea asta, dar el nu-i va însoți. Nici nu se pricepe la așa ceva, plus că este mult prea laș. Dar, dacă tu vei merge împreună cu soldații lui, dacă te vei întoarce la prințul Bracken cu copiii lui în brațe...

Încerc să mă stăpânesc. *Nu sunt un câine căruia să-i dai comanda „aport”.* Așa i-am zis lui Maven în urmă cu doar câteva minute. Și îmi vine să-i spun același lucru și mamei mele, regina.

— Este prea periculos, spune repede Tiora, aproape băgându-se între noi. Dar mama nu cedează. Mama nu cedează niciodată.

— *Tu* nu trebuie să ieși cu niciun preț din țară, Ti. Iar dacă vrem să-l atragem de partea noastră pe Bracken, atunci doar noi trebuie să-l ajutăm. Așa merg lucrurile în Piedmontul lui.

Strânge din dinți și continuă:

— Sau vrei să-l ajute Maven și astfel să-și câștige un aliat de nădejde? Băiatul ăsta este suficient de periculos și de unul singur. Nu trebuie să-i mai dăm încă o sabie pe care s-o fluture sub nasul nostru.

Cu toate că vorbele ei îmi rănesc orgoliul, îmi dau seama că are dreptate. Dacă Maven va conduce ori va ordona misiunea de salvare a acelor copii, atunci, el va fi unicul beneficiar al loialității lui Bracken. Iar așa ceva nu trebuie să se întâmple.

— Sigur că nu, spun eu încet. Înseamnă că trebuie s-o fac eu. Într-un fel sau altul.

Tiora se dă bătută. Și parcă statura ei maiestuoasă se strânge cumva.

— O să le cer diplomaților mei să ia legătura cu prințul. Cât mai discret posibil. Mai ai nevoie și de altceva?

Dau mecanic din cap. Mi-au amorțit degetele. *Trebuie să-i salvez pe copiii lui Bracken.* Nici măcar nu știu de unde să încep.

Minutele se târăsc peste noi și nu putem să nu le mai luăm în seamă.

Dacă mai rămânem aici, nortanii vor începe să-și pună întrebări, îmi zic eu, mușcându-mi buzele. *Mai ales Maven, dacă nu cumva a și început.* Îmi mișc picioarele ca de plumb, îndepărtându-mă de mama. Îmi îngheață brusc palmele, acum lipsite de căldura ei.

Când trec pe lângă fântână, ating cu vârful degetelor apa arcuită. Apoi îmi ud pleapele, întinzându-mi tușul de pe gene. Pe obraji mi se preling lacrimi false, negre ca florile îndoliate.

— Roagă-te, Ti! îți spun surorii mele. Măcar în zei să ai încredere, dacă în noroc nu ai.

— Am deplină încredere în ei, îmi răspunde mecanic Tiora. Mă voi ruga pentru noi toate.

Mai zăbovesc puțin lângă ușa, cu mâna pe clanța simplă.

— La fel voi face și eu.

Apoi o deschid și plec de lângă ele. Probabil că acestea au fost ultimele noastre momente de liniște. Îmi murmur apoi în barbă:

— Oare o să meargă planul nostru?

Dar mama mă aude și ridică ochii la mine.

— Doar zeii știu.

CINCI

Mare

Mi separe că avionul se deplasează mai greoi decât de obicei prin aer. Țin ochii închiși și mă balansez tare, cu toate că mi-am pus centurile de siguranță. Mai că ațipesc din cauza mișcărilor aparatului de zbor combinate cu zumzetul liniștitor al curentului electric. Motoarele vibrează lin, în ciuda greutateii suplimentare. Cală este plină până la refuz cu prada din Corvium. Muniție, materiale explozive, arme de toate felurile. Uniforme militare, alimente, combustibil, baterii. Ba chiar și șireturi. Dar asta este doar jumătatea care va ajunge în Piedmont. Restul se duce cu alt avion în țara muntoasă a lui Davidson.

Dar nici Montfortul și nici Garda Stacojie nu pleacă cu mâna goală. La fel au făcut și după atacul asupra Focului Alb, de unde au furat tot ce au putut într-un timp foarte scurt. Mai ales bani, pe care i-au cărat din Trezorerie de îndată ce a devenit limpede pentru toată lumea că Maven a fugit și nu mai poate fi prins. Din cauza asta pare pustie baza din sud: n-a mai rămas nimic nici în locuințe și nici în clădirile administrative unde se țineau consiliile de război. Nicio statuie, niciun tablou, nici porțelanuri alese. N-a mai rămas nimic din tot dichisul cu care sunt obișnuiți argintiii. Acolo nu mai sunt acum decât obiectele de strictă necesitate. Restul a fost demontat, vândut, întrebuițat în cu totul alte scopuri. Războaiele nu sunt ieftine. Așa că păstrăm doar ce ne este de folos.

Acesta este și motivul pentru care Corviumul se năruie în urma noastră. Pentru că nu ne mai este folositor.

Davidson a protestat, spunând că este stupid să abandonăm garnizoana, că este o risipă inutilă. Fortăreața a fost construită tocmai pentru a aproviziona Năduful cu soldați care să se lupte cu lacuștrii. Dar și-a pierdut scopul odată cu încheierea aceluia război. N-au mai rămas acolo niciun râu de păzit, nicio resursă strategică. Acum Corviumul este doar un popas pe multele drumuri care duc spre Ținutul Lacurilor. Pe vremea când îl stăpâneam noi, se afla pe teritoriul lui Maven, foarte aproape de graniță. Lacuștrii l-ar fi putut invada fără niciun avertisment sau Maven ar fi putut să contraatace. Poate că vom învinge din nou, însă cu un preț prea mare – prea multe victime. Și pentru ce? Pentru niște ziduri în pustie.

Argintiii s-au opus. Normal. Cred că sentimentul onoarei îi împinge să contrazică orice vorbă a roșiilor. Anabel a fost cea mai *vehementă* dintre toți.

— Cum? Vreți să ne abandonați morții, zidurile astea mănjite de sângele lor? O să părem niște fraieri! a strigat ea cu dispreț, aruncând priviri fioroase de la un capăt în celălalt al sălii și uitându-se la Davidson de parcă premierul ar fi fost un monstru cu două capete. Prima victorie a lui Cal, drapelul lui ridicat pe...

— Eu nu-i văd drapelul nicăieri, a întrerupt-o sec Farley.

Însă Anabel a ignorat-o. Cal stătea tăcut lângă ea, cu ochii aprinși în pământ.

— Ar părea o dovadă de slăbiciune dacă am abandona orașul, a mai spus bătrâna regină.

— Nu prea îmi pasă de cum par lucrurile, ci doar de cum sunt *în realitate*, Maiestatea Voastră, i-a replicat Davidson. Nu avem nimic împotriva dacă doriți să vă lăsați o garnizoană care să apere Corviumul, dar niciun soldat din Montfort sau din Garda Stacojie nu va rămâne aici.

Anabel a strâmbat din buze, dar s-a abținut de la orice ripostă. Nu avea deloc de gând să-și fărâmițeze astfel trupele. Și-a luat privirea de la Davidson și s-a sprijinit de spătarul jilțului. Acum se uita fix la Volo Samos. Însă nici acesta nu dădea semne că ar dori să-și țină soldații acolo. E drept, nu a spus nimic, dar părerea despre ideea bătrânei regine i se citea pe chip.

— Dacă părăsim orașul, mai întâi îl distrugem complet.

Tiberias și-a încleștat pumnul pe masă. Îmi aduc foarte bine aminte cum i s-au albit încheieturile degetelor. Încă avea mizerie sub unghii, poate și niște sânge uscat. M-am concentrat la mâinile lui, ca să nu fiu obligată să-l privesc în ochi. Emoțiile lui sunt ușor de descifrat și eu nu vreau să le aflu.

— Vor rămâne aici contingente speciale din fiecare armată, a anunțat el. Ruinători din Casa Leronan, gravitroni și bombardieri cu sânge nou. Care să distrugă toate resursele cetății, apoi s-o treacă prin foc și pară și să nu mai rămână nimic din ea. Nimic ce le-ar putea fi de folos lui Maven sau lacuștrilor.

Nu și-a ridicat deloc privirea cât a vorbit, pentru că nu era în stare să se uite în ochii nimănu. Trebuie să-l fi durut cumplit să ordone distrugerea unuia dintre propriile lui orașe. Un loc pe care îl cunoștea atât de bine, un loc iubit și protejat atât de tatăl, cât și de bunicul său. Tiberias pune preț și pe datorie, și pe onoare, ambele având rădăcini adânci în sufletul lui. Însă nu mi-a fost milă de el atunci și nu îmi este nici acum, când ne grăbim spre Piedmont.

Pentru mine Corviumul nu a însemnat decât poarta unui cimitir pentru roșii. Mă bucur că nu mai există.

Chiar și așa, sunt tulburată. Cetatea încă mai arde în mintea mea – parcă îi și văd pe bombardieri și gravitroni cum îi dărâmă zidurile și casele, cum îi transformă în fiare vechi porțile din metal. Văd cum fumul gros îi îneacă străzile. Electricon, la fel ca mine, Ella a atacat cu fulgere turbate centrala

electrică. Acvaticii din Montfort, oameni cu sânge nou deosebit de puternici, au măturat dărâmăturile în apele din apropiere, care se revarsă mai departe în lac. Niciun colțișor din Corvium nu a scăpat de urgența asta. O parte din el s-a prăbușit în canalele din subteran. Îi va urma și restul, care deocamdată seamănă cu niște monoliți din piatră, peste care parcă au trecut mii de ani, nu doar câteva ore.

Câte alte orașe vor avea parte de aceeași soartă?

În primul rând, mă gândesc la Pilonii.

De aproape un an nu am mai fost în locul unde am crescut. N-am mai trecut pe acolo din vremea când numele meu era Mareena și stăteam pe puntea corăbiei regale, privind la Râul Capitalei, alături de o fantomă. Elara era încă în viață atunci. La fel și regele. M-au obligat să mă uit la satul meu, la oamenii lui adunați cu forța pe maluri, sub amenințarea biciului sau a închisorii. Printre ei se afla și familia mea. M-am concentrat numai asupra chipurilor, nu asupra locului. Satul Pilonii nu a fost niciodată căminul meu. Căminul meu este acolo unde îmi este familia.

Oare mi-ar păsa dacă Pilonii ar dispărea? Dacă nu ar avea nimeni de suferit, ci doar casele construite pe piloni, piața, școala, *arena*? Dacă satul ar fi distrus în totalitate – de foc, de ape, de mâna destinului?

Nu-mi dau seama.

Însă există multe alte locuri care ar putea avea aceeași soartă cu a Corviumului. Le înșir în minte pe cele pe care mi-aș dori să le distrug cu mâna mea.

Orașul Cenușiu, Orașul Vesel, Orașul Nou. Și toate celelalte la fel ca ele.

Mahalalele în care trăiesc tehnicienii îmi aduc aminte de Cameron. Acum ea doarme vizavi de mine, în strânsoarea centurilor de siguranță. Capul îi atârnă moale pe piept. Sforăitul aproape nici nu i se aude peste zgomotul motoarelor. I se zărește tatuajul sub gulerul larg. Tuș negru pe piele brună. De multă vreme poartă stigmatul acesta al meseriei sale – sau, mai bine zis, al închisorii sale. Nu am văzut orașele tehnicienilor decât de la depărtare, dar amintirea lor îmi întoarce și acum stomacul pe dos. Nici nu-mi pot imagina cum este să trăiești acolo, obligat să duci o viață înecată în fum.

Trebuie să distrugem mahalalele roșii.

Să le dărâmăm și zidurile.

•••

Aterizăm spre prânz în baza din Piedmont, într-o ploaie torențială. Sunt udă leorcă după nici trei pași pe pistă, în direcția camioanelor militare care ne așteaptă. Farley mă depășește imediat, nerăbdătoare să ajungă cât mai curând la Clara. Nu se mai gândește la altceva acum și nici nu-i bagă în seamă pe colonel și pe soldații care ne ies în întâmpinare. Mă străduiesc să țin pasul

cu ea și recunosc că nu mi-e prea ușor. Încerc să nu mă uit în urmă la celălalt avion, cel cu argintii. Prin răpăitul ploii îi aud cum tropăie spre terenul pietruit ca să se adune în formație. Stropii care cad din cer le-au întunecat culorile, murdărind și portocaliul Casei Lerolan, și galbenul Casei Jacos, și roșul Casei Calore, și argintiul Casei Samos. Evangeline a fost isteată și și-a scos armura. Nu-i tocmai sigur să porți veșminte metalice pe furtună.

Bine măcar că regele Volo și lorzii lui argintii nu au venit cu noi, ci au plecat spre Regatul Riftului, dacă nu cumva au și ajuns deja acolo. Drumul până la Piedmont l-au făcut doar acei argintii care vor merge mâine în Montfort. Anabel, Julian, numeroșii lor consilieri, și mai numeroasele lor gărzi, Evangeline și, bineînțeles, Tiberias.

Îl zăresc în fugă când ajung la camion. Înnegurat ca norii de furtună, Tiberias stă la distanță de ceilalți, deși este singurul care cunoaște baza din Piedmont. Mă gândesc că Anabel i-a adus mai multe haine elegante, cum se poartă la curte. Doar așa îmi pot explica mantia lui lungă, cizmele lustruite și toate celelalte straie de gală. E prea departe și nu-mi dau seama dacă are și vreo coroană pe cap. Dar, cu toate veșmintele alea regale, nimeni nu l-ar putea confunda cu Maven. Culorile pe care le poartă Tiberias sunt inversate: mantia este roșie ca sângele, la fel și hainele – toate cu garnituri negre și argintii. Strălucește ca o flacără prin ploaia infernală. Și privește încruntat în gol, în timp ce furtuna se dezlănțuie peste noi.

Simt prima scânteie încă înainte ca fulgerul să spintece cerul. Ella s-a abținut ca să permită avioanelor să aterizeze. Acum trebuie să-l elibereze.

Mă sprijin de geamul camionului care a pornit în viteză. Și eu încerc să mă eliberez de ceva.

•••

Chiar dacă acum este foarte udă, casa cu terasă primită de familia mea arată la fel ca în urmă cu câteva zile, la plecarea mea. Ploaia biciuiește ferestrele, înecând florile din ghivece. Tramy o să se supere rău de tot. Iubește la nebunie florile astea.

Osă aibă câte flori vrea el în Montfort. O întreagă grădină pe care o va îngriji toată viața.

Farley sare din camionul în mers și nimerește fix într-o baltă. Eu nu mă grăbesc să o urmez. Am motivele mele.

Evident că va trebui să discut cu familia mea despre Montfort, sperând că toți vor fi de acord să rămână acolo chiar și atunci când eu voi pleca din nou. Ar trebui deja să ne fi obișnuit cu asta – dar despărțirile nu sunt niciodată ușoare. Părinții și frații mei nu mă pot împiedica să plec, așa cum nici eu nu-i pot împiedica să se opună. Mă cutremur doar când mă gândesc că ar putea refuza să meargă acolo. Siguranța lor este singurul lucru care mă mai ține în

viață.

Însă argumentul acesta este parfum în comparație cu celălalt lucru cu care trebuie să mă împac.

Cal a ales coroana. Nu m-a ales pe mine. Nu a ales dragostea noastră.

Parcă pare mai real atunci când rostesc vorbele astea cu glas tare.

Balta de lângă camion este mai adâncă decât am crezut și apa îmi intră în cizmele scurte, înfiorându-mă până la oase. Mă bucur că mă face să nu mă mai gândesc la ale mele și urc scara după Farley către ușa deschisă.

Mă întâmpină familia mea. Mama, Gisa, Tramy și Bree se agită pe lângă mine. Li se alătură și vechiul meu prieten, Kilorn, care mă strânge repede de umăr. Mă simt ușurată când îl văd. Nu era pregătit să lupte în Corvium și sunt fericită că a acceptat să stea departe de front.

Tata stă într-un colț, așteptându-și rândul la îmbrățișări. Dar s-ar putea să aibă destul de mult de așteptat, pentru că mama nu vrea să se dea la o parte. Mă cuprinde cu brațul de umeri și mă trage aproape de ea. Hainele îi mirosoare curat, aproape de a săpun și a rouă. În Pilonii nu miroseau așa. Poziția pe care o ocup în cadrul armatei oferă familiei mele un lux cu care nu am fost obișnuiți. Chiar și casa asta cu terasă, fosta locuință a unui ofițer, este de-a dreptul opulentă în comparație cu vechea noastră cocioabă construită pe piloni. Nu este împodobită excesiv, dar are strictul necesar.

Farley nu are ochi decât pentru Clara. Nici nu apuc să trec pragul, că ea a și ajuns lângă fetiță și o strânge la piept. Clara cascadează și se ghemuiește în brațele ei, încercând să adoarmă la loc. Imaginându-și că nu o vede nimeni, Farley își lipește nasul de părul castaniu al copilei. Apoi închide ochii și îi inspiră parfumul.

În tot acest timp, mama mă pupă a zecea oară – acum pe tâmplă – și îmi soptește:

— Bine că te-ai întors teafără.

— Deci chiar au făcut-o, spune tata. Corviumul a fost înfrânt.

Mă desprind de mama doar cât să-l pot îmbrățișa cum se cuvine. Încă nu ne-am obișnuit cu felul acesta de îmbrățișări – când tata este pe picioarele lui, la același nivel cu mine, nu imobilizat în scaunul ăla cu rotile. Deși face recuperare de multe luni, cu ajutorul Sarei Skonos și al tămăduitorilor și infirmierelor din armata Montfortului, nimic nu poate șterge anii de chin pe care-i ținem minte cu toții. Durerea nu a dispărut: și-a făcut vizuină în mintea lui și nu vrea să mai plece de acolo. Mie asta mi se pare un lucru bun. Pentru că uitarea este periculoasă.

Se sprijină de mine, însă nu la fel de mult cum o făcea înainte. În timp ce îl conduc în sufragerie, schimbăm un zâmbet amar, nevăzut de ceilalți. Tatăl meu a fost și el soldat și a slujit sub arme mai mult decât noi. Știe prea bine ce

înseamnă să dai ochii cu moartea și totuși să scapi de ea. Încerc să privesc dincolo de ridurile lui adânci și dincolo de părul încărunțit. Mă uit în ochii lui ca să mi-l pot imagina pe cel de pe vremuri. Am avut doar câteva poze din perioada aceea. Nu știu câte dintre ele au reușit să ajungă cu bine la adăpostul din insula Tuck, după aceea la baza din Ținutul Lacurilor și apoi aici. Însă una nu-mi iese din minte. De fapt, este doar un fragment dintr-o fotografie veche, cu colțurile jerpelite, decolorată și nu prea clară. Și-au făcut-o mama și tata foarte demult, înainte de nașterea lui Bree. Pe vremea când erau adolescenți, copii din Pilonii, la fel ca mine. Cred că tata nu avea nici măcar optsprezece ani în poza aia. Nu fusese încă luat în armată. Iar mama era doar ucenică. Bree, fratele meu mai mare, seamănă foarte mult cu tata. Același zâmbet, aceeași gură puțin cam prea lată, aceleași gropițe în obraji. Sprâncene groase și drepte pe fruntea înaltă. Urechii destul de mari. Nu vreau să mă gândesc că și frații mei vor îmbătrâni ca tata, că vor îndura aceleași suferințe, că vor avea aceleași griji. Trebuie – și pot – să mă asigur că nu vor împărtăși soarta tatii. Și nici a lui Shade.

Bree se trânteste pe un fotoliu și își încrucișează picioarele goale pe preșul din față. Strâmb din nas: bărbații au picioare tare urâte.

— Atâta pagubă! exclamă Bree, referindu-se la distrugerea cetății Corvium.

Tramy bâțâie aprobator din cap. Tot nu a renunțat la barba care-i acoperă jumătate din față cu păr castaniu-închis.

— N-o să-i ducă nimeni dorul, spune și el.

Amândoi au fost luați cu arcanul în armată, la fel ca tata. Amândoi cunosc mult prea bine fortăreața asta ca să îi deteste până și numele. Își zâmbesc, de parcă ar fi câștigat cine știe ce joc.

Tata are o atitudine mai puțin festivistă. Se așază ușor pe un alt scaun, întinzându-și piciorul refăcut.

— Argintii o să construiască alta. Așa fac ei. Nu se pot schimba.

Se uită la mine, iar eu simt un nod în stomac și îmi iau foc obrazii când îmi dau seama ce încercă să spună.

— Nu-i așa?

Stingherită, o caut din priviri pe Gisa. Își încovoiaie umerii și oftează, dând aproape imperceptibil din cap. Se preface preocupată de niște scame imaginare de pe mâneacă, doar ca să evite să mă privească în ochi.

— Deci ai auzit, spun eu pe un ton sec.

— Nu chiar tot, îmi răspunde ea.

Se uită repede la Kilorn, iar eu sunt în stare să jur că el le-a povestit tuturor părțile mai puțin dureroase ale mesajului meu de aseară. Rușinată, Gisa își răsuțește în jurul degetului o șuviță de păr roșu, strălucitor.

— Dar suficient cât să înțelegem ce s-a întâmplat. Era vorba despre o altă regină, un rege nou și, firește, despre Montfort. Mereu este vorba despre Montfort.

Kilorn strânge din buze și își trece mâna prin buclele blonde, la fel de agitat ca Gisa. Însă la el este vorba și de furie. Și furia asta clocotește în el, aprinzându-i verdele din ochi.

— Nu-mi vine să cred că a fost de acord.

Nu pot decât să dau din cap.

— Lașul! izbucnește Kilorn, încleștându-și pumnii. Cretin laș ce e! Cretin, și laș, și nemernic, și răzgâiat. Ar trebui să-i sparg fața aia de bou.

— Te ajut și eu, mormăie Gisa.

Nu se repede nimeni să-i certe. Nici măcar eu, deși știu că la asta se așteaptă Kilorn. Se uită la mine, surprins de lipsa mea de reacție. Eu nu-mi plec ochii. Aș vrea să pot vorbi fără să rostesc numele acela care ne doare profund pe toți. *Shade a renunțat la viață pentru cauza noastră, în timp ce Tiberias nici măcar la coroană nu poate să renunțe.*

Mă întreb dacă Kilorn știe că am inima frântă în două. Probabil că da.

Oare la fel a simțit și el atunci când l-am respins? Când i-am zis că nu-i împărtășesc sentimentele? Că nu-i pot oferi ce-mi cere?

Îi citesc mila în privire. Sper să nu fi simțit la fel. Sper să nu fi suferit atât de tare din cauza mea. *Pur și simplu nu mă poți iubi*, mi-a spus el odată. Și acum aș da orice să nu fi avut dreptate. Aș da orice să pot schimba trecutul și să nu trecem niciunul prin chinurile astea cumplite.

Din fericire, mama pune mâna pe brațul meu. Atingerea ei este ușoară, dar suficientă cât să mă poată călăuzi spre canapea. Nu scoate niciun cuvânt despre prințul Calore, iar privirea furioasă pe care le-o aruncă tuturor celor din jur îi exprimă foarte limpede părerea: *Ajunge.*

— Am primit mesajul tău, îmi spune ea, încercând să schimbe subiectul și folosind un ton puțin cam prea tare și puțin cam prea vesel. Mesajul despre cealaltă persoană cu sânge nou, bărbatul acela cu barbă...

— Tahir, o ajută Gisa, așezându-se lângă mine, în timp ce Kilorn rămâne în spatele nostru. Ai hotărât de una singură să ne muți de aici.

Cu toate că și sora mea își dorește să plece, tonul ei este puțin cam prea tăios. Mă privește lung, ridicând dintr-o sprânceană.

Oftez zgomotos.

— Nu iau niciun fel de hotărâre în numele vostru. Dar, dacă vreți să plecați, există un loc unde vă veți simți bine și veți fi în siguranță. Premierul a zis că vă primește cu mare plăcere.

— Și cu restul oamenilor cum rămâne? întrebă Tramy, cocoțându-se pe brațul fotoliului lui Bree și uitându-se la mine printre gene. Nu suntem

singurii evacuați de aici.

Un cot îl lovește în coaste, încovoidu-l. Este cotul lui Bree, care chicotește înfundat.

— Te gândești la vânzătoarea aia? Cum o cheamă? Aia cu părul creț?

— Nu, mormăie Tramy, cu obrazii vâlvătaie sub barba stufoasă.

Bree vrea să-l împungă cu degetul în fața îmbujorată, dar Tramy îi dă mâna la o parte. Frații mei se poartă mereu ca niște puști zvăpăiați. Și asta mă enerva pe vremuri. Dar acum mi-a trecut. Naturalețea lor mă liniștește.

— Va mai dura ceva, spun eu, ridicând din umeri. Însă pentru noi...

Gisa pufnește și își dă exasperată capul pe spate.

— Pentru *tine*, Mare. Nu suntem chiar atât de naivi încât să ne imaginăm că marele conducător al Republicii ar vrea să ne facă *nouă* o favoare. Ce capătă în schimb?

Mă apucă de mână și mă strânge.

— Ce vrea de la tine?

— Davidson nu este argintiu, ripostez eu. Și sunt dispusă să-i ofer orice mi-ar cere.

— Și când anume crezi că vei *înceta* cu asta? se răstește ea. Când ai să mori? Când ai să pățești ce a pățit Shade?

Numele cade ca un bolovan printre noi. Farley își întoarce fața, ascunzându-se în umbrele din prag.

Mă uit lung la Gisa. A făcut cincisprezece ani și deja i s-au înăsprit trăsăturile. Chipul ei era mai rotunjour înainte și avea mai puțini pistrui. Și mai puține griji. Înainte ne bazam pe micuța Gisa. Pe talentul ei. Pe abilitățile ei prin care ne putea salva familia. Dar s-a terminat. Iar ea nu-i supărată că a fost eliberată de povara aceea. Însă îngrijorarea ei este sinceră: nu vrea să port eu povara acum.

Prea târziu.

— Gisa, șoptește mama, prevenind-o că a mers prea departe.

Îmi revin cât de repede pot și îmi trag mâna din strânsoarea ei. Îmi adun curajul și le spun:

— Avem nevoie de aprobarea guvernului lui Davidson pentru trimiterea trupelor care ne trebuie atât de mult. Eu voi prezenta coaliția noastră, le voi spune miniștrilor cine suntem noi. Voi încerca să-i conving de necesitatea războiului împotriva Nortei și Ținutului Lacurilor.

Însă nu o conving și pe sora mea.

— Știi că ești bună de gură, dar nu chiar atât de *bună*.

— Nu. Dar am ajuns la o răscruce, zic eu, ocolind adevărul. Între Garda Stacojie, argintiii, oamenii cu sânge nou și roșiii.

Bine măcar că nu mint.

— Și știi să mă prefac foarte bine – am destulă experiență în domeniul ăsta.

Farley își ține copila cu un braț și își pune cealaltă mână pe tocul pistolului de la șold.

— Mare vrea să spună că îi va distrage. Cal o urmează pretutindeni. O va urma și acum, când încearcă să-și recapete tronul. Vine cu noi la Montfort. Vine și noua lui logodnică.

Îl aud pe Kilorn șuierând în spatele meu.

La fel de scârbită este și Gisa.

— Numai *ei* sunt capabili să pună la cale o căsătorie în mijlocul războiului.

— Ca să formeze o altă alianță, corect? mârâie cu dispreț Kilorn. Maven a făcut-o deja. Și-a asigurat susținerea lacuștrilor. Cal trebuie să facă același lucru. Deci, cine-i logodnica asta? O fată din Piedmont? Care să ne aducă sprijinul țării ei?

— Nu contează cine este.

Încleștez pumnul fără să mă vadă nimeni și îmi dau seama cât de *norocoasă* sunt că este vorba despre Evangeline. O fată care nu vrea să aibă de-a face cu el. O altă crăpătură în armura lui învăpăiată.

— Și tu ai de gând să stai cu mâinile în sân?

Kilorn începe să se plimbe cu pași mari prin fața noastră. Se uită urât la mine. Se uită urât și la Farley.

— Ba nu, scuze, nu m-am exprimat bine – ai de gând să-l *ajuti*? Ai să-l ajuti pe Cal să lupte pentru o coroană pe care *nimeni* nu ar trebui să o aibă? După tot ce am făcut noi?

Este atât de furios, că mă aștept să scuipe pe jos dintr-o clipă într-alta. Mă străduiesc să nu-mi trădez emoțiile și îl las să fumege în legea lui. Parcă niciodată nu l-am văzut atât de dezamăgit de acțiunile mele. Supărat, da, așa l-am văzut. Însă nu ca acum. Gâfâie zgomotos în timp ce-mi așteaptă explicațiile.

I le oferă Farley:

— Montfortul și Garda Stacojie nu vor purta două războaie în același timp, spune ea rar, accentuând cuvintele, ca să fie bine înțeleasă. Trebuie să ne luptăm cu dușmanii noștri pe rând. Pricepeți?

Toți membrii familiei mele se crispează parcă în același timp și li se întunecă privirile. Mai ales privirea tatii, care-și trece gânditor degetul mare de-a lungul maxilarului și strânge din buze.

— Aha, murmură el. Înțeleg.

Bree clipește nedumerit.

— Eu nu.

— Nu-i de mirare, mormăie Tramy în barbă.

Vreau să-i fac pe toți să înțeleagă.

— În niciun caz nu vom permite unui alt rege argintiu să se așeze pe tron. Sau nu-l vom lăsa să stea prea mult acolo. Frații Calore se luptă între ei, irosindu-și forțele. Când se vor mai liniști lucrurile...

Tata își pune mâna pe genunchi. Văd că-i tremură degetele. Și ale mele tremură.

— Va fi mai ușor să ne ocupăm doar de învingător.

— Și nu vor mai exista regi, murmură Farley. Nu va mai exista niciun regat.

Nu-mi dau seama cum va arăta lumea aceea. Dar s-ar putea să o cunosc foarte curând, dacă Montfortul își va respecta promisiunile.

Ce bine ar fi dacă aş mai crede în promisiuni.

•

Nu facem niciun efort să ne strecurăm afară din casă. Mama și tata sforăie ca niște locomotive, iar frații mei nu-s chiar atât de proști încât să îndrăznească să mă împiedice. Ploaia nu s-a domolit deloc, dar nu ne deranjează nici pe Kilorn și nici pe mine. Mergem pe stradă în tăcere. Singurele zgomote sunt cele făcute de pașii noștri prin băltoace și zarva furtunii îndepărtate. Aproape nici nu mai simt fulgerele care se rostogolesc spre coastă. Nu-i prea frig, iar baza este bine luminată. Nu avem în cap nicio destinație anume. Pur și simplu mergem tot înainte.

— E un laș, mormăie Kilorn.

Dă cu piciorul într-o piatră, care se rostogolește cât colo pe strada udă.

— Ai mai spus asta. Ai mai zis și altele.

— Așa gândesc eu.

— Merită absolut fiecare cuvânt.

Tăcerea cade peste noi ca o cortină grea. Amândoi știm că am pășit pe un teritoriu necunoscut. Poveștile mele complicate de amor nu sunt tocmai subiectul lui favorit de conversație, iar eu nu vreau să-i provoc și mai multă durere celui mai bun prieten pe care îl am.

— Nu trebuie să vorbim...

Kilorn mă întrerupe, apucându-mă de braț. Atingerea lui este fermă, dar prietenoasă. Limitele sunt foarte clare și el ține prea mult la mine ca să le încalce. Poate nici nu mai are aceleași sentimente față de mine. M-am schimbat în ultimele luni. Poate că fata de care a crezut că s-a îndrăgostit nu mai este. Eu știu ce înseamnă asta – să iubești pe cineva care nu există cu adevărat.

— Îmi pare rău, spune el. Știu ce simți pentru el.

— Ce *am simțit*, mârâi eu, încercând s-o iau înainte.

Dar mă strânge mai tare de braț și mă ține lângă el.

— Nu, am zis bine. Încă mai ții la el, chiar dacă nu vrei să recunoști.

Nu merită să ne certăm pentru asta.

— În regulă. Ai dreptate, zic eu printre dinți.

Este noapte și sper să nu vadă că m-am îmbujorat la față.

— I-am cerut premierului..., bolborosesc eu, spunându-mi: *Kilorn va înțelege, trebuie să înțeleagă*. I-am cerut să nu-lucidă. Atunci când va veni momentul. Când vom întoarce armele. Este asta o dovadă de slăbiciune?

Lui Kilorn îi cade față. Lumina rece a felinarului din spate creează un nimb în jurul lui. Este un băiat chipeș, aproape bărbat în toată firea. Ce păcat că nu m-am îndrăgostit de el și am făcut alegerea greșită.

— Nu cred, spune el. Îmi închipui că poți manipula oamenii prin dragoste. Îi poți influența cum vrei pe cei care te iubesc. Dar niciodată n-aș zice că dragostea este o slăbiciune. Mai degrabă lipsa de dragoste, de orice fel de dragoste, este o slăbiciune. Este o beznă a sufletului.

Îmi simt lacrimile în gât. Acum nu se mai grăbesc să curgă așa cum făceau pe vremuri.

— Când ai devenit atât de înțelept?

Kilorn zâmbește și își îndeasă mâinile în buzunare.

— Am început să citesc.

— Au și poze?

Râde și o ia din loc.

— Ce drăguță ești!

Îl ajung din urmă.

— Mi se spune des asta, răspund eu, uitându-mă în sus la el.

Părul lui complet ud a căpătat o nuanță mai închisă. Pare aproape castaniu. Dacă l-aș privi cu ochii pe jumătate închiși, l-aș putea confunda cu Shade. Și, pe neașteptate, mi se face un dor cumplit de fratele meu, un dor atât de dureros că abia dacă mai pot respira.

Nu am să mai pierd pe nimeni drag așa cum l-am pierdut pe Shade. Dar știu că este o promisiune deșartă, fără nicio garanție. Însă am nevoie de speranță. Am nevoie de o speranță oricât de mică.

— Vii și tu la Montfort?

Cuvintele îmi ies de capul lor din gură și n-am cum să le retrag. Sunt egoistă să-i cer așa ceva. Kilorn nu-i obligat să vină după mine pretutindeni. Și nu am dreptul să-i cer nimic. Însă nu vreau să-l abandonez din nou.

Zâmbetul lui larg îmi alungă toate îndoielile.

— Am voie? Mi s-a părut că-i un fel de misiune.

— Este. Și îți dau voie să vii și tu.

— Pentru că acolo aș fi în siguranță, spune el, uitându-se pieziș la mine.

Strâng din buze, căutând un răspuns pe care să-l poată accepta. *Da, acolo am fi în siguranță. Cât se poate în lumea de azi*. Nu fac nicio greșală dacă

vreau să-l știu la adăpost.

Kilorn îmi atinge brațul.

— Înțeleg, continuă el. Dar să știi că n-am de gând să atac vreun oraș sau să dobor avioane din cer. Îmi cunosc limitele și sunt conștient că am mult mai multe decât aveți voi.

— Nu ești inferior nimănui doar pentru că nu poți omorî pe cineva pocnind din degete, îi ripostez eu pe loc, cuprinsă de o justă indignare.

Mi-aș dori să am timp să enumăr toate calitățile lui minunate. Toate calitățile lui extrem de *importante*.

Se ofilește:

— Nu-mi aduce aminte.

Îl apuc de mânecă și-mi vâr adânc unghiile în țesătura udă. Dar nu-l pot opri. Merge mai departe.

— Nu glumesc, Kilorn. Deci, vrei să vii cu noi?

— Am să-mi consult programul.

Îi dau un cot și el sare într-o parte, prefăcându-se supărat.

— Nu face asta. Știi că mă învinețesc ca o piersicuță.

Îi mai dau una – doar așa, ca să se învețe minte. Și începem amândoi să râdem.

Ne continuăm drumul într-o tăcere confortabilă. O tăcere care nu ne mai sufocă. Grijile mele de toate zilele se topesc, sau, cel puțin, mă lasă în pace câteva clipe. Mă simt acasă și alături de Kilorn, nu doar alături de familia mea. Prezența lui este ca un răgaz în viața mea zbuciumată, ca un ungher unde putem trăi amândoi fără să ne facem rău unul altuia și fără să rănim pe nimeni altcineva. Unde nu avem nici trecut și nici viitor.

O siluetă cu mers greoi apare din ploaie la capătul străzii, împrăștiind în juru-i stropi de întuneric și de lumină. O recunosc imediat.

Julian.

Argintiul ne vede și ezită – doar o secundă, dar suficient ca să-mi dau seama: *A ales de partea cui vrea să fie. M-a abandonat.*

Mă trec fiori de gheață. *Până și Julian m-a abandonat.*

Kilorn îmi dă un ghiont când îl vede că pornește spre noi.

— Eu pot să mă duc acasă, îmi șoptește el.

Îi arunc o privire, sperând să mă molipsesc și eu de la tăria lui.

— Rămâi, te rog!

Se încruntă îngrijorat și dă scurt din cap.

În ciuda ploii, fostul meu profesor încă mai poartă straiete lungi de ceremonie, iar acum își scutură apa adunată în cutele țesăturii de un galben strălucitor pe vremuri, acum decolorat și prăfuit. Gestul lui este zadarnic. Ploaia cade șiroaie peste el, lipindu-i de cap șuvițele ondulate ale părului

cărunț.

— Speram să te mai prind acasă! Îmi strigă el, încercând să acopere zgomotul potopului. Sincer să fiu, speram să nu mă poți primi și să discutăm abia mâine dimineață, nu acum, în furtuna asta infernală.

Julian își scutură capul ca un câine și apoi își îndepărtează părul căzut în ochi.

— Spune ce ai de spus, Julian.

Îmi încrucieșez brațele. S-a făcut noapte. S-a făcut frig. Este foarte posibil să răcesc chiar și aici, în canicularul Piedmont.

Însă Julian nu spune nimic. Se uită la Kilorn și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Poți să vorbești de față cu el, îi zic eu tăios, fără să-i aștept întrebarea. Haide, spune odată, înainte să ne înecăm toți trei.

Julian nu-i prost. Îmi citește dezamăgirea întipărită pe chip și se întristează.

— Știi că te simți abandonată, începe el, alegându-și vorbele cu o grijă care mă scoate din sărite.

Așa că mă răstesc la el:

— Rămâi la istoria aia pe care o predai. Nu-ți permit să-mi spui tu ce am voie să simt.

Clipește ofensat, dar se hotărăște să îmi ignore replica. Un strop de ploaie îi alunecă de-a lungul nasului drept. Julian nu se grăbește să vorbească, ci preferă să mă măsoare din priviri, să mă studieze. Pentru prima oară de când îl cunosc, mă enervează la culme răbdarea lui – îmi vine să-l apuc de umeri și să-l scutur până își pierde stăpânirea de sine și nu-și mai cântărește atât cuvintele.

— Foarte bine! spune el pe un ton de om rănit. Atunci, în interesul istoriei, ori a ceea ce *va deveni* foarte curând istorie, te anunț că nu am renunțat la planul de a-mi însoți nepotul în călătoria pe care o faceți în vest. Doresc să văd cu ochii mei Republica Liberă și cred că îi pot fi de folos lui Cal acolo.

Julian dă să facă un pas spre mine, dar se gândește mai bine și rămâne pe loc. Și-a dat seama că-i mai bine să păstreze distanța.

— Habar n-aveam că pe Tiberias a început să-l intereseze istoria, mârâi eu batjocoritor.

Fostul meu profesor este tulburat, nici urmă de îndoială. Abia dacă-i în stare să mă privească în ochi. Ploaia îi lipește părul de frunte, i se agață de gene, îl frământă cu degetele ei subțiri. Și parcă îl netezește cumva. Julian pare mai tânăr acum decât acum aproape un an, când ne-am cunoscut noi. Pare mai puțin sigur pe el. Mai plin de griji și îndoieli.

— Nu-l interesează, recunoaște el. În mod normal îmi încurajez nepotul să

studieze cât mai mult, dar există totuși anumite lucruri de care aș dori să-l țin departe. Unele lucruri pe care nu trebuie să le cerceteze în amănunt.

Ridic din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

Julian se încruntă.

— Presupun că ți-a vorbit despre speranțele lui pentruMaven. *Înainte* de toate astea.

Înainte să aleagă coroana în locul meu.

— Mi-a vorbit, șoptesc eu.

— Își imaginează că fratele lui ar putea fi vindecat cumva. Că rănila pe care i le-a făcut ElaraMerandus ar putea fi cicatrizate, oftează Julian, clătinând încet din cap. Însă nu ai cum să rezolvi niciun puzzle dacă îți lipsesc piese din el. Nici nu poți să lipești cioburile unui geam spart ca să-l faci ca nou.

Mi se pune un nod în stomac: fostul meu profesor îmi confirmă ce știam eu deja. Ce văzusem și eu.

— Este imposibil.

Julian mă aprobă.

— Imposibil și în zadar. O strădanie sortită eșecului de la bun început, care doar va frânge inima bietului meu băiat.

— Ce te face să crezi că încă îmi mai pasă de inima lui? îl ironizez eu, simțind în gură gustul amar al minciunii.

Julian face un pas înainte și îmi murmură:

— Fii îngăduitoare cu el!

Mă răstesc la el fără să clipesc măcar:

— Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva?

— Îți mai aduci aminte ce ai descoperit în cărțile acelea, Mare? mă întrebă el, strângându-și mai bine hainele în jurul corpului.

Tonul lui este aproape rugător.

— Mai ții minte cuvintele de acolo?

Mă înfior, însă nu din cauza ploii.

— „Nu este alesul zeilor, este blestemat de zei”.

— Da, spune Julian, dând din cap cu patimă.

Atitudinea lui îmi amintește de felul în care obișnuia să-mi predea lecțiile și să mă pregătesc pentru prelegere.

— Nu este un concept nou, Mare. De mii de ani, bărbații și femeile de rang înalt au avut sentimentul acesta. Nu au știut dacă sunt aleși sau blestemați, dacă destinul lor este măreț sau nefericit. Presupun că tot așa este încă de la facerea lumii, cu mult înainte de apariția roșiilor și argintiilor și a oamenilor cu tot soiul de abilități. Știi că regii și politicienii și conducătorii de toate felurile obișnuiau să-și imagineze că i-au binecuvântat zeii? Că zeii i-au ales

pe ei anume ca să le țină locul în lumea muritorilor? Mulți s-au crezut aleși, dar, firește, prea puțini au considerat puterea drept un blestem.

Îl aud pe Kilorn pufnind cu dispreț. Eu mă manifest și mai evident și îmi dau ochii peste cap. Mă mișc și mi se mișcă și gulerul cămășii, iar ploaia îmi ajunge până la piele. Strâng tare pumnii ca să nu tresar.

— Adică zici că blestemul nepotului tău este coroana aia? râd eu în bătaie de joc.

Julian se crispează și parcă-mi pare rău că am fost atât de dură. Clatină din cap spre mine, de parcă ar dojeni un elev obraznic.

— Când este obligat să aleagă între femeia pe care o iubește și datoria pentru care s-a pregătit încă de la naștere? Cum altfel ai numi asta?

— Eu aș numi-o o decizie extrem de ușoară, mormăie Kilorn.

Îmi mușc tare interiorul obrazului ca să nu-i spun ce cred. Am vreo zece răspunsuri impertinente, dacă nu cumva mai multe.

— Tu ai *venit* aici ca să-i iei apărarea? Zău, chiar n-am chef de așa ceva.

— Nu, sigur că nu am venit pentru asta, Mare, îmi răspunde Julian. Vreau doar să-ți explic dacă mă lași.

Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul că tocmai Julian vrea să-mi *explice* sentimentele nepotului său. Să despice firul în paișpe și să facă tot felul de asocieri elucubrante. Oare se va limita doar la știință? Îmi va arăta o ecuație care să demonstreze că, în ochii prințului, eu nu sunt egală cu coroana aia? Pur și simplu n-aș putea să suport.

— Nu-ți mai bate gura de pomană, Julian! strig eu la el. Du-te înapoi la regele tău. Stai lângă el!

Îl privesc în ochi. Așa va înțelege că nu mint.

— Și ai grijă de el!

Îmi înțelege oferta. Și își dă seama că nu pot face nimic mai mult.

Julian Jacos face o plecăciune adâncă. O clipă îmi imaginez că suntem din nou în Cetatea Soarelui, doar noi doi, singuri într-o clasă ticsită cu cărți. Pe vremea aceea trăiam în teroare, obligată să mă dau drept altcineva. Numai alături de Julian mă simțeam în siguranță. Și lângă Cal. Și lângă Maven. Atât. Acum i-am pierdut pe frații Calore. Și se pare că îl voi pierde și pe Julian.

— Așa am să fac, Mare, îmi spune el. Îl voi apăra cu prețul vieții mele.

— Sper că nu va fi nevoie.

— Așa sper și eu.

Ne punem în gardă unul pe celălalt. Tonul lui este de rămas-bun.

Cred că Bree ține ochii închiși cât durează zborul. Dar nu ca să doarmă. Pur și simplu disprețuiește avioanele. Atât de mult le disprețuiește, că nu se uită nici la propriile-i picioare, darămite pe geam. Nu răspunde nici la tachinările

amicale ale lui Tramy și ale Gisei. Cei doi stau în dreapta și în stânga lui și se bucură să-l ia peste picior cum știu ei mai bine. Gisa se apleacă peste Bree și îi șoptește – destul de tare – lui Tramy ceva despre avioane care se prăbușesc sau despre motoare care se strică în mijlocul zborului. Eu nu particip la jocul lor. Știu prea bine cum este să te prăbușești cu un avion. Mă rog, aproape să te prăbușești. Însă nici nu vreau să le stric distracția. Nu prea mai avem parte de așa ceva în ultimul timp. Bree nu spune nimic și stă nemișcat pe scaun, cu brațele strânse la piept, cu ochii închiși. În cele din urmă, bărbia îi cade în piept și fratele meu doarme tot restul drumului.

Mare realizare din partea lui, dacă mă gândesc că zborul de la baza din Piedmont până în Republica Liberă Montfort este unul dintre cele mai lungi pe care le-am făcut eu vreodată. Cel puțin șase ore. Așa că ne-am îmbarcat într-un avion mai mare, unul care seamănă cu Fluxul Negru. Din fericire, nu este același aparat de zbor. Fluxul Negru a fost distrus anul trecut, de un grup de războinici din Casa Samos și de furia lui Maven.

Privesc în lungul fuzelajului la siluetele celor doi piloți care conduc avionul. Montfortezi. Nu-i cunosc. Kilorn stă în spatele lor și le urmărește mișcările.

Nici mamei nu-i place să zboare (cu ea probabil seamănă Bree), iar tata stă cu fruntea lipită de geam și cu ochii la pământul care se face tot mai mic sub noi. Restul suitei montforteze – Davidson și consilierii lui – s-a hotărât să tragă un pui de somn. Probabil că vor avea multă treabă imediat după aterizare. Doarme și Farley, cu obrazul sprijinit de spătarul scaunului și cu brațele în jurul Clarei, ca să stea cuminte. S-a așezat departe de geam. Încă mai are rău de avion.

Ea este unica reprezentantă a Gărzii Stacojii. Colonelul s-a întors la bază și cred că-i în culmea fericirii că a ajuns în sfârșit acolo. În lipsa lui Farley, el a rămas singurul membru de rang înalt al Gărzii. Și se poate juca de-a marele șef cât are el poftă, în timp ce fiică-sa transmite Comandamentului informații vitale.

Sub noi se termină verdele proaspăt al Piedmontului, străbătut de râuri turburi și dealuri domoale, și începe lunca inundabilă a Marelui Fluviu. De-a lungul malurilor lui se află ținuturile disputate, ale căror hotare se schimbă în permanență. Nu știu prea multe despre ele, doar ce știe toată lumea. Ținutul Lacurilor, Piedmontul, Prerie și chiar Tiraxesul, aflat în sudul îndepărtat, se luptă între ele pentru întinderea asta mlăștinoasă, doar cu dealuri și copaci. Probabil că miza este controlul asupra fluviului. *Așa sper.* Tot timpul argintii se bat pe te miri ce și varsă degeaba sângele soldaților roșii. Controlează și zona aceasta, însă nu cu aceeași mână de fier ca în Norta și Ținutul Lacurilor.

Zburăm mai departe, spre vest, peste pajiștile mănoase și dealurile blânde ale Preriei. Multe terenuri sunt cultivate. Lanurile de grâu sunt ca niște valuri

aurii, străbătute de șiruri nesfârșite de porumb. În rest, doar câte o pădure sau câte un lac. Prerie nu are regi, nici regine, nici prinți. Lorzii nu se succed la putere pe baza legii sângelui. Când unul moare, nu înseamnă neapărat că fiul lui îi va lua locul. Aceasta este o altă țară pe care nu mi-aș fi închipuit că o voi vedea vreodată, dar iată-mă că zbor pe deasupra ei.

Nicicum nu reușesc să scap de sentimentul ăsta straniu, născut din discrepanța între ce am fost și ce am ajuns. O fată din Pilonii, prizonieră în cătunul ei sufocat de noroaie, până când asupra ei s-a abătut blestemul înrolării. La vremea aceea nu credeam că am vreun viitor, dar oare îmi era mai ușor decât îmi este acum? M-am detașat de viața aceea. Viața aceea a fost acum o mie de ani și la un milion de kilometri depărtare.

Dacă Julian ar fi cu noi în avion, aș fi tentată să-i pun întrebări despre țările pe deasupra cărora trecem. Dar nu este. S-a îmbarcat în celălalt avion, cel cu dungi galbene, al Casei Laris, alături de ceilalți reprezentanți ai Caselor Calore și Samos și de gărzile lor. Plus bagajele. Se pare că o prințesă și un aspirant la titlul de rege au nevoie de o mulțime de ținute. Avionul lor zboară în urma noastră. Îi văd în stânga sclipirile metalice ale aripilor în soare.

Ella mi-a spus că, înainte să ajungă în Montfort, a trăit în Prerie. Într-un ținut care se numește Dunele de Nisip. Sau Ținutul-Adesea-Jefuit. Alte denumiri care mie nu-mi spun nimic. Iar ea nu este aici ca să mi le explice – am lăsat-o la baza din Piedmont, împreună cu Rafe. Tyton este singurul electrician care a venit cu noi. În afară de mine, firește. El s-a născut în Montfort. Bănuiesc că vrea să-și viziteze familia, să-și vadă prietenii. Stă în spatele avionului, întins pe două scaune, cu nasul vârât într-o carte jerpelită. Simte că mă uit la el și mă privește o secundă în ochi. Clipește, de parcă ar face niște calcule. Mă întreb dacă simte minusculele impulsuri electrice din creierul meu. *Oare știe ce înseamnă fiecare dintre ele? Oare poate deosebi undele provocate de teamă de cele provocate de entuziasm?*

Oare eu voi putea să le deosebesc vreodată?

Nu cunosc dimensiunea reală a abilităților mele. Nu și-o cunosc nici ceilalți oameni cu sânge nou pe care i-am întâlnit și instruit. Dar poate că altfel stau lucrurile în Montfort. Poate cei de aici înțeleg ce sunt și cât de multe pot face.

Mai știu doar că cineva mă atinge pe umăr, trezindu-mă dintr-un somn agitat. E tata, care îmi arată ceva pe geamul rotund dintre noi.

— Nu credeam că o să ajung să văd vreodată așa ceva, spune el, lovind cu degetele în sticla groasă.

— Ce? Îl întreb eu, așezându-mă mai drept pe scaun.

Tata îmi desface catarama centurilor de siguranță și așa pot să mă uit și eu.

Eu am mai văzut munți. În regiunea Marilor Păduri, de lângă Năduful – verzi, apoi învăpăiați de focul toamnei, apoi desfrunziți de gerul iernii. Am

văzut munți și în Rift – culmi încovoiate pierzându-se în zare și unduindu-se ca niște valuri din frunze. Și în centrul Piedmontului – pante albastre și violet, deslușite în grabă doar de la geamul avionului. Toți munții aceștia fac part din lanțul Allacia – un șir foarte vechi și foarte lung, care se întinde din Norta și până în mijlocul Piedmontului. Însă niciodată n-am văzut munți care să semene cu aceștia din fața noastră. Nici nu cred că ar trebui să li se zică „munți”.

Avionul o ia spre nord, iar eu rămân cu gura căscată și cu ochii țintă în zare. Câmpiile Preriei se termină brusc, iar la capătul lor vestic apar munți mult mai mari decât am văzut eu vreodată. Coastele lor sunt ca niște muchii de cuțit, prea ascuțite, prea înalte, ca niște rânduri suprapuse de colți giganti. Unele vârfuri sunt goale, fără copaci. De parcă și copacilor le-ar fi teamă să crească acolo. Câțiva munți din depărtare și-au pus deja cușmele albe. *Zăpadă*. În timpul verii.

Mi se taie respirația. *În ce fel de țară am ajuns? Cât de puternici și pricepuți să fie argintii și înfocații ca să stăpânească un ținut atât de îngrozitor ca acesta?* Munții ăia mă umplu de spaimă, dar și de un soi de exaltare. Chiar și văzută din aer, Republica Liberă Montfort tulbură ceva în sângele și oasele mele.

Tata își lipește palma de geam. Trasează cu degetele formele munților, culmile lor.

— Minunat, șoptește el atât de încet, că doar eu îl aud. Sper să fie un loc benefic pentru noi.

Este o cruzime să lași loc pentru speranță acolo unde nu trebuie să fie decât deznădejde.

Așa mi-a zis tata odată, lângă o casă construită pe piloni. El era șchiop de un picior și stătea pe un scaun. Pe vremea aceea credeam că este complet distrus. Dar uite că nu am avut dreptate. Tata este acum un om întreg, la fel ca noi toți. A vrut doar să ne protejeze de suferința pe care am fi simțit-o dacă ne doream ceva interzis. Un viitor pe care nu ne era îngăduit să-l avem. Dar uite că soarta noastră s-a schimbat. Și tata odată cu ea. Acum poate să sper.

Mă cutremur când îmi dau seama că încă mai pot și eu să sper. Chiar după toată povestea cu Maven, după lunile lungi de captivitate, după toate ororile și morțile pe care le-am văzut sau provocat. Chiar dacă am inima rănită. Chiar dacă știu că îmi va fi mereu teamă pentru viețile celor pe care îi iubesc și pentru cei pe care vreau să-i salvez. Toate astea rămân cu mine – o povară pe care trebuie s-o duc până la capăt. Însă nu o voi lăsa să mă doboare.

Da, încă pot și eu să sper.

Evangelina

Aerul mi separe ciudat. Rarefiat. Ciudat de pur, de parcă ar fi izolat de restul lumii.

Simt mirosul ăsta la marginile fierului meu, la marginile argintului, ale cromului. Bineînţeles, mai simt şi izul metalic al avioanelor, cu motoarele încă încinse în urma drumului lung. Chiar şi acum, după atâtea ore cât am stat înghesuită în cala aeronavei Laris, tot mă copleşeşte senzaţia aceasta. Atât de multe plăci şi ţevi şi şuruburi. Deşi nu-mi face nicio plăcere să recunosc, în timpul zborului am stat o grămadă de timp să număr niturile şi sudurile. Dacă aş fi scos nitul ăla şi pe celălalt, dacă aş fi distrus sudura aia şi pe cealaltă, aş fi aruncat din avion pe cine aş fi vrut – pe Cal, pe Anabel, pe oricine altcineva. Chiar şi pe mine. Mare parte a zborului am fost obligată să stau lângă un lord din Casa Haven, al cărui sforăit rivaliza cu tunetele. Prin urmare, saltul din avion nu mi se părea o alegere atât de proastă.

În ciuda verii, aerul este mai rece decât mă aşteptam eu şi mi s-a făcut pielea de găină sub mătasea pe care mi-am înfăşurat-o în jurul umerilor. Am avut grijă să mă îmbrac ca o prinţesă, iar acum mor de frig din cauza asta. Aceasta este prima mea vizită oficială într-un alt stat, atât în calitate de reprezentantă a Riftului, cât şi de viitoare regină a Nortei. Dacă nu voi mai avea de ales şi planul ăsta blestemat va deveni realitate, trebuie să-mi intru în rol şi să arăt aşa cum se aşteaptă toată lumea: impunătoare şi maiestuoasă din cap şi până în vârful unghiilor. Trebuie să fiu pregătită. Am trecut dincolo de graniţele lumii pe care o cunosc şi o înţeleg. Mai inspir o dată – şi parcă aerul ăsta nu-mi este suficient. Până şi propria-mi respiraţie îmi este necunoscută.

E prea devreme pentru apus, dar munţii sunt atât de înalţi, că lumina deja se micşorează. Umbre lungi se fugăresc pe pista de aterizare săpată în vale. Am senzaţia că aş putea să ating cerul. Să sfâşii norii cu unghiile mele lungi şi să-i fac să verse lumină roşie de stele. Dar îmi ţin mâinile pe lângă trup, ascunzându-mi toate inelele şi brăţările în faldurile mânecilor şi ale fustei. Podoabe drăguţe, inutile, mute. Aşa cum şi-ar dori părinţii mei să fiu şi eu.

La capătul pistei începe prăpastia. Linia orizontului se vede încadrată între marginile versanţilor ca în rama unei ferestre. Cal se uită spre est, unde se lasă seara în nuanţe de un violet incert. În umbrele aruncate de lanţul muntos, întreaga lume pare să se piardă în bezna Montfortului.

Cal nu este singur. Lângă el se află unchiul său, acel lord din Casa Jacos, un individ cumplit de excentric. Din când în când mai notează ceva într-un carnețel, cu mișcări frenetice de pasăre mică și speriată. Îi păzesc doi soldați, situați la o distanță considerabilă – unul poartă culorile Casei Lerolan, portocaliu și roșu, iar celălalt este îmbrăcat în uniforma galbenă a Casei Laris. Complet nemișcat, prințul surghiunit privește în zare; doar mantia roșie i se unduiește în vânt. Isteață mișcare să-și inverseze culorile casei, să se distanțeze de tot ce reprezintă regele Maven.

Mă cutremur la amintirea lui – chipul alb ca laptele și ochii albaștri. Mă cutremur când îmi aduc aminte cum fiecare fibră a trupului său parcă era cuprinsă de un foc mistuitor. Maven nu poate, nu știe cum, nu vrea să scape de obsesiile astea care au pus complet stăpânire pe el.

Cal nu se întoarce până nu coboară din avion Mare, împreună cu toate rudele ei. Sunt îndrumați spre un grup de montfortezi care au sarcina de a-i însoți de acum încolo. Vocile familiei Barrow răsună prelung între pereții din piatră ai văii adânci. Mda, familia asta este... cam gălăgioasă. Și uite că Mare, deși scundă și îndesată, are frați surprinzător de înalți. Mi se pune un nod în gât când o văd pe sora ei mai mică. Tânăra asta are părul roșu. O nuanță mai închisă și lipsit de strălucirea părului lui Elane. Iar pielea ei nu are lumina aceea lăuntrică pe care ți-o dă un talent anume. Fata asta este o oarecare – nici urâtă și palidă, nici îmbujorată și fascinantă. Drăgălașă, cu ten mai degrabă auriu – o frumusețe mediocră, așa cum sunt multe altele. *Vulgară. Roșie.* Elane este unică, atât ca înfățișare, cât și ca inteligență. În ochii mei, ea nu are egal. Totuși, fătuca asta din familia Barrow îmi amintește de cea pentru care mă macină dorul, de cea pe care nu o pot avea cu adevărat niciodată.

Elane nu este aici și nici fratele meu. Acesta este prețul pe care îl plătim. În schimbul siguranței lui, în schimbul vieții lui. Bineînțeles că generăleasa Farley l-ar omorî dacă ar avea ocazia, iar eu nu vreau să i-o ofer. Nici măcar dacă asta ar însemna că iubirea mea ar fi liberă.

Cal se întoarce să se uite după Mare, care se îndepărtează împreună cu familia ei. Mi se strâmbă buzele de dispreț în fața tembelismului de care dă dovadă. Fata asta e moartă după el și el o împinge la o parte cu ambele mâini. Pentru ceva atât de șubred și instabil cum este coroana. Dar îl și invidiez. Încă mai are timp să o aleagă pe Mare, să aleagă dragostea. Păcat că eu nu am aceeași șansă!

— Crezi că nepotul meu e un prost, nu-i așa?

Mă întorc și o văd pe AnabelLerolan cu ochii la mine. Își ține împreunate degetele alea lungi și aducătoare de moarte, iar pe cap îi sclipește tiara din aur roz. La fel ca noi toți, și bătrâna regină a făcut toate eforturile să arate cât mai bine.

Strângând din dinți, fac o reverență de formă.

— Nu știu despre ce vorbești, Maiestate.

Nu mă străduiesc deloc să par convingătoare. Nu cred că ar avea vreo importanță. Nu contează ce părere are despre mine. Îmi controlează viața oricum ar fi.

— Te-ai atașat de fata aia din Casa Haven, nu? Fiica lui Jerald.

Anabel are curajul să facă un pas spre mine. Of, cât aș vrea să-i despici țeasta și să-i scot chipul lui Elane din minte.

— Dacă nu greșesc, ea este căsătorită cu fratele tău și va ajunge regină, așa cum vei ajunge și tu.

Amenințarea mascată se unduiește printre vorbele ei ca unul dintre șerpii maică-mii.

Mă forțez să râd:

— Fanteziile mele nu sunt treaba ta.

Îi zvâcnește un deget și lovește ușor în încheietura stafidită de la cealaltă mână. Strânge din buze și ridurile din jurul gurii i se fac și mai adânci.

— Ba sunt exact treaba mea. Mai cu seamă atunci când înșiri tot felul de minciuni doar ca s-o ții pe ElaneHaven departe de ochii mei. Să fie doar un capriciu de-al tău? Nu prea cred, Evangeline. E limpede că ești îndrăgostită până peste cap.

Se uită la mine printre gene și continuă:

— Noi două avem mai multe în comun decât crezi tu.

Îi râd în nas, descoperindu-mi dinții:

— Am auzit și eu vechile bârfe de la curte. Despre amanți vorbești. Și, pentru că soțul tău a avut unul – un bărbat, pe care-l chema Robert –, ai acum impresia că am putea ajunge la vreo înțelegere?

— M-am căsătorit cu un rege din Casa Calore și am rămas alături de el chiar dacă inima lui era dăruită altcuiva. Prin urmare, cred că știu ce simți. Ascultă la mine, situația este cu mult mai suportabilă când toți cei implicați se înțeleg între ei. Indiferent dacă îți convine sau nu, tu și nepotul meu trebuie să fiți aliați în toate privințele. Este cea mai bună metodă de supraviețuire.

— De supraviețuire în umbra lui, vrei să zici! mă răstesc eu, incapabilă să mă stăpânesc.

Pe Anabel extrem de rar o ia ceva prin surprindere – acum este unul dintre acele momente de excepție. Apoi zâmbește și înclină ușor capul.

— Și reginele au umbrele lor.

Atitudinea i se schimbă într-o fracțiune de secundă și exclamă:

— Domnule premier!

Se întoarce spre stânga, la bărbatul care stă în spatele meu.

Mă întorc și eu și îl văd pe Davidson, care ne salută pe amândouă, dar fără

să-și plece ochii. Ochii ăia oblici ai lui, de culoarea aurului, ne privesc ținută pe amândouă. Numai ei par vii. Pentru că restul, de la expresia lui insipidă până la degetele imobile, pare cu totul controlat.

— Maiestate, Alteță..., spune Davidson, bâțâind încă o dată din cap.

Mă uit peste umărul lui la gărzile montforteze, în uniforme verzi. Se bulucesc în spatele lui și ofițerii, și soldații care-l însoțesc. Zeci de gărzi, ofițeri și soldați. Unii l-au escortat din Piedmont, dar cei mai mulți l-au așteptat aici.

Mereu l-au păzit atâtea gărzi? Cu atât de multe arme? Simt cartușele din încărcătoare. Din obișnuință, mă apuc să le număr și, totodată, am tendința să-mi întăresc porțiunile metalice din rochie, ca să-mi apăr cele mai sensibile organe.

Premierul face un gest amplu din mână.

— Speram să vă acompaniez pe amândouă în capitala noastră și să fiu primul care vă urează bun venit în Republica Liberă Montfort.

Oricâte eforturi ar face să rămână impasibil, i se simte în glas mândria față de patria lui. Asta pot să înțeleg.

Anabel îl studiază cu o privire care ar nimici pe loc orice nobil argintiu – orice bărbat ori femeie extrem de puternici și îngrozitor de aroganți. Însă premierul nici nu clipește.

— Asta e Republica dumneavoastră? pufnește ea, uitându-se cu dispreț la stâncile golașe de lângă noi.

— Asta este o pistă privată, răspunde Davidson.

Îmi fac de lucru cu inelele de pe degete ca să nu izbucnesc în râs.

Simțurile îmi sunt tulburate de niște nasturi din metal greu, prinși pe un fel de flacăra – nasturii de pe straietele logodnicului meu. Acesta se apropie de noi și se oprește lângă mine. Mă învăluie căldura pe care o emană.

Mă bucur că nu-mi spune nici acum nimic. De fapt, n-am mai vorbit de luni bune. De când a scăpat cu viață din Circul Oaselor. Iar înainte de episodul ăsta, pe vremea primei noastre logodne, conversațiile dintre noi au fost puține și anoste. Cal nu se gândește decât la luptă și la Mare Barrow. Iar pe mine nu mă prea interesează niciuna, nici alta.

Mă uit pe furiș la el și trebuie să recunosc că arată bine. Se vede treaba că s-a ocupat bunică-sa de el. Gata cu părul ăla ciopârțit alandala. S-au dus țepii urâți de pe fălci. Acum are obrajii netezi, iar părul negru și lucios este frumos tuns și pieptănat pe spate. Cal arată de parcă tocmai ce ar fi ieșit din Palatul Focului Alb pentru ceremonia încoronării. N-ai zice că a zburat șase ore înghesuit într-un avion. Însă ochii de culoarea bronzului îi sunt posomorâți și nu poartă nicio coroană. Înseamnă că ori n-a reușit Anabel să-i facă rost de una, ori a reușit și el a refuzat să și-o pună pe cap. Mie a doua explicație mi se pare cea mai verosimilă.

— Pistă privată? repetă el, privind-l de sus pe Davidson.

Însă premierul nu pare deranjat de diferența de înălțime dintre ei. Poate că el nu împărtășește obsesia pentru dimensiune a majorității bărbaților.

— Da, încuviințează Davidson. Aerodromul acesta se află la altitudine mai mare și de aici se poate ajunge mai ușor în orașul Ascendant decât prin câmpiile sau văile dintre munți. Am considerat că este mai bine să aterizăm aici, chiar dacă la urcușul pe Drumul-Șoimului ați fi avut prilejul să admirați o priveliște absolut superbă.

— Am s-o admir când se va sfârși războiul, răspunde Cal, încercând să fie politic, deși nu prea reușește să-și ascundă dezinteresul.

Pe Davidson nu pare să-l deranjeze atitudinea lui.

— Când se va sfârși războiul, repetă el, cu o sclipire stranie în ochi.

— N-am vrea ca, din cauza noastră, să întârziati la ședința guvernului, spune Anabel, luându-l de braț pe Cal.

Ce bunicuță iubitoare! Se reazemă de el mai tare decât ar avea nevoie, oferindu-ne tabloul unei bătrâne sleite de puteri. Probabil că a plănuit dinainte scena asta.

— Nu vă faceți griji, spune Davidson, schițând unul dintre zâmbetele lui apatice. Discursul meu este programat pentru mâine dimineață. Atunci voi pleda cauza noastră.

Cal este realmente șocat.

— Mâine dimineață? Dar, domnule, știți la fel de bine ca mine că timpul este...

— Guvernul intră în ședință mâine dimineață. În seara asta vă invit să cinați împreună cu mine, spune Davidson cu un calm exagerat.

— Domnule premier..., începe Cal.

Însă demnitarul cu sânge nou este de neclintit, în ciuda tonului său conciliant.

— Colegii mei au fost deja de acord să se întrunească într-o sesiune extraordinară. Vă asigur că fac tot ce îmi permit legile noastre.

Legi. Există legi într-o țară ca asta? O țară fără tron, fără coroană, fără cineva care să ia decizia finală atunci când toți ceilalți se poticnesc în detalii? Cum poate Montfortul să spere că va supraviețui? Cum pot montfortezii să spere la un viitor mai bun, dacă sunt atât de mulți cei care trag în direcții diferite?

Însă, dacă Montfortul nu se mișcă, dacă Davidson nu-i va face rost de mai multe trupe lui Cal, atunci războiul s-ar putea sfârși așa cum îmi doresc eu. Și mai curând decât mă așteptam.

— Deci pornim spre Ascendant, da? întreb eu, sperând să scap de tot frigidul ăsta.

Și să-l văd odată pe Cal ocupat cu toate noutățile pe care le are de oferit orașul acela necunoscut. Din moment ce Anabel s-a agățat de el și nu-i mai dă drumul, eu întind mâna spre Davidson. Acesta face o plecăciune și mă ia de braț. Foarte ușor. Foarte delicat.

— Pe aici, Alteță! spune el.

Îmi dau seama cu surprindere că atingerea lui nu mi se pare atât de insuportabilă ca aceea a logodnicului meu. Pleacă repede de lângă avioane și ne conduce spre potecile care duc în Ascendant.

Orașul este amplasat pe culmea estică a uriașului lanț muntos, cu fața la piscurile mai scunde și la ținuturile de peste graniță. La orizont se întrevede Prerie, cu regiunea aceea cunoscută sub numele de Ținutul-Adesea-Jefuit, unde bande de argintii nomazi, nealiniați niciunei puteri, îi tâlhăresc pe toți cei care le ies în cale. În rest nu sunt decât câmpuri goale, unde se văd doar ruinele unui oraș din vechime, al cărui nume eu nu îl cunosc.

Născut parcă din piatra munților, orașul Ascendant se înalță pe coastele acestora, peste ape năvalnice și peste râul cel mare care-și croiește drumul către est, printre meandrele canioanelor. Se văd doar câteva drumuri, pe care trec camioane militare. Probabil că sunt mai multe în subteran, săpate în stâncile din inima acestor munți.

Cele mai multe dintre case sunt construite din pietre incredibil de bine șlefuite – granit, marmură și cuarțit – albe și cenușii. Printre ele se înalță tot felul de conifere, unele depășind turlele clădirilor. Verdele-închis al acelor lor este și culoarea steagului Republicii Libere Montfort. Orașul este acum inundat în lumini și umbre – lumina trandafirie a apusului și violetul întunecat al munților. Pe cerul parcă prea mare și prea aproape de noi se conturează piscurile maiestuoase, acoperite cu zăpadă. Câteva stelute apărute cam devreme lucesc stins. Îmi sunt cunoscute constelațiile astea, le-am mai văzut.

Însă nu am văzut niciodată un asemenea oraș și mă cuprinde un fel de teamă. Nu-mi plac deloc surprizele și nici să fiu impresionată nu-mi place. Asta ar însemna că există ceva mai bun decât mine, decât sângele meu, decât patria mea.

Dar uite că orașul Ascendant, Montfortul, Davidson au reușit să mă uimească.

Mă simt copleșită la vederea acestui loc straniu și minunat.

Sunt mai puțin de doi kilometri până în Ascendant, dar cred că premierul vrea să se laude cu țara lui, așa că, în loc să ne înghesuie pe toți în camioane, ne obligă să mergem pe jos ca să putem vedea orașul în toată splendoarea lui.

Dacă aș fi la curtea unui rege Calore, la brațul vreunui dintre nobilii lui, nu mi-aș bate capul încercând să însăilez o conversație sterilă. Reputația

Casei Samos nu trebuie dovedită. Dar aici? Aici sunt obligată să demonstrez cine sunt. Oftez, strâng din dinți și mă uit la Davidson.

— Am înțeles că ați fost *votat* în această funcție.

Cuvântul îmi este străin și mi se rostogolește în gură ca o piatră netedă.

Davidson nu se poate abține și râde înfundat – fisurându-și puțin masca impenetrabilă.

— Chiar așa. În urmă cu doi ani. Poporul m-a votat. Iar în al treilea an, la primăvară, avem din nou alegeri.

— Cine anume a votat?

Strânge din buze.

— Oamenii de toate felurile, dacă asta mă întrebați. Și roșii, și argintii, și înfocați. Votul nu diferențiază culorile.

— Deci aveți și argintii aici.

Am mai auzit asta, dar nu am crezut că există vreun argintiu care să se înjosească într-atât încât să accepte să trăiască alături de roșii și să fie condus de un individ cu sângele ăsta. Chiar dacă este vorba de sânge nou. Nu-mi trece nedumerirea. *De ce să te mulțumești să trăiești aici, ca egal al lor, când ai putea trăi altundeva, ca un zeu?*

Davidson înclină capul.

— Mulți.

— Și sunt *de acord* cu situația asta? Îl întreb eu cu dispreț, fără să mai încerc să-mi țin gura.

Am grijă ce vorbesc doar atunci când sunt părinții mei prin preajmă. Dar acum nu sunt. M-au aruncat în gura lupilor ăștia cu sânge roșu și au rămas acolo unde sunt în siguranță.

— Vreți să știți dacă sunt de acord cu egalitatea între toți oamenii?

Tonul tăios al premierului sună și mai strident în aerul tare al muntelui. Și ochii lui aurii parcă ar vrea să-i sfredească pe ai mei, de culoarea cărbunelui. Continuăm să mergem, urcăm cu pas sigur treptele săpate în stâncă. Ar vrea să îmi cer scuze. Dar n-o voi face.

Într-un final, ajungem pe o terasă din marmură, construită deasupra unei uriașe grădini înflorite. Plante cu flori violete și portocalii și bleu, plante pe care nu le-am mai văzut, plante sălbatice, cu miros îmbătător. La câțiva metri în fața noastră, Mare Barrow și neamurile ei străbat grădina, în urma escortei montforteze. Unul dintre frații ei se apleacă să se uite mai bine la toate acele flori.

În vreme ce restul grupului admiră minunăția asta florală, Davidson se apropie de mine și acum aproape îmi atinge urechea cu buzele. Abia dacă reușesc să mă abțin să nu-l despic în două.

— Iertați-mă pentru că vă vorbesc atât de direct, prințesă Evangeline, îmi

soptește el, dar este adevărat că sunteți îndrăgostită de o femeie? Și vă este interzis să vă căsătoriți cu ea?

Jur că am să retez limbile tuturor celor de aici. Nu există nimic sfânt pe lumea asta?

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, mârâi eu printre dinți.

— Ba înțelegeți foarte bine. Este soția fratelui dumneavoastră. Așa a fost înțelegerea, nu?

Îmi încleștez degetele pe balustrada din piatră. Este netedă și rece, dar nu reușește să mă calmeze. Îmi înfig adânc în ea unghiile făcute cu sclipici și ornate cu pietre prețioase. Davidson nu se oprește și revarsă asupra mea un torent de cuvinte imposibil de ignorat.

— Dacă totul s-ar întâmpla după cum vă doriți, dacă nu ați mai fi doar o monedă de schimb în lupta pentru coroană și dacă iubita dumneavoastră nu ar fi soția altcuiva, ați putea să vă căsătoriți cu ea? Argintii din Nortă v-ar permite să vă îndepliniți această dorință?

— Căsnicia nu are nicio legătură cu dorința! mă răstesc eu. Căsnicia este menită să producă moștenitori, nimic mai mult.

Din motive pe care nu le înțeleg, ochii lui aurii se îmblânzesc. Și văd în ei compasiune. Văd regret. Nu suport așa ceva.

— Vă este interzis să vă îndepliniți dorința din cauza rangului. Un rang pe care nu l-ați ales dumneavoastră și la care nu puteți să renunțați – și nici nu vreți să renunțați.

— Eu...

— Știi că îmi disprețuiți țara, dar uitați-vă mai bine la ea, murmură el, iar eu întrezăresc o scânteie din temperamentul vulcanic pe care se străduiește să și-l ascundă. Știu că puneți la îndoială rânduielile noastre, dar cercetați-le cu luare aminte. Poate veți descoperi ceva ce vă place.

Face un pas îndărăt, revenind la atitudinea de politician. Un om oarecare, un om banal.

— Desigur, sper că vă veți simți bine diseară, la cină. Carmadon, soțul meu, a pregătit masa pentru toți.

Ce-a zis? Simt că mă uit cruciș, atât de uluită sunt. Nu, nu se poate. N-am auzit eu bine. Mi-au luat foc obrazii de rușine și știu că m-am făcut cenușie la față. Dar nu neg că mi se zbate inima în piept. O clipă doar, apoi se potolește: N-are niciun rost să-mi doresc imposibilul.

Premierul dă aproape insesizabil din cap.

Deci eu am auzit bine și el nu s-a exprimat greșit.

— Alt detaliu *permis* în Montfort, prințesă Evangeline.

Și face un gest lipsit de orice urmă de politețe: îmi dă drumul la braț și grăbește pasul ca să se îndepărteze de mine. Îmi bubuie inima în piept. *Mă*

minte? Oare este posibil să fie așa cum a zis? Spre marea mea mirare, lacrimile îmi înțepă ochii și mi se pune un nod în gât.

— Diplomația n-a fost niciodată punctul tău forte.

Cal se încruntă la mine. Bunică-sa a rămas mai în urmă ca să șuşotească ceva cu unul dintre lorzii Iral.

Întorc capul, acoperindu-mi o clipă fața sub cortina de păr argintiu. Doar cât să-mi recapăt un oarecare autocontrol. Din fericire, Cal n-are ochi decât pentru Mare: îi urmărește toate mișcărilor cu o jale penibilă.

— În cazul ăsta, de ce m-ai ales pe mine? reușesc eu să-i ripostez, sperând că îmi simte toată furia și suferința. De ce să mă faci regină, când știi bine că ți-aș fi ca un ghimpe în coastă?

— Nu știi nici să faci pe proasta, Evangeline. Știi foarte bine cum merg lucrurile.

— Știi că ai avut de ales, Calore. Și ai ales calea care duce la mine.

— *A alege*, râde el forțat. Ce vă mai place verbul ăsta, fetelor!

Îmi dau ochii peste cap.

— Se pare că tu nu-l cunoști. Altminteri nu i-ai învinovăți pe toți din jur pentru alegerea pe care *tu însuți* ai făcut-o.

— O alegere pe care am fost obligat s-o fac, spune el, întorcându-se spre mine și fulgerându-mă cu privirea. Altminteri, ce s-ar fi întâmplat? Chiar crezi că, indiferent de alegerea mea, Anabel și cu taică-tu și cu toți ceilalți tot ar fi intrat în alianța asta cu roșiii? Fără să capete ceva în schimb? Chiar crezi că n-ar fi găsit pe altcineva pe care să-l urce pe tron? Pe cineva *mai rău* decât mine? Cel puțin eu aș putea...

Fac un pas spre el: acum stăm nas în nas. Îmi îndrept umerii pentru confruntare. Antrenamentele de o viață m-au pregătit pentru orice.

— Ai putea să ce? Să îndrepti lucrurile? Crezi tu că, atunci când n-ai să mai ai cu cine să te lupți, ai să stai frumos pe tronul tău cel nou și ai să fâlfâi din flăcările alea stupide și ai să schimbi lumea?

Rânjesc cu dispreț și îl măsoz din ochi: din vârful cizmelor până în frunte.

— Mă faci să râd, TiberiasCalore! Ești o marionetă, la fel ca mine. Dar măcar tu ai avut ocazia să-ți rezezi sforile.

— Și tu n-ai avut-o?

— Aș fi făcut-o dacă aș fi putut, șoptesc eu.

Nu-l mint: *Dacă Elane ar fi aici, dacă am avea cum să rămânem aici...*

— Când... când va veni vremea și va trebui să ne căsătorim...

Se bâlbâie, iar asta nu-i stă în fire.

— Am să încerc să-ți ușurez situația cât voi putea. Mă refer la vizitele oficiale, la ședințele de consiliu. Nu te voi împiedica să te vezi cu Elane oricând dorești.

Mă trece un fior de gheață.

— Atâta vreme cât eu respect partea mea din înțelegere.

Perspectiva ne scârbește pe amândoi și ne este imposibil să ne mai privim în ochi.

— Nu voi face nimic fără consimțământul tău, mormăie el.

Nu sunt surprinsă, dar tot mă simt mai ușurată.

— Altminteri, știi bine că am să-ți retez ceva.

Cal scoate un hohot moale de râs, aproape ca un oftat.

— Ce porcărie! murmură el, neimaginându-și că îl voi auzi.

Trag aer în piept.

— Încă mai poți să o alegi pe ea.

Vorbele mele plutesc în aer, torturându-ne pe amândoi.

Nu-mi răspunde. Își privește încruntat cizmele strălucitoare. Mare merge prin grădină, în urma surorii ei. Chiar dacă au părul diferit la culoare, cele două fete seamănă mult una cu alta. Se mișcă la fel: prudent, fără zgomot, ca niște șoricei. Sora culege o floare cu petale de un verde electric și și-o pune în păr. Roșul ăla înalt, pe care Mare îl târăște pretutindeni după ea, face același lucru. E caraghios cu floarea în păr, iar ambele surori Barrow râd cu gura până la urechi. Hohotele lor răsună până la noi, ca un afront.

Sunt roșii. Ne sunt inferiori. Și sunt fericiți. Cum e posibil?

— Nu mai boci, Calore! scrâșnesc eu.

Sfatul este pentru amândoi.

— Singur ai făurit coroana asta – acum n-ai decât s-o porți. Sau *nu*.

ȘAPTE

Iris

Malurile râului Ohius sunt înalte. A fost o primăvară ploioasă, iar fermele din sudul Ținutului Lacurilor s-au inundat de mai multe ori. Acum câteva săptămâni Tiora a fost aici, în zona aceasta instabilă de frontieră, ca să le zâmbească oamenilor și să-i încurajeze pe cei care se luptau să-și salveze recoltele. Zâmbetul ei – de obicei cam scump la vedere – a atras simpatia unora, dar nu a fost de ajuns. Rapoartele primite ne spun că roșiii continuă să fugă din țară, traversând dealurile dinspre est, dincolo de care se află Riftul. N-au pic de minte dacă își imaginează că regele argintiu de acolo le va oferi o viață mai bună. Roșiii mai isteți traversează râul Ohius, spre teritoriile aflate în litigiu, unde nu există nici regi și nici regine. Numai că au de înfruntat toate riscurile infernale de care nu scapă nici roșiii, nici argintiii atunci când se încumetă să traverseze zona dintre Ținutul Lacurilor și nordul Piedmontului.

De pe culmea dealului din apropiere admirăm impresionanta panoramă a văii. Este un loc prielnic pentru supravegherea zonei din jur. Mă uit spre sud, la pădurea cu sclipiri aurii în lumina palidă a amurgului. Ne-a fost ușor astăzi – am traversat doar lanurile de grâu și porumb. Iar Maven a avut amabilitatea de a călători în camionul propriu, oferindu-mi astfel câteva ore de tihnă, o păsuire, chiar dacă am fost obligată să mă despart de mama și de sora mea. Ele s-au întors în capitală. Nu știu când le voi mai vedea. *Dacă le voi mai vedea vreodată.*

Adie un vânt cald și plăcut, însă Maven preferă să aștepte în camion. Pentru moment. Cu siguranță că va încerca să-și facă apariția cu mare fast atunci când vor sosi piedmontezii.

— Întârzie, bombăne bătrâna de lângă mine.

În ciuda situației, simt cum mi se ridică un colț al gurii.

— Ai răbdare, Jidansa.

— Ia te uită cum s-au inversat rolurile, Maiestate! chicotește ea, adâncindu-și și mai mult ridurile de pe obrajii negricioși. Parcă mai ieri eu îți dădeam ție sfatul ăsta. De obicei, în legătură cu mâncarea.

Îmi iau ochii din zare doar cât să-i arunc o privire.

— În privința asta, rolul tău nu s-a schimbat.

Râsul ei hârâit se aude din ce în ce mai tare, răsunând prelung peste râu.

De când mă știu eu pe lumea asta, Jidansa, din neamul Merin, a fost prietena familiei mele – un fel de mătușă și dădacă grijulie. Când Ti și cu mine

eram mici, Jidansa își folosea talentul telekinetic ca să ne distreze: doar prin puterea minții, făcea jonglerii cu pantofii sau cu jucăriile noastre. În ciuda chipului ridat, a părului alb și a firii ei cumpătate și respectabile, Jidansa poate fi un adversar redutabil pentru oricine – datorită nemăsuratului ei talent, ea este unul dintre cei mai buni telekinetici din țara noastră.

Dacă n-aș avea inimă, i-aș cere să vină cu mine în Norta. Dar știu prin câte a trecut: cea mai mare parte a familiei sale a pierit în război, iar viața printre nortani ar fi o pedeapsă pe care nu o merită.

Mă calmează prezența ei. Chiar dacă încă sunt acasă, în Ținutul Lacurilor, mă cuprinde un fel de neliniște în preajma lui Maven.

Ceilalți însoțitori se opresc la o distanță respectuoasă în spatele meu. Santinelele ar trebui să-mi dea un sentiment de siguranță, dar niciodată nu m-am putut simți relaxată sub privirile lor pătrunzătoare. M-ar ucide fără să clipească dacă le-ar porunci-o Maven. Sau, cel puțin, ar încerca să măucidă.

Îmi încrucieș brațele la piept și îmi pipăi mânecile vestonului albastru de călătorie. Cu toate că urmează să fac cunoștință cu prințul Piedmontului – cu prințul *aflat acum la conducerea* Piedmontului –, nu sunt deloc îmbrăcată corespunzător. Să sperăm că el nu ține chiar atât de mult la aparențe ca majoritatea argintiilor pe care îi știu.

Voi afla curând.

Din locul unde ne aflăm, îi vedem convoiul înaintând cu prudență prin teritoriile disputate. Ținutul acesta nu este despărțit prin nimic de zona împădurită din sudul Ținutului Lacurilor. Nu există nici ziduri, nici porți, nici drumuri care să marcheze această parte a graniței. Patrurile noastre au primit ordin să-l lase pe prințul piedmontez să treacă nestânjenit.

Alaiul său este mic, chiar și în comparație cu grupul nostru format doar din șase camioane militare și în jur de cincizeci de gârzi. Observ doar două camioane, rapide și agile, care trec în viteză prin liziera cu copaci rari. Sunt vopsite într-un verde respingător, ca să se poată integra mai bine în peisaj. Când se mai apropie puțin, reușesc să le văd și stelele galbene, albe și purpurii de pe laturi.

Culorile lui Bracken.

Aud gemete de metal din spate – este Maven, care coboară din camion. Traversează din câțiva pași iuți porțiunea de iarbă și se oprește alături de mine. Își împreunează încet mâinile. În lumina apusului, pielea lui albă a căpătat o vagă tentă aurie. Ai putea să crezi că-i o ființă omenească.

— Nu mi-am imaginat că Bracken e atât de credul. Prostul! exclamă el, făcând un semn spre suita modestă a prințului.

— Disperarea îi prostește pe mulți, comentez eu cu răceală.

Maven scoate un singur hohot de râs – sec și strident, ca un lătrat. Mă

măsoară fără grabă cu privirea.

— Nu și pe tine.

Nu, nu și pe mine.

Trebuie să mă port cu luare aminte. Îl imit pe Maven și îmi împreunez și eu mâinile, adoptând o atitudine plină de forță. De hotărâre. De oțel.

Copiii lui Bracken au fost răpiți acum mai multe luni și sunt folosiți ca instrument de șantaj. În fiecare zi de la dispariția lor, Piedmontul este tot mai secătuit de bani. Deja montfortezii au furat tot ce le-a picat în mână: arme, avioane, alimente – în valoare de milioane. Baza militară din Ținutul de Șes a fost devalizată. Montfortezii sunt ca niște lăcuste: se hrănesc cu tot ce le iese în cale. Sunt convinsă că lui Bracken nu i-au mai rămas prea multe resurse.

Dar uite că Bracken dă dovadă de prudență și ordonă camioanelor sale să se oprească la câțiva metri buni de convoiul nostru. Se deschid portierele și dinăuntru ies vreo doisprezece străjeri, superbi în uniformele lor violet-închis, cu pasmanterii din aur. Majoritatea au săbii și arme de foc, dar unii preferă halebardele și buzduganele.

Bracken nu are nicio armă.

Este un bărbat înalt, cu pielea aproape neagră, ten neted, buze groase și ochi ca două pietre de jais. În vreme ce Maven și-a pus mantia, medaliile și coroana, Bracken pare a da mai puțină importanță aspectului vestimentar. Straiele lui sunt bine croite, din țesătură violet, cu pasmanterii din aur, la fel ca ale străjerilor să-i – dar nu poartă nici coroană, nici blănuri, nici giuvaiere. Omul ăsta trece printr-un calvar și nu are niciun motiv să se dichisească.

Prințul este mai înalt decât noi și masiv ca un oțelit, deși este un imitator – știu sigur asta. Dacă m-ar atinge, ar putea să se folosească de abilitățile mele de acvatică o perioadă scurtă de timp. În același fel ar putea să se folosească de talentele oricărui argintiu. Poate și de cele ale oamenilor cu sânge nou.

— Îmi pare rău că nu ne întâlnim în împrejurări mai fericite, spune el cu o voce profundă și puternică.

Se conformează protocolului și face o plecăciune superficială în fața noastră. O fi el conducătorul Piedmontului, dar țara lui nu se poate compara cu ale noastre.

— Și nouă ne pare rău, Alteță, răspund eu, dând din cap.

Maven se grăbește să mă imite. Parcă ar vrea să se termine totul mai repede.

— Ce aveți pentru noi?

Mă îngrozește lipsa lui de tact. Instinctiv, deschid gura ca să-i repar gafa. Dar, spre marea mea uimire, Bracken zâmbește cu gura până la urechi.

— Nici mie nu-mi place să irosesc timpul, spune el, iar zâmbetul i se înăsprește. Mai cu seamă când este vorba despre soarta copiilor mei.

Unul dintre străjeri – o femeie – se apropie de el cu un dosar legat în piele.
— Acolo aveți informațiile despre Montfort? îl întreb eu, cu ochii la documente. Le-ați adunat foarte repede.

— De luni de zile își caută prințul copiii și persoane care să-l ajute să-i salveze, mormăie Maven. Mi-aduc aminte de emisarii tăi, prinții Alexandret și Daraeus. Regret că nu am putut... să le fiu de ajutor.

Mai că-mi vine să râd. Unul dintre prinții aceia a murit în palatul din Archeon, ucis în timpul tentativei de asasinat îndreptate împotriva lui Maven însuși. Din câte am auzit, parcă a murit și celălalt.

Bracken dă din mână, făcându-se că-i ignoră scuzele.

— Știau la ce riscuri se expun, le cunosc toți cei care lucrează pentru mine. Am pierdut zeci de oameni de când am început să-mi caut fiul și fiica.

Supărarea din vorbele lui este însoțită de o tristețe sinceră.

— Să sperăm că nu vom mai pierde și alții, murmur eu, gândindu-mă în primul rând la mine.

Și la ce mi-a spus mama: *Tu trebuie să-i salvezi pe copiii lui Bracken.*

Maven ridică bărbia și aruncă priviri scăpărătoare spre Bracken și dosarul cu documente. Probabil că este plin cu informații despre Montfort, despre orașele lor misterioase, despre munții lor, despre armatele lor. Informații de care noi avem mare nevoie.

— Suntem gata să facem tot ce nu poți tu, Bracken, spune el.

Da, Maven este un actor desăvârșit și imprimă cuvintelor sale exact atâta compasiune cât să-l mintă frumos pe prinț. Dacă i se dă ocazia, l-ar putea atrage de partea lui pe Bracken înainte să apuc eu să acționez.

— Înțeleg că nu ai cum să-i ataci pe montfortezi atâta vreme cât îți țin copiii prizonieri. Chiar și cea mai mică tentativă de salvare le-ar pune viețile în pericol.

— Da, întocmai, dă repede din cap Bracken, care înghite prostește absolut tot ce-i spune Maven. Chiar și strângerea de informații a fost o acțiune foarte riscantă.

Regele Nortei ridică dintr-o sprânceană.

— Și?

— Și am reușit să aflăm că fiul și fiica mea sunt în capitala Montfortului, Ascendant, răspunde prințul, întinzându-ne dosarul. Orașul ăsta este în munți și este protejat de o vale. Hărțile noastre sunt vechi, dar le putem folosi.

O iau înaintea unei santinele și pun eu mâna pe dosarul gros. Valorează cât greutatea lui în aur.

— Ați reușit să descoperiți unde anume îi țin? întreb eu, abia așteptând să citesc paginile dinăuntru și să mă apuc de treabă.

— Așa cred. Și prețul plătit a fost unul foarte mare.

Strâng la piept teancul prețios de foi.

— Nu o să vă dezamăgesc.

Un soi de nedumerire respectuoasă îi strâmbă trăsăturile prințului, care mă măsoară lung din priviri. Pe de cealaltă parte, Maven știe să nu-și trădeze gândurile. Nu se mișcă și nici nu-și modifică expresia. Temperatura din jur nu crește nici măcar cu un singur grad. Totuși simt izul acru al neîncrederii emanând din el. Și mirosul amar al avertizării. Însă este suficient de isteț ca să-și țină gura în fața prințului și, prin urmare, este incapabil să mă împiedice să-mi urzesc pânza.

— Voi conduce eu însămi echipa, mă ofer, fixându-l pe Bracken cu cea mai hotărâtă privire a mea.

Prințul din Piedmont nici nu clipește. Este țeapăn ca o statuie. Mă examinează. Mă evaluează. Am făcut bine că nu m-am împopoțonat. Așa arăt mai degrabă ca o luptătoare, ca o războinică – nu ca o regină.

— Voi lua cu mine doar câțiva soldați nortani și lacuștri, un grup mic, care va trece neobservat. Vă asigur că am început încă de ieri să ne ocupăm.

Deși știu că mi se va face pielea de găină de scârbă, fac un efort și pun mâna pe brațul lui Maven. Îi simt carnea rece prin mânecă. Și parcă îl simt cum tremură foarte, foarte ușor. Zâmbesc.

— Maven a avut o idee genială.

Îmi acoperă mâna cu degetele înghețate. Gestul lui este o amenințare evidentă.

— Într-adevăr, mă aprobă el, strâmbându-și buzele într-un rânjet sălbatic, pe măsura zâmbetului meu.

Dar Bracken nu sesizează detaliile astea. Pe el nu-l interesează decât ce îi putem oferi noi. Nu se gândește decât la posibilitatea de a-și salva copiii. Nu-l condamn. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar face mama dacă Tiora și cu mine am fi răpite de dușmani.

Prințul scoate un oftat prelung de ușurare.

— Excelent, spune el, plecându-și din nou capul. În schimbul acestui ajutor, mă jur că voi reface alianța noastră, distrusă de monștrii ăia cu alt sânge.

Tonul îi devine mai aspru.

— Dar gata, s-a terminat. Astăzi s-a întors roata.

Simt hotărârea din vorbele lui la fel cum simt apa care curge lângă noi. Indestructibilă. De neoprit.

— Astăzi s-a întors roata, repet eu, strângând dosarul în mâini.

De data aceasta, Maven se urcă în camion în urma mea și sunt tentată să-l îmbrâncesc și să-l arunc în iarbă. Dar mă abțin și mă așez cât mai departe de el. Pe genunchi am dosarul cu informațiile strânse de Bracken. Maven nu mă scapă din ochi. Calmul lui îmi dă fiori.

Îl privesc cu aceeași răceală și eu cât timp ce aștept să spună ceva. Îl blestem în sinea mea pentru că se află aici. Vreau să studiez documentele și să completez lacunele din planul pe care l-am făcut pentru salvarea copiilor. Dar nu pot să mă ocup de asta de față cu Maven, care rânjește la mine. Și el știe. Și îi face plăcere. Ocupația lui preferată este să scoată oamenii din minți. Probabil că așa reușește să-și suporte mai bine propriii demoni.

Mi se adresează doar după ce camionul se pune în mișcare și se îndepărtează cu viteză de graniță.

— Mai exact, ce anume faci? mă întrebă el, pe un ton egal, lipsit de emoție.

Aceasta este tactica lui preferată – se ferește să dea vreun indiciu cu privire la starea lui de spirit. Nici ochii și nici trăsăturile feței nu trădează vreun sentiment, așa cum se întâmplă în cazul celorlalți oameni. Nu, Maven este o carte închisă.

Îl privesc semeață și îi răspund simplu:

— Câștig Piedmontul de partea noastră.

Partea *noastră*.

Maven face *hmm* din gât și se așază mai comod, gata de lungă călătorie care ne așteaptă.

— Foarte bine, rostește el.

Atâta tot. Discuția s-a încheiat.

Mare

Escorta montforteză ne conduce spre un campus magnific, amplasat pe creasta care domină valea centrală. Restul orașului Ascendant este construit pe versanți. O mulțime de drapele de un verde-închis se unduiesc în adierea molatică a înserării. Pe toate se distinge un triunghi alb. *Un munte, îmi dau eu seama. Ce proastă sunt că n-am descifrat de la bun început acest simbol!* Triunghiul alb se regăsește și pe uniforme montfortezilor.

Eu nu port uniformă, ci niște haine simple, adunate de prin prăvăliile din Corvium și Piedmont. Probabil că le erau destinate cumpărătorilor nobili, cu sânge argintiu, dacă e să mă iau după croiala elegantă a jachetei, a pantalonilor și a cămășii și după pielea fină din care sunt făcute cizmele. Farley tropăie alături de mine, îmbrăcată într-o creație proprie și în brațe cu Clara, bine înfășată. Uniforma ei este în întregime roșie, cu trei pătrate din metal la guler, însemnele gradului de general.

Argintiii care vin în urma noastră poartă haine mai *țipătoare*; nu că m-aș aștepta la altceva de la unii de teapa lor. Șirurile lor pictează un curcubeu de culori stridente pe străzile albe, care șerpuiesc prin orașul Ascendant. E greu să nu-l remarci pe Cal, cu mantia lui roșie ca focul, dar eu îmi impun să nu-l bag în seamă. Evangeline merge alături de el și mai că mă aștept s-o văd cum îl îmbrânțește în prăpastie, de pe una dintre terasele sau scările mai abrupte.

Mă țin aproape de tata și îl ascult cum respiră. Ascendantul are multe trepte, iar tata este un bătrân cu un picior nou, cu care încă nu s-a obișnuit. Ca să nu mai pomenesc de plămânul lipsă. Nici aerul rarefiat de la altitudinea asta n-are cum să-i facă bine.

Îl văd cât de atent este să nu facă vreun pas greșit, iar roșeața care i-a acoperit obrazii este doar un mic indiciu al eforturilor sale. La fel de îngrijorată ca mine, mama merge în stânga lui. Supraveghindu-l. Stă cu mâinile întinse și cu degetele desfăcute, gata să-l prindă în caz că s-ar poticni.

Dacă mi-ar cere-o tata, aș putea să chem ajutoare – vreun oțelit sau doar pe Bree și Tramy. Dar știu că nu mi-o va cere. Merge neabătut înainte și îmi atinge brațul doar o dată sau de două ori. Îmi mulțumește pentru că sunt alături de el. Și pentru că mă stăpânesc și nu îl iau de mână ca pe un copil mic.

În cele din urmă, treptele astea devin mai egale și ne poartă pe sub o arcadă sculptată în formă de trunchiuri și frunze de copaci. Ajungem într-o piață publică, cu dale din granit verde și calcar de culoarea laptelui. Conifere de

toate soiurile mărginesc drumul – unii arbori fiind înalți ca niște turnuri și la fel de groși. Mă asurzește ciripitul păsărilor, care se înalță spre cerul violet.

Aud din spate fluieratul înăbușit al lui Kilorn, care se uită uimit la creasta pe care se înalță o clădire uriașă, construită pe piloni. Este un amestec straniu din pietre netede, ca acelea de pe fundul apelor curgătoare, lemn lăcuit și ornamente din marmură. Are numeroase balcoane, multe dintre ele îmbrăcate în flori sălbatice. Toate se află cu fața spre vale, veghind îndeaproape Ascendantul.

Sunt convinsă că aceasta este casa premierului. Un adevărat palat, chiar dacă nu i se spune astfel. Pe mine măreția lui mă cam neliniștește; pe rudele mele le fascinează. Dar, spre deosebire de ele, eu am fost prin multe palate și știu că nu trebuie să am încredere în ce se ascunde în spatele splendorii și strălucirii.

În jurul palatului nu există ziduri de apărare sau porți. Parcă nici în jurul orașului Ascendant nu sunt ziduri. Sau nu le pot zări eu. Am sentimentul că însăși topografia acestui oraș, a acestei țări reprezintă în sine o graniță. Montfortul este suficient de puternic ca să nu aibă nevoie de ziduri de apărare. Sau suficient de tembel ca să nu le construiască. Cunoscându-l pe Davidson, mă îndoiesc că a doua ipoteză ar fi cea corectă.

Probabil că Farley se gândește la același lucru. Se uită la arcade, la arbori, la palat, studiindu-le atentă. Apoi se uită în spate, la argintii care vin în urma noastră și care se străduiesc să nu arate cât de mult îi impresionează locuința premierului.

Davidson ne face semn să mergem înainte, să pătrundem tot mai adânc în țara lui.

La fel cum s-a întâmplat și în Piedmont, familia Barrow primește aici o locuință cu mult mai confortabilă și mai frumoasă decât cele cu care este obișnuită. Apartamentele din casa lui Davidson sunt spațioase și fiecare dintre noi are acum propriul dormitor. Kilorn și Gisa se apucă să inspecteze camerele. Bree este mai leneș și pune stăpânire pe una dintre canapelele îmbrăcate în catifea din salon. Sforăitul lui ajunge până pe terasă, unde sunt eu acum. Vom sta aici doar până ni se va găsi o locuință permanentă în oraș.

Ceilalți mă lasă în pace – fie că nu le pasă, fie intenționat. Nu mă interesează motivul.

Capitala Ascendant strălucește sub noi ca o constelație răsărită pe coasta muntelui. Îi simt electricitatea, îndepărtată și constantă, pulsând în miile de lumini. Stelele par ireal de clare pe cerul de aici și îți dau senzația că le poți atinge dacă întinzi mâna. Inspir adânc aerul proaspăt al muntelui. *Acesta este un loc bun pentru ei. Nu mi-aș putea dori unul mai bun.*

Ghivecele și jardinierele de pe balustrada balconului sunt pline cu flori de toate culorile. Cele din fața mea sunt violet și au petale ciudate, în formă de coadă.

— Li se zice floarea-elefantului.

Tramy se apropie de mine, se sprijină cu cotul de balustradă și se apleacă să se uite la orașul de sub noi. Deși este vară, se lasă frigul odată cu venirea nopții. Probabil că tremur vizibil, pentru că fratele meu îmi întinde un șal.

Îmi înfășor țesătura din lână în jurul umerilor și îl văd că se încruntă.

— Nu știu ce-i ăla *elefant*.

Cuvântul ăsta parcă-mi aduce vag aminte de ceva. Scutur din cap și ridic din umeri.

— Nici eu nu știu. Cred că-i un animal. Precis știe Julian ce este.

Îi rostesc numele fără să mă gândesc și tresar când un junghi îmi străbate pieptul.

— Întrebă-l diseară la cină, spune Tramy, trecându-și mâna peste obrajii acoperiți cu barbă aspră.

Ridic iar din umeri, încercând să evit subiectul Julian Jacos.

— Ar cam trebui să te bărbierești, Tramy, râd eu de înfățișarea lui nu prea îngrijită.

Mai inspir o dată aerul proaspăt și mă întorc să admir din nou luminile orașului.

— Și întrebă-l tu singur pe Julian.

— Ba nu.

Încăpățânarea din tonul lui mă pune pe gânduri. Tramy nu obișnuiește să ne refuze. Este mult prea deprins să se țină pretutindeni după Bree sau să rezolve problemele familiei. Tramy este un pacificator, lipsit de orice fel de agresivitate.

Mă uit în sus, la el, așteptând o explicație.

Strânge din dinți și mă privește pătrunzător cu ochii lui căprui. Ochii mamei. Ochii mei.

— Locul ăsta nu-i pentru noi.

Pentru *noi*.

E limpede ce vrea să spună: *Noi vom rămâne aici*. Membrii familiei Barrow nu sunt nici politicieni și nici conducători de oști. Nu există niciun motiv pentru care ei să aibă parte de atenția care mi se acordă mie sau de pericolele pe care le am eu de înfruntat zilnic. Însă gândul că voi rămâne singură, că nu voi mai fi alături de ei... teama asta egoistă mă cuprinde pe neașteptate.

— Dar poate fi, mă grăbesc eu să spun, apucându-l de mână. Ar trebui să fie casa voastră. A tuturor. Voi sunteți familia mea...

Se aude un scârțâit de ușă. Gisa și Kilorn au ieșit și ei pe terasă. Sora mea

ne măsoară pe amândoi din priviri.

— Câți oameni au o putere pe care nu ar fi avut-o dacă nu le-ar fi fost dată de familia lor? Întreabă ea.

Vorbește despre argintii. Despre familiile de regi și de nobili care transferă puterea copiilor lor, indiferent cât de răi, incompetenți ori nebuni ar fi aceștia. Obsesia aceasta cu perpetuarea neamului, a dinastiei este motivul pentru care a ajuns Maven pe tron. Un băiețel degenerat care stăpânește peste o țară, deși nu-i în stare să-și stăpânească nici propriile gânduri.

— Asta-i altceva, murmur eu, cu jumătate de gură. Tu nu ești la fel ca ei.

Gisa întinde mâna și îmi aranjează șalul pe umeri. Are grijă de mine așa cum ar trebui s-o facă o soră mai mare. Și când te gândești că eu sunt cu câțiva ani buni mai în vârstă decât ea. Încă mai are în păr floarea aceea palidă ca primele raze ale dimineții. Îi ating încet petalele, apoi îmi înfășor în jurul degetului o buclă din părul ei. Da, îi stă tare bine cu floarea asta. I se potrivește. *Oare i se va potrivi și Montfortul?*

— Tramy are dreptate, îmi spune ea. Nu sunt pentru noi toate lucrurile pe care le faci tu – toate întrunirile, consiliile, războaiele. Și nici nu vrem să fie.

Gisa mă privește drept în ochi. Avem deja aceeași înălțime, dar sper că ea va mai crește. Nu merită să vadă lumea de la nivelul meu.

— Bine, oftez eu, luând-o în brațe. Bine.

— Și ei sunt de acord, mormăie ea cu buzele lipite de umărul meu.

Mama. Chiar și tata.

Am sentimentul că am scăpat de o povară uriașă. Dar oare mă trage în jos o ancoră sau chiar asta mă ține pe linia de plutire? Ce o să se aleagă de mine dacă nu-mi mai voi face permanent griji pentru părinții sau frații mei? Ce voi deveni?

Voi deveni ce trebuie să devin.

Pentru că îmi sprijin capul de umărul Gisei, nu am cum să nu-l văd pe Kilorn, care stă în spatele ei. Are chipul înnegurat, ca acoperit de un nor de furtună. Se uită la mine și eu îi citesc hotărârea de nezdruncinat din privire. Este de mult timp în Garda Stacojie și nu va profita de această ocazie ca să-și încalce jurământul. Nici măcar ca să rămână aici, unde ar fi în siguranță, alături de singura familie pe care a cunoscut-o vreodată.

— Gata, spune Gisa, desprinzându-se din brațele mele. Haide să te pregătim pentru prostia de dineu!

•

În ciuda oricărei logici, lunile petrecute de sora mea în taberele de refugiați i-au dezvoltat și mai mult simțul estetic. Habar n-am cum, dar a reușit să pună mâna pe niște haine din palat și să-mi pregătească câteva ținute din care să aleg. Toate sunt veșminte de ceremonie și totuși foarte comode, în mai multe

stiluri. Nici vorbă de monstruozițările ale înzorzonate pe care le poartă argintii din Norta, dar foarte potrivite pentru a fi purtate la o cină în compania unor regi și conducători de state. De ce să nu recunosc? Îmi place tare mult să mă gătesc așa de frumos. Îmi place senzația pe care mi-o dau bumbacul sau mătasea pe piele. Îmi place să mă coafez. Mi se pare o distracție plăcută. Și necesară.

Cu siguranță că va fi și Tiberias la dineu, posomorât în straiile lui roșii. Bosumflat – din cauză că eu țin la principii, în vreme ce el scuipă pe ele. Haide acum să vadă la ce a întors spatele! Și cui. Gândul ăsta îmi dă un soi de satisfacție dezgustătoare, dar extrem de plăcută.

Nu prea mă potrivesc la gusturi cu Gisa, care îmi tot alege ținute din cele mai complicate. Dar, în cele din urmă, reușim să cădem de acord asupra uneia care ne place amândurora. Simplă, de culoarea prunelor roșii, cu mâneci lungi și trenă. Nu port nicio altă bijuterie în afară de cercei. Cu pietricelele roz de la Bree, cele roșii de la Tramy, cele purpurii de la Shade și cele verzi de la Kilorn. Ceilalți cercei, aceia cu pietre de nuanța sângelui proaspăt, sunt ascunși în bagajele mele. Nu vreau să-i port pentru că mi i-a dat Tiberias. Dar nici să-i arunc nu mă simt în stare. Așa că nu mă ating de ei, chiar dacă nu-i pot uita.

Gisa coase repede o panglică brodată și aurie de manșeta fiecărei mâneci. Nu știu de unde a făcut rost de trusa de cusut sau dacă a primit-o de la servitorii lui Davidson. Îmi aranjează și părul cu degetele ei dibace; îmi împletește buclele de culoarea noroiului într-un fel de coroană, reușind să-mi ascundă destul de bine vârfurile aproape albe. Sunt tot mai multe acum – văd în oglindă că tensiunea ultimelor zile a lăsat urme urâte asupra mea. Sunt trasă la față, cu cearcăne vinete, de zici că m-a bătut cineva. Și sunt plină de cicatrice de toate felurile: de la stigmatul lui Maven, de la rănilor care nu s-au vindecat bine, de la propriile mele fulgere. Însă nu sunt o epavă. Nu, nu încă.

•

Cu toate că palatul premierului este enorm, are o structură destul de simplă, așa că nu durează mult până ajung la parter, unde se află saloanele. Apoi mă iau după mirosul de mâncare, care mă călăuzește prin toate holurile și galeriile somptuoase. Trec printr-o sufragerie de dimensiunile unei săli de bal, în centrul căreia se află o masă unde ar putea mânca patruzeci de persoane și tot ar mai fi loc și pentru alții. Însă masa e goală și focul nu arde în căminul uriaș din piatră.

— Sunteți domnișoara Barrow?

Mă întorc spre vocea prietenoasă și dau cu ochii de un chip și mai prietenos. Un bărbat îmi face semn de sub arcada unei uși, care dă pe o altă terasă. Este complet chel, cu pielea de culoarea miezului de noapte, în nuanțe aproape violet, iar zâmbetul lui strălucește ca o semilună albă deasupra unui

costum din mătase și mai albă.

— Da, răspund eu calmă.

Zâmbește și mai tare.

— Splendid! Vom lua masa aici, la lumina stelelor. Mi s-a părut cel mai bun lucru, având în vedere că este prima dumneavoastră vizită la noi.

Face un gest și eu traversez uriașa sufragerie spre el. Mă ia de braț cu o mișcare foarte lină și mă conduce afară, în răcoarea nopții. Mirosul de mâncare este mai puternic aici și mie începe să-mi lase gura apă.

— Sunteți tensionată, chicotește bărbatul cel chel, mișcându-și puțin brațul ca să-mi demonstreze cât de încordați îmi sunt mușchii în comparație cu ai lui.

Atitudinea lui atât de dezinvoltă ar trebui să-mi trezească suspiciuni.

— Numele meu este Carmadon și eu am pregătit cina. Așa că, dacă aveți nemulțumiri, să faceți bine să le păstrați pentru dumneavoastră.

Îmi mușc buzele, încercând să-mi ascund zâmbetul amuzat.

— Am să mă străduiesc.

Drept răspuns, Carmadon își atinge nasul cu degetul.

Albul ochilor îi este străbătut de multe vinișoare cenușii. *Înseamnă că are sângele argintiu*, îmi spun eu și mi se pune un nod în gât.

— Îmi permiți să te întreb care anume este abilitatea ta, Carmadon?

Schițează un zâmbet firav.

— Nu este evident? se miră el, arătând spre sumedenia de plante care ocupă terasa și care atârnă de la toate balcoanele și ferestrele. Nu sunt decât un umil verdian, domnișoară Barrow.

De dragul aparențelor, mă silesc și eu să-i zâmbesc. Auzi, tu, *umil*. Am văzut destule cadavre cu rădăcini ieșindu-le din ochi și guri. Plus că nu există argintii umili pe lumea asta, și nici inofensivi. Toți, fără excepție, își folosesc talentele ca săucidă. Nu e mai puțin adevărat că la fel facem și noi. La fel fac toți oamenii de pe pământ.

Traversăm terasa, spre mirosul apetisant, luminile calde și tonurile fățarnice ale conversației dintre meseni. Din această parte a palatului se văd foarte bine copacii, valea și culmile înzăpezite de mai departe, care strălucesc în lumina răsăritului de lună.

Fac eforturi să nu par nerăbdătoare și nici curioasă sau supărată. Încerc să-mi ascund emoțiile cum pot eu mai bine. Dar nu-i nevoie decât să dau cu ochii de silueta atât de cunoscută a lui Tiberias, că imediat inima începe să-mi bubue în piept și adrenalina îmi invadează sângele. Și acum se uită tot în zare, incapabil să-i privească pe cei din jur. Simt cum dezgustul îmi strâmbă buzele: *De când ești atât de laș, TiberiasCalore?*

Farley, îmbrăcată tot în uniforma Comandamentului, se plimbă înapoi și

încolo, la câțiva metri distanță de ceilalți. Părul, proaspăt spălat, îi lucește sub lampioanele atârinate pe terasă. Îmi face un semn din cap, apoi se așază.

Evangeline și Anabel stau deja la locurile lor din capătul mesei. Cal se va așeza între ele, oferindu-le ocazia să-și afirme din nou importanța pe care o au în viața lui. Anabel pare că se simte bine în rochia din mătase grea, roșu cu portocaliu, pe care a purtat-o și mai devreme. Evangeline, însă, și-a pus un guler din blană de vulpe și stă acum cu nasul vârât în el. Se uită fix la mine, cu ochii strălucindu-i precum două stele înșelătoare. Iar atunci când mă așez în diagonală față de ea, cât mai departe de prințul surghiunit, mi se pare că o văd schițând un zâmbet.

Carmadon se pare că nu bagă de seamă – sau nu-i pasă – că oaspeții pentru care a pregătit cina sunt decși să se deteste între ei. Se așază grațios pe scaunul din fața mea, la dreapta locului unde presupun că va sta Davidson. Din umbre răsare o servitoare care-i toarnă vin în pocalul cu gravuri complicate.

Mă uit la ea printre gene. După culoarea din obraji, îmi dau seama că are sângele roșu. Nu-i nici prea bătrână, nici prea tânără, dar surâde întruna. N-am văzut niciodată vreun servitor roșu care să zâmbească din proprie inițiativă.

— Sunt plătiți bine, spune Farley, așezându-se lângă gazda noastră. Am verificat eu.

Carmadon învârtește ușor pocalul între degete.

— Iscodește cât vrei, doamnă general Farley. Din partea mea, n-ai decât să te uiți și în spatele draperiilor. Nu există sclavi în casa mea, rostește el pe un ton aspru.

— Nu am făcut cunoștință așa cum se cuvine, intervin eu, mai nepoliticoasă decât de obicei. Te numești Carmadon, dar...

— Desigur, scuzați-mi lipsa de maniere, domnișoară Barrow. Premierul Davidson este soțul meu, care acum a întârziat nepermis de mult. Mi-ar părea rău să se răcească mâncarea pentru că îl așteptăm...

Și face un semn spre masa din apropiere, unde sunt toate felurile ce urmează să ne fie servite.

— ... dar lipsa lui de punctualitate nu este problema mea.

Cuvintele sunt dure, dar purtarea îi este prietenoasă și sinceră. Dacă Davidson este greu de descifrat, soțul său este ca o carte deschisă. La fel cum este și Evangeline în momentul ăsta.

Se holbează la el cu atâta invidie, încât am impresia că o să se facă verde la față. Nici nu-i de mirare. Căsnicia celor doi, viețile lor sunt imposibile în țara noastră. Sunt interzise. Sunt considerate o irosire a sângelui argintiu. *Dar nu și aici.*

Îmi încrucișez mâinile în poală, încercând să nu mă foiesc, în ciuda energiei negative care pune stăpânire pe meseni. Anabel nu a spus deocamdată nimic – fie pentru că dezaprobă stilul de viață al lui Carmadon, fie pentru că nu suportă să mănânce la aceeași masă cu roșii. Poate din ambele cauze.

Farley dă scurt din cap, în semn de mulțumire, atunci când Carmadon îi umple paharul cu vinul gros, aproape negru. Bea din el destul de mult, în câteva înghițituri mari.

Eu mă mulțumesc doar cu niște apă rece, cu felii de lămâie proaspătă. În niciun caz nu vreau să ameteșc și să am mintea încețoșată în preajma lui TiberiasCalore. Mă uit pe furis la el și zăbovesc cu privirea pe umerii pe care îi cunosc atât de bine și care acum, acoperiți cu mantia aia roșie, mi se par și mai voinici. În lumina caldă de pe terasă, îți dă impresia că l-ar învălui o flacăra.

Las repede ochii în jos când se întoarce. Îi ascult pașii care se apropie de masă, îi simt prezența în aer. Scaunul din fier forjat scrâșnește prelung pe dalele din piatră. Nu se mai termină – parcă intenționat l-ar trage atât de încet. Și am un șoc când îmi dau seama unde s-a hotărât să se așeze.

Îmi atinge în treacăt brațul, iar căldura lui mă învăluie cu totul. Blestem în gând starea de bine pe care mi-o dă în răcoarea muntelui.

În cele din urmă, îmi adun curajul și ridic privirea. Dau cu ochii de Carmadon, care stă cu bărbia sprijinită în mână și se uită țintă la mine. Pare extrem de amuzat. Lângă el, Farley pare mai degrabă gata să vomite. Și n-am nevoie să văd figura lui Anabel ca să știu că este furioasă la culme.

Îmi strâng mâinile sub fața de masă, împletindu-mi atât de strâns degetele, că mi se albesc încheieturile. Nu de teamă, ci de nervi. Tiberias se apleacă și își sprijină cotul pe brațul scaunului dinspre partea mea. Atât de aproape este, că mi-ar putea șopti ceva la ureche. Dacă ar vrea. Strâng din dinți, străduindu-mă din toate puterile să nu-l scuip.

În cealaltă parte a mesei, Evangeline mai are puțin și începe să toarcă de fericire. Își mângâie blănurile cu unghiile false, împodobite cu pietre prețioase.

— Câte feluri se vor servi la cină, milord Carmadon?

Fără să-și ia ochii de la mine, soțul lui Davidson își strâmbă buzele într-un fel de zâmbet superior.

— Șase.

Farley se încruntă amarnic și dă pe gât restul de vin din pahar.

Rânjind și mai tare, Carmadon face un gest către servitorii care așteaptă în umbre.

— O să ne prindă din urmă și Dane, și lordul Julian, spune el, pocnind din degete ca să ni se aducă primul fel. Sper să vă placă. Ne-am străduit să vă

pregătim cele mai alese preparate culinare din Montfort.

Servirea este rapidă și eficientă, însă mai puțin ceremonioasă decât cea la care am asistat în palatele regilor argintii. Carmadon mai aruncă din când în când câte o indicație, în timp ce în fața noastră sunt așezate niște farfurioare elegante, din porțelan alb. Mă uit în jos și văd o felioară de pește roz, de mărimea degetului meu mare, cu o garnitură de brânză cremoasă și sparanghel.

— Somon proaspăt, din râul Calum, care curge la vest, ne explică soțul lui Davidson, înainte să-și îndese în gură toată bucata de pește – cu garnitură cu tot.

Farley îi urmează exemplul.

— Râul Calum se varsă în ocean.

Încerc să-mi imaginez harta pe care o descrie, numai că nu știu mai nimic despre ținutul lui. Da, sigur, aici este un alt ocean, la țărmul vestic al continentului. Însă asta-i tot ce înțeleg în acest moment.

— Unchiul meu, Julian, abia așteaptă să afle cât mai multe despre țara voastră, spune Tiberias.

Vorbește rar și apăsător, convins de ceea ce spune. Stilul ăsta îl îmbătrânește cu vreo zece ani.

— Presupun că tocmai această curiozitate a lui îi întârzie pe el și pe premier.

— Foarte posibil. Dacă Dane al meu se apucă să vorbească despre cărțile din bibliotecă, nu-l mai oprește nimeni.

Nici pe Julian. Mă întreb dacă nu cumva premierul încearcă să și-l facă aliat pe nortanul acesta amabil și cu sânge argintiu. Sau poate doar îi place să-și petreacă timpul în compania altui cărturar, căruia să-i povestească despre țara lui, atât de puțin cunoscută.

După somon urmează o supă fierbinte din legume, apoi o salată cu verdețuri proaspete și afine culese chiar de pe muntele acesta. Pe Carmadon nu pare să-l deranjeze că nu vorbește nimeni și umple singur tăcerea cu sporovăielile lui despre felurile de mâncare pe care ni le-a pregătit. Ne dă rețeta vinegreței folosite la salată, ne spune care este cea mai bună perioadă din an pentru culesul afinelor, ne informează despre timpul de fierbere a legumelor, se laudă cu dimensiunile propriei grădini. Și așa mai departe. Nu cred că Evangeline, Tiberias sau Anabel au pus vreodată în viața lor mâna pe o cratiță; așa cum nu cred că Farley a mâncat vreodată și altceva în afară de alimente furate sau raționalizate.

Eu fac eforturi să fiu politicoasă, deși nu prea am multe de spus. Mai cu seamă când îl am lângă mine pe Tiberias, care hăpăie tot din farfurie. Mă uit din când în când la el, încercând să mi-l întipăresc în minte pentru mai târziu.

Maxilarele lui încleștate și cum i se mișcă mărunții lui Adam când înghite. Nu l-am mai văzut niciodată atât de bine bărbierit. Dacă nu m-ar împiedica mândria și convingerile mele, mai că l-aș mângâia pe pielea netedă a obrazilor.

De data asta mă surprinde că îl studiez, înainte să-mi pot întoarce privirea.

Instinctul îmi spune să clipeșc și să-mi iau ochii de la el. Să mă concentrez la farfuria din fața mea sau chiar să murmur niște scuze și să mă ridic de la masă. Dar nu cedez. Dacă acest aspirant la titlul de rege vrea să mă scoată din sărite, n-are decât să încerce. Și eu pot să fac același lucru. Îmi îndrept spatele, îmi ridic bărbia și – cel mai important lucru – țin minte să respir. Indiferent ce declară, Tiberias nu-i decât un alt argintiu care îmi va înrobi neamul. Este deopotrivă piedică și scut. Iar echilibrul acesta fragil trebuie menținut cu orice preț.

Uite că el clipește primul și revine la mâncarea din față.

Fac și eu la fel.

Mă doare cumplit de tare să stau atât de aproape de el, atât de aproape de bărbatul în care am avut încredere infinită. Atât de aproape de bărbatul al cărui trup îl cunosc așa de bine. Un singur cuvânt, o altă alegere și lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Iar la cina aceasta am fi schimbat priviri cu subînțeles, am fi vorbit – în felul doar de noi știut – despre Evangeline, despre Anabel, despre întârzierea lui Davidson. Sau poate că am fi fost singuri. Doar noi doi, pe terasa aceasta, în lumina stelelor, în inima unei țări necunoscute. O țară poate departe de a fi perfectă, dar spre realizările căreia ar trebui să tindem noi. Carmadon este argintiu, iar soțul lui este un roșu cu sânge nou. Servitorii nu sunt sclavi. Nu am văzut prea multe din Montfort, dar câte am văzut m-au convins că locul acesta este diferit de tot ce cunoaștem noi. Aici și noi am putea fi diferiți. Dacă el și-ar dori asta.

Nici acum Tiberias nu poartă vreo coroană, însă eu mi-o imaginez – o văd în ținuta dreaptă a umerilor săi, în privirea lui neșovăitoare, în atitudinea lui fermă și calculată. Da, Tiberias este rege. Până în măduva oaselor.

În timp ce servitorii strâng farfuriile în care a fost salata, Carmadon aruncă o privire spre ușă, de parcă s-ar aștepta să-l vadă acolo pe întârziatul Davidson. Însă nu-l vede și se încruntă ușor. Face semn să fie adus la masă felul următor.

— Aceasta este o specialitate montforteză, ne anunță el, cu un zâmbet forțat.

În fața mea este pusă o farfurie, pe care văd o felie groasă și suculentă de friptură, înconjurată de cartofi prăjiți, ciuperci, ceapă și verdețuri în sos. Pe scurt, ceva absolut delicios.

— Friptură? întrebă Anabel cu un rânjel disprețuitor. Vă garantez, milord Carmadon, că avem fripturi și la noi în țară.

Însă gazda noastră ridică un deget negricios la ea, gest care o înfurie pe bătrâna regină la fel de mult ca lipsa lui de respect față de titlurile nobiliare.

— Ba nu. Aveți friptură de vită. Aceasta este friptură de bizon.

— Ce-i ăla „bizon”? îl întreb eu, abia așteptând să gust.

Cuțitul lui Carmadon scrâșnește pe porțelanul farfuriei când își taie o bucățică.

— O specie diferită, dar cumva înrudită cu vacile pe care le cunoașteți voi. Mult mai mare, mult mai gustoasă. Animalele astea sunt mult mai puternice și mai rezistente, cu coarne și blană aspră, capabile să răstoarne un camion militar fără efort. Majoritatea trăiesc în sălbăticie, deși există și câteva ferme specializate în creșterea lor. Cutureieră prin Valea Paradisului, pe dealuri, dar și pe câmpii. Le merge bine chiar și în iernile cu ger cumplit, în stare să ucidă și oameni, și animale. Cuvântul „vacă” este o insultă la adresa lor.

Ca hipnotizată, mă uit cum își taie carnea aia ciudată. Sucul sângeriu împrășcă lama cuțitului, pătează albul porțelanului.

— Interesantă povestea asta cu bizonul și vaca. Sunt foarte asemănători. Două ramuri ale aceluiași copac. Și, în același timp, sunt cu totul diferiți unul de celălalt. Dar uite că pot coexista fără probleme. Se amestecă unii în turmele celorlalți. Ba chiar se și împerechează între ei.

Pe Tiberias îl apucă tusea: era aproape să se înece cu un dumatic.

Mie mi se aprind obrazii.

Pe Evangeline o umflă râsul și își acoperă repede gura cu palma.

Farley termină sticla cu vin.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

Carmadon se uită de la unul la altul, cu sclipiri jucăușe în ochii lui negri. Știe foarte bine ce a spus și ce anume înseamnă pentru noi vorbele lui.

Anabel vorbește prima, sub pretextul că ar dori să ascundă stinghereala nepotului. Se uită în jur, peste buza paharului.

— Este o lipsă de politețe din partea soțului dumneavoastră că întârzie atât de mult, milord.

Pe zâmbărețul Carmadon îl lasă rece reproșul ei.

— Perfect de acord. Am să am grijă să-l pedepsesc cum merită.

Carmadon a avut dreptate: carnea de bizon este slabă și foarte bună. Mai bună decât cea de vacă. Renunț la politețuri și iau exemplu de la el, care pare relaxat mâncând cartofii cu mâna. Într-un minut am și terminat jumătate de friptură și toată ceapa coaptă. Atât de concentrată sunt să nu las nimic în farfurie, că nici nu aud când se deschide ușa în spatele nostru.

— Scuzele mele, spune Davidson, apropiindu-se de masă cu pași repezi.

Julian îl urmează îndeaproape. Mă frapează asemănarea dintre ei. Ca atitudine, nu ca înfățișare. Amândoi par flămânzi – flămânzi de cunoaștere. În

rest, nici că există doi oameni mai diferiți. Julian este prea slab, cu părul subțire și rar și cu ochi căprui și apoși. Davidson este întruchiparea sănătății și părul lui cărunț este frumos tuns și lucios. Plus că, în ciuda vârstei, pare a fi într-o formă fizică excelentă.

— Ce am pierdut? se interesează el, luând loc lângă soțul său.

Julian aruncă priviri jenate spre masă și se așază pe singurul scaun rămas liber. Scaunul unde ar fi trebuit să stea Tiberias, dacă nu ar fi fost atât de hotărât să mă enerveze.

Carmadon pufnește:

— Am discutat despre meniu, obiceiurile de împerechere la bizoni și lipsa ta de punctualitate.

Hohotele de râs ale premierului sunt sincere.

— Deci conversație normală.

Julian intervine cu sfială din capul mesei.

— Mă tem că eu sunt de vină.

— Ai vrut să vezi biblioteca? zâmbește înțelegător nepotul lui. Am auzit.

Căldura din vocea lui Tiberias îmi topește inima. Își iubește unchiul și mă doare al naibii de tare sufletul atunci când îmi aduc aminte cum este el când nu face alegeri greșite.

Julian schițează un surâs rușinat.

— Sunt previzibil, nu-i așa?

— Îmi plac oamenii previzibili, bombăn eu destul de tare ca să mă audă toată lumea.

Farley zâmbește la farfurie. Iar Tiberias se încruntă și se întoarce brusc spre mine. Sunt sigură că o să spună ceva nechibzuit.

Dar i-o ia înainte bunică-sa, care face tot posibilul să-l apere de el însuși.

— Și ce anume-i atât de interesant în biblioteca aia? întrebă ea, fără să-și ascundă disprețul.

Nu mă pot abține și-i răspund eu:

— Probabil cărțile.

Farley nu mai ține cont de nimic și începe să râdă, în vreme ce Julian își acoperă zâmbetul cu un șervet de pe masă. Ceilalți sunt mai sobri. Însă chicotitul înfundat al lui Tiberias mă ia prin surprindere. Ridic ochii la el și-l văd cum mă privește zâmbind. Înțeleg că, o clipă, a uitat unde ne aflăm – și *ce* suntem acum. Surâsul i se stinge imediat, iar pe chipul lui se așterne iarăși expresia aceea plictisită de mai devreme.

— Da, spune Julian, ca să ne distragă atenția. Sunt enorm de multe volume acolo. Nu doar de știință, ci și de istorie. Mă tem că amândoi am pierdut noțiunea timpului.

Gustă din vin, apoi ridică paharul spre Davidson.

— Mai bine zis, domnul premier a fost îngăduitor cu mine.

Davidson ridică și el paharul. Văd că are un ceas la încheietura mâinii.

— Întotdeauna mă bucur să discut cu cineva care împărtășește dragostea mea pentru cărți. Erudiția este un val uriaș pe care plutesc toate corăbiile, cum se spune.

— Ar trebui să vizitați Bolțile Văii, intervine Carmadon. Sau chiar Muntele Cornului.

— Nu intenționăm să facem *turism*, se răstește Anabel.

Își lasă încet tacâmurile pe farfuria din care nu a mâncat decât jumătate. Vrea să arate că a terminat cu toate astea.

Evangeline ridică bărbia din blănuri. O cercetează pe bătrâna regină ca o pisică. Are ea ceva în minte.

— De acord, spune ea. Cu cât ne vom întoarce mai curând, cu atât mai bine.

Să ne întoarcem la cineva anume, asta vrea să zică.

— În fond, nu ține de noi, nu-i așa? Pardon, mai spune Farley în timp ce se întinde peste masă.

Lui Anabel mai că-i ies ochii din cap când o vede pe rebela asta roșie cum îi înșfacă farfuria și deșartă resturile de mâncare pe propria-i farfurie. Apoi, cu mișcări sigure, Farley își porționează bucata de friptură rămasă. Zici că-i dansează cuțitul prin carne. Am văzut-o făcând lucruri și mai rele cu trupurile de oameni.

— Depinde de guvernul montfortez, continuă ea. Să vedem dacă va decide să ne dea soldați. Ce spui, premierule?

— Foarte corect, răspunde Davidson. Războaiele nu se câștigă doar prin simpatii. Nu contează cât de colorat îți este steagul sau cât de sus l-ai înălțat.

Se uită la Tiberias. Apoi la mine. Apoi iar la Tiberias. Sensul cuvintelor lui nu poate fi mai limpede de atât.

— Războaiele se câștigă cu armate.

Tiberias este de acord cu el.

— Și vom face rost de armatele astea. Dacă nu ni le va oferi Montfortul, atunci, vom încerca în alte părți. Voi convinge eu Înaltele Case ale Nortei să ni se alăture.

— Casa Samos a încercat să le convingă, spune Evangeline, făcând un gest leneș din degete spre servitori ca să-i umple din nou paharul. Am reușit să ne înțelegem cu câteva, dar cealalte? Eu nu m-aș baza pe ele.

Tiberias se face alb la față.

— Crezi că îi vor rămâne loiale lui Maven chiar dacă...

— Chiar dacă te pot alege pe tine? râde cu dispreț prințesa Samos, aruncându-i o căutătură arogantă. Scumpul meu Tiberias, cealalte case ar fi putut să te aleagă încă de acum câteva luni. Însă, în ochii multora dintre nobili,

tu ai rămas un trădător.

Farley se uită urât la ea.

— Adică atât de proști sunt nobilii voștri de încă mai cred că Tiberias și-a omorât tatăl?

Eu clatin din cap.

— Vrea să spună că-l consideră trădător deoarece s-a aliat cu noi. Cu roșiii. Atac bucata de friptură rămasă în farfurie și o tai cu dușmănie, simțind gust de fiere în gură.

— Îl consideră trădător pentru că încearcă cu disperare să-i facă pe argintii și roșii să conviețuiască în pace, continui eu.

— Da, asta sper să pot face, spune Tiberias pe un ton ciudat de duios.

Îmi ridic ochii din farfurie și mă uit iarăși la el. Tiberias mă privește cu ochi mari și enervant de blânzi. Îi comand inimii mele să devină de piatră în fața farmecului său.

— Ai un mod foarte interesant de a-ți manifesta speranța asta, îl iau eu în râs.

Anabel se grăbește să ne pună la punct pe amândoi:

— Destul!

Strâng din dinți și mă uit peste umărul lui Tiberias la bunică-sa. Bătrâna regină îmi aruncă priviri fioroase. Nu mă las mai pejos.

— Acesta este atuul lui Maven, unul dintre *multele* atuuri pe care le deține, spun eu. Dezbină atât de ușor, fără vreun efort anume. Își dezbină și dușmanii, și aliații deopotrivă.

Davidson își pune coatele pe masă și își împreunează degetele. Mă privește peste ele concentrat, fără să clipească.

— Nu te opri. Continuă.

— Evangeline are dreptate când spune că sunt anumite familii de nobili care nu-l vor abandona niciodată, tocmai pentru că el nu vrea să schimbe nimic. Și pentru că *știe* să conducă: își câștigă de partea sa supușii, fără să știrbească din avantajele și drepturile nobilimii. Faptul că a pus capăt războiului cu Ținutul Lacustru i-a adus multă simpatie în rândul poporului său, mai precizez eu, amintindu-mi cu dezgust cum până și roșiii l-au aclamat în timpul turneului său prin țară. Iar el profită de simpatia asta, așa cum știe să profite și de pe urma fricii. Atunci când m-a ținut prizonieră, a avut grijă să aducă la curte mulți copii, vlăstari ai Înaltelor Case, dar la fel de captivi ca mine, deși nimeni nu îndrăznea să-i numească astfel. Și a făcut-o pentru că este extrem de ușor să controlezi pe cineva atunci când ai drept de viață și de moarte asupra unor persoane la care ții extrem de mult.

Am aflat asta pe pielea mea.

— Și, mai presus de toate astea, adaug eu, încercând să înghit nodul care

mi s-a pus în gât, nimeni nu poate anticipa acțiunile lui MavenCalore. Chiar dacă maică-sa e moartă și îngropată, tot îi mai umple capul cu șoaptele ei veninoase și îl mânuiește ca pe o marionetă.

Simt un curent de aer fierbinte lângă mine. Tiberias se uită fix la masă, de parcă ar vrea să găurească farfuria cu privirea. I s-a scurs tot sângele din obraji și s-a făcut palid ca oasele unui mort.

Strâmbând scârbită din buze, Anabel se uită la mine cum înghit și ultimii dumicați de friptură.

— Prințul Bracken al Piedmontului este la comanda noastră, spune ea. Ne va oferi absolut tot ce ne trebuie.

Bracken. Alt pion în planurile Montfortului. Prințul din fruntea Piedmontului este la cheremul nostru atâta vreme cât Montfortul îi ține prizonieri fiul și fiica. Mă întreb unde sunt, cine sunt. *Oare sunt mici? Niște copii nevinovați? Care n-au nicio legătură cu ce se petrece?*

Temperatura începe să crească treptat. Simt că Tiberias este din ce în ce mai încordat. O privește hotărât pe bunică-sa.

— Nu am nevoie de soldați care nu au acceptat să lupte pentru mine. Nu am nevoie de argintii lui Bracken. Nu putem avea încredere în ei. Și nici în el.

— Îți ținem copiii prizonieri, spune Farley. Asta ar trebui să-l convingă să treacă de partea noastră.

— *Montfortul* îi ține copiii prizonieri, răspunde Tiberias pe un ton grav.

Înainte, când eram în bază, mi se părea lesne să ignor prețul plătit. Răul făcut cu bune intenții. Îi arunc o privire lui Davidson și îl văd că se uită la ceas. *Așa este războiul*, a spus el odată, încercând să-și justifice acțiunile.

— Dar, dacă i-am da copiii înapoi, l-am putea convinge pe Bracken să stea deoparte? întreb eu. Să adopte o poziție de neutralitate?

Premierul se joacă cu paharul gol, urmărind cum lumina lampionelor se reflectă în numeroasele lui fațete. Mi se pare că l-au copleșit regretele.

— Am mari îndoieli în privința asta.

— Sunt aici? – Plozii lui Bracken?

Anabel pune întrebarea cu un calm atât de forțat, că mă aștept să văd cum îi plesnește o venă la gât.

Davidson își toarnă vin în pahar și nu-i răspunde.

Bătrâna regină dă din deget spre el.

— Aha! Aici sunt, exclamă ea rânjind. Foarte bun avantaj. Acum putem conta pe soldații lui Bracken. Pe întreaga lui armată.

Mă uit la șervetul din poală, pătat de grăsimea pe care mi-am șters-o de pe degete și de rujul pe care mi l-am șters de pe buze. *Ar putea să fie chiar în palatul ăsta. Ar putea să ne privească acum de la geamul cămăruței în care au fost încuiați.* Oare sunt păziți de amușitori? Oare sunt legați în lanțuri așa cum

am fost eu legată? Știu cum este să fii închis într-o asemenea temniță. Îmi ating încheieturile mâinilor pe sub masă. Simt piele în loc de cătușe. Electricitate pură în loc de tăcerea sufocantă a amuțitorilor.

Tiberias ne sperie pe toți când izbește cu pumnul în masă, făcând să salte farfuriile și paharele.

— În niciun caz nu vom face una ca asta, mârâie el. Ne sunt suficiente celelalte resurse.

Bunică-sa îl privește încruntată. Ridurile ei seamănă acum cu niște șanțuri.

— Ai nevoie de carne de tun ca să câștigi războaiele, Tiberias.

— Am încheiat discuția despre Bracken, răspunde el.

Cu gesturi hotărâte își taie restul de friptură din farfurie. Anabel fumează de furie, dar nu spune nimic. O fi Tiberias nepotul ei, dar tocmai ea l-a proclamat rege și acum trebuie să i se supună. Și își dă seama că a depășit de mult timp limitele unei polemici respectuoase cu un monarh.

— Deci mâine trebuie să ne milogim de guvernul montfortez, mormăi eu. Nu mai avem încotro.

Dezamăgită, fac semn să mi se aducă și mie un pahar cu vin. Nu stau să-l gust pe îndelete, ci îl dau peste cap. Licoarea roșie și dulce mă alină și sunt în stare să ignor ochii ațintiți asupra mea. Ochi de culoarea bronzului.

— Cred că poți spune și așa, zice Davidson.

Se uită iarăși la ceas, apoi la Carmadon. Își spun ei ceva dinpriviri, numai că eu nu-mi dau seama ce anume. Însă apropierea dintre ei, felul în care pot comunica fără cuvinte mă face să-i invidiez și îmi doresc din nou ca situația să fie alta.

— Ce șanse avem?

Tiberias este direct și nu pierde vremea cu politețuri. Așa cum a fost el învățat că trebuie să fie un rege.

— Ca să vă oferim toți soldații noștri? spune Davidson, clătinând din cap. Nicio șansă. Trebuie să ne apărăm și noi granițele. Dar jumătate dintre ei? Puțin mai mulți? În cazul acesta văd că balanța se înclină în favoarea noastră. Cu o singură condiție.

Condiție. Urăsc acest cuvânt.

Mă pregătesc pentru ce va urma, simțindu-mă mai agitată decât de obicei. Parcă terasa urmează să se surpe sub noi, aruncându-ne în hăul văii.

Pe chipul lui Farley se citește aceeași teamă. Nu dă drumul cuțitului din mână și se uită cu neîncredere la aliatul nostru.

— Ce condiție?

Clopoțele încep să bată înainte ca Davidson să-i poată răspunde. Tresărim toți, speriați de sunetele lor puternice. Dar premierul nici nu se clintește. Este obișnuit cu zgomotul acesta.

Sau îl aștepta.

Nu este un orologiu. Dangățul clopotelor este puternic și grav, răsunând prelung de-a lungul coastei de munte, peste Ascendant, dând de veste celorlalte clopote din oraș. Zarva se răspândește aidoma unui val uriaș, alunecând pe coasta aceasta a muntelui, apoi urcând pe coasta alăturată. Odată cu zgomotul, apar și luminile. Lumini strălucitoare, puternice. Lumini de proiectoare. Lumini de securitate. Urmează sirenele de alarmă, ale căror vaiere stridente spulberă liniștea văii.

Tiberias sare în picioare. Își scoate o mână dintre faldurile mantiei învolburate, o întinde, își răsfiră degetele. Brățara îi scapără sub mânecă. Dacă va chema focul, focul va veni. Evangeline și Anabel se pregătesc să apeleze și ele la abilitățile lor letale. Niciunul dintre ei nu pare speriat, ci doar hotărât să se apere cu orice preț.

Eu simt cum se trezesc la viață fulgerele din mine și mă gândesc la rudele mele aflate în palatul din spatele nostru. *Nu sunt în siguranță. Nici măcar aici nu sunt în siguranță.* Numai că acum nu este deloc momentul să mă las iarăși pradă durerii și remușcărilor.

Se ridică și Farley și se sprijină cu mâinile de masă. Se uită furioasă la Davidson.

— *Cu ce condiție?* urlă ea, ca să acopere sirenele.

Premierul ridică spre ea privirea-i ciudat de calmă în haosul din jur. Observ acum că au apărut soldați în locul servitorilor. Ne-au înconjurat. Mă încordez și strâng pumnii.

— Dacă Montfortul va fi de acord să lupte pentru voi, spune Davidson, uitându-se la Tiberias, atunci și voi trebuie să luptați pentru noi.

Nici Carmadon nu pare speriat de larma clopotelor și a sirenelor. Aruncă doar o privire spre palat și oftează iritat.

— Suntem atacați, bombăne el. Așa se întâmplă de fiecare dată când vreau să organizez un dineu.

— Te contrazic, zâmbește (cam verde) Davidson.

Însă nu-și ia ochii de la Tiberias. Parcă îl provoacă.

— Ei, eu așa cred, spune Carmadon, bosumflându-se.

Ochii premierului par din aur în luminile care ne-au învăluit. Ochii lui Tiberias par de foc.

— Ți se spune Flacăra Nordului, Maiestate. Arată-ne focul.

După care se întoarce spre mine.

— Iar tu arată-ne furtuna.

NOUĂ

Mare

— Fără alte surprize, parcă așa ți-am zis, șuier eu la Davidson, străbătând palatul în urma lui.

Farley merge țațoșă alături de el, cu mâna pe pistolul de la șold, de parcă se așteaptă ca teroriștii ăia să năvălească asupra noastră din dulapuri.

Dar și argintiii din grupul nostru sunt la fel de neliniștiți. Anabel nu le permite să iasă din rând. De mai multe ori îl înghiontește pe Tiberias ca să-l încetinească și să-l trimită înapoi, în spatele zidului de protecție format din gărzi loiale, aparținând Casei Lerolan. Evangeline se pricepe mai bine să-și ascundă teama. Expresia de pe chipul ei oscilează, ca de obicei, între batjocură și dispreț. Este și ea însoțită de două gărzi – cred că sunt doi veri de-ai săi din Casa Samos. În timp ce străbatem grăbiți sălile din palat, ținuta i se modifică repede, transformându-se într-o armură din plăci mici, ca niște solzi.

Premierul îmi aruncă o privire nimicitoare peste umăr. Clopotele și sirenele au ecouri bizare în interiorul palatului, aproape acoperindu-i vorbele.

— Uite ce este, Mare. N-am cum să controlez toanele agresorilor și nu eu le programez atacurile.

Îl țintuiesc cu privirea și grăbesc pașii. O furie fierbinte îmi clocotește în vene.

— Serios?

Nu m-ar mira să mă mintă. Am văzut regi care s-au purtat mult mai rău cu popoarele lor doar ca să pună mâna pe și mai multă putere.

Davidson se crispează brusc. Strânge nervos din buze și pe pomeții lui lați răsar pete roșii. Vorbește în șoaptă, ca să nu-l mai audă și altcineva în afară de mine.

— Da, am primit avertizări. Da, știam că ne vor ataca. Și am avut suficient timp ca să asigurăm protecția zonelor periferice. Dar resping cu tărie aluzia că aș vărsa sângele propriului meu popor, că aș risca viețile oamenilor mei... pentru ce? Pentru un efect dramatic?

Șoaptele lui sunt tăioase ca lama unui cuțit.

— Da, aceasta este o ocazie în care Garda Stacojie și Calore pot dovedi că au de gând să se țină de cuvânt, înainte de a ne prezenta cererile în fața guvernului. Însă nici mie nu-mi convine că am fost obligat să apelez la acest subterfugiu. Nu crezi că aș fi preferat să stau liniștit pe terasă și să beau

împreună cu soțul meu, amuzându-mă de certurile voastre de plozi răzgâiați?

Deși mă dojenește cu atâta asprime, nu neg că mă simt ușurată. În ochii aurii ai lui Davidson s-a aprins un foc dușmănos. Câtă diferență între atitudinea de acum a premierului și calmul cu care ne-a obișnuit. Se vede treaba că forța lui n-are nimic de-a face cu vreo abilitate sau cu farmecul personal, ci doar cu această desăvârșită stăpânire de sine îndelung exersată, această mască imperturbabilă, dincolo de care prea puțini au acces. Însă nu și acum. Simpla sugestie a unei trădări, oricât de neînsemnate, față de țara lui l-a scos din minți. Iar eu înțeleg foarte bine acest tip de loialitate. Și îl respect. Ba chiar aș putea să am încredere în el.

— Deci, ce vom face? îl întreb, mulțumită deocamdată de explicațiile lui.

Premierul încetinește, apoi se oprește de tot. Se întoarce cu spatele la perete ca să ne poată vedea pe toți. Se opresc și ceilalți, roșiii și argintiii deopotrivă, și se înghesuie în fața lui. Până și regina Anabel se uită atentă și îngrijorată la Davidson.

— Patrurile noastre au raportat că mai multe grupuri de teroriști au trecut granița acum o oră, spune el. De obicei se îndreaptă spre orașele din câmpie sau spre capitală.

Mă gândesc la părinții mei, la frații mei, la Kilorn. Poate că zgomotele nu i-au trezit din somn sau poate că i-au trezit și acum își fac mii de probleme. Nu vreau să lupt, dacă asta ar însemna să-i abandonez aici, unde sunt în pericol. Aceași grijă se citește și pe chipul lui Farley. Clara este la etaj, în pătuțul ei.

Davidson face tot posibilul să ne liniștească.

— Sirenele au doar scop de avertizare, iar cetățenii montfortezi știu asta, spune el. Ascendantul este bine apărat în fața oricărui atac. Munții ne oferă destulă protecție, deturnând eventualele atacuri spre câmpii sau spre pantele estice. Teroriștii ar avea mari necazuri dacă ar îndrăzni să se apropie de oraș.

— Adică teroriștii ăștia sunt bătuți în cap? îl ironizează Farley, încercând să-și ascundă astfel neliniștea.

O văd că nu și-a luat mâna de pe pistol.

Buza lui Davidson zvâcnește ușor și parcă îl aud pe Carmadon șoptind *da*, în timp ce se preface că tușește în pumn.

— Nu, răspunde premierul. Dar țin foarte mult la aparențe. Le-a intrat în obicei să încerce să atace capitala Montfortului. Au senzația că încercările astea le aduc mai multă stimă din partea conașionalilor lor și a lorzilor din Prerie.

Tiberias ridică bărbia. Se deplasează încet într-o parte, strecurându-se în fața uneia dintre gărzile sale. Din felul țepăn în care își ține umerii, îmi dau seama că detestă să fie înconjurat de străji. Vrea să se afle în prima linie, nu suportă să fie altundeva. Lui TiberiasCalore nu-i stă în fire să ceară altcuiva

să se arunce în calea pericolului, în vreme ce el stă la adăpost.

— Și cine *anume* sunt acești teroriști? vrea el să știe.

— M-ați întreat toți despre argintii din Montfort, spune Davidson foarte tare, ca să i se audă cuvintele peste țiuitul sirenelor. Vă mirați că sunt în stare să trăiască împreună cu noi. Vă minunați de schimbările pe care le-am făcut în ultimele decenii. Unii dintre argintii au acceptat libertatea, democrația. Mulți argintii au făcut-o. *Cei mai mulți.*

Încleștează maxilarele și continuă:

— Aceștia au înțeles cum ar trebui să fie lumea. Sau au văzut cum este lumea de dincolo de granițele noastre și au hotărât că este mai bine pentru ei să rămână aici, că le este mai ușor să se adapteze la legile noastre.

Privirea i se oprește asupra lui Evangeline și – nu-mi dau seama de ce – ea se îmbujorează și lasă capul în jos.

— Însă alții nu au făcut-o. Argintii mai vârstnici, de sânge regal, de sânge nobil, care nu au fost de acord cu modul în care ne conducem noi țara. Așa că au trecut granițele. La nord, la sud, la vest. Cei ajunși în est, în dealurile nelocuite dintre munții noștri și Prerie, s-au organizat în grupuri paramilitare. De atunci se atacă între ei și ne atacă și pe noi. Trăiesc ca lipitorile, hrănindu-se cu orice reușesc să fure. Nu cultivă pământul; nu construiesc case. Doar furia și orgoliul îi mai țin uniți. Și orgoliul lor dă deja semne de ofilire. Atacă mașinile cu provizii, fermele și orașele atât din Prerie, cât și din Montfort. Se concentrează mai cu seamă asupra localităților roșii, asupra acelor care nu se pot apăra. Se deplasează, lovesc, se deplasează din nou. Așa că îi numim teroriști.

Carmadon țâțâie să-l audă toată lumea. Își trece palma peste țeasta neagră.

— Cât de mult au decăzut neamurile mele argintii. Și doar din cauza orgoliului.

— Și din cauza a ceea ce-și închipuie ele că ar reprezenta puterea, adaugă Davidson, uitându-se la Tiberias.

Prințul surghiunit își îndreaptă spatele. Îl privește în ochi pe premier.

— Pentru ceea ce cred ei că li se cuvine. Mai degrabă pierd totul decât să trăiască laolaltă cu oameni pe care îi consideră inferiori.

— Niște cretini, șuier eu.

— Istoria e plină de ei, intervine Julian. Indivizi refractari la schimbări.

— Însă tocmai datorită lor există eroismul celor *dispuși* să accepte schimbarea, nu crezi? spun eu, convinsă că înțelesul vorbelor mele ajunge la țintă.

Însă Tiberias nu mușcă momeala.

— Unde vor ataca? îl întreabă el pe Davidson, fără să-l scape din ochi.

Premierul schițează un surâs amar.

— Ne-a dat de știre unul dintre orașele din câmpie. Inamicul este aproape. Maiestate, cred că totuși o să aveți ocazia să admirați Drumul-Șoimului.

Nu există palat care să-și merite numele dacă nu are și un arsenal.

Gărzile lui Davidson se află deja în sala uriașă, plină cu arme și echipamente. Își îmbracă uniforme, dar nu salopetele verzi în care m-am obișnuit să-i văd, ci niște costume negre și strâmte și cizme înalte. Perfecte pentru lupta pe timp de noapte. Îmi amintesc de costumul elastic pe care îl purtam în timpul antrenamentelor: tot negru, dar cu dungi purpurii și argintii – indiciu că fac parte din Casa Titanos. Că sunt argintie până în măduva oaselor. Că trăiesc o minciună.

Când ajung în fața ușii, Anabel pune mâna pe brațul lui Cal. Îl imploră din priviri să nu își riște viața, dar el o împinge cu blândețe la o parte din drum. Bătrâna regină rămâne cu mâna întinsă după el.

— Trebuie s-o fac, murmură Cal. Davidson are dreptate. Trebuie să lupt pentru ei, dacă vreau ca și ei să lupte pentru mine.

Nimeni nu mai spune nimic, iar tăcerea se așterne asupra noastră ca un nor gros. Nu se aude decât foșnetul straielor de gală. Îmi dezbrac rochia, o arunc pe jos și îmi trag repede costumul peste lenjerie. Nu-mi dau seama ce mișcare fac și ajung cu ochii la un trup musculos, pe care îl cunosc atât de bine.

Tiberias stă cu spatele la mine. Și el și-a aruncat cămașa pe jos. Îmi plimb privirile pe spatele lui, o piele netedă și fermă, străbătută doar de câteva cicatrice. Sunt vechi cicatricile astea, mai vechi decât ale mele. Le-a căpătat în timpul antrenamentelor dintr-un palat dispărut acum și în timpul luptelor de pe un front care nu mai există. Și se încăpățânează să și le păstreze, deși știe prea bine că simpla atingere a unui tămăduitor le-ar șterge pentru totdeauna. Cal colecționează cicatrice, așa cum alți bărbați colecționează medalii sau insigne.

Oare o să fie rănit și astăzi? Oare Davidson o să se țină de cuvânt?

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva aceasta este o capcană pentru adevăratul rege Calore. Un asasinat comis sub pretextul unei amenințări reale. Poate premierul a mințit când a spus că nu-i va face niciun rău lui Tiberias, dar nu-i chiar atât de prost. Înlăturarea lui nu ar face decât să ne slăbească forțele, distrugând scutul dintre Montfort și Garda Stacojie, pe de-o parte, și Maven, de cealaltă parte.

Sunt incapabilă să-mi iau ochii de la spatele lui Cal. Cicatricile alea sunt vechi, însă semnul vânăt de la baza gâtului este nou. Nu are decât câteva zile. *Eu i l-am făcut*, îmi spun, încercând să-mi înghit durerea în fața acestei amintiri atât de recente și totuși atât de îndepărtate.

Cineva îmi dă un ghiont în umăr, scoțându-mă din nisipurile mișcătoare

care poartă numele lui TiberiasCalore.

— Hai să te ajut, zice tăios Farley.

Nu și-a scos uniforma cea roșie a Comandamentului și acum se uită lung la mine cu ochii ei mari și albaștri.

Îmi trage iute fermoarul de la spate, strângându-mi costumul în jurul corpului. Mă mișc puțin, ca să-mi aranjez mânecile prea lungi. Adevărul este că aș face orice doar ca să nu mă mai holbez la prințul surghiunit, care-și îndeasă mâinile în propriul costum.

— N-ai găsit nimic de mărimea ta, Barrow?

Vocea groasă și târăgănată a lui Tyton vine la țanc. Stă sprijinit de peretele de lângă noi, într-o poziție destul de relaxată, cu un picior întins. Costumul lui este identic cu al meu, dar îi vine mult mai bine. Nu poartă nici embleme cu fulgere. Nici vreun alt semn care să indice talentul ucigaș al acestui bărbat cu sânge nou. Acum îmi dau seama că, avându-l pe Tyton în preajmă, Davidson n-are nevoie să pună la cale *accidente* prin care să-și înlătore adversarii. Are nevoie de Tyton. Iar răceala lui mă alină. Deci ce se întâmplă acum nu este o capcană întinsă anume pentru noi.

Îmi trag cizmele, zâmbind ironic.

— O să-i zic eu vreo două croitorului când ne întoarcem.

Îl văd pe Tiberias în cealaltă parte a încăperii. Își suflecă mânecile, descoperindu-și brățara scăpărătoare. Evangeline stă lângă el, cu o expresie aproape plictisită pe chip. Și-a dat și ea jos blănurile de pe armura care o acoperă din vârful degetelor de la mână și până în vârful celor de la picioare. Observă că mă uit la ea și mă privește drept în ochi.

Normal că nu mă aștept să-și riște viața pentru cineva – cu excepția lui ElaneHaven –, însă mă simt mai protejată știind-o în preajmă. M-a salvat de două ori în trecut. Și încă mai are nevoie de mine. Înțelegerea noastră este încă valabilă.

Tiberias nu trebuie să ajungă pe tron.

Ceilați părăsesc treptat vestiarul și se duc spre șirurile de arme aflate în spatele încăperii. Farley merge cocoșată din cauza cantității uriașe de muniție pe care a luat-o, dar tot mai alege încă un pistol, pe care și-l agață la celălalt șold, și o mitralieră cu țeava scurtă, pe care și-o agață de umăr. Presupun că deja și-a pus cuțitele pe undeva. Eu nu vreau să-mi iau nicio armă, însă Tyton înșfacă de pe rastel o centură cu toc și pistol, pe care mi-o aruncă.

— Nu, mulțumesc, mormăi eu fără niciun chef.

Nu-mi plac armele, nu-mi plac gloanțele. N-am încredere în ele. Și nici n-am nevoie de ele. Nu le pot controla la fel de bine cum îmi controlez fulgerele.

— Unii dintre cei care ne atacă sunt amuțitori, îmi spune el.

Simt cuvântul acesta ca pe o lovitură de bici. Știu ce îți poate face Piatra

Tăcută. Pentru nimic în lume n-aș mai putea să îndur senzația aia.

Fără să mă anunțe ce are de gând să facă, Tyton îmi fixează centura în jurul mijlocului și închide catarama cu mișcări agile. Îmi este străin sentimentul pe care mi-l dă pistolul atârnat la șold.

— E bine să ai o rezervă dacă se întâmplă să-ți pierzi abilitatea, îmi explică Tyton.

Simt o fierbințeală tot mai mare în spate, care nu poate însemna decât un singur lucru. Ridic privirea și îl văd pe Tiberias cum iese furios din sală, făcându-și loc cu umerii. Se încăpățânează să se uite doar în jos. Vrea să mă ignore.

Intenția lui n-ar fi mai clară nici dacă ar purta o pancartă.

— Ai grijă ce faci, Tyton! mârâie el spre noi. Fătuca mușcă.

Tyton se mulțumește doar să chicotească înfundat. Nu simte nevoia să-i răspundă. Iar asta îl înfurie și mai tare pe Tiberias.

De data asta nu-mi mai pasă de roșeața care mi s-a aprins în obraji și mă îndepărtez cât mai repede de Tyton, care se amuză în continuare.

Îl prind din urmă pe Tiberias. În ochii lui de culoarea bronzului se vede și altceva pe lângă focul obișnuit. Electricitatea îmi pulsează prin mâini și picioare. Mi-o țin în frâu, folosind-o doar ca să-mi alimentez hotărârea.

— Nu fi un tembel posesiv! mă răstesc eu, înghiontindu-l cu cotul în coaste. Parcă aș da într-un zid.

— Dacă ții atât de mult să-ți zici rege, măcar poartă-te ca atare.

Tiberias scoate un sunet care seamănă cu un mârâit de fiară rănită, combinat cu un oftat exasperat.

Nu mai zic nimic și trec mai departe, fără să privesc înapoi. Nu mă opresc decât atunci când ajung lângă soldații strănși în piața publică, unde am sosit noi cu câteva ceasuri în urmă. O mulțime de camioane vopsite în negru și verde-închis sunt dispuse uniform pe dalele din piatră. Cu Carmadon alături, Davidson ne așteaptă lângă camionul din frunte. Se îmbrățișează repede și se sărută, după care Carmadon se retrage. Niciunul nu pare tulburat de ce urmează să se întâmple. Probabil că este ceva obișnuit pentru ei – sau se pricep al naibii de bine să-și mascheze teama. Sau și una, și alta.

Numărul soldaților din fața palatului crește continuu. Balcoanele sunt pline de lume. Servitori și oaspeți. Mă uit atentă, încercând să-mi descopăr familia printre toate siluetele de acolo. N-ar trebui să-mi fie greu să descopăr părul Gisei, dar uite că pe tata îl văd mai întâi și mai întâi. Stă aplecat peste balustradă ca să vadă mai bine. Dă cu ochii de mine și înclină capul. Dar foarte ușor. Mi-aș dori să-i pot face cu mâna, însă mi se pare un gest de fetiță proastă. Camioanele prind viață, iar mârâitul puternic al motoarelor mă face să înțeleg că nu are vreun sens nici să le strig ceva.

O descopăr pe Farley aproape de primul camion, lângă Davidson. Acum se urcă în vehiculul înalt. Camioanele astea nu seamănă cu cele pe care le știu eu. Roțile lor sunt mult mai mari, aproape cât mine de înalte; și au șanțuri mai adânci, adaptate terenului stâncos și neregulat al muntelui. Caroseria blindată, căptușită cu plăci din oțel este prevăzută cu o mulțime de mânere și centuri pentru mâini și picioare.

Tyton sare și el în spatele camionului din frunte. Se duce lângă un soldat montfortez și își prinde toate curelele alea de siguranță. Centurile din jurul taliei nu sunt exagerat de strânse: le dau voie să se aplece cât de cât, dar nu le permit să-și piardă echilibrul și să cadă. Pentru că nimeni nu poartă insigne sau embleme, nu-mi pot da seama ce fel de soldați sunt. Presupun însă că sunt dintre cei mai buni țintași pe care îi are Montfortul – atât cu armele cu gloanțe, cât și cu abilitățile lor.

Premierul Davidson ține portiera deschisă, așteptându-mă să mă urc în camion lângă el. Mă apucă un fel de nebuneală și fac exact pe dos.

Așa că mă urc în dreapta lui Tyton și îmi prind centurile. Zvâcnetul aproape imperceptibil al buzelor lui îmi transmite că îmi aprobă alegerea.

Camionul din spate este pentru Tiberias și Evangeline. N-ai cum să nu recunoști culorile gărzilor care îl însoțesc. O văd pe Evangeline că ezită cu piciorul pus pe scară. Nu se uită la mine, ci în spate, la palat. La intrarea principală, unde stă Carmadon, cu brațele încrucișate și cu costumul lui alb, strălucind orbitor în lumina proiectoarelor. Anabel este la câțiva metri de el, la o distanță aproape nepoliticoasă. Îl vede pe Tiberias traversând piața cu pași mari și ridică trufașă bărbia.

Fără culorile lui, Tiberias nu se deosebește de noi, ceilalți. Poate fi un soldat obișnuit, care și-a primit ordinele. Nici că se putea o comparație mai potrivită. Exact asta își imaginează că este. Un alt fiu care face ce i-a poruncit tatăl său. Un fiu care se supune voinței unui tată mort. Ni se întâlnesc din nou privirile și parcă se aprinde câte un foc în fiecare dintre noi.

Cu toate că nu am de unde să știu ce va fi să se întâmple, adevărul este că prezența lui îmi oferă o anumită siguranță. Nu contează ce o să se aleagă de noi, el alungă toate temerile pe care le am pentru propria mea persoană.

Și îmi rămân doar grijile pentru oamenii pe care îi iubesc.

Pentru Farley, pentru familia mea.

Și, în pofida tuturor celor întâmplate, pentru el. Mereu pentru el.

O așezare din câmpie este în primejdie și cere ajutor din cealaltă parte a muntelui. Nu avem timp să coborâm coasta și să ocolim prin vale. Așa că mergem pe creastă.

Deasupra palatului sunt mai multe drumuri, care șerpuiesc printre brazi.

Țipăm când trecem pe marginea prăpastiei, pe sub crengi atât de dese, încât acoperă stelele. Mă trântesc pe burtă, ca nu cumva să mă lovească vreuna dintre crăcile alea. Nu peste multă vreme copacii dispar cu totul, iar terenul de sub roțile camionului devine și mai stâncos. Mă apucă durerea de cap și urechile îmi pocnesc așa cum mi se întâmplă în timpul decolărilor. Văd petice de zăpadă pe drum, mai rare la început și doar pe fundul gropilor, apoi tot mai dese spre pisc, transformându-se într-o pătură albă și groasă. Mi s-a înroșit fața de la ger, dar costumul este special făcut pentru clima de aici și îmi ține de cald. Cu toate acestea, nu-mi pot stăpâni clănțanitul dinților și mă întreb ce naiba a fost în capul meu de am ales să merg pe platformă și nu în cabină.

Zăresc vârful muntelui deasupra noastră, ca un cuțit alb pe fundalul cerului acoperit cu mii de stele strălucitoare. Mă las pe spate cât pot de mult și mă uit fascinată în sus. Priveliștea mă face să mă simt mică și neînsemnată.

Camionul începe să coboare panta dinspre est și mă dezechilibrez puțin. Roțile împrășcă zăpadă în urma noastră, apoi pietre și țărână. Un nor de praf se ridică în spatele camioanelor. Ne apropiem de copaci și mie iar mi se pune un nod în stomac. Câmpia se întinde dincolo de brazi, nesfârșită și întunecată ca un ocean. Am senzația că pot vedea la o mie de kilometri în zare. Că pot vedea până în Ținutul Lacurilor, până în Nortă. Până în locul unde se află acum Maven, pregătindu-și riposta. Ne va lovi curând. Dar unde? Cum? Nu știe nimeni.

Camionul intră printre copaci, hurducându-se peste rădăcini și bolovani. Nu există drumuri în partea aceasta a muntelui, ci doar niște poteci amărâte și acoperite cu buruieni. Mi se ciocnesc dinții în gură la fiecare hop și sunt convinsă că legăturile alea de siguranță mi-au învinețit șoldurile.

— Cheamă-le, mârâie Tyton, înghiontindu-mă ca să fie sigur că îl aud peste huruitul motoarelor și urletele vântului. Pregătește-te.

Dau din cap: sunt gata. Îmi este ușor să atrag electricitatea. Trebuie doar să fiu atentă să nu o iau pe cea din motoare, ci pe aceea pe care doar eu o pot chema. Roșie și periculoasă, deja îmi vuieste pe sub piele.

Brazii uriași sunt tot mai rari și acum zăresc lumini de stele printre acele lor. Nu deasupra noastră, ci mai departe. În față.

Camionul derapează brusc atunci când face la stânga pentru a intra pe un drum mai neted, de-a lungul coastei stâncoase, iar eu nu-mi pot stăpâni țipătul speriat. O clipă, îngrozitoare clipă, am senzația că o să ne prăbușim în hăul întunecat de sub noi. Însă camionul se ține bine și revine cu toate roțile pe drum. Ne urmează unul câte unul și celelalte camioane pe drumul pavat.

— Ușurel! îmi spune Tyton, uitându-se atent la mine.

Scânteii roșii mi se fugăresc pe piele, reacționând la teama care m-a cuprins. Pâlpâie inofensiv de câteva ori în beznă, apoi se sting.

— Nu puteam să ajungem și altfel aici? mormăi eu.

Tyton ridică din umeri.

Din loc în loc, deasupra drumului sunt bolți din marmură și calcar. În vârful fiecăreia se află câte o pereche de aripi sculptate, cu penele gravate adânc în piatra netedă. Printre ele pătrund luminile puternice de pe marginea drumului.

— Drumul-Șoimului! exclam eu.

Nimerit nume pentru drumul acesta, construit la înălțimea unde se avântă doar șoimii și vulturii. Probabil că grandoarea lui îți taie respirația pe timpul zilei.

Drumul, extrem de periculos din cauza cotiturilor subite, merge în zigzag pe coasta stâncoasă. Probabil că aceasta este cea mai rapidă cale până în câmpie. Și cea mai periculoasă. Însă șoferii sunt extrem de pricepuți și iau fiecare viraj cu mare precizie. Poate sunt mătăsoși sau oameni cu sânge nou înzestrați cu aceeași abilitate, iar agilitatea lor se transmite vehiculelor pe care le conduc. Gonim pe Drumul-Șoimului și eu stau cu ochii în patru după argintii ostili care s-ar putea ascunde în spatele stâncilor sau al copacilor noduroși. Vedem acum luminile din câmpie. Sunt orașele menționate de Davidson. Par în regulă, intacte. Și vulnerabile.

Facem un alt viraj foarte strâns și imediat un sunet ca un urlet de durere străpunge întunericul nopții, aproape asurzindu-ne. Este zgomotul metalului care se sfărâmă la îmbinări. Mă uit în spate și văd la jumătatea coloanei un camion care se dă peste cap. Parcă totul se desfășoară cu încetinitorul și nu mi iau ochii de la vehiculul care se rotește prin aer. Soldații montfortezi de pe platformă încearcă disperati să-și defacă centurile de siguranță, sperând că, dacă se vor elibera, vor reuși să învingă gravitația. Un oțelit se apucă de marginea drumului. Dar îi alunecă din degete și asfaltul se crapă sub atingerea lui. Camionul continuă să cadă, învărtindu-se în jurul axei. Nu-i un accident. Traectoria lui este mult prea perfectă.

O să ne strivească.

Abia dacă am timp să mă las în jos, când camionul nostru se cutremură în zbieret prelung de frâne. Încearcă să oprească. Din roți ies valuri negre de fum.

Drumul se surpă și camionul din fața noastră se răstoarnă, iar al nostru îl izbește cu putere din spate. Tyton mă apucă de spatele costumului și mă trage în sus. Eu îmi folosesc electricitatea ca să tai țesătura groasă a legăturilor care mă imobilizează. Ne târâm afară din platformă chiar în momentul în care camionul lui Tiberias și Evangeline intră în spatele camionului nostru, țintuindu-ne între cele două vehicule.

În spate răsună alte zbierete de frâne și bubuituri, o reacție în lanț produsă

de motoarele contorsionate și de cauciucurile arse. Doar ultimele șase camioane din coloană scapă de acest atac. Reușesc să frâneze la timp și să se salveze.

Mă uit în dreapta și în stânga, în față și în spate, fără să-mi dau seama încotro ar fi bine s-o apuc. Camionul nostru zace pe spate, ca o broască țestoasă pe carapacea ei. Davidson a coborât deja din primul camion și se împleticește către soldații striviți sub vehicul. Îl urmează Farley, cu mitraliera în mână. Se lasă într-un genunchi și se uită prin lunetă la stâncile din jur.

— Magnetroni! răcnește Davidson cu mâna ridicată.

Deschide palma și creează un scut albastru de-a lungul marginii ucigașe a drumului.

Nu-mi dau seama cum de a ajuns Evangeline lângă el atât de repede. Dă din mâini și șuieră în timp ce ridică matahala de camion de pe drum, descoperind membrele rupte și craniile strivite din care se scurg creierii, la fel cum sucii se scurge din strugurii tescuiți. Davidson nu ezită deloc și se repede să-i scoată de acolo pe supraviețuitori.

Cu aceleași mișcări lente, Evangeline lasă camionul jos. Apoi, doar cu un singur zvâcnet al degetelor, smulge una dintre portiere, eliberându-i pe cei rămași înăuntru. Soldații sunt răniți și dezorientați, dar bine că sunt în viață.

— Dați-vă la o parte! le strigă ea, făcându-le semne să plece de lângă camion.

Soldații se îndepărtează șchiopătând și Evangeline bate o dată din palme.

Iar camionul i se supune și se contorsionează, devenind o ghiulea de dimensiunile portierei. Doar geamurile și cauciucurile zboară care încotro, neascultând de comanda ei. Un cauciuc se rostogolește stingher de-a lungul drumului.

Îmi dau seama că stau pe camionul nostru răsturnat. Evangeline se întoarce. În armura ei se reflectă strălucirea stelelor. Mă simt expusă, chiar dacă Tyton este lângă mine. Mă simt o țintă sigură.

— Trimateți tămăduitorii încoace! strig eu, privind în spate, la mormanul de camioane zdrobite. Și faceți mai multă lumină pe drum!

Ceva se aprinde brusc deasupra noastră, ca un răsărit de soare în miezul nopții. Cu siguranță că este opera umbrelor, care au darul să manipuleze lumina. Strâng din ochi în fața acestei lumini orbitoare și încleștez pumnul, ca să scapăr scânteii în jurul degetelor. Mă iau după Farley și nu scap din ochi terasele stâncoase din jur. Dacă inamicul a ajuns cumva deasupra noastră, atunci înseamnă că noi am pierdut un avantaj însemnat.

Tiberias și-a dat deja seama de asta.

— Ochii la stânci! strigă el cu spatele la camion.

Într-o mână are pistolul, iar în jurul degetelor de la mâna cealaltă dansează

flăcările. Adevărul este că soldații nu au nevoie de ordinul ăsta. Toate armele sunt ridicate, toate degetele sunt pe trăgace. Nu ne lipsește decât ținta.

Însă tăcerea stranie așternută asupra noastră nu este întreruptă decât de câte un ordin transmis din om în om până în spatele coloanei.

Vreo doisprezece soldați montforței – ca niște umbre în costumele lor negre – se străduiesc să înainteze pe drumul întortocheat. Se opresc lângă fiecare camion și își folosesc abilitățile ca să dezmembreze vehiculele zdrobite. Magnetroni și oțeliți, alături de oameni cu sânge nou care posedă aceleași talente.

Evangeline și verii ei se ocupă de separarea camionului meu de al lor.

— Crezi că te descurci? o întreb eu.

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor în timp ce desface fiarele contorsionate.

— Sunt magnetron, nu mecanic auto, mârâie ea, băgându-se între cele două vehicule.

Păcat că nu-i și Cameron cu noi, că de mare folos ne-ar fi acum centura ei cu scule. Însă Cameron este departe, la adăpost, în Piedmont, alături de fratele ei. Îmi vine brusc o idee și îmi mușc buzele de furie. Precis asta-i o capcană. Bineînțeles că este. Inamicul a vrut să rămânem fără apărare pe munte, să ne blocheze aici, în vreme ce el face prăpăd în orașele din vale, dacă nu cumva chiar în capitala din urma noastră.

Tiberias se gândește la același lucru. Se apropie grăbit de marginea drumului și se uită în bezna de sub noi.

— Puteți să luați legătura cu așezările de acolo? Trebuie să fie prevenite.

— Am făcut-o deja! strigă Davidson.

Stă pe vine lângă unul dintre soldații răniți și îl ține de mână, în timp ce un tămăduitor se ocupă de piciorul rupt al bietului om. Alături de premier este o femeie ofițer care spune ceva în dispozitivul de comunicare.

Tiberias se întoarce încruntat cu fața la dezastrul de pe drum.

— Dați de veste și capitalei. Mai chemați încă un detașament. Și avioane, dacă ar putea să ajungă aici la timp.

Davidson dă din cap. Am senzația că s-a ocupat și de asta, însă nu spune nimic și se concentrează doar la soldatul din fața lui. Vreo șase tămăduitori se ocupă de toți cei răniți în coliziunea asta îngrozitoare.

— Cu noi cum rămâne? Nu putem să rămânem aici.

Mă dau jos de pe capotă. Ce bine e să simt iar pământul sub tălpi.

— De ce s-a răsturnat primul camion? S-a întâmplat ceva atunci.

Tyton a rămas sus. Acum își pune mâinile în șold și se uită atent la locul unde s-a petrecut accidentul inițial.

— Posibil să fi fost o mină terestră, cu încărcătură redusă de exploziv. Detonată la momentul potrivit ar putea să răstoarne un camion.

— Totul a fost prea simplu, mârâie Tiberias.

Se plimbă agitat încolo și încoace. Gărzile lui din Casa Lerolan se țin ca scaiul după el, la o distanță cam prea mică. Mare mirare dacă n-o să-i pună piedică din greșeală.

— A fost o acțiune coordonată. Ne-au urmărit de pe stânci. Trebuie să coborâm de aici înainte să ne atace din nou. Suntem ținte sigure.

— Ținte sigure pe marginea unei *stânci*, adaugă Evangeline.

Exasperată, trage un șut în camionul ei, îndoind și mai tare botul deja boțit al mașinii.

— Să ne ducem în fața camioanele care încă mai funcționează. Și să le încărcăm cu cât mai mulți oameni.

Tiberias clatină din cap.

— Nu-i suficient.

— Mai bine decât *nimic!* mă răstesc eu la el.

— Suntem la doar câteva sute de metri înălțime. Soldații teferi pot alerga până jos, spune Davidson, ajutând un militar șchiop să se îndepărteze de coloană.

Femeia ofițer îl urmează, continuând să bolborosească în aparatul de emisie-recepție.

— Avangarda de la Dumbrava Desfrunzită are camioane. Și nu-i departe de poalele muntelui.

Farley se răsucesce ca arsă, uitând că are arma în mână.

— Vrei să ne separăm?

— Nu pentru mult timp, îi răspunde Davidson.

Farley pălește:

— Dar suficient în caz că...

— Că ce?

— Că asta-i o cursă. Un atac simulat. Orașele ți-au dat de veste că teroriștii sunt aproape. Dar unde are loc atacul? Întreabă ea, întinzând mâna spre orizont. Nu-i niciun atac. Cel puțin, nu acolo.

Davidson se încruntă și își ferește privirea.

— Nu încă.

— Ori nici n-au avut de gând să atace. N-au vrut decât să ne scoată din capitală, spune Farley. Ca să ne împresoare aici, pe stâncile astea. Singur ai zis că orgoliul îi mână la luptă. Iar capitala este prea bine apărată. S-au folosit de un șiretlic al naibii de bun ca să ne aducă pe toți aici, în loc deschis.

Premierul se apropie de ea. Poartă pe chip o expresie severă și îndârjită. Apoi face un gest amical, de parcă și-ar cere scuze: o strânge ușor de umăr.

— Nu îmi voi părăsi oamenii doar pentru că *s-ar putea* ca noi să fim în pericol. Nu pot face una ca asta, doamnă general Farley. Sunt convins că

înțelegi, oftează el.

Mă aștept ca Farley să nu se lase cu una, cu două, dar o văd că pune capul în piept, de parcă i-ar încuviința spusele. Își mușcă buzele și nu mai spune nimic.

Mulțumit, Davidson se uită peste umăr.

— Căpitane Highcloud, căpitane Viya! strigă el.

Doi ofițeri în costume negre fac un pas înainte, așteptând ordinele.

— Duceți-vă unitățile în vale. Marș forțat, cu toată viteza. Ne întâlnim la Dumbrava Desfrunzită.

Cei doi salută militarăște și se întorc să-și strângă soldații. Tiberias se uită lung la cele două unități care se grupează în fața coloanei. Este ceva ce nu-i convine. Se apropie în grabă de premier și îl apucă de braț. Dar nu ca să-l amenințe, ci ca să-i adreseze o rugămintă.

Știu cum arată frica pe chipul lui TiberiasCalore. O văd și acum.

— Măcar lăsați aici gravitronii, îi cere el. În caz că inamicul s-ar hotărî să arunce muntele în aer cu tot cu noi...

Davidson se gândește câteva clipe, apoi pocnește din dinți.

— În regulă.

Apoi se întoarce spre Evangeline.

— Dacă nu vă este cu supărare, Alteță, camioanele astea nu au cum să ajungă în față dacă nu le ajută nimeni. Lucrați împreună cu gravitronii. O să meargă mai repede.

Evangeline nu-i obișnuită să primească ordine de la nimeni, în afară de tatăl ei, așa că-i aruncă o privire urâtă. Dar oftează și se duce să facă așa cum i-a spus.

— Și eu ce treabă am? întreb, băgându-mă între Tiberias și Davidson.

Amândoi tresar cu putere. Au uitat că sunt și eu acolo.

— Rămâi pe poziții, este tot ce-mi poate spune Davidson. Dacă nu ești în stare să ridici camioanele, nu prea ai ce face acum. Niciunul dintre noi nu are.

De mare ajutor îmi ești, ce să zici bombăn eu în gând. De fapt sunt supărată pe mine însămi. Pe abilitatea mea care nu știe decât să distrugă, iar acum nu folosește la nimic. Acum *eu* sunt inutilă.

Inutil este și Tiberias.

Se uită la Davidson care se îndepărtează să supravegheze operațiunile de mutare a camioanelor. Evident, femeia ofițer se ține tot ca scaiul de el. Așa că rămânem singuri, cu spatele la mormanul de fiare contorsionate în care s-a transformat camionul meu. Adrenalina și electricitatea încă îmi pulsează prin toate fibrele corpului. Trebuie să mă sprijin de fiarele alea și îmi împletesc strâns degetele ca să nu-mi mai zvâcnească.

— Nu-mi place povestea asta, murmură Tiberias.

Eu pufnesc cu dispreț și râcâi cu cizmele mele noi în pietrișul de pe drum.

— Suntem izolați în vârf de munte, am rămas fără jumătate din soldați, nu mai avem camioane, ne paște un atac al inamicului și eu nici n-am apucat să termin de mâncat. Ce nu-ți place?

În ciuda situației, Tiberias schițează zâmbetul ăla strâmb al lui. Și atât de drag. Îmi încrucișez brațele la piept și sper să nu-mi observe roșeața din obraji. Știu că-i destul de întuneric, totuși... Tiberias se uită lung la mine, parcă îmi studiază atent fiecare trăsătură cu ochii lui ca bronzul fierbinte. Surâsul i se stinge încet. Aha, înseamnă că și-a adus aminte de hotărârea luată. De alegerile pe care le-am făcut amândoi. Însă tot nu-și ia ochii de la mine și eu simt cum mi se aprinde un foc în suflet. Un foc născut din furie și din dorință și din regret, în egală măsură.

— Nu te mai uita așa la mine, Tiberias.

— Nu-mi spune „Tiberias”! se răstește el, lăsând ochii în jos.

Hohotele mele de râs sunt amare și urâte.

— Tu singur ai ales numele ăsta.

Nu are ce să-mi răspundă și ne cufundăm amândoi într-o tăcere stânjenitoare. Singurele sunete care răzbat prin noaptea pustie sunt strigătele ocazionale ale soldaților și gemetele prelungi ale metalelor.

Evangeline, verii ei și gravitronii se ocupă cu mutarea camioanelor, ducându-le în față pe cele în stare de funcționare. Probabil că Davidson le-a spus să le păstreze pe cele distruse, altminteri Evangeline le-ar fi făcut praf și cele încă bune ar fi trecut peste ele.

— Îmi pare rău de cele întâmplare în sala armelor, spune Tiberias în cele din urmă.

Însă tot nu-și ridică ochii din pământ. Umbrele îi acoperă chipul, dar nu reușesc să-i ascundă îmbujorarea argintie din obraji.

— N-ar fi trebuit să spun ce am spus.

— Nu mă interesează ce ai spus. Mă interesează motivul pentru care ai făcut-o, îi zic eu, clătînând din cap. Nu sunt proprietatea ta, să fii sigur de asta!

— Toată lumea și-a dat deja seama de asta.

— Ți-ai dat seama și tu? mă răstesc eu.

Șuieră încet, de parcă s-ar pregăti de luptă. Însă nu are de gând să se certe cu mine, ci doar mă privește lung. Luminile de pe Drumul-Șoimului aruncă umbre efemere pe chipul lui, accentuându-i pomeții. Arată bătrân și istovit – ca un rege care domnește de ani lungi, nu doar de câteva zile.

— Da, Mare, șoptește el răgușit. Dar ține minte că nu este doar vina mea. Casc ochii la el.

— Ce zici?

— Nici tu nu m-ai ales pe mine, oftează el. Ai ales alte lucruri.

Garda Stacojie. Zorii roșii. Speranța într-un viitor mai bun pentru cei pe care îi iubesc. Îmi mușc buzele până la sânge. Nu pot să neg. Tiberias are dreptate.

— Dacă ați terminat discuția, spune Tyton de pe camion, cred că ați dori să aflați că am văzut niște oameni printre copaci.

Incusc cu zgomot și mă încordez toată. Tiberias întinde repede mâna și mă atinge pe braț ca să mă liniștească.

— Nu te speria, spune el. Dar cred că pe noi ne urmăresc.

Metalul scrâșnește și eu tresar puternic sub atingerea lui Tiberias. Mă strânge mai tare. Dar nu, nu s-a întâmplat nimic. Se văicăresc camioanele.

— Câți sunt? întreb eu, printre dinți, făcând tot posibilul să-mi ascund teama.

Tyton se uită la mine. Ochii îi strălucesc. Părul alb îi lucește în lumina artificială de pe Drumul-Șoimului.

— Patru. Câte doi pe fiecare parte. Sunt departe, dar le simt mințile.

Îl simt pe Tiberias încruntându-se lângă mine. Dezgustul îi schimonosește buzele.

— Cam cincizeci de metri.

Mă uit peste umărul lui și el se uită peste umărul meu. Amândoi încercăm să vedem ceva printre brazii din spatele nostru. Să vedem, dar să nu fim văzuți că vedem. Mi-aș dori să fie adevărat, dar, din păcate, eu nu văd nimic dincolo de cercul de lumină din jurul nostru. Nici măcar o lucire a vreunor ochi, ori sclipirea de oțel a vreunei țevi de pușcă. Nimic.

Și nici nu pot să simt vreo prezență acolo. Abilitatea mea nu-i nici pe departe la fel de puternică sau focalizată ca a lui Tyton.

Farley îmi surprinde privirea și se apropie de noi cu pistolul într-o mână și cu mâna cealaltă în șold.

— Parcă ați fi văzut o fantomă. Așa arătați, toți trei, ne spune ea, uitându-se la noi pe rând. Adică voi ziceți că ar fi lunetiști printre copaci?

Ne pune întrebarea asta pe un ton atât de lejer, de parcă ne-ar întreba cum este vremea.

— Tu i-ai văzut? șoptește Tyton.

Farley scutură din cap.

— Nu. Dar eu nu văd nimic.

Îl fac atent pe Tyton, atingându-i piciorul cu vârful cizmei mele.

— Dar tu poți să le faci felul, nu?

Mi-aduc aminte ce mi-au spus electricianii ceilalți despre abilitatea lui. Fulgerul cerebral. Tyton poate distruge impulsurile electrice din creierul oricui. Poate omorî pe oricine, fără ca persoana cu pricina să-și dea seama. Fără să lase vreo urmă.

Acum încruntă amarnic din sprâncenele lui negre, care contrastează puternic cu părul vopsit.

— De la distanța asta, cred că aș putea, răspunde el. Însă pe rând. Unul câte unul. Și numai *dacă* sunt inamici.

Tiberias se uită urât la el.

— Cine altcineva să fie acolo?

— Refuz să omor oameni fără un motiv întemeiat, Calore, spune el. Și nu uita că mi-am petrecut aproape întreaga viață în munții ăștia.

— Prin urmare, aștepți să tragă ei primii? zice prințul, mișcându-se foarte puțin într-o parte, dar suficient cât să mă pună la adăpost în spatele umerilor să-i lați.

Tyton nu cedează.

— Voi aștepta ca prințesa voastră magnetroană să-mi zică dacă simte arme cu lunetă în jur.

În timpul ăsta a început să adie vântul, aducând cu el parfumul puternic și înțepător de brad.

Pe de-o parte, sunt de acord cu Tiberias. Suntem expuși aici și cine altcineva, în afara inamicului, ar putea să stea la pândă printre brazii ăia? Dar înțeleg și punctul de vedere al lui Tyton. Știu foarte bine cum este să-ți torni fulgerele într-un om și să simți cum îi iau foc nervii și apoi moare. Într-un fel, parcă mori și tu atunci.

— Cheam-o pe Evangeline, murmur eu. Și spune-i lui Davidson. Trebuie să fim siguri.

Tiberias pufnește enervat. Dar nu se opune. Ba chiar vrea să se ducă după Evangeline.

Vântul bate mai tare, mângâindu-mi obrajii cu ace de brad, moi ca niște degete de zână. Încerc să prind unul, dar îmi scapă și zboară de lângă mine.

Imediat începe să crească în aer, chiar sub ochii mei. Și se transformă într-un brad tânăr. Și străpunge unul dintre soldați înainte ca noi să apucăm să reacționăm în vreun fel.

Nu suntem atacați cu o ploaie de gloanțe, cum ne-am fi așteptat. Ci cu rafale violente de ace de brad. Îl lovesc pe Tyton în față, dărâmându-l de pe camionul distrus. Se rostogolește pe drum, se lovește cu capul de asphalt. Reușește să se ridice într-un genunchi, dar își pierde echilibrul și cade la loc. Eu ridic mâna ca să-mi acopăr ochii și mă ghemuiesc. Simt cum mii de ace mă zgârie pe părțile expuse ale corpului. Și acolo unde cad, acele astea prind rădăcini, iar din rădăcini țâșnesc trunchiuri. Drumul-Șoimului pârâie și camioanele scot gemete îndurerate când sunt împinse încolo și înapoi de pădurea asta care crește printre noi. Mișcările drumului mă dezechilibrează și mă agăț de camionul din spatele meu ca să nu cad.

Tiberias nu stă pe gânduri. Aruncă o minge de foc, care arde brazii din jurul nostru. Vârtejurile de cenușă acoperă luminile de pe drum, îmi înțepă ochii.

Văzduhul se cutremură de la zgomotul de metale zdrobite și sticlă spartă. Evangeline și echipa ei s-au săturat să mai piardă timpul. Turtesc toate camioanele din calea lor, transformându-le în niște băltoace solide de fier și oțel. Camioanele încă în stare de funcționare își ambalează motoarele, răcnesc asurzitor și se năpustesc înainte, luptându-se cu rădăcinile și crengile vii. Evangeline face un salt prin fumul gros și se urcă pe caroseria unui camion. Se aud focuri de armă, dar gloanțele trase sunt deviate de abilitatea ei și cad departe.

Scuturi albastre apar pe ambele părți ale drumului, mari și străvezii în fumul și cenușa din jur. Davidson ține pumnii întinși ca să le controleze pe fiecare. Gloanțele trase acum se izbesc de scuturile lui. Nu le pot străpunge. Armele de foc nu au nicio putere asupra noastră.

— Tyton! strig eu, căutând electriconul din priviri. Omoară-i, Tyton!

Se ridică în picioare, se clatină și dă de mai multe ori din cap. Încearcă să se dezmeticească. Se proptește de cel mai apropiat camion.

— Lasă-mă o clipă! țipă el, scuturând iarăși capul.

Tot nu-i vedem pe teroriștii ascunși printre copaci. Probabil că sunt verdieni. Flăcările lui Tiberias cuprind brazii de pe drum, șerpuiesc în jurul lor ca niște șerpi, încercând să devoreze fiecare copac imediat ce răsare. Gărzile lui din Casa Lerolan aleargă printre trunchiuri, atingându-le. Iar brazii explodează în nori de scoarță și ace.

— Urcați-vă în camioane! urlă Davidson, reușind să acopere tot haosul.

Încă nu dă drumul scuturilor, care ne apără de ploaia de gloanțe.

— Trebuie să coborâm de pe munte!

Trag aer în piept și îmi fac curaj. *Concentrează-te*. Este noapte și nu am cum să văd norii adunați pe cer. Dar îi simt.

Sunt nori de furtună. Cumulonimbus. Cresc la porunca mea, sunt gata să lovească.

Cineva îl trage pe Tyton în camionul care trece pe lângă noi și îi prinde centurile de siguranță. Din mijlocul drumului, Tiberias își direcționează infernul către pădurea ucigașă, care vrea să ne imobilizeze pe stânca asta, ori să ne arunce de pe ea. Ceilalți membri ai detașamentului nostru fac tot ce le stă în putere ca să se ferească de atacul brazilor sau ca să-i distrugă, curățând drumul din fața camioanelor care ne pot scoate de aici.

Am senzația că inima o să-mi fractureze coastele – atât de tare îmi bate. Iar adrenalina îmi vinuește prin sânge, de am impresia că o să explodez. Mai trag o dată aer în piept, mai adânc decât data trecută, și îmi ridic mâinile cu palmele deschise. Declanșez furtuna. Două fulgere lovesc brazii de pe

marginile drumului. Copacii sunt spulberați. Din ei țâșnesc tăciuni aprinși. Trunchiurile se prăbușesc în ierburi. Și ierburile iau foc. La început, flăcările alea sunt mai mici, mai timide. Apoi devin uriașe. Alimentate de forța unui prinț Calore.

Din stânga noastră nu se mai trage câteva secunde – suficient însă pentru Davidson, care aruncă unul dintre scuturi și se urcă în camionul din spatele aceuia în care se află Evangeline. Cele șase vehicule gem de soldați – pe unii îi cunosc, pe alții nu. În costumele lor negre, toți par niște gândaci care se îngrămădesc pe o piatră în mijlocul unui râu învolburat.

Tyton atârnă agățat de o latură a camionului lui Evangeline. Are un braț prins în centurile de siguranță. Camionul trece pe lângă Tiberias și Tyton îi întinde mâna liberă. Prințul nu stă deloc pe gânduri, o apucă și se saltă sprinten în camion. Urmez eu.

La aterizare mă izbesc cu putere de podeaua dură a platformei. Sunt înghesuită între Tiberias și Tyton. Evangeline este în picioare lângă noi. Și-a sudat cizmele din metal de corpul camionului, putând astfel să stea fără griji, în pofida vitezei din ce în ce mai mare. Strânge pumnul și îndepărtează ultimul morman de fiare din calea noastră. Îl aruncă departe, pe stânci. Peste noi plouă cu mii de cioburi.

Davidson renunță și la al doilea scut. Dar, în fracțiunea aceea de secundă, convoiul nostru este lovit de o altă rafală de gloanțe. Câteva ricoșează din plăcile de metal de lângă capul meu. Adrenalina îmi alungă toată spaima. Mă țin bine de marginea camionului și mă lipesc cu totul de oțelul lui rece. O mulțime de flăcări aleargă pe lângă noi, apărând latura dinspre munte a camionului. Tiberias coordonează focul, distrugând orice ne stă în cale. Ne repezim înainte și luăm virajele alea strânse cu o viteză amețitoare.

— Sunt mai mulți printre copaci, mârâie Tyton, strângând din dinți în fața rafalelor puternice de vânt.

Strânge ochii, încercând să vadă cât mai departe prin bezna din jur. Știu ce face, cu toate că eu sunt incapabilă de așa ceva. Tyton vrea să intre în contact cu mințile teroriștilor, vrea să le simtă – la fel cum eu simt furtuna. Clipește o dată, clipește de două ori. Îi ucide pe toți aceia la care ajunge, îi distruge cu furia electricității pe care le-o introduce în creieri. Parcă îi și văd pe teroriști cum se prăbușesc pe covorul de ace al pădurii, parcă le și văd trupurile zvâcnind sălbatic, cuprinse de convulsiile dinaintea morții.

Eu îmi arunc fulgerele asupra brazilor, printre trunchiurile și crengile lor. Strălucirea orbitoare luminează pădurea atât cât să vedem formele copacilor doborâți și siluetele teroriștilor care fug de acolo. Cel puțin doisprezece.

Lăsăm în urmă cotiturile ascuțite și stâncile, iar Drumul-Șoimului mai merge drept încă vreun kilometru și jumătate. Celelalte camioane urlă în

spatele nostru, înghițind distanța asta în cursa lor nebună spre poalele muntelui. Împreună cu noi aleargă focul și furtuna, cei doi îngeri păzitori cu aripi funeste.

Devin vag conștientă de apariția altor motoare. Nu la fel de puternice precum ale camioanelor, dar la fel de rapide. Și vehiculele dotate cu motoarele astea se apropie de noi cu viteză turbată.

Prima motocicletă țâșnește mârâind dintre copaci. Singurul ei far împrăștie o lumină orbitoare. Teroristul de pe ea este un individ mărunț, cu mâini și picioare îngrozitor de subțiri, armură și ochelari de protecție. Individul ăsta este fie incredibil de curajos, fie incredibil de prost, pentru că urcă cu motocicleta pe un bolovan uriaș și zboară de acolo pe deasupra drumului.

Evangeline dă din mâini. La acest ordin al ei, motocicleta se face fărâme.

Însă uite că Evangeline nu mai este singurul magnetron de aici.

Teroristul nu cade din șaua motocicletei, care se reface imediat sub el și își continuă saltul peste capota camionului. Din zbor, individul mărunțel aruncă ceva. Un ceva din oțel, probabil, pentru că sclipește în întuneric. Un ceva iute ca un glonț ieșit pe țevă.

Vântul este tăiat de lamele ascuțite ale cuțitelor care dansează prin aer. Toți trei ne ferim din calea lor: Tiberias, Tyton și cu mine. Dar unul mă zgârie pe umăr. Costumul mă salvează de la o rană urâtă, dar tot mă ustură ca naiba. Îmi mușc tare buzele, înăbușindu-mi scâncetul de durere.

Motociclistul aterizează în cealaltă parte a drumului. Cele două roți derapează prin țărână când individul se rotește ca să se năpustească din nou asupra noastră. Însă se izbește de un zid albastru și diafan, cade pe spate sângerând, iar motocicleta se îndoiaie sub el.

Davidson își mișcă scutul în fața noastră, încercând să-i blocheze pe ceilalți motocicliști care se reped la noi dintre copaci. Unii cad la pământ, cuprinși de spasme, atunci când Tyton pune stăpânire pe ei. Noi, ceilalți, facem tot ce putem ca să ajungem cât mai repede în câmpie, în loc deschis. La avanpost, unde vom găsi întăriri, unde vom fi în siguranță. Montfortezii cu sânge nou ne protejează convoiul, respingând atacurile inamice cu toate abilitățile lor. Focul lui Tiberias a cuprins brazii, iar cenușa lor se cerne peste noi ca o ninsoare deasă, acoperindu-ne cu un strat de pulbere alb-cenușie. Îmi trimit fulgerele spre cer, convinsă că bubuiturile lor puternice îi vor speria pe teroriști și îi vor face să se refugieze printre copaci.

Este întuneric și nu prea pot să-i disting așa cum aș vrea. În orice caz, nu seamănă cu argintii pe care cu știu eu – argintii cu straie scumpe, armuri lustruite și bijuterii strălucitoare. Nici măcar nu sunt îmbrăcați cu costume care să semene cu uniforme simple și sobre purtate în timpul

antrenamentelor. Nu, argintii ăștia sunt diferiți – hainele lor sunt peticite, armele și echipamentele lor nu se potrivesc între ele. Îmi amintesc foarte tare de membrii Gărzii Stacojii, înveșmântați în zdrențele alea roșii, uniți doar prin culoare și țel.

Motocicletele dispar în tufele fumegânde. Farurile lor mai bâțâie de câteva ori, apoi se fac nevăzute. Vreau să intru în contact cu motoarele, să pun mâna pe ele cât încă mai pot. Însă mă pironeste locului un alt huruit, un zdrăngănit asurzitor care se apropie tot mai mult de noi.

Îmi clatină dinții în gură.

Și din cenușă țâșnesc niște monștri cu capete lătoase și uriașe, cu coarne îndreptate în jos. Zeci de astfel de monștri fac să se cutremure pământul sub copitele lor. Și pufăie și zbiară și tot vin și nu se mai termină. Cireada asta turbată ne lovește convoiul, răstoarnă toate camioanele, fără să-i pese nici de gloanțe, nici de foc, nici de fulgere și nici de cuțite. Monștrii ăștia sunt prea puternici, prea de pe altă lume. Au pielea groasă, mușchi și mai groși, oase ca niște armuri vii. Îl văd pe unul cum primește un glonț fix în frunte și își continuă atacul, sfâșiind metalul cu coarnele așa cum noi rupem o bucată de hârtie. Nici nu mai sunt în stare să țip.

Monștrii ne răstoarnă camionul de pe drum. Noi ne răsturnăm odată cu el. Mă lovesc rău de tot și simt gust de sânge în gură. Cineva mă apasă pe gât, țintuindu-mă la pământ. Printre șuvițele de păr căzute în ochi, reușesc să văd camionul care plutește pe deasupra noastră. Dar o văd și pe Evangeline, cu mâinile ridicate și pumnii strânși. Își ia avânt și azvârle camionul drept în cireada de creaturi turbate. Acestea dau ocol, apoi atacă din nou. Privirile lor sălbatice îmi spun că sunt controlate de un animos argintiu.

Mă sprijin de brațul lui Tiberias și mă ridic în picioare. La câțiva metri de noi, Farley stă într-un genunchi și trage cu mitraliera. Gloanțele ei n-au absolut niciun efect asupra bestiilor care aleargă spre noi.

Scrâșnind din dinți, îmi arunc fulgerele albe și roșii în calea lor. Dihăniile se dau înapoi îngrozite – înseamnă că și-au păstrat firea de animal, în pofida celor care le controlează acum. Câteva încearcă să treacă prin cascada mea de fulgere. Zbiară de durere și se prăbușesc unele peste altele, formând movile de trupuri uriașe, cuprinse de spasme.

Instinctele mele sunt mai puternice decât frica, așa că încerc să ignor zgomotele astea oribile și mijesc ochii ca să văd mai bine prin întuneric. Mă mișc fără să gândesc: pașii și mâinile mele sunt la fel de iuți ca fulgerele care îmi străbat tot trupul. Atât de concentrată sunt, că abia dacă bag de seamă senzația urâtă care mă cuprinde treptat, ca un fel de greutate care îmi apasă umerii. La început mai încet, așa că o confund cu epuizarea.

Numai că fulgerele mele slăbesc, nu mai sunt la fel de strălucitoare. Nu mai

sunt la fel de ușor de controlat. Încep să pâlپâie slab atunci când lovesc un alt terorist. Acesta cade, dar se ridică imediat și întinde pumnul strâns spre mine.

Forța abilității lui mă doboară în genunchi și îmi pierd toată electricitatea. Nu mai am scânteii, nu mai am foc, sunt ca o lumânare stinsă.

Nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc.

Nu mai pot să lupt.

Tăcere, strigă o voce în mintea mea. Mă răpune o durere pe care o cunosc atât de bine. Mă copleșește o spaimă cumplită dintr-un trecut pe care speram să nu-l rețrăiesc.

Măinile inerte mi se îngroapă în țărâna rece. Icnesc fără vlagă. Nici vorbă să mă pot apăra, abia dacă sunt capabilă să mă mișc. Mă amețește teama și mi se întunecă o clipă vederea. Simt iarăși la mâini și glezne cătușele din Piatră Tăcută, care m-au ținut prizonieră în spatele unei uși încuiate. Care m-au legat de un rege fals, care m-au osândit la o viață ca o moarte lentă.

Argintiul se apropie țațoș de mine și zgomotul pașilor lui îmi bubuie în urechi. Aud hârșăitul metalic al cuțitului scos din teacă, cu care intenționează să-mi taie gâtul. Lama strălucește roșu în noapte, reflectând flăcările din jur. Argintiul cu chip alb rânjește la mine, mă apucă de păr și îmi dă capul pe spate. Vreau să mă opun, vreau să mă lupt cu el. Ar trebui să-mi scot pistolul din tocul de la șold. Numai că mâinile mele refuză să se miște. Chiar și inima îmi bate mai rar. Nici măcar să țip nu pot.

Tăcerea copleșitoare și teama cumplită m-au transformat în stană de piatră. Tot ce mai pot eu să fac acum este să privesc cum sunt ucisă. Lama înghețată a cuțitului îmi atinge pielea, provocându-mi o senzație de arsură.

Argintiul se uită lacom la mine. Îi atărnă câteva șuvițe slinoase de sub eșarfa înfășurată în jurul frunții. Nu-mi dau seama ce culoare are, deși nu cred că mai contează acum culoarea.

Și, chiar atunci, îi explodează fața. Mă împroașcă un val de fragmente de os și bucăți de carne. Apoi trupul argintiului se prăbușește peste mine și imediat simt din nou impulsul năvalnic al electricității. Fără să mă întreb ce și cum s-a întâmplat, mă zbat și ies de sub cadavrul amuțitorului, chiar în momentul în care începe să-i picure sângele și să-i cadă dinții spartii în părul meu.

Cineva mă apucă de subraț și mă târăște mai departe. Nu mă opun, pentru că sunt încă în stare de șoc, sunt încă paralizată de spaimă, sunt incapabilă să fac și altceva decât să dau anemic din picioare. De mai departe, Farley aruncă priviri ucigătoare spre cadavrul argintiului. Observ că încă mai are pistolul ațintit spre el.

— Nu te mai zvârcoli atâta, eu sunt, îmi spune o voce gravă.

Îmi dă drumul la câțiva metri distanță de locul unde era să mor. Mai bine zis, mă trântește. Gâfâind, Tiberias face un pas în spate și se uită la mine cu

ochi mari, care sclicesc în lumina difuză. Mă examinează cu atenție, să vadă dacă am pățit ceva.

Ridică-te, îmi zic eu. Saltă-te naibii în picioare.

Măcar de-aș putea. Măcar de mi-ar fi atât de ușor să-mi scot din minte amintirea Pietrei Tăcute. Îmi frec palmele foarte încet, chemând scânteile. Trebuie să le văd. Trebuie să mă conving că nu au dispărut din nou.

Îmi ating gâtul, după care îmi privesc degetele. Sunt pline de sânge. Sângele meu.

Tiberias se uită la mine fără să vorbească. Fără să clipească.

Mă uit și eu la el și îl fac să-și întoarcă privirea și să se îndepărteze de mine. Îmi vin în fire și îmi dau seama că mă aflu cumva la adăpost. M-a trântit în spatele camioanelor, care îmi oferă o oarecare protecție. De jur-împrejurul meu, soldații montfortezi se regrupează. Davidson merge printre ei. Văd că are o dâră de sânge pe un obraz. Și pare scârbit – atât de el însuși, cât și de teroriștii care ne atacă.

Mă sprijin de camionul de lângă mine și mă ridic încet în picioare. Bătălia se dezlănțuie în fața mea, iar dihăniile alea îngrozitoare pufăie și hârâie și calcă totul în picioare, împotrivindu-se propriei lor firi și stăpânilor argintii.

O plasă de fulgere albe se înfiripă în fața lor, ca un gard care încearcă să le oprească. Animalele scutură din capete, cuprinse de o spaimă ilogică. Cunosc sentimentul ăsta.

— Bietele de ele, murmură Tyton, oprindu-se lângă mine.

Le privește cu milă, cuprins de o tristețe pe care eu nu o înțeleg. Când una vrea să-l atace, Tyton clipește o singură dată și matahala se prăbușește la pământ.

Teroriștii se întorc. Motocicletele lor zbiară și saltă printre brazii tot mai rari. Evangeline și verii ei se luptă cu ceilalți magnetroni ca să le ia vehiculele astea diabolice.

Eu mă țin cu o mână de piept, iar cu cealaltă încerc să prind motocicleta care sare peste drum. Urmăresc cu privirea undele electrice din motorul ei. Mă opintesc și le simt cum se sting, una câte una. Se produce apoi o explozie. Și gata. A încetat să mai funcționeze.

Motociclistul se răsuțește uluit în șa, fără să priceapă ce l-a pălit. Gâfâi de pe urma efortului, dar mă ocup și de motocicleta următoare. Și de cea din spatele ei. Și tot așa. Le opresc pe rând așa cum le prind – fie pe jos, fie în plin salt.

Soldații noștri se reped asupra teroriștilor. Probabil că au primit ordine să-i captureze vii. Îl văd pe Davidson ferecându-l pe unul într-o cușcă făcută din scuturile lui albastre, pe care omul ăla nu le poate dărâma.

Evangeline a pornit după unul dintre magnetronii slăbănogi și îl trântește

acum la pământ. Magnetronul vrea să se dueleze cu ea și se apucă să învârtească iute prin aer două arme din metal, care seamănă suspect de bine cu bastarzii care ar fi ieșit din împerecherea unei săbii cu un bici. Numai că Evangeline este mai rapidă. Și mai diabolică. Armele slăbuțului magnetron nu se pot măsura cu pumnalele ei, care-i străpung trupul în zeci de locuri. Abilitatea lui Evangeline este mult prea puternică pentru el și nu reușește să-i facă față. Evangeline Samos nu-i datorează supunere lui Davidson și nici nu are strop de compasiune pentru suferințele semenilor ei. Așa că îl face bucăți pe terorist, lăsându-l să zacă sub cerul înstelat, într-o baltă uriașă de sânge argintiu.

Dealurile de la poalele muntelui au miros și gust de moarte din cauza cenușii și a sângelui de două culori. Dar mi s-a tăiat răsuflarea și trebuie să inspir aerul ăsta păcătos.

Teroriștii rămași știu că au pierdut lupta, așa că se îndepărtează pe motocicletele lor și dispar pe coclaurile alea. Odată cu ei dispare și puterea lor asupra animalelor, care se potolesc dintr-odată. Fac stânga împrejur și o iau la goană spre pădure, lăsând în urma lor doar cadavre și tufe strivite.

— Erau bizonii ăia care trăiesc la voi? gâfâi eu, uitându-mă la Davidson.

Premierul dă încrunțat din cap și eu îmi înghit replica sarcastică. Adevărul este că încă mai simt în stomac friptura de bizon, grea ca plumbul.

În zare se văd alte faruri sclipind în câmpie. Strâng pumnii, așteptând un al doilea atac.

Însă Tyton pune mâna pe brațul meu ca să mă liniștească.

— Sunt camioanele militare de la Dumbrava Desfrunzită. Ne-au venit întăririle.

Mă cuprinde o ușurare fără margini și mă relaxez. Oftez prelung. Mișcarea asta îmi trimite un junghi în rana de pe spate. Tresar și scrâșnesc de durere și duc mâna acolo. Tăietura este mare, dar nu prea adâncă.

De la câțiva metri de noi, Tiberias mă urmărește cum îmi fac inventarul rănilor. Își dă seama că mă uit la el și se întoarce cu spatele.

— Îți aduc un tămăduitor, mormăie el, îndepărtându-se de mine.

— Da, știm, ai făcut buba. Te-a auzit toată lumea cum te vaiți. Dacă ai terminat să-ți plângi de milă, pune mâna și ajută-mă!

Trântită la pământ și cu fălcile încleștate, Farley îmi face semn cu o mână. Arma zace pe jos, înconjurată de cartușe goale. Unul dintre ele mi-a salvat viața.

Farley se sprijină într-un cot, cu grijă ca nu cumva să-și miște piciorul drept.

Pentru că genunchiul ei stă... cum nu trebuie să stea.

Mă ia cu amețeală. Am văzut la viața mea tot felul de răni și traumatisme,

dar mi se întoarce stomacul pe dos când mă uit la cât de sucit îi este genunchiul și cât de aiurea este poziția în care îi stă gamba. Imediat uit de toată durerea din mușchi, de sângele de pe umăr, ba chiar și de atingerea Tăcerii și mă reped la ea.

— Nu te mișca! spun eu ca proasta.

— Să mori tu? mârâie Farley, strângându-mi tare mâinile într-ale ei.

Iris

Munții prăpăstioși, care ascund capcane mortale la fiecare pas, protejează orașele din vale de atacurile armatelor inamice. Brazilii cu trunchiuri groase sunt obstacole de netrecut în calea oricărui camion s-ar aventura s-o apuce pe drumurile păzite de ei. Ca să nu mai pomenesc de altitudine, care îi descurajează din primul moment pe cei care și-ar pune în minte să facă alpinism până în fâlcile cetății. Probabil că oamenii de aici se simt în siguranță în fortăreața aceasta a stâncilor și a cerului. Probabil că se simt la adăpost aici, pentru că nicio armată din lume nu poate nădăjdui să ajungă până la poarta lor. Însă ceea ce ne întărește ne poate și doborî uneori.

Iar Montfortul nu face excepție.

Aterizăm lângă frontiera lor estică, pe teritoriul Preriei. Avionul nostru nu are niciun însemn, plus că l-am vopsit auriu, culoarea specifică Preriei. Se contopește acum cu ierburile înalte, care se unduiesc ca niște valuri în soarele dimineții. Nu ne observă nimeni apariția. Zborul a fost unul prudent, mai întâi prin regiunile sălbatice din Ținutul Lacurilor și apoi pe deasupra pustietăților de aici. Moșiile peste care stăpânesc lorzii Preriei sunt mult prea întinse, iar ei nu se obosesc să și le păzească așa cum se cuvine. Plus că sunt ocupați cu propriile lor probleme. Prin urmare habar nu au că am intrat pe teritoriul lor. Nu știe nimeni că suntem aici.

Cu excepția teroriștilor, firește.

Implicarea lor este vitală pentru noi. Trebuie să scoată din Ascendant cât mai mulți oameni. Cu ceva noroc, printre aceștia va fi și TiberiasCalore. Maven zice că fratele lui nu scapă nicio ocazie să ia parte la vreo bătălie. *Să facă pe grozavul*, mi-a zis el cu dispreț atunci când am vorbit despre asta. Nu am de unde să știu care este adevărul. Nu îl cunosc pe prințul exilat. Nu l-am întâlnit niciodată pe TiberiasCalore. Însă Ținutul Lacurilor nu este o țară de ici, de colo. Am strâns informații atât despre el, cât și despre ceilalți membri ai familiei regale. În fond, ne-au fost dușmani mai bine de un secol. Iar rapoartele agenților noștri ne-au dezvăluit un prinț cu o personalitate întru totul predictibilă. Educat să devină comandant de armate, la fel ca tatăl lui. La cheremul obligațiilor sale și al așteptărilor celorlalți. Modelat în așa fel încât să pună coroana mai presus de orice altceva. Cred că aceasta este trăsătura comună a celor doi frați. Asta și o anumită față roșie.

Mă văd nevoită să fiu de acord cu părerea lui Maven. Dacă Tiberias se află

aici ca să negocieze cu Montfortul, să consolideze alianța lor, cu siguranță că va încerca să se afirme ca să le câștige încrederea. Și ce metodă mai bună ar avea, dacă nu să lupte pentru ei?

Teroriștii ne așteaptă la locul stabilit de comun acord, o colină de pe care se vede totul în jur. Poartă măști și ochelari de protecție și stau călare pe motociclete vechi, care scuiă fum. Toți sunt argintii. Surghiuniți de pe pământurile lor atunci când au dispărut regatele din regiunea munților. Depozați de drepturile dobândite prin nașterea în familii de lorzi și cârmuitori. Sunt mai numeroși decât noi, dar nu mă tem. Sunt o luptătoare, crescută și instruită de cei mai redevabili acvatici din regat. Iar cele cinci gărzi ale mele sunt la fel – puternice, nobile și de nădejde.

Jidansa este și acum alături de mine, gata să mă slujească și să mă protejeze. Are grijă să se interpună între mine și orice terorist care ar încerca să se apropie prea mult.

Îmi țin capul în piept, ca să nu-mi vadă prea bine chipul. Teroriștii sunt o castă izolată și probabil că nu au de unde să cunoască o prințesă lacustră ajunsă regină a Nortei, dar este mai bine să mă feresc. Vorbesc ceilalți în locul meu, recapitulând toate detaliile învoielii.

Echipa mea nu are decât șase membri și fiecare ne urcăm pe motociclete, în spatele câte unui terorist, ca să ne transporte în celălalt capăt al câmpiei. Ei cunosc ținutul mai bine decât oricare dintre noi și nici măcar nu suntem obligați să apelăm la umbrele din Casa Haven ca să ne camuflăm. Nu încă.

Cu fiecare secundă care trece ne apropiem și mai mult de munți. N-am mai văzut munți din ăștia care să semene cu un zid înălțat până la cer. Teama ar vrea să-mi destrame hotărârea, însă eu nu-i permit. Strâng din ochi ca să văd mai bine, mă concentrez la ce am de făcut și nu mă mai gândesc la altceva.

Orele se scurg, una după alta, iar eu îmi repet planul în minte. Trec în revistă fiecare obstacol pe care îl am de depășit.

Să trec granița.

Foarte ușor. Teroriștii cunosc bine drumurile și unghiurile moarte de pe teritoriul Montfortului. Merg paralel cu cursul unui pârâu, printr-o pădure deasă de brazi, și doar atunci când începem să urcăm pe dealurile submontane îmi dau seama că am ajuns în cealaltă parte a hotarului invizibil care desparte Prerie de Montfort.

Să plătesc drumul.

Colierul de nestemate îmi aparține. Safire și diamante montate în argint. Sunt amenințată cu arma, așa că renunț la el. Umbra din Casa Haven, o santinelă tânără și îndesată, împrumutată de la Maiestatea Sa, soțul meu, renunță la ceva mult mai prețios. Războiul civil izbucnit în Norta i-a divizat neamul. Conducătorul casei sale a trecut de partea lui Tiberias, dar

majoritatea rudelor au rămas alături de Maven. Admirabil lucru să îți alegi țara și regele în detrimentul familiei. Mai ales dacă regele respectiv este MavenCalore.

Nu poartă masca de santinelă, semn că a abandonat tradiția cagulelor negre. Pare o ființă omenească fără aia pe față. Ochi albaștri, păr roșu care sclipeste în lumina soarelui. Santinela Haven le dă teroriștilor indicații clare despre locul aflat la câțiva kilometri mai la nord, unde vor fi parașutate proviziile și echipamentele aduse special pentru ei: lăzi cu alimente, bani, baterii, precum și arme și muniție. Teroriștii se grăbesc să plece după ce ne-au dus pe versantul estic al muntelui. Nu le-am văzut fețele. Dar am observat că unul este blond, pentru că i-au ieșit câteva șuvițe de sub eșarfa cu care și-a înfășurat capul.

Să mă cațăr.

E simplu să trec peste cascadele care sunt ca niște scări mișcătoare. Mă folosesc de apa lor ca să trecem peste stâncile de aici. Am început să le număr, dar sunt atât de multe că le-am pierdut șirul. Însă trebuie să recunosc că ne este cam dificil atunci când mergem contra curenților. Îmi unesc talentul cu al altui acvatic – Laeron, din Casa Osanos din Norta – și reușim să ajungem toți șase în valea înaltă tocmai când stelele se aprind deasupra noastră. Pentru că aerul de aici este rarefiat, încep să am probleme de respirație și să merg din ce în ce mai greu. Însă nu-mi este străin efortul fizic. Doar din copilărie mă antrenez în Citadela Lacurilor.

Bărbatul Haven are mâinile libere și zvâcnește din degete. Ne face invizibili, ca să ne putem mișca în voie printre brazi. Ce ciudat mi se pare să mă uit în jos, la picioarele mele, și să nu văd decât iarbă. Bine că nu trebuie să-l mai văd pe Rydal, oțelitul din Casa Rhambos, al cărui corp este încovoiat de cele două cadavre legate de umeri. Alt amănunt al planului meu. Un amănunt macabru.

Alung din nou fiorul fricii.

Ne începem ascensiunea departe de oraș și o luăm de la nord la sud, către râul ale cărui ape sunt zăgăzuite în vale, unde se află Ascendantul, creând un lac cu o formă neregulată. Când ajungem pe malul pustiu, simt cum parcă mi se ridică o greutate de pe suflet. Ne cufundăm toți șase la fundul lacului, nelăsând nicio urmă a trecerii noastre pe acolo.

Mă concentrez la curentul care curge prin albie. Laeron face așa cum am stabilit. În jurul capetelor noastre se formează cununi din bule mici de aer, care ne permit să respirăm. Ăsta-i un truc vechi de acvatic, pe care și un copil ar fi în stare să-l facă. Așa că trecem neobservați, duși de curent. Este aproape beznă aici, dar am toată încrederea în apă. Ultimul kilometru îl străbat într-o tăcere nefirească, întreruptă doar de zgomotul respirației și bătăile puternice

ale inimii.

Lacul de lângă capitala montforteză Ascendant este adânc și plin de pești. O dată sau de două ori tresar speriată când mă ating solzii vreunuia mai curajos. Dar nu-l bag în seamă și mă concentrez la următoarea etapă a planului meu. Există câteva moșii care dau spre lac și ne ascundem după docurile lor. Eu ies prima la suprafață – adică îmi ridic doar ochii peste nivelul apei. După atât de multe ceasuri în pustietate și sub apă, mă orbesc chiar și luminile scăzute ale orașului. Dar nici nu clipesc, nici nu mă mișc. Îmi forțez ochii să se adapteze cât mai repede. Avem un program de respectat, încă nu sună nicio alarmă. Nicio sirenă. *Bravo*. Santinela Haven ne acoperă iar cu mantia de umbre atunci când ieșim din apă, dar nici măcar el nu poate să ascundă urmele ude pe care le lăsăm pe străzi. Asta cade în sarcina mea și a lui Laeron. Ne folosim abilitățile ca să storcem din noi și ultima picătură de apă. Apoi iau bălțile formate în jurul nostru și le arunc în șanțurile sau pe tufele din apropiere. Ca să nu lăsăm nicio urmă.

În timpul zborului spre Prerie am studiat harta primită de la Bracken și am memorat planul orașului Ascendant. Nu-mi place că atât de mult din planul meu se bazează pe informațiile primite de la un străin. Însă trebuie să am încredere în ele, deși un singur neadevăr cât de mic ne-ar putea aduce un eșec catastrofal. Chiar dacă mi se pare haotică această capitală a Montfortului – un talmeș-balmeș de străzi și praguri înșirate de-o parte și de cealaltă pe fundul văii –, am reușit să descopăr cel mai scurt drum de la lacul ăsta blestemat până în locul unde sunt ținuți copiii lui Bracken.

Spionii din Piedmont ne-au spus că nu sunt închiși în palat, ci într-un observator astronomic.

De la adăpostul uliței întunecate și tăcute, mă uit în sus, spre clădirea cu o uriașă cupolă, aflată pe coasta muntelui.

Mi se înmoaie picioarele numai când mă gândesc că trebuie să urc alte sute de metri. Dar pornesc la drum, încercând să respir regulat. Inspir pe nas – pășesc o dată; expir pe gură – pășesc o dată.

În ciuda *bagajului* său suplimentar, oțelitul nu are probleme la urcuș. Iar santinela Haven este mai antrenată decât oricare dintre noi: a fost pregătită să-l apere pe rege și pe familia acestuia, prin urmare este într-o formă fizică excelentă. La fel și Laeron. Nu-mi place că trebuie să am încredere într-un nortan și cu atât mai puțin îmi place ideea de a fi însoțită de trei, dar nu am avut încotro. Din considerente politice, echipa noastră a fost formată dintr-un număr egal de nortani și lacuștri.

Încredere totală nu am decât în Jidansa. Celălalt lacustru mă calcă pe nervi rău de tot. Nu pot să-l sufăr pe Niro din neamul Eskariol, însă avem mare nevoie de talentele lui. Este tămăduitor, un tămăduitor ieșit din comun.

Pentru că o persoană înzestrată cu harul de a salva vieți nu ar trebui săucidă cu atâta plăcere.

Îi aud respirația sacadată în spatele meu. Chiar dacă mă bucur că avem cu noi un tămăduitor atât de bun, mi-aș fi dorit să nu fi fost nevoie de el. Pe Niro se pare că-l încântă nespuse de tare toate rănilor pe care trebuie să le vindece.

— Cu ceva noroc, nu vor fi observați până la prânz, șoptește el. Voi lucra perfect.

Are o voce blândă, mieroasă. Niro se trage dintr-o familie veche de diplomați, la fel de pricepuți la tămăduirea alianțelor politice cum sunt și la lipitul oaselor rupte.

— Taci, îi șoptesc eu.

Parcă prezența lui mi se pare mai rece decât aerul muntelui.

Bineînțeles că Ascendantul este apărat. Drumul este plin de patrulare și posturi de pază, dar mult mai puține decât în Ținutul Lacurilor sau în capitala Nortei. Prostovonii aștia de montfortezi au senzația că munții și secretele lor sunt îndeajuns ca să-i ferească de pericole.

Mă uit peste umăr, spre cealaltă parte a văii. Părul împletit mă șfichiuieste peste spate. Pe culmea cealaltă, înconjurat de alte proprietăți și edificii guvernamentale, se înalță palatul premierului. Stele pe cer și lumină la balcoane, ferestre și terase.

Mare Barrow este înăuntru. Fetița cu fulgerele, care are harul de a ieși teafără din orice necaz.

Când am cunoscut-o, în Archeon, mi s-a părut o curiozitate absolut încântătoare. Fetița roșie încătușată de regele argintiu, care era prizonierul ei în aceeași măsură în care ea era prizoniera lui. Nu voi pretinde că înțeleg cum de i-a luat mințile lui Maven, dar presupun că maică-sa nu-i străină de asta. Nicio persoană întregă la minte nu poate duce o viață întregă o asemenea obsesie. Și nici nu-i vorba de dragoste. Pentru că nicio persoană capabilă de acest sentiment nu s-ar purta așa cum se poartă el.

Sigur, niciodată nu mi-a trecut prin cap că am să mă căsătoresc din dragoste. Nu sunt naivă. Părinții mei au ajuns cu timpul să se iubească și să se respecte, iar eu speram să am parte măcar de același lucru. Deșartă speranță, însă, când este vorba despre Maven. Am încercat să mă uit de câteva ori în inima lui și am ajuns la concluzia că inima lui este moartă.

Dacă nu ar trebui să-i salvăm pe copiii lui Bracken, dacă nu aș dori să îmi păstrez coroana de regină a Nortei, m-aș putea gândi s-o ucid pe Mare Barrow. Dar nu din gelozie, ci în speranța că așa i s-ar mai limpezi mințile lui Maven. Acum ea îl motivează, ea îl ademenește. Dar, totodată, ea este și slăbiciunea lui. Și am nevoie să fie slab. Am nevoie să nu gândească rațional.

Așa cum a spus mama, MavenCalore va avea de pătit.

Toți vor avea.

Contingentul militar a plecat acum zece minute. Camioanele lor au urcat muntele zbierând. Încă mai aud ecourile lor, reverberând prin străzile și ulițele capitalei montforteze. În restul orașului se aud clopotele și sirenele de alarmă. Exact așa cum trebuie. Totul decurge conform planului. Sunt înfășurată în întunericul impenetrabil al santinei Haven, dar tot îmi țiuie urechile.

Gărzile de la observator și-au abandonat posturile ca să dea o mână de ajutor orașului și nu au lăsat în urmă decât doi bieți soldați. Pe timp de noapte, uniformele lor verzi par negre. Se disting limpede în fața coloanelor din feldspat care susțin cupola din sticlă colorată.

În lipsa unui cântăreț sau șoptitor care să șteargă amintirile celor doi soldați, nu avem altă variantă decât să încercăm să ne strecurăm pe lângă ei. Nu-i deloc greu, dar eu tot îmi țin respirația atunci când mă furișez printre coloanele observatorului.

Cei doi soldați păzesc intrarea fără să pară deranjați de sirene. Se vede treaba că sunt obișnuți. Am auzit că atacurile teroriștilor sunt ceva obișnuit și că nu pun în pericol capitala.

— Pe câmpie? zice unul dintre ei, privindu-și camaradul.

Camaradul este o fată, care clatină din cap.

— Ba pe munte. Au atacat câmpia de două ori luna trecută.

Bărbatul zâmbește larg și își vârbă mâna în buzunar.

— Ba pe câmpie. Pun rămășag pe zece gologani.

— Nu te-ai săturat să tot pierzi? îl întrebă fata.

Cei doi râd în hohote, timp în care eu îmi apăs palma pe încuietoarea ușii. Cu cealaltă mână deschid bidonul agățat la șold. Abilitatea santinei Haven nu-mi permite să văd ce fac, așa că trebuie să mă bazez doar pe simțul tactil. Ceea ce complică puțin lucrurile și mă face să mă mișc mai încet.

Apa mi se varsă pe mână, îmi sărută pielea, apoi mi se strecoară printre degete și intră în gaura cheii. Se mulează pe mecanismul dinăuntru, confecționându-mi o cheie.

Îi fac Jidansei un semn cu piciorul. Îmi răspunde cu același gest.

Își folosește abilitatea și rupe o creangă dintr-un copac aflat la câțiva metri de noi. Zgomotul crengii căzute pe asfalt acoperă sunetul ușii care se deschide.

— Au intrat teroriștii în oraș? se sperie fata-soldat.

— Precis! răspunde bărbatul.

Se reped amândoi să vadă despre ce e vorba, permițându-ne să ne furișăm în observator nevăzuți.

Santinela Haven ne ține înfășurați în mantia lui de umbre, ferindu-ne de

eventualele camere de supraveghere.

— Intră Laeron, șoptește acvaticul nortan.

Pentru că nu ne putem vedea, ne rostim pe rând numele.

— Jidansa.

— Rydal.

— Niro.

— Iris.

— Delos, spune santinela din Casa Haven.

Zâmbind mulțumită, închid încet ușa în urma noastră.

Să mă infiltrez în observator. Rezolvat.

Încă nu-mi permit să răsuflu ușurată. Am s-o fac atunci când voi ajunge înapoi acasă cu copiii lui Bracken în siguranță. Deși, chiar și atunci ar fi prematur. Cum ar zice mama, nu trebuie să te culci pe o ureche când mai ai războaie de câștigat. Și evident că acum va izbucni un război în jurul nostru.

Pașii Jidansei răsună ușor în timp ce verifică toate cotloanele încăperii. Durează câteva minute, care nouă ni se par îngrozitor de lungi și tensiunea atinge cote aproape alarmante până la întoarcerea ei. Îi simt zâmbetul în voce.

— Chiar că sunt proști, zice ea. Nu sunt camere de supraveghere. Nici măcar una singură.

— Cum se poate?

Mormăitul ăsta uluit îi aparține lui Laeron.

Scrâșnesc din dinți.

— Poate că nu vor dovezi că țin aici copiii, îi răspund eu, oferindu-i singura explicație care-mi vine în minte.

N-ar trebui să mă afecteze. În vreme de război se comit fapte abominabile, unele chiar împotriva argintiilor. Am aflat asta pe pielea mea.

— Sau nu vor să se știe ce le-au făcut.

Acum înțelegem cu adevărat ce se întâmplă – și ne apucă groaza, de parcă asta ne mai lipsea.

Ridic semeț bărbia, îmi netezesc părul (pe care nu mi-l văd) și îmi îndes suvițele rebele în spatele urechilor.

— Santinelă Haven, acum poți să te oprești.

— Am înțeles, Maiestate.

Mai întâi aud foșnetul plecăciunii pe care mi-o face. Apoi o și văd.

Redevenim vizibili, toți în același timp. Ca și cum am fi stat în spatele unei ferestre murdare de funingine, care s-a curățat ca prin minune. Unii, cei mai mulți, își privesc mâinile, picioarele, vor să se convingă că nu mai sunt invizibili. Însă Niro se holbează la mine. Pare mai palid în lumina difuză, filtrată prin cupola din sticlă, lumină care îi acoperă obrajii cu pete de un verde bolnăvicios. Privirea lui mi se pare provocatoare sau, poate, doar

amuzată. Nu-mi convine niciuna dintre variante.

— Pe aici, le spun eu, concentrându-mă la următoarea etapă a planului.

Se înșiră toți, unul după altul. Mă bucur să o simt pe Jidansa în spatele meu. Și pe santinela Haven. Eu sunt regina Nortei și a jurat să ne protejeze pe mine și pe Maven.

Dăm ocol unui telescop gigantic, cu vârful îndreptat spre cupolă și construit din tuburi din bronz și armături din sticlă. *Ce risipă*, îmi zic eu. Nimeni nu poate ajunge la stele, nici măcar argintii. Stelele sunt apanajul zeilor și numai al lor. Noi nu suntem în stare să le înțelegem. Iar dacă am încerca s-o facem, ar însemna să irosim timp, resurse și energie.

Sala centrală dă în alte câteva încăperi, dar noi nu avem nicio treabă acolo. Pășesc cu atenție pe pardoseală, căutând crăpături vizibile în dalele din marmură. Nu mă aștept să găsesc vreuna și deschid din nou bidonul cu apă. Dau din cap spre Laeron, îndemnându-l să facă la fel.

Apa se revarsă pe marmură, acoperind-o cu o peliculă extrem de subțire și intrând în rosturile dintre dale.

— Aici, spune Laeron, făcând câțiva pași înspre perete.

Apa scursă din bidonul lui se înfoaie ca o picătură uriașă. Mă apropii și văd niște bășici mici de aer care ies din apă.

Sub locul acesta din pardoseală se află un spațiu liber.

Jidansa se ocupă repede de dala din marmură: o scoate din locul ei cu o singură mișcare din degete. Sub observator este întuneric, dar nu beznă. Undeva, mai departe, licăresc niște luminițe. Cât să vezi în jur, dar prea slabe ca să treacă printre rosturile dalei.

Vedem și o scăriță care duce acolo, jos. Parcă ne invită să coborâm.

Conform planului nostru, Rydal este primul, urmat de Niro, care ține mâna pe arma din toc, în caz că Rydal ar da nas în nas cu vreun inamic. Apoi coboară santinela Haven. Observ că i se întunecă mâinile, acoperite treptat de umbrele ca niște colaci de fum gros. Mă țin după el, cu Jidansa lângă mine și Laeron în urma noastră.

Asta-i partea cea mai ușoară, îmi spun eu. Și nu greșesc.

Coridorul șerpuiește pe sub observator și dincolo de el. Nu există nici gărzi și nici camere de supraveghere. Nu există decât luminițele acelea difuze și sunetul înfundat al pașilor noștri.

Mă întreb dacă locul acesta a fost special amenajat pentru copiii prințului Bracken. Dar nu prea cred. Piatra este veche, chiar dacă pereții au fost de curând zugrăviți în culoarea caldă a untului. Culoarea asta are un efect straniu, calmant. Nu așa zugrăvești locul unde vrei să-ți întemnițezi dușmanul.

Chiar că montfortezii sunt ciudați.

După cam o sută de metri, coridorul se lărgeste, devenind un fel de sală de primire, cu ferestre de jur-împrejur. Mă opresc în fața lor și mă uit afară, la luminile orașului. Probabil că geamurile sunt foarte groase, pentru că nu aud deloc alarmele, deși le văd sclipirile de la un capăt la celălalt al Ascendentului.

Schimb o privire contrariată cu Jidansa, care pare la fel de șocată ca mine. Ridică din umeri și face un semn din bărbie spre dreapta, unde se află singura ușă de aici.

O ușă absolut obișnuită. Din câte îmi pot da seama, nici măcar ranforsată nu este.

Înțeleg motivul abia atunci când îmi lipesc palma de încuietoare ca să o deschid.

— Piatră Tăcută, șuier eu, trăgându-mi mâna ca arsă.

Mi se face pielea de găină doar amintindu-mi de durerea crâncenă pe care ți-o provoacă această armă a armelor, această armă care poate anula orice fel de abilitate.

— Torționari nenorociți!

Jidansa scoate un sunet dezgustat din gât.

— Sărmanii copii. Stau aici de luni bune.

Toți ceilalți nutresc același sentiment.

Toți, cu o singură excepție.

— Rău pentru ei, bine pentru noi, spune Niro, fără pic de compasiune în glas.

Mă răsucesc furioasă spre el.

— Ce vrei să spui cu asta? mârâi eu.

— Piatra Tăcută îi face să fie adormiți, letargici. Așa că nu va băga nimeni de seamă că nu se vor mișca mâine dimineață, spune el, împungând cu degetul povara din spinarea lui Rydal.

Împunge tare. Nu-i pasă că lovește în carne de om.

Știu că are dreptate, dar tot mă supăr.

— Haide să-i scoatem de acolo, spun eu, pocnind din degete. Santinelă Haven, dă-ne o mână de ajutor, te rog! Niro, fii pregătit să-i vindecii!

Știu bine cum te poate afecta o temniță făcută din Piatră Tăcută. Am văzut-o pe Barrow. I-am văzut obrajii scofâlciți și ochii lipsiți de viață. Am văzut cum îi ieșeau oasele prin pielea cenușie ca de mort. Să nu uităm că ea era un drac împielit, care s-a hrănit cu propria-i furie ca să nu-și piardă mințile, care era motivată de cauza pentru care lupta – oricât de stupidă și sortită eșecului ar fi fost cauza asta. Copiii prințului Bracken au zece și opt ani. Sunt argintii, depind de abilitățile lor și nu știu cum este fără ele. Nu vreau să aflu ce le-a făcut Piatra Tăcută, dar nu am încotro.

Trebuie să mă uit la ororile războiului fără să mă las copleșită de emoție.

Tatăl meu nu s-a emoționat. Mama și sora mea nu se emoționează. Trebuie să-mi țin ochii larg deschiși dacă vreau să înving.

Să înving și să mă întorc acasă.

Laeron deschide și această ușă cu cheia pe care o face din apa pe care o mai are în bidon. Acum durează ceva mai mult, pentru că trebuie să se lupte cu Piatra Tăcută.

În cele din urmă, deschide larg ușa și face un pas în spate, lăsându-mă să intru prima. Mă cutremur când trec pragul și mă pregătesc de confruntarea cu senzația aceea nefirească. Este altceva decât atunci când te lupti cu un amuțitor. Pentru că sunt viu. Senzația de acum este invariabilă. Inflexibilă. Urâtă. Dușmănoasă. Mi se pune un nod în gât.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de vulnerabilă, cu toate că am o echipă în spate – echipă care așteaptă la adăpostul coridorului. Parcă aș fi un nou-născut abandonat pe un vârf de stâncă.

Copiii dorm duși în câte un pat curat. Mă uit în jur, așteptându-mă să sară la mine vreun paznic ascuns în penumbre. Dar nu-i nimeni aici, în camera asta cu mobilă frumoasă și cu draperii la ferestre. Și prin acestea se văd brazii și orașul din vale. Altă tortură. Să vezi o lume care îți este interzisă.

— Ajutați-mă să-i scot de aici! murmur eu, nerăbdătoare să plec din locul acesta blestemat.

Întind mâinile spre fetița cu părul negru, culcată în patul de lângă mine. Sunt pregătită să-i astup gura cu palma în caz că se va trezi și va începe să strige. Fiica lui Bracken se mișcă puțin, dar nu-și întrerupe somnul. La lumina asta slabă, pielea ei are culoarea jaisului șlefuit.

— Trezește-te, Charlotta! îi șoptesc eu, iar inima mi se zbate în gât. *Trebuie neapărat să ieșim de aici.*

Santinela Haven nu se descurcă la fel de bine cu micul prinț Michael. Își trece un braț pe sub umerii băiatului și pe celălalt pe sub genunchi, apoi îl ridică din pat. La fel ca surioara lui, băiețelul nu prea vrea să se trezească. Este amețit, nu știe pe ce lume se află. Piatra Tăcută a făcut prăpăd în mințile celor doi micuți.

— Cine...? bolborosește puștiul, bătând speriat din pleoape.

O simt pe surioara lui mișcându-se sub mâinile mele. Oscutur ușor de umeri. Clipește și se încruntă nedumerită la mine.

— E vremea de plimbare? mă întrebă ea pe un ton pițigăiat și gâfâind. O să fim cumiți, pe cuvânt.

— Da, îi răspund eu, profitând de ocazie. Ne ducem la plimbare, departe de Piatra asta. Dar nu trebuie să faceți niciun zgomot și să ne ascultați întocmai.

Nu-i o minciună și ambii copii prind ceva viață. Charlotta chiar mă cuprinde cu brațele pe după gât, permițându-mi s-o iau în brațe. Este mai

ușoară decât mă așteptam – o pasăre, nu o copilă. Și are un miros de proaspăt, un miros curat. Dacă nu ar fi Piatra Tăcută, aș crede că acești copii au fost bine îngrijiți.

Michael se ghemuiește în brațele santinelei Haven.

— Ești nou aici, îi spune copilașul.

Nu știu cum să ies mai repede din camera asta și, odată ajunsă pe coridor, trag cu nesaț în piept aerul neotrăvit de acolo. La fel fac și cei doi copii, iar Charlotta se relaxează în brațele mele.

— Nu uitați să faceți exact ce vă spunem, murmur eu, ferindu-mi ochii de la ce le-au pregătit Rydal și Niro.

Băiatul dă din cap și nu spune nimic. Dar fetița se uită la mine cu o intensitate la care nu m-aș fi așteptat de la un copil atât de mic.

— Ne salvați? mă întrebă ea în șoaptă.

Nu văd de ce aș minți. Dar cuvintele parcă nu vor să-mi iasă din gură. Pentru că s-ar putea să dau greș. Pentru că și-ar putea pierde viața din cauza mea. Pentru că aș putea să mi-o pierd și eu.

— Da, spun eu căznit.

— Lasă-mă să-i văd!

Niro nu pierde nicio secundă și le pune lanterna în ochi, făcându-mă chiar și pe mine să tresar.

— Ssst! șoptesc eu când Michael începe să scâncească speriat.

Mă uit urât la Niro peste capul fetiței, dar el mă ignoră, concentrându-se doar la cei doi copii. Îi studiază bine ca să le memoreze trăsăturile în cele mai mici detalii.

Din păcate, nu-mi pot feri privirea suficient de repede atunci când el se apleacă la balotul așezat pe jos. Și îi văd. Îi văd pe cei doi copilași roșii.

Încă mai respiră. Dar sunt mult prea drogați ca să se mai poată trezi fără vreun imbold din afară. Dar respiră.

Niro are nevoie de ei vii ca să-și îndeplinească misiunea.

Santinela Haven se postează cu spatele la tămăduitor și copiii roșii. Nu-i putem lăsa pe fiul și fiica lui Bracken să vadă ce facem pentru binele lor. Și nici noi nu vrem să vedem ce se întâmplă acolo.

Ăsta-i semn de slăbiciune, îmi zic eu, dar tot tresar atunci când aud fâșâitul unui cuțit scos din teaca lui. *Cască ochii, Iris Cygnet!*

— Câtă măiestrie, câtă artă! îl aud eu pe Niro lăudându-se singur pe un ton rapace și încântat.

Opera lui este mută.

Oarecum mută.

UNSPREZECE

Mare

Cu toată oboseala, abia dacă am reușit să închid ochii. Am ajuns aproape în zori înapoi, în Ascendant, oblojiți de tătăduitori pe tot parcursul drumului. Nu am mai avut decât câteva ore de odihnă până la momentul discursului lui Davidson în plenul guvernului. Am încercat să dorm, dar, după ce mi s-a scurs adrenalina din sânge, am început să mă frământ în legătură cu întâlnirea oficială care urma. Așa că mi-am petrecut tot restul nopții holbându-mă la perdele și așteptând să se lumineze de ziuă. Acum sunt pe terasa de jos și mă foiesc nerăbdătoare pe scaun, făcându-mi de lucru cu tighetele rochiei. Este o ținută sobră, de culoarea purpurei, cu centură din aur și mâneci bufante. Decolteul adânc descoperă marginea stigmatului lui Maven și mi-am împletit părul, lăsându-mi fața liberă. Îmi etalez cu mândrie cicatricele de pe gât. A fost ideea mea, nu a Gisei. Vreau să le arăt politicienilor montfortezi câte sacrificii am făcut până acum. Și vreau să arăt cât mai mult posibil ca fetița cu fulgerele, chiar dacă ea nu este adevărată. Îmi dă putere fetița aia. La fel și Mareena. Poate că sunt doar niște deghizări, dar ele reprezintă și fragmente dintr-o persoană reală.

Mi se pare straniu răsăritul de soare în munți. Se înalță în spatele meu, trimițându-și razele zimțuite pe creste. Încet, dar fără ezitare, întunericul se scurge din vale, refugiindu-se împreună cu ceața prin cotloanele orașului. Ascendantul pare că se trezește odată cu zorile, iar zumzetul activităților cotidiene răsună până la palat.

Regina Anabel nu obișnuiește să întârzie, mai cu seamă atunci când este vorba de o întrunire atât de importantă cum va fi aceasta. Coboară din palat, urmată îndeaproape de nepotul și gărzile ei. Julian merge puțin mai în spate, cu brațele în interiorul robei sale lungi și aurii. Îmi întâlnește privirea și mă salută cu o înclinare a capului. Îi răspund în același fel. Poate că nu sunt de acord cu faptul că a ales să-și susțină nepotul, dar îl înțeleg. Înțeleg că trebuie să-ți pui familia mai presus de orice altceva.

Îmbrăcată în culorile Casei Lerolan – roșu și portocaliu învăpăiat –, Anabel nu pare o bunică, ci, mai degrabă, o santinelă care își păzește regele. Și este la fel de periculoasă ca ele. Nu poartă rochie, ci un mantou din brocart, pe sub care are o tunică din același material și pantaloni strâmți și negri. Manșetele sunt din bronz scânteietor, ca niște piese de armură. AnabelLerolan s-a pregătit pentru genul acela de bătălie care nu se duce pe front. Îmi zâmbește,

Însă doar din buze. Ochii îi rămân reci.

— Maiestatea Voastră, spun eu, plecându-mi capul.

Și adaug:

— Tiberias.

Însă îi arunc doar o privire fugară.

Prințul exilat schițează un zâmbet afectat, parcă amuzându-se de refuzul meu de a-i spune altfel. Nu-i folosesc numele de alint. Nici titlul.

— Bună dimineața, îmi zice el.

Este la fel de chipeș ca în trecut. Ba parcă și mai și încă mai duce cu el aerul luptei cu teroriștii și am impresia că simt izul înțepător al cenușii pe care a încercat să și-o spele de pe piele. *Ar fi bine să nu ți-l mai imaginezi făcând baie*, mă supăr eu pe mintea mea aiurită.

Zorii îl avantajează pe prințul de foc, înveșmântat în haine din mătase de culoarea penei de corb și cu mantie roșie. Și-a pus coroana pe părul negru și lins. Sunt convinsă că i-au făurit-o magnetronii. Uite altă operă a lui Evangeline. Dar îi vine bine. Este o coroană simplă, fără nestemate, fără lucrături complicate. Doar o bandă din fier brut, sculptat în formă de cunună din flăcări. Mă uit lung la ea, la obiectul acela pe care el îl iubește atât de mult.

Cu toate că tot mai persistă între noi o tensiune evidentă, nu mai simt aceeași furie ca ieri. Cuvintele pe care ni le-am spus pe culmea muntelui, atâtea câte au fost, au avut un oarecare efect liniștitor. Păcat că nu am avut mai mult timp ca să ajungem la un soi de înțelegere.

Ce fel de înțelegere ar fi fost aceea?

Oricât aș încerca, nu-mi pot înăbuși speranța care încă îmi mai arde în suflet. Tot mai doresc să mă alegă pe mine. Și l-aș ierta dacă și-ar recunoaște greșeala. Speranța asta irațională refuză să moară.

Dar cel mai tare mă șochează Farley. Nu pentru că i s-a vindecat piciorul și este ca nou. La asta mă așteptam. Vine în urma impecabilului premier Davidson și nici nu o recunosc în prima clipă. A dispărut uniforma aia zdrențuită – salopeta aia roșie, pătată și uzată în prea multe lupte. Acum poartă o uniformă de paradă, asemănătoare cu cele pe care le poartă câteodată Tiberias și Maven. Dar niciodată Farley.

Casc ochii la ea și o văd cum își aranjează mânecile vestonului stacojiu, croit fix pe silueta ei. Însemnele de general – trei pătrate din fier – sunt frumos cusute în colțurile gulerului. Mai are și alte însemne pe piept, medalii și decorații, atât din metal, cât și din panglici. Nu prea cred că ar fi adevărate, dar îi dau un aspect impresionant. Cu siguranță că Davidson și Carmadon au ajutat-o să se pregătească pentru evenimentul la care vom lua parte, dorind să ofere legitimitate Gărzii Stacojii prin intermediul ei. Dacă mai pun la socoteală și cicatricea aia din colțul gurii și privirea de oțel a ochilor ei

albaștri, zău că nu știu ce politician i-ar putea refuza cererea.

— Doamnă general Farley, o salut eu cu un zâmbet ironic, frumoasă ținută!

— Vezi ce spui, Barrow, dacă nu vrei să te îndes și pe tine într-una! mârâie ea, luptându-se iarăși cu mânecile. Nici nu pot să respir în drăcia asta.

Vestonul este croit pe măsura ei și îi vine fix pe umeri, dar nu-i permite să se miște cum ar vrea. Așa cum ar trebui să se miște într-o bătălie.

Arunc o privire spre șoldurile ei, strânse în pantalonii eleganți și vârați în cizme.

— N-ai armă?

Farley se încruntă la mine.

— Nu-mi aduce aminte.

Nimeni nu se miră că Evangeline Samos apare ultima. Parcă plutește peste pragul ușilor impunătoare din stejar, flancată de verii ei îmbrăcați în ținute identice – cenușii, cu garnituri negre. Rochia lui Evangeline este de un alb orbitor, cu degradeuri de negru la mâneci și cu trenă lungă. Pe măsură ce se apropie de mine, îmi dau seama că mătasea rochiei nu este vopsită, ci acoperită cu bucățele dintr-un metal superb, ale căror culori trec de la alb la cenușiu ca oțelul și apoi la negru ca fierul. Evangeline pășește hotărâtă, iar trena ei lungă foșnește peste dalele verzi și albe.

— Ce bine ar fi dacă și-ar face la fel intrarea și în Sala Poporului, șoptește Davidson spre mine și Farley.

Nu-și poate dezlipi privirea de la Evangeline, care își îndreaptă mai mult umerii, pășind și mai apăsat.

Premierul nu a renunțat la ținuta obișnuită, splendidă tocmai prin simplitatea ei. Poartă un costum verde-închis, cu nasturi din email alb. Și-a pieptănat pe spate părul cărunt și lucios.

— Mergem? spune el, arătând spre alea cu arcade.

În veșminte de diferite culori și stăpâniți de diferite grade de entuziasm, îl urmăm pe drumul șerpuit care coboară în oraș.

Mi-aș dori ca drumul ăsta să fie mai lung, dar Sala Poporului, clădirea unde se întrunește guvernul montfortez pentru chestiuni importante cum este și aceasta, nu este deloc departe. Doar la câteva sute de metri de palat. Este construită pe terase, însă nici aici nu există ziduri de apărare, cum ai crede că ar trebui să fie în jurul unei asemenea instituții esențiale a statului. Nu văd decât arcade din piatră albă și verande întinse, care înconjoară edificiul cu cupolă așezat cu fața spre Ascendant și spre vale. Soarele se înalță pe cer, reflectându-se în cupola uriașă, din sticlă verde. Numai că sticla asta are prea multe imperfecțiuni ca să fi fost făcută de mâinile unor argintii, însă tocmai defectele acestea o fac să fie și mai frumoasă, pentru că lumina se răsfrânge mai interesant așa, din geamuri care nu sunt nici prea netede, nici impecabil

tăiate. Din loc în loc se înalță plopi cu scoarța argintie și frunze aurii, încercuind clădirea ca niște coloane vii. Da, plopii *precis* sunt opera argintiilor. Verdienii s-au ocupat de ei.

Fiecare copac este flancat de soldați în uniforme verzi. Soldați demni, neclintți. Străbatem aleea cu dale din marmură și ajungem la ușile larg deschise ale Sălii.

Trag aer în piept și îmi fac curaj. N-ar trebui să fie prea greu. Montfortul nu ne este dușman. Iar obiectivul nostru este foarte clar. Trebuie să facem rost de cât mai mulți soldați ca să putem organiza o armată cu care să înlăturăm de la putere un rege nebun și pe aliații lui îndârjiți să-și păstreze supremația cu prețul vieților de roșii și de oameni cu sânge nou. Republica Liberă Montfort ar trebui să ne ajute fără prea multe discuții. Oare nu pentru egalitatea dintre oameni militează ea?

Cel puțin, mie așa mi s-a spus.

Scrâșnind din dinți, o apuc pe Farley de mână. Îi strâng o secundă degetele acoperite cu bătăture. Nu șovăie câtuși de puțin și îmi strânge și ea mâna.

Prima sală în care intrăm este plină cu coloane împodobite cu draperii din mătăsurii verzi și albe, legate cu panglici argintii și roșii. Culorile Montfortului și culorile celor două feluri de sânge. Razele soarelui pătrund prin luminatoare, dând locului o strălucire nelumească. Sala dă în multe alte încăperi – pe unele le putem vedea printre coloane, altele au ușile din stejar închise. Bineînțeles că aici sunt și multe grupuri de oameni care se holbează la noi. Bărbați și femei. Roșii și argintii. Cu diferite culori ale pielii – de la nuanța porțelanului la cea a miezului de noapte. Încerc să mă simt protejată în propria-mi piele, apărută de privirile lor iscoditoare.

Tiberias merge în față. Semeț, cu capul sus. Bunică-sa îl ține de brațul drept, iar Evangeline de cel stâng. Are mare grijă să țină pasul cu el. Nicio femeie din Casa Samos nu merge în urma vreunui bărbat. Din cauza trenei lungi de la rochia ei, Farley și cu mine suntem obligate să păstrăm distanța. Nu că m-ar deranja.

Julian vine în spatele nostru. Îl aud bolborosind în barbă și cu coada ochiului îl văd cum se uită atent în toate direcțiile. Mă mir că nu-și ia notițe.

Sala Poporului își merită numele. Ne apropiem de intrare și aud rumoarea a sute de glasuri. Tot mai puternică, din ce în ce mai puternică, până când acoperă toate celelalte zgomote din jur, cu excepția bătăilor tunătoare ale inimii mele, care îmi răsună în urechi.

Uși masive din email alb cu verde se deschid larg pe balamale bine unse, de parcă s-ar înclina în fața voinței lui Davidson. Premierul intră și imediat izbucnesc aplauzele, care se amplifică, transformându-se într-o cascadă, pe măsură ce îl urmăm și noi în imensul amfiteatru.

Sunt sute de oameni înăuntru, majoritatea în costume de diferite nuanțe de verde, asemănătoare cu acela purtat de Davidson. Unii sunt militari, pentru că poartă uniforme și medalii. Și toți se ridică de pe scaune atunci când intrăm; și bat din palme în onoarea cuiva. Dar a cui? A noastră? Ori a premierului?

Habar n-am.

Dar uite, văd că sunt unii care nu aplaudă, deși s-au ridicat în picioare. Probabil din respect sau pentru că așa este tradiția.

Treptele care duc până în fața amfiteatrului sunt mici. Aș putea să le cobor în fugă cu ochii închiși. Însă sunt atentă cum pășesc, nu cumva să mă împiedic în poalele rochiei.

Davidson ajunge primul jos și se îndreaptă spre locul lui din centrul podiumului, în dreapta și în stânga căruia sunt alți politicieni în picioare. Acolo sunt alte scaune goale, care ne sunt destinate, fiecare acoperit de câte o bucată de țesătură colorată. Portocalie pentru Anabel, argintie pentru Evangeline, roșie pentru mine, stacojie pentru Farley, și tot așa. Ne așezăm la locurile noastre, în timp ce Davidson strânge mâinile bărbaților și femeilor de pe podium, cu un zâmbet deschis, nespus de carismatic.

Adevărul este că tot nu mă pot obișnui să defilez în fața străinilor indiferent de câte ori am fost obligată să o fac.

Ceea ce nu se poate spune despre Evangeline. Se așază lângă mine și își aranjează faldurile rochiei cu un zvâcnet scurt din mâini. Ridică dintr-o sprânceană cu un aer arogant – zici că-i un tablou viu. Pentru momente din astea s-a născut și, chiar dacă s-ar teme, nu ar arăta-o niciodată.

— Înăbușă-ți spaima, fetiço cu fulgerele, îmi șoptește ea, ținându-mă cu privirea ei electrică. Că doar ai mai trecut prin situații din astea.

— Ai dreptate, îi răspund eu, tot în șoaptă.

Îmi aduc aminte de Maven, de tronul lui și de toate lucrurile urâte pe care i le-am aruncat în față. Îmi va fi mai ușor acum. N-o să crăp.

Davidson rămâne în picioare, privindu-i pe ceilalți cum iau loc pe scaunele lor.

Își împreunează mâinile și înclină capul. O șuviță cărunță îi alunecă în ochi.

— Înainte de a începe, aș dori să păstrăm un moment de reculegere pentru aceia care și-au pierdut viața azi-noapte, apărându-ne poporul de atacul terorist. Nu îi vom uita niciodată.

Toți politicienii din sală sunt de acord cu el și își pleacă frunțile la rândul lor. Unii închid ochii. Eu nu știu cum se face, așa că îl imit pe premier: îmi împletesc degetele și las bărbia în piept.

După câteva secunde cumplit de lungi, Davidson ridică privirea.

— Concetățeni, începe el.

Vocea îi răsună clar în amfiteatru. Bănuiesc că sala a fost construită în așa fel încât să i se sporească la maximum acustica.

— Doresc să vă mulțumesc. Atât pentru că ați fost de acord cu această sesiune extraordinară, cât și pentru că luați parte la ea.

Face o pauză și zâmbește larg în semn de mulțumire la râsetele politicoase din audiență. Gluma asta nesărată mă ajută să-i descopăr susținătorii după râsetele sau expresiile amuzate ale fețelor. Câțiva oameni politici rămân indiferenți. Dacă e să mă iau după nuanța tenului lor, aceștia sunt și roșii, și argintii, fapt care mă miră destul de mult.

Davidson începe să se plimbe încolo și înapoi și continuă.

— După cum prea bine știm cu toții, națiunea noastră este una tânără, clădită prin propriile noastre puteri în ultimele două decenii. Eu sunt doar al treilea premier, iar mulți dintre dumneavoastră vă aflați doar la primul mandat. Împreună reprezentăm voința poporului nostru atât de divers, îi reprezentăm interesele și, bineînțeles, vom face tot posibilul să le oferim o viață sigură. În ultimele luni am făcut ce am crezut eu de cuviință pentru a apăra principiile pe care le reprezintă țara noastră și să mă asigur că va deveni ceea ce își dorește.

Devine foarte serios acum, iar ridurile de pe frunte i se adâncesc.

— Și anume, un simbol al libertății. Al speranței. O lumină călăuzitoare în bezna care ne înconjoară. Montfortul este singura țară de pe continentul acesta unde nu guvernează culoarea sângelui. Unde roșiii, argintii și înfocații construiesc împreună un viitor mai bun pentru *absolut toți* copiii noștri.

Îmi strâng atât de tare mâinile în poală, că mi se albesc degetele. Țara asta despre care vorbește Davidson... ce reprezintă ea... poate exista cu adevărat? În urmă cu doar un an, Mare Barrow, îngropată până la genunchi în noroiul din Pilonii, nu ar fi crezut așa ceva. Nu ar fi putut să creadă. Mă împiedicau toate ideile care mi se vârâseră în cap și singura lume pe care aveam voie să o văd. Viața mea se limita la muncă și la serviciul militar. Fiecare o altfel de osândă. Ambele deja trăite de mii, de milioane de oameni la fel ca mine. Nu avea niciun sens să visez la o altă viață. Un asemenea vis nu ar fi făcut decât să-mi frângă inima și așa sfârșimată.

Este un act de cruzime să dai speranță cuiva osândit la o viață de deznădejde. Tata mi-a spus asta. Dar nu o va mai spune. Pentru că am văzut cu toții că speranța există.

Iar locul acesta, acest prim pas către o lume mai bună, pare și el real.

Văd cu ochii mei cum politicianii roșii stau alături de cei argintii. Un lider cu sânge nou pășește încolo și înapoi în fața noastră. Farley, cu părul ei roșu ca zorii, stă foarte aproape de un rege argintiu. Chiar și eu. Și eu sunt aici. Vocea mea contează. Speranța mea contează.

Mă uit peste umerii lui Evangeline, la adevăratul rege al Nortei. A venit după mine până aici pentru că încă mă mai iubește. Mă iubește pe mine, o fată roșie. Și pentru că vrea să vadă singur cum stau lucrurile.

Sper să vadă ce văd și eu. Și dacă se va urca pe tron, dacă noi nu vom fi în stare să-l împiedicăm, sper să audă ce spune acum premierul.

Își privește mâinile, cu degetele încleștate de brațele jilțului. Încheieturile îi sunt la fel de albe ca ale mele.

— Și totuși nu putem susține că suntem liberi, nu putem susține că suntem vreun far călăuzitor dacă permitem să se petreacă atrocități la frontierele noastre, continuă Davidson.

Se îndreaptă cu pași mari spre primul rând de scaune, uitându-se lung la fiecare politician în parte.

— Dacă ne putem uita liniștiți în zare știind că acolo există roșii care trăiesc în sclavie, înfocați măcelăriți, vieți de oameni călcate în picioare de stăpânii argintii.

Argintii din neam de regi de lângă noi nici nu clilesc. Dar nici nu îl contrazic pe premier. Anabel, Tiberias și Evangeline se uită impasibili drept în față.

Davidson se întoarce în centrul podiumului.

— În urmă cu un an am cerut să ni se permită să intervenim. Să folosim o parte din armatele noastre ca să ajutăm Garda Stacojie să se infiltreze în Norta, Ținutul Lacurilor și Piedmont – în toate regatele întemeiate pe tiranie. A fost un risc. Ne-am deconspirat existența; am făcut cunoscută lumii națiunea noastră, care se dezvoltase neștiută de nimeni până atunci. Iar domniile voastre ați binevoit să aprobați acest plan.

Își împreunează degetele, făcând o mică plecăciune spre cei din sală.

— Acum vin cu o altă cerere. Cer mai mulți soldați, mai multe fonduri. În scopul răsturnării acestor regimuri criminale și ca să ne putem privi în oglindă fără să ne fie rușine. Ca să le putem spune copiilor noștri că nu am stat deoparte și am privit nepăsători cum alții ca ei erau uciși sau condamnați la o viață de chinuri. Este de datoria noastră să ne împotrivim unor asemenea practici.

Un politician se ridică în picioare. Este un argintiu, cu păr blond și subțire, cu chipul alb ca neaua și straie de culoarea verde a smaraldului. Unghiile îi sunt ciudat de lungi și lăcuite.

— Vorbești despre răsturnarea unui regim, domnule premier, zice el. Dar văd lângă dumneata un tânăr cu sânge argintiu și coroană pe frunte. Alte coroane nu mai sunt în sala aceasta. Și dumneata știi la fel de bine ca mine câte coroane am distrus ca să ne construim această țară. Știi bine că am trecut prin foc și abia apoi am renăscut din cenușă.

Bărbatul își duce un deget la frunte. Este limpede ce vrea să spună. Una dintre coroanele distruse i-a aparținut lui. Strâng din dinți și îmi înăbuș dorința de a-l privi pe Tiberias. Pentru că aș vrea să-i strig: *Vezi? Deci se poate.*

Davidson înclină adânc capul.

— Foarte adevărat, domnule parlamentar Radis. Republica Liberă s-a născut din războaie, din sacrificii și, mai presus de orice altceva, din ocazii favorabile. Înainte de ea, munții aceștia erau ocupați de o sumedenie de monarhii mărunte, care se luptau între ele pentru obținerea controlului asupra întregii regiuni. O regiune dezbinată. Așa că ne-a fost lesne să ne infiltrăm în fisurile ei și să sfărâmăm și ce mai rămăsese de sfărâmat.

Face o pauză. Ochii îi strălucesc.

— Acum văd o ocazie similară în regatele argintii de la est. Un prilej să schimbăm situația din Nortă. Să o schimbăm în bine.

Din sală se ridică un alt politician, o femeie roșie, cu pielea arămie, păr negru, tuns scurt, și rochie albă cu o eșarfă oliv în diagonală.

— Maiestatea Voastră este de acord cu asta? îl întreabă ea pe Tiberias.

El ezită, luat prin surprindere de abordarea directă a femeii. Tiberias nu este la fel de spontan ca blestematul ăla de frate al lui.

— În Nortă se desfășoară acum un război civil, răspunde el nesigur. Peste o treime din nortani s-au separat de stat, unii dintre ei au depus jurământ de vasalitate față de Regatul Riftului. Unde este rege tatăl logodnicei mele.

Și, încleștând maxilarele, face un gest spre Evangeline. Ea nu reacționează în niciun fel.

— Ceilalți mi-au jurat credință mie. Vor să mă așeze pe tronul tatălui meu și să-l alunge de acolo pe fratele meu.

Un mușchi îi zvâcnește în obraz.

— Fratele meu, care a ajuns rege în urma unor crime repetate.

Tiberias lasă încet ochii în jos. Văd cum pieptul i se zbate sub faldurile mantiei roșii. Gândul la Maven încă ne mai face rău – lui mai mult decât mie. Am fost de față când Maven și Elara l-au obligat să-și ucidă propriul tată. Acum văd pe chipul lui amintirea acelei clipe oribile.

Însă femeia roșie nu este mulțumită de răspunsul lui. Înclină capul și își împreunează degetele.

— Agenții noștri ne spun că regele Maven este iubit de popor. De supușii care i-au rămas loiali. Mi se pare o atitudine ciudată a populației roșii din Nortă.

O adiere fierbinte îmi atinge pielea neacoperită de rochie. Nu mă arde prea tare, dar suficient cât să percep stinghereala lui Tiberias. Strâng pumnul și vorbesc înainte să apuce el să răspundă.

— Regele Maven este un geniu al manipulării, îi spun eu femeii roșii. Se servește de imaginea lui de copil-rege obligat să guverneze și așa îi înșală pe toți cei care nu-l cunosc cu adevărat.

Uneori chiar și pe aceia care îl cunosc. Mai cu seamă pe Tiberias. Mi-a spus odată că a încercat să găsească șoptitori cu sânge nou mai puternici decât regina Elara, care să fie în stare să îndrepte relele sădite de ea în sufletul fratelui său. Dorință imposibil de realizat, vis utopic. L-am văzut pe Maven așa cum este și fără manipulările ei. Pentru că Elara a murit, iar el a rămas același monstru pe care ea l-a creat.

Femeia se uită la mine și eu continui:

— A negociat alianța cu Ținutul Lacurilor acceptând să pună capăt războiului în care murea neamul meu. A ridicat restricțiile impuse de tatăl său. Nu-i greu de înțeles de ce se bucură de sprijinul roșiilor. Este ușor să câștigi simpatia oamenilor pe care îi hrănești.

În timp ce vorbesc mă gândesc la mine, la familia mea. La Pilonii. La Cameron și la mahalalele pline de roșii, condamnați să-și ducă viața acolo. Unde am fi acum dacă nu ar fi dăruit cineva zidul din jurul nostru? Dacă nu ne-ar fi arătat cum ar trebui să fie lumea?

— Mai cu seamă atunci când tu controlezi ce fel de hrană și informații primesc.

Femeia îmi zâmbește, dezvelindu-și dantura falsă, din porțelan.

— Ai fost un ghimpe în coasta lui, Mare Barrow. Dar i-ai fost și de folos. Am văzut reportajele cu capturarea ta. Vorbele pe care le-ai spus atunci i-au influențat pe oameni și i-au făcut să treacă de partea lui.

Căldura care mă cuprinde nu vine de la Tiberias, ci de la propria mea rușine. Își înfige ghearele în fața mea, aprinzându-mi obraji.

— Ai dreptate. Și îmi pare foarte rău că am făcut ce am făcut, îi spun eu cu sinceritate.

În stânga mea, Farley își încleștează degetele pe marginea scaunului și intervine:

— Nu o poți acuza pentru lucrurile pe care le-a spus când era cu arma la tâmplă.

Femeia roșie se crispează.

— Dar nu o acuz, nici vorbă de asta. Însă chipul și vocea ta au fost folosite de mult prea multe ori, duduie Barrow. Nu prea ai cum să-ți convingi nortanii să treacă de partea noastră. Cu toate scuzele de rigoare, mie îmi este greu să cred ce spui acum.

— Atunci, vorbește cu mine! se răstește Farley la ea.

Vocea ei puternică răsună până în capătul sălii. Culoarea din obraji îmi pălește, alungată de sentimentul de ușurare. Mă uit într-o parte la Farley,

căreia îi sunt acum mai recunoscătoare decât i-am fost vreodată. Își controlează foarte bine furia, pe care o pune doar în tonul tranșant.

— Sunt general al Gărzii Stacojii, înalt ofițer din cadrul Comandamentului. Organizația mea a acționat din umbră ani întregi, pe tot teritoriul cuprins între râul Hud și câmpiile Piedmontului. Deși am avut puține resurse la dispoziție, am realizat foarte multe. Imaginați-vă ce am putea face dacă am avea ce ne trebuie.

În partea opusă a sălii, un alt reprezentant al Montfortului ridică mâna pe care-i sclipesc inele de aur. Este un roșu cu zâmbetul viclean.

— Zici că ați realizat multe? Iartă-mă, doamnă general, dar înainte de colaborarea cu noi, Garda voastră Stacojie nu era decât o bandă de nelegiuți. Contrabandiști. Hoți. Ba chiar asasini.

Farley pufnește cu dispreț.

— Am făcut ce a trebuit să facem. Premierul vorbește despre infiltrarea în fisuri – ei bine, noi am făcut fisurile acestea. Și tot noi am pus la adăpost mii de oameni. Roșii, care aveau nevoie de ajutorul nostru. Și oameni cu sânge nou. Prim-ministrul vostru este de origine nortană, nu-i așa?

Face un semn din bărbie spre Davidson, care se uită țintă la ea.

— A fost cât pe ce să fie executat pentru crima de a se fi născut cu sânge roșu. Am salvat în fiecare zi oameni ca el.

Șmecherul ridică din umeri.

— Vrem să subliniem că nu puteți face asta singuri, doamnă general. Nu negăm că luptați pentru o cauză dreaptă, dar trebuie totuși să ajungem la un acord. Sunteți o grupare care nu aparține niciunei națiuni. Nu răspundeți în fața nimănui. Metodele pe care le folosiți depășesc normele cunoscute ale războiului. Iar noi trebuie să ne gândim la binele cetățenilor noștri.

— Ba răspundem în fața tuturor, domnule, îi răspunde Farley cu răceală.

Întoarce foarte puțin capul, iar lumina filtrată prin cupolă îi scoate în evidență cicatricea din colțul gurii.

— Mai cu seamă în fața acelor care cred că nu-i aude nimeni. *Noi* îi auzim și noi acționăm și noi vom continua lupta. Până la ultima suflare, Garda Stacojie va face tot ce poate ca să îndrepte lucrurile. Cu sau fără ajutorul vostru.

Davidson s-a plimbat pe podium în tot acest timp, iar acum trece pe lângă ea. Îi aruncă o privire pe care nu o pot descifra: buzele lipite într-o grimasă neutră, ochii lipiți de chipul ei. Deloc nu pot să-mi dau seama dacă este încântat sau furios.

Se ridică din nou în picioare politicianul argintiu, căruia i se spune Radis. Pare de treizeci și cinci de ani, nicio zi peste, dar uite că mai ține minte cum era țara aceasta înainte de instaurarea Republicii Libere. Ne cuprinde pe toți

cu privirea.

— Să înțeleg că voi ne propuneți să sprijinim un alt monarh argintiu și să-l ajutăm să ajungă pe tron.

Evangeline zâmbește cu toată gura și așa reușesc să văd că și-a îmbrăcat caninii cu argint. *Scârbos*, comentez eu în sinea mea. Plus că rânjetul ăsta transmite același mesaj ca întreaga ei înfățișare. Ar mușca de jugulară pe oricine ar îndrăzni să i se opună. Inclusiv pe noi.

— Doi monarhi, mai exact, spune ea pe un ton răsunător. Și tatăl meu trebuie să fie confirmat drept conducător legitim al Riftului.

Lui Tiberias îi zvâcnește colțul gurii, iar Anabel strânge din buze. La fel cum a făcut și în Corvium, Evangeline se străduiește să distragă atenția celor din jur de la logodnicul ei.

Radis îi aruncă un zâmbet batjocoritor.

— Dar, după cum bine ai spus, domnule premier, zice el, Republica Liberă s-a născut din asemenea regate. Știm ce reprezintă ele și ce au devenit.

Ochii lui cenușii o părăsesc pe Evangeline și se opresc asupra lui Tiberias.

— Indiferent cât de nobil, de sincer, de onorabil ar fi regele respectiv. Sau regina.

Masca inexpresivă a premierului Davidson este în pericol să-i alunece de pe chip, dezvăluindu-i privirea încruntată. Înclină puțin capul, dându-i dreptate lui Radis. Ceilalți politicieni încep să șușotească între ei despre această hibă a alianței noastre. Desigur, Davidson și Garda au un alt plan pe termen lung, plan în care nu se regăsește intenția de a sprijini alți regi și alte regine. Dar nu putem recunoaște asta în fața argintiilor.

Îmi este ușor să mint, mai cu seamă că minciuna nu-i prea gogonată.

— Altceva spuneai înainte, domnule premier, spun eu repede, ridicându-mă de pe scaun. Altceva ai declarat înainte de a doua bătălie de la Corvium, când încă mai eram în Piedmont.

Ridicând din sprâncene, Davidson se întoarce cu fața la mine.

— *Centimetru cu centimetru*, îi explic eu, accentuând toate cuvintele.

Forța atenției pe care mi-o acordă acum politicianii din sală mă face să mă cutremur de disperare. Trebuie să fie de acord. Avem nevoie de sprijinul lor ca să punem capăt domniei lui Maven și să-l împiedicăm pe Tiberias să ajungă la coroana lui.

— Schimbările se pot petrece repede sau mai încet. Însă ar trebui să însemne doar pași înainte. Știi că vă uitați la regele Tiberias, la regina Anabel, la prințesa Evangeline, și vă întrebați prin ce anume sunt ei diferiți. De ce să vă vărsați sângele ca să le oferiți un tron, când mai bine ar fi să-l lăsați pe Maven să și-l păstreze pe al lui și să rămâneți astfel în viață?

Radis mă privește cu dispreț.

— Pentru că tu susții că MavenCalore este un monstru. Un câine turbat, scăpat din lesă.

Scutur din cap, azvârlindu-mi cosița pe umăr. Fac la fel cum a făcut Farley: îmi las cicatricile să-și spună povestea. *M*-ul de pe clavicula mea se înfierbântă rău de tot sub atâtea priviri curioase.

— Susțin că MavenCalore este, fără discuție, varianta cea mai nefericită, spun eu, adresându-mă întregii săli. Nu numai că nu va face nimic pentru ca Nortă să prospere, dar chiar o va trage înapoi. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de supușii săi roșii. Nici măcar de cei argintii nu-i pasă. Nu-i pasă de egalitatea dintre ei. Nu-i pasă de absolut nimic în afară de răzbunare și de obsesia de a fi iubit. Și, spre deosebire de Tiberias, spre deosebire de regele Volo al Riftului, poate spre deosebire de toți regii argintii care există în prezent, Maven nu se va da în lături de la nimic pentru a-și păstra coroana.

Radis se așază încet la locul lui. Îmi face semn din mâna-i albă, invitându-mă să continui. Nu că aș avea nevoie de invitația lui. Cu toate acestea, mă simt mândră că o persoană atât de importantă vrea să afle ce am de spus.

— Da, zic eu. În mod normal, v-ar fi mult mai bine dacă nu v-ați implica și ați rămâne aici, la adăpostul munților voștri, izolați de restul lumii. *Cu condiția* să fiți în stare să ignorați atrocitățile comise de Nortă și aliații ei.

Unii dintre montfortezi încep să se foiască în scaune.

— Dar acum nu veți putea. Pentru că acum Maven are Ținutul Lacurilor de partea lui. Puteți să vă gândiți la nesfârșit dacă ar fi bine să ne ajutați și acum sau nu, însă ați mai făcut-o. Ne-ați mai ajutat și în trecut. Soldații voștri au fost de față atunci când am fost salvată din Palatul Focului Alb. Armata voastră ne-a ajutat să nu cedăm meterezele Corviumului. Iar MavenCalore nu va uita niciodată asta. Nu va uita niciodată că m-ați ajutat să fug de el.

Tu ești la fel ca Thomas, mi-a spus odată Maven. Și încă îl mai aud bolborosindu-mi în minte. *Singura persoană la care țin, singura care îmi mai amintește că sunt viu. Și că nu sunt complet gol pe dinăuntru. Și că nu sunt singur.*

Monstrul mă ținea prizonieră în palatul lui, prizonieră în trupul meu. Mă întreb în ce fel de fiară s-a transformat acum, când nu mai are nimic și pe nimeni aproape, când a rămas singur cu nebunia din capul lui.

Strângând din dinți, încerc să-mi închipui ce va face în continuare. Nu în zilele următoare, ci în lunile ce vor veni. În anii viitori.

— Într-o bună zi, armatele lui vor fi la poarta voastră. Nortanii, lacuștrii.

Și, înaintea ochilor, văd ca prin ceață culorile Înaltelor Case, albastrul intens al lacuștrilor.

— Plini de furie, mărșăluind în urma unui scut format din soldați roșii, pe care veți fi obligați să-i ucideți. Poate că veți învinge, dar cu foarte mari

pierderi. Nu pot spune cât de multe. Dar de un singur lucru vă pot asigura: vor urma și alte victime.

Femeia roșie cu păr negru dă din mână, cerând atenție. Se uită dincolo de mine. Se uită la Farley, care nu s-a mișcat de la locul ei.

— Ești de acord, doamnă general? o întreabă ea, după care întinde degetul spre Tiberias. Zici și tu că acest rege argintiu va fi mai bun decât cel care se află deja pe tron?

Farley pufnește a batjocură. Bine măcar că nu-și dă ochii peste cap.

— Auzi, cucoană, mie nu-mi pasă de TiberiasCalore, îi răspunde ea.

Nu mă pot stăpâni. Tresar și șoptesc: *Ai grijă, Farley.*

Dar nu a terminat de vorbit.

— Așa că poți să mă crezi când îți spun că așa va fi.

Femeia bââie din cap, mulțumită de răspunsul acesta. Și nu este singura. Mulți dintre politicienii aflați aici, fie ei roșii ori argintii, șușotesc între ei.

— Ei bine, Maiestate? îl întreabă femeia pe Tiberias.

El se sucește pe scaun. Din dreapta, Anabel îi atinge ușor brațul. Am suficientă experiență cu mamele de argintii ca să îmi dau seama că regina Anabel ar putea fi considerată exagerat de mămoasă, prea posesivă cu fiul ei.

Eu mă așez, iar Tiberias se ridică în picioare. Davidson se așază și el, lăsându-l singur în fața politicienilor montfortezi. Mi se pare absolut superb pe fundalul de marmură albă și sub cupola verde. Mantia lui roșie pare o văpaie furioasă, o pată mare de sânge proaspăt.

Tiberias înalță bărbia.

— Aproape un an l-am petrecut în exil, din cauză că am fost trădat de propriul meu frate. Însă am fost trădat și de...

Se întrerupe, neștiind prea bine cum să spună ce are de spus.

— ... și de tatăl meu. El m-a educat în așa fel încât să devin un rege asemenea tuturor regilor dinaintea mea. Intolerant. Rigid. Incapabil să se desprindă de trecut. Condamnat să ducă un război fără sfârșit. Obligat să o ia de soție pe aceea pe care i-o impune tradiția.

Evangeline tresare acum pentru prima oară și zgârie brațele jilțului cu unghiile ei ca niște gheare.

Regele legitim continuă:

— Adevărul este că Norta era divizată încă de dinainte de moartea tatălui meu. Pe de-o parte stăpânii argintii, iar pe de cealaltă servitorii lor roșii. În adâncul sufletului meu știam că nu este corect – așa cum știm cu toții. Însă puterile regilor au anumite limite. Am crezut că una dintre ele era faptul că nu-mi era permis să modific principiile pe baza cărora era clădită țara noastră, să elimin cumva inechitățile din societate. Am crezut că situația actuală, oricât de injustă ar fi fost ea, era mai bună decât aruncarea regatului

în haos.

Convingerea îi vibrează în voce.

— Dar m-am înșelat. Mi-au dovedit-o mulți oameni. Iar dumneavoastră ați fost unul dintre ei, domnule premier, spune el, uitându-se la Davidson. La fel ca toți cei de aici. Oricât de ciudată ni s-ar părea nouă țara dumneavoastră, ea este dovada clară a faptului că se poate și altfel. Că poate exista un alt fel de echilibru social. În calitate de rege al Norței, am de gând să deschid bine ochii și să văd ce nu am putut vedea înainte. Și să fac tot ce ține de mine ca să construiesc o punte peste prăpastia care-i desparte pe roșii de argintii. Să vindec toate rănilile. Să schimb ce poate fi schimbat.

L-am mai auzit vorbind la fel de elocvent. A făcut-o în Corvium, când a spus cam același lucru. Când a jurat că va schimba lumea împreună cu noi. Că va elimina diferențele dintre roșii și argintii. La vremea respectivă, m-a făcut să fiu mândră de el. Nu și acum. Pentru că acum știu ce greutate au vorbele lui și până unde merg promisiunile pe care le face. Mai cu seamă când în joc este coroana pe care și-o dorește atât de mult.

Chiar și așa, nu mă pot stăpâni și icnesc când îl văd căzând în genunchi în mijlocul podiumului. Mantia cade în valuri însângerate în jurul lui, pe marmura albă.

Își lasă fruntea în jos, stârnind agitație în sală.

— Nu cer nimănui să lupte pentru mine, ci alături de mine, șoptește el.

Femeia cu păr negru este prima care vorbește.

— Știm deja că nu sunteți genul care să-i pună pe alții să ducă bățaliile, Maiestate, spune ea. Ne-am lămurit azi-noapte. Fiica mea, căpitanul Viya, a luptat alături de voi pe Drumul-Șoimului.

Tiberias nu spune nimic și nici nu se ridică în picioare. Dă încet din cap. Un mușchi îi zvâcnește în obraz.

Din cealaltă parte a sălii, Radis îi face un semn lui Davidson, stârnind o adiere nervoasă prin sală. Aha, deci este un țesevânt, îmi spun eu.

— Supuneți la vot, domnule premier, propune argintiul.

Davidson lasă bărbia în piept și îi privește pe sub sprâncene pe politicienii din jur. Mă întreb ce le citește pe chipuri. După câteva momente lungi, oftează și zice:

— Foarte bine, domnule reprezentant Radis.

— Eu votez „da”, spune Radis repede și apăsător, după care se așază la loc.

În mijlocul podiumului, Tiberias privește nedumerit în jur, încercând să-și mascheze surprinderea. La fel de uluită mă simt și eu.

Iar uimirea mi se amplifică la fiecare „da” răsunător, rostit de zeci de guri. Număr în șoaptă: *Treizeci. Treizeci și cinci. Patruzeci.*

Sigur, există și câte un „nu” răzleț, ici și colo – care îmi temperează

speranțele. Dar „nu”-urile acestea sunt iute eclipsate, acoperite de șuvoiul răspunsurilor de care avem atât de multă nevoie.

În cele din urmă, Davidson zâmbește larg și se ridică de pe scaun. Traversează podiumul, îl atinge ușor pe umăr pe Tiberias și îi face semn să se ridice.

— Ți-ai obținut armata.

DOISPREZECE

Evangelina

Chiar dacă Montfortul este frumos și chiar dacă doar ce am ajuns aici, abia aștept să plecăm. Să mă duc acasă. La Moșia de pe Creastă, la Ptolemus, la Elane. Atât de fericită sunt, că nici nu-mi dau seama că nu am servitori și trebuie să-mi fac singură bagajele.

Isteață mișcare! Până și roșiii s-au prins. Riftul este mai aproape de Montfort decât baza din Piedmont, ca să nu mai spun că nu este înconjurat de teritoriile stăpânite de Bracken. Iar regatul este bine apărat. Maven nu va cuteza să ordone vreun atac împotriva ținutului nostru, iar noi vom avea timp să ne pregătim și să ne organizăm armata.

Cu toate acestea, m-a mâncat pielea toată după-amiaza din cauza unei stări inexplicabile de neliniște. Iar acum, când ieșim în curtea palatului lui Davidson, văd rânjetul lui Cal și mi se întoarce stomacul pe dos. Uneori mi-aș dori să aibă măcar un gram din viclenia lui Maven. Sau măcar ceva minte. Atunci ar putea să înțeleagă ce anume s-a întâmplat de dimineață în Sala Poporului. Dar nu, este prea credul, prea *bun la suflet* și mult prea mulțumit de micuțul lui discurs ca să-și dea seama de manevrele inteligente ale lui Davidson.

Votul a fost aranjat dinainte. Nu se poate altfel. Politicienii montfortezi erau la curent cu cererea lui Davidson și răspunsul lor era deja cunoscut. Încă de dinaintea sosirii noastre se stabilise că ne vor da o armată. Iar toate celelalte – vizita noastră prin oraș, dineul și tot restul – nu au fost decât niște înscenări menite să ne păcălească.

Eu așa aș face.

Așa cum a făcut Davidson când am ajuns aici. *Alt detaliu permis în Montfort*, mi-a zis el atunci. Pentru că știe despre Elane și știe ce anume să spună ca să mă facă să ezit. Să mă facă să-mi pun tot felul de întrebări. Să mă facă să mă gândesc, fie chiar și o secundă, cum ar fi dacă aș da cu piciorul la tot ce am în schimbul unei vieți tihnite în locul ăsta.

Ce să zic? Premierul știe să-și vândă marfa.

Cal traversează curtea ca să-și ia rămas-bun de la Davidson și de la soțul acestuia, Carmadon. Mă uit la fericitul cuplu și simt cum mă încearcă din nou gelozia. Apoi mi se face greață. Întorc capul pentru că nu mai vreau să-i văd.

Însă dau cu ochii de o altă manifestare a emoțiilor în public. Absolut reprobabilă, din punctul meu de vedere. Altă scenă dezgustătoare cu

personaje care-și zic la revedere.

Nu înțeleg de ce Mare n-a putut să-și ia rămas-bun în palat, unde noi n-am mai fi fost obligați să asistăm la *spectacolul* ăsta. De parcă doar ea ar suferi din cauza despărțirii. De parcă Mare Barrow este unica persoană de pe lume care a trebuit vreodată să plece de lângă cei dragi.

Își îmbrățișează rudele pe rând și pe îndelete, zăbovind din ce în ce mai mult în brațele lor. Maică-sa plânge; taică-său plânge; plâng frații și soră-sa. Ea încearcă să-și stăpânească lacrimile, dar nu reușește. Smiorcăielile lor răsună peste pista de decolare, iar noi, ceilalți, trebuie să ne purtăm de parcă nu i-am aștepta pe plângăcioșii ăia.

Probabil că asta-i o caracteristică a *roșiilor*, îmi zic eu. Nu se tem să-și arate slăbiciunile în public pentru că oricum sunt plini de cusururi. Cineva ar trebui să-i atragă atenția lui Barrow în privința asta. Ar fi trebuit să știe deja cât de important este să păstrezi aparențele.

Roșul ăla înalt, blond și bronzat, animăluțul preferat al lui Barrow, îi îmbrățișează și el pe membrii familiei lui Mare, de zici că sunt și rudele lui. Probabil că o să se țină și acum după ea.

Cal pune punct discuției cu Davidson. Premierul nu se întoarce cu noi – deocamdată, cel puțin. Din moment ce guvernul lui a fost de acord să ne ajute, are acum multe lucruri de aranjat, însă promite că va ajunge și el în Rift peste vreo săptămână. Însă nu cred că despre asta au vorbit. Cal mi se pare prea înflăcărat, prea nervos – îl ține prea strâns pe Davidson de braț. Dar privirea îi este blândă. Înseamnă că îi cere ceva premierului, un lucru minor, dar de o deosebită importanță pentru el.

Prințul se îndepărtează de Davidson și trece pe lângă Mare cu pași mari și grăbiți. Frații Barrow se uită lung după el. Dacă ar fi piromani din Casa Calore, sunt convinsă că i-ar da foc chiar aici și acum. Atitudinea surorii este mai puțin ostilă, dar mai supărată și mai decepționată. Se încruntă în urma lui, mușcându-și buzele. Gestul ăsta o face să semene și mai mult cu Mare, mai cu seamă în momentul în care începe să zâmbească cu dispreț.

Cal se oprește în dreapta mea. Se proțăpește bine pe picioare și își încrucișează brațele la piept, peste uniformă-i neagră și neornată.

— Învață să te prefaci mai bine, Calore! îi șoptesc eu.

Se încruntă la mine, dar nu-mi răspunde.

— Iar mândra ta trebuie să se țină de programul stabilit.

— Își părăsește familia, Evangeline, mârâie el. Îi putem acorda câteva minute.

Oftez prelung și mă apuc să-mi examinez unghiile. Astăzi nu mi-am mai pus ghearele. Nu am nevoie de ele pe drumul spre casă.

— Cât de multe concesii îi faci lui Barrow. Mă întreb sincer unde ai stabilit

limita și ce se va întâmpla atunci când o s-o încalce.

Mă aștept să se răstească la mine, dar îl aud cum râde înfundat.

— N-ai decât să-ți împrăștii răutățile cât ai tu chef, *Prințeso*. Oricum, asta-i tot ce ți-a rămas.

Strâng din dinți. Strâng și pumnii. Acum regret că nu mi-am pus ghearele.

— Nu te prefac că doar eu sunt singura persoană nefericită de aici, îl reped eu.

Vorbele mele îl amuțesc, iar vârfurile urechilor i se aprind și se fac gri-închis.

După o ultimă îmbrățișare, Mare termină – *în sfârșit!* – cu toate aiurelile astea istericuțe. Se întoarce cu spatele la familia ei. Chipurile rubedeniilor sunt diferite, dar și cumva asemănătoare. Aceeași culoare aurie a tenului, aceiași ochi negri. Păr castaniu-închis, cu excepția surorii și a părinților cărunți. Mai au în comun și o anumită asperitate – asta precis este o marcă a sângelui lor. De parcă ar fi fost făcuți din pământ, în timp ce noi suntem făcuți din piatră.

Băiatul roșu se ține după Mare, care se îndreaptă spre noi. Zici că-l duce într-o lesă invizibilă. Se mai uită o dată peste umăr și face cu mâna familiei Barrow. Însă nu și Mare. Țsta este un instinct pe care eu i-l respect: încăpățânarea și imprudența de a merge doar înainte cu orice preț.

Cal ridică ochii atunci când ea trece țațoșă pe lângă noi ca să se urce în avion. Întinde mâna și-i atinge ușor brațul. Pielea lui pare albă în contrast cu mâneca ruginie a tunicii lui Mare. Însă ea nu se oprește, iar el nu încearcă să o oprească. Doar privește lung în urma ei, sufocându-se din cauza cuvintelor pe care nu are curajul să i le spună.

O parte din mine vrea să-l amenințe cu pumnalul, ca să se ducă după ea. Cealaltă parte vrea să-i smulgă inima din piept, fiindcă se încăpățânează să-și ignore sentimentele și mă obligă și pe mine la aceeași suferință.

— Mergem și noi, viitorul meu soț? mârâi eu, oferindu-i brațul.

Țepii jachetei mele metalice stau culcați și lucesc, invitându-l să se apropie.

Cal îmi aruncă o privire întunecată și schițează un zâmbet forțat, cu dinți încheștați. Supus până la capăt, își trece brațul pe sub al meu, rezemându-și mâna sub încheietura mea. Mă arde pielea lui mult prea fierbinte. Îmi transpiră gâtul și mă văd nevoită să-mi înăbuș fiorii de scârbă.

— Firește, viitoarea mea soție.

Habar nu mai am de ce pe vremuri îmi doream atât de mult să aud cuvintele astea.

Însă orice repulsie aș simți este repede înăbușită de emoția care mă cuprinde când mă urc în avion. Doar câteva ore de zbor mă mai despart acum de revederea cu cei pe care îi iubesc atât de mult. Da, trebuie să mă înghesui

lângă Cal și Mare și să suport privirile cu subînțelesuri melodramatice pe care le-ar putea schimba între ei, dar am să mă descurc. Mă așteaptă Ptolemus.

Mă așteaptă Elane.

Chiar și la mii de kilometri distanță, tot pot să simt balsamul răcoros al prezenței sale – compresă rece pe pielea mea înfierbântată. Obraji albi, păr roșu, constelații în ochi, sclipiri de lună pe dinți.

La treisprezece ani am făcut-o praf pe Elane în ringul de antrenament. Pentru tata, pentru a-i câștiga aprobarea. Am plâns o săptămână după aia și mi-am cerut iertare vreme de o lună. Bineînțeles că ea a înțeles de ce am făcut-o. Suntem amândouă conștiente de exigențele familiilor noastre, știm ce vor de la noi, știm cum trebuie să *fim* ca să le facem pe plac. Pe măsură ce au trecut anii, asemenea întâmplări au devenit previzibile. Obișnuite. Ne luptam zilnic, ne răneam una pe cealaltă, ne făceam rău. Asta se întâmpla în timpul antrenamentelor, cu tămăduitorii alături de noi. Am ajuns insensibile în fața violenței timpului nostru. Însă acum nu i-aș mai face niciun rău. Nu aș mai răni-o pentru nimic în lume, chiar dacă aș avea o armată de tămăduitori care să o îngrijească după aceea. Nu i-aș mai face niciun rău nici dacă mi-ar cere-o tata, nici dacă doar așa aș putea să obțin coroana. *Măcar de-ar avea și Calore aceleași sentimente pentru Mare. Măcar de-ar iubi-o la fel de mult cum o iubesc eu pe Elane.*

După ce intrăm în burta avionului și ne pregătim să ne instalăm pe scaunele cu perne lipite de pereți și să ne prindem centurile de siguranță, Cal se îndepărtează ușor de mine. Se așază lângă bunică-sa, care stă singură la una dintre mesele fixate în podea.

— Nanabel, o salută el în șoaptă, folosind numele ăla de alint ridicol și total nepotrivit.

Nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată pe regina Anabel atât de îmbătrânită și epuizată. Surâsul ei binevoitor îi este destinat numai și numai nepotului care a venit lângă ea.

Îmi găsesc și eu un loc în colț, lângă un geam și o măsuță, unde voi putea să dorm fără să mă deranjeze nimeni. Avionul nostru este mai confortabil decât camioanele militare, chiar dacă a fost și el rechiziționat de la Flotila Aeriană a Piedmontului. Interiorul lui este alb și vesel, cu tonuri de galben și cu stelute purpurii. Culorile și simbolurile prințului Bracken.

Nu l-am cunoscut pe prinț. De-a lungul anilor m-am întâlnit cu diverși diplomați de-ai lui și, evident, cu emisarii pe care ni i-a trimis – prințul Alexandret și prințul Dareus. Sunt morți amândoi. În Archeon am fost martoră la moartea lui Alexandret, împușcat în cap în timpul primei tentative de asasinat împotriva lui Maven. Simpla amintire a momentului acela îmi întoarce stomacul pe dos.

Un lord din Casa Iral s-a ridicat în picioare, și-a scos arma și a tras un glonț spre regele care stătea la doar o jumătate de metru în stânga mea. A tras și a *ratat*, desigur, obligându-ne să ne purtăm așa cum ne-o dicta alianța pe care pretindeam că am fi încheiat-o.

Ar fi trebuit să moară în ziua aia. Cât de rău îmi pare că nu a murit în ziua aia.

Încă mai simt gustul metalic al sângelui său, care curgea năvalnic pe pietre, transformându-se într-un șuvoi la picioarele mele.

Numai că tentativa de asasinat nu a reușit. Casele răzvrătite au fugit, retrăgându-se la adăpostul moșiilor și fortărețelor lor. Elane nu are un temperament războinic, așa că dispăruse încă de dinaintea atacului. Însă Casa Samos nu s-a dat de gol. Iar eu am fost nevoită să iau parte la consiliul lui Maven – unde am stat în picioare, pentru că nemernicul nici măcar n-a avut bunul-simț să-mi ofere un *scaun* – și l-am văzut cum a interogat-o pe sora lui Elane. Am văzut cum vărul lui din Casa Merandus i-a scotocit prin gânduri, după care au executat-o pentru trădare.

Elane nu vorbește niciodată despre asta, iar eu nu vreau să insist. Nici nu pot să-mi imaginez ce aş face dacă Ptolemus ar avea parte de aceeași soartă. Ba nu, nu-i adevărat. Îmi pot imagina o mie de lucruri. Un milion de diferite forme de violență prin care să-l torturez pe cel responsabil de suferințele și moartea lui. Dar niciuna dintre acestea nu ar putea să umple golul din mine. Legăturile de sânge dintre argintii sunt indestructibile. Loialitatea față de cei câțiva pe care îi iubim ne este înrădăcinată în adâncul sufletului.

În cazul acesta, ce va face Bracken pentru copiii lui?

Nu m-am interesat de ei, nu am întrebat cum îi tratează montfortezii. Este mai ușor să nu-mi pese. O grijă mai puțin într-o lume sufocată de griji.

Dorința mea de intimitate este spulberată de un uragan de mușchi și păr blond, tuns scurt. Generăleasa din Garda Stacojie se trânteste pe scaun, zguduind podeaua de sub picioarele noastre.

— Te miști cu grația unuia dintre bizonii ăia, mârâi eu, sperând că o pot alunga de pe scaunul din fața mea.

Nici nu tresare, nici nu-mi răspunde. Doar se uită urât la mine, cu un licăr de furie în ochii de culoarea cerului fără nori. Apoi se întoarce cu fața la geam și își sprijină fruntea de el cu un oftat înăbușit. Nu plânge. Nu seamănă deloc cu Barrow, care se urcă în avion sughițând și cu ochii roșii.

Nu, generăleasa Farley nu-și arată tristețea. Însă cumva tot emană suferință, o suferință care mă lovește ca un val uriaș. Chipul îi devine inert, lipsit de expresia aspră de dezgust permanent, pe care o are în preajma argintiilor, mai ales în preajma mea.

Știu că are o fetiță mică, abia născută, ascunsă pe undeva, la loc sigur.

Dar nu aici. Nu în avionul ăsta.

O văd pe Barrow așezându-se lângă ea și mă apucă toți nervii. La venire am călătorit separat, în două avioane – roșii într-unul, argintii în celălalt –, ca să avem loc și pentru prada de război din Corvium. Păcat că acum lucrurile stau diferit și stăm toți claie peste grămadă în burta avionului ăsta, care ne duce spre Rift.

— Mai sunt încă vreo șaizeci de locuri libere, mârâi eu.

Mare îmi aruncă privirea-i caracteristică – o combinație de supărare și jale.

— N-ai decât să te muți tu dacă nu-ți convine, îmi spune ea, făcând un semn din cap spre restul scaunelor pe care încep să se așeze cei credincioși lui Cal și membrii Gărzii Stacojii.

Pufnind ofensată, mă sprijin de speteaza comodă. Are dreptate. Nu am niciun chef să-mi petrec următoarele ceasuri cu masca de prințesă pe față, ascunzându-mă în spatele zâmbetului fals ca în spatele unui scut și încercând să schimb informații și amenințări voalate cu ceilalți argintii. Așa cum nu vreau să închid ochii în mijlocul roșiilor, cărora le-ar putea veni ideea să-mi taie gâtul. Nu. Oricât de ciudat ar părea, Mare Barrow este singurul meu refugiu. Înțelegerea făcută ne protejează pe amândouă.

Mare mă lasă în pace și se așază mai bine pe scaun, aproape lipindu-se de trupul generălesei. Nu își spun nimic, iar Diana Farley nici nu se uită la Barrow. Privește atât de pierdută pe geam, că mă aștept să-l spargă dintr-o clipă în alta. Parcă nici nu bagă de seamă când Mare o ia de mână.

Motoarele avionului se trezesc la viață, torsul lor de motan se transformă în urlet de leu, dar Farley tot nu se mișcă. Scrâșnește din dinți, atâta tot.

Închide ochii doar atunci când decolăm și ne înălțăm spre nori, lăsând munții în urma noastră.

Mi se pare că o aud șoptind *Rămâi cu bine.*

•

Cobor prima din avion și sorb cu nesaț aromele proaspete, de vară, ale Riftului. Simt miros de pământ reavăn și de apă de râu și de frunze și de umezeală caldă, pe fondul izului vag de metal al dealurilor. Soarele strălucește puternic pe cerul jilav și albicios, făcând totul din jur să sclipească. Culmile se înșiră până departe, în zare, iar verdele lor luxuriant contrastează puternic cu negrul fierbinte și fără personalitate al pistei de aterizare. Sunt convinsă că mi-aș arde palma dacă aș atinge asfaltul. Din el iese căldura valuri-valuri, deformând imaginea lumii din jur. Sau poate asta-i doar o iluzie optică, creată de nerăbdarea care m-a cuprins. Încerc să nu o iau la goană. Încerc să dau dovadă de oarece decență.

Toată lumea a aflat deja secretul relației mele cu Elane – secret lipsit de importanță în comparație cu infinitele alianțe și trădări care par a ne complica

viețile în atât de multe feluri.

Un secret minor, dar scandalos. Un obstacol. O problemă gravă.

ÎnNorta. În Rift, îmi șoptește o voce în cap. Dar nu și în alte părți.

Elane nu mă va aștepta în văzul tuturor. Nu-i stă în fire. Știu asta, însă uite că inima mai are puțin și-mi sare din piept.

Ptolemus nu are restricții în sensul acesta. Stă în mijlocul pistei și transpiră abundent în uniforma lui de vară, din pânză cenușie, împodobită doar cu câteva însemne brodate. Singurul metal pe care îl poartă îi lucește la încheieturile mâinilor. Un cablu gros, din metal – mai degrabă armă decât bijuterie. O măsură de prevedere, pe lângă toate gărzile în culorile Casei Samos. Câteva dintre ele ne sunt rude – veri mai apropiați sau mai îndepărtați, pe care îi recunosc după părul argintiu și ochii negri. Celelalte gărzi au jurat credință casei noastre și coroanei tatălui meu, la fel cum au făcut cândva și gărzile lui Maven. Nu mă obosesc să le observ culorile. Nu contează.

— Eve! spune fratele meu, întinzând brațele spre mine.

Îl îmbrățișez și mă sprijin câteva clipe de trupul lui – ca să mă mai relaxez. Ptolemus îmi dă o stare de siguranță. Este ferm. Real. Viu.

Iar acum, mai mult decât oricând, nu am de gând să mă mai îndoiesc de asta.

— Tolly! șoptesc eu, trăgându-mă puțin înapoi ca să îl pot privi.

În ochii lui furtunoși regăsesc aceeași ușurare care mi-a înflorit în suflet. Nu ne place deloc să fim despărțiți. Este ca și cum ai separa sabia de scut.

— Îmi pare rău că te-am părăsit.

Nu, nu l-ai părăsit. Ar fi însemnat că ai avut și tu un cuvânt de spus. Numai că n-ai avut. Ai fost obligată. Înceleștez degetele pe umărul fratelui meu. Tata m-a obligat să merg în Montfort. Iar mesajul lui nu a fost adresat doar coaliției, ci și mie însămi. A vrut să-mi spună încă o dată că el este regele și stăpânul casei mele. Și că datoria mea este să îl ascult și să mă supun. Să mă duc acolo unde mă trimite el, să fac ce-mi spune și să mă căsătoresc cu cine îmi poruncește el. Să trăiesc doar după vrerea lui.

Însă nici nu văd ce altceva aș putea face, nu văd cum aș putea să trăiesc altfel decât după regulile impuse de el.

— Îți pare rău că ai pierdut toată nebunia de aici? spune Ptolemus, desprinzându-se ușurel din brațele mele. Tata a luat-o razna cu eforturile de a-și organiza o curte așa cum trebuie să aibă un rege. Te împiedici de argintii la fiecare pas. Plus că încă nu s-a decis în privința tronului.

— Și mama ce face? întreb eu într-o doară.

Ptolemus îmi strânge brațul sub al lui și mă conduce spre camionul care ne așteaptă. Ceilalți ne urmează, dar mie nici nu-mi pasă de ei.

— Cam la fel, spune el. Ne bate la cap să-i facem nepoți. În fiecare seară o

aduce pe Elane în apartamentul meu. Sincer, chiar am senzația că se pune de pază în fața ușii.

Mi se urcă fierea în gât, dar mă stăpânesc.

— Și?

Sper să nu-mi sesizeze tremurul din voce. Ptolemus mă strânge de braț.

— Facem exact așa cum ne-am înțeles, șoptește el înăbușit. Facem ce trebuie ca să ne creadă.

O invidie fierbinte și verde îmi umple pieptul.

Nu credeam că voi fi geloasă. Nici prin cap nu mi-a trecut asta în urmă cu mai multe luni, când toți trei am hotărât ce urma să facem. Când am hotărât că nu ne vom opune logodnei lui Elane cu fratele meu. La început, logodna nu avea decât scopul de a o apăra. De a o scoate din atenția celorlalte Înalte Case, până când ne va veni în minte un plan mai bun. În niciun caz nu ar fi trebuit să fie obligată să ia de soț vreun verdian miorlăit din Casa Welle, ori vreun oțelit mitocan din Casa Rhambos. Case pe care nu le pot controla. Elane este o fată frumoasă, o umbră plină de talent. Casa din care face parte este extrem de importantă. Iar Ptolemus este moștenitorul Casei Samos. Deci era partida perfectă, logică, previzibilă. Folositoare – pentru un timp. Pe vremea când nu credeam că mai există și alte opțiuni. Pe vremea când eu încă mai eram logodită cu Maven și mă aștepta năpasta de a-i deveni regină. Însă Ptolemus era mâna lui dreaptă, un apropiat al curții sale. Prin căsătoria asta aș fi putut să o țin și pe Elane aproape de mine.

Nu am știut atunci de planurile infernale pe care ni le pregătea tata. Nu le cunoșteam toate detaliile.

Iar dacă aș fi știut atunci ce știu acum... aș fi luat alte decizii? Oare?

Ptolemus ar fi un prinț liber, bun de însurat. Iar Elane ar fi și ea liberă să te urmeze pe tine, prințesa ei, oriunde ai merge. Liberă să se mărite cu orice curtean i-ai alege. Nu ar fi legată de fratele tău, într-un alt regat, într-o altă țară, într-un alt dormitor, pentru tot restul vieților voastre.

Tata ne-ar fi putut opri, dar nu a făcut-o. Ne-a lăsat să facem greșeala asta oribilă. Pun prinsoare că i-a făcut mare plăcere să știe că mă despărțea de unica persoană pe care mi-o doream mai mult decât mi-aș dori orice coroană din lumea asta.

— Eve? șoptește Ptolemus, aplecându-se spre mine.

E mai înalt cu cel puțin cincisprezece centimetri. Și este și mai lat în umeri. Firește, doar este primul născut, cu patru ani mai mare decât mine. Fiu al lui Volos Samos, moștenitor al Regatului Riftului. Îmi iubesc mult fratele, dar sunt conștientă că va avea o viață mai ușoară decât a mea. Și cred că, în felul meu meschin, am dreptul să-i port pică pentru asta.

— Nicio problemă, spus eu printre dinți.

Bine că nu mi-am pus hainele din metal, că s-ar fi făcut praf și pulbere. Cu coada ochiului, îl văd pe Tolly cum își aranjează brățelele.

— Noi am ales. Trebuie să ne împăcăm cu situația.

Aud iarăși vocea aceea ciudată.

Ești convins?

Și, în mintea mea, văd doi bărbați – unul în alb, celălalt în verde. Doi bărbați cu pielea de nuanțe diferite, care se țin cu tandrețe de mână. Îmi tulbură vederea și mă sprijin de Ptolemus să mă conducă pe ultima porțiune a drumului. Aproape că-l oblig să mă ia în brațe ca să mă urce în camion.

O altă imagine o înlocuiește pe aceea a lui Davidson și Carmadon. Fratele meu și Elane, într-un dormitor pe care îl cunosc foarte bine. Umbra mizerabilei noastre mame în fața ușii. Nu există decât o singură modalitate prin care aş putea să șterg imaginea asta, care amenință să mi se întipărească în ochi.

În timp ce toți ceilalți se grăbesc spre recent renovata sală a tronului, ca să aducă omagiile lor regelui, tatăl meu, eu fac exact invers. Cunosc toate cotloanele Moșiei de pe Creastă la fel de bine cum îmi cunosc chipul și nu-mi este deloc greu să mă strecor în curtea interioară și să dispar printre rândurile ordonate de copaci și flori. Grădina servitorilor este chiar lângă bucătărie, dar nici nu-i bag în seamă pe roșiii pe lângă care trec. Sunt obișnuiți cu toanele mele, așa că mi se feresc din cale. În momentul ăsta mă simt de parcă aş fi un nor de furtună, negru și înspăimântător, care amenință să explodeze.

Elane mă așteaptă în camera mea. Camera noastră. Cu ferestre curate și draperiile trase. Știe cât de mult îmi place soarele, mai cu seamă atunci când razele lui o luminează pe ea. S-a cocoțat pe un scaun de lângă geam, cu spatele sprijinit de o pernă; poartă o rochie simplă și neagră și își leagă un picior dezgolit până la coapsă. Nu se întoarce să se uite la mine atunci când mă aude intrând. Îmi lasă timp să mă reobișnuiesc cu prezența ei.

Îi mângâi piciorul cu privirea, apoi trec la părul ei, roșu și strălucitor, lăsat liber pe umerii albi. Îi strălucește pielea, da, chiar așa: îi strălucește. Acesta este talentul ei, este arta ei. Manipulează lumina în așa fel încât să o facă să arate splendid, fără strop de machiaj sau podoabe. Rareori mă simt urâtă. Sunt o tânără foarte frumoasă, atât naturală, cât și cu ajutorul tuturor artificierilor din lume. Dar, după zborul lung, nefardată și fără rochia mea complicată, ca o armură, mă simt o pocitanie pe lângă ea. O pocitanie care nu merită să respire același aer. Fac un efort și îmi stăpânesc dorința de a fugi în baie ca să mă machiez puțin.

În cele din urmă, Elane se întoarce, oferindu-mi superba priveliște a chipului său. Și iar mă cuprinde rușinea la gândul că am apărut atât de

neîngrijită în fața ei. Însă dorința fierbinte alungă repede orice alte frustrări. Începe să râdă când închid ușa cu călcâiul și traversez iute încăperea ca să-i cuprind obraji în palme. Pielea ei perfectă, ca de alabastru, este netedă și răcoroasă. Dar nici acum nu spune nimic, îngăduindu-mi să-i sorb din priviri trăsăturile.

— Nu porți coroana, zice, ridicând mâna la tâmpla mea.

— N-am nevoie. Știe toată lumea cine sunt.

Își coboară degetele de-a lungul obrazului meu, mă mângâie, încercând să-mi alunge toate grijile.

— Ai apucat să dormi în avion?

Oftez, conturându-i bărbia cu vârful degetului mare.

— Încerci să-mi spui că arăt obosită?

Mă mângâie în continuare pe față, apoi pe gât.

— Încerc să-ți spun că poți să dormi acum, dacă îți e somn.

— Am dormit destul.

În fracțiunea de secundă de dinaintea sărutului, Elane schițează un surâs atoateștiutor.

Mi se frânge inima când mă gândesc că nu îmi aparține cu adevărat.

Cineva bate cu pumnul în ușa de la dormitorul meu. Nu în ușa salonului, unde ar trebui să aștepte oaspeții, ci chiar în ușa dormitorului. Ușa dormitorului meu, a *dormitorului nostru*. Țâșnesc furioasă de pe perne, dar așternuturile mi s-au încurcat în jurul picioarelor. Cu un zvâcnet al mâinii, îmi aduc un cuțit din scrinul aflat în cealaltă parte a camerei și tai iute mătasea care mă împiedică să merg.

Elane nici nu clipește când lama ascuțită trece la nici doi centimetri de pielea ei goală. Piscuța mea cea leneșă doar cascadează, se întinde și se întoarce pe partea cealaltă, cu o pernă în brațe.

— Câtă lipsă de maniere! murmură ea, referindu-se atât la mine, cât și la cretinul ăla care ne-a întrerupt.

— Mă pregătesc să-i fac felul mizerabilului ăla, îi explic eu, tăind și ultimul cearșaf. Mesager amărât lipsit de noroc.

Mă ridic din pat, îmi dau seama că sunt în pielea goală și îmi pun repede pe mine un camizol din mătase, dar fără să las cuțitul din mână.

Bătăile în ușă nu se opresc, iar acum se aude și o voce înăbușită. O recunosc și mi se evaporă o parte din furie. Nu-i cazul să-l sperii pe nepoftit atât de tare, încât să-și facă nevoile pe culorile lui. Enervată, arunc cuțitul în perete. Se înfige acolo, în lambriu.

— Ce este, Ptolemus? oftnez eu cu năduf, întredeschizând ușa de la dormitor.

Și fratele meu este ciufulit și are hainele aruncate de-a valma pe el. Îi ard ochii. Presupun că făcea același lucru ca mine când a fost întrerupt. Lui și lui WrenSkonos le place să facă amor după-amiaza.

— Ne cheamă în sala tronului, mă anunță el pe un ton foarte serios. Chiar acum.

— S-a supărat cumva tata pentru că nu m-am repezit să-i pup tălpile? N-au trecut decât câteva minute de când am sosit acasă.

— Ba două ore! strigă Elane, fără să ridice capul de pe pernă.

Apoi adaugă, fluturând o mână delicată:

— Ce mai faci, soțiorule? Fii drăguț și dă poruncă să ne aducă ceva de mâncare.

Iritată la culme, îmi înfășor mai bine capotul în jurul corpului.

— Deci, despre ce e vorba? Are de gând să mă biciuiască în văzul tuturor pentru că n-am fost o fiică bună? S-a hotărât să-și respecte promisiunea și ne va înfige capetele în țepele de la poartă? rânjesc eu cu dispreț.

— O să te mire, dar n-are nicio legătură cu tine, îmi răspunde fratele meu pe un ton tăios și sec. A avut loc un atac.

Arunc o privire peste umăr. Elane stă tolănită, doar parțial acoperită de cearșafuri. Acum nu mai strălucește, nu se mai concentrează – este pe jumătate adormită. Lipsită de apărare. Vulnerabilă. Chiar și un cuvânt nelalocul lui i-ar putea face rău.

— Hai afară, șoptesc eu, împingându-l pe Ptolemus în salonul de alături.

Măcar de veștile lui să o pot proteja.

Îl conduc spre o canapea verde, asortată cu dealurile care se văd pe fereastră. Un râu din pietre traversează pardoseala acoperită, ici și colo, cu covoare moi, de culoare albastră.

— Ce s-a întâmplat? Unde a avut loc atacul?

Nu știu din ce motive îmi imaginez că răspunsul lui va fi *În Montfort* și mi se pune un nod în gât.

Ptolemus nu se așază, ci începe să se plimbe cu mâinile în șold. Văd cum i se contractă tendoanele brațelor.

— În Piedmont.

Pufnesc cu dispreț – asta este, n-am putut să mă abțin.

— Tare *proste* Maven, mârâi eu. Lovește în resursele lui Bracken, nu în ale noastre. Nici prin cap nu mi-a trecut că poate să fie atât de *idiot*...

— Maven nu l-a atacat pe Bracken, se răstește Ptolemus la mine. Bracken ne-a atacat pe noi. Ne-a atacat baza din Piedmont. Lovitura a avut loc acum două ceasuri, dar noi abia acum am recepționat mesajul prin care ni se cere ajutorul.

— Cum? clipesc eu, evident nedumerită.

Îmi strâng gulerul capotului în jurul gâtului. De parcă mătasea m-ar putea feri de pericol.

— Ne-a înconjurat baza și a atacat-o cu o armată formată din armata lui și armatele celorlalți prinți din Piedmont. Și-a luat-o înapoi. I-a ucis pe toți cei care i-au stat în cale. Roșiii din Norta, argintii din Montfort. Oameni cu sânge nou.

Ptolemus se apropie de fereastră și își lipește palma de ea. Se uită spre est, la pâcla acestei după-amiezi fierbinți.

— Bănuim că Maven și lacuștrii sunt în spatele acestui atac.

Mă uit în jos, la picioarele mele goale pe covorul albastru.

— Credeam că-i pasă de copii. Montfortezii o să-i omoare.

Ce mai afacere! Să-ți dai copiii în schimbul coroanei. Mă întreb dacă și tatăl nostru ar face aceeași alegere.

Ptolemus clatină încet din cap.

— Am primit o veste și de la conducerea Montfortului. Copiii... au dispărut. Au fost înlocuiți cu cadavrele unor roșii pe care le-au transformat în așa fel încât să *arate* ca prințesa Charlotta și prințul Michael. Se pare că a reușit cineva să ajungă la ei și să-i scoată din locul unde erau ținuți prizonieri.

Se întrerupe și scoate un mârâit gros, ca de fiară. Apoi continuă:

— Cretinii ăia de montfortezi nu știu cum de a fost posibil așa ceva. Cum de a reușit cineva să pătrundă și să iasă nestingherit din munții ăia de care sunt atât de mândri.

Dau din mână – nu mă interesează acum acest subiect. Nu mai contează.

— Deci tu spui că nu mai avem baza din Piedmont?

Ptolemus strânge din dinți.

— Tot Piedmontul este acum de partea lui Maven.

— Și ce putem noi să facem? șuier eu.

Mi se învârtește capul. Ne lăsasem o garnizoană în Piedmont, cu soldați din Garda Stacojie și Montfort. Roșii, cu sânge nou și argintii – luptători de care avem mare nevoie. Scrâșnesc îndurerată, întrebându-mă câți or fi supraviețuit atacului.

Bine măcar că armata tatălui meu s-a întors direct în Rift după ce am cucerit Corviumul. La fel s-a întâmplat și cu armatele aliate ale reginei Anabel. Puterea noastră argintie nu a fost știrbită, dar pierderea bazei și pierderea Piedmontului vor avea consecințe devastatoare.

Mi s-a uscat rău de tot gura și îmi tremură vocea.

— Cum ne putem opune Ținutului Lacurilor, Nortei lui Maven și Piedmontului?

Nu am mai văzut niciodată o expresie atât de înverșunată pe chipul fratelui meu și mă cutremur până în măduva oaselor.

— Tocmai asta vom afla acum.

TREISPREZECE

Iris

Niciodată n-am mai fost atât de departe în sud.

Este foarte multă umezeală în baza din Piedmont, ceea ce-mi dă senzația că aș putea transforma văzduhul însuși într-o armă. Mă înțeapă brațele dezgolite, acoperite de stropi prea mici ca să-i pot distinge. Mă întind puțin, îmi mișc degetele în cerc, tulburând aerul fierbinte și dens de deasupra balconului de la comandamentul bazei.

Norii de furtună se fugăresc deasupra orizontului, aducând ploi torențiale peste mlaștini. Se văd în zare una sau două explozii de fulgere, dar tunetele ajung la noi abia după patru sau cinci secunde. Adierea ușoară a vântului are miros de focuri stinse de ploaia asta trecătoare, iar fumul se înalță peste poarta principală a bazei. Acolo au fost întâmpinați cu brațele deschise soldații lui Bracken, după care aceștia s-au năpustit împotriva celor dinăuntru. A urmat un atac-fulger, condus de agili și oțeliți, dovedind exact de partea cui au trecut. De partea lui Maven. De partea mea.

Regele Nortei își sprijină mâinile albe ca laptele de balustradă și se apleacă câțiva centimetri peste ea.

Suntem la al doilea etaj. Nu ar muri dacă l-aș îmbrânci peste balcon; s-ar alege doar cu câteva oase rupte. Ține ochii mijiți și sprâncenele încruntate sub coroana simplă din fier și rubine. Astăzi nu poartă mantie. E prea cald. Dar și-a pus uniforma neagră de toate zilele. S-a descheiat la guler. Observ o peliculă de transpirație pe gâtul lui. Știu că nu-i din cauza căldurii. Un rege de foc ar trebui să se simtă mult mai bine la temperaturi atât de ridicate decât ne simțim noi, ceilalți. Nu a transpirat nici din cauza vreunui efort. Că doar n-a mișcat niciun deget să-i ajute pe cei care au cucerit baza. De fapt, nici eu nu am făcut nimic, cu toate că ambele noastre țări i-au oferit soldați argintii lui Bracken pentru acest atac. Am așteptat până s-au limpezit lucrurile, până când victoria a fost certă și abia apoi am intrat în bază.

Cred că Maven este nervos. Că îi este teamă. Că este furios.

Nu a găsit-o aici.

Îl urmăresc în tăcere, așteptând să vorbească el primul. Mărul lui Adam i se agită între capetele gulerului de la tunică. Maven mi se pare nefiresc de vulnerabil, în pofida triumfului nostru.

— Câți au reușit să scape? mă întreabă el, fără să mă privească.

Stă cu ochii ațintiți la furtuna din zare.

Încerc să nu mă enervez. Nu sunt nici vreun locotenent de-ai lui, nici vreun aghiotant obligat să stea drept și să-i dea raportul. Însă îi arunc un zâmbet acru și îi răspund.

— O sută au fugit spre mlaștini, zic eu, trecându-mi degetele printre florile din jardiniere.

Praful de pe petalele lor încă mai este umed de la ploaia trecătoare de mai devreme și din cauza strădaniilor unui grădinar puțin cam prea conștiincios. Zidurile din cărămidă și coloanele clădirii administrative din spatele nostru sunt îmbrăcate în iederă înflorită. Piedmontezii sunt înnebuniți după flori și culmea este că plantelor chiar le merge bine în clima asta. Oriunde te uiți, dai cu ochii de câte o explozie de flori de toate culorile: albe, galbene, violet, roz și puțin bleu, care să-ți aline privirea. Soarele e tot mai puternic și acum îmi pare rău că mi-am pus rochia asta albastră, de protocol, și nu m-am îmbrăcat în alb. Bine măcar că materialul este subțire și pot să simt pe piele adierile de vânt.

Maven rupe o floare indigo din ghiveciul de lângă el.

— Și două sute au murit.

Nu este o întrebare. Cunoaște foarte bine numărul victimelor.

— Chiar acum ne folosim toate abilitățile ca să-i identificăm pe cei morți. Ridică din umeri.

— Mai bine ar fi să folosim prizonierii. Poate câțiva dintre ei vor accepta să ne ajute.

— Mă îndoiesc, spun eu. Montfortezii și membrii Gărzii Stacojii sunt renumiți pentru loialitatea lor. N-ar ridica niciun deget ca să ne fie de folos.

Cu un oftat lung își îndreaptă umerii și se îndepărtează de balustradă. Tresare când cerul este despăcat de alt fulger – de data aceasta mai aproape. I se scurge tot sângele din obraji atunci când tunetele se rostogolesc pe deasupra noastră. *Oare se gândește la fetița cu fulgerele?*

— Să lăsăm problema asta în seama verilor mei din Casa Merendus.

Scrâșnesc din dinți.

— Știi ce părere am despre șoptitori, spun eu, poate prea repede și cu prea multă asprime.

Maică-sa a fost o șoptitoare, îmi amintesc eu, pregătindu-mă să fiu muștrată.

Însă Maven nu-mi zice nimic. Pune pe balustradă floarea cu petalele în sus și își face de lucru cu unghiile. Are unghii scurte, mâncate de dinți și tocite de neliniști. Te-ai aștepta ca un rege să aibă unghii îngrijite, potrivite pentru brațele tronului. Poate chiar tocite sau rupte în antrenamente și bătălii, așa cum sunt convinsă că le are fratele lui. Nu distruse de ticuri nervoase de copil năbădăios.

— Și cred că și tu ești de aceeași părere cu mine, Maven, mă aud spunând. Uite că am îndrăznit să întorc una din cărțile pe care le am.

Nici acum nu-mi răspunde și așa știi că am dreptate. A rămas cu cicatrice și cu răni adânci după toate câte i le-a făcut maică-sa, după ce șoptitorii ei i-au pătruns în minte și i-au întors-o cu josul în sus. Nu vrea să mai riște.

Simt o crăpătură în armura lui, o gaură în zidul pe care l-a ridicat între noi. *Dacă m-aș strecura prin ea? Dacă aș pune stăpânire pe o parte din inima lui, la fel cum a făcut Mare Barrow... atunci oare l-aș putea controla așa cum îmi doresc?*

— Dacă vrei, i-am putea îndepărta de la curte, șoptesc eu.

Îmi pun o mască mai blândă, mai grijulie, și mă apropiu de el. Încerc să adopt o atitudine cât mai seducătoare – bine că decolteul este destul de mare și îmi scoate în evidență pielea perfectă.

— Și ai putea să dai vina pe mine și pe superstițiile mele ciudate, de lacustră. Să spui că este doar o măsură pe termen scurt, pe care ai luat-o ca să-i faci pe plac soției tale.

Este ca și cum aș da târcoale unei ape învolburate, încercând să nu mă înec în ea.

Îi zvâcnește colțul gurii. Îl văd din profil: nas drept, frunte mândră, pomeți în relief.

— Câți ani ai, Iris? Nouăsprezece?

Mă uit nedumerită la el.

— Da, și?

Cu un zâmbet forțat, se mișcă mai repede decât mă așteptam eu și îmi pune mâna pe față. Tresar când îi simt degetele alunecând până în spatele urechii, în timp ce cu degetul mare mă apasă cam tare în carnea de sub bărbie. Pielea i se aprinde, e fierbinte, dar nu mă arde încă. Este doar cu vreo doi sau trei centimetri mai înalt decât mine și sunt obligată să-mi ridic privirea ca să mă pot uita în ochii lui, ca cerul de deasupra tundrelor. Înghețați, neiertători, fără fund. Cine ne-ar vedea acum ar zice că suntem doi tineri căsătoriți, care se iubesc la nebunie.

— Ești foarte pricepută, spune el.

Oricât de fierbinte i-ar fi pielea, răsuflarea o are ciudat de rece, mai că-mi îngheață obrazii.

— Dar nici eu nu sunt mai prejos, adaugă el.

Fac un pas înapoi. Vreau să mă smulg din mâna lui, dar el îmi dă drumul înainte să apuc eu să fac vreun gest. Pare amuzat, iar asta îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-l las să vadă cât îmi este de scârbă. Tot ce-i arăt este o indiferență rece. Ridic dintr-o sprânceană și îmi netezesc părul strălucitor pe umeri. Încerc să imit atitudinea maiestuoasă și neînfricată a mamei mele.

— O singură dată dacă mă mai atingi fără să-ți dau eu voie, o să vedem atunci cât ești în stare să-ți ții respirația.

Foarte încet, ia floarea în mână și o strânge în pumn. Petalele se desprind și cad, una câte una, iar el zvâcnește din încheietură, făcând să-i scapere brățara. Bietele petale iau foc înainte să atingă solul, dispărând într-o jerbă de flăcări, scrum și amenințări fără perdea.

— Iertare, regină a mea, zâmbește el – minte el. Stresul acestui război îmi distruge nervii. Nu pot decât să sper că fratele meu va asculta de glasul rațiunii și că trădătorii cu care s-a înconjurat vor fi prinși și judecați așa cum se cuvine, ca să avem parte de pace în țările noastre după atât de multă vreme.

— Bineînțeles.

Cuvintele mele sunt la fel de nesincere ca ale lui. Las capul în jos, încercând să ignore rușinea pe care mi-o aduce acest gest.

— Pacea este țelul nostru comun.

Și așa va fi, imediat ce mama își va fi făcut mendrele cu țara ta și îți va fi aruncat tronul în ocean. După ce îl vom fi lăsat fără nicio resursă pe regele din Casa Samos și le vom fi omorât pe toate persoanele care au avut ceva de-a face cu moartea tatălui meu.

După ce îți vom fi luat coroana, Maven Calore, și te vom îneca. Și pe tine, și pe fratele tău.

— Maiestate?

Ne întoarcem amândoi și vedem că în pragul de la balcon stă una dintre santinelele lui Maven, cu mască neagră, strălucitoare. Face o plecăciune adâncă, involburându-și pelerina ca de foc. Nici nu vreau să mă gândesc cât asudă amărății ăștia acum, în armurile lor.

Maven gesticulează cu palmele deschise. Vocea lui este înghețată.

— Ce este?

— Am localizat ce ne-ați ordonat.

Doar ochii santinelei se văd în spatele măștii. Și sunt ochi plini de teamă.

— Sigur?

Prefăcându-se dezinteresat, regele se apucă să-și ciugulească din nou unghiile, fapt care mă face să fiu extrem de atentă.

Santinela bââie din cap.

— Da, Maiestate.

Cu un zâmbet tăios, Maven ridică ochii de la degetele-i chinuite și se întoarce, sprijinindu-se cu spatele de balustradă.

— Foarte bine. Mulțumesc. Aș vrea să văd și eu.

— Da, Maiestate, repetă santinela, bââind și mai tare din cap.

— Vrei să vii și tu, Iris? mă întreabă Maven.

Întinde mâna. Degetele îi ajung la un centimetru de brațul meu. Își bate joc

de mine.

Toate instinctele mele de luptătoare mă sfătuiesc să refuz. Însă, în cazul acesta, aş recunoaşte că mă tem de MavenCalore şi că îl las să mă controleze. Nu pot să scap una ca asta. Plus că s-ar putea ca lucrul acela pe care-l caută în baza din Piedmont să fie de interes şi pentru Ținutul Lacurilor. Poate-i vorba de o armă. Sau de anumite informații.

— De ce nu? spun eu, ridicând din umeri puțin cam prea mult.

Mă fac că nu-i văd mâna întinsă și mă iau după santinelă. Port o rochie cu decolteu adânc la spate, care îmi descoperă bulboanele de apă tatuată pe spate.

Baza este destul de mare, dar nici nu se compară cu fortărețele din Ținutul Lacurilor, unde ne ținem noi armatele. Probabil că nu-i departe locul acela unde ne ducem, pentru că santinelele lui Maven nu ne-au adus un camion pentru transport. Păcat. Nu este deloc mai răcoare la umbra numeroșilor copaci de pe străzi decât la soare. Ne însoțesc douăsprezece santinele. Îmi ating gâtul cu mâna. În urma degetelor mele se formează stropi de apă, care alunecă pe spatele meu desenat, răcorindu-mă.

Cu pumnii strânși, îndesați în buzunare, Maven se ține după santinela din frunte. Arde de nerăbdare. Vrea să pună cât mai repede mâna pe lucrul acela după care mergem.

Intrăm pe o străduță cu case înșirate pe ambele laturi. Pare un loc nefiresc de vesel. Cărămidă roșie și obloane negre, trotuare pavate, flori de toate culorile și copaci foarte bine îngrijiți. Însă este pustiu aici și asta mă tulbură. Este ca o casă mare, lipsită de locatari. Sau ca o casă de jucărie fără păpuși. Oamenii care au locuit aici au fost fie uciși sau capturați, fie au fugit în mlaștinile puturoase și primejdioase. Dar poate au lăsat în urma lor un lucru de valoare. Lucrul acela pe care și-l dorește Maven.

— Acestea au fost locuințele ofițerilor, îmi explică una dintre santinele. Înainte de ocupație.

Ridic din sprâncene la el.

— Și după aceea?

— S-au instalat dușmanii. Șobolani roșii, trădători de același sânge cu noi, monștri cu sânge nou, șuieră o altă santinelă din spatele măștii.

Maven se oprește atât de brusc, că tălpile cizmelor lui din piele lasă dâre negre pe trotuar. Fără să-și scoată mâinile din buzunar, se întoarce iute spre santinela care a vorbit despre „șobolanii roșii”. Deși santinela este cu mult mai înaltă decât el, Maven nu pare deloc intimidat. De fapt, pe fața lui nu se poate citi absolut nimic.

— Ce ai spus, santinelă Rhambos?

Este un oțelit. Adică i-ar putea smulge mâinile din umeri fără pic de efort.

Dacă ar vrea. Bineînțeles că nu vrea și prin crăpăturile măștii i se văd ochii bulbucăți, plini de groază.

— Nimic important, Maiestate.

— Eu hotărâsc ce este important, i-o retează Maven. Ce ai spus?

— Am răspuns Maiestății Sale, regina.

Se uită la mine. Implorându-mă din priviri să-l ajut, dar nu pot. Santinelele se află în subordinea lui Maven.

— I-am spus că aici au locuit roșii în timpul ocupației montforteze. Și argintii. Și oamenii cu sânge nou.

— Șobolani. Trădători. *Monștri*, completează Maven, pe același ton neutru.

Mai că-mi doresc să-l văd explodând de furie. Pentru că lipsa asta de orice fel de emoție este cu mult mai înspăimântătoare. Este un rege care nu poate fi descifrat, un rege gol pe dinăuntru.

— Astea au fost cuvintele pe care le-ai folosit, nu-i așa?

— Așa este, Maiestate.

Maven se uită la altă santinelă.

— Santinelă Osanos, poți să explici de ce folosirea acestor cuvinte constituie o greșală?

Acvatica cu ochi albaștri începe să se bâlbâie, șocată de cererea regelui său. Încearcă să-și revină cât mai repede. Și să dea răspunsul corect.

— Pentru că...

Dar vocea i se stinge. O văd că își frământă degetele.

— Nu știu, Maiestate.

— Hmm...

Mormăitul lui gutural vibrează în aerul umed.

— Nu știe nimeni?

Da, îl disprețuiesc din tot sufletul meu.

Intervin și spun pe un ton plictisit:

— Pentru că santinela Rhambos a insultat-o pe Mare Barrow în prezența ta.

Acum regret că mi-am dorit să-l văd furios. I se întunecă privirea, pupilele i se dilată de mânie. Întredeschide gura, dezvelindu-și dinții – deși eu mă aștept să văd colți ca de fiară sălbatică. Santinelele din jurul nostru se crispează și mă întreb dacă ar încerca să-l împiedice în caz că va dori să mă lovească. Nu cred că ar face-o. Sigur, și pe mine trebuie să mă protejeze, însă Maven este pe primul loc. *Mereu va fi pe primul loc în această alianță numită „căsătorie”.*

— Soția mea are o imaginație bogată, zice el sarcastic.

Știu că am pus degetul pe rană. O rană urâtă. Știam că este obsedat de fata asta, că o iubește într-un fel pervers și dezgustător, însă reacția lui mă face să

mă gândesc la ceva mai profund. La o debilitate lăuntrică, pe care i-a provocat-o altcineva. Maică-sa este de vină, deși nu-mi pot imagina motivul pentru care l-a năpăstuit în halul ăsta. Motivul pentru care i-a împlântat în inimă și minte dragostea asta dureroasă, chinuitoare, mistuitoare pentru Mare Barrow.

Împotriva voinței mele, parcă mă încearcă un strop de milă pentru MavenCalore. Nu-i vina lui pentru că este așa cum este. Nu în totalitate. Altcineva l-a dezmembrat și apoi l-a făcut la loc. Numai că l-a asamblat foarte prost.

Furia îi trece ca norii de furtună, care lasă în urma lor amenințarea tunetelor. Santinelele se relaxează. Maven își îndreaptă umerii și își trece mâna prin păr.

— Greșeala ta, santinelă Rhambos, este disprețul cu care ai vorbit, spune el, revenind la tonul indiferent, de copilandru, pe care îl folosește ca să îi seducă pe cei din jur.

Pornește din nou la drum cu pași grațioși. Mie însă mi se pare că santinelele nu se mai apropie de el la fel de mult ca înainte.

— Suntem în război, sigur că da, iar aceștia sunt dușmanii noștri. Dar, dușmani sau nu, sunt oameni. Mulți sunt supușii mei, concetățenii voștri. Când vom dobândi victoria, îi vom anunța că îi primim cu brațele deschise acasă, în Regatul Nortei. Cu câteva excepții, desigur, adaugă el cu un zâmbet conspirativ.

Minte cu atâta ușurință și atâta artă, că mă ia cu fiori reci, în ciuda căldurii.

— Aici, Maiestate, spune la un moment dat una dintre santinele, arătând spre una dintre case, care nu pare prin nimic deosebită de celelalte.

Dar, la o privire mai atentă, văd că florile sunt mai bine îngrijite. În jardinierele de la ferestre sunt flori proaspete, cu petale lucioase și frunze de un verde-intens.

Maven se uită urât la geamuri, de parcă ar examina un cadavru. Urcă încet cele câteva trepte până la ușă.

— Care *monstru* a locuit aici? Întreabă el, în cele din urmă.

Santinelele nu se înghesuie să-i răspundă. Se tem că-i o întrebare-capcană. Nu cred că se înșală.

Singura care are curaj să vorbească este santinela Osanos. Fata își drege glasul și apoi spune:

— Mare Barrow.

Maven dă din cap și rămâne nemișcat câteva clipe. După care izbește cu piciorul în ușă și o sparge. Intră în casă și se pierde în întunericul dinăuntru.

Eu rămân pe trotuar. *Stai aici*. Santinelele rămân lângă mine, șovăind și ele dacă să-și urmeze regele. Deși personal mi-ar plăcea nespus de mult să văd

cum țâșnește un asasin dintr-un dulap și-i taie gâtul lui Maven, știu că moartea lui ar distruge orice șansă să câștigăm acest război și să protejăm Ținutul Lacurilor de celălalt frate și slugile lui din Rift.

— Haideți și voi, mârâi eu, urcând treptele în urma odiosului meu soț.

Santinelele tropăie după mine, în zăngănit de armuri și falduri de culoarea focului.

Zgomotul lor îmi dă o oarecare siguranță atunci când intrăm în casa întunecată, pustie și mută. Pereții sunt complet goi; da, a zis Bracken că ocupanții i-au jefuit baza. Că i-au vândut toate bunurile. Mă înspăimânt la gândul că asemenea hiene ar putea da năvală și în casa mea. Că ne-ar pângări altarele și templele doar ca să-și finanțeze războiul. *Așa ceva nu se va întâmpla câtă vreme mai sunt în viață. Câtă vreme mama este pe tron.*

Nu mă obolesc să intru în salonaș și nici în bucătărie. Pașii lui Maven răsună pe scară și mă iau după el, poruncind santinelelor să mă însoțească. Dacă regele dorea să fie singur, trebuia să ne anunțe.

Deschide cu forță ușile tuturor camerelor de la etaj, își vârbă capul în dormitoare, dulapuri, în baie. O dată sau de două ori îl aud mârâind înfundat, ca un animal de pradă care nu-și găsește victima.

Se oprește șovăind în fața ultimei uși, cea din colț.

Pe aceasta o deschide cu mâna, încetșor, de parcă ar intra într-un locaș sfânt.

Fac un pas înapoi, lăsându-l pe el să treacă primul pragul.

Este un dormitor, cu două paturi mici în stânga și în dreapta ferestrei. Imediat mă izbește un lucru ciudat. Perdelele cu model au fost tăiate și din ele au fost îndepărtate anumite bucăți.

— Sora ei, murmură Maven. Croitoreasa.

Atinge țesătura cu vârful degetelor și din brățară țâșnesc scânteii. Perdelele se aprind cu repeziciune. Focul se întinde ca o molimă. Fumul acru îmi înțepă nările.

În același fel, Maven dă foc și tapetului, care arde și se scorojește sub atingerea lui. Apoi lipește palma aprinsă de fereastra care se crapă sub cumplita dogoare pe care o emană el, apoi se sparge. Parcă întreaga încăpere pulsează și clocotește, ca lichidul dintr-o oală care fierbe. Aș vrea să ies de aici. Dar, în aceeași măsură, aș vrea să văd ce mai face Maven. Trebuie să aflu de ce anume este în stare dacă îmi doresc să-l înfrâng.

Nu acordă nicio atenție primului pat, de parcă știe cumva că nu în el a dormit Mare.

Se aruncă pe al doilea, ca și cum ar vrea să-i testeze fermitatea. Netezește cuvertura cu palmele, apoi mângâie perna pe care își odihnea căpșorul fetița cu fulgerele. Mai că mă aștept să adulmece mirosul care poate mai persistă

acolo.

Dar nu. Îi dă foc. Aprinde puful și pânza. Aprinde rama patului. Flăcările se întind până la celălalt pat, mistuindu-l și pe acesta.

— Lăsați-mă singur un minut, șoptește el.

Abia dacă înțelegem ce spune în urletele acestui incendiu controlat.

Îl ascultăm și fugim din calea focului.

Chiar de un singur minut a avut nevoie. Nici nu am ajuns bine în stradă că țâșnește și el după noi. Iar în urma lui se dezlănțuie infernul.

Plecăm de acolo și îmi dau seama că transpir din cauza spaimei.

Oare ce urmează să mai incendieze Maven?

Scârțâitul camioanelor răsună lângă buncăr. Probabil că s-au întors soldații din mlaștină și mă întreb dacă au reușit să dea de urma cuiva. Zgomotul pătrunde prin ferestrele înalte, tăiate în pereții din plăci de beton. Încăperea răcoroasă este situată parțial sub nivelul solului și este împărțită în două de un culoar lung, care desparte două șiruri de celule cu gratii. Cifrele oficiale spun că aici se află patruzeci și șapte de prizonieri, câte doi sau trei în fiecare celulă. Toți cu sânge roșu, toți păziți cu strășnicie de argintii. Unii dintre ei ar putea să fie oameni cu sânge nou, așteptând cu calm șansa de a-și folosi abilitățile ca să evadeze. Argintii din Montfort – „trădătorii”, cum le-a zis santinela – sunt închiși în altă parte, unde sunt ținuți în frâu de amușitori și de cele mai puternice gărzi.

Trecem prin fața celulelor, iar Maven lovește într-o doară cu degetele în gratii. Unii prizonieri se dau speriați înapoi, alții nici nu se clintesc – unii sunt speriați, alții sfidători în fața regelui din Nortă. Ciudaț, Maven pare în largul său aici, înconjurat de celule. Nici nu-i bagă în seamă pe prizonieri.

Eu fac exact pe dos. Îi număr din mers, ca să văd dacă estimările oficiale sunt corecte. Ca să descopăr orice scânteie de revoltă sau hotărâre care ar putea să ducă la probleme foarte mari. Mi-aș dori să-i pot deosebi pe roșii de oamenii cu sânge nou. Fiecare celulă pe lângă care trec îmi sporește starea de neliniște, tocmai pentru că știu că din fiecare ar putea țâșni un șarpe veninos.

Din celălalt capăt al buncărului se îndreaptă spre noi un pluton de argintii. Culorile lor sunt albul, galbenul și purpuriul. Armurile lor aurii și armele pe care le au sunt mai potrivite pentru o sală de bal. Prințul Bracken ne zâmbește larg, dar copiii, agățați de mâinile lui, se dau speriați înapoi. Michael și Charlotta nu știu ce să facă mai întâi: să-și ascundă fețele în straietele din paiete purpurii ale tatălui lor sau să se uite în jos, la picioarele lor încălțate în pantofiori din aur.

Mă cuprinde mila pentru copiii ăștia, care au avut multe de îndurat din partea monștrilor montfortezi. Dar, pe de altă parte, mă bucur să văd că se simt bine și că își însoțesc tatăl. Când am plecat pe furiș cu ei din regatul din

munți, abia dacă puteau să îngaime câteva cuvinte, în pofida eforturilor depuse de tămăduitorul ăla afurisit. Pentru că nu există tămăduitor pe lumea asta capabil să-ți vindece mintea.

Ce bine ar fi dacă ar putea, îmi spun eu, aruncând o privire spre soțul meu.

— Prinț Bracken, zice Maven, înclinând capul cu tot șarmul de care este în stare.

Apoi se îndoiaie de mijloc, ca să ajungă la aceeași înălțime cu copiii.

— Michael, Charlotta! Cei mai curajoși copilași pe care-i cunosc!

Michael își ascunde din nou chipul, dar Charlotta schițează un zâmbet slab. Un zâmbet politicoș, cu siguranță învățat la cursurile de bune maniere.

— Foarte curajoși! adaug eu, făcându-le cu ochiul.

Continuând să zâmbească, Bracken se oprește înaintea noastră, iar gărzile și curtenii săi îi urmează exemplul. Observ un alt prinț piedmontez printre ei. Îmi dau seama că-i prinț după coroana de smaralde, numai că nu reușesc să-l identific.

— Maiestatețile Voastre, ne salută Bracken, întinzând brațele în lateral ca să poată face o plecăciune cât mai adâncă.

Copiii, care încă îl mai țin de degete, îi imită mișcările, cu grația aceea care este doar rodul unor exerciții repetate. Însă văd că micuțului Michael nu i-a trecut spaima.

— Nu există cuvinte și nici aur pe lumea asta prin care să-mi pot demonstra recunoștința pe care fiți încredințați că v-o port.

Privirea prințului se oprește asupra mea, iar eu ridic bărbia și mă uit în ochii lui. Nu trebuie să uite că eu i-am salvat copiii.

— Așa cum vă asigur că vă pun la dispoziție întreaga mea armată și toate resursele Piedmontului pentru a vă sprijini în războiul acesta, care amenință însăși esența lumii noastre.

Maven dă scurt din degete, făcându-i semn lui Bracken să se îndrepte.

— Și noi îți oferim recunoștința noastră pentru angajamentul tău total, îi răspunde Maven, cum nu se poate mai teatral. Împreună putem pune capăt aventurii începute de fratele meu.

Văd o sclipire în ochii lui Bracken. Poate un licăr de amuzament. Oare și el vede dincolo de minciunile regelui din Norta? *În niciun caz nu se poate spune că TiberiasCalore ar fi declanșat acest război. Păcatul acesta le aparține rebelilor roșii.* Brusca, mi se pune un nod în gât. Garda Stacojie s-a înființat în Ținutul Lacurilor, cu sprijinul tatălui meu, care avea nevoie de ea pentru a-și pune în practică planurile sale de atunci. Dar, dacă este adevărat că membrii ei sunt niște răufăcători, atunci vina este și a noastră, pentru că le-am permis să existe și să se dezvolte. Suntem și noi de blamat.

— Alături de Ținutul Lacurilor, adaugă Bracken, cu un alt licăr amuzat în

privire.

Simt că încep să-mi ardă obrajii.

— Bineînțeles. Îl susținem pe MavenCalore până în pânzele albe.

Cu minimum de efort. Cât mai puține trupe, cât mai puțin armament și fără bani – dacă se poate. Pentru că ne păstrăm toate resursele pentru momentul când vom avea NOI nevoie de ele.

Simt că iau foc atunci când Maven îmi atinge ușor obrazul cu buzele, într-un sărut cast, dar simbolic.

— Suntem făcuți unul pentru altul, nu crezi? Îl întreabă el pe Bracken.

Mă străduiesc din răspuțeri să nu-l trântesc pe Maven la podea, unde aş putea să-l înec în chinuri, după pofta inimii.

— Sigur că da, murmură prințul, privindu-ne atent pe amândoi. Din păcate, nu am prea făcut progrese. Am trimis după șoptitorii și cântăreții din ținutul prințului Denniarde.

Și face un semn către prințul din spatele lui, strălucitor în straiile din mătase verde, împodobită cu smaralde.

— Însă nu au ajuns încă și nu aş vrea să-i mai torturez pe prizonieri înainte de interogatoriul la care îi vor supune ei.

Mă întorc cu fața spre celula de lângă mine, dorind să-mi ascund scârba provocată de vestea că în curând vor fi aici șoptitori și cântăreți. Știu bine că nu sunt oameni de încredere, dar nu spun nimic.

Bărbatul din celulă se uită la mine. În lumina difuză, ochii lui îmi par doi tăciuni aprinși. Are pielea la fel de arămie ca a mea, deși parcă o idee mai roșcată. Iar părul negru îi este cărlionțat, la fel ca barba frumos tunsă. Poartă o uniformă verde-închis, culoarea Montfortului. E plină de găuri în zona pieptului și a umerilor, de unde i-au fost smulse decorațiile, medaliile și insignele. Îl privesc atentă printre pleoape. El mă privește la fel.

— Ce grad ai, soldat? mârâi eu, apropiindu-mă de gratii.

Braken și Maven amuțesc în spatele meu.

Bărbatul cu barbă nu-mi răspunde. Mă apropii și mai mult și văd că are o cicatrice sub ochi. Prea conturată ca să fie urmarea vreunui accident. O linie perfect dreaptă și perfect vindecată.

Smucesc din bărbie spre cicatricea aia și îl întreb:

— De la cine ai primit semnul ăla?

— Vorbești de parcă ar fi o binecuvântare cicatricea făcută de un argintiu, îmi răspunde el cu glas scăzut.

Cuvintele lui sună nefiresc, parcă le-ar despărți în silabe. Parcă le-ar cântări pe rând pe limbă.

Mă uit iarăși la cicatricea lui. Mă întreb oare ce-o fi făcut, sau n-o fi făcut, ca să merite o asemenea pedeapsă.

— Când îți vor veni șoptitorii, spun eu peste umăr, adresându-mă lui Bracken, să începeți cu el. Este ofițer superior. Știe mai multe decât ceilalți.

Lui Maven îi zvâcnesc buzele, parcă dorind să zâmbească.

— Desigur, îmi răspunde Bracken. Cu tembelul ăsta de roșu vom începe, nu-i așa? adaugă el, acum adresându-se copiilor să-i și atunci veți vedea și voi că nu mai aveți de ce să vă temeți. Nu vă mai pot face nimic. *Nimic*.

Michael se ascunde din nou și doar capul și-l ițește pe sub brațul tatălui său.

Charlotta își ridică bărbia micuță. Are obraji acoperiți cu pistrui – o pulbere fină pe pielea ei cafenie. În Montfort era pieptănată simplu, cu părul strâns la spate. Aici poartă o rochiță din mătase albă și are părul împletit în multe codițe, împodobite cu ametiste – așa se cuvine să arate o prințesă. Mă uit după ea cum merge în urma tatălui său. Rochia ei mă duce cu gândul la ținuta unei mirese și mă întreb cui o va vinde prințul atunci când va sosi vremea.

Mergem mai departe, inspectând atenți celulele și eu continuându-mi numărătoarea. Maven își mișcă ritmic brațele. Parcă ar fi bucuros. Înseamnă că victoria a avut totuși un efect asupra lui.

— N-am știut că ești în stare să fii fericit, șoptesc eu.

Izbucește imediat în râs. Hohotele lui sunt tăioase ca niște cioburi.

Apoi îmi aruncă un zâmbet răutăcios. Ochii îi lucesc sălbatic – ochi de nebun furios.

— Tare îți mai place s-o imiți pe Mare Barrow.

Îi răspund cu un zâmbet la fel de urât, conștientă că dansez pe o muchie de cuțit.

— Ce să zic? Pe ea ți-o dorești drept soție, așa că de ce să nu-i joc rolul?

Alte hohote. Se uită atent la mine, de parcă ar studia un tablou.

— Ești geloasă, Iris?

Mă crispez sub privirile lui cercetătoare.

— Nu, nu-i gelozie, oftează el cu același zâmbet pe buze. Cum am zis mai devreme, tu și cu mine suntem făcuți unul pentru altul.

Ba nu.

— Mi-a rostit cineva numele?

Maven se oprește brusc, cu fruntea încrețită de uluire. Întoarce capul și privește în urmă, la celula pe lângă care am trecut.

Vocea îi aparține bărbatului cu barbă. Acum se sprijină de gratii, cu mâinile atârânănd printre ele. Se uită la noi, cu o sprânceană ridicată provocator.

— M-ai auzit, Maven, spune el.

Numai că acum are altă voce. Mai puternică, mai sigură. Cu sunetul unui cuțit pe piatră.

Ne uităm la el șocați. Cel puțin, eu sunt extrem de șocată. Maven pare mai degrabă cuprins de un amestec de furie criminală și... speranță?

Bărbatul rânjește.

— Ți-a fost dor de mine? îl întreabă el pe regele Nortei. Eu cred că ți-a fost.

Îl aud cum scrâșnește din dinți. Maven rostește un singur cuvânt printre fălcile încleștate:

— Mare.

PAISPREZECE

Mare

Știe că tu ești.

Oftăm în același timp, iar eu am senzația că mă sufoc. Încăperea asta, dosită bine în palatul Samos, mi se pare dintr-odată foarte mică. Din instinct mă uit repede la Farley. Și o văd că se uită și ea la mine. Se încordează.

Îmi mușc buza, dorindu-mi să mă pot descurca singură. Însă ea nu pleacă nicăieri, rămâne lângă Ibarem. Suficient de aproape să poată pune capăt acestei nebunii dacă lucrurile îmi vor scăpa de sub control. Mă arde privirea pătrunzătoare a lui Ibarem, în vreme ce mintea lui face o punte între Moșia de pe Creastă și Piedmont. Deja ne-a dat toate informațiile pe care le deține despre închisoarea din baza piedmonteză, despre buncărul pe jumătate îngropat în pământ. Cine sunt prizonierii pe care îi vede fratele său, cine a fost capturat împreună cu el, cine a murit, cine a scăpat. Spre marea mea ușurare, aflu că Ella și Rafe se numără printre supraviețuitorii care au ajuns în mlaștini. Informațiile acestea sunt esențiale, dar ce se întâmplă acum... *Maven* se află chiar în fața noastră. Atât de aproape, că am impresia că l-aș putea atinge dacă întind mâna.

Vreau să văd ce vede Ibarem. Vreau să mă ridic pe vârfuri, să plonjiez în adâncurile roșietice ale ochilor lui și să ies în cealaltă pereche de ochi ce privesc printre gratiile unei celule aflate la sute de kilometri depărtare. Să-l privesc din nou în față pe Maven. Să-i citesc gândurile, așa cum doar eu pot. Să deslușesc sensul fiecărui zvâcnet al mușchilor de sub pielea lui. Semnificația fiecărei sclipiri aproape imperceptibile din ochii lui de un albastru atât de deschis. Să-i aflu secretele și slăbiciunile pe care încearcă să și le ascundă.

Însă trebuie să mă mulțumesc doar cu legătura lui Ibarem cu fratele său. În ciuda distanței care îi desparte, conexiunea dintre ei este foarte puternică, reacțiile sunt aproape imediate. Ibarem descrie în timp real tot ce trăiește Rash.

— Maven se apropie de gratii – se uită printre ele –, e doar la câțiva centimetri depărtare. Văd stropi de sudoare pe gâtul lui. Este caniculă în Piedmont. Tocmai a plouat.

Ibarem se încordează și își lipește palmele de coapse. Se retrage puțin și eu mi-l imaginez pe Maven chiar aici, în aceeași cameră cu noi. Buzele lui Ibarem se strâmbă de dezgust.

— Ne studiază. Mai ales ochii.

Tresar când simt pe obraji fantasma înghețată a răsufării lui atât de cunoscute.

În ciuda soarelui care se revarsă înăuntru prin singura fereastră, simt cum se face din ce în ce mai beznă în cămăruța asta ascunsă într-un cotlon al Moșiei de pe Creastă. Acum regret că am avut ideea asta, regret că l-am pus pe Ibarem să intre în contact cu fratele său. Trebuia să fie legătura noastră doar cu Tahir și Davidson, să ne ajute să primim mai ușor și mai repede vești din Montfort. Nu să ne arate prin ce trece celălalt frate, prizonier în Piedmont. Nu să-l aducă din nou pe Maven în viața mea.

Mă străduiesc să rămân nemișcată și să nu las nicio emoție să mi se citească pe chip. Însă inima mi-a luat-o la galop și bubuie surd în pieptul meu.

Farley încearcă și ea să stea locului, dar asta n-o caracterizează deloc și atitudinea ei forțată mă tulbură și mai tare. Nici ei și nici mie nu ne priește locul acesta. Moșia de pe Creastă pare mai degrabă o capcană care își așteaptă victima. În fiecare încăpere există tot felul de metale, de forme – grinzi, coloane sau bucăți de pardoseală. Conacul acesta este o adevărată armă pe care doar puțini o pot folosi. Iar aceștia se află în permanență în jurul nostru.

Până și scaunul pe care stau este din oțel rece. Și mă ia cu fiori când îl ating cu mâna.

O bătaie în ușă ne face să tresărim speriați. Mă răsucesc repede și văd cum se mișcă clanța. Din doar doi pași mari, Farley ajunge la ușă, pregătită să-l alunge de acolo pe servitorul sau pe nobilul indiscret care ne-a deranjat.

Spre marea mea uimire, deschide larg ușa și face un pas înapoi ca să permită unei siluete masive și cumva cunoscute să intre în cameră.

Încleștez pumnii și mârâi nemulțumită la ea:

— Ce ți-a venit?

Tiberias se uită la Farley, apoi la mine, de parcă ne-ar măsura din priviri. De parcă ar vrea să-și dea seama care dintre noi îl înspăimântă mai tare.

— Am fost invitat, spune el răgușit. Și să știi că vom întârzia mult de tot la întrunirea consiliului.

— Atunci, du-te! Ce mai stai? îl concediez eu, cu un semn al mâinii.

Mă întorc spre Farley și repet printre dinți:

— Ce ți-a ve...?

Mă oprește trântind cu putere ușa.

— Tu îl cunoști pe Maven, dar și el îl cunoaște, îmi explică serioasă. Lasă-l și pe el să audă.

Îl văd pe Ibarem cum clipește dezorientat.

— Domnișoară Barrow, spune el, îndemnându-mă să continuăm.

Tiberias mai lipsea de aici, de parcă ce facem noi e floare la ureche.

— În regulă, mormăi eu în silă.

Și mă întorc iar cu fața la montfortezul cu sânge nou. Fac tot ce îmi stă în putință ca să-l ignor pe celălalt Calore, care stă cu spatele lipit de perete de parcă ar vrea să fie cât mai departe de mine. Cu colțul ochiului văd cum bătaie nervos din picior.

— Maven spune ceva, murmură Ibarem.

Vorbește normal – blând și puțin împleticit. Dar imediat începe să-l imite cum poate el mai bine pe Maven.

— Cum de se poate să stăm de vorbă? zice el pe un ton crud și tăios.

Ba chiar se străduiește să scoată câteva hohote sinistre de râs. Asemănarea este foarte reușită.

— Sau doar încerci să-ți bați joc de un rege, roșule? Mă tem că nu-i o idee prea bună.

Ibarem se foiește din nou. Ochii i se rostogolesc în orbite ca să poată vedea ce se întâmplă acolo.

— Are gărzi. Santinele. Șase. Tocmai ce s-a despărțit de prințul Bracken, care era împreună cu copiii săi și cu patru gărzi personale.

Tiberias spune ceva în spatele mâinii pe care o ține la gură. Farley îl aude și dă din cap. Probabil pun la cale alt plan împotriva mea.

— A încheiat o alianță solidă cu Bracken, zice Tiberias – iar acum îl aud și eu. Vor ataca din nou. Curând.

— Regina este alături de el, continuă Ibarem. Prințesa din Ținutul Lacurilor. Nu spune nimic. Doar stă acolo. Și se uită.

Ibarem mijeste ochii și adaugă:

— Nu pot citi nimic pe chipul ei. Parcă-i o stană de piatră.

— Spune-i lui Iris...

Încep să mă bâlbâi și să dau din degete. Trebuie să-i conving. Trebuie să fie siguri că sunt cuvintele mele acelea care ajung la ei prin conexiunea dintre cei doi frați.

— Spune-i că toți câinii mușcă.

— Toți câinii mușcă, Iris, repetă Ibarem.

Înclin capul într-o parte. Și-l înclină și el, copiindu-mi mișcările. O față obișnuită, cu o viață ieșită din comun. Adevărul îl tulbură pe Maven mai mult decât orice altceva, iar eu acum trebuie neapărat să-l tulbur, dacă vreau să obțin ceva din toată povestea asta.

— Regina zâmbește cu subînțeles. Și dă din cap, spune Ibarem.

Acum o imită pe Iris și vorbește cu o octavă mai sus.

— Toți câinii mușcă, dar unii dintre ei așteaptă momentul potrivit ca să o facă, Mare Barrow.

— Ce naiba mai înseamnă și asta? bombăne Farley în surdină.

Eu știu.

Sunt doar o cățelușă de salon, bine îmbrăcată și ținută strâns în lesă, i-am spus eu lui Iris odată, pe vremea când eram prizoniera lui Maven. Și atunci a zâmbit. Chiar și cățelușii de salon știu să muște, mi-a replicat ea atunci. Nu-i așa?

Acum sunt liberă să răspund. La fel și ea.

Iris Cygnet așteaptă ocazia să lovească. Mă întreb dacă tot Ținutul Lacurilor este de partea ei sau este împinsă doar de furia pe care o poartă în suflet.

Mă uit peste umăr la Farley.

— Mi-a spus asta în Archeon. Înainte să mă întorc.

— Fără îndoială că ea este, dar nu-mi dau seama cum a făcut, continuă Ibarem, redând vocea lui Iris cum poate el mai bine. Probabil că este vreun talent al celor cu sânge nou despre care nu am aflat încă.

— Ce n-ați aflat voi poate să umple un ocean, răspund eu. Despre Montfort, despre Garda Stacojie.

Este urât, ba chiar mârșav, să vorbesc așa. Dar o fac cu multă ușurință.

— Despre fratele tău. Să știi că acum se află chiar lângă mine.

Ibarem rânjește cu dispreț, imitându-l pe Maven.

— Și asta ar trebui să însemne ceva?

Mi se pare că-i tremură glasul. Oare de teamă?

— Nu-mi pasă câtuși de puțin lângă cine vrei tu să stai. Ce zici de asta? adaugă el, iar zâmbetul ăla batjocoritor se transformă într-unul plin de venin. Din câte am auzit, nu prea mai apuci să stai mult lângă el.

Mă forțez să zâmbesc și eu, doar ca să-mi ascund durerea.

— Bine că știm acum că ai spioni printre noi, spun eu, pe un ton impertinent. Deși nici pe departe câți avem noi printre voi.

Ibarem izbucnește într-un râs scrâșnit, ca un sunet de sticlă scrijelită cu unghiile.

— Chiar îți imaginezi că mi-aș folosi spionii ca să aflu ce simți tu, Mare? Nici vorbă, scumpa mea. Nu uita că te cunosc mai bine decât oricine altcineva.

Și râde iarăși, dezvelindu-și dinții albi. Mă uit țintă la cicatricea de pe bărbia lui Ibarem, ca să nu mai văd în fața ochilor chipul frumos, chipul torturat și arogant al lui Maven.

— Am știut că ai să suferi o lovitură cumplită atunci când Cal își arată adevărata față.

Văd că Tiberias nu tresare. Nici măcar nu mai respiră. Stă cu ochii în pământ, studiind cu foarte mare atenție o gaură din dușumea.

— Și el este opera altora. La fel ca mine. Tatăl nostru l-a creat, l-a modelat și l-a făcut să fie zidul ăla însuflețit și vorbăreț pe care ți-ai imaginat că-l

iubești atât de mult, continuă Maven prin gura lui Ibarem. Se ascunde în spatele scutului ăla pe care-l numește „datorie”, numai că adevărul este mult mai puțin onorabil. Cal este animat doar de dorință, la fel ca noi toți. Și își dorește coroana. Își dorește tronul. Și consideră că niciun preț nu este prea mare dacă poate dobândi ceea ce își dorește. Niciun fel de sânge nu este prea prețios dacă vărsarea lui îl va ajuta să dobândească ce își dorește.

Aerul se tulbură în jurul meu și îmi dau seama că Tiberias își trosnește degetele.

— Iar o luăm de la capăt, Maven, mormăi eu, sprijinindu-mă cu nonșalanță ostentativă de spătarul scaunului.

Ibarem îmi imită mișcările.

— Știi ce mă întreb eu, Iris? Ți se vaită și ție de Tiberias ori doar eu am fost obligată să îndur tâmpeniile astea?

Ibarem întoarce capul, ca și cum s-ar uita la Iris.

— Îi tremură buzele, îmi raportează el. Acum Maven se mișcă, pune mâna pe gratii. Se face tot mai cald.

— Nu cumva am atins un punct sensibil? întreb eu. Vai de mine, am uitat! Tu habar n-ai care-s punctele tale sensibile. Darămite ale ei.

Strâmbându-se, Ibarem se lovește cu palmele de coapse.

— Maven a dat cu pumnul în gratii. Temperatura este din ce în ce mai mare. Ceilalți prizonieri fac tot ce pot ca să vadă cât mai bine confruntarea.

Montfortezul cu sânge nou clipește des, își umflă nările și respiră greu.

— Încearcă să-și recapete calmul.

— Nu-i o idee prea bună să-l enervezi tocmai pe acela care are atât de mulți ostatici. Pot să le dau foc dacă vreau, șuieră Maven printre dinți.

Deși se află la sute de kilometri depărtare de mine, tot îmi simt mirosul înecăcios al furiei necontrolate.

— Ar fi mult mai ușor să spunem că nu a supraviețuit nimeni luptei prin care Bracken și-a recuperat teritoriile.

Adevărat. Nimic nu-l poate împiedica pe Maven să-i omoare pe toți prizonierii. Au rămas până acum în viață datorită unei toane de-a lui.

Înseamnă că trebuie să fiu mai vicleană decât el.

— Sau i-ai putea elibera.

Maven scoate un hohot surprins de râs.

— Cred că lipsa de somn ți-a afectat gândirea, Mare.

— Mă refer la un schimb avantajos, firește.

Ridic ochii la Farley, ca să-mi dau seama ce părere are. Se încruntă, întorcând ideea mea pe toate părțile în minte.

Văd că Tiberias s-a albit la față. După ultima învoială încheiată cu Maven, eu am fost întemnițată luni de zile în palatul lui.

— Spui asta pentru că am avut amândoi de profitat de ultimul târg pe care l-am făcut, chicotește Maven prin gura lui Ibarem. Dacă vrei să te întorci la mine prefăcându-te că o faci doar ca să salvezi niște soldați pe care nu-i cunoști, te voi primi bucuros.

— Parcă Elara ți-a distrus capacitatea de a visa! mă răstesc eu. Nu, Maven, vorbesc despre ce a abandonat Garda Stacojie în baza lui Bracken.

Lui Ibarem îi pică fața. La fel și băiatului-rege.

— Ce?

Farley zâmbește larg și se ghemuiește alături de mine. I se adresează lui Maven, prin intermediul lui Ibarem.

— Garda Stacojie nu are prea mare încredere în argintii. Mai cu seamă în cei controlați de alții, așa cum era cazul lui Bracken. Era doar o chestiune de timp înainte să se întâmple ceva care să-l facă să refuze să mai asculte de ordinele aceluia care i-au răpit copiii.

— Cu cine vorbesc acum? vrea să afle Maven prin Ibarem.

— Oh, mă simt ofensată că nu-ți mai aduci aminte de mine. Acum sunt doamna *genera* Farley și poate de aceea nu-mi recunoști vocea.

— Aha, pocnește din limbă Ibarem. Ce greșeală! Cum s-o uit eu tocmai pe femeia care a lăsat un lup ca mine să pătrundă în turma ei de oi extrem de proaste?

Farley zâmbește de parcă tocmai i s-a servit la cină un fel de mâncare foarte gustos.

— Oile alea proaste ți-au umplut baza cu explozibili.

O tăcere de mormânt se așterne în cameră. Tiberias cască speriat ochii.

— Vă dați seama cât de periculos a fost? intervine el.

— Foarte! se răstește Farley, fără să-și ia ochii de la Ibarem. Să nu repeți asta.

El dă foarte ușor din cap.

— Ei, Maven? îl întreb eu, lipindu-mi pe buze un zâmbet dulce. Ai putea să-i chemi înapoi pe cei pe care i-ai trimis în mlaștini după oamenii noștri și, dacă mai ai timp, să te apuci să percheziționezi baza înainte ca noi s-o distrugem! Sau ai putea să eliberezi toți prizonierii și atunci noi îți vom spune cât de aproape de tine se află bomba.

— Nu mă sperii eu de niște explozibili.

— Ar trebui să te sperii dacă ți-ar păsa de soldații care ți-au jurat credință, mârâie Tiberias, apropiindu-se de mine.

Mă atinge ușor cu brațul, trimitându-mi un val de căldură pe șira spinării.

O umbră trece peste chipul lui Ibarem când transmite cuvintele prințului.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vorbești, frate, șoptește Maven. Credeam că n-o să ai curaj.

— Stabilește tu locul și vom afla care dintre noi are mai mult curaj, ripostează Tiberias cu un mârâit ca de fiară turbată.

Ibarem dă din deget.

— Lasă teatrul ăsta pentru momentul inevitabil când ai să te predai, Cal. Când vei fi obligat să îngenunchezi în fața Nortei, a Ținutului Lacurilor și a Piedmontului.

Cu fiecare țară enumerată, rânjetul i se face tot mai dezgustător. Devin conștientă de dificultatea situației, parcă mi se pune o greutate uriașă pe suflet, parcă peretele se face din ce în ce mai înalt.

Farley îmi pune mâna pe umăr, împiedicându-mă să mă ridic de pe scaun. Cerându-mi să am răbdare.

În cele din urmă, Ibarem se mișcă – își încrucișează brațele la piept și își lasă greutatea de pe un picior pe altul. Acest limbaj al trupului îi aparține doar lui Maven. Acum s-a despuiat de straietele bietului tânăr, obligat de o soartă nemiloasă să-și facă datoria. Și își pune masca fiului cel crud al Elarei Merandus. Masca celui căruia nu-i pasă decât de putere și de nimic altceva.

Este o prefăcătorie, o mascaradă – la fel cum a fost și Mareena pentru mine.

— Câte bombe ai zis că sunt, doamnă general?

I se adresează folosindu-i gradul ca s-o ia prin surprindere, să o intimideze. Numai că Farley este greu de șocat.

— N-am zis.

— Hmm, murmură Maven. Bracken n-o să se bucure deloc când baza lui o să sufere și alte avarii. Dar i-am intrat în grații aducându-i copiii, așa că nu cred că o să se supere prea tare.

Nici eu nu știu unde sunt bombele, dar știu că Garda Stacojie le-a plasat de mai multă vreme. Le-a îngropat sub drumuri, sub pistele aerodromului și sub majoritatea clădirilor administrative. Unde pot provoca cele mai mari daune – nu doar soldaților dușmani, ci chiar infrastructurii acestei baze. Sunt reglate pe o anumită frecvență, sunt armate și pregătite de detonare. O măsură de prevedere perfectă și ucigașă.

— Decizia îți aparține, Maven, spun eu. Prizonierii în schimbul bazei.

Ibarem imită grimasa lui Maven.

— Împreună cu omul ăsta cu sânge nou care ne ajută să comunicăm, firește. Deși mi-ar plăcea să-l pot păstra, dacă nu te deranjează. E mult mai ușor să vorbim așa decât prin intermediul scrisorilor.

— În niciun caz.

Ibarem se îmbufnează.

— Uneori complici atât de mult situația.

— Țasta-i darul meu.

Îl aud pe Tiberias pufnind. Sunt convinsă că este de acord.

Așteptăm într-o tăcere încordată, agățându-ne de fiecare răsuflare a lui Ibarem. Acesta se fâțâie pe scaun, se uită într-o parte, se uită în cealaltă parte. Ne transmite că Maven se plimbă încolo și înapoi.

Farley stă în picioare lângă mine – amândouă tensionate ca norii grei de furtună.

— Unde anume vrei să-i eliberez?

Aceasta este întrebarea pe care o așteptam. Fără zgomot, Farley își manifestă triumful dând cu pumnii în aer. Îmi amintește cât de tânără este. Nu are decât douăzeci și doi de ani, doar cu câțiva ani mai mare decât mine.

— La poarta de est, răspunde ea. Lângă mlaștini. La asfințit.

Tonul lui Maven este uimit.

— Atâta tot?

La fel de nedumerit este și Tiberias. Se uită într-o parte, spre Farley.

— Nu avem cum să-i salvăm de acolo, murmură el, făcându-i semn lui Ibarem să nu repete ce spune. Doamnă *general*, trebuie să ducem cumva avioanele acolo. Trebuie să încheiem un acord de încetare a focului până vom evacua toți prizonierii și pe cei ascunși în mlaștini.

Farley face un semn autoritar din mână.

— Nu-i nevoie, Calore. Mereu uiți că Garda Stacojie nu seamănă cu armatele cu care ești tu obișnuit.

Își pune mândră mâinile în șold.

— Avem deja o infrastructură acolo, plus trupe. Cel mai bine ne pricepem la transportarea roșiilor pe teritoriu inamic.

— Mă bucur să aud asta, scrâșnește Tiberias. Dar nu-mi place să nu fiu ținut la curent cu acțiunile voastre. Am profita mai mult dacă am colabora de la egal la egal.

— Ție ți se pare că am fi egali? spune Farley făcând un semn spre el și apoi spre noi două.

Sângele lui, sângele nostru. Rangul lui, rangul nostru. Atât de multe deosebiri și totuși niciuna. Tiberias își mușcă limba și își smulge privirea de la mine. Înțeleg că în el se duce o luptă aprigă și mă aștept să insiste. Să se certe cu noi. Așa că mă mir când îl văd că ne face semn să continuăm.

Ibarem oftează prelung. Își atinge cicatricea de pe bărbie – firul alb printre cărlionții negri ai bărbii. Apoi își netezește pielea de sub fiecare ochi. Locul unde sunt cicatricile fratelui său.

— Regele se gândește. Domnișoară Barrow, spune-i că n-o să ne mai poată folosi așa niciodată, se roagă el de mine. Nu-l lăsa pe nemernic să-mi păstreze fratele. Doar ca să poată comunica cu tine.

— Sigur că da, spun eu, dând din cap și dorind din tot sufletul să-l scap pe

Rash de soarta marionetelor cu sânge nou de la curtea lui Maven. Să știi că ne vom da seama dacă îl păstrezi pe prizonierul ăsta cu sânge nou. Și dacă așa faci, înțelegerea noastră cade.

Vocea care îmi răspunde este plină de amărăciune, dar deloc surprinsă.

— Mi-e tare dor de discuțiile noastre. Doar tu mă ajuți să nu înnebunesc de tot, Mare, îmi spune el, încercând să glumească.

Uite că gluma lui nu ține.

— Amândoi știm că nu-i adevărat. Și niciodată nu vei mai comunica prin intermediul lui cu mine.

Se supără.

— Înseamnă că trebuie să găsim alte modalități.

Tiberias ridică degetul, cerându-i lui Ibarem să fie atent la el.

— Nu te va împiedica nimeni să vorbești, Maven, dacă asta vrei, spune el și Ibarem îi transmite vorbele. Războaiele se poartă și pe căi diplomatice, nu numai pe calea armelor. Întâlnește-te cu noi pe un teren neutru. Față în față.

— Atât de tare te grăbești să-ți negociezi capitularea, Cal? îl ia peste picior Maven, refuzând oferta. Deci, ne-am înțeles. Acum, doamnă general, unde sunt bombele?

— Îți vom comunica locurile unde se află imediat după ce ni se va confirma că oamenii noștri sunt în mlaștini, în afara oricărui pericol.

— Că doar n-o să mă tragi pe mine la răspundere pentru ce ar putea să le facă aligatorii.

Râsul lui Farley este sincer.

— Păcat că n-ai suflet, MavenCalore. Altminteri ai merita să fii salvat.

Simt tulburarea din sufletul lui Tiberias. *Dacă ar putea cineva să-l repare, nu crezi că ar merita să încercăm?* m-a întrebat el acum câteva săptămâni, ținându-mă în brațe. Parcă asta s-a întâmplat într-o altă viață. Și nu-mi place să-mi aduc aminte de momentele acelea. Maven nu mai poate fi reparat. Nu există salvare pentru băiatul-rege, pentru prefăcutul pe care l-am iubit amândoi. Nu-l putem salva de sine însuși.

Dar nu cred că mă va lăsa vreodată inima să i-o spun lui Tiberias.

Da, Maven este incapabil să iubească, dar Tiberias este exact invers. Poate defectul lui este că iubește prea mult.

— Mai întâi incendiați Corviumul și acum amenințați baza din Piedmont? mârâie Maven prin intermediarul cu sânge nou. Garda Stacojie are un talent deosebit pentru distrugeri. Însă întotdeauna este mai ușor să dărâmi ce este deja construit.

— Mai cu seamă atunci când construcțiile tale sunt putrede, mârâie și Farley.

— Poarta de est. Mlaștini. Asfințit, repet eu. Dacă nu, baza va exploda sub

tine.

Începe să-mi tremure picioarele. *Oare câți oameni sunt acum în baza aia? Soldați care au jurat credință lui Maven și Bracken și Iris. Probabil argintii. Dar și roșii. Scutul format din nevinovați care îndeplinesc ordinele.*

Îmi spun că nu trebuie să mă gândesc la asta. Războiul este și așa mult prea cumplit, chiar și fără să te gândești la viețile puse în joc. Însă nu-i bine nici să închid ochii. Indiferent cât de greu mi-ar fi, trebuie să iau hotărârea cu ochii deschiși. Nu mai trebuie să mă mai feresc de durere sau de sentimentul de vinovăție. Trebuie să simt dacă vreau să merg până la capăt.

— Foarte bine, mormăie Maven.

Și iar mi-l imaginez în fața celulei. Chipul alb în lumina slabă, obișnuitele-i cearcăne de oboseală de sub ochii suspicioși.

— Sunt om de cuvânt.

Dau încet din cap.

— Ești om de cuvânt.

•

Îi spunem lui Ibarem să ne caute dacă fratele lui nu este eliberat împreună cu toți ceilalți și străbatem grăbiți coridoarele conacului, încercând să găsim drumul spre sala tronului. Tiberias ne-ar putea fi de ajutor în situația asta, numai că are mintea în altă parte. Probabil a rămas în Piedmont, alături de fratele său.

Încerc să țin pasul cu Farley, dar mă tot împiedic de el.

— Deja am întârziat, mormăi eu, întinzând instinctiv mâna ca să-l împing din drumul meu.

Tresare ca ars la atingerea mea. Își revine repede și îmi desprinde degetele de pe spatele lui, după care se întoarce cu fața la mine.

Farley ne strigă exasperată:

— O să vă luați la bătaie când o să avem timp!

Tiberias se face că nu o aude și se uită furios la mine.

— Voiai să vorbești cu el în lipsa mea.

— Scuză-mă, am cumva nevoie de *permisiunea* ta ca să discut cu Maven?

— Este fratele meu, Mare. Știi că încă mai țin la el, șoptește printul, pe un ton aproape rugător.

Încerc să nu mă înmoi în fața suferinței lui. Și mai că reușesc.

— Trebuie să uiți ce îți imagineai despre el.

Vorbele mele stârnesc o emoție profundă în Tiberias. Un fel de furie amară. Un soi de disperare.

— Nu-mi spune tu ce să simt și ce nu. Nu-mi spune tu să-i întorc spatele fratelui meu.

Și face un pas înapoi, obligându-mă să mă uit în sus la el.

— Cum adică să-l înfrunțați doar voi două, singure? continuă el, uitându-se peste umăr la Farley. Proastă idee.

— Tocmai de-aia am trimis după tine! se răstește Farley. Haide, trebuie să mergem! Povestea a durat destul de mult și consiliul a început acum douăzeci de minute. Vreau să fiu de față în caz că neamul Samos și bunică-ta pun ceva la cale.

— Și ce a fost chestia aia cu Iris? nu se lasă Tiberias.

Își pune mâinile în șolduri ca să mă împiedice să-l ocolesc și să merg mai departe. Cât de bine îmi cunoaște trucurile.

— Ce a însemnat povestea aia cu câinii care mușcă?

Ezit, cântărindu-mi opțiunile. Aș putea să mint. Ar fi mai bine să-l mint.

— Ceva ce mi-a zis Iris atunci când încă mă aflam în Palatul Focului Alb, spun eu adevărul. Știa că sunt doar o jucărie pentru Maven. Un cățeluș de salon. Și mi-a spus că toți câinii știu să muște. Așa mi-a dat de înțeles că știa că mă voi întoarce împotriva lui de îndată ce voi avea ocazia.

Cuvintele mi se opresc în gât, dar mă forțez să le rostesc. Nu înțeleg din ce motiv.

— La fel va face și ea.

În loc să-mi mulțumească, Tiberias se face negru la față.

— Și tu ai senzația că Maven n-o să-și dea seama?

Ridic din umeri.

— Cred că deocamdată nici nu-i pasă. Are nevoie de ea, de alianța asta cu Ținutul Lacurilor. Pentru el nu există decât ziua de azi și cea de mâine.

— Asta pot să pricep, șoptește Tiberias doar pentru urechile mele.

— Sunt convinsă că pricepi.

Mai oftează o dată și își trece degetele prin părul scurt. Păcat că nu și-l lasă să crească din nou. Buclele alea negre îl făceau mai chipeș, mai puțin inflexibil. Mai puțin... rege.

— Le povestim ce s-a întâmplat acolo? mă întrebă, arătând spre camera din care tocmai am ieșit.

Mă încrunt. N-aș vrea să redau discuția noastră cu Maven în fața unui public larg, mai cu seamă în fața unuia în care se află și neamul Samos.

— Dacă o facem, s-ar putea să-i pierdem pe Rash și Ibarem. Volo va dori să se bucure și el de avantajul pe care i l-ar oferi talentele celor doi.

— De acord. Dar este într-adevăr un avantaj. Faptul că poți să stai de vorbă cu el, că poți să vezi ce face.

Coboară glasul. Mă privește atent, urmărindu-mi reacțiile. Așteaptă să hotărască singură.

— Lasă-l în pace! Important este că ne vom aduce oamenii acasă.

Dă din cap.

— Firește.

— Niciun cuvânt despre Cameron, adaug eu, tresărind când îi rostesc numele.

Când noi am plecat în Montfort, ea s-a întors în Piedmont ca să fie alături de fratele ei. A căutat pacea, nu războiul. Iar războiul a găsit-o din nou.

Tiberias cade pe gânduri – mi se pare că mă înțelege. Mă înțelege cu adevărat, nu se preface. Încerc să nu mă uit la chipul lui frumos.

— Cameron o să fie bine, îmi șoptește el. Nu-mi imaginez că ar putea cineva s-o învingă.

Ibaram nu a văzut-o printre prizonieri, dar nici printre morți nu credea că se află. Nu pot decât să sper că este alături de cei care au scăpat, că s-a ascuns în mlaștină și că încearcă să ajungă cumva la noi. Cameron poate să ucidă la fel de ușor ca mine. Ba chiar și mai ușor. Orice argintiu care ar fi pe urmele ei ar avea parte de cea mai mare surpriză a vieții când Cameron îl va lăsa fără toate puterile. Sigur că a scăpat. Nici nu vreau să mă gândesc la altă explicație. Pur și simplu, nu pot.

Mai ales pentru că am nevoie de ea pentru planul meu.

— Lui Farley o să-i plesnească o venă, dacă o mai lăsăm să aștepte.

— Aș prefera să nu fiu de față când se întâmplă, mormăie Tiberias în urma mea.

CINCISPREZECE

Evangelina

Tare bine se mai pricepe Anabel asta să tragă de timp, îmi spun eu, în vreme ce îl așteptăm pe nepotu-său, care habar n-are ce-i aia punctualitate. Sunt prinsă între dorința de a-i cere să mă învețe și pe mine cum face și și impulsul de a o înfige în perete cu oțelul de la tronul meu.

Sunt aproximativ doisprezece oameni în sală, doar cei a căror prezență este absolut necesară la un consiliu de război. Sunt roșii și argintii, membri ai Gărzii Stacojii și agenți montfortezi, alături de reprezentanți ai Înaltelor Case din Rift și ai caselor răzvrătite din Norta. Indiferent de câte ori i-aș vedea pe toți strânși laolaltă, tot nu reușesc să mă obișnuiesc cu imaginea asta.

Nici părinții mei nu s-au obișnuit cu ea. Astăzi mama stă încolăcită pe tronul din smaralde, la fel ca șerpia ei. Înfașurată în mătase neagră și nestemate neșlefuite, pare incompletă fără lighioanele alea de pradă lângă genunchiul ei. Probabil că pantera este indispusă astăzi, pentru că o văd că-și arată colții la Anabel, care turuie ca o moară stricată.

Pe de altă parte, tata o urmărește fascinat, atent numai și numai la ea. Încearcă s-o intimideze. Spre lauda ei, șefa Casei Lerolan nici nu-l bagă în seamă. Eu sunt magnetron. Recunosc oțelul atunci când îl văd. Anabel are oțel în oase, nu măduvă.

— Tiberias al Șaptelea are nevoie de o capitală. De un loc unde să-și înfigă steagul.

Se oprește, se plimbă încolo și înapoi, așteptând ca vorbele ei să-și facă efectul scontat. Îmi vine să-i strig: *Termină odată, babă nebună!*

În loc să ne bată la cap, ar trebui să se ducă să-l caute pe Cal și să-l aducă aici de urechi. Baza din Piedmont este pierdută, iar acesta este consiliul *lui* de război. Ca să nu mai zic că-l așteaptă și toți curtenii tatălui meu. Faptul că ne lasă să-l așteptăm atâta nu-i doar o mitocănie, este și o greșeală politică. Plus că mă face și pe mine să-mi pierd timpul atât de prețios.

Probabil că se ceartă iarăși cu Mare pe undeva, prefăcându-se că nu se uită la buzele ei. Of, prințul ăsta este îngrozitor de previzibil și sper ca ei doi să nu se mai poată stăpâni și să intre din nou într-o relație secretă – sau cvasisecretă. *Oare îmi vor cere să le păzesc eu ușa?* râd în sinea mea.

Îmi trece prin fața ochilor viața pe care crede că mi-a pregătit-o. Viața pe care ne-a pregătit-o tuturor. Coroana pe capul meu, inima lui în mâna ei. Copiii mei amenințați în fiecare secundă de orice copil pe care l-ar putea avea

ea. Tot restul zilelor mele petrecute la cheremul lui, indiferent cât de amabil s-ar purta cu mine. Indiferent cât de mult timp mi-ar permite să stau alături de Elane a mea, numai dacă și el ar putea să stea alături de Mare a lui.

Măcar dacă ar dori-o mai mult. Măcar dacă l-aș putea face să o dorească mai mult. Însă, așa cum i-am spus lui Mare în Corvium, Cal nu-i genul care să renunțe la vrabia din mână. *Nici tu nu ai fost. Până când nu ai aflat cum este să te afli de cealaltă parte.*

Tresar la gândul acesta. De emoție, de speranță și de mare oboseală. Deja mă enervează perspectiva de a mă complica și mai mult cu Mare și Cal. Chiar dacă aș face-o în folosul propriei mele fericiri.

Nu te mai văicări atâta, Samos.

Oftez ușurată când le văd – în sfârșit! – pe Mare și generăleasa Farley intrând în sala tronului. Cu Cal după ele. Mare Barrow nu arată prea rău, dar nici nu o dă rafinamentul afară din casă. Probabil că lui Cal îi place genul ăsta. Mai vulgar. Cu unghii jegoase și un temperament imposibil. Nu-i văd șarmul. Dar precis el îl vede.

— Aha, spune Anabel, răsucindu-se cu grație pe călcâie. Maiestatea Voastră.

Trăsăturile i se relaxează și îi face semn lui Cal să vină alături de ea, în fața tronurilor Samos. Celelalte persoane din sală se uită ca la circ.

— Foarte amabil din partea ta că ai decis să ni te alături, rege Tiberias, zice tata, trăgându-se de barbă. Sunt sigur că ești la curent cu situația dificilă în care ne aflăm.

Cal ne ia pe toți prin surprindere cu o plecăciune adâncă. Bărbații și femeile de sânge regesc nu fac plecăciuni, nici măcar unul la celălalt. Și uite că el face.

— Scuzele mele. Am fost reținut, spune el.

Atâta tot. Fără să ne ofere ocazia de a-i adresa mai multe întrebări. Acum îi face un semn lui Farley să înainteze.

— Cel puțin, doamna general Farley are niște vești bune.

— Care ar putea compensa pierderea avanpostului nostru din Piedmont? Îl ia peste picior tata. Împreună cu toată influența pe care am avut-o asupra prințului Bracken? Dacă da, înseamnă că veștile sunt foarte bune.

— Da, Maiestate, din punctul meu de vedere salvarea a mai mult de o sută de oameni din Piedmont reprezintă o veste bună, spune ea cu o parodie de plecăciune. Garda Stacojie și aliații noștri montforței nu au lăsat în Piedmont decât osatura garnizoanei. Doar câteva sute de soldați se mai aflau în bază atunci când a atacat Bracken. Conform informațiilor pe care le deținem, chiar acum un al treilea val de supraviețuitori a reușit să ajungă în mlaștini. Garda Stacojie are trupe în toată regiunea. Suntem în stare să îi recuperăm pe cei care s-au salvat.

— La cât estimați numărul morților? întrebă Anabel.

— În jur de o sută, spune mai înăbușit Farley, ca și cum nu ar dori să admită asta.

Însă începe să conștientizeze numărul îngrozitor de mare al victimelor și repetă mai rar:

— O sută de morți.

— Mai mulți am pierdut în Corvium, intervin eu. Sunt convinsă că acolo a fost mai greu, adaug eu, simulând compasiunea ca nu cumva s-o apuce furia pe femeia roșie.

— Fără o bază, ne va fi greu să avansăm, mă ajută Ptolemus, subliniind ceea ce este evident pentru toată lumea.

Mă gândesc uneori că pur și simplu îi place să se audă vorbind, chiar și în situații tensionate ca aceasta.

— Foarte corect! spune Cal. Avem de partea noastră Riftul și tot ce presupune această alianță. Însă în doar două săptămâni am pierdut tot atâtea teritorii. Mai întâi Corviumul...

— Am decis să distrugem Corviumul, nu l-am pierdut, îl întrerupe Mare, aruncându-i o privire înveninată.

Pun prinsoare că se bucură că a șters cetatea aia de pe fața pământului.

Cal o aprobă fără prea mare entuziasm.

— Iar acum Piedmontul, continuă el. Nu lăsăm impresia că am fi puternici, mai cu seamă caselor aliate cu Maven, pe care încă dorim să le atragem de partea noastră.

Mama se așază mai bine pe tron. Pe degete îi sclipește o avere de nestemate verzi.

— Cum rămâne cu Montfortul? întrebă ea, ridicând din sprâncene. Mi s-a spus că ai reușit să obții armata lor.

— Nu mă apuc să-mi număr soldații până nu-i văd în formație, îi răspunde Cal, o idee mai aspru decât ar dicta buna-cuviință. Am încredere că premierul Davidson va îndeplini promisiunea guvernului său, însă nu pot să iau decizii pe baza unor resurse pe care încă nu le văd.

— Ai nevoie de o capitală, revine Anabel la obsesia ei inițială.

Și începe iarăși să se plimbe, iar lumina apusului i se reflectă în podoabele ei roșii și portocalii.

— O să ți-o ofere Delphie. Reședința Casei Lerolan îl va sprijini pe regele legitim.

Cal îi evită privirea.

— Foarte adevărat. Dar...

— Dar? se răstește Anabel la el, oprindu-se brusc din plimbare.

Cal își îndreaptă umerii cu un aer serios.

— Mi se pare prea ușor.

Ca o adevărată bunicuță, Anabel îl bate ușor pe braț, de parcă ar mostra un tânc.

— Nimic în viață nu este ușor, dar trebuie să profiți de momentele favorabile care ți se oferă, Tiberias.

— Vreau să spun că nu *reprezintă* nimic, spune Cal, îndepărtându-se de ea. Nici pentru cetățenii din Norta, nici pentru aliații noștri și, cu siguranță, nici pentru dușmanii noștri. Ar fi o manevră fără nicio semnificație. O manevră la care toți se așteaptă. Delphie îmi aparține din toate punctele de vedere, mai puțin cu numele. Corect? Nu am decât să-mi pun steagul acolo și să declar oficial că este cetatea mea.

— Da, spune Anabel ușor uimită. De ce să arunci pe fereastră un asemenea dar?

Cal oftează scos din fire. Îl înțeleg.

— Nu arunc nimic pe nicio fereastră. Am primit deja darul ăsta. Ai dreptate: ne trebuie un alt avanpost, preferabil în Norta. Ne trebuie o altă victorie prin care să ne dovedim forța. Prin care să băgăm spaima în Ținutul Lacurilor și în Piedmont. Să-i facem să se teamă de noi așa cum se teme deja Maven.

— Și ce propui? îl întreb eu, prefăcându-mă interesată de ideea lui, doar ca să punem odată capăt spectacolului ăsta ridicol.

— Golful Portuar, zice el, dând din cap spre mine.

— Acolo a fost palatul preferat al mamei tale, șoptește Anabel, uitând să se mai prefacă.

Cal nu-i răspunde, de zici că nici n-a auzit-o.

— Este o cetate guvernată de familii care îi sunt loiale lui Maven.

— Este un punct strategic, explică el.

Farley se uită la el pe sub sprâncene.

— Asta ar însemna un alt asediu și o altă bătălie în care ar muri sute de oameni de-ai noștri.

— Acolo este Fort Patriot, ripostează Cal. Care deservește armata terestră, flota aeriană și pe cea navală, continuă el, enumerându-le pe degete.

Fervoarea lui este palpabilă, aproape contagioasă. Acum pot înțelege de ce a ajuns general de la o vârstă atât de fragedă. Dacă aș fi un simplu soldat, dacă nu aș ști câte știu, poate că mi-aș dori să urmez un asemenea bărbat în ghearele morții.

— Am putea să distrugem o mare parte din forțele lui Maven și chiar să atragem de partea noastră niște generali de-ai lui. În orice caz, vom reuși să înlocuim ce am pierdut în Piedmont. Armament, mijloace de transport, avioane. Le găsim pe toate acolo. Plus că cetatea este o țintă predilectă a Gărzii

Stacojii.

Tata ridică dintr-o sprânceană. Pare că zâmbește și mă ia cu fiori: oribilă priveliște.

— Înțeleaptă decizie, spune el.

Acordul regelui Volo pare să-l ia prin surprindere pe Cal, deși nu ar trebui. Îmi cunosc tatăl și citesc în el setea de putere pe care de obicei și-o ascunde de ochii celorlalți. Pun prinsoare că deja visează cum va jefui Golful Portuar și va înălța steagul Casei Samos peste cetatea cucerită.

— Maven ne-a luat un fort. Noi îi vom lua un oraș.

Cal lasă fruntea în jos.

— Exact.

— *Dacă* ești în stare să i-l iei, intervine Mare, uitându-se peste umăr la el. Mișcarea bruscă îi învoldurează părul cu şuvițe castanii și cenușii, care aruncă sclipiri roșietice în lumina apusului.

El înclină capul într-o parte și o privește chiorăș.

— Ce vrei să spui?

— Atacul asupra Golfului Portuar. Încercarea de a cuceri orașul. Este riscant, dar merită încercat, răspunde ea. Și, chiar dacă vom da greș, tot vom provoca mari pierderi forțelor lui Maven.

Nu mă dau în vânt după ideile lui Mare, dar mi se pare interesant ce zice ea acum. Îmi netezesc fustele din mătase albă cu picățele din argint și mă întorc spre ea.

— Cum anume vom face asta, Barrow?

Îmi lasă senzația că a apucat-o recunoștința față de mine și își dezvelește dinții într-un fel de zâmbet nesigur.

— Trebuie să distrugem mahalaua tehnicienilor de lângă Golful Portuar. Să-i eliberăm pe roșiii de acolo. Mahalaua aceea este un centru industrial, care deservește Norta și toate forturile argintii. Dacă lovim Orașul Nou, Orașul Cenușiu, Orașul Vesel...

Și din nou tata este luat prin surprindere.

— Vrei să distrugi centrele tehnicienilor? bolborosește el, uitându-se la Mare de parcă tocmai ce i-ar fi cerut să-și scoată inima vie din piept.

Mare Barrow nici nu se clintește sub privirea lui uluită.

— Da.

Anabel se uită la ea cu neîncredere și zâmbește batjocoritor.

— Și cum ne vom mai descurca după ce se va sfârși războiul ăsta, duduie Barrow? Ai să plătești dumneata costurile reconstrucției?

Am impresia că Mare și-a mușcat o bucată zdravănă din limbă doar ca să nu-i răspundă obraznic. Trage aer în piept, încercând să se calmeze.

— Dacă distrugerea lor ne va aduce victoria? spune ea încet, ignorând

întrebarea lui Anabel. Dacă așa vom cuceri țara?

Cal dă încet din cap. Este de acord pentru că Mare are dreptate – sau pentru că încă mai este amoretat de ea. Mie mi se pare că privirea lui seamănă cu aceea a unui cățeluș îndrăgostit.

— Lichidarea chiar și a unui singur centru de tehnicieni va compromite în mare măsură capacitatea de ripostă a lui Maven și va semăna nemulțumire și neliniște în rândul susținătorilor săi. Iar dacă roșii ne vor considera eliberatorii lor, atunci ne vor ajuta și ei, spune Cal. Iar dacă adăugăm și cucerirea Fortului Patriot – înseamnă că ar putea pierde controlul asupra întregii regiuni de la nordul Golfului până la granița cu Ținutul Lacurilor.

Se uită la bunică-sa, așteptând-o să îi susțină punctul de vedere.

— Vom izola întreaga zonă. Și îl vom înghesui pe Maven între Rift și deja loialul nostru Delphie, într-o parte, și noua noastră cucerire în partea cealaltă.

Îmi imaginez cum arată Norta – mai bine zis, cum arăta acum un an. Și îi văd teritoriul tăiat în bucăți, ca un tort din care bucătarul taie mai multe felii. O porție pentru noi, două pentru Cal. *Și restul?* Ochii mi se opresc la generăleasa roșie și la Mare Barrow. Și mă mai gândesc și la premierul ăla insuportabil, aflat acum la mii de kilometri depărtare. *Ce felie vor lua ei?*

Dar eu știu deja ce și-ar dori.

Tot tortul ăla blestemat.

•

Ptolemus cântărește preocupat propunerea mea. Își plimbă degetul pe marginea paharului cu apă. Sunetele pe care le face cristalul sunt ascuțite și enervante și nu se mai termină odată. Silueta fratelui meu se conturează pe fundalul apusului sângeriu. Ptolemus este lat în umeri, are maxilare puternice, nasul lung al tatălui nostru și gurița ca un boboc de trandafir a mamei. Cu ea seamănă cel mai mult în lumina asta, când umbrele înserării i se strâng sub ochi, sub pomeți și pe gât. E îmbrăcat lejer, neobișnuit pentru stilul lui: haine din pânză albă, subțire, potrivite pentru arșița verii.

Cu colțul gurii ridicat a dispreț, Elane se uită dezgustată la cum se joacă cu paharul. Lumina asfințitului i se reflectă în păr, creând o aureolă rubinie, mai de preț decât orice coroană. Își bea vinul, pătându-și buzele cu licoarea din afine, struguri și prune.

Deocamdată, eu mă abțin și nu mă ating de paharul meu plin. În mod normal, o asemenea cină tihnită, departe de părinții mei și de ochii indiscreți ai curtenilor ar fi o scuză să beau după pofta inimii. Numai că acum avem treburi de rezolvat.

— Planul ăsta-i o prostie, Evangeline. N-avem vreme să facem pe pețitorii, mormăie Ptolemus, încetând pentru moment să mai scârțâie din pahar. Golful Portuar ne-ar putea aduce pierzania.

Plesnesc din limbă.

— Nu fi laș – știi bine că tata nu ne-ar risca viețile într-un asediu fără sorți de izbândă.

Suntem investițiile lui și trebuie să aibă grijă de noi, Tolly. Trebuie să supraviețuim ca să aibă cui să lase moștenire tot ce s-a străduit să adune.

— Din partea mea, Cal poate să cucerească sau nu Golful Portuar. Nu mă interesează deloc.

— Bine măcar că așa *avem* mai mult timp, intervine Elane.

Se uită la mine cu ochii ăia superbi, care strălucesc ca stelele căzătoare.

— Nu vor întreprinde nimic fără armata montforteză. Plus că trebuie și noi să ne pregătim soldații pentru asediu.

Îmi strecur mâna pe sub masă și mângâi mătasea moale care-i acoperă genunchiul.

— Adevărat. Și nu sugerez să ignorăm războiul, Tolly. Doar să acordăm atenție și altor lucruri. Să ne uităm în toate părțile atunci când e posibil. Să împingem piesele pe tabla de șah.

— Vrei să zici să le împingem în pat, îmi rânjește sec Ptolemus.

Ia mâna de pe paharul cu apă și îl apucă pe cel în care se află tăria cu cuburi de gheață pe care o bea de obicei.

— Tu crezi că eu aș putea s-o influențez pe Mare Barrow în vreun fel, fără să mă aleg cu gâtul tăiat? mă întrebă el, luând o dușcă din alcoolul ăla îngrozitor de tare.

Se strâmbă și șuieră printre dinți:

— Spre binele meu, zic că ar fi bine să mă țin departe de ea.

— Perfect de acord, spun eu.

Barrow mi-a promis că nu-mi va omorî fratele. Însă aceasta este o promisiune în care mă încred din ce în ce mai puțin.

— Însă poți să stai cu ochii pe Cal. Am crezut că este de neclintit, că nu-și dorește nimic mai mult decât să câștige Norta, dar... poate acum avem ocazia să-l împiedicăm.

Fratele meu mai ia o gură din tăria aia care-ți arde mațele.

— Nu suntem tocmai prieteni.

Ridic din umeri.

— Sunteți un fel de amici. Cel puțin, așa erați acum un an.

— Și ce mai an a fost și ăsta! mormăie Ptolemus, privind chipul reflectat în lama cuțitului de friptură.

Arată la fel. Războiul nu i-a afectat frumusețea. Numai că acum s-au schimbat multe lucruri. Acum există un rege nou, o țară nouă, coroane noi pentru el și pentru mine. Și câte un munte de probleme pentru fiecare în parte.

Însă, cel puțin pentru mine, perioada aceasta extrem de agitată a meritat prețul pe care l-am plătit. În urmă cu un an, mă antrenam ca nebuna pentru Turneul Reginelor. Îmi pierise și somnul de teamă că aș pierde, chiar dacă știam că victoria îmi era aproape asigurată. Alții hotărau cum urma să se desfășoare viața mea, iar eu mă bucuram să știu ce urmează. Privind acum în urmă, mă simt ca o proastă manipulată – îmi dau seama că nu am fost decât o marionetă. Obligată să-mi leg soarta de un băiat pe care niciodată nu l-aș fi putut iubi. Și uite-mă acum, prinsă în aceeași situație. Însă m-am deșteptat. Și știu cum să mă împotrivesc. Cum să lupt. *Și poate am să reușesc să-i bag mințile în cap lui Cal, așa cum mi-au fost băgate și mie. Să-l fac să priceapă cum sunt în realitate lumile noastre, cum suntem manipulați.*

Ptolemus se joacă cu mâncarea, gătită special pentru el: piept de pui foarte puțin condimentat, legume fierte până nu a mai rămas mare lucru din ele, pește alb. Nu a mâncat mai deloc. De obicei înfulecă felurile astea sănătoase, de parcă așa nu le-ar mai simți gustul scârbos.

Elane este opusul lui. Pe farfuria ei curată nu se mai vede nici urmă din coastele de miel în sos de vin pe care le-am împărțit.

— Chiar așa, spune ea.

Vorbește calm și cumpătat. Încerc să-i citesc gândurile pe chipul meditativ, ca de obicei. Oare mai ține minte cum trăiam amândouă acum un an? Pe vremea când ne imaginam că am putea avea o viață fericită împreună la adăpostul tronului nortan? Pe vremea când ne făuream viitorul doar din secrete? *De parcă relația noastră ar fi fost vreodată vreun secret pentru oricine avea ochi să vadă și urechi să audă.*

— Și cu mine cum rămâne? insistă Elane, acoperindu-mi mâna cu a ei.

Căldura pielii sale domolește răceala din mine.

— Eu ce rol am să joc?

— Tu nu ai prea multe de făcut, îi răspund eu, poate puțin prea repede.

— Nu fi proastă, Evie!

— Foarte bine, scrâșnesc eu. Tu trebuie să faci ce ai făcut și până acum.

Umbrele sunt spionii perfecți, extrem de potrivite pentru intrigile de la curțile regești. Fiind invizibile, umbrele pot să asculte și să vadă, să fie martore la tot ce se întâmplă. Detest ideea de a o pune pe Elane în pericol, dar, așa cum ea însăși a spus, avem destul timp. Suntem în conacul de la Moșia de pe Creastă. Nu ar fi în mai multă siguranță nici dacă aș încuia-o în apartamentul meu.

Ceea ce nu-i o idee chiar atât de proastă...

Elane schițează un zâmbet și împinge în glumă farfuria din fața ei. Strâmbă din nas și mă întrebă:

— Să vă las singuri?

O strâng mai tare de mână.

— Termină-ți vinul. Nu sunt chiar lipsită de inimă.

Cu un surâs care îmi face inima să stea în loc și îmi accelerează pulsul, Elane se sprijină de mine și îmi studiază buzele.

— Știu foarte bine câtă inimă ai în tine.

Vizavi de noi, Ptolemus dă paharul peste cap, în zgomot de cuburi de gheață.

— Nu uitați că sunt și eu pe aici! mormăie el, privind în altă parte.

•

Mai avem o săptămână, dacă nu chiar două, până la sosirea lui Davidson și a armatei sale. Suficient timp să-mi pun planul în practică. Nu cred că va fi foarte greu, mai ales având în vedere că sunt pe teritoriul meu. Cal și Mare își doresc să fie împreună, indiferent câte piedici le stau în cale. Prințul nu are nevoie decât de un imbold. La drept vorbind, un singur cuvânt de la Mare l-ar face să dea fuga în dormitorul ei. Barrow, pe de altă parte, va fi infinit mai greu de convins, pentru că e cununată cu orgoliul ei, cu cauza ei și cu furia aia permanentă care-i arde în piept. Evident, reunirea celor doi este doar prima parte a planului. Urmează să-l fac pe Cal să afle, așa cum am aflat și eu, că are o inimă. Și să simtă că este cu mult mai grea decât orice coroană.

Mă întreb în treacăt dacă nu cumva eforturile mele vor fi sortite eșecului. Poate Cal nu se va trezi niciodată la realitate cum am făcut-o eu. Poate alegerile lui sunt bătute în cuie. Dar nu, nu poate fi adevărat. Am văzut cum se uită la ea, plus că n-am de gând să renunț așa de ușor. Mi-aș dori să pot rezolva problema asta doar cu pumnii și un pumnal. Cred că mi-ar face plăcere.

Sincer, orice mi-ar face mai multă plăcere decât să mă plimb la apus prin conac, în căutarea lui Mare Barrow. E o corvoadă cumplit de enervantă.

Elane a plecat undeva, în celălalt capăt al moșiei. Am trimis-o să stea cu ochii pe generăleasa Farley. Iar Ptolemus își face antrenamentul de seară. Rutina fratelui meu se potrivește de minune cu programul lui Cal. Așa-zisul rege trăiește pentru exercițiile fizice, mai cu seamă acum, când nu-și mai poate consuma energia cu o anumită fetiță cu fulgere.

Străbat galeria, atingând în trecere statuile din oțel inoxidabil și crom șlefuit. Fiecare răspunde atingerii mele, unduindu-se aidoma apelor unui iaz peste care adie vântul. Văd prin ferestrele mari cum cerul se face violet, iar stelele apar deasupra orizontului vestic. Orașul Pitarus sclipește în zare, amintindu-mi că lumea merge mai departe. Că roșiii și argintii de rând stau laolaltă sub amenințarea războiului. Mă întreb cum este să citești despre bătălii și să auzi de cetăți distruse și să știi că tu nu ai nimic de-a face cu acest conflict. Să știi că nu ai cum să-i influențezi mersul. Că ești neputincios atunci când războiul îți va bate la ușă.

Așa cum fără îndoială că se va întâmpla.

Războiul acesta are multe fațete și nimic nu-l mai poate opri. Într-o bună zi, din Nortă nu va mai rămâne decât un hoit putred, pentru care se vor încăiera Riftul, Ținutul Lacurilor, Montfortul, Piedmontul și cine mai știe cine.

Ies pe terasa de la etaj, care dă spre estul întunecat. Aerul s-a răcorit bine de tot și, chiar dacă e vară, cred că până la sfârșitul săptămânii s-ar putea să vină peste noi un aer mai rece.

Spre necazul meu, Barrow nu este singură. Admiră stelele, în vreme ce pajul ei, băiatul ăla roșu, cu păr blond și pielea arsă de soare stă tolănit alături de ea, fără să-i pese de aparențe.

Kilorn mă vede primul și ridică bărbia în direcția mea.

— Avem spectatori.

— Bună, Evangeline, îmi spune Mare.

Stă cu genunchii strânși la piept. Nu se mișcă, ci continuă să privească cerul.

— Cărui fapt datorăm această onoare, Alteță? mă întreabă ea, lungind cuvintele.

Chicotesc înăbușit și mă sprijin de balustradă. E sarcastică până în ultima clipă Barrow asta.

— Voiam să mă distrez și eu puțin.

Mare clatină din cap amuzată.

— Credeam că ăsta-i rolul lui Elane.

— Are și ea viața ei, murmur eu ca și cum nu mi-ar păsa și ridic din umeri. Nu-i pot cere să fie tot timpul la cheremul meu.

— Tot timpul te-ai prefăcut că nu te prăpădești de dorul ei și acum ai ajuns de unde ai plecat. Dar mă deranjezi pe mine.

Se întoarce și-mi aruncă o privire malițioasă. Ochii ei căprui par negri pe fundalul nopții. Apoi se uită din nou la stele.

— Ce anume vrei să afli?

— Nimic. Nu mă interesează unde ai dispărut azi împreună cu Cal și nici de ce ați întârziat amândoi nepermis de mult la o ședință unde se dezbătea tocmai soarta neamului tău.

Băiatul roșu se crispează și încruntă din sprâncene.

Mare nu intră în joc și se face că n-a priceput aluziile mele. Face un semn nepăsător din mână.

— N-a fost nimic important.

— Ei bine, dacă ai vreodată nevoie de ajutor la treburile tale neimportante, să știi că-ți pot arăta niște pasaje secrete, prin care să ajungi unde vrei fără să fii văzută de nimeni.

Înclin capul pe umăr, privind-o cu atenție. Se preface în continuare că nu

mă ascultă.

— În caz că te-ar interesa, să știi că apartamentele lui Cal se află în aripa de est, lângă apartamentele mele.

Se uită repede la mine.

— Nu mă interesează.

— Desigur, murmur eu.

Pe băiatul roșu l-au apucat dracii. Îi lucesc dușmănos ochii verzi, de nuanța smaradelor pe care le adoră mama.

— Asta înseamnă distracție pentru tine? S-o necăjești pe Mare?

— Nici vorbă. Mă gândeam s-o întreb dacă nu vrea să ne antrenăm puțin împreună.

— Poftim? exclamă ea uluită.

— De dragul vremurilor de demult.

Pufnește, dorind să-mi arate că o irită rugămintea mea. Însă îmi dau seama că o atrage, îmi dau seama că am reușit să reaprind vechea flacără din sufletul ei. Nevoia. Ambiția. Barrow clipește încet și coboară privirea. Își freacă mâinile, își dezmoștește degetele. Imaginându-și fulgerele, de bună seamă.

Este mult mai plăcut să ne folosim abilitățile în sport, decât pentru supraviețuire.

— Te-am învins de două ori, Evangeline, spune Mare.

Zâmbesc cu toată gura.

— A treia oară e cu noroc.

Se uită urât la mine, supărată pe poftele stârnite în ea.

— Foarte bine, mârâie printre dinți. O singură partidă.

•

Ce nu știu Mare și Kilorn este faptul că și Cal se află în arena de antrenament. Băiatul roșu ne urmează tăcut și fierbând de furie, dar nu o împiedică pe Barrow să intre în vestiarul special construit.

Pereții sunt din sticlă, așa cum sunt majoritatea pereților din Moșia de pe Creastă. Dimineața, răsăritul este superb văzut de aici. Acum nu se vede decât cerul violet, care se face treptat negru. Ptolemus și Cal se află în colțuri opuse ale sălii de antrenament, ignorându-se, așa cum le stă bărbaților în fire. Fratele meu face acum o serie de flotări. Wren stă cocoțată în tribune, alături de el. Probabil că ea este tămăduitoarea de serviciu, care trebuie să se îngrijească de toată lumea de acolo. Însă nu-i atentă decât la Ptolemus și la spatele lui zvelt. Cred că n-ar clipi nici dacă l-aș străpunge pe Cal cu sulița drept în inimă.

Cu spatele spre noi, așa-zisul rege își șterge părul și chipul asudat. Mare încremenește cum dă cu ochii de el – stană de piatră se face, nu alta. Dar văd cum îl soarbe lacomă din priviri. În schimb, eu strâmb din nas la vederea

stropilor grei de transpirație de pe spatele și umerii lui. Dacă m-aș mai simți cât de cât atrasă de el – de el, sau de oricare alt bărbat –, atunci poate aș înțelege de ce Mare mai are puțin și leșină.

Bine măcar că mi-a ieșit partea asta a planului. E clar că Barrow e înnebunită după trupul lui Cal.

— Pe aici, zic eu și o iau de braț.

Cal îmi aude vocea și se răsuțește brusc cu fața la noi, fără să lase prosopul din mână. Îi ies ochii din orbite când ne vede. Mă rog, când o vede pe ea.

— Suntem aproape gata, se bâlbâie el.

— Din partea mea, nu-i nicio grabă, răspunde Mare, cât de sec este în stare dată fiind situația.

Nu protestează când o iau de acolo, dar își vâă unghiile în brațul meu.

— Kilorn, îl salută Cal pe băiatul roșu.

Și parcă aud că își strâng mâinile.

Ptolemus ridică ochii, dar nu-și întrerupe exercițiile. Dau ușor din cap spre el, arătându-i că sunt încântată de rezultatele obținute până acum. Dar fratele meu se uită țintă la Mare.

Și Mare se uită la el. Privirea ei, plină de ură ucigașă, îmi îngheață sângele în vine.

Încerc să mă stăpânesc. Încerc să nu mi-l imaginez pe Ptolemus sângerând așa cum a făcut-o fratele ei. Să nu mi-l imaginez și pe el murind. Murind degeaba.

Vino-ți în fire, Samos.

ŞAISPREZECE

Mare

— Nu sunt tâmpită, Evangeline, mârâi eu după ce trântesc uşa de la vestiar în urma noastră.

Ea oftează şi-mi împinge un trening în braţe. Apoi, cu mişcări regulate, semn că a exersat asta mult, îşi dezbracă rochia din mătase şi o aruncă nepăsătoare, ca pe un gunoi. Îşi pune treningul peste lenjerie. Evident, treningul ăsta cu model de solzi negri şi argintii a fost lucrat special pentru ea.

Al meu este albastru marin şi mai puţin împopoţonat. Deşi sunt furioasă din cauza intrigilor ei, îmi smulg hainele de pe mine şi îmi pun şi eu treningul.

— De ce nu ne încui pe amândoi într-un dulap? mă răstesc eu la ea, privind-o cum îşi împleteşte repede părul argintiu în jurul capului. Ca pe o coroană.

Evangeline strâmbă din buze.

— Crede-mă că aş face-o, dacă aş şti că am vreo şansă în ceea ce te priveşte. De el sunt sigură. Un dulap ar ajunge. Dar *tu*?

Întinde mâinile şi ridică din umeri.

— Nimic nu-i uşor cu tine.

— Şi atunci, ce ai de gând? Vrei să mă rupi în bătaie, sperând că o să-l apuce mila de mine? Poate chiar să-mi îngrijească rănilor?

Şi scutur dezgustată din cap.

— Mi s-a părut că a avut efect în Montfort, spune ea, studiindu-mi chipul. Amuţitorii ăia te-au lăsat aproape fără suflare.

Mă uit chiorâş la ea.

— Am motivele mele, mă apăr eu.

Amintirea asta este ca o palmă pe obraz, urmată de un şut în burtă. Îmi vâr unghiile în carnea mâinilor, încercând să mă împotrivesc senzaţiei de sufocare care ameninţă din nou să mă copleşească. La poalele munţilor sau într-o încăpere dintr-un palat. Din cauza unor argintii sau a unor cătuşe. Nu-mi dau seama că am început să-mi pipăi încheieturile mâinilor. Mi le pipăi şi mi le strâng între degete. Îmi vine să vomit pe pardoseala din gresie lustruită.

— Ştiu, îmi spune ea blând.

Dacă n-aş şti cine este, aş crede că am desluşit o urmă de compasiune în vocea ei. Dar este Evangeline Samos. Zero compasiune faţă de roşii.

Mă fac că tuşesc, ca să am timp să-mi revin puţin.

— Chiar dacă ai reuşi cumva să ne aduci faţă în faţă, tot în zadar ar fi.

Singură ai spus că nu-i genul care să dea vrabia din mână. E un plan ridicol, Evangeline, mai adaug eu, în interesul tuturor.

Se uită lung la mine, pe sub sprâncene, în vreme ce-și prinde cureaua cu pumnale în jurul coapsei. Îi zvâcnește colțul gurii – dar nu-mi dau seama dacă este vorba despre un zâmbet sau o grimasă de dispreț.

— O să vedem.

Cu pași sprinteni și grațioși traversează vestiarul până la ușă, făcându-mi semn să o urmez pe podeaua cernită.

Îmi strâng părul în coadă și mă supun în silă. O parte din mine își dorește ca Tiberias să fi plecat. Mă concentrez doar asupra unui loc dintre omoplații lui Evangeline.

— Este un plan ridicol nu numai pentru că Tiberias a ales deja, continui eu când ajung în sala de antrenamente.

Podeaua este alunecoasă, făcându-mă să-mi las instinctiv toată greutatea pe călcâie.

— Dar și pentru că tu n-ai să ridici nici măcar un deget împotriva mea.

Se preface rănită și își duce mâna la piept. Ușa de la vestiar se trânteste în urma noastră.

— Vai, Mare, dar *eu* ar trebui să fiu cea încrezătoare.

Rânjind, mă dau puțin mai în spate ca să nu o scap din ochi. Nu cred că luptă cineva cinstit pe lumea asta, mai cu seamă Evangeline.

— Poate Elane o să-ți lingă rănila.

Ridică bărbia și mă privește de sus.

— O face. O face chiar foarte des. Ești geloasă?

Mi se aprind obrazii. Ba chiar și gâtul.

— Nici vorbă.

Acum este rândul ei să rânjească. Trece pe lângă mine, izbindu-mă dinadins cu cotul. Mă răsucesc, dar îmi blochează drumul. Începem să semănăm cu doi parteneri de dans care fac piruete într-o sală de bal. Sau cu două lupoaice care își dau târcoale în beznă. Căutând o cale de acces. Slăbiciuni. Oportunități.

Trebuie să recunosc că m-a încântat gândul că voi putea să mă descarc și chiar să câștig câteva runde. Anticipând acele momente, valurile de adrenalină deja îmi străbat sângele. O partidă bună, o luptă fără consecințe și lipsită de pericole mi se pare o idee minunată. Chiar dacă i-a aparținut lui Evangeline.

Îl văd pe Kilorn urmărindu-ne din cealaltă parte a sălii. Tiberias este lângă el. Ptolemus păstrează distanța. Dar nu-mi pierd vremea uitându-mă la ei, deși exact asta își dorește Evangeline. Probabil că mi-ar spinteca nasul în clipa în care las garda jos.

— Ar trebui să te antrenezi mai mult, îmi spune ea, puțin mai tare decât ar fi normal.

Iar vorbele ei au ecou în toată sala. Mă întreb dacă Evangeline chiar s-a născut fără pic de rușine.

— Sau să te eliberezi de tot stresul ăsta în alte moduri. Ori cu alte persoane.

Luată complet prin surprindere, dau repede din pleoape. O căldură imensă îmi invadează corpul și acum nu mai este vina lui Cal. Evangeline îmi sesizează stinghereala și zâmbeste larg, făcând un semn din cap spre Cal și Kilorn. Evident că amândoi ne ascultă ce vorbim, deși amândoi se prefac că sunt preocupați de altceva. Evangeline ridică din sprâncene și se uită cu subînțeleas la Kilorn.

Pricep unde bate.

— Vai, dar nu este...

— Mă faci să râd, mă ironizează ea, făcând încă un pas în spate. Mă refer la celălalt om cu sânge nou. La montfortezul ăla. Cu păr alb și voce groasă. Subțire și înalt.

Brusc, toată fierbințeala aia din trupul meu se transformă în ace de gheață și simt cum mi se face pielea de găină. Fără să se uite la mine, Cal reîncepe exercițiile. Face flotări într-un ritm egal, dar rapid. În liniștea care s-a așternut peste sală, nu aud decât pufăitul lui și bubuielile jenante ale propriei mele inimi.

De ce mi-or fi transpirat palmele?

Evangeline pare satisfăcută la culme. Dă încet din cap. Mă încurajează. *Fă-o, îmi șoptește ea.*

— Îl cheamă Tyton și nu este aici, mârâi, detestându-mă pentru că mă las manipulată.

Cu coada ochiului, îl văd pe Cal întetind ritmul.

— Planul ăsta e și mai prostesc, șoptesc eu cât de încet pot.

Evangeline se uită pe sub sprâncene la mine.

— Oare?

Și îmi sparge nasul cu capul înainte să mai apuc să-i răspund.

Văd stele de toate culorile, mă las moale și cad în genunchi. Fața mi se umple de sânge roșu, îmi curge în gură, îmi picură de pe bărbie. Iar gustul acesta familiar trezește ceva în interiorul meu. În loc să mă prăbușesc, sar în picioare.

O lovesc cu capul drept în stern și aud un șuierat prelung când i se golesc plămâni de aer. Se poticnește, dă disperată din mâini și cade lată pe spate. Îmi șterg obraji cu palma. Mi se umple de sângele lipicios și mă strâmb de durere în timp ce încerc să-mi adun gândurile.

În partea cealaltă a sălii, Cal stă într-un genunchi, cu ochii cășcați la noi, cu

maxilarele încleștate, gata să se ridice. Clatin din cap spre el și scuip sângele din gură.

Rămâi la locul tău, Calore.

Rămâne.

Primul pumnal îmi vâjâie pe lângă ureche. Este un avertisment. Mă feresc de al doilea, rostogolindu-mă pe parchetul alunecos. Răsetele lui Evangeline îmi răsună în urechi. Nu le iau în seamă și mă reped să o înșfac de gât. Se răsuțește și îmi scapă. O ating doar câteva scânteii. Însă suficiente și deloc blânde. Tresare și dă din mâini de parcă ar vrea să alunge o insectă extrem de insistentă.

— Ești mai bună decât țineam eu minte, gâfâie ea, oprindu-se la câțiva metri depărtare de mine.

Încleștez pumnii și pe unul mi-l țin lipit de nas ca să stăvilesc șuvoiul de sânge. Oricum ai lua-o, tot prost arăt. Plus că am pătat parchetul.

— Dacă aș vrea, aș putea să te dobor chiar acum, îmi spun eu, amintindu-mi de lecțiile primite de la electricieni. Plasele de fulgere. Furtunile de fulgere. Însă nu și fulgerele cerebrale ale lui Tyton, pe care încă nu le pot reproduce.

Evangeline clatină din cap și îmi zâmbește. O distrează situația asta.

— N-ai decât să încerci.

Zâmbesc și eu. *Tu ai vrut-o.*

Și fulgerele mele țâșnesc – albe și roșii, orbitoare, arzătoare, șuierând prin aerul deja umed de sudoare. Evangeline reacționează cu o viteză aproape neomenească – contopindu-și pumnalele într-o singură lamă tăioasă. Străpunge podeaua și fulgerul se lovește de ea, cu o flamă care mă face până și pe mine să închid ochii.

Și imediat cotul lui Evangeline se întâlnește cu bărbia mea, aruncându-mă pe spate. Văd din nou stelele alea de toate culorile.

— Bună mișcare, plescăi eu cu sânge în gură.

Scuip încă o dată și mi se pare că aud un zornăit de dinte care se rostogolește pe podea. Bănuiala mi se confirmă după ce trec cu limba peste gaura apărută din senin între dinții mei de jos.

Gâfâind amarnic, Evangeline își îndreaptă umerii.

— Trebuia să egalez cumva scorul.

Se opintește, geme un pic și smulge sulțița din parchet. Apoi și-o înfășoară în jurul mâinii.

— Ai terminat cu încălzirea?

— O, da!

•

Îmi aștept rândul, privind cum Wren îi repară chipul lui Evangeline. Un ochi i s-a umflat rău de tot și a căpătat o culoare scârboasă – ceva între cenușiu

și violet. Pleoapa de la celălalt ochi îi zvâcnește incontrollabil la fiecare câteva secunde. Probabil că i-am atins un nerv. Pufăie spre mine, după care se strâmbă și duce repede mâna însângerată la coaste.

— Stai potolită, bombăne Wren pentru a treia oară. Atinge cu degetele obrazul lui Evangeline și ochiul se dezumflă imediat.

— Ți-ai rupt o coastă.

Cu unicul ochi care-i răspunde cât de cât, Evangeline încearcă să se uite urât la mine.

— Bravo, Barrow!

— Bravo, Samos! îi răspund eu cam greu.

Mă doare și să vorbesc, ca să nu mai zic de buza spartă, nasul praf și falca învinețită. Trebuie să mă sprijin mai mult pe piciorul drept, pentru că la glezna stângă am o rană până la os, din care îmi curge sângele.

Cei trei bărbați stau cumiți, cât mai departe de noi. Kilorn se uită pe rând la amândouă, cu gura căscată de uimire. Și poate de teamă, în același timp.

— Măi, da' tare nebune sunt fetele, șoptește el ca pentru sine.

Tiberias și Ptolemus bâțâie de zor din capete, aprobându-l.

Cred că Evangeline încearcă să-mi facă cu ochiul. Ori spasmul ăla este mai grav decât mi-am închipuit. Poate m-a epuizat lupta, că-mi vine să râd. Să râd împreună cu ea. Nu de ea. Îmi dau seama de asta și îmi revin doar ca să simt cum mi se scurge adrenalina din trup. Nu am cum să uit cine este Evangeline și ce a făcut familia ei familiei mele. Fratele ei, aflat acum doar la câțiva metri de noi, l-a ucis pe Shade. I-a răpit Clarei tatăl. I-a răpit lui Farley prietenul și iubitul. I-au răpit fiul mamei și tatălui meu. Și mie mi-a răpit fratele.

Iar eu am încercat să fac același lucru.

Evangeline îmi sesizează schimbarea de dispoziție, lasă ochii în jos și chipul ei își reia expresia impenetrabilă.

WrenSkonos este foarte pricepută: talentul ei de tămăduitoare o pune pe picioare pe Evangeline în doar câteva minute. Cele două tinere sunt foarte diferite: Evangeline are părul argintiu și pielea albă, Wren are o coadă lungă de culoarea jaisului, aruncată peste umărul dezgolit, cu pielea atât de neagră că pare albastră. Nu-mi scapă felul în care se uită Ptolemus la ea. Privirea îi zăbovește pe gâtul ei, pe față, pe claviculă. Însă nu pe degete și pe ceea ce face cu ele. Mi-ar fi ușor acum să uit că este însurat cu Elane. Însurat în ochii lumii, cel puțin. Deși presupun că soră-sa petrece mai mult timp cu nevasta lui, în vreme ce el stă în compania lui Wren. *Anormală familie.*

— E rândul tău, spune Wren, făcându-mi semn să trec în locul lui Evangeline.

Prințesa Samos se ridică și își întinde trupul proaspăt vindecat cu grația unei pisici de rasă.

Deși mă întind cât de ușor pot, nu-mi pot stăpâni grimasa de durere.

— Plângăcioso! Îl umflă răsul pe Kilorn.

Îi arunc un rânjel dușmănos, care să dezvăluie gaura dintre dinții pătați de sânge. El se preface că se cutremură de groază.

Râde și Ptolemus, atrăgându-și priviri furioase din partea noastră.

— Ce-i de răs? mârâie Kilorn, apropiindu-se de tânărul cu păr argintiu.

Prietenul meu este prea îndrăzneț pentru binele său și nici nu pare să-i pese că prințul magnetron l-ar putea tăia în două.

— Vin și eu imediat, Kilorn! strig eu la ei, sperând să înăbuș conflictul înainte de a se declanșa.

N-am niciun chef să șterg sângele lui Kilorn de pe parchetul sălii. El îmi aruncă o privire iritată. Nu-i convine deloc că fac pe dădaca, dar rămân fermă pe poziție.

— Totul este în regulă. Hai, du-te.

— Bine, scrâșnește el și-i aruncă o privire firoasă lui Ptolemus când iese din sală.

Când nu se mai aude sunetul pașilor lui, Evangeline se ridică în picioare. N-am nicio îndoială în privința intențiilor ei. Pleacă și ea, surâzând vag, cu subînțeleș. Fratele o urmează și amândoi o iau în direcția opusă celei în care a apucat-o Kilorn. Evangeline mai aruncă o ultimă privire peste umăr. Se uită mai întâi la mine, apoi la Tiberias, care nu a spus nimic deocamdată. Mi se înmoaie picioarele când văd cum îi înflorește în ochi speranța.

Este un plan ridicol, aș vrea eu să-i repet.

Degetele binefăcătoare ale lui Wren îmi alină fiecare mușchi dureros și fiecare vânătăie. Închid ochii și o las să mă maseze și să mă tragă în diferite direcții. Wren este verișoara SareiSkonos, descendentă a unei Înalte Case împărțite între cei doi regi Calore. Înainte l-a slujit pe Maven și a fost tămăduitoarea care m-a îngrijit în Archeon. M-a ținut în viață atunci când greutatea Pietrei Tăcute m-ar fi putut omorî. A avut grijă să arăt bine pentru transmisiunile lui Maven. Nici ea și nici eu nu am bănuț că vom ajunge aici.

Din senin, nu mai vreau să-mi dispară durerea. Pentru că durerea asta mă face să nu mă mai gândesc la dorința din inimă. În timp ce degetele lui Wren se mișcă cu iscusință de-a lungul maxilarului meu, stimulându-mi oasele ca să-mi înlocuiască dintele căzut, eu încerc să nu mă gândesc la Tiberias. Imposibil. Îi simt prezența, îi simt căldura aceea atât de iubită.

Evangeline a zis mai devreme că sunt o persoană dificilă. Dar cred că se înșală. Probabil că aș exploda dacă m-ar înclua în vreo cameră cu Tiberias.

Chiar atât de îngrozitor ar fi?

— Te îmbujorezi cam mult.

Casc ochii și o văd pe Wren în fața mea, țuguindu-și buzele pline. Ochii ei

cenușii ca norii de furtună, de aceeași culoare cu ochii Sarei, sunt plini de uimire.

— E foarte cald aici, răspund eu.

Obrajii lui Tiberias se aprind.

Mergem fără să vorbim. Prin zidurile din sticlă ale conacului nu se vede decât întunericul de nepătruns al nopții. Mă șochează imaginea noastră reflectată în ele. Nu am uitat cât este de înalt, dar acum văd din nou cât de nepotriviți suntem. Cu toată transpirația rămasă în urma exercițiilor, Tiberias este un prinț, descendent a trei secole de regi. A fost educat să fie mai presus de oricine altcineva, iar asta se vede.

Mă simt mai mărunță decât de obicei alături de el. Mă simt ca o băltoacă cu apă murdară și cicatrice și bucăți dintr-o inimă frântă.

Se uită în jos spre mine.

— Deci, Orașul Nou.

Oftez și mă pregătesc pentru discuția ce va urma.

— Trebuie s-o facem, spun eu. Nu doar ca să avem un avantaj în războiul ăsta, ci și pentru noi. Pentru roșii. Mahalalele tehnicienilor sunt niște locuri ale sclaviei.

N-am călcat în viața mea în vreuna, dar am văzut cum arată Orașul Cenușiu – plin de scrum și fum, înghesuit pe malul unui râu cu ape otrăvite. Am văzut pe gâtul lui Cameron și al fratelui ei tatuajele alea hidoase de identificare. Tatuaje care reprezentau „profesiunea” lor. Închisoarea lor.

Vreau să nu mai rămână nici urmă din Orașul Nou și din celelalte mahalale. Vreau să le distrug complet. Să putrezească, să dispară, să fie uitate.

— Știi, șoptește Tiberias, cu regret în voce.

Văd cum i se întunecă ochii. Înțelege foarte bine ce vreau să spun. Dacă nu ne-ar despărți coroana, l-aș lua de mână, l-aș săruta pe umăr. I-aș mulțumi pentru această fărâma de sprijin.

Îmi mușc buzele și clilesc repede ca să-mi alung dorința asta nesocotită de a-l atinge.

— Am nevoie de Cameron.

Numele acesta îl trezește la realitate.

— Este...

— În viață? continui eu întrebarea lui.

Cuvintele răsună prin coridorul lung.

— Sunt convinsă că este.

Încetinește pașii.

— Farley n-a primit încă nicio veste?

— Va primi curând.

În doar câteva ore vom primi rapoartele trupelor din Piedmont ale Gărzii Stacojii, care acum se îndreaptă spre Ținutul de Șes, ca să-i evacueze pe cei care au reușit să fugă din bază. Iar atunci când Rash se va întâlni cu ceilalți supraviețuitori, ne va transmite și alte informații prin intermediul lui Ibarem. În niciun scenariu – posibil sau imposibil – Cameron nu s-ar afla pe lista celor uciși. Este mult prea puternică, prea inteligentă și prea căpoasă ca să o poată omorî cineva.

Nici măcar nu pot să mă gândesc la așa ceva.

Și nu pentru că avem nevoie de ajutorul ei ca să distrugem mizeria aia de Oraș Nou, locul care i-a fost casă și cușcă și pușcărie. Ci pentru că aș avea încă o moarte pe conștiință. Pentru că ar însemna că din vina mea și-a pierdut viața un alt om drag mie.

Închid ochii strâns, încercând să nu mă gândesc la toți ceilalți care se aflau în Piedmont atunci când Bracken a ocupat baza. Morrey, fratele lui Cameron. Adolescenții din Legiunea Pumnalului – salvați dintr-un asediu, doar ca să-și găsească sfârșitul în altul.

Nimic nu se compară cu durerea de a-l fi pierdut pe Shade, dar la fel de distrusă aș fi și dacă i-aș pierde pe ceilalți. Cât va mai dura toată nebunia asta? Câți oameni vom mai pierde?

Așa este în război, Mare Barrow. În fiecare zi riști să pierzi pe cineva.

Mai ales pe cel care merge acum lângă mine.

Îmi mușc buzele aproape până la sânge ca să-l alung din gândurile mele pe Tiberias – Cal. A dispărut, nu mai există pentru mine.

— N-o să ne fie deloc mai ușor, spune el răgușit.

Deschid ochii și-l văd că se uită lung în față, cu hotărârea aceea concentrată pe care o are de obicei doar pe câmpul de luptă sau în consiliile de război.

— Ce anume?

— Să pierdem oameni, mârâie el. Nu contează cât de mulți pierdem de fiecare dată. Nu ne vom obișnui niciodată cu asta.

În urmă cu o veșnicie, pe vremea când eram Mareena Titanos, am fost în dormitorul unui prinț. Prințul acela avea cărți peste tot: manuale, tratate de război, cărți de strategie, de diplomatie. Cărți din care învăța cum să manipuleze armate uriașe, dar și soldații în parte. Cărți din care învăța cum să calculeze riscul și profitul. Să-și dea seama câți oameni ar putea să piardă, dar tot să iasă victorios. Pe atunci, cărțile acelea îi aminteau în permanență cine este și de partea cui luptă.

M-a scârbit gândul că nu-i păsa de viața oamenilor. Că îi sacrifică doar pentru ca să mai poată face încă un pas pe drumul spre victorie. Dar acum am făcut și eu la fel. Și Farley. Și Davidson. Niciunul dintre noi nu este lipsit de vină.

Niciunul dintre noi nu va reuși să uite vreodată ce facem acum.

— La un moment dat s-ar putea să fie prea mult, murmur eu.

— Mda.

Mă întreb cât de mult s-a apropiat de limita lui și cât m-am apropiat eu de a mea. O vom încălca vreodată? Acesta să fie unicul răspuns?

Oare vom merge mai departe distruși, dar împreună? Sau despărțiți?

Privirea lui mă arde. Probabil că își pune aceeași întrebare.

Înfiorată, grăbesc pașii. Aluzie clară pentru amândoi.

— Care este planul pentru Golful Portuar? îl întreb eu, uitându-mă doar înainte, la coridorul lung, care leagă această aripă a conacului de cea alăturată, trecând peste o grădină cu mulți copaci și fântâni, dar abia vizibilă în întunericul nopții.

Tiberias își potrivește fără efort pașii după ai mei.

— Nu putem stabili nimic până nu se întoarce Davidson. Dar Farley are niște idei, iar oamenii ei din oraș ne vor fi de mare folos.

Dau din cap: așa este. Golful Portuar este cel mai vechi oraș din Norta, un furnicar de criminali roșii. Acum câteva luni, banda Matrozilor, condusă de unul dintre aceștia, a încercat să ne vândă lui Maven atunci când căutam oameni cu sânge nou. Însă situația este alta acum. Roșiii din Norta au început să-și schimbe opiniile de când Garda Stacojie a devenit mai puternică și mai cunoscută. Victoriile noastre au efect asupra unora dintre ei.

— Vor fi multe victime în rândul civililor, adaugă Tiberias pe un ton indiferent. Golful Portuar este un oraș, nu o fortăreață ca Piedmontul sau Corviumul. Vor fi prinși la mijloc mulți oameni nevinovați, deopotrivă argintii și roșii.

Începe să-și trosnească încheieturile degetelor lungi.

— Vom începe cu Fort Patriot. Dacă vom reuși să-l cucerim, atunci va capitula și restul orașului.

Am văzut Fort Patriot numai de departe și nu mi-l aduc aminte prea bine. Știu doar că este mai mic decât baza din Piedmont, dar mult mai bine înzestrat și cu mult mai important pentru armata lui Maven.

— Guvernatorul Rhambos și casa lui i-au jurat credință lui Maven, spun eu. Sunt unii dintre aliații lui de nădejde.

Fapt de care mă fac și eu vinovată, deoarece i-am ucis fiul în Circul Oaselor, în urma unei execuții eșuate. Desigur, este la fel de adevărat că și el încerca să mă omoare.

— Nu se vor preda prea ușor.

Tiberias pufnește cu dispreț.

— Nimeni nu se predă ușor vreodată.

— Și dacă ai să reușești să cucerești orașul? îl descos eu în continuare. *Și ai*

să supraviețuiești?

— Atunci cred că Maven va consimți să negocieze cu noi.

Simt un fior când îi aud numele. Pe claviculă, stigmatul lui Maven se înfierbântă și mă arde, cerându-mi atenția.

— Nu va negocia niciodată. Nu va capitula niciodată.

Mă ia cu amețea când mă gândesc la ochii goi ai lui Maven, la zâmbetul lui veninos. La obsesia lui dezgustătoare și indestructibilă, care ne torturează pe amândoi.

— N-are niciun rost, Tiberias.

Tresare auzindu-mă că-i folosesc numele oficial și strânge din ochi o clipă.

— Nu pentru asta vreau să-l văd.

Înțelesul răspunsului său este cum nu se poate mai limpede.

— Hm...

— Trebuie să mă conving, scrâșnește el. I-am cerut premierului informații despre șoptitorii din țara lui. Dacă există acolo oameni cu sânge nou care să semene cu Elara. Dacă există cineva care să-l poată ajuta.

— Și?

Tiberias mi s-a părut distrus, în agonie, atunci când m-am despărțit de el în Corvium. La fel pare și acum. Nimic pe lume nu ne torturează mai mult și mai cumplit decât iubirea.

— A zis că nu crede, șoptește Tiberias. Dar mi-a promis că va căuta o asemenea persoană.

Pun mâna pe brațul său, încă umed de la transpirație. Am ajuns să-i cunosc pielea la fel de bine cum mi-o cunosc pe a mea. Este ca un tărâm cu nisipuri mișcătoare. Dacă zăbovesc prea mult, n-am să mai pot scăpa.

Încerc să îl consolez.

— Nici măcar Elara nu l-ar mai putea repara acum. Presupunând că i-ar da voie să încerce.

Îi arde pielea sub palma mea și îmi trag repede mâna. El nu reacționează în niciun fel. De fapt, nici nu mai are ce să spună. Mai cu seamă mie. Pentru că eu știu foarte bine ce simți atunci când renunți la Maven Calore.

Coridorul se termină la o intersecție în formă de T. Un culoar duce la stânga, celălalt, la dreapta. Apartamentul lui este într-o parte, al meu în partea cealaltă. Fără să rostim vreun cuvânt, ne uităm amândoi la peretele din față. Niciunul nu se încumetă să facă vreo mișcare.

Discuția asta cu el a fost ca un vis, un vis dureros. Dar, chiar și așa, nu vreau să mă trezesc.

— Cât timp mai avem? șoptesc eu.

Nu se uită la mine.

— Davidson vine peste o săptămână. Încă o săptămână ca să ne facem

planul de luptă, spune el pe un ton sugrumat. Nu mai avem prea mult.

Ultima oară am trecut în fugă prin Golful Portuar. Dar fratele meu mai trăia încă. Aș vrea să mă întorc în zilele acelea, cu toate că au fost foarte grele.

— Știi ce încearcă să facă Evangeline, spune pe neașteptate Tiberias, cu vocea-i îngroșată de prea multe emoții.

Mă uit într-o parte la el.

— Subtilitatea nu-i punctul ei forte.

El nu mă privește, ci continuă să se uite la peretele din față.

— Mi-aș dori să existe o cale de mijloc.

Un loc unde să nu conteze numele noastre și nici sângele și nici trecutul.

Însă locul acesta nu a existat și nici nu va exista niciodată.

— Noapte bună, Tiberias!

Încleștează pumnul și șuieră la mine.

— Îmi doresc din tot sufletul să nu-mi mai spui așa.

Iar eu te doresc pe tine. Din tot sufletul.

Mă întorc și pornesc spre camera mea, însoțită doar de sunetul pașilor mei solitari.

ȘAPTESPREZECE

Iris

Niciodată Archeonul nu va fi căminul meu.

Nu din cauza locului unde este situat, sau a mărimii, sau a lipsei de altare și temple; și nici măcar din cauza disprețului meu înăscut față de nortani. Nimic din toate acestea nu se poate compara cu golul pe care îl simt în suflet de când am fost despărțită de familia mea.

Este un gol pe care încerc să mi-l umplu cu antrenamente, rugăciuni și toate celelalte obligații de regină, oricât de anoste ar fi unele dintre ele. Toate sunt necesare. Cel mai important mi se pare să rămân în formă, să fiu oricând gata de luptă. Ar fi extrem de ușor să lenevesc în apartamentele mele din mătase și catifea, îngrijită de servitori roșii, care se dau peste cap să-mi satisfacă toate poftelile. La fel era și în Ținutul Lacurilor, însă acolo n-am vrut niciodată să mă refugiez în mâncare și băutură. Dar aici tentația este foarte mare. Am noroc cu sesiunile de antrenamente care îmi aduc un oarecare echilibru și astfel mă feresc de capcana în care au căzut atât de mulți nobili și membri ai familiilor regale. O capcană pe care Maven o umple mereu cu momeli care mai de care mai ispititoare. Mulți dintre lorzii și doamnele care încă îi mai susțin domnia par mai interesați de petrecerile și ospetele lui decât de lupii care ne-au ajuns în prag. *Idioții.*

În țara asta păcătoasă îmi este din ce în ce mai greu să mă rog. În Archeon nu există temple, iar altarul pe care l-am cerut să-mi fie construit nu este decât un dulăpior foarte dichisit și înghesuit într-un colț al apartamentelor mele. Nu că aș avea nevoie de prea mult spațiu ca să comunic cu zeii mei fără nume. Dar în toiul verii este cumplit de cald în cămăruța asta ticsită cu statuete vechi – în ciuda abilității mele de a face să circule răcoarea și umezeala prin aer. Încerc să mă rog în alte locuri sau măcar să simt alături prezența zeilor mei. Numai că îmi este din ce în ce mai greu s-o fac departe de casă. Și, dacă eu nu aud ce-mi spun, oare ei îmi aud rugile?

Chiar atât de îngrozitor de singură să fiu?

Dar probabil că este mai bine așa. Nu vreau să mă leg în niciun fel de Nortă. Să nu am niciun regret că voi părăsi acest loc atunci când fratele lui Maven îl va îndepărta de pe tron. Fratele lui sau mama mea – să vedem care reușește primul.

Îndatoririle mele de regină reprezintă singura modalitate prin care reușesc să ies din toată izolarea asta. Astăzi avem programată o vizită în

cealaltă parte a orașului, dincolo de podul de peste Râul Capitalei. Cu cât mai departe de Maven, cu atât mai bine. El vine tot mai des la palat, ocupându-și timpul cu ședințe interminabile de consiliu. Sau stând de unul singur pe undeva.

Am auzit ce bârfesc servitorii. În unele zile, hainele pe care le-a purtat sunt arse, carbonizate, imposibil de refăcut. Înseamnă că își pierde tot mai mult controlul sau că nu-l mai interesează să se controleze. Cred că ambele ipoteze sunt adevărate.

Archeonul de est este identic cu zona vestică a orașului – construit pe malul domol al râului. În anotimpul acesta totul este înverzit. Măcar asta să-mi amintească de casa mea. Pentru că nici măcar apa nu este cum ar trebui să fie – este sălcie, stătută și contaminată de pârâul poluat care curge dinspre mahalaua tehnicienilor. Cei de aici își imaginează că o curăță bariera de copaci, dar orice acvatic și-ar da seama imediat că nu este adevărat.

Clădirile sunt înalte și impunătoare – numai coloane din granit și marmură, cu acoperișurile decorate cu statui de păsări cu aripi întinse și gâturi arcuite. Lebede, șoimi, vulturi. Penele le sunt făcute din cupru și oțel atât de lustruit, că te orbește.

Capitala pare să nu știe că ne aflăm în toiul unui război. Roșiii merg liniștiți pe străzi, purtând la mâini brățările lor stacojii de identificare și îmbrăcați în culorile stăpânilor lor. Argintii se deplasează în camioane. Muzeele, galeriile, teatrul sunt toate deschise, fără vreo schimbare în program.

Probabil că și ei sunt obișnuiți cu războiul, la fel cum sunt lacuștrii. Obișnuiți chiar cu un război care se desfășoară în interiorul granițelor.

Astăzi voi lua parte la un prânz în onoarea soldaților care și-au dat viața atunci când fratele lui Maven și rebelii lui au cucerit Corviumul. Ca întotdeauna, santinelele mele mă urmează îndeaproape, înfășurate în mantiile alea țipătoare. Deși sunt îmbrăcată în culorile mele obișnuite, în semn de respect față de locurile mele natale, bluza și jacheta albastre sunt împodobite cu culorile lui Maven: negru și roșu. Mă simt ofensată și mânjită, deși nimeni nu și-ar da seama de asta doar privindu-mă.

Pentru că surâd neîncetat și dau din cap și fac conversație cu toți lorzii și toate cucoanele care vor să intre în grațiile noii lor regine. Evident că nimeni nu zice nimic folositor, nimic inteligent. Totul este doar de paradă, chiar și comportamentul familiilor care și-au pierdut fiii la Corvium. Este clar că nu își doresc să fie aici și că ar prefera să-și jelească morții în liniște. Dar toți oamenii ăștia îndurerați au fost obligați să intre în joc. Îmi explică fiecare pe rând cum le-au murit rudele de mâna vreunui terorist roșu sau monstru montfortez. Câțiva abia dacă reușesc să-și încheie cuvântările.

Isteață tactică. Sunt convinsă că soțul meu a pus-o la cale. Oricine s-ar

opune acestui război sau l-ar prefera la tron pe fratele lui Maven nu ar mai fi chiar atât de sigur de propriile-i păreri după o asemenea reprezentăție. Iar eu îmi joc destul de bine rolul.

— Ne-am strâns astăzi aici ca să ne plângem morții, dar și ca să transmitem un mesaj. Nu ne vom lăsa controlați de teamă, spun eu cu toată fermitatea de care sunt în stare în fața sălii pline cu lorzi și doamne cu priviri pătrunzătoare.

Mă privesc toți cu extrem de multă atenție. Fie din politețe, fie pentru că îmi caută defecte. Îmi vânează slăbiciunile. Știu bine că mulți dintre ei l-ar abandona pe Maven și ar pleca din Norta, dacă ar fi siguri că un asemenea gest ar fi în folosul caselor pe care le reprezintă.

Iar sarcina mea este să-i fac să se răzgândească. Să-i conving să rămână. Să lupte. Să moară.

— Nu vom ceda în fața rebelilor și a teroriștilor și a criminalilor avizi de putere, care se ascund în spatele unor promisiuni mincinoase. Nu ne vom dezice de țara noastră, de idealurile noastre, pentru care am construit Norta, pe care ne întemeiem viața.

Îmi aduc aminte de cursurile de oratorie pe care am fost obligată să le urmez. Îmi dau toată silința să vorbesc cât mai convingător, deși n-am fost niciodată la fel de talentată ca Tiara la discursuri. Înfrunt zecile de priviri fără să clilesc, fără să mă bâlbâi. Încleștez pumnul ascuns în faldurile rochiei.

— Norta este o țară argintie, născută din puterea noastră, eforturile noastre, realizările noastre și sacrificiile *noastre*. Niciun roșu de pe lumea asta nu ne poate răpi ce avem și nu ne poate schimba după bunu-i plac. Indiferent cu cine s-ar alia, roșiii nu reprezintă nimic pentru noi. Maven Calore va triumfa. Adevărata Norta va triumfa. Forță și putere!

Îmi stăpânesc zâmbetul de satisfacție când inserez sloganul neamului meu în discursul aprobat în prealabil.

— Să le facem cunoștință cu toată puterea noastră!

Cu reținerea pe care mi-o impun, mă văd nevoită să surâd în fața mulțimii care aplaudă și ovaționează aceste vorbe lacustre. Aceste vorbe ale mamei mele. *Obișnuți-vă cu ele, nortanilor. Vă veți pleca în curând în fața culorilor mele.*

•

Valul de caniculă s-a risipit, iar drumul înapoi, până la coloana mea de camioane, este plăcut. Mi-aș dori să pot zăbovi mai mult pe străzi, să mă bucur de aerul proaspăt și de lumina blândă a soarelui, așa că merg cât de încet pot. Santinelele cu mânuși și măști mă flanchează în formație de protocol. După socotelile mele, deja am întârziat. Nu mai am timp decât să mă întorc la palat și să mă pregătesc pentru cină.

Și totuși mi se pare că portiera se deschide mult prea repede. Oftând și cu

ochii în jos, mă urc în camion.

— Bună ziua, Maiestatea Voastră!

Dau nas în nas cu două persoane străine, care mă privesc lung. Pe una o cunosc, iar în privința celeilalte nu-mi fac iluzii. Ambele sunt inamici.

Scâncesc, lipindu-mă de spătarul din piele al scaunului meu. Instinctiv, pipăi după bidonul cu apă pe care îl țin mereu la îndemână. Cu cealaltă mână caut pistolul de sub scaun.

Îmi simt bărbia apucată strâns de niște degete care mă forțează să-mi ridic privirea. Mă aștept să fie degetele cântărețului, unchiul al cărui fredonat îmi poate șterge toate gândurile din minte. Care mă poate face să nu mai știu de mine.

Dar mă înșel. Ridic ochii și văd că bunica mă ține de bărbie, fixându-mă hotărâtă cu privirea ei de culoarea bronzului. Încremenesc de spaimă, pentru că știu prea bine ce-ți poate face atingerea lui AnabelLerolan. Îmi și imaginez cum îmi va exploda țeasta, iar fragmentele de creier și os se vor revărsa în interiorul camionului.

— Uite un sfat, draga mea, ca de la o regină la alta, spune Anabel fără să-mi dea drumul. Nu încerca să faci ceva necugetat.

— Bine, șoptesc eu, arătându-i palmele goale.

Fără pistol, fără bidon cu apă. Fără nicio altă armă, în afară de aerul din camion. Mă uit peste umărul ei la siluetele șoferului și santinelei. Amândoi se află de cealaltă parte a geamului despărțitor.

Julian Jacos îmi urmărește privirea și oftează. Bate cu degetele în geam. Nu se mișcă niciunul dintre cei doi.

— Mă tem că nu vor fi în stare să te audă un timp, spune el. Și au primit instrucțiuni să se întoarcă la palat pe drumurile ocolitoare, ca să-ți arate frumusețile locului.

Schițează un zâmbet sleit și se uită pe geam, la străduțele necunoscute pe care trecem.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău, Iris.

— În regulă. Nici nu credeam că ați fi chiar într-atât de nesăbuiți, ripostez eu destul de dificil din cauza strânsorii letale a lui Anabel.

Și îi spun pe un ton ironic:

— Ai terminat?

Dă din cap cu superioritate și mă eliberează. Însă nu se îndepărtează de mine. Vrea să mă aibă la îndemână. Încerc să extrag umezeala din aer și s-o adun sub haine. Împreună cu sudoarea rece, de spaimă, care deja mi-a acoperit pielea. Poate că voi reuși să-mi confecționez un fel de scut pentru momentul când va încerca iarăși să-mi facă rău.

— Dacă vrei să-i transmiți un mesaj lui Maven, te sfătuiesc să folosești

canalele oficiale, o iau eu peste picior.

Anabel pufnește dezgustată.

— N-am niciun mesaj pentru mucosul ăla mizerabil.

— Mucosul mizerabil care îți este nepot, îi aduc eu aminte.

Se uită urât la mine, dar continuă:

— Vreau să-i transmiți ceva mamei tale. Așa cum știi tu s-o faci.

Mă prefac ofensată și încrucșez brațele la piept:

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

Anabel dă ochii peste cap și schimbă o privire cu Julian. Trebuie să admit că mi-e mult mai greu să descifrez expresia lui neutră, de șoarece de bibliotecă.

— Nu vreau să te forțez să ne mărturisești nimic, îmi zice el fără menajamente. Știi bine că pot s-o fac, la nevoie.

Nu spun nimic. Nu fac nimic. Chipul meu este nemișcat ca suprafața unui iaz într-o zi fără nicio adiere de vânt. Nu le răspund în niciun fel.

Dar femeia din Casa Lerolan dă din gură mai departe, privindu-mă de sus:
— Spune-i reginei din Ținutul Lacurilor că regele legitim al Nortei nu este dușmanul ei. Și că intenționează să păstreze pacea negociată de cel care i-a uzurpat tronul. Evident, cu condiția să primească toate asigurările necesare.

— Vrei să ne retragem trupele? îi zâmbesc eu disprețuitoare. Imposibil.

Se uită la mine cu același dispreț.

— Nu, nu să vă retrageți. Firește că trebuie păstrate aparențele, spune Anabel, răsfirându-și degetele alea blestemate.

Mă uit fascinată cum fiecare dintre ele începe să bată darabana în piciorul bătrânei regine.

— Dar sunt convinsă că vom putea ajunge la o soluție de compromis, alta decât un război deschis între cei doi suverani ai noștri.

Arunc o altă privire spre gărzile mele de dincolo de geam. Vraja aruncată asupra lor le obligă să ne ignore. Văd și drumul pe care mergem. Eu, una, n-am mai trecut niciodată pe aici.

— TiberiasCalore nu este niciun fel de suveran, scrâșnesc eu. Noi nu am intrat în alianță cu acest trădător de țară și de neam.

Unchiul înclină puțin capul într-o parte. Mă studiază de parcă aș fi cine știe ce tablou celebru.

— Soțul tău știe să mintă mai bine, îmi spune el.

Soțul. Aluzia la poziția mea alături de Maven este o lovitură ieftină, însă tot mă ustură.

— Minciună sau nu, oamenii o cred, îi șuiet eu. Și roșiii, și argintiii – toți oamenii din țara asta cred ce li se spune. Și vor lupta pentru acel Maven pe care ei îl consideră real.

Spre surprinderea mea, o văd pe Anabel că dă din cap. Pe chip i s-a așternut o expresie de mare îngrijorare.

— Exact de asta ne temem. Acesta este motivul pentru care am venit. Ca să împiedicăm o altă vărsare de sânge nevinovat.

— Actriță ar fi trebuit să te faci, Anabel! Lerolan, chicotesc eu sumbru.

Face un semn din mână și întoarce privirea spre geam. Pe buze parcă i se ghicește umbra unui surâs.

— Pe vremuri am fost o importantă patroană a artelor.

Văd cum lui Julian i se umezesc ochii. Oare de ce? Anabel se uită la el și parcă împărtășesc ceva ce eu nu am cum să înțeleg. Poate vreun cuvânt nerostit la timpul lui, poate o amintire dragă.

Anabel își revine prima și îmi răspunde pe un ton aspru, făcându-mă să mă simt ca o școlăriță muștrată.

— Când Tiberias își va recâștiga tronul, va oferi teritorii și bani în schimbul ajutorului primit acum din partea lacuștrilor.

Ridic din sprâncene. Mă interesează propunerea, dar nu vreau să le-o mărturisesc. În fond, cine știe unde vom ajunge cu negocierea. E bine să am mai multe opțiuni.

Dar ea vede ce încerc să fac și se hotărăște să supraliciteze:

— Vă vom ceda întregul teritoriu al Nădufului.

Mă prefac din nou foarte amuzată și râd, dându-mi capul pe spate. Aproape că mă înțepă scutul format din umezeala care mi s-a adunat pe piele.

— Teritoriu fără nicio valoare, spun eu cu dispreț. Un teren minat. Nu ne faci niciun dar, ne angajezi să vă facem curățenie.

Bătrâna regină se face că nu mă aude.

— Împreună cu promisiunea că moștenitorul vostru se va căsători cu succesorul lui Tiberias, rezultat din unirea Caselor Calore și Samos. Copil care va moșteni două regate.

De dragul aparențelor, continui să râd. Deși mi s-a întors stomacul pe dos de scârbă. Baba asta încearcă să cumpere viitorul unui copil nenăscut. Copil al meu sau al Tiorei. Sânge din sângele nostru. Nu contează ce părere ar avea copilul ăla. Măcar în privința căsătoriei cu Maven am fost consultată și abia apoi mi-am dat acordul. Dar să-i faci una ca asta unui prunc? *Oribi!*

— Și cum rămâne cu cățelușii voștri roșii? o întreb, intrând pe teritoriul ei și atacând-o. Cu Garda aia Stacojie cum rămâne? Cu monștrii ăia montfortezi? Cu Mare Barrow și toți cei la fel ca ea?

Julian îmi răspunde înaintea lui Anabel, care nu pare deloc încântată – nu mi dau seama dacă de lipsa lui de politețe sau de ce urmează să-mi spună.

— Te referi la următoarea etapă a evoluției noastre? Nu-i bine să te temi de viitor, Maiestate. O asemenea atitudine nu-ți este benefică.

— Viitorul poate fi dejucat, lord Jacos.

Mă gândesc la celălalt animăluț de companie pe care l-a pierdut Maven, cel cu sânge nou, care putea să vadă ce va urma. Nu l-am cunoscut, doar am auzit zvonuri despre el, însă mi-au fost de ajuns.

— Nu și acesta, clatină din cap Jacos.

Nu știu dacă este bucuros sau plin de regrete. Omul ăsta este foarte ciudat. Și foarte îndurerat. Cu siguranță că o femeie l-a făcut să sufere atât de mult, așa cum se întâmplă de obicei cu bărbații ca el.

— Nu acum.

Mă uit când la unul, când la altul și nu-mi place ce văd. Dacă ar vrea, oricare dintre ei m-ar putea ucide într-o clipită. Și, cu toată pregătirea mea, nici nu prea m-aș putea opune. Însă, dacă ar fi avut intenția să mă omoare, sunt convinsă că ar fi făcut-o deja.

— Ați pierdut Piedmontul și acum vreți Ținutul Lacurilor, șoptesc eu. Știți prea bine că nu puteți obține victoria dacă nu vă face altcineva treburile murdare.

— Facem și singuri destule treburi murdare, *prințesă*, îmi răspunde Anabel enervată și accentuând titlul pe care l-am primit la naștere.

Pentru că nu-l recunoaște pe Maven drept rege, nu are de ce să mă considere pe mine regină.

— Atât de mult vă bazați pe susținerea Montfortului, le spun amândurora. Dar oare montfortezii ăia cu sânge nou chiar sunt în stare să se opună forței celor trei națiuni ale noastre?

Julian cade pe gânduri și își strânge mâinile pe genunchi. Nu este o persoană care să se tulbure prea ușor.

— Cred că știm cu toții că Ținutul Lacurilor nu-l va sprijini niciodată cu totul pe Maven Calore.

Asta mă cam ustură. Îmi dau seama că am greșit atunci când am comunicat cu Mare prin intermediul prizonierului cu sânge nou din temnița piedmonteză. Am făcut-o doar ca să dovedesc că pot s-o fac. Și este limpede că ea a transmis mesajul meu mai departe. Sau poate că sunt mult prea transparentă. Așa că ripostez iritată:

— La fel cum știm și *noi* că alianța voastră cu roșiii nu va dura. Nu este decât un butoi cu pulbere aflat prea aproape de o flacăra deschisă.

Vorbele mele reușesc să stârnească o reacție din partea lui Julian. Pare luat prin surprindere, pe punctul de a-și pierde stăpânirea și în obraji îi apar niște pete micuțe și cenușii. În schimb, Anabel n-are nici pe naiba. Ba chiar pare că se simte foarte bine și îmi zâmbește larg, de parcă i-aș fi servit o prăjitură delicioasă. Nu-mi dau seama cum, dar am sentimentul că am greșit undeva.

Bătrâna întinde mâna și eu mă dau repede înapoi. O amuză șpaima mea.

— Mai avem încă ceva de oferit.

Bujorii argintii din obrajii lui Julian înfloresc și mai tare și se încruntă, plecându-și privirea. Renunțând să se mai uite fix în ochii mei. Depunând unica armă pe care o are. Aș avea sorți de izbândă dacă l-aș ataca acum. Însă Anabel este mult prea aproape, mult prea periculoasă.

Și – de ce să nu recunosc? – vreau să aflu despre ce este vorba.

— Continuă! spun eu cu voce stinsă.

Zâmbetul pe care mi-l adresează Anabel este larg, plin de subînțelesuri. Oricât de mult ar semăna Maven cu maică-sa, parcă are și ceva din bunică-sa. Rânjetul tăios și mintea intrigantă.

— Salin Iral ți-a înjunghiat tatăl pe la spate, zice ea, făcându-mă să tresar de durerea aducerii aminte. Presupun că ai dori să porți o discuție cu el.

Răspund fără să mă gândesc. Mare greșeală!

— Da, aș avea câteva lucruri să-i spun, bolborosesc eu, simțind din senin gust de sânge în gură.

— Sunt sigură că știi de ce a făcut-o, continuă Anabel.

Moartea tatii este încă o rană deschisă. Una care mă doare îngrozitor de tare.

— Pentru că așa se întâmplă în război. Mor oameni.

Anabel cască la mine ochii de culoarea bronzului topit.

— Pentru că Salin Iral a trebuit să îndeplinească ordinul primit.

Toată durerea mi se preschimbă în furie. O furie care mi se târăște ca un șarpe pe șira spinării. Un șarpe fierbinte, care mă imploră să-l eliberez.

— Volo! rostesc eu printre dinți numele regelui Samos.

Anabel știe cum să mă întărâte.

— Ai dori să stai de vorbă și cu el? mă ispitește ea.

Julian strânge din buze și se uită din nou în ochii mei.

Încep să gâfâi.

— Cu siguranță, șoptesc eu. Care este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru asta?

Zâmbind mulțumită, Anabel mi-l spune.

•

Dispar amândoi ca niște năluci pe străzile orașului. Pur și simplu au coborât din camion la un colț aglomerat și s-au pierdut prin mulțimea de servitori roșii și argintii. Gărzile mele nu par să-i fi luat în seamă și revin la ruta noastră prestabilită. Julian Jacos și-a făcut bine treaba și nimic nu pare nefiresc. Niciunul dintre soldați nu-și dă seama că a pierdut douăzeci de minute din viață cufundat în genunea creată de vraja unui cântăreț.

Intru repede în palat, intenționând să ajung la altarul din colțul apartamentelor mele. Doar în locul acela mă simt în siguranță, doar acolo îmi

pot aduna gândurile.

Trebuie neapărat să îi comunic mamei ce am aflat. Și trebuie s-o fac cât mai curând posibil. Însă nu pot fi sigură că mesajul meu nu va fi interceptat, indiferent cât de criptat ar fi el și indiferent cât de secrete sunt canalele prin care îl voi transmite. Din cauza acestei propuneri a lui Anabel aş putea să fiu decapitată, arsă pe rug, mutilată și asasinată. Nu, mesajul nu poate fi transmis decât prin viu grai.

Reuşesc să ajung cu bine în apartamentul meu. Îmi abandonez santinelele la uşă cu un gest din mână, așa cum fac în mod obișnuit. Și numai atunci când rămân complet singură îmi dau seama ce am făcut, ce s-a întâmplat mai devreme.

Mă apucă tremuratul. Pulsul mi-o ia razna. Intru în salonul de primire gândindu-mă doar cum ar fi să-i am pe Salin Iral și pe Volo în mâinile mele, să-i înec, să-i văd cum își dau ultima suflare. Cum plătesc prețul suprem pentru ce i-au făcut tatii.

— Trafic aglomerat pe pod?

Îngheț și fac ochii mari. Întotdeauna mă înspăimântă vocea lui. Mai cu seamă când se aude din dormitorul meu.

Toate instinctele mă îndeamnă să fug de acolo. Să scap cumva din oraș, să ajung acasă. Imposibil. Așa că mă forțez să fac un pas. Încă unul. Și să intru în dormitor. În camera care mi-ar putea deveni sicriu.

Maven stă tolănit pe cuvertura din mătase, cu o mână sub cap. Și cu cealaltă pe piept. Bate ritmic cu degetele albe pe cămașa neagră – una dintre miile de cămăși de culoarea asta din garderoba lui. Pare plictisit și enervat. Periculoasă combinație.

— Bună ziua, soția mea! mă întâmpină el.

Mă uit prin încăpere la numeroasele fântâni arteziene cu care îmi place să mă înconjur. Dar nu pentru dichis, ci pentru a mă proteja. Apele lor se învoburează anunțându-mă că mă pot folosi de ele în caz că situația ar lua o întorsătură urâtă. Presupunând că știe ce am făcut. Cu cine am discutat. La ce am consimțit.

— Ce cauți aici?

N-are niciun rost să joc rolul de soție supusă când suntem doar noi doi. Altminteri și-ar putea da seama că ceva nu este în regulă. Dacă nu cumva a și aflat deja.

Sau, îmi spun eu cuprinsă de scârbă, a venit pur și simplu ca să ne îndeplinim obligațiile maritale, pe care le-am neglijat până acum. Nici nu știu ce mă îngrozește mai mult. Cu toate că am acceptat asta. Cu toate că știam că face parte din înțelegere. Că *el* face parte din alianța noastră. Poate i-am supraestimat obsesia pentru Mare, ori poate chiar s-a stins.

Întoarce capul să se uite la mine. Stă cu un obraz lipit de mătase și pe frunte i-a căzut un cârlionț negru. Pare mai tânăr astăzi. Dar și mai dement. Albastrul decolorat al ochilor este acoperit de pupilele imense și negre.

— Vreau să trimiți un mesaj în Ținutul Lacurilor, îmi zice el. Pentru mama ta.

Stai cuminte. Nu te mișca. Nu te trăda, îmi spun eu, deși simt că mi s-au înmuiaț genunchii.

— Ce fel de mesaj? îl întreb eu, prefăcându-mă dezinteresată.

Se ridică de pe pat cu mișcări grațioase. O fi Tiberias războinicul în familia lor, dar trupul lui Maven este suplu și mlădios.

— Hai să ne plimbăm puțin, Iris! îmi zâmbește el ironic.

Nu am încotro. În orice caz, mă fac că nu văd mâna întinsă spre mine și mă țin la o distanță de câțiva centimetri de el.

Ieșim în tăcere din apartamentul meu. Maven nu mai spune nimic. Mă simt ca și cum aş atârna la capătul unei funii deasupra unei prăpăstii fără fund. Îmi bubuie inima și fac tot ce pot să-mi păstrez masca nepăsătoare de-a lungul minutelor astea interminabile. Se întoarce cu fața spre mine abia atunci când ajungem în sala tronului – pustie la momentul acesta al zilei.

Mă pregătesc de lovitura care va urma. Mă pregătesc să ripostez.

— Să-i zici maică-tii să fie gata să ne trimită flota și armata! spune el cu tonul pe care l-ar folosi ca să-mi facă un compliment pentru rochia de pe mine.

Surprinderea ia locul spaimei.

Maven merge mai departe, urcă treptele și ajunge în spatele tronului. Ocolesc și eu Piatra Tăcută. O ating din greșeală și simt cum mi se pune un nod în gât.

— Vrei să zici... *acum*? mă bâlbâi eu.

O mie de gânduri mi se învârtesc prin minte în timp ce examinez cu multă atenție chipul lui Maven. Vreau să-mi dau seama dacă mă minte. Nu a trecut decât o săptămână de când Bracken și-a recucerit Piedmontul. Coaliția fratelui său probabil încă își mai linge rănila și încearcă să se regrepeze.

— Ne atacă cineva?

— Deocamdată nu, ridică el din umeri.

Continuă să meargă, obligându-mă să mă țin după el.

— Dar se va întâmpla curând.

Mă cuprinde neliniștea.

Maven se apropie de una dintre ușile aflate în spatele tronului, care dă spre apartamentele de zi ale reginei. Acolo se află o bibliotecă, un birou, tot felul de saloane. Nu le folosesc, preferând liniștea din sanctuarul meu.

Intră acolo și eu mă țin după el.

— De unde știi asta?

Teama îmi strânge stomacul într-un nod dureros.

Ridică iarăși din umeri. Camera este cufundată în beznă pentru că draperiile groase acoperă ferestrele. Abia dacă disting dungile albe și bleumarin – culorile ultimei regine care a folosit acest loc. Aerul este plin de praf, aer închis, aer de încăpere nelocuită de multă vreme.

— Îmi cunosc fratele, spune Maven. Mai mult decât asta, știu de ce are nevoie și de ce are nevoie țara asta de la el.

— Anume?

Îmi aruncă un zâmbet superior și deschide ușa de la camera de zi. Dinții îi sclipesc în semiîntineric. Face tot ce poate ca să semene cât mai bine cu un animal de pradă.

Ceva în legătură cu încăperea următoare mă face să mă opresc. Mă face să simt o *durere* profundă, până în măduva oaselor.

— O avea Cal aliați, dar nu are suficienți. Nu în Norta.

Oprindu-se în prag, tânărul rege își lovește degetele unele de altele și se uită în gol cu ochi sticloși. Gândește cu glas tare.

— Vrea să-i atragă de partea lui pe mulți dintre supușii mei, numai că nu se pricepe deloc la diplomație. Cal este un luptător și se va lupta din toate puterile ca să intre în grațiile Înaltelor Case. Ca să le demonstreze cât de *vrednic* este el să poarte coroana mea. Trebuie să încline cumva balanța. Trebuie să-i convingă pe nobili că nu este o cauză pierdută.

Maven nu-i prost. Punctul lui forte este anticiparea mișcărilor tuturor adversarilor să-i – singurul motiv pentru care a reușit să rămână în viață – și să triumfe – atât de mult timp.

Nu-mi iau ochii de la ușă, încercând să văd ce se ascunde dincolo de ea. Dar bezna din camera aceea este deplină.

— Înseamnă că va ataca un alt oraș. Poate chiar capitala.

Maven țâțâie la mine ca la o elevă care a dat un răspuns greșit. Îmi înăbuș dorința de a-i vârî capul în cea mai apropiată fântână.

— Fratele meu și coaliția lui intenționează să atace Golful Portuar.

— De unde știi?

Regele strâmbă din buze.

— Este cea mai bună alegere. Fortul, corăbiile din port – ca să nu mai pomenesc și de valoarea sentimentală, adaugă el, aproape scuipând cu scârbă cuvintele. Maică-sa a adorat orașul ăla.

Atinge cu degetele zăvorul de pe ușa deschisă. Pare rezistent. Și mai complicat decât ar fi cazul.

Încerc să-mi stăpânesc emoția. Dacă Maven zice că fratele lui va încerca să cucerească Golful Portuar, eu îl cred. Și nu vreau ca nici mama, și nici armata noastră să se afle prin apropiere. În minte îmi vin tot felul de scuze, pe care

mă pregătesc să i le înșir.

— Flota noastră s-a întors deja în Ținutul Lacurilor, îl anunț eu, încercând să adopt un ton care să-l convingă de părerea mea de rău. Va dura destul timp ca să ajungă unde vrei.

Dar cuvintele mele nu par să-l surprindă și nici să-l îngrijoreze pe Maven. Se apropie până la câțiva centimetri de mine. Încep să simt căldura aia grețoasă pe care o răspândește pielea lui.

— Mă așteptam la asta, îmi răspunde el. Așa că am de gând să-i ofer un imbold mamei tale, regina.

Mă ia cu leșin.

— Da?

Îmi zâmbește larg. Îmi vine să vomit.

— Ai fost vreodată în Golful Portuar, Iris?

— Nu am fost, Maven.

Dacă aș fi un om de rând, cu mai puțină educație și pregătire, probabil că mi-ar tremura vocea. Dar nu de teama pe care speră s-o deștepte în mine. Ci de furie. De furia asta care mă străbate ca o furtună.

Maven nu pare să observe. Sau să-i pese.

— Sper că ai să te simți bine aici, îmi rânjește el.

— Deci eu sunt momeala, șuier printre dinți.

— Nu mi-aș permite niciodată să-ți zic așa. Tu ești un *imbold*, oftează el. Da, cred că așa ți-am zis.

— Cum de îndrăznești...

Dar vorbește peste mine, mult mai tare decât până acum.

— Atâta vreme cât te vei afla în oraș, sunt convins că mama ta va face tot posibilul ca să-și respecte partea din înțelegerea noastră. Nu crezi?

Nu mă așteaptă să-i răspund. Încleștează pumnul și continuă răgușit.

— Am nevoie de armatele care mi s-au promis. Am nevoie de întăriri. Am nevoie de acvatici care să înece tot orașul ăla, împreună cu toți oamenii din el.

Mă grăbesc să-l aprob. Fie și doar ca să-l liniștesc.

— Am să-i spun. Dar nu pot să-ți garantez...

Mă crispez când Maven se apropie și mai mult de mine. Mă apucă strâns de încheietura mâinii și mă smucește spre el. Nu mă opun. N-aș avea parte decât de durere.

— La fel cum nici eu nu-ți pot garanta siguranța în Golful Portuar, spune el. Schițează un zâmbet și adaugă amuzat:

— Și nici aici.

La un semnal secret, în pragul ușii apare o trupă de santinele. Soldați lați în umeri, cu măști ornate cu nestemate negre și mantii înflăcărate. Gărzile

mele. Temnicerii mei.

Înțeleg abia acum despre ce este vorba. Ce anume se întâmplă în camera aceasta.

Nu doar tronul lui Maven este făcut din Piatră Tăcută.

Mă simt fără apărare. Maven mă strânge și mai tare de mână cu degetele lui de gheață. Nu am cum să scap.

— Și cum rămâne cu tine, regele meu brav și drept? mârâi eu, fără să-mi pot lua privirea de la bezna dinăuntru.

Parcă simt deja cum mă amortăște efectul Pietrei. Maven nu reacționează la insultă. E prea deștept.

— Pune-ți armura, Iris. Așteaptă atacul. Și speră ca mama ta să se miște la fel de repede ca fratele meu.

OPTSPREZECE

Mare

Deasupra Golfului Portuar nu sunt stele. Cerul mahalalei este permanent încețoșat de poluare. Aerul împutit te otrăvește, chiar și la periferie, unde sunt mai puține noxe. Îmi trag eșarfa peste nas și respir prin țesătura ei.

Soldații de lângă mine fac la fel, strâmbându-se din cauza aerului otrăvit. Însă nu și Cameron. Ea este obișnuită.

Mă simt ușurată de fiecare dată când mă uit la Cameron. De fiecare dată când îi văd silueta zveltă și întunecată străbătând sprintenă pădurea. Este înaltă, ușor de remarcat printre zecile de soldați care ne însoțesc. Ca să nu mai spun că știu foarte bine cum arată Kilorn, care nu se dezlipește de ea. Mă uit cu drag în urma lor și mă simt copleșită de rușine.

Cameron a reușit să scape cu viață din baza piedmunteză. Apoi a fugit în mlaștină împreună cu fratele ei și alte câteva zeci de supraviețuitori. Mulți au murit în această acțiune. Roșiii care făceau parte din Legiunea Pumnalului, copii pe care noi juraserăm că îi vom apăra, montforțezi cu sânge nou, oameni cu sânge nou din Năduful. Argintii. Roșii. Le-am pierdut numărul.

Și uite că acum o trimit înapoi în brațele morții.

— Mulțumesc pentru că ai acceptat, Cam, murmur eu stins.

De parcă un simplu „mulțumesc” ajută la ceva.

Se uită peste umăr la mine și îmi zâmbeste. Dinții îi lucesc în lumina firavă a lanternelor noastre. Nici în împrejurări mai plăcute n-am mai văzut-o zâmbind așa.

— De parcă ai fi reușit să te descurci singură, îmi răspunde ea pe un ton de glumă. Dar nu-i nevoie să-mi mulțumești, Barrow. Încă de mică visam la ziua asta. Orașul Nou nici *n-o să-și dea seama* ce l-a trăsnet.

— Nu, n-o să-și dea, șoptesc eu, gândindu-mă la dimineața care ne așteaptă.

Mă seacă la suflet spaima și nervii, la fel ca atunci când am fugit din Regatul Riftului. Urmează să atacăm mahalaua tehnicienilor – locul în care s-a născut Cameron, loc apărat de ziduri și gărzi și decenii de exploatare.

Nu suntem singura trupă de asalt care se mișcă la adăpostul nopții. Câțiva kilometri mai la est, restul coaliției se îndreaptă spre Golful Portuar.

Soldații din Rift vor ataca dinspre mare, sprijiniți de avioanele Casei Laris. Tiberias și Farley trebuie deja să fi ajuns în galeriile subterane, prin care vor conduce până în centrul orașului cea mai mare parte a trupelor. Încerc să-mi

imaginez cum se va desfășura acest atac pe trei laturi. Nu seamănă cu nicio altă luptă la care am luat parte până acum. Și din care am scăpat cu viață. Și niciodată nu am mai fost despărțită de prințul meu de foc și de Farley. Și de atâția alții care-mi sunt dragi. Bine măcar că-mi este alături credinciosul meu Kilorn. Probabil că este vorba despre un fel de simetrie. Ne întoarcem la viața noastră de dinainte. La vremea când eram prost îmbrăcați și murdari și ne furișam prin alei lăturalnice. Când ne acopeream fețele să nu ni le vadă nimeni. Când eram doar niște umbre. Niște șobolani.

Șobolani cu colți mai ascuțiți și gheare mai lungi.

— Copacii ăștia au intrat în putrefacție, spune Cameron tare, trecându-și palma peste scoarța înnegrită a unuia din mia de copaci din pădurea asta afurisită.

Creați de verdieni, copacii aveau scopul de a filtra aerul poluat venit dinspre mahala. Asemenea păduri se află în jurul tuturor centrelor locuite de tehnicieni.

— Cei care i-au plantat nu i-au mai îngrijit după aceea, continuă ea, clocotind de furie. Nu-și dau seama că inhalează și ei otrava din aer.

Ne deplasăm la adăpostul oferit de umbrele Haven și de Farrah, aceasta din urmă având abilitatea de a înăbuși sunetele. Farrah a fost printre primii mei recruți cu sânge nou din tabăra Șanțul. În loc să ne mascheze pe fiecare în parte, ne ascund pe toți cincizeci laolaltă sub pătura abilităților lor. Nu ne poate vedea și nici auzi nimeni din afara cercului lor de influență. Dar noi ne vedem și ne auzim între noi.

Premierul Davidson pășește încet în urma mea, flancat de gărzile personale. Trupele montforteze urmează să atace Golful Portuar, dar câțiva oameni cu sânge nou și puteri ieșite din comun se află aici, alături de el. Nu și-au pus uniforme obișnuite. Ba chiar Ella, Tyton și Rafe și-au acoperit părul cu eșarfe sau pălării. La fel ca noi, ceilalți, și ei poartă haine zdrențuite, peticite, găurite. Toate acestea sunt ținute specifice tehnicienilor, de care am reușit să facem rost prin bunăvoința contrabandiștilor din gruparea Whistle din Golful Portuar. Mă întreb dacă nu cumva le-au primit de la vreo hoață. De la o fetiță – cum am fost eu – care s-a văzut obligată să fure ca să poată supraviețui.

Ne apropiem și simțim cum aerul devine din ce în ce mai îmbâcsit. Mulți încep să tușească, înecându-se cu fumul și vaporii otrăviți. Inhalăm o duhoare dulce, grețoasă, de zici că pământul pe care călcăm este plin până la refuz cu benzină. Deasupra capetelor noastre, frunzele roșii și unsuroase ale copacilor din bariera antipoluare foșnesc în adierile firave de vânt. Chiar și pe întunericul ăsta par pătate cu sânge.

— Mare, mă înghiontește Kilorn, ne apropiem de zid.

Dau din cap mulțumindu-i că mă avertiza și mă uit cu atenție printre copaci. Într-adevăr: în fața noastră se vede forma hidoasă a zidurilor scunde, dar foarte groase, ale Orașului Nou. Nu sunt la fel de impresionante ca cele din sticlă-de-diamant ale palatelor regale și nici la fel de intimidante ca zidurile înalte din piatră ale orașelor argintii. Însă tot reprezintă un obstacol care trebuie trecut.

Lui Cameron i se potrivește rolul de conducător, cu toate că ea n-ar recunoaște în veci asta. Își îndreaptă umerii și spatele. Este foarte înaltă. Mă întreb dacă a împlinit șaisprezece ani. Nicio adolescentă n-ar fi atât de calmă și de neînfricată cum este ea.

— Vedeți pe unde călcați, șuieră ea peste creștetul meu, transmițând mesajul până la cei din spate.

Își aprinde lanterna micuță și roșie. Noi îi urmăm exemplul – mai puțin umbrele Haven, care doar se concentrează și mai tare, acoperind lumina sângerie.

— Tunelurile încep din spatele copacilor. Pășiți cu atenție. Căutați locurile unde vegetația este mai deasă.

Facem cum ne spune, dar Kilorn reușește să acopere o distanță mai mare decât mine. Dă cu picioarele lui lungi prin frunzele putrede, căutând să simtă duritatea chepengului.

— Să înțeleg că nu mai ții minte cu exactitate unde este, nu-i așa? mormăie el la Cameron.

Cameron stă pe vine, cu mâinile vârâte în frunze. Îl aude și ridică ochii la el.

— N-am fost niciodată în tunelurile astea, șoptește ea. Eram prea mică și nu mă ocupam cu contrabanda. Plus că provin dintr-o familie cinstită și credincioasă, adaugă cu privirea încețoșată. O familie care și-a văzut mereu doar de treburile ei. Și vezi unde am ajuns?

— Ai ajuns să sapi pământul, răspunde Kilorn ironic.

— A ajuns să conducă o armată, intervin eu. Asta ai ajuns să *faci*, Cameron.

Chipul i se crispează. Dar pe buze îi răsare umbra unui surâs. Unul trist. O înțeleg. Pe când ne aflăm în Corvium, mi-a spus că nu mai vrea să omoare oameni. Că nu mai vrea să-și folosească îngrozitoarea abilitate care-i permite să-i amuțească și să-i sufoce pe cei din jur. Scopul ei de acum este să-și protejeze semenii. Să-i apere. Cu toate că are toate motivele din lume să fie furioasă, să-și dorească să se răzbune, are și forța incredibilă de a întoarce spatele trecutului.

Eu nu o am.

•

În tuneluri licăresc luminile noastre, scaldându-ne pe toți într-o nuanță

stacojie. Par roșii chiar și argintii loiali lui Cal sau ai Riftului. Umbrele Haven, mătăsoșii Iral. Vreo doisprezece, amestecați printre noi. Și acum sunt toți stacojii ca zorii zilei.

Nu-i scap din priviri nici măcar atunci când trecem pe sub zidurile Orașului Nou. Și-au primit ordinele de la regele și lorzii lor. N-am deloc încredere în ei, dar am în jurămintele lor de credință. Argintii sunt devotați propriului lor sânge. Și se supun poruncilor lui.

Dar nici despre noi nu se poate spune că am fi neajutorați.

Ella și Rafe vin în urma plutonului nostru. Amândoi par plini de energie, dorindu-și o victorie după înfrângerea din Piedmont. Tyton se află pe undeva la mijloc, permițându-mi mie să merg în față, pentru ca electriconii să fie distribuiți în mod egal. Ochii îi scapără în semiîntuneric.

Cameron se lovește ușor în șold. Numără pașii. Examinează atentă zidurile cu privirea-i pătrunzătoare. Își trece degetul peste locul unde se vede betonul sub pământul bătătorit. Și în ea se petrece o schimbare, o cuprinde o emoție care-i întunecă trăsăturile.

— Știu cum e, îi șoptesc eu. Să te întorci altfel față de cum erai când ai plecat.

Se uită repede la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Ce vrei să spui?

— Eu m-am întors acasă doar o singură dată după ce am aflat ce anume sunt, îi explic eu.

Și doar pentru câteva ore. Dar mai mult decât suficiente ca să-mi schimb din nou viața. Îmi este foarte greu să-mi amintesc de vizita aceea în satul meu natal. Greu și dureros. Shade trăia pe atunci, deși eu credeam că murise. Și atunci m-am înrolat în Garda Stacojie ca să-l răzbun. Iar în tot acest timp Tiberias mă aștepta afară, lângă motocicletă lui. Încă mai era prinț. *Mereu va fi prinț.* Încerc să mă lepăd de amintirea asta ca de un vis urât.

— Nu îți va fi ușor să te uiți la lucruri cunoscute și să vezi că nu le recunoști. Cameron își încleștează maxilarele.

— Asta nu-i casa mea, Barrow. O închisoare nu-ți poate fi niciodată casă, șoptește ea. Iar mahalalele astea sunt o închisoare.

— Atunci de ce n-ai plecat mai devreme?

Îmi vine să-i trag una lui Kilorn pentru lipsa lui de compasiune și pentru întrebarea insolentă.

— În fond, aveai la dispoziție tunelurile astea...

Mă surprind atât zâmbetul, cât și răspunsul lui Cameron.

— N-ai cum să înțelegi, Kilorn, îi spune ea, dându-și ochii peste cap. Ai senzația că tu ai avut o copilărie grea, dar ce am trăit noi aici a fost cu mult mai greu. Ți s-a părut că erai priponit în satul ăla de lângă râu, că erai prins în

capcana lui. Că sufereai din cauză că n-aveai bănuți. Că n-aveai și tu o meserie. Că toate gărzile se uitau pieziș la tine.

Kilorn se face din ce în ce mai roșu în obraji, pe măsură ce ea scuipe cu dispreț cuvintele.

— Ei bine, acum uitate ce am avut noi.

Și își trage gulerul într-o parte, ca să-i arate tatuajul de pe gât. Meseria ei, locul ei de muncă, închisoarea ei – înscrise acolo pe vecie. *NT-ARSM-188907*.

— Acolo sus suntem doar niște numere, continuă Cameron, arătând cu degetul spre tavan. Dacă tu dispari, atunci trebuie să dispară și numerele care îți urmează. Familiile trebuie să scape cu fuga. Și unde se duc? Unde se *pot* duce?

Vocea i se stinge treptat în umbrele roșietice.

— Sper că toate astea sunt acum de domeniul trecutului, mai șoptește ea, ca pentru sine.

— Ai cuvântul meu că așa este, îi răspunde Davidson, de la o distanță respectuoasă.

Un zâmbet amar îi încrețește ochii la colțuri. Premierul este dovada faptului că se poate și altfel. Că cineva ca noi poate ajunge foarte sus.

Schimb o privire cu Cameron. Am vrea să-l credem.

Trebuie să-l credem.

•

Îmi leg mai bine eșarfa peste nas. Ochii mă ustură rău de tot și îmi lăcrimează. Aerul însuși pare aprins și îmi arde pielea. Este uscat și umed în același timp, de-a dreptul *anormal*.

Încă nu-i dimineată, dar cerul s-a mai luminat înspre est. De la capătul uliței se aude un fluierat strident, electric, care răsună din fabrică în fabrică peste întreaga mahala, dând semnalul acelei migrații în masă, care se cheamă „schimb de tură”.

— Plimbarea din zori, murmură Cameron.

Spectacolul îmi taie răsuflarea. Sute de muncitori roșii se revarsă pe străduțele Orașului Nou. Bărbați și femei și copii, cu chipuri palide, bătrâni și tineri, toți înaintând cu greu prin aerul otrăvit. Ca un soi de paradă sinistră. Majoritatea țin ochii în jos, epuizați de muncă, distruși de locul acesta.

Priveliștea îmi alimentează furia care-mi arde în permanență în inimă.

Cameron se strecoară în mijlocul ei. Kilorn și cu mine o urmăm îndeaproape. Ceilalți se amestecă și ei printre nenumăratele chipuri murdare. Mă uit în spate după Davidson, care stă mai la distanță. În lumina zorilor, văd cum trăsăturile i se înăspresc, făcând și mai evidente ridurile fine, provocate de vârstă și necazuri. Își bagă pumnul strâns în interiorul tunicii, aproape de inimă, și dă scurt din cap spre mine.

Mulțimea de muncitori intră pe o altă stradă, mai lată decât celelalte, de-a lungul căreia se înșiră, aidoma unor soldați la raport, blocuri de apartamente, blocuri urâte și reci și impasibile. Muncitorii dintr-o altă tură apar din direcție opusă și se îndreaptă grăbiți către noi, ca să ne ia locul.

Cameron mă împinge cu blândețe într-o parte, ca să intru în rând cu ceilalți tehnicieni roșii. Ca la un semn, se dau toți din drum, făcând loc celuiilalt schimb care se grăbește spre fabrică. Cameron își vără pumnul în tunică, la fel cum a făcut și Davidson.

La fel fac și eu.

Ne identificăm.

Însoțitorii noștri nu fac parte din Garda Stacojie. Mai bine spus, nu au făcut parte înainte de toate astea. Își sunt credincioși doar unul celuiilalt, credincioși mahalalei lor. O mișcare de rezistență prea slabă, dar singura posibilă în locul acesta.

Pe noi ne însoțește un bărbat înalt, bronzat, așa cum este și Cameron, cu părul în şuvițe care bat în cenușiu împletit și strâns într-un coc. La vederea lui, Cameron începe să bată din picior și parcă întreg trupul ei începe să emane energie. Bărbatul ajunge lângă ea și o apucă de braț.

— Tati! exclamă ea în șoaptă când bărbatul o îmbrățișează. Unde-i mama? Bărbatul o ține de mână.

— Tocmai ce a ieșit din tură. I-am zis să-și țină capul în jos și ochii deschiși. Și s-o ia la goană la primul fulger.

Cameron oftează încet și dă din cap. Bezna nopții continuă să se ridice, căpătând nuanțele deschise ale zorilor.

— Foarte bine.

— Sper că nu l-ai adus și pe Morrey, adaugă tatăl ei, pe un ton blând, dar ușor dojenitor.

Și atât de familiar. Îmi aduce aminte de vremurile când părinții mei mă certau pentru că spărsesem o farfurie.

Cameron ridică repede capul și își privește tatăl în ochii adânci și negri.

— Bineînțeles că nu l-am adus.

Din păcate, mă văd nevoită să le întrerup emoționanta revedere și mă uit în sus, la capul familiei Cole.

— Centrala electrică? Îi aduc eu aminte motivul pentru care ne aflăm aici.

Tatăl lui Cameron are o privire plină de blândețe – destul de greu de păstrat într-un asemenea loc.

— NT are șase stații electrice, câte una la fiecare sector. Dar nu-i nevoie decât să închidem centrala principală și toate celelalte se vor opri.

Vorbele tatălui său îi amintesc ceva lui Cameron. Își îndreaptă spatele și chipul ei capătă o expresie concentrată.

— Pe aici, ne spune ea pe un ton autoritar, făcându-ne semn să o urmăm.

Schimbul de tură scoate în stradă mai mulți oameni decât am văzut eu în piața din Pilonii în cele mai aglomerate zile. Ofițeri argintii, în uniforme negre, stau cu ochii la muncitori. Dar nu de pe străzi, unde-i mizerie mare. Ci de pe pasarelele de deasupra și de la ferestrele posturilor de pază. Ofițeri și posturi de pază cu care m-am mai intersectat de multe ori pe vremuri. Mă uit din mers la ei și îi văd cât de indiferenți sunt. Dar nu este aceeași indiferență cu cea pe care ne-o arată argintii de la curtea regelui, care se străduiesc din răspuțeri să ne facă să ne simțim inferiori. Inutili. Niște ființe care țin degeaba umbră pământului. Rareori argintii sunt numiți la posturi în mahalale, deoarece ei sunt războinici cu origini nobile. Iar acestea nu sunt posturi de invidiat.

Gărzile din Orașul Nou sunt cu mult mai debile decât oricare inamic cu care m-am confruntat eu vreodată. Și habar nu au cine suntem noi.

Tatăl lui Cameron își soarbe fiica din ochi. Se uită în treacăt și la mine, iar privirea lui îmi dă fiori.

— Înseamnă că-i adevărat. Te-ai... schimbat.

Mă întreb ce zvonuri o fi auzit. Ce or fi spus membrii Gărzii Roșii complicilor lor din Orașul Nou. Propaganda lui Maven și transmisiunile lui veninoase au lămurit chestiunea oamenilor cu sânge nou. Oare omul ăsta știe ce poate să facă fetița lui?

Cameron nu-și pleacă ochii, ci își privește tatăl semeață, ca de la egal la egal.

— Așa este.

— Și ești prietenă cu fetița cu fulgerele.

— Sunt.

— Și el...? Întreabă bărbatul, uitându-se la Kilorn.

Cu un zâmbet larg, prietenul meu schițează un salut și apoi o reverență comică.

— Eu sunt ăla frumos și cu mușchi.

Domnul Cole privește lung la silueta înaltă, dar cam firavă a lui Kilorn și zice:

— Evident, copile.

Clădirile din jurul nostru sunt tot mai înalte și parcă mai strâmbe. Pereții și geamurile le sunt crăpate și fiecare bloc ar cam avea nevoie de o zugrăveală nouă – sau măcar de o ploaie zdravănă, care să spele tot jegul ăla. Fluturând din mâini și luându-și la revedere, muncitorii încep să se desprindă de grup, îndreptându-se spre locuințele lor. Nimic nu pare altfel decât de obicei.

— Vă suntem recunoscători pentru ajutorul dumneavoastră, domnule Cole, șoptesc eu, privind cu atenție în față.

Văd niște gărzi argintii pe o punte situată la câțiva metri mai înainte. Am grijă să stau cu capul în jos atunci când trecem pe sub ea.

— Mulțumește-le bătrânilor, nu mie, îmi răspunde domnul Cole.

Nu se ascunde de gărzi. Nu contează pentru ele.

— Sunt pregătiți de multă vreme pentru momentul ăsta.

Mi se strânge stomacul de rușine.

— Pentru că de multă vreme ar fi trebuit să acționeze cineva.

Cineva ca tine, Tiberias. Știi de existența acestor locuri și știi și cine stă aici. Și în ce scop.

Cameron scrâșnește din dinți.

— Măcar facem acum ceva.

Strânge pumnul. Dacă și-ar folosi abilitățile, ar omorî într-o fracțiune de secundă gărzile de pe pasarelă. Le-ar face să cadă de acolo fix în cap.

Însă trecem pe dedesubt fără niciun incident și ajungem în umbra blocului dărăpănat, trist și cenușiu de la capătul străzii. Toate clădirile de aici par niște piese din jocul unui copil de uriaș, care le-a înșirat de-a valma. Dar blocul acesta este mai înalt decât celălalt și are ferestre mici și murdare de funingine.

Aici trebuia să ajungem.

Domnul Cole se uită la mine, apoi la clădire.

— Haide, fetițo cu fulgerele! Îmi șoptește el. Cât mai sus, cât mai răsunător. Ți-am planul, da?

— Da, domnule, bolborosesc eu.

Deja mi-am chemat fulgerele și acum le simt răspunsul în oase.

Pe când ajungem la baza blocului, îmi dau seama că suntem aproape singuri pe stradă. Doar câțiva întârziați la fabrică mai rătăcesc pe aici. Cameron se întoarce spre tatăl ei.

— Cât timp avem la dispoziție?

Domnul Cole se uită la ceasul de la mână. Apoi se încruntă amarnic.

— Nu mai aveți. Trebuie să plecați.

Cameron îl privește uluită, dar spune:

— În regulă.

— Cred că obiectul acesta vă aparține, domnule, zice Kilorn, băgând mâna în interiorul tunicii.

Scoate de acolo un pistol mic și o cutie cu muniție.

Domnul Cole se uită la armă de parcă aceasta ar fi un șarpe care l-ar putea mușca în orice clipă. Ezită, dar Cameron ia pistolul de la Kilorn și i-l îndeasă în mână. Se uită la el cu ochi rugători.

— Țintești și apeși pe trăgaci, tati. Fără ezitare, insistă ea. Argintii nu vor ezita.

Încet și cu mare băgare de seamă, domnul Cole bagă arma în tașca atârnată de umăr. Când întoarce capul, îi observ tatuajul de pe gât.

— Bine, oftează el năucit.

Mi se pare că toată povestea asta a început să-l tulbure. Dar își drege glasul și ne spune:

— Tehnicienii din tura asta de la centrala principală sunt informați. Vor opri curentul în tot orașul imediat ce se vor auzi sirenele declanșate de primul tău fulger. Vor avea grijă ca întreruperea sistematică a curentului să se desfășoare în același timp cu furtuna. Argintiii nu-și vor da seama că noi l-am oprit. Vom mai câștiga ceva timp.

Partea aceasta a planului a fost pregătită temeinic de membrii Gărzii Stacojii și oamenii lor din mahala.

— Este toată lumea la curent cu ce va urma? Întreb eu ca să mă mai asigur o dată.

Membrii Gărzii, care s-au strecurat prin tuneluri împreună cu noi, s-au răspândit deja în toate colțurile orașului ca să planteze bombele. Să întindă capcanele.

Domnul Cole se întunecă la față și spune supărat:

— Toată lumea în care putem avea încredere. Pentru că s-ar putea să existe trădători și printre noi.

Mi se uscă gura când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă unul dintre aceștia ar fi la curent cu planul nostru. Maven însuși și-ar putea face apariția în Orașul Nou ca să ne înăbușe revolta. Să ne zdrobească pe toți pe pământul ăsta otrăvit și poluat. Și, dacă vom da greș aici, atunci ce se va întâmpla cu celelalte mahalale? Ce va dovedi eșecul nostru?

Că nu se poate face nimic. Că oamenii ăștia nu pot fi salvați.

Kilorn îmi observă tulburarea și îmi dă un ghiont ca să mă readucă cu picioarele pe pământ. Evident că pe Cameron o preocupă mult mai mult tatăl ei.

— Bine, îi zice ea. Tu vezi să ai grijă unde naiba pui piciorul.

Domnul Cole plescăie nemulțumit din limbă.

— Vorbește frumos, Cam.

Cameron zâmbește cu toată gura și își îmbrățișează strâns tatăl.

— Pup-o pe mama din partea mea, îi șoptește ea la ureche.

— O s-o pupi singură cât de curând, îi răspunde el, ridicând-o puțin în brațe.

Închid amândoi ochii, de parcă ar dori să nu se mai termine această clipă de lumină și dragoste.

Mă duc cu gândul la familia mea aflată atât de departe. La mii de kilometri depărtare, dar în siguranță. La adăpostul munților și protejată de o țară care a jurat să lupte alături de noi. Sunt plină de speranțe pentru prima dată în mult prea mulți ani. Și nu-i corect, mai ales față de Cameron, care a avut de îndurat lucruri mult mai rele decât mine. Însă mă bucur că nu mai trebuie să

duc și povara grijii pentru siguranța familiei mele. Abia dacă reușesc să mă descurc cu gândul că oameni dragi mie vor fi în mare pericol în timpul luptelor.

Cameron se desprinde prima din îmbrățișare. Este un gest de nemăsurată tărie. Domnul Cole face un pas în spate. Se uită în jos și își trage nasul. Nu vrea să-i vedem ochii înroșiți. Lăcrimează și Cameron și se apucă să dea cu piciorul în țărâna de pe stradă.

— Mergem? mă întreabă ea.

— Haide să urcăm!

•

Ne uităm cu mare atenție la oraș – fiecare dintre noi la câte o fereastră care dă în altă direcție. Șterg geamul cu mâneca. Dar nu reușesc decât să întind mâzga aia peste tot. Stărnim nori grei de praf de fiecare dată când ne mișcăm prin pod. Kilorn tușește rău de tot în pumnii duși la gură.

— Pe partea asta se vede fum, între fabricile alea două, spune el.

— E zona cu atelierele auto, explică Cameron de la geamul ei, fără să se întoarcă. Liniile de montaj s-au blocat acum o jumătate de oră. Oamenii din tură vor fi evacuați și vor sta în fața porților, cerându-și leafa pe ziua asta. Supraveghetorii îi vor refuza. Ofițerii vor încerca să restabilească ordinea.

Și zâmbeste ca pentru sine.

— O să iasă un mare tămbălău.

— Kilorn, ce culoare are fumul? îl întreb eu, cu ochii la sectorul meu.

Orașul Nou pare mai mic văzut de la înălțimea asta. Cenușiu și păcios, acoperit cu nori joși de negură dușmănoasă. Și pulsează leneș, inundat de electricitate.

— Cum să-ți zic? se bâlbâie Kilorn. Culoare normală? Gri.

Oftez înăbușit. Abia aștept să începem odată.

— E fum obișnuit, zice târăganat Cameron. De la furnale. Nu-i semnalul pentru noi.

Kilorn se foiește rușinat. Și îl apucă din nou tusea. Zău că mă sperie sunetele alea urâte și seci pe care le scoate.

— Mai spune-mi o dată, ce anume trebuie să vedem?

— Orice *nu este* firesc, scrâșnesc eu către bunul meu prieten.

— Aha, mormăie el.

În cealaltă parte a podului scund, Cameron bate ușor cu degetele în geamul unsuros.

— Știi, poate revolta asta ar fi izbucnit mai de mult, dacă nu ar fi fost nevoiți să se bazeze atât de mult pe adolescenți, spune ea, aruncându-i un zâmbet superior lui Kilorn. Mai cu seamă pe aceia care nu știu să citească.

El râde în silă și mușcă momeala.

— Da eu *știu* să citesc.

— Înseamnă că nu distingi bine culorile alea afurisite, da? vine iute replica sarcastică a lui Cameron.

Kilorn ridică din umeri.

— Făceam și eu conversație.

Cameron își dă ochii peste cap.

— Pentru că exact de asta avem noi nevoie acum, Kilorn. De ceva care să ne distragă atenția.

Îmi strâng buzele, încercând din răspuțeri să nu râd de ei.

— La fel mă cert și eu cu Tiberias? ridic eu din sprâncene. Dacă da, vă rog să mă iertați.

Kilorn se face aproape vișiniu la față, iar Cameron se întoarce repede și își lipește nasul de geam.

N-am observat ce se petrecea între Shade și Farley. Oare să nu fi observat nici ce se întâmplă cu ăștia doi?

— Voi sunteți de zece ori mai răi, mormăie Kilorn în cele din urmă.

De la fereastra ei, Cameron pufnește:

— Vrei să zici de o sută de ori.

Mă uit zâmbind la ei. Amândoi sunt mult prea încordați, chiar și pentru situația asta. Încerc să ghicesc ce-o fi în mintea lui Kilorn, dar nu-i nevoie: obrajii lui de culoarea racului fierț îmi spun tot ce vreau să aflu.

— Am nimerit-o, nu-i așa? murmur eu, întorcându-mă cu fața la fereastră.

Kilorn râde ca prostul.

— Indiscutabil.

Pe neașteptate, Cameron lovește geamul cu palma și ne spune printre dinți.

— Fum verde. Sectorul de armament. Rahat.

Kilorn își scoate arma și se repede lângă ea. O privește îngrijorat.

— De ce „rahat”?

— În sectorul de armament sunt cele mai multe forțe de securitate, răspunde ea.

Apoi își descheie calmă tunică, arătându-ne pistolul și un cuțit oribil, pe care sper că nu va fi nevoită să-l folosească.

— Din motive evidente.

Inspir încet. Fulgerele pocnesc și trosnesc înăuntru meu.

— Ceea ce înseamnă că o să sară în aer mai repede.

Kilorn se încruntă. Atinge ușor brațul lui Cameron și o trage de lângă geam.

— Haide să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta, murmură el, spărgând sticla cu piciorul.

Cioburile se revarsă și înăuntru, și afară. Acum Kilorn lovește rama cu mâneca de la haină, ca să spargă toate cioburile de sticlă rămase înfipte acolo.

După care face un pas înapoi ca să îmi facă loc să mă aplec peste pervaz. Îmi simt obrajii palmuiți de vântul murdar, cu miros de fum și foc. Fără să ezit, îmi trec un picior peste rama ferestrei, apoi și pe celălalt. Kilorn mă apucă de spatele tunicii și mă ține bine.

Mă uit la cer și văd, printre norii otrăviți, culorile trandafirii ale zorilor. Ritmul inimii mi se întetește. Și fulgerele pulsează odată cu el, alimentându-se de la electricitatea din jurul nostru. Încleștez pumnii, încercând să-mi aduc aminte ce m-a învățat Ella.

Furtuna de fulgere este cea mai puternică și mai distructivă dintre toate. Se adună, crește, explodează. Norii de deasupra noastră încep să se înnegrească și să se înfoaie, condensându-se. Umbre identice apar peste alte două zone ale orașului. Ella și Rafe. Împreună formăm un triunghi, în centrul căruia se află centrala electrică. Orașul dinaintea noastră s-a transformat într-un teren ucigaș. Iar undeva, acolo, se află Tyton, mai puternic și mai periculos decât noi, pregătit să-și lanseze șocurile asupra oricui ar îndrăzni să se apropie prea mult.

Mai întâi țâșnesc fulgerele albastre, care luminează conturul norului cumulonimbus, apărut în stânga mea. Mugetul tunetului ne asurzeste, făcându-l pe Kilorn să tresară și să mă tragă fără să vrea de haină. Mă țin bine de rama ferestrei și nu mă clintesc.

Apoi vin fulgerele purpurii și verzi ale celorlalte două furtuni, se unesc și lovesc împreună ținta. Centrala, o construcție cu cupolă din inima orașului, poate fi ușor identificată după talmeș-balmeșul de cabluri care pornesc de la ea în toate direcțiile. Conectând stațiile electrice din toate colțurile mahalalei și trimitând curentul electric în fabrici. Aceasta este forța motrice a oricărui oraș industrial. Zumzetul ei surd îmi străbate tot trupul.

— Fă să plouă, îmi cere Kilorn.

Îmi înăbuș un oftat de exasperare.

— Nu merge așa, îi șuier eu, aruncând un alt fulger de-a curmezișul cerului.

Ceilalți electriconi îmi imită gestul și fulgerele lor, unul albastru și unul verde, străbat văzduhul ca să se întâlnească cu al meu.

Lovim centrala, care produce o văpaie orbitoare. Ca la un semn, zumzetul electric se stinge. Înseamnă că aliații noștri au oprit curentul de la centrală. L-au oprit mai repede decât am fi putut noi s-o facem și cu mult mai puține pierderi.

Toate furnalele din oraș se îneacă și nu-și mai aruncă otrava în aer. Liniile de montaj scârțâie, se împiedică și se opresc. Chiar și camioanele de pe străzi, care au propriile surse de energie, încetinesc sau trag pe dreapta, luate prin surprindere de pana neașteptată de curent. Balaur cu trei capete, furtuna noastră continuă, aruncând fulgere în toate direcțiile. Însă doar de-a lungul

cerului. Pentru moment, îmi țin fulgerele departe de sol. Nu țintesc prea bine de la distanța asta și nu vreau să pun în pericol oameni nevinovați. Ca să nu mai vorbesc de bombele plasate de Garda Stacojie în tot orașul. O singură scânteie ar putea produce o mulțime de morți.

— S-a oprit tot, murmură Cameron lângă mine, privind uluită în jur. Dacă nu-i curent, înseamnă că nu se poate lucra. Muncitorii din schimburi părăsesc fabricile. Rămân la porți să-și ceară leafa. Ofițerii nu mai sunt atenți, supraveghetorii sunt depășiți de situație.

Și nu-i văd pe bandiții, criminalii și soldații din mijlocul lor. Nu văd bombele de sub picioarele lor.

— Cât durează până...

Pe Kilorn îl întrerupe prima explozie, care are loc puțin cam prea aproape de noi. Apoi alta, două străzi mai departe, la stânga, la una dintre porțile orașului. Aerul este brăzdat de pietre și fum. Următoarea explozie dă rămă o altă poartă. Urmează celelalte două. După care sar în aer încărcăturile explozive din interiorul orașului. Sub posturile de gardă, sub turnurile de pază, sub cazarmile argintiiilor, sub barăcile supraveghetorilor. Fără excepție, doar ținte argintii. Tresar la fiecare explozie, încercând să nu mă gândesc la cât de mulți oameni vor muri astăzi. Din ambele tabere. *Oare cine va fi prins la mijloc?*

Ne uităm în tăcere, tulburați de prveliștea din fața noastră. Mai mult fum, mai multă țărână. Acum și cenușă. Cameron începe să respire mai greu. Ochii ei mari și negri privesc înnebuniți în toate părțile, revenind mereu la fabricile din sectorul de armament. Acolo nu a fost încă nicio explozie.

— Că n-o fi atât de tâmpită Garda Stacojie încât să pună bombe sub un depozit de muniții, îi spun eu, în speranța că voi reuși s-o liniștesc puțin.

Și chiar atunci se întâmplă.

Forța exploziei ne trânteste peste cioburile de geam și praful gros de pe podeaua podului. Cameron se ridică prima în picioare. Îi curge un firicel de sânge din tăietura de pe frunte.

— Înseamnă că bomba asta n-a fost a Gărzii, scâncește ea, ajutându-mă să mă scol de jos.

Îmi țiuie urechile, înăbușind toate sunetele din jur. Scutur din cap, încercând să-mi revin. Cameron mă apucă de mâini și eu mă smulg instinctiv din strânsoarea ei.

— Nu, mârâi eu, incapabilă să suport senzația.

Nu are nicio reacție și se duce să-l ridice pe Kilorn. Prietenul meu are buza spartă și mâna tăiată în cioburi, dar pare teafăr în rest.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm de aici, spune el, privind la tavanul crăpat de deasupra noastră.

— De acord, spun eu cu o voce nefiresc de gătită.

Și ne repezim toți trei la ușă.

Scara este o spirală îngustă. Greu de urcat, îngrozitor de greu de coborât. Mă înjunghie genunchii la fiecare pas pe care îl fac. Îmi chem fulgerele în vârfurile degetelor, unde mi se adună scânteile – mi se adună și bolborosesc, gata să doboare pe oricine ne-ar sta în drum.

Coborând câte două trepte odată, Kilorn mă depășește cu ușurință. Nu-mi place deloc când face asta și o știe foarte bine. Nesimțitul mai are și tupeul să-mi arunce un rânjel de superioritate peste umăr și să-mi facă cu ochiul.

Chiar în momentul acela auzim strigătul lui Cameron. A văzut un soldat argintiu înaintea noastră.

Argintiul flutură din mână și-l aruncă pe Kilorn peste balustradă. Asta-i abilitate de telekinetic. Văd cu încetinitorul rostogolirea lui Kilorn prin aer și simt cum parcă cineva îmi împlântă un cuțit în burtă. Țiuitul din urechi s-a transformat în zbieret, amenințând să-mi crape capul. Spaima mea sparge toate becurile din casa scării și ne trezim în întuneric.

Soldatul se prăbușește înainte de a apuca să-și verse furia pe noi. Își duce mâinile la gât, își dă ochii peste cap și cade în genunchi. Cameron își încovoiaie degetele ca pe niște gheare și îl sufocă cu abilitatea ei. Îi încetinește bătăile inimii, îi întunecă vederea. Îl ucide.

Mi se face rău când aud trosnetul făcut de balustrada lovită de Kilorn. O rupem la fugă cât de repede putem și intrăm drept în ceilalți doi soldați argintii care urcau spre noi. Un fior din Casa Gliacon îngheață treptele și eu alunec rău de tot. Dar reușesc să nu cad și îl despiciu cu un fulger. Camaradul lui, un pietrificator, se rostogolește sub mânia lui Cameron. Îi spintecăm pe amândoi, la fel de ușor cum am tăia o coală de hârtie cu foarfecă.

Ajung prima la Kilorn. S-a rostogolit două etaje și a aterizat fix pe trepte. Primul lucru la care mă uit este pieptul lui. Se mișcă aproape imperceptibil, dar se mișcă. Adică respiră. Numai că se îneacă din cauza sângelui. Sânge roșu, sânge stacojiu, sânge purpuriu, sânge rubiniu. Și atât de strălucitor că îmi vine să închid ochii. Kilorn tușește cu putere, împrôșcându-ne cu spută și pe mine, și pe Cameron. Stropii fierbinți îmi acoperă obraji.

— Să-l ridicăm... trebuie să-l ridicăm, bâigui eu, repezindu-mă la el.

Cameron vine în urma mea, palidă și mută. Îmi vine să urlu.

Kilorn nu-i în stare să vorbească, dar încearcă să se ridice singur. Aș vrea să-i trag una să mă țină minte.

— Lasă-ne pe noi! mă răstesc eu, punându-i brațul în jurul taliei mele. Cam, tu ia-l din cealaltă parte.

Este deja acolo și acum se opintește. Dar Kilorn este cumplit de greu, ne trage în jos.

Acum el se cutremură, geme și pictează treptele cu sânge. Nu am timp să-i estimez rănile. Știu doar că trebuie să-l scot de aici, să-l întind undeva, să-i aduc cât mai repede un tămăduitor din toți aceia răspânziți prin oraș. *Am nevoie de Davidson. Am nevoie de ajutor.* Mă sufoc, dar refuz să cedez în fața spaimei sau a greutății lui. Niciodată nu mi-au mai tremurat atât de tare picioarele. Dar mă forțez să cobor treptele. Una. Și încă una. Și încă una.

— Mare! mă strigă acum Cameron, plângând în hohote. ÎNCETEAZĂ!

Kilorn este cald, încă mai respiră, încă mai vomită sânge peste tot. Mie îmi este suficient. Probabil și-a rupt niște coaste, și-a fracturat niște oase, ale căror colțuri îi înțepă organele interne. Stomacul, plămânii, ficatul. *Numai de inimă să nu vă atingeți*, le implor eu. Nu avem timp să vindecăm o inimă străpunsă.

Simt gust de sare pe buze și îmi dau seama că plâng. Obrajii îmi sunt acoperiți de sângele lui Kilorn și de lacrimile mele.

Cobor etajele ca prin ceață. Kilorn a început să horcăie. Chipul și mâinile i se fac din ce în ce mai albe. Nu mai avem timp. Trebuie să o luăm la fugă.

Alți soldați urcă în goană spre noi, urlând ca niște câini atrași de mirosul vânatului. Abia dacă-i văd, abia dacă le mai simt nervii ferfeniți de fulgerele mele. Unii se prăbușesc imediat – le tâșnește sângele din ochi, din gură și din urechi atunci când Cameron îi atacă cu abilitatea ei. Dar sunt atât de mulți, mult prea mulți toți cei care se năpustesc spre noi.

— Pe aici! zbiară Cameron, cu vocea încă sugrumată de lacrimi.

Se izbește de o ușă de pe palier și o sparge. O urmez fără să stau pe gânduri și mă pomenesc într-un apartament mic și sărăcăcios. Habar nu am unde ne duce Cameron. Tot ce pot face este să nu-i dau drumul lui Kilorn și să mă agăț de fulgerul meu – singurele lucruri care mi-au mai rămas pe lume.

— Rezistă, îi șoptesc eu lui Kilorn, mult prea încet ca să mă audă.

Cameron ne conduce până la prima fereastră, la fel de mică și murdară ca celelalte. Însă aceasta dă pe acoperișul clădirii alăturate. Lovește cu piciorul în geam și îl sparge. Fulgerele mele îi rețin pe argintii care ne urmăresc, dându-ne timp să ne cățărăm pe pervaz și să ajungem pe acoperișul acela plin de cenușă.

Dar argintii se țin după noi și își îndeasă trupurile masive prin geamul spart, ieșind și ei sub cerul turbat.

Când ne-am îndepărtat destul de mult de ei, îl întind ușor pe Kilorn pe suprafața din beton. Bate slab din pleoape și îi vedem ochii sticloși. Cameron stă lângă el, pregătită să-l apere cu orice preț.

Eu mă întorc cu spatele la ea și cu fața la argintii care apar pe acoperiș. Până acum sunt deja șase, dar alții încă se chinuie să iasă prin geamul ăla îngust. Nu-mi pot da seama ce abilități au și nici dacă fac parte din vreo familie

pe care să o cunosc. Oricum, puțin îmi pasă.

Imediat ce ultimul argintiu ajunge pe acoperiș, îmi dezlănțui urgia.

Furtuna izbucnește, purpurie și violentă, eliberându-mi toată furia oarbă. Urlu din răspuțeri, dar forța ei amortizează toate sunetele, toate gândurile. Fulgerele lacome înghit trupurile argintiilor, ucigându-i cu atâta repeziciune, că nici măcar nu apuc să-i simt. Nici nervii, nici oasele. Nimic.

Abia când fulgerele se opresc, simt mirosul. Mirosul sângelui lui Kilorn, miros de cenușă, de păr pârlit și carne arsă. Cameron icnește, de parcă i-ar veni să vomite. Trebuie să-mi feresc privirea de la resturile carbonizate ale soldaților. N-au mai rămas din ei decât nasturii metalici și armele, dar și acestea fumează.

Nici nu-mi trag bine sufletul că o bubuitură asurzitoare despică văzduhul încins și acoperișul se cutremură sub picioarele noastre. Cameron se aruncă peste Kilorn, ca să-l protejeze cu trupul ei. Clădirea se clatină. Începe să se încline într-o parte. Mai lent la început, apoi tot mai repede.

Cad în genunchi și întind mâna spre Kilorn și Cameron. Structura blocului începe să cedeze. Furtuna mea a fost puternică, iar clădirea prea prost construită. O latură se dărâmă. Noi ne rostogolim la vale. Acoperișul se crapă și cade. Alunec și eu odată cu el, încercând disperată să mă agăț de orice. Dau de ceva lipicios și umed – este gulerul plin de sânge al lui Kilorn. Prietenul meu horcăie mai slab acum. Ne prăbușim toți odată cu acoperișul.

Terenul se ridică în întâmpinarea noastră, un pumn din beton. Soldații argintii ne așteaptă acolo jos, pregătiți să ne ucidă ei dacă nu ne omoară căderea. Strâng din dinți și mă pregătesc pentru impact. Niciodată nu m-am mai simțit atât de neajutorată și speriată.

Nu înțeleg ce se întâmplă și clipesc nedumerită la strălucirea albastră, vag străvezie, apărută din senin în fața mea. Plutește în sus și îndreaptă marginea acoperișului, oprindu-i prăbușirea. Însă nu ne oprește și pe noi. Pentru că noi alunecăm mai departe, prin cenușă și scrum, până ne izbim de scutul acela. Sub noi se aud focuri de armă și închid instinctiv ochii.

Numai că gloanțele argintiilor ricoșează în scut, făcându-l să tremure, dar nereușind să-l străpungă.

Davidson.

Casc ochii și văd masacrul de dedesubt – multă ceață și mult fum, un vârtej de fulgere albastre și verzi și albe, care fac prăpăd în rândurile argintiilor. Săgețile albe ale lui Tyton doboară patru dintre ei într-o fracțiune de secundă, în vreme ce Ella și Rafe îi zdrobesc pe ceilalți cu electricitatea lor biciuitoare. Scutul se mișcă odată cu ei, așezând încet acoperișul pe sol. Aterizăm cu un bufnet, care ridică alți nori de praf și țărână.

Kilorn este înalt și zvelt, dar și destul de greu. Datorită adrenalinei care a

preluat controlul asupra trupului meu, mi se pare ușor ca un fulg. Îl ridic fără probleme, îi trec un braț peste umerii mei și îl apuc de mijloc. *Încă mai respiră, încă mai respiră.* Cameron îl apucă din cealaltă parte și o luăm la goană prin cenușă, fără să ne pese de fulgere sau de argintii cu arme.

— Tămăduitori! răcnesc eu cât de tare pot, ca să mă fac auzită în tot balamucul ăla. Avem nevoie de tămăduitori!

Cameron strigă și ea, mai tare. Este mai puternică și mai înaltă decât mine și a preluat o parte mai mare din greutatea lui Kilorn, fără să încetinească pașii.

Premierul ne așteaptă în mijlocul cercului format din gărzile lui personale. Este mânjit de sânge pe un obraz. Sânge roșu. N-am vreme să mă întreb al cui o fi.

— Ne trebuie..., gâfâi eu.

Dar chiar atunci Kilorn se cutremură și se chircește de durere. Ne oprim ca să nu-l scăpăm din mâini. Un alt val de sânge țâșnește din el pe cizmele mele.

Mai că mă ia cu leșin și răsuflu ușurată când văd un tămăduitor de-al lui Davidson repezindu-se spre noi. Parcă îl cunosc de undeva pe omul ăsta cu sânge nou și păr roșcat, dar nu mai am energie ca să-mi amintesc cum îl cheamă.

— Puneți-l jos! strigă el la noi.

Iar noi ne supunem pline de recunoștință.

Păstrez însă mâna lui Kilorn în mâna mea, rece în flăcărilor mele. Încă mai trăiește. Am reușit să ajungem la timp.

Cameron se așază în genunchi lângă el. Îl privește fix, cu ochii mari, fără să vorbească. Își strânge mâinile. Îi este teamă să îl atingă.

— Hemoragie internă, murmură tămăduitorul, sfâșiind cămașa lui Kilorn.

Abdomenul este aproape în întregime acoperit cu vânătăi negre. Tămăduitorul își trece degetele peste ele, apasă, masează – iar vânătăile încep să dispară. Kilorn se strâmbă din cauza senzației neobișnuite.

— Parcă te-a lovit cineva cu barosul în coaste, comentează tămăduitorul.

— Cam așa ceva, scrâșnește prietenul meu.

Are vocea încordată, dar bine că o mai are. Închid ochii și îmi doresc să cred în niște zei cărora să le mulțumesc pentru că mi l-au lăsat în viață. Simt că mă strânge de mână. Vrea să mă uit la el.

Și privesc în ochii lui verzi. Ochi care m-au urmat o viață întreagă. Ochi care erau cât pe ce să se închidă pe vecie.

— E totul în regulă, Mare, murmură el. Nu plec nicăieri.

Rămânem alături de el, două străji mute, în vreme ce tămăduitorul își face treaba. Eu tresar la fiecare explozie sau salvă de artilerie auzite din depărtare. Unele zgomote vin chiar de dincolo de Orașul Nou și distanța le face să se audă

mai înăbușit. Înseamnă că a început atacul asupra Golfului Portuar. *Oare cine va ieși victorios? Ei sau noi?*

Electricionii se apropie de noi printre zecile de cadavre argintii presărate pe drum. Tyton zăbovește, întoarce câteva trupuri cu vârful piciorului și Rafe se uită la chipurile lor.

Ella îmi face un semn din mână. Și-a pierdut eșarfa, iar părul albastru îi este plin de cenușă, îmbătrânind-o cu mulți ani. Dă alene dintr-o mână, iar norii, potoliți acum, se învârtesc odată cu mișcările ei. Îmi face cu ochiul, încercând să pară optimistă.

Rafe și Tyton nu-și maschează emoțiile la fel de bine. Îndârjiți, amândoi își țin mâinile libere, gata să respingă orice atac.

Însă nu ne atacă nimeni. Înseamnă că ori lupta se poartă acum altundeva, ori s-a încheiat deja.

— Mulțumesc, murmur eu cu voce spartă.

Răspunsul lui Tyton nu se lasă așteptat.

— Îi protejăm pe cei ca noi.

— Mai avem multă treabă, dar viața lui nu mai este în pericol.

Mă întorc și văd cum tămăduitorul îl ajută pe Kilorn să se ridice în șezut.

Îl ajută și Cameron, care pune cu infinită grijă mâna pe spatele lui gol. Din senin, mi se pare că sunt în plus. Îmi șterg iute cu dosul palmei sângele, transpirația și lacrimile de pe obraji.

— Vreau să aflu ce se petrece, bolborosesc eu, ridicându-mă în picioare înaintea ca cineva să mă oprească.

Molozul îmi scrâșnește sub tălpi în timp ce mă îndrept spre electricioni. Rafe îmi aruncă un zâmbet stins. Își desface eșarfa de pe cap și își trece mâna prin părul verde, tuns foarte scurt.

— O să se facă bine? mă întrebă el, făcând un semn din bărbie spre Kilorn. Oftez.

— Așa se pare. Voi cum sunteți?

Ella mă ia pe după umeri, cu o mișcare grațioasă, ca de pisică.

— Am avut mai puține probleme decât voi, asta-i sigur. Cred, totuși, că am folosit cam multă forță pentru un loc ca ăsta.

— Nortanii de aici erau nepregătiți pentru un asemenea atac, plus că ne-au fost inferiori numeric, spune Tyton, scuipând pe jos. Regii argintii nu se așteaptă nici măcar să-i pese cuiva de o mahala roșie, darămite să se și lupte ca s-o elibereze.

Înțeleg ce vrea să spună.

— Adică am învins?

— Ei așa se poartă, răspunde Tyton.

Face un gest din mână spre soldații montfortezi și spre membrii Gărzii

Roșii, care păzesc strada. I-aș putea confunda ușor cu tehnicienii roșii dacă nu le-aș vedea mitralierele. Câțiva dintre ei chiar râd și fac glume cu premierul care trece printre ei.

— Mă întreb cum s-or descurca la Golful Portuar, spune Ella.

Cobor privirea. Inima încă îmi mai bubuie în piept, răspândind adrenalina prin vene. Mi-este greu să mă gândesc la ce se întâmplă dincolo de strada asta. Mai cu seamă la cei dragi mie, care se luptă și poate mor la câțiva kilometri demine. Încerc să uit o clipă tot acest coșmar. Încerc să mă adun. Să respir adânc. Nu pot.

— Domnule premier! strig eu, traversând hotărâtă spre el.

Se uită peste umăr, îmi zâmbește și chiar îmi face semn să mă apropiu. De parcă aș avea nevoie de vreo invitație.

— Barrow, spune el, felicitări! Bună treabă ați făcut!

Nu-mi arde de felicitări când Kilorn zace la câțiva metri de mine, chiar dacă acum îl îngrijește un tămăduitor. A fost cât pe ce să-l pierd.

— Ce se întâmplă în oraș? Ați primit vreo veste de la Farley?
Zâmbetul îi îngheață pe buze.

— Am primit ceva.

Mi se oprește inima în piept.

— Ce înseamnă asta? Trăiește?

Davidson face un semn spre unul dintre subordonații lui, o femeie cu un echipament de transmisie.

— Acum câteva minute mai trăia. Am vorbit personal cu doamna general.

Și Tiberias? Dar îmi stăpânesc impulsul de a-i rosti numele.

— Totul a mers conform planului? întreb eu printre dinți, cu gândul la numeroasele aspecte ale invaziei.

Premierul se crispează.

— Te așteptai să meargă? șoptește el.

Frustrarea care mă cuprinde este atât de mare, că-mi vine să-i sar la beregată. Din depărtare se aude o altă salvă de artilerie.

Adrenalina mi se scurge din trup și în locul ei apare o senzație de frig cumplit, care amenință să mă amorțească. Mă uit la Cameron, care stă în genunchi lângă Kilorn. Nu vorbește niciunul. Amândoi au cearcăne adânci, amândoi sunt epuizați de luptă și de teamă și de amintirea calvarului prin care am trecut. Apoi mă uit la electricieni. Toți trei îmi susțin cu fermitate privirea.

Toți trei sunt gata să mă urmeze. Gata să-i apere pe cei de același sânge cu ei.

Mă hotărâsc într-o fracțiune de secundă.

— Ordonați să mi se aducă un camion.

NOUĂSPREZECE

Evangelina

Niciodată nu mi-a plăcut Golful Portuar. Chiar și cartierele argintii put a pește și apă sărată. Curând vor mirosi doar a sânge.

Cât de repede au zburat cele două săptămâni de odihnă din Rift – fiecare minut trecea mai iute decât cel de dinainte. Parcă azi-noapte eram acasă, cuibărită lângă Elane, luându-mi rămas-bun de la ea. Nu mă temeam atunci. Credeam că tata nu va îngădui ca moștenitorii lui să fie puși în pericol. Ptolemus și cu mine aveam să fim în siguranță, urma să stăm de-o parte, să urmărim asediul fără să participăm la el și să intrăm în oraș doar atunci când luptele se sfârșeau.

M-am înșelat.

Setea de putere a tatălui nostru este mai mare decât mi-am imaginat eu vreodată.

Ne-a pus în prima linie fără să stea pe gânduri.

Acum ambarcațiunile noastre înaintează pe valurile oceanului, urcându-se pe fiecare creastă înspumată. Strâng ochii să nu-mi intre apa în ei, cu toate că port ochelari de protecție. Vântul îmi răvășește părul și mi-l udă. M-ar răsturna dacă n-aș avea cizmele lipite de puntea din oțel. Abilitatea mea pulsează în ritmul salturilor pe care le face șalupa pe apă.

Deocamdată înaintăm la adăpostul ceții. Furtunarii montforzezi sunt talentați și puternici. Mă uit cu coada ochiului la cel repartizat nouă: o femeie înaltă și slabă, în uniformă verde, cu armură antiglonț și cască de protecție. Doar mâinile îi sunt goale. Ține degetele răsfirate ca să tragă ceața peste noi. S-a terminat cu salopetele și treningurile. Această luptă este una reală.

Casa Samos conduce atacul de pe apă. Șalupele noastre din metal circulă cu viteză maximă. Tata este capabil să-și pună în pericol întreaga familie doar de dragul victoriei. Trei veri formează vârful formației noastre, ambarcațiunile lor tăind valurile în fața noastră. În spatele meu stă Ptolemus, drept, netulburat, dar împovărat de arme și de armura lucioasă ca o oglindă. Și eu am mai multe centuri în jurul taliei. Am și un pistol, cu toate că prefer să lansez singură gloanțele în caz de nevoie. Verii din Casa Samos au puști și grenade cu bile. Mă gândesc la digurile înalte de la Fortul Patriot. Primul nostru obstacol. Mă concentrez mai tare, în special la acest loc și la obiectivul nostru.

Să cucerim orașul.

Să scăpăm cu viață.

Să ne întoarcem acasă.

Bineînțeles că ne vor vedea. Sau măcar vor observa ceața rostogolindu-se pe valuri și vor înțelege ce se întâmplă. Însă abia s-a luminat de ziuă, iar văzduhul încă mai este cenușiu și plin de umezeală. Ceața n-ar avea de ce să pară un fenomen nefiresc în momentul acesta. Iar atunci când Cal va ataca de pe uscat și Casa Laris va ataca din aer, gărzile orașului și garnizoana din Patriot nu vor mai ști încotro să se întoarcă. Pe care front să se lupte.

Întreaga acțiune este foarte bine coordonată, până în cele mai mici detalii. Și suntem bine organizați. Cel puțin câte doi magnetroni, un gravitron și un furtunar la fiecare șalupă, alături de soldați roșii experimentați și alți montfortezi cu sânge nou. Avem și câțiva tămăduitori în fiecare batalion.

Fiecare cu propria-i misiune, pe care trebuie s-o îndeplinească extrem de bine ca să supraviețuim cu toții.

În fața noastră apare silueta întunecată și încețoșată a Fortului Patriot. Digurile se înalță dintre iureșul valurilor înspumate. Niciun petic de pământ. Niciun loc pe care să-ți poți pune piciorul. Dar nu contează.

Oricât de furioasă aș fi pe el, îmi doresc să fie și tata aici. Nu există pe lume loc mai ferit de primejdii decât lângă el.

Îmi pierd concentrarea o clipă, când mă gândesc la Ptolemus. Îl simt în spatele meu, cu tot cu armură. Fiecare dintre noi poartă la centură câte un disc mic, dar solid, din cupru. Un metal neobișnuit pentru atac. Dar ușor de simțit. Ușor de urmărit. Îmi întipăresc în minte senzațiile pe care mi le dau discurile noastre. Dacă lucrurile nu vor merge bine, vreau să-l pot găsi pe Tolly cât mai repede cu putință.

Ceața ne-o ia înainte și se risipește atunci când ajungem la primul dig. Ceasul ăla care-mi ticăie în minte a devenit mai zgomotos, mai insistent. A sosit momentul.

Mă întorc brusc și-l îmbrățișez pe Tolly. Gestul este fulgerător și brutal. Metalele ni se izbesc între ele, dar zăngănitul lor este înghițit de mugetul valurilor și de tunetele inimii mele.

— Să nu care cumva să mori! îmi șoptește el.

Dau din cap și mă întorc la locul meu.

Pe dig nu se vede nicio mișcare în afară de cea a valurilor care se sparg. Poate a funcționat șmecheria cu ceața.

— Gata? șuier eu spre gravitronul montfortez cu pieptul lat.

Dă din cap și imediat se lasă pe vine, cu mâinile întinse în lateral și palmele deschise. Pregătit să ne ridice.

Gravitronii din celelalte șalupe fac la fel.

Soldații din spatele meu se așază în genunchi. Furtunarul, cei doi ruinațori

din Casa Lerolan și Ptolemus se pregătesc de salt. În șalupa mea nu există niciun roșu. Vreau să scap cu viață din bătălia asta fără să mă bazez pe niște roșii sfrijțiți, indiferent cât de bine pregătiți ar fi.

Mă ghemuiesc și eu odată cu ceilalți și mă încordez. Mi-e groază să mă gândesc la ce ne-ar putea aștepta dacă gravitronul nu-și face treaba cum trebuie. La viteza asta s-ar putea să nu reușesc să împiedic șalupa să nu se ciocnească de dig.

Valurile se sparg, cenușii ca oțelul pe fondul și mai deschis al ceții. Ajung până sus, peste dunga de sare marină săpată în betonul digului. Mai sus decât orice fel de valuri de pe lumea asta.

Și parcă-mi stă inima în loc.

— Atac acvatic! reușesc eu să urlu, înainte ca un alt val să se spargă – *în sens invers*.

Așa a început bătălia din Golful Portuar.

Zidul de apă turbată răstoarnă primele ambarcațiuni ca pe niște vapoare din hârtie, aruncându-i în clocotele oceanului pe soldații din Rift și Montfort. Nu se salvează decât gravitronii, care fac un salt și ies din strânsoarea apelor. Îi zăresc pe verii Samos, care se folosesc de mecanismele armurilor să rămână la suprafață, însă valurile îi copleșesc și nu sunt suficient de puternici ca să mai poată scăpa. Nu știu ce s-a întâmplat cu ceilalți.

Și noi avem acvatici: argintii montfortezi. Însă sunt mult prea puțini și mult prea slabi decât cei de pe digurile Fortului Patriot. Plus că nu reușim cu niciun chip să mai temperăm valurile nestăvilite.

Se ridică un altul, înalt cât o jumătate de dig, care acoperă lumina cenușie a zorilor, aruncându-și umbra uriașă peste ambarcațiunea noastră. O să ne zdrobească, o să ne scufunde, o să ne facă mâncare pentru peștii mari.

— Străpunge-! ordon eu, încleștând degetele pe prora șalupei și revărsându-mi abilitățile în ea.

Sper să mă fi auzit gravitronul. Lui Ptolemus precis i-am spart timpanele.

Ambarcațiunea se ondulează sub atingerea noastră, se îngustează, se face foarte subțire, până când prora începe să semene cu tăișul unui cuțit. Luăm viteză. Mă las cât de jos pot. Șalupa intră oblic în val, un glonț plin cu pasageri.

Închid repede gura, ca să nu mă înec cu apa rece, care ne pălmuește cu putere peste fețe. Străbatem valul în viteză și țâșnim în aer, de cealaltă parte a lui. Zburăm spre dig.

— Țineți-vă! urlă Ptolemus în timp ce ne năpustim spre el.

Încleștez fălcile și îmi înfig degetele în metalul șalupei. Îl trag, îl împing. Sper din suflet să nu cădem. Sper din suflet să nu ne prăbușim.

Gravitronul ne oferă avântul necesar și ne ține în aer cât este necesar. Apoi ne lovim cu putere de dig. Și o luăm în sus, sfidând gravitația.

Ni se alătură și celelalte ambarcațiuni și urcăm toate de-a valma. S-a terminat cu formația ordonată de la început.

Am reușit aproape toți să ajungem la Fortul Patriot.

Metalul zbiară, frecându-se de piatră, întrecând tunetele asurzitoare ale valurilor care se ridică tot mai sus către noi, împrôșcându-ne. Scurp apa sărată și clipesc ca să-mi limpezesc ochii. Bine că port ochelarii de protecție!

Parapetele sunt pline de acvatici, ușor de recunoscut după uniformele negre sau cenușii, cu dungi albastre. Soldați argintii cu experiență. Soldați din garnizoana Fortului Patriot, sprijiniți de lacuștri.

Coborâm în grabă din șalupe și ne repezim pe pasarela din vârful digului. Mă folosesc de armură ca să nu mă prăbușesc peste margine, în timp ce Ptolemus s-a oprit să distrugă șalupa. În toate direcțiile zboară fragmente metalice, tăioase ca o lamă de brici. Gravitronii îi aruncă în apă pe soldații inamici. Ceața se târâște în sus, pe diguri, și pătrunde în fort, ascunzându-ne. Câțiva dintre furtunarii noștri se apucă de treabă. Trebuie să stârnească fulgere. Să producă tunete. Să-i îngrozească de moarte pe dușmani și să-i facă s-o ia la fugă de acolo. Să-i convingă că se confruntă cu Mare Barrow.

Pe ziduri apar flăcări mari. Ruinătorii își croiesc drum pe acolo, lăsând în urma lor cadavre carbonizate. Unul este luat prin surprindere de apărătorii fortului și zbiară sfâșietor când este aruncat în apele furioase.

Fortul Patriot este plin cu oțeliți din tabăra inamică. Din Casa Rhambos, dar și verii lor din Casele Greco și Carros. Chiar sub ochii mei, unul dintre aceștia, un munte de femeie, sfâșie un furtunar montfortez cu ușurința cu care ai rupe o coală de hârtie.

Nu mă pierd cu firea. Am văzut lucruri și mai rele. *Așa cred.*

Aerul este străbătut de gloanțe. Armele de foc și abilitățile sunt o combinație devastatoare.

Ridic brațul cu pumnul strâns ca să mă apăr. Gloanțele ricoșează din abilitatea mea și se turtesc sau se îndoiaie. Prind câteva și le lansez înapoi prin ceață, spre turelele din care se trage în noi.

Trebuie să deschidem porțile. Să cucerim fortul.

Obiectivul nostru, lucrul pe care îl avem de făcut, nu este complicat. Dar nici simplu. Fortul Patriot trece prin mijlocul renumitului port al orașului, împărțind apele în două: Portul Vărsătorului – cel destinat civililor – și Portul Războiului. În momentul acesta, pe mine mă interesează unul singur.

Tunurile de pe navele de luptă bubuie ca niște tobe gigantice. Încerc să urmăresc proiectilele, să le descopăr traiectoria. Distanța este prea mare, dar pot face o estimare. Pentru că și eu sunt argintie. Așa că știu cum gândesc cei de același sânge ca mine.

— Faceți un scut! strig eu spre magnetronii Samos, apucându-mă să întind

metalul șalupelor și al armelor.

Ptolemus îmi urmează exemplul și construiește un zid din oțel cât de repede poate. Șuieratul artileriei se aude mai aproape și ridic privirea, încercând să vadă dincolo de ceață. Îmi smulg ochelarii de protecție și reușesc să zăresc un arc de fum chiar deasupra noastră.

Primul proiectil explodează la cincizeci de metri în față, pulverizând o bucată din dig, transformându-i și pe prieteni, și pe dușmani în particule cenușii sau roz, după caz. Nu scapă decât ruinătorii – majoritatea rămași în pielea goală, pentru că le-au fost carbonizate armurile și uniformele. Ne ghemuim în spatele zidului nostru din oțel.

Ne îneacă fumul înțepător, contaminat cu praf de oase.

Nu vom supraviețui unei lovituri directe. Avem prea puține resurse la îndemână. Am reuși să deviem proiectilele, însă este doar o chestiune de timp până va reuși să ne ajungă unul dintre ele.

— Trebuie să coborâm de pe dig, spun eu, simțind gust de sânge în gură. Să intrăm în fort.

Conform planului.

Obligați navele de luptă să tragă, să-și distrugă propriile diguri. Faceți în așa fel încât tirul artileriei grele să se concentreze asupra fortului, nu asupra orașului sau avioanelor.

Așa a zis Cal că vor face și uite că idioții chiar o fac.

Altă salvă de tun crapă piatra digului, în vreme ce noi coborâm de pe el și intrăm în Patriot. Mă uit în urmă, încercând să număr câți am mai rămas. Aproximativ șazeci. Grupa de asalt a avut la început șaptezeci și cinci de suflete, șaptezeci și cinci de argintii extrem de periculoși și roșii căliți în lupte. Șaptezeci și cinci de oameni cu arme letale și foarte precise.

Însă tirul acestor arme este rezervat doar argintiilor. Nici nu-i bagă în seamă pe soldații în uniforme ruginii, majoritatea recruți din garnizoana Patriot. Unii dintre roșii aceștia își urmează ofițerii și dau fuga să ne oprească. Dar sunt mai puțini decât te-ai aștepta. Înseamnă că generăleasa Farley nu ne-a mințit atunci când ne-a spus că oamenii ei din oraș au avut grijă să dea de veste despre ce avea să urmeze. Roșii de aici au fost avertizați. *Atunci când va începe atacul, depuneți armele. Fugiți. Sau veniți și luptați alături de noi.*

Și mulți aleg să ni se alăture. Aleg să se urce în acest tren al morții.

Norii de furtună au înnegrit cerul. Fulgerele lor sunt imprevizibile și mai slabe decât ale lui Mare. Însă, chiar și așa, tot reprezintă un simbol.

Soldații inamici se uită în sus, iar argintii privesc speriați la furtuna care nu poate fi decât opera fetei cu fulgerele.

Nu-i aici, tâmpiților, râd eu în sinea mea. Lașilor, vă temeți de niște sclipiri

amărăte.

Interiorul fortului este haos total. Cal trebuie să fi început deja atacul terestru, după ce și-a condus batalionul prin rețeaua de tuneluri pe care este construit Golful Portuar. Este un oraș straniu, bine păstrat de-a lungul secolelor. Membrii Gărzii Stacojii îi cunosc toate cotloanele.

Ne mișcăm repede, fără vreun plan prestabilit, și ajungem pe strada centrală a fortului. În urma noastră, navele de luptă continuă să tragă și să distrugă digurile. Dar ocolesc orașul. Pe Cal îl interesează să-i protejeze pe nevinovați, probabil doar ca să-i dovedească lui Mare ce suflet frumos are el.

Și puțin îi pasă că mă pune pe mine în pericol.

Îmi croiesc drum prin alt val de combatanți, folosind o combinație de gloanțe și cuțite cu care dobor bărbații și femeile din calea mea. Sunt niște trupuri fără chip, niște umbre. Nu merită să-i țin minte. Doar așa pot să-mi fac treaba cum se cuvine.

Am început să mă obișnuiesc deja cu șuieratul și bubuitul artileriei. Mă adăpostesc la fel de ușor cum mă lupt, mișcându-mă în ritmul zgomotelor. Fumul gros și cenușa formează vârtejuri în ceață, orbindu-ne pe toți. Garnizoana Patriot este în derivă. N-au niciun plan pentru un atac degenul acesta. În timp ce noi avem.

Simt primul junghi de spaimă când îmi dau seama că Ptolemus nu se mai află lângă mine, în interiorul cercului de protecție format din verii noștri. Mă uit la fiecare dintre ei, la chipurile lor palide, la părul lor argintiu. Nu-i acolo.

— Tolly! zbier eu chiar când explodează un alt proiectil.

Mai aproape de data aceasta.

Mă las la pământ și mă țin bine, până când trece șocul deflagrației. Bucăți de cărămizi și tencuială cad peste mine, acoperindu-mi partea stângă a armurii cu moloz. Clipesc des ca să-mi limpezesc ochii și țin piept potopului. Pornesc în căutarea fratelui meu. Simt cum mă trece un fior de groază pe șira spinării.

— PTOLEMUS!

Mă ia cu amețea și toată lumea începe să se învârtească în jurul meu.

Unde este fratele meu, oare l-am lăsat în urmă, oare a luat-o înainte, oare este rănit, oare este pe moarte, oare a murit...

Focuri de armă răsună în apropiere, amintindu-mi unde mă aflu. Mă întorc brusc cu fața la șuvoiul de soldați. Unul dintre ei, o femeie lată în umeri, se ciocnește de mine. Mă poticnesc. Încep să gâfâi. Îmi lansez abilitatea în toate direcțiile. Încerc să localizez discul acela mic din cupru. Fărăma aceea de metal portocaliu, de altă greutate, care produce altă senzație decât restul metalelor din jur. Nu-l găsesc. Nu găsesc nimic.

I-am spus că o să fim în siguranță chiar și în primele linii ale frontului. *Tata*

nu-și permite să ne piardă. Nu vrea să-și riște moștenirea, așa că nu ne-ar arunca în calea primejdiei.

M-am înșelat, îmi spun eu cu obidă, continuând să examinez siluetele din jur. S-a pornit o ninsoare de cenușă peste noi. Ne acoperă uniforme, indiferent de culoarea lor. Acum arătăm toți la fel.

Chiar dacă tata nu ne iubește așa cum ar trebui s-o facă un tată, tot suntem importanți pentru el. Nu și-ar bate joc de viețile noastre în halul ăsta. Nu ne-ar trimite la o moarte sigură doar ca să-și poată păstra el coroana.

Și totuși, iată-ne aici.

Lacrimi neașteptate îmi înțepă ochii. *Din cauza cenușii lăcrimez, îmi spun eu. Din cauza fumului.*

Brusc, am impresia că aud zbârnâitul discului de cupru, dar atât de vag că abia dacă pricep ce ar putea să reprezinte. Întorc repede capul, uitându-mă disperată după fratele meu. Îmbrâncesc câțiva soldați care-mi stau în drum, mă reped în furnicarul bătaliei. Mă feresc de lovitura unui oțelit și lansez un glonț în direcția lui. Simt cum metalul îi străpunge gâtul dintr-o parte în cealaltă. Se prăbușește în urma mea, ținându-se cu mâinile de jugulara retezată.

La fiecare pas, dau cu ochii de alte și alte siluete. Străzile din Fortul Patriot sunt dispuse într-un fel de rețea foarte bine organizată, așa că îmi este ușor să mă orientez. Fac la dreapta, ca un câine care caută un os după miros.

Deasupra mea, mai multe pasarele fac legătura între diferite clădiri. Soldați în uniforme ruginii aleargă încolo și încoace, cu armele pregătite. Ridic brațul ca să mă protejiez de gloanțele lor. Se vede că sunt roșii – n-au curaj să se lupte corp la corp, atacă de la distanță, ca niște lași. Nu mă apuc să strâng gloanțele ca să le folosesc împotriva lor: n-are niciun sens să-mi irosesc energia cu ei.

Nici nu dau bine colțul și îl văd pe Ptolemus. Aleargă. E teafăr și nevătămat. Mai că mi se înmoaie genunchii de atâta bucurie. Colaci grei de fum vin de-a valma din spatele lui, dovadă a altor focuri de artilerie. Proiectilele vâjâie din nou prin aer, după care explodează cu un bubuit prelung.

— Unde ai fost, idiotule? strig eu la Ptolemus.

— Nu te opri – *fug!* țipă el, înșfăcându-mă de braț și aproape luându-mă pe sus de acolo.

Am destulă minte și nu-mi contrazic fratele, care pare îngrozitor de speriat. Așa că încerc să mă reorientez și s-o iau la goană alături de el cât de repede pot.

— Digul! reușește să-mi spună printre gâfâieli.

Nu-i greu de priceput.

Fac o greșală colosală și mă uit în spate. Prin fum, prin ceață, prin furtuna dezlănțuită. Și văd cum se întind crăpăturile din dig, cum tot zidul acela uriaș

se face fărâme sub presiunea apelor năvalnice.

La un balcon de deasupra întregii nebulii se află persoana care conduce acest atac neobișnuit. Armura ei este de un albastru atât de închis, că bate în negru.

Iris Cygnet se uită la noi cum dăm bir cu fugiții.

Panica aproape mă țintuiește locului, dar Tolly mă trage după el. Mă doare bicepsul, atât de tare mă strânge. Fugim, derapăm, ne poticnim, o luăm iar la fugă, ajungem pe strada principală și ne ținem după soldații noștri. Toți sunt pe sol, în vreme ce inamicii sunt *deasupra*. La etajele superioare ale clădirilor, pe acoperișuri. Gata să tragă în noi. Nu are niciun rost să încercăm să ripostăm. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem acum este să *plecăm* cât mai repede de aici.

Alergăm printre gloanțele care zboară din toate direcțiile. Pe majoritatea le putem devia cu ușurință. Încerc să arunc înapoi altele, dar nu țintesc bine.

Cu dinții înțeleștați, îl învinuiesc pe Cal pentru ce ni se întâmplă, îi învinuiesc pe Davidson, pe Farley, pe tatăl meu. Ba chiar și pe mine însămi. Planul nostru a luat în calcul acvaticii, dar nu ne-a trecut prin minte că trebuie să ne apărăm împotriva cuiva cu puterile lui Iris. Știu doar câțiva lorzi acvatici capabili să descătușeze un întreg ocean și să-l arunce peste un fort. Și niciunul dintre aceștia nu ar distruge Fortul Patriot de bunăvoie. Însă Iris, prințesă dintr-o altă țară, femeie căreia nu-i pasă deloc de Nortă? O, da! Ar fi în stare să distrugă locul ăsta fără remușcări. Și să spună apoi că a învins.

Digul se surpă în spatele nostru. Tunetul pe care îl face este urmat de mugetul valurilor care se năpustesc pe străzi, spumegând în jurul clădirilor din Fortul Patriot. Parcă și văd ce se întâmplă acolo: un zid de apă, ca o văpaie albastră, mistuind totul în cale.

Continuăm să alergăm și ne ajunge batalionul din urmă. Ptolemus răcnește la soldați să fugă mai departe și ei îl ascultă. Chiar și montfortezii cu sânge nou. Nu-i acum momentul să facă pe nebulii.

Porțile interioare ale Fortului Patriot nu dau în oraș, ci spre un pod lung, care traversează portul, legând de continent insula artificială pe care este ridicat acest fort. Ceea ce înseamnă că trebuie să fugim aproape un kilometru pe un pod de deasupra apei, cu acvatici inamici pe urmele noastre. Ca să nu mai pomenesc de oceanul în clocote de dedesubt. Nu-i tocmai cea mai fericită situație, mai cu seamă dacă scopul tău este *să nu te îneci*.

Ruinătorii noștri spulberă primul rând de porți, smulgându-le din țâțâni și aruncându-le pe pod. Armăturile de fier zboară în toate direcțiile și cad cu zgomot în apă. Nici nu le aud, pentru că le acoperă vuietul puhoaielor. Mi-o imaginez pe Iris privind triumfătoare de la înălțime. Și surâzând satisfăcută atunci când ne vede bulucindu-ne ca șobolanii care vor să scape de o ploaie

torențială.

Ne repezim pe poartă chiar atunci când lovește primul val, aducând cu el un vârtej de dărâmături. Bucăți de lemn, bucăți de camioane, arme, cadavre. Alerg cât mă țin picioarele, dorindu-mi să am mai multă putere și să îi pot feri pe toți de pericol. Să îi ridic în aer și să-i duc departe. Însă niciunul dintre noi nu stăpânește arta zborului de magnetron. Numai tata se pricepe la asta.

Gravitronii ne asigură retragerea, folosindu-și abilitățile ca să se împotrivescă valurilor. Reușim să câștigăm ceva timp, numai că valul acesta nu-i prea mare. Abia dacă depășește arcada porții.

Dar imediat lovește al doilea, cel adevărat. Mai înalt decât digul, sparge piatra și betonul care protejează fortul. Gravitronii sunt complet inutili în fața unei asemenea stihii și încearcă să se salveze, sărind peste ape. Cel puțin unul dintre ei este prins într-un vârtej înspumat. Nu mai iese la suprafață.

Nu mă mai gândesc la el. Nu pot.

Podul care apără portul este foarte îngust, tocmai pentru a împiedica orice armată inamică să atace pe uscat. Trebuie să trecem prin mai multe porți și ecluze, fiecare dintre acestea obligându-ne să încetinim. Ruinătorii fac și ei ce pot și aruncă în aer obstacolele. Ptolemus și cu mine sfărâmăm disperați armăturile și balamalele.

Trecem de jumătatea podului și vedem Golful Portuar în fața noastră – atât de aproape și totuși nemăsurat de departe. Dintr-o singură privire îmi dau seama că au început să crească și apele din jurul nostru. Se umflă. Se ridică. Mai mult. Și mai mult. La fel ca valul acela care ne urmărește cu forța unui uragan. Apa sărată îmi biciuiește obraji, îmi întunecă vederea, îmi înțeapă ochii. Întind mâinile și mă agăț de gulerul armurii lui Tolly. Cu un urlet de frustrare, îmi folosesc abilitatea ca să ne catapultăm amândoi peste următoarea poartă. La naiba cu oamenii noștri. Vor veni după noi dacă sunt în stare. Dacă nu, oricum ar fi sortiți pieirii.

Oare cât cântărește armura asta? se întreabă aiurea o voce în mintea mea. Oare o să mă scufund, înainte de a apuca să mi-o dau jos? Oare am să-mi gălesc moartea pe fundul Golfului?

Sau mai rău, oare voi fi obligată să-l văd pe Ptolemus cum va cădea în apă și nu va mai ieși la suprafață?

Tălpile îmi alunecă pe asfaltul podului și aproape îmi pierd echilibrul. Însă Ptolemus mă ține bine de mijloc, împiedicându-mă să plonjiez în adâncurile clocotite. Dacă e vorba să ne înecăm, atunci ne vom îneca împreună.

Simt furia lui Iris în valurile care ne urmăresc. Nimic nu ar face-o mai fericită decât să ne ucidă. Să îngenuncheze Riftul, alt inamic al țării ei. Să ne omoare la fel cum armata noastră i-a omorât tatăl.

Refuz să mor în felul ăsta.

Însă nu văd nicio soluție, nu am cum să lansez vreun atac de una singură. Acvaticii care controlează apele ne vor distruge pe loc, fără măcar să fie nevoiți să-și arate chipurile. Dacă nu cumva reușim noi să-i omorâm înainte.

Îmi trebuie un gravitron.

Îmi trebuie un om cu sânge nou.

Am nevoie de Mare și de furtuna ei ca să-i distrug pe ticăloșii ăștia.

Acum fulgeră și tună la întâmplare. Nu-i suficient.

Iar noi nu avem ce face. Trebuie să fugim în continuare, sperând că ne va salva altcineva.

Iar sentimentul ăsta de neajutorare îmi întoarce stomacul pe dos.

În dreapta noastră se sparge alt val. Mai mic decât uriașul din spate, dar destul de puternic. Îl smulge pe Tolly de lângă mine. Încerc să mă agăț de ceva, dar nu dau decât de aer și apoi de apa sărată, când cad în ea, cu capul înainte.

Suprafața ei se aprinde. Explozii. Nu-mi dau seama dacă sunt produse de ruinatori sau de artilerie. Și nici n-am timp să mă gândesc la asta. Acum trebuie să-mi scot cât mai repede armura ca să nu mă tragă la fund. Mă concentrez pe discul din cupru al lui Ptolemus, ca să-i pot urmări mișcările prin apă. Se înecă și el.

Dau cu furie din picioare, încercând să mă ridic. Și reușesc. Dar, înainte să apuc să trag aer în piept, mă izbește un alt val și mă trimite din nou în adâncuri.

Mă ustură ochii de la apa sărată și îmi ard plămâni, dar încerc totuși să înot, încerc să scap de acvaticii de la suprafață. Dacă voi rămâne mai mult timp aici, atunci vor crede că am murit. Iar în tot acest timp eu voi fi ajuns departe.

Acum este rândul lui Tolly să mă găsească.

O mână mă apucă de maiou și mă trage mai departe. Este întuneric aici, în adâncuri, dar reușesc să-i văd silueta lângă mine. Și mai văd că are un obiect din metal în cealaltă mână. Un obiect din oțel, în formă de glonț uriaș. Neted. Iar obiectul acesta ne trage prin apă, alimentat de abilitatea lui Tolly. La fel ca un motor. Încleștez dinții și mă agăț și eu de el. Simt că o să-mi plesnească plămâni. Nu mai pot îndura și dau drumul aerului din ei. Din reflex, vreau să inspir și mă înec cu apă.

Tolly dă o dată foarte tare din picioare și ne scoate la suprafață chiar în momentul în care mi se întunecă vederea. Și mă azvârle pe nisipul ud și murdar.

Stau în patru labe și icnesc și mă sufoc și încerc să scuipe apa fără să fac prea mult zgomot. Tolly mă lovește cu pumnul pe spate.

Sunt ametiță și am gândurile vraiste, dar tot mă uit în jur, încercând să-mi dau seama unde ne aflăm. O singură clipă de neatenție ne poate aduce moartea.

Suntem sub unul dintre docurile de la Portul Vărsătorului, într-o apă de vreo cincisprezece centimetri. Pe ambele laturi sunt ambarcațiuni care ne ascund de inamici. În jur nu văd decât alge putrezite, funii rupte și scoici.

Ptolemus se uită dincolo de doc, prin deschizătura de câțiva metri, pe unde putem vedea podul și Fortul Patriot. Portul este un cazan în clocote, în care se ciocnesc cu violență valurile oceanului. Unele o iau spre țărmuri, ridicând nivelul apei până ne ajunge la baza gâtului. Mă agăț de lemnul putred de deasupra și mă gândesc cu spaimă cum ar fi să ne înecăm la mal. Însă apa se retrage din nou, cu aceeași forță nefirească. Iar noi profităm de acest moment de respiro și ne cățărăm pe pilonii docului. Nu mai am decât gloanțele și cuțitele, pentru că mi-am aruncat armura pe fundul apei. Nu că mi-ar păsa foarte tare. Metale se găsesc din belșug pe uscat.

În fața noastră, valurile atacă podul iar și iar. Batalionul nostru este aproape distrus în totalitate. Casa Samos a plătit cu sânge. Atacul de pe mare a eșuat.

Un avion urlă furios, încercuind norii de furtună care încep să se risipească. Alte două îl urmăresc în urma lui. Acestea au aripile vopsite în galbenul Casei Laris. Primul avion explodează și se face bucăți încă din văzduh, înainte de a se prăbuși în valuri. Alte avioane Laris împânzesc cerul și se îndreaptă spre oraș. Simt că o să-mi plesnească țeasta de la vuietul lor asurzitor, dar le-aș aclama din tot sufletul dacă nu mi-ar fi teamă că m-ar auzi cineva. Avioanele au rămas singurul nostru avantaj.

Mai cu seamă că Fortul Patriot este pe jumătate înghițit de ape.

Adică inclusiv pistele de decolare. Numai navele au rămas intacte, în stare de funcționare. Așa că își întorc tunurile și încep să scuipe fier încins spre avioanele Laris. Unul își pierde o aripă și se prăbușește. Îl urmează alte două.

— Trebuie să scoatem navele din luptă, șoptesc eu fără prea mult entuziasm.

Acum mă epuizează chiar și gândul la o nouă luptă.

Tolly se uită la mine ca la o nebună.

Probabil că asta sunt.

•

Fugim cât ne țin picioarele spre marginea portului, evitând pe cât posibil să ajungem în mijlocul luptelor. Atacul terestru al lui Cal este cel mai mare din planul nostru – cu sute de soldați din întreaga coalitie, plus o mulțime de membri ai Gărzii Stacojii și oamenii lor din oraș. Militari antrenați se luptă alături de bandiți și criminali într-un război de gherilă desfășurat pe toate aleile și în toate șanțurile din Golful Portuar. Orașul cu case din piatră albă și acoperișuri albastre se face negru, se face roșu, se acoperă cu fum și flăcări. *Culorile Casei Calore*, îmi zic eu cu amărăciune. *Dar despre care dintre frați*

este vorba?

Argintii nortani și roșii înrolați cu forța respectă regulile războiului și sunt blocați pe străzi. Însă rămân în continuare la fel de periculoși. Tolly și cu mine ne riscăm viețile fugind printre ei. Din mers, ne refacem armurile folosind metalele pe care le găsim pe drum. Mai mult fragmente ruginite. Dacă mi-ar mai păsa acum de asta, mi-ar fi silă de armura asta urâtă.

La vreo doi kilometri în largul apelor, avioanele Laris se înfruntă cu cele nortane și piedmonteze. Așa a ordonat Cal. Trebuie să țină departe de oraș cele mai periculoase arme ale inamicului. Chiar și de la depărtarea asta li se aud mugetele și le văd cum dansează cu viteze amețitoare unul în jurul altuia, prin fum și flăcări. Nu-i invidiez deloc pe piloți, mai cu seamă pe aceia care trebuie să se confrunte cu argintii țesevânt din Casa Laris. Și așa este destul de greu să conduci un avion, darămite să te și lupți cu vântul.

Probabil că Iris se află tot lângă Portul Războiului, ca să protejeze navele de furia valurilor. Pe măsură ce ne apropiem, văd că apa din jurul celor patru vase masive din oțel este liniștită și limpede. Restul apelor din port fierb și se zbugiumă, respingând orice încercare de cucerire a navelor dinspre uscat. Foarte curând prințesa lacustră va îndrepta tunurile mari spre avioanele de deasupra oceanului, sau chiar spre oraș. Și va distruge Golful Portuar la fel cum a distrus și fortul. Îl va transforma într-un munte de ruine, fără nicio valoare pentru oricare dintre cei doi frați Calore.

Dau cu ochii de multe pete roșii, care țâșnesc pe drum dintr-o alee lateralnică. Nu mi-am imaginat vreodată că mă voi simți atât de ușurată la vederea unui detașament al Gărzii Stacojii. Mai ales când este vorba despre unul condus de generăleasa Farley.

Banda ei de criminali ne înconjoară. Au armele ațintite asupra noastră. În silă, dar fără să pierd niciun moment, ridic mâinile și o privesc în ochi.

— Noi suntem, gâfâi eu, făcându-i semn lui Ptolemus să facă la fel ca mine.

Farley se uită când la unul, când la celălalt, mișcându-și ochii precum o pendulă. Sau o balanță. Sentimentul de ușurare îmi dispare în secunda în care înțeleg ce anume ar putea ea să cântărească.

Viața fratelui meu.

Ar putea încerca să-l omoare – să ne omoare – chiar acum și chiar aici și nu ar afla nimeni. Am fi considerați victime ale luptelor. Și așa s-ar putea răzbuna.

Cel puțin, așa așa face eu dacă mi l-ar răpi cineva pe Tolly de lângă mine.

Femeia blondă duce mâna la centură, unde are arma și mai puțin de jumătate din gloanțe. A avut ceva treabă până acum. Mă uit drept în ochii ei albaștri și încețoșați, fără să spun nimic, abia îndrăznind să respir. Încerc din răputeri să nu o fac să încline balanța în direcția greșită.

Dar așteptarea mă scoate din sărite și încerc să-mi folosesc toată bruma de abilitate care mi-a mai rămas. Să-i smulg arma din mână, să-i iau gloanțele rămase, cuțitele ascunse în toate buzunarele de la haină. S-o împiedic să neucidă, dacă asta are de gând.

— Cal e în direcția aia, spune ea în cele din urmă, spărgând tăcerea încordată dintre noi. Trebuie să punem mâna pe navele care trag în noi.

— Evident, răspunde Ptolemus, și mie îmi vine să-i trag un pumn în nas.

Ține-ți gura, aș vrea să-i zic.

Așa că mă postez în fața lui, ca să-l apăr de furia lui Farley. Ea se strâmbă și se mai uită odată cu ură la el.

— Treceți în formație, soldați! ne ordonă ea în bătaie de joc, întorcându-se cu spatele.

Soldați. Nu Altețele Voastre.

Dacă ăsta-i tot răul pe care vrea să ni-l facă, nicio problemă.

Ne supunem și ne strecurăm printre borfașii ei. Nu recunosc pe nimeni. De fapt, membrii Gărzii pot fi identificați doar după cârpele roșii legate în jurul mijlocului, sau al brațului, sau al încheieturii de la mână. Toți au o înfățișare șleampătă, ca și cum și-ar fi aruncat în grabă niște țoale urâte pe ei. Ar putea fi servitori sau muncitori în fabrică, docheri sau mici precupeți, bucătari, șoferi. Însă au în comun o voință și o fermitate de fier. Și sunt înarmați până în dinți. Mă întreb câți argintii or fi ținut asemenea fiare sălbatice în gospodăriile lor.

Mă întreb câte mai sunt încă în casa mea.

Trupele noastre o iau pe Drumul Portului, care dă spre țarm, de unde se văd navele care blochează Portul Războiului. În spatele nostru sunt mai multe cazărmi și dependențe ale armatei, toate cucerite de forțele coaliției. O parte dintre soldații noștri iau poziții defensive la ferestre și în pragul ușilor, în timp ce restul se aliniază în fața portului, așteptând ordinele.

Am cucerit deja orașul?

Cal trece cu pași mari printre locotenenții și gărzile sale. Arată mai răvășit decât l-am văzut eu vreodată: părul transpirat i s-a lipit de țeastă, fața și uniforma îi sunt pline de sânge și cenușă. Abia dacă i se mai disting lucirile rubinii ale armurii sub toată mizeria aia. Se oprește la marginea apei. Pare nervos și frustrat. Bine că are grijă să se țină departe de furia valurilor.

Este absolut firesc: prinții din Casa Calore detestă apa. Nu se simt deloc bine în preajma ei.

Chiar acum, Cal arată de parcă ar vrea să-și iasă din propria piele.

Bunică-sa nu-l slăbește din priviri. Observ că Anabel a renunțat la mătasurile elegante și poartă o uniformă simplă, fără vreun însemn care să-i ateste rangul. Nu-și poartă nici măcar culorile. Ai putea s-o confunzi cu o babă

oarecare, care a nimerit din greșeală în toiul luptei. Dar cine are ochi de văzut își dă seama despre cine este vorba. Anabel Lerolan nu poate fi subestimată. Julian Jacos stă mut alături de ea, cu buzele strânse și ochii la navele de luptă. Așteaptă să poată fi de folos cu ceva.

Ptolemus și cu mine ne facem loc prin mulțimea de soldați și ajungem în fața lui Cal, care ridică din sprâncene când ne vede. Poate că se simte la fel de ușurat ca mine. Poate și pe el l-a luat prin surprindere acest sentiment.

— Mă bucur că sunteți în viață, ne zice el, salutându-ne. Ce s-a întâmplat cu batalionul vostru?

Îmi pun mâinile în șold.

— Habar n-am. Iris ne-a aruncat pe amândoi în apă, în vreme ce soldații noștri încercau să traverseze podul. Am fost cât pe ce să ne înecăm. Am reușit să înotăm până la țarm.

Mă privește pătrunzător. Aproape acuzator. De parcă ar trebui să-mi fie rușine că eu am scăpat și alții nu. Încerc să nu mă enervez.

— A ajuns vreunul dintre ei în oraș?

— Greu de spus. Am trimis vorbă așa cum am putut și am anunțat că aici este locul unde ne vom regrupa. Rămâne să vedem cine a primit mesajul și cine se mai poate întoarce.

Își privește încruntat mâinile. Apoi se uită la navele din port care își reglează tunurile ca să tragă asupra noastră.

— Deocamdată voi doi sunteți singurii magnetroni pe care îi avem.

Deci nu a scăpat niciunul dintre verii Samos.

Ptolemus se uită furios la tunuri.

— Vom face tot ce putem cu proiectilele alea.

Cal se întoarce repede spre fratele meu.

— N-am de gând să vă irolesc abilitățile punându-vă să prindeți proiectile. Avem destui bombardieri montforței care să distrugă ce e de distrus.

Și întinde un deget spre rada portului.

— Vreau să ajungeți la bordul navelor.

Știu că trebuie să le împiedicăm să mai tragă în noi, dar chiar să ne urcăm *la bordul lor*? Atât de repede mă albesc la față, că parcă și simt cum mi se răcesc obrajii, în ciuda căldurii degajate de focurile și cenușa din jur și de propria-mi sudoare.

— Nu-mi prea surâde ideea să mor la ora asta, Calore, mă răstesc eu.

Și rânjesc batjocoritor, făcând un semn din bărbie spre navele de pe apă.

— Iris o să ne înece ca pe doi bolovani încă înainte de a ne putea apropia de ele. Nici măcar gravitronii...

Cal șuieră enervat.

— După ce ocupăm orașul, amintește-mi să ofer fiecărui ofițer argintiu

câte un curs intensiv de formare a abilităților pe care le au oamenii cu sânge nou.

Și apoi strigă peste umăr un nume ciudat:

— Arezzo!

O femeie în uniforma verde a Montfortului, plină cu însemne străine, își face loc în primele rânduri.

— Da, domnule! spune ea, plecând fruntea.

— Pregătește-ți oamenii care se pot teleporta! îi ordonă Cal.

Parcă îl amuză că eu clocotesc de furie. Furie față de el, dar și față de mine, pentru că am uitat alături de ce fel de armată luptăm. *Oare nebunii ăștia cu sânge nou nu cunosc nicio limită?*

— Fiți gata să săriți pe navele alea.

— Am înțeles, să trăiți! țipă femeia.

Face un semn din mână, chemând lângă ea alți soldați montfortezi. Probabil toți pricepuți în arta teleportării.

Mă uit cu coada ochiului la Ptolemus, ca să-i văd reacția. Însă Tolly pare mai preocupat de generăleasa asta roșie. N-o scapă din ochi. De parcă e convins că l-ar omorî dacă lasă garda jos. Trebuie să recunosc că această temere a lui nu este complet absurdă.

— Și atunci când ajungem la bord? întreb eu, făcând încă un pas înainte și ajungând nas în nas cu nesuferitul meu logodnic. Îți dai seama că ai nevoie de mai mulți magnetroni ca să distrugi o navă de luptă. Doar doi nu sunt de ajuns. Plus că ne trebuie mai mult timp, nu doar câteva minute. Om fi noi pricepuți la ce facem, dar nici chiar așa.

Cal sare brusc într-o parte ca să se ferească de un val puternic. Apoi se uită chiorâș la mine.

— Nu trebuie să le distrugeți. Vreau navele alea. Am *nevoie* de ele. Mai ales acum, când Iris este aici.

Își umezește buzele și în ochi îi apare o umbră de teamă.

— Maică-sa n-o să-i pună niciodată pielea pe băț.

Câh! De unde i-a venit metafora asta dezgustătoare?

— S-a zis cu noi dacă flota lacustră ajunge aici înainte să avem tunuri puternice cu care să apărăm portul, adaugă el, privind peste capul meu, la întinderea apelor.

Ridic mâna și arăt spre oceanul acoperit de fum de dincolo de fortul inundat și spre avioanele care încă se mai luptă pe cer.

— Tu crezi că patru nave pot respinge atacul unei armade lacustre?

— Trebuie.

— Ei bine, n-o să se poată. Și tu știi foarte bine asta.

Încleștează maxilarele. Un singur mușchi îi zvâcnește în obraz. *Uite că*

trebuie să-ți mânjești mâinile, Calore. Să ți le mânjești și mai mult decât ai făcut-o până acum.

Mă mișc din nou, ca să-l oblig să se uite la mine.

— Tu singur ai zis că regina din Ținutul Lacurilor n-o să-și abandoneze fiica. Deci o putem da la schimb.

Este rândul lui Cal să pălească. Așa cum mi s-a întâmplat mie mai devreme.

— În schimbul orașului, adaug eu, ca să înțeleagă exact la ce mă refer. Ptolemus și cu mine vom trage cu tunurile alea asupra ei. O vom încolți. După aceea cred că unui rege de foc îi va fi destul de ușor să o îngenuncheze. Ce zici?

Nu zice nimic. Nici măcar nu mai clipește. *Cât de laș este*, îmi spun eu plină de dispreț. *Îi este frică de ea. Teribila Flacăra a Nordului se teme de câțiva stropi de ploaie.*

— Și atunci când o vom avea pe Iris în mâinile noastre vom putea să negociem: viața ei în schimbul Golfului.

Vorbele astea reușesc să-l scoată parțial din înțepenirea aia ciudată.

— Nu voi face niciodată așa ceva! strigă el la mine, pe un ton sălbatic, aproape disperat.

Niciodată nu l-am mai auzit așa. Fără să vreau, mă pomenesc că fac un pas în spate, speriată de furia asta venită din senin.

— Nu semăn cu *el*, Evangeline.

Nu pot să mă abțin și îl iau peste picior:

— Măcar el *învinge*.

— N-am s-o fac, repetă cu glasul tremurându-i de mânie.

Prinții nu sunt obișnuiți să repete.

— Nu iau prizonieri.

Adică nu-i dai lui Maven ocazia s-o ia iar la el, îmi zic eu, cuprinsă de o stranie amărăciune. *Nu-i dai ocazia să-și folosească toate resursele doar ca să pună mâna pe o anumită persoană.*

Și uite-l că are tupeul incredibil să-mi vâre degetul sub nas.

— Puneți mâna pe nave, puneți mâna pe tunuri! Și scoateți-o pe Iris din Golf. Așa vă ordon!

— Nu sunt soldat și încă nu-ți sunt nevastă, Calore. N-ai niciun drept să-mi dai mie ordine, mârâi eu, simțind că-mi vine să-l mușc de jugulară. Maică-sa o să scufunde tot orașul dacă-i permiți.

Se uită urât la mine. Îi tremură mâinile de furie. Atât de furios este că nici nu observă valul care-i lovește gleznele. Sare cât colo și înjură de mama focului. Mie îmi vine să-i râd în nas.

— Maică-sa o să lase în pace orașul dacă așa își va salva fiica, spune o voce pițigăiată din spatele lui.

Ți-a venit în ajutor mama-mare, Calore?

Prințul se încruntă nedumerit.

— Are dreptate, spune și unchiul său cu o voce infinit mai blândă decât a lui Anabel.

Sprâncenele lui Cal se ridică atât de mult, că-i ies de pe frunte și dispar în părul lui negru.

— Julian? șoptește el stins.

Jacos ridică din umeri și își încrucișează brațele peste pieptul pipernicit.

— Nu mă pricep la războaie, dar asta nu înseamnă că nu am alte talente. Planul este bun, Cal. Alungați-o pe Iris în larg.

Privirea i se oprește asupra mea.

— Du-te și pune mâna pe o navă, Evangeline, îmi spune el încet, fără să-și folosească abilitatea în voce.

Însă eu îmi dau seama de amenințarea ascunsă. Și nu am de ales, trebuie să mă supun, pentru că acum sunt amenințată de arma încărcată a unui cântăreț. Adică ori o fac de bunăvoie, ori o fac silită de el.

— Bine.

•

Cal are multe defecte, însă lipsa de noblețe nu se numără printre ele. În mod normal, asta mă face să-l urăsc și mai mult. Mai puțin acum. Pentru că acum își respectă promisiunea făcută în Montfort – și anume că nu va permite nimănui să lupte pentru el, atâta timp cât el nu va lupta pentru sine. Nu va obliga pe nimeni să facă ceea ce el însuși nu va dori să facă. Așa că, atunci când se strâng în jurul meu oamenii ăia capabili să mă teleporteze, Cal apare lângă mine, înarmat și pregătit să ia cu asalt nava de luptă.

— Prima oară nu-i deloc plăcut, îmi zice omul cu teleportarea care se ocupă de mine.

Are chipul aspru și zbârcit de ani. Veteran al multor războaie.

Strâng din dinți și îl apuc de mână.

Parcă cineva mă strânge până la măduva oaselor. Parcă mi se contorsionează toate organele. Îmi pierd echilibrul. Simțurile mi se dau peste cap. Vreau să gem, dar îmi dau seama că nu mai pot să respir, nu mai văd, nu mai pot să gândesc, nu mai exist... până când toate senzațiile astea dispar la fel de repede cum au apărut. Înghit lacomă aerul. Stau în genunchi pe puntea placată cu oțel a navei. Omul cu teleportarea se află lângă mine, în picioare. Vrea să-mi astupe gura, dar îl plesnesc peste mână și-i arunc o privire ucigătoare.

Ne aflăm în spatele turelei de la prora navei, lângă țevile lungi ale tunurilor. Acestea sunt fierbinți și încă mai fumegă de la focurile trase asupra fortului. Și observ că au fost deja îndreptate spre oraș. Le studiez cu abilitatea mea, le descopăr toate niturile și toate șuruburile, trec de la o țeavă la alta, intru în

depozitul cu muniție – *aproape plin* – și număr obuzele rămase – *aproape cincisprezece*. Presupun că la fel stau lucrurile și în cazul celorlalte două turele, de la mijloc și de la pupa navei.

— Doar cu muniția de aici ar putea să șteargă orașul de pe fața pământului, șoptesc eu.

O privire îndârjită este singura reacție a omului cu teleportarea. Îmi amintește de tatăl meu. Aceiași ochi insensibili, concentrați.

Mă strâmb și fac ce trebuie. Pun mâinile pe turelă și trag. La început îmi opune rezistență, dar imediat ce roțile dințate încep să se miște pe șinele lor, turela cedează și, sub atingerea mea, se întoarce și se îndreaptă către altă țintă.

Către nava personală a lui Iris.

Aceasta se plimbă pe puntea celui mai îndepărtat vas – o siluetă în albastru-închis. O flanchează lacuștii ei, cu uniforme ușor de distins. La proră se materializează o figură în roșu – un om cu talentul teleportării, însoțit de propriii lui soldați.

— Aproape am reușit, scrâșnesc eu, împingând turela la locul ei.

Acum are tunurile ațintite asupra navei lui Iris. Lipesec cu pumnul plăcile din oțel și fier și blochez turela. Numai un magnetron sau cineva cu o lampă de sudură ar mai putea s-o miște din loc.

— Următoarea!

Alt salt care-mi răscolește măruntaiele și aterizăm lângă a doua turelă. Procedez la fel și schimb direcția tunurilor. De data aceasta dau peste noi doi recruți roșii. Se năpustesc spre mine, dar omul cu teleportarea îi înhață și dispare cu ei. Îl mai văd cu coada ochiului: o sclipire deasupra oceanului. Cei doi roșii se prăbușesc în Golf. Omul cu sânge nou revine lângă mine înainte ca zgomotul făcut de căderea lor în apă să-mi ajungă la urechi.

A treia turelă mi se împotrivește mai tare decât celelalte, refuzând să se supună abilității mele.

— S-au gândit că vom încerca ceva în sensul ăsta, mârâi eu, enervată de opoziția metalului și de transpirația care mi-a acoperit trupul.

— Ești magnetron sau nu ești? mă ironizează individul cu teleportarea.

Sper că Ptolemus are parte de un însoțitor mai puțin obraznic, îmi zic eu iritată. Mă opintesc, reușesc să mișc turela și o fixează așa cum trebuie. Baza se îndoie și se blochează pe șină.

— Gata. Dă semnalul!

Nu mi-am imaginat că va fi atât de ușor să declanșez mecanismul tunului. Este ca și cum ai apăsa pe un trăgaci uriaș.

Bubuitura mă aruncă cât colo. Îmi astup urechile. Totul în jurul meu țiuie asurzitor. Mă ridic cu greu în picioare și mă uit cum proiectilul își atinge ținta

și explodează pe bordul navei lui Iris.

Focul care îl cuprinde este un șarpe veninos, fără milă, mult mai intens decât cel provocat de un singur proiectil. Câțiva soldați se aruncă în apă, ca să scape de furia lui.

Furia lui Cal.

Lacuștri nu se descurajează așa de ușor și atrag un val mare peste navă. Acesta se sparge de bord și stinge focul.

Dar chiar atunci îi lovește un alt proiectil. Din partea cealaltă, unde se află nava lui Ptolemus. Zâmbesc mândră și mai că-mi vine să-l aplaud.

Talentatul cu teleportarea mă saltă printre turele și de fiecare dată dăm peste soldați pe care trebuie să-i neutralizăm. Majoritatea roșii. Argintii nu prea se înghesuie să lupte în forțele navale, iar cei care totuși sunt aici au grade superioare. Așa că abilitatea mea și cea a montfortezului reușesc să ne scape de soldații ăia.

Dacă aș putea, i-aș cere să mă ducă la Cal. El n-are curaj s-o omoare pe Iris, dar uite că eu am. Lacuștrii oricum ne urăsc de moarte după ce le-am ucis regele. Nu mai contează dacă moare și ea. De fapt, poate asta îi va convinge să se întoarcă repede la lacurile și fermele lor și să se gândească de două ori înainte să se pună cu atotputernicele Case Samos și Calore.

Însă misiunea mea de acum este să trag cu tunul.

Pentru că Iris este ocupată cu atacul lui Cal și nu mai este atentă la ce se petrece în Golf, soldații noștri încep traversarea. Când ajung la a treia tură, văd că la bord au apărut alți oameni, înzestrați cu talentul teleportării, fiecare aducând cu el câte șase soldați. Alții sosesc cu șalupele rapide.

Mă uit la nava din zare și lansez un alt proiectil. Acesta o lovește în plin, găurindu-i bordajul, la câțiva metri deasupra nivelului apei. Pe punte s-a instalat haosul. Pe cer s-au adunat nori grei de furtună. Focul și apa se războiesc pentru cucerirea navei – infern și talazuri. Forța luptei dintre argintii de sânge regesc zguduie nava. Războinici cu puteri egale, dar loialități diferite.

Pentru prima oară în viață, mă întreb ce s-ar întâmpla în caz că ar muri TiberiasCalore.

Cred că Iris l-ar ucide.

DOUĂZECI

Mare

Nu sunt mulți kilometri, dar mie mi se par fără sfârșit. Mă țin de mânerul portierei, gata să cobor din mers, de cum vom intra pe Drumul Portului. În afară de mine, în camion nu sunt decât electriconii și șoferul. Până și Ella a amuțit și se uită pe geam la cerul tot mai întunecat. Pe măsură ce ne apropiem de Golful Portuar, fumul din Orașul Nou este înlocuit de norii negri și înțepători. La început sunt recunoscătoare că nu trebuie să fac conversație. Dar minutele trec și tăcerea devine tot mai grea, mă apasă tot mai tare. Îmi este greu să mă gândesc la altceva în afară de orașul din fața noastră și de luptele violente de acolo. Orizontul pare cuprins de flăcări.

Mă tot gândesc la ce am putea să găsim când vom ajunge. Fiecare scenariu este mai rău decât cel de dinaintea lui. Capitulare. Înfrângere. Farley moartă. Tiberias rănit de moarte, înconjurat de nimbul argintiu al sângelui.

Ultima oară când am fost în Golful Portuar, am mers prin tuneluri și ulițe lăturalnice. N-am dat buzna pe străzi într-un camion militar, ca cine știe ce mare demnitar sau nobil. Nici nu recunosc orașul.

Mă aștept să fim atacați încă de la intrare, dar luptele se poartă mai departe decât îmi imaginam eu. Pe străzi nu se văd decât soldați. Soldați de-ai noștri, care patrulează sau mășăluiesc spre posturile lor. O dată sau de două ori, observ câte un detașament de soldați ai coaliției, care escortează grupuri de prizonieri. Prizonieri argintii, cu cătușe din fier, duși în locurile unde vor fi închiși. Presupun că așa a ordonat Davidson. El știe cel mai bine cum să se poarte cu prizonierii ca să stoarcă toate informațiile de la ei.

Simt cum camionul începe să coboare panta domoală care duce în port.

— Trupele coaliției se strâng pe țărm ca să ne consolideze poziția, înainte ca inamicul să încerce să ne respingă înapoi în fort, ne explică șoferul.

Radioul de la bord nu scoate decât pârâituri, întrerupte din când în când de câteva cuvinte disperate. Așa că ne transmite ce reușește să înțeleagă și el.

— Se pare că avioanele lor se luptă cu cele nortane deasupra oceanului, iar noi facem tot posibilul să cucerim navele de luptă din port, dar la orizont se văd deja alte vase lacustre.

În fața mea, Rafe înjură în barbă.

— Cu mult în afara razei noastre de tragere, mormăie el.

— Lasă-mă pe mine să decid asta, spune cu severitate Ella, fără să se desprindă de geamul ei.

Tyton strânge din buze și se sprijină de spătarul scaunului.

— Deci am ocupat orașul. Pentru moment.

— Așa se pare, îi răspund eu, cu prudența care m-a caracterizat întotdeauna.

Camionul merge mai departe, trecând pe lângă tot felul de clădiri mari și impozante. Sunt încordată ca un arc, gata să reacționez în caz că tot calmul acesta nu este decât o capcană. Un tertip, merit să le dea lui Tiberias și celorlalți un sentiment fals de siguranță. Țin dinții încleștați și fulgerele la îndemână. Camarazii mei electrici fac la fel – fiecare concentrat și pregătit de luptă.

La capătul străzii, dincolo de un grup grăbit de soldați, vedem apele înspumate ale portului. Zici că a trecut o furtună pe aici. Totul este acoperit cu apă – străzi, case, trotuare –, iar norii urâți și cenușii se risipesc alungați de vântul puternic. Valurile izbesc țărnișurile, împroșcându-și spuma albă în toate direcțiile. Acum văd mai bine că n-a mai rămas nimic din Fortul Patriot: jumătate este inundat, cealaltă jumătate este în flăcări. Simt mirosul pârjolului chiar de pe malul ăsta. Distrus este și podul până la fort – și văd bucăți mari din el plutind pe apă.

Dorind să cuprind cât mai multe, îmi lipesc fruntea de geam. Soldații noștri au multă treabă: adună dărâmăturile și molozul, improvizează ziduri de apărare sau instalează mitraliere. Mă uit cu atenție la ei, căutând chipuri cunoscute. Însă, cu toate că poartă uniforme de culori diferite, toți arată la fel. Murdari, plini de sânge de ambele culori, epuizați la culme. Dar în viață.

Se dau la o parte ca să permită camionului să treacă. Ne îndreptăm spre zona centrală a țărnișului, unde se află porțile distruse ale podului. Ella și cu mine ne bulucim la geamul din dreapta, ca să vedem mai bine. În fața noastră, Rafe face și el același lucru. Numai Tyton stă nemișcat, privindu-și fix bocancii murdari.

— Navele se bombardează între ele! exclamă Ella, arătând spre vasele din port. Uite, acum sunt trei împotriva uneia singure.

Îmi mușc speriată buzele. Însă mă dumiresc după doar câteva secunde. În zare se văd navele legănându-se pe apă, zguduite de forța propriilor tunuri. Și este adevărat ce zice Ella: trei dintre ele trag în cea de-a patra. Oare care tabără este în avantaj? Coaliția noastră? Ori alianța lui Maven? Ambarcațiuni mai mici se aventurează în apele învolburate, ducând soldații spre navele de luptă.

Nici nu oprește bine camionul, că imediat sar pe asfaltul ud, alunecos. Îmi păstrez echilibrul și îmi fac loc prin mulțimea de soldați. Ceilalți electrici vin după mine. Ne îndreptăm spre grupul de ofițeri de pe țărniș, care stau cu ochii ațintiți la navele din port. În zare, a patra navă călărește valurile,

clătinându-se amarnic sub forța proiectilelor. Nu mă interesează. Îi arunc doar o privire, așa, în treacăt. Și reîncep să caut chipuri cunoscute printre soldați.

Mai întâi și mai întâi, o văd pe Farley. Părul ei auriu nu poate fi confundat pe fundalul acesta cenușiu al luptei. Are un binoclu atârnat de gât, dar se pare că a uitat de el, pentru că nu-l folosește. Urlă sacadat tot felul de ordine și dă din mâini la subordonații ei. Nu pare să bage de seamă bărbații care stivuiesc lăzi, încercând să construiască un zid mult prea șubred, în spatele căruia vor să-și protejeze generalul. Parcă mă mai liniștesc și încep să respir ceva mai ușor.

Mă bucur să-l văd și pe Julian. Nu se dezlipește de regina Anabel și amândoi se uită hipnotizați la navele din port. Anabel îl strânge atât de tare de braț pe Julian, că i s-au albit degetele.

Imaginea asta mă tulbură, numai că nu-mi dau seama din ce motiv.

— Unde e nevoie de noi? întreb eu scurt, strecurându-mă printre ei cu tot calmul de care sunt capabilă în asemenea momente.

Farley se răstește speriată la mine.

— Ce cauți aici? S-a întâmplat ceva în Orașul No...

— Orașul Nou este al nostru, intervine Ella de lângă mine.

— Așa că, haide, doamnă general, dă-ne ceva de făcut și aici, spune Rafe.

— Iris Cygnet, mârâie Farley, arătând spre navele din larg.

După care șovăie, nu mai știe ce să spună. Și mă sperie, pentru că Farley știe întotdeauna ce să spună.

Îi ating brațul. Regina lui Maven este grozavă, dar nu imbatabilă.

— Pe mine nu mă sperie Iris. Lasă-ne să dăm o mână de ajutor, Farley...

O flacără izbucnește în zare, întinzându-se, cu mișcări prea puțin firești, de-a lungul celei de-a patra nave. Un val anormal de mare se înalță și se sparge pe bordul vasului. Izbucnește o altă flacără și se înalță în aer, unde o întâmpină alte limbi de apă. Se pornește un dans al stihilor, executat cu siguranță doar de două persoane anume.

Îmi îngheață inima de teamă. Și de furie.

Într-o fracțiune de secundă, reapar norii deasupra portului, înnegrind cerul. În adâncul lor scapără fulgere violete, în ritmul bătăilor inimii mele.

— Ce *face?* mârâi eu, neadresându-mă cuiva anume.

Fac un pas spre apă. Și parcă ceva se frânge în mine. Și dispar într-o clipă toate scopurile pe care mi le-am stabilit, toate gândurile îndreptate spre oraș.

— Ușurel, Mare! îmi spune Ella, încercând să mă apuce de braț.

Mă smulg din mâna ei. *Trebuie să ajung pe nava aia. Trebuie să-l opresc.*

— N-avem țintă de aici, nu poți să-l ajuți! strigă ea în urma mea.

Mă mișc repede și știu cum să străbat o mulțime. Nu se pot ține după mine.

Îmi croiesc drum până pe țărni. M-a cuprins o disperare fără margini. Cal se luptă cu o acvatică, o acvatică extrem de puternică. Iar cea mai mare slăbiciune a lui este frica de apă. Sunt îngrozită.

Șalupele se mișcă înainte și înapoi pe apele portului – duc soldați la navele cucerite, se întorc la țărni, încarcă alți soldați, îi duc la nave, și tot așa. Mă uit la ele strângând atât de tare din dinți, că sunt convinsă că o să mi-i sparg. *Prea încete.*

— Voi, cei cu teleportarea! răcnesc eu cu mintea vraiste.

Răcnesc degeaba. Bubuitul tunurilor mă acoperă.

— Teleportarea la mine! urlu din nou.

Nu apare nimeni.

S-or mișca șalupele alea ca melcii, dar altă variantă nu am. Pun piciorul pe bordul uneia dintre ele și, chiar atunci, apare Farley, care mă înhață de umeri și mă trage îndărăt. Mă trage la propriu, mă târăște după ea și eu dau înnebunită din picioare prin noroiul de pe doc.

Îmi amintesc de mișcările învățate cu mult timp în urmă, pe ulițele lăturalnice ale Pilonilor, și reușesc să mă rostogolesc și să scap de ea. Farley se împleticește, dar întinde mâinile și își recapătă echilibrul. E plină de draci și s-a făcut stacojie la față.

— Ajută-mă să ajung pe nava aia, Farley!

Îmi tremură vocea de nervi. Am senzația că o să explodez dintr-o clipă în alta.

— N-am nevoie de aprobarea ta.

— Bine, cedează ea, cu ochii mari de spaimă. Bine...

Un fulger spintecă norii deasupra apelor și îi îngheață vorbele pe buze. Ne uităm mute la seria de proiectile care izbesc nava lui Iris, clătînând-o. Se ridică valuri mari care îi restabilesc echilibrul, dar flăcările se întind, roșii și violente, fiecare dintre ele ca un infern ce vrea să ajungă la ceruri. Se ridică nori negri de fum, iar un alt val uriaș acoperă nava. Soldații de la bordul ei se prăbușesc în apă. Nu le disting uniforme de la distanța asta. Nu-mi dau seama dacă sunt roșii, verzi ori albastre.

Însă armura lui strălucește puternic prin flăcări. Inconfundabilă.

Nu stau pe gânduri și-i smulg lui Farley binoclul de la gât. Mi-l lipesc de ochi.

Ce văd îmi îngheață sângele în vene.

Mișcându-se cu grație și mai rapid decât s-a mișcat vreodată Tiberias, Iris se ferește de o sferă de foc și se răsucesc îndepărtându-se de el. Nava se îndreaptă spre gura portului și spre largul oceanului de dincolo de ea. Viteazul, prostul de Calore se ține după ea.

Îl lovește alt val, drept în față, cu toată forța de care este capabilă Iris

Cygnet. Îmi stă inima în loc imaginându-mi-l strivit de bordul navei, încându-se în fața ochilor mei.

Se prăbușește în apă, cu armura crăpată în urma loviturilor primite și mantia roșie făcută zdrențe. Tiberias este un bărbat zdravăn, dar nu-i poate ține piept unui volum atât de mare de apă.

Simt că îmi fumegă mintea și mi s-a încețoșat vederea de la toate emoțiile care mă încearcă acum. Nu-l mai văd decât pe el, nimic altceva. Și nu mai aud nici larma mulțimii din jur. Nici ordinele pe care le răcnește Farley. Aș vrea să urlu, dar parcă mi s-au sudat dinții între ei. Și știu că, dacă mă mișc, dacă vorbesc, atunci se alege praful de tot. Mi-aș pierde toată stăpânirea de sine. Și fulgerele vor lovi fără milă. Nu pot decât să mă uit la ce se întâmplă și să mă rog la cine se îndură să mă asculte.

Simt mâini calde pe umeri. M-au înconjurat electriconii, gata să reacționeze dacă mi-aș pierde autocontrolul. Albastru, verde, alb. Ella, Rafe, Tyton.

Cal, Cal, Cal.

Să nu mori.

Nu mă mai interesează nimic altceva decât apa, valurile ei îndârjite, războinice, albastre, cu creste de spumă albă. Majoritatea soldaților care au căzut de pe navă sunt încă în viață. Le văd capetele legănându-se la suprafața apei. *Dar ei nu au armuri. Lor nu le este groază de apă. Ei nu au fost învinși în lupta cu Iris Cygnet.* Razele ostile ale soarelui mă împiedică să deslușesc prea mult din ce se petrece acolo, dar mijesc ochii și-mi ascut privirea. Până când nu mai rezist. Și închid ochii. Scap binoclul din mâini și se sparge de asfalt.

Toți soldații s-au înghesuit pe țarm și, cu răsufierea tăiată, se uită în larg să vadă ce soartă va avea prințul Calore. Îi aud suspinând pe toți într-un singur glas și mă forțez să deschid ochii. Tyton mă strânge tare de ceafă. Dacă aș vrea să fac un gest necugetat, știu bine că m-ar scoate din joc ca să-i protejeze pe ceilalți de consecințele durerii mele.

Habar n-am cine l-a scos pe Tiberias din apă și nici cine l-a teleportat la țarm. Nici nu mă uit la tămăduitoarea aplecată peste el, încercând disperată să-i salveze viața. Nici nu-mi mai pasă de Iris, care va ieși curând din port și se va salva. Nu am ochi decât pentru el, deși nici în ruptul capului nu aș fi vrut să-l văd vreodată în halul ăsta. Fiecare secundă care trece mă distruge și mai mult. Am fost împușcată; am fost înjunghiată; mi s-a răpit capacitatea de a reacționa în vreun fel. Dar ce simt acum este de o mie de ori mai rău.

Pielea argintie are o culoare mai rece decât pielea noastră, ca și cum toată căldura s-ar fi scurs din ea. Însă niciodată n-am văzut vreun argintiu care să arate cum arată el acum. Are buzele albastre, obrații de culoarea lunii. Tot trupul îi este plin de apă și de sânge. Ține ochii închiși. Nu respiră. Tiberias pare un cadavru. S-ar putea chiar *să fie* un cadavru.

Nu-mi dau seama când trece timpul. Sunt captivă în secunda asta blestemată, obligată să urmăresc cum viața se scurge din el. Kilorn a scăpat din Orașul Nou. Oare îl voi pierde pe Tiberias în Golful Portuar?

Tămăduitoarea își lipește palmele de pieptul lui. Văd că are fruntea transpirată din cauza efortului.

Mă rog la toți zeii care există. La oricine ar vrea să-mi asculte ruga.

Apoi îi implor.

Îi țâșnește apa din gură când începe să tușească cu putere. Deschide ochii. Dacă n-ar fi electriconii să mă țină, aș leșina de fericire. Suflu anevoie și-mi pun mâna la gură ca să-mi înăbuș strigătul. Atunci simt lacrimile care-mi brăzdează obraji.

O mulțime de oameni se reped la el. Anabel cade în genunchi. Julian este și el acolo. Își alintă băiatul, îl mângâie pe păr și îi cer să stea nemișcat și să lase tămăduitoarea să-și facă treaba.

El clatină încet din cap, încercând să-și dea seama pe ce lume se află.

Întorc capul înainte să mă vadă și să înțeleagă cât de mult mi-aș dori să fiu alături de el.

•

Dealul Oceanului a fost preferatul lui Coriane, regina care a murit înainte ca eu să apuc s-o cunosc. Este și preferatul fiului ei.

Palatul este construit din piatră albă, cu cupole albastre, înconjurat de flăcări argintii. Nu și-a pierdut splendoarea, în ciuda fumului și a cenușii care înecă totul. Ne învârtim prin piața din fața palatului, unde de obicei traficul este îngrozitor de aglomerat. Numai că acum singura activitate pare a fi aceea de la Centrul de Securitate din apropiere, intrat pe mâinile coaliției. Soldații noștri smulg drapelele cu roșu, negru și argintiu; rup portretele uriașe ale lui MavenCalore. Incendiază pe rând toate aceste simboluri. Privesc fascinată cum îi arde chipul și parcă ochii lui albaștri se uită țintă la mine printre flăcările flămânde.

Străzile sunt pustii, iar fântâna pe care mi-o amintesc, splendidă operă de artă sub o cupolă din cristal, a secat. Războiul cutreieră prin Golful Portuar.

Porțile palatului sunt deschise larg pentru mine și Farley. Ultima oară când am fost aici eram niște intruse. Niște fugare. Nu însă și astăzi.

Camionul oprește și Farley coboară repede, făcându-mi semn s-o urmez. Însă eu ezit. Nu mi-am revenit după evenimentele din dimineața asta. N-au trecut decât câteva ceasuri de când am fost convinsă că Tiberias va muri sub ochii mei. Și nu pot să-mi scot imaginea asta din minte.

— Mare! mă cheamă ea cu glas scăzut.

Mă dezmeticesc și cobor din camion și eu.

Ușile azurii ale palatului se deschid fără zgomot. În spatele lor stau de pază

doi membri ai Gărzii Stacojii. Îți identifici imediat după eșarfele lor rubinii și zdrențuite, complet nepotrivite pentru locul acesta.

Am revenit în calitate de cuceritori.

În palatul Dealul Oceanului miroase a tristețe și abandon. Nu cred că Maven a călcat vreodată aici de când a devenit rege. Pe pereți și din tavanele boltite atârnă flamurile aurii, decolorate acum, ale lui Coriane. Palatul acesta este mausoleul unei regine uitate. Și poate doar fantoma ei mai cutreieră pe coridoare.

Acum străbat și eu coridoarele acestea și observ chipurile din jur. Doar câțiva roșii din Garda Stacojie stau de pază, cu armele la vedere. Însă toți ceilalți nu par să aibă ceva anume de făcut. Majoritatea încearcă să-și revină după cumplita bătălie, moțâind sprijiniți de coloanele opulente sau inspectând alene numeroasele saloane, care se deschid din galeria centrală. Argintiii sunt aceia care se ocupă de curățenie, probabil la ordinele lui Anabel. Trebuie să pregătească această nouă reședință a lui Tiberias, să o facă demnă de regele legitim. Deschid ferestrele, iau husele de pe mobilier, ba chiar șterg praful de pe statui și pervazuri. Mă uit și nu-mi vine să cred ce văd. *Argintii care fac treabă de slugi. Ce idee.* Probabil că servitorii roșii au fugit, iar roșiii care sunt acum aici cu siguranță că nu vor să dea cu mătura în locul lor.

Nu recunosc pe nimeni. Nu-l văd nicăieri pe Julian. Nici măcar pe Anabel nu o văd, deși îmi imaginez că ar trebui să-și supravegheze soldații puși la munca de jos. Și mă îngrijorează asta, pentru că nu pot fi decât într-un singur alt loc.

Dau s-o iau la fugă într-acolo, dar Evangeline apare brusc de după un colț și mă oprește. Și-a scos armura și acum e îmbrăcată mult mai lejer. În niciun caz nu pare să fi trecut printr-o bătălie urâtă. În vreme ce toți ceilalți sunt murdari, ba unii chiar încă plini de sânge, Evangeline Samos parcă ce tocmai a ieșit de la duș.

— Dă-te la o parte din drumul meu!

Atât reușesc să-i spun și încerc să o ocolesc. Se oprește și Farley și se uită la ea cu ură.

— Las-o în pace, Samos! mârâie ea.

Evangeline se face că nu o aude. Și mă apucă de umeri, obligându-mă să mă uit în ochii ei. Îmi stăpânesc impulsul de a mă lua la bătaie și o las să se uite la mine cât poștește. Mă studiază pe îndelete, insistând cu privirea asupra numeroaselor vânătăi și tăieturi cu care m-am pricopsit în urma luptelor de azi.

— Ar trebui să te vadă mai întâi un tămăduitor, că avem destui, îmi zice ea. Arăți oribil.

— Evangeline...

Acum trece direct la subiect.

— Se simte bine. Ai cuvântul meu.

Ridic ochii la ea și-i șuier:

— Știi că-i bine. L-am văzut cu ochii mei.

Dar amintirea, mult prea proaspătă și mult prea dureroasă, mă face să strâng din dinți.

Trăiește, a supraviețuit luptei cu prințesa acvatică, îmi repet eu. A supraviețuit luptei cu regina ucigașă, regina fratelui său. Îmi vine să-l strâng de gât pentru că a avut îndrăzneala de a provoca o acvatică în mijlocul Golfului. L-am văzut pe TiberiasCalore ferindu-se să treacă înot un amărât de râu. Urăște apa, de nimic pe lumea asta nu se teme mai mult ca de apă. Apa îl poate ucide în chinuri.

Evangeline își mușcă buzele și nu mă scapă din ochi. Îi place ce vede. Începe să-mi vorbească din nou, dar pe un alt ton, unul mai blând. Ca o adiere.

— Nu pot să uit. Cum a căzut la fund ca un bolovan, cum l-a tras armura, îmi șoptește ea la ureche.

Vorbele ei îmi fac pielea de găină.

— Cât a durat până când tămăduitorii l-au făcut să respire din nou?

Strâng ochii, încercând să nu-mi mai amintesc acele clipe cumplite. *Știu ce faci, Evangeline. Și funcționează.* Tiberias – palid ca un mort; trupul lui – ud până la piele. Gura întredeschisă, ochii căscați și goi. Și orbi. La fel arăta și Shade, iar amintirea asta încă mă mai obsedează. Deschid ochii, dar nu reușesc să-mi alung din minte imaginea cadavrului lui Tiberias.

— *Ajunge*, spune Farley, intervenind hotărâtă între noi.

Aproape mă ia pe sus de acolo. Zâmbind cu subînțeleș. Evangeline vine după noi și mă împinge într-o anumită direcție – zici că sunt o vacă pe care o mână la pășune. Sau la abator.

Nu cunosc Dealul Oceanului, dar am fost prin destule palate ca să știu ce caut. Urcăm o scară în spirală, ornamentată cam țipător, care duce la etajul unde se află apartamentele regale. Aici, departe de zonele mai circulate, este incredibil de multă mizerie. Nori grei de praf ies din covoare la fiecare pas al nostru. Culorile lui Coriane sunt pretutindeni. Auriu și galben decolorat, aproape șters. Uitate pretutindeni în lumea asta, mai puțin aici. Mă întreb dacă fiul ei se întristează când le vede. Fiul ei, care mai avea foarte puțin și venea lângă ea pe tărâmul morții.

Apartamentele regelui sunt imense și ușile lor sunt păzite de un șir de soldați Lerolan. Poartă aceleași culori ca Anabel și au același păr negru și ochi ca bronzul. Ochii lui Tiberias. Nu ne împiedică nimeni să intrăm în încăperea folosită acum drept cameră de primire. O cameră foarte aglomerată.

Mai întâi îl văd pe Julian: stă cu spatele la ferestrele boltite, care dau spre

strălucirile albastre ale Golfului sub soarele după-amiezii. Înclină capul ușor spre mine, iar pe chip i se așterne o expresie pe care nu o pot descifra. Lângă el se află Sara Skonos, dreptă ca un băț și cu mâinile strânse în față. S-a spălat pe mâini, dar mânecile uniforme simple sunt pline până la cot cu sânge uscat – sânge roșu și sânge argintiu. Mă cutremur la vederea lui. Sara nu mă observă la început, pentru că este atentă la bărbatul masiv din centrul încăperii, care acum se prăvălește în genunchi.

Fără vreun cuvânt, Farley se duce și se așază pe un scaun, între doi locotenenți ai Gărzii Stacojii. Îmi face semn să vin lângă ea, dar nu mă mișc din loc. Prefer să stau la marginea acestei mulțimi.

Nu l-am cunoscut în mod oficial pe conducătorul Casei Rhambos, dar îi recunosc silueta uriașă. Straietele lui superbe, de culoarea ciocolatei și a carminului, sunt împodobite cu pietre prețioase. Este guvernatorul acestui oraș și al acestei regiuni. Părul blond-cenușiu și ușor încăruntit i-a fost împletit de servitori în multe codițe complicate. Asta s-o fi întâmplat dimineață, pentru că acum codițele alea s-au desfăcut, fie în timpul luptei, fie din cauză că lordul o fi încercat să-și smulgă părul din cap de disperare. Cred că și una, și alta.

Pentru că argintii nu sunt obișnuiți să capituleze.

Oftez și fac un efort să mă uit mai sus de umerii lui Rhambos, la adevăratul rege, care stă lângă el. Cu sabia în mână. Și imediat mi se șterge din minte imaginea cu cadavrul.

Își ține degetele încleștate pe mânerul împodobit al sabiei de ceremonie. Habar n-am de unde o fi apărut și asta. Pentru că nu este sabia cu care l-a obligat Elara să-șiucidă tatăl, deși seamănă destul de mult. Și sunt convinsă că și el își amintește de asta acum, când stă lângă alt om care-l imploră să-i cruțe viața. Probabil că suferă pentru că trebuie să facă din nou același lucru. Dar nesilit de nimeni de această dată.

Tiberias mi se pare mai palid decât de obicei. Dar nu-mi pot da seama dacă toată culoarea i s-a scurs din obraji din cauza rușinii sau a fricii. Poate este vorba doar de oboseală. Sau durere. Cu toate acestea, arată ca un rege. Cu armura curată, cu coroana pe frunte. Și parcă maxilarele și pomeții îi sunt mai ascuțiți, șlefuiți cumva de povara care-i apasă acum pe umeri. Totul nu este decât o mască. O mască plină de vitejie, pe care trebuie s-o poarte acum. Nu ține nimic în cealaltă mână, nicio flacăra. Nu există niciun foc în făptura lui, cu excepția aceluia care-i arde în privire.

— Orașul vă aparține, spune Rhambos, care ține capul plecat și mâinile ridicate.

Cu degetele încovoiate ca niște gheare, regina Anabel se apropie de nepotul său. Cred că este singura persoană din lume care emană regalitate chiar și fără

să fie gătită și acoperită cu giuvaiere.

— Adresează-te cum se cuvine, lord Rhambos.

Individul se grăbește să se conformeze și se apleacă și mai tare, aproape lipindu-și buzele de covor.

— Maiestatea Voastră, rege Tiberias, spune el fără ezitare, întinzând larg mâinile, ca și cum ar vrea să-și demonstreze sinceritatea. Orașul Golfuar Portuar și întreaga regiune Beacon vă aparțin de drept. Au revenit în mâinile adevăratului rege al Nortei.

Tiberias îl privește de sus, învârtind sabia. În lama ei se reflectă razele soarelui. Iar lordul tresare, închizând ochii înaintea acelei străluciri neașteptate.

— Și cum rămâne cu Casa Rhambos?

Evangeline râde în palmă.

— Cât talent actoricesc!

— Casa noastră vă aparține de asemenea, murmură înăbușit lordul.

Se gândește că este posibil ca Tiberias să-i execute întreaga familie. Să-i stârpească tot neamul. Să-i șteargă și numele, și sângele de pe fața pământului. Regii argintii au dat pedepse mai rele pentru păcate mai puțin grave.

— Soldații noștri, averile noastre, resursele noastre – toate sunt la dispoziția Maiestății Voastre, adaugă el, înșirând toate bunurile casei sale.

Toate bunurile pe care le pot oferi membri *vi* ai casei sale.

Clipa de tăcere se prelungește, încordată ca un cablu întins la maximum. Care amenință să plesnească. Tiberias îl studiază pe lordul Rhambos fără să clipească, fără să trădeze vreo emoție – chipul îi este complet inexpresiv. Apoi schițează un zâmbet. Un zâmbet ciudat, care degajă căldură și înțelegere. Nu-mi dau seama dacă este sincer.

— Îți mulțumesc, spune el, înclinând foarte puțin capul.

Pe podea, lordul Rhambos mai că se cutremură de atâta ușurare.

— La fel cum voi mulțumi în parte fiecărui membru al casei tale atunci când îți vor urma exemplul și îmi vor jura credință. Lepdându-se de trădătorul care stă acum pe tronul tatălui meu.

Anabel radiază. Dacă ea l-a învățat ce să spună înseamnă că-i o profesoară excelentă.

— Da... da, desigur, se bâlbâie Rhambos.

Se dă peste cap să-l asigure că așa va fi. Văd că Tiberias se îndepărtează puțin de el, ca nu cumva lordul să încerce să-i pupe picioarele.

— Asta se va întâmpla cât de curând posibil. Tot ce avem vă aparține.

— Nu „cât de curând”, spune Tiberias, crispându-se. Până mâine, milord.

Nepermițându-i să negocieze.

— Până mâine, Maiestatea Voastră, răspunde Rhambos, bâțând cu slugărnice din cap și strângându-și pumnii dolofani.

Din senin, se apucă să zbiere cu putere:

— Trăiască Tiberias al Șaptelea, rege al Nortei și adevărata Flacăra a Nordului!

Gloata de sftnici și soldați, deopotrivă roșii și argintii, se iau după el și repetă zbierând toate titlurile alea nesuferite. Tiberias se îmbujorează ușor. Ochii îi aleargă prin mulțime, ca să vadă cine-i strigă numele și cine nu. Privirea i se oprește asupra mea și asupra buzelor mele nemișcate. Mă uit și eu țintă la el și parcă mă ia cu fiori. Dar mă încăpățânez să nu deschid gura.

Nici Farley nu se alătură mulțimii de adulatori și preferă să-și examineze unghiile, în loc să privească la mascarada din fața noastră.

Însă Anabel este în culmea fericirii. Stă cu o mână pe umărul nepotului său – cu mâna stângă, așezată în așa fel încât să-i vadă toată lumea verigheta veche, cu piatră neagră. Este singura bijuterie pe care o poartă. Singura de care are nevoie.

— Trăiască! murmură ea, uitându-se cu ochi strălucitori la Tiberias.

Însă observă o tresărire pe chipul nepotului ei și intervine imediat, postându-se în fața lui. Își strânge mâinile alea ucigașe, având însă grijă să nu-și ascundă verigheta.

— Regele vă mulțumește pentru loialitatea de care dați dovadă. Vă mulțumesc și eu. Avem multe de discutat în orele ce vor urma.

Este o concediere fără echivoc. Tiberias se întoarce cu spatele la mulțime și abia acum înțeleg despre ce este vorba. Este istovit. Este rănit. Poate nu la trup, ci undeva, în străfundurile sufletului, unde nimeni nu-i poate vedea rana. Umerii rigizi i se încovoiaie sub plăcile rubinii ale armurii. Eliberându-se de povară. Sau cedând în fața ei.

Nu știu cum se face că imaginea cu cadavrul îmi revine în minte. Mă copleșește spaima, amenințând să mă umple până la refuz și să mă înece.

Fac un pas înainte, pentru că nu vreau să plec de aici, numai că mă împiedică șuvoiul de oameni care vor să iasă din încăpere. Evangeline mă apucă de braț. Încă mai poartă unghiile alea false, care acum îmi intră în carne. Scrâșnesc din dinți și o las să mă scoată din apartamentele lui Tiberias. Nu vreau să fac o scenă. Julian ridică din sprâncene când trece pe lângă noi, uimit să ne vadă atât de apropiate. Încerc să-i vorbesc din privire. Să-i cer ajutorul sau sfatul. Însă se întoarce cu spatele înainte de a-și da seama ce anume vreau de la el. Sau și-a dat seama și pur și simplu nu vrea să mă ajute.

Trecem din nou pe lângă gărzile Lerolen, în uniforme roșu cu portocaliu, foarte asemănătoare cu cele purtate de santinelele lui Maven. Probabil de la ele sau și inspirat. Mă uit în urmă, peste capetele lorzilor argintii și cele ale

ofițerilor roșii. Văd luciul auriu al părului lui Farley. Îl văd și pe Ptolemus Samos cum se ține la distanță de ea. O văd pe Anabel, pândindu-i pe toți ca o pasăre de pradă. Se postează în fața ușii de la dormitorul lui Tiberias, care se strecoară înăuntru prin spatele ei. Și dispăre, fără să privească nici măcar o singură dată în urmă.

— Nu te împotrivi! Îmi șuieră Evangeline la ureche.

Deschid instinctiv gura ca să fac exact ce-mi zice ea să nu fac. Dar mă opresc atunci când mă trage într-o parte, mă scoate din mulțime și mă duce pe un coridor pustiu.

Cu toate că suntem în siguranță aici – mă rog, cât de protejați putem fi în condițiile date –, tot începe să mi se zbată inima în piept.

— Ți-am zis că nu rezolvi nimic dacă ne încui pe amândoi într-un dulap.

— Nu încui pe nimeni nicăieri, îmi șoptește ea. Doar îți arăt ușa.

Mult prea încet și, totodată, mult prea repede pentru gustul meu, ne învârtim pe coridoarele șerpuite, pe scările lăturalnice și pe culoarele servitorilor. Busola mea interioară se dă peste cap și am impresia că ne-am întors fix de unde am plecat atunci când Evangeline se oprește pe un coridor slab luminat și aproape prea îngust ca să ne putem strecura umăr lângă umăr prin el.

Îmi aduc aminte de cerceul meu. Acela pe care nu-l port. O pietricică de culoarea sângelui roșu, ascunsă de lume într-o cutie în Montfort.

În dreapta mea, Evangeline își lipește palma de o ușă veche, ruginită de când n-a mai fost folosită. Balamalele și broasca sunt acoperite cu cruste roșu-închis, ca sângele uscat. Evangeline pocnește din degete și metalul se răsuțește, lepădându-și rugina ca pe niște picături de apă.

— Pe aici ajungi la...

— Știu foarte bine unde ajung, răspund eu puțin cam prea repede.

Mă simt istovită de parcă am alergat la maraton.

Și mă irită zâmbetul ei. Aproape că-mi vine să fac stânga împrejur și să plec de aici. Aproape.

— Foarte bine, spune ea, dându-se un pas în spate.

Face un semn spre ușa aia, ca și cum mi-ar fi făcut un cadou incredibil de valoros. De parcă eu nu-mi dau seama că m-a manipulat pe față.

— Fă ce poțfești, fetițo cu fulgerele. Du-te unde vrei. Nu te oprește nimeni.

Aș vrea să-mi vină în minte o replică sarcastică. Dar vreau degeaba. Așa că mă uit cum pleacă, bucuroasă că a scăpat de mine. Probabil că Elane este deja pe drum și va ajunge curând aici ca să sărbătorească împreună victoria. Mă apucă invidia. Ele măcar sunt de aceeași parte a baricadei, aliate în pofida tuturor opreliștilor. Amândouă sunt argintii, amândouă din familii nobile. Au multe, foarte multe în comun. Spre deosebire de mine și Tiberias. Sunt de

același fel, sunt egale. Noi nu suntem.

Ar trebui să mă întorc și să plec naibii de aici.

Dar deja pășesc peste prag și intru în semiobscuritatea unui culoar uitat. Nu văd unde pun piciorul și mă sprijin de piatra rece a zidului. Zăresc un licăr de lumină în față, parcă mai aproape decât mi-aș fi imaginat. Acolo este o altă ușă.

Întoarce-te și pleacă naibii de aici.

Mă sprijin cu palmele de zidul ăla, neted, frumos tăiat. Îl pipăi neliniștită câteva clipe. Știu unde duce coridorul acesta și cine mă așteaptă dincolo de el. Pentru că tresar când aud pași în spatele ușii. Apoi un scârțâit de scaun sub greutatea cuiva. Apoi două bufnituri îmi dau de înțeles că și-a scos cizmele și le-a aruncat cât colo. Apoi un oftat care nu se mai termină. Un oftat deloc mulțumit. Ci plin de frustrări. Plin de durere.

Întoarce-te și pleacă naibii de aici.

Clanța se mișcă sub mâna mea, parcă de capul ei. Și eu intru în lumina blândă a după-amiezii. Dormitorul acesta al lui Tiberias este spațios și aerisit, cu tavan boltit, vopsit în albastru și alb, de zici că-i un cer cu nori. Ferestrele dau toate spre Golf și spre ziua aceasta, mult mai senină decât ar fi normal. Briza oceanului alungă și ultimele urme de fum.

Mi se pare că regele face tot posibilul să-și pună amprenta în locul acesta, în ciuda faptului că nu stă aici decât de câteva ore. Stă la biroul tras aiurea în mijlocul camerei, departe de patul la care refuz să mă uit. E acoperit cu un maldăr de hârtii și cărți. Una dintre acestea este deschisă și văd pagina acoperită cu o scriere neciteață, cu multe înflorituri.

Când reușesc să-mi fac curaj și să mă uit la el, Tiberias deja s-a ridicat în picioare. Cu pumnul plin de flăcări deasupra capului, cu tot trupul încordat, un șarpe gata să atace.

Apoi mă vede, își dă seama că nu îi sunt dușman – dar focul lui încă mai arde. După câteva clipe foarte lungi, își stinge flăcările.

— Da' știu că te-ai grăbit să ajungi aici, spune el fără să vrea.

Și vorbele astea ale lui ne iau pe amândoi prin surprindere. Tiberias se uită în altă parte și se așază iarăși la birou. Se întoarce cu spatele la mine și închide repede cartea aia pe care o citea, săltând norișori de praf. Pe coperta roasă, probabil aurie pe vremuri, nu se vede niciun nume. Și cotorul este descusut. Aruncă iute volumul într-un sertar.

După care se preface că ar citi nu știu ce rapoarte. Ba chiar se apleacă asupra lor ca să vadă mai bine. Mă și umflă râsul în fața teatrului acesta ieftin și mai fac un pas spre el.

Întoarce-te și pleacă naibii de aici.

Încă un pas. Parcă aerul îmi vibrează pe piele.

— După...

Nu reușesc să continui. Nu-i deloc ușor.

— Am vrut să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat *după*.

Observ că-i tremură colțul gurii. Dar tot nu se uită la mine. Parcă ar vrea să facă o gaură cu privirea în pagina aia din fața lui.

— Și?

Ridic din umeri ca și cum nu mi-ar păsa.

— Observ că ești bine, sănătos. N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Scoate un hohot de râs aspru, dar foarte sincer. Apoi se sprijină de spătarul scaunului și se întoarce ca să se uite bine la mine. Ochii îi lucesc precum bronzul topit în lumina asta a zilei. Mă examinează, insistând asupra rănilor și vânătăilor la vedere. Parcă mă pipăie cu privirea.

— Tu cum te simți? mă întreabă în șoaptă.

Șovăi o clipă. Rănille mele sunt o nimica toată în comparație cu ce au pățit el sau Kilorn.

— N-am nimic ce nu poate fi vindecat.

Strânge din buze.

— Nu asta te-am întrebat.

— N-am nimic în comparație cu ce ai avut tu, spun eu, înconjurând biroul. Se mișcă și el în scaun. Mă urmărește ca un vânător. Sau ca un partener de dans.

— Nu putem spune toți că am fost în pragul morții astăzi.

— Aha, despre asta vorbești, mormăie el, trecându-și mâna prin păr.

Buclele scurte îi stau vâlvoi, stricându-i imaginea de rege.

— Totul s-a desfășurat conform planului.

Mă încrunt la el, dezvelindu-mi dinții într-un rânjet mânios.

— Ciudaț, nu-mi aduc aminte ca lupta cu o acvatică ucigașă în mijlocul oceanului să fi făcut parte din *plan*.

Se foiește tulburat în scaun. Apoi, foarte încet, începe să-și dea jos armura, scoțând la iveală cămașa strâmtă și silueta zveltă de sub ea. Mă provoacă, dar îi rezist. Fiecare bucată de armură ajunge pe pardoseală cu câte un zăngănit răsunător.

— Aveam nevoie de nave. Aveam nevoie de port.

Mă învârtesc în continuare în jurul biroului și el continuă să-și arunce cât colo bucăți din armură. Își desface mânușile cu dinții, fără să-și ia ochii de la mine.

— Dar chiar trebuia să te lupți singur cu ea? Cine a fost în *avantaj*, Tiberias? Regele zâmbește cu superioritate peste bucățile din oțel roșu ale armurii.

— Uite că n-am murit.

— Nu-i de râs.

Mi se pune un nod în capul pieptului. Trec cu degetul peste marginea plină de praf a elegantului birou. Pielea degetului mi se face cenușie, ca moartă, ca pe vremea când mă prefăceam să fiu argintie și trebuia să îndur tot machiajul ăla ca să rămân în viață.

— Era să-l pierdem pe Kilorn astăzi.

Rânjetul lui Tiberias se șterge într-o clipă și uită de armură. I se întunecă privirea.

— Am crezut că Orașul Nou a fost cucerit cu ușurință. Nu se așteptau...

Se întrerupe și strânge din dinți. Se uită la mine și eu mă uit în altă parte. Nu vreau să-i văd compasiunea din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Mi se opresc cuvintele în gât. Parcă retrăiesc momentele alea de coșmar.

— Niște soldați argintii, bolborosesc eu. Unul dintre ei era un telekinetic. L-a aruncat în casa scării. I-a făcut praf măruntaiele.

Vorbesc sacadat, retrăind evenimentul. Bunul meu prieten, alb la față, dându-și sufletul. Scăldat în sânge roșu. Sângele lui pe mâinile mele.

Pe rege îl duce capul să nu spună nimic. Fac un efort de voință și mă uit la el. Îl văd că a făcut ochii mari și că strânge supărat din buze. Îngrijorarea i se citește clar pe fruntea încrunțată și în maxilarul încleștat.

Mă forțez să mă mișc și încercuiesc din nou biroul. Acum mai aproape de scaunul lui, mai aproape de cercul acela de căldură atât de familiară, atât de dragă.

— Am apucat să-l ducem în timp util la un tămăduitor. O să se facă bine, la fel ca tine.

Când trec acum prin spatele lui, trebuie să mă împotrivesc din răspuțeri dorinței de a-i atinge umerii. Cât mi-aș dori să-mi așez mâinile de-o parte și de cealaltă a gâtului lui și apoi să mă aplec și să mă sprijin de el. Acum, mai mult ca oricând, am nevoie de liniște, am nevoie de odihnă, am nevoie să uit de lupta asta.

— Dar uite că ești aici, lângă mine, îmi șoptește el atât de încet, că aproape nici nu-l aud.

Și vorbele lui plutesc între noi, ca fumul.

Nu am niciun răspuns pentru el. Niciun răspuns pe care să fiu dispusă să i-l dau. Rușinea nu-mi este străină. Și exact asta simt eu acum, când mă aflu în dormitorul lui Tiberias, în timp ce Kilorn zace la kilometri depărtare. Kilorn, care nu ar fi ajuns aici dacă nu aș fi fost eu.

— Nu-i vina ta, continuă Tiberias.

Mă cunoaște suficient de bine ca să-mi poată citi gândurile.

— Nu tu ești de vină pentru ce pățește el. Singur a ales. Plus că, fără tine, fără tot ce ai făcut pentru el... Știi bine unde ar fi ajuns.

Luat cu forța în armată. Condamnat să-și petreacă tot restul zilelor – și nu multe – într-o tranșee sau într-o cazarmă. Poate chiar să moară spre finalul războiului cu Ținutul Lacurilor. Doar un alt nume pe o listă, un alt roșu ucis de lăcomia argintiiilor. Alt om dat prea repede uitării. *Din cauza celor ca tine*, îl acuz eu în gând, inspirând profund. Prin ferestrele deschise intră aerul marin, un miros sărat și proaspăt.

Încerc să găesc o oarecare consolare în cuvintele lui. Însă nu pot. Orice mi-ar spune, nu există nicio scuză pentru ce am făcut eu și pentru cum s-a transformat Kilorn din cauza mea.

Deși cred că toți ne-am schimbat în anul care a trecut. Din ziua aceea în care i-a murit stăpânul și el a stat în beznă, în spatele casei mele, încercând să nu cadă pradă disperării. Mi se pune un nod în gât amintindu-mi ce i-am spus atunci: *Lasă totul în seama mea*.

Mă întreb acum dacă ne-am schimbat așa cum ne-am dorit sau dacă cei care am vrut noi să fim au dispărut pentru totdeauna. Probabil că numai Jon cunoaște răspunsul, însă profetul a dispărut și el de multă vreme și nu îl mai putem găsi.

Îmi dreg vocea și schimb subiectul. Ce-i drept, fără prea mult tact.

— Am auzit că a apărut o flotă lacustră la orizont.

Și mă întorc cu spatele la el și cu fața spre ușa care dă în camera de primire. Dacă aș vrea, aș putea să plec de aici chiar în clipa asta. Nu m-ar opri.

Însă mă opresc eu singură, cu fiecare răsuflare.

— Am auzit și eu, răspunde Tiberias.

După care începe să vorbească cu glas mai scăzut, care tremură de teamă.

— Nu-mi amintesc decât întunericul. Neantul. Nimic altceva.

Mă uit peste umăr și văd că s-a ridicat în picioare și acum își scoate ultimele piese ale armurii. Îmi evită privirea. Este la fel de înalt și lat în umeri, dar mai firav fără oțelul zgâriat în atât de multe bătălii. Și arată mai tânăr – de doar douăzeci de ani. Deși aproape ajuns în pragul maturității, unele părți din el încă se mai agață de tinerețe. La fel facem cu toții: regretăm ceva ce nu mai putem avea.

— Am căzut în apă și n-am mai putut să ies la suprafață, șoptește el, lovind cu piciorul în maldărul de oțel de pe podea. Nu puteam să înot, nu puteam să respir, nu puteam să gândesc.

Parcă nici eu nu pot să respir acum.

Tiberias se cutremură. Spaima lui este cumplită. Apoi face un efort și se uită la mine. Dar nu se mișcă din loc. A încremenit acolo. Știu că nu se va mișca decât dacă eu mă mișc prima. Regele vrea ca eu să capitulez înaintea lui. Asta ar face orice soldat bun. Sau poate doar mă lasă pe mine să aleg. Să hotărâsc eu pentru amândoi. Probabil își imaginează că așa este corect.

— M-am gândit la tine înainte să se întunece totul în mintea mea, îmi spune el acum. Ți-am văzut chipul în apă.

Iar eu îi văd din nou cadavrul înfășurat în umbrele oceanului învolburat, plutind la mila unor valuri din alte țări.

Nu ne mișcăm niciunul.

— Nu pot, zic eu, refuzând să mă uit la el.

Îmi răspunde repede, apăsător:

— Nici eu nu pot.

— Dar nu pot nici să...

Să stai deoparte. Să continui mascarada asta. Să renunț la sentimentele noastre, când moartea ne pândește în permanență.

Tiberias oftează prelung.

— Nici eu nu pot.

Facem câte un pas unul spre celălalt și începem amândoi să râdem. Cât pe ce să rupem vraja. Dar continuăm să ne apropiem, cu mișcări și intenții identice. Încet și metodic, cu cumpătare. El se uită la mine, eu mă uit la el. Ajungem față în față. Eu îl ating prima: îmi lipesc palma de pieptul lui ca să-i simt bătăile năvalnice ale inimii. El inspiră încet și pieptul i se umflă sub degetele mele. O mână caldă mă cuprinde de spate, la baza coloanei. Știu că îmi simte prin cămașă cicatricile vechi, pielea aspră și plină de umflături pe care amândoi o cunoaștem atât de bine. Îi răspund ducând mâna la ceafa lui și vârându-mi unghiile în buclele negre.

— Asta nu schimbă nimic, murmur eu, cu obrazul lipit de clavicula lui.

Răspunsul lui îmi vibrează în piept.

— Nu.

— Nu ne schimbăm deciziile.

Mă strânge mai tare.

— Nu.

— Atunci, ce facem acum, Cal?

Numele acesta are efect asupra amândurora. El se înfioară, eu îmi lipesc tot trupul de trupul lui. Seamănă cu o capitulare din partea fiecăruia.

— Alegem să nu facem nicio alegere.

— Nu pare real.

— Poate nici nu este.

Dar se înșală. Nu cred că există ceva mai real decât să-l simt în brațele mele. Să-i simt căldura, mirosul, gustul. Acestea sunt singurele realități din lumea mea.

— Este pentru ultima oară, mai șoptesc eu, înainte să-mi lipesc buzele de buzele lui.

În următoarele ore, repet cuvintele astea de atât de multe ori, că pierd

socoteala.

DOUĂZECI ȘI UNU

Maven

Nu pot să sufăr valurile. Mă enervează.

Fiecare undă uriașă de apă albastră care se izbește de corpul navei îmi întoarce stomacul pe dos și îmi este mult prea greu să stau nemișcat, tăcut și demn, să par întruchiparea calmului și a forței – așa cum se așteaptă de la mine. Poate Iris sau maică-sa tulbură dinadins apele. Ca să mă pedepsească pentru că am pus-o pe Iris în pericol la Golful Portuar. *Chiar dacă a scăpat cu viață destul de ușor. A supraviețuit, a scăpat de acolo și a pierdut orașul în fața fratelui meu – perfecțiunea întruchipată.* Sincer, o cred în stare de așa ceva pe regina lacustră. Este mai puternică decât fiică-sa. Cu siguranță poate controla oceanul din jurul nostru. Îi văd navele în fața noastră: șase vase mici, dar extraordinare. Însă nu armada pe care o așteptam.

Mârâi nemulțumit în sinea mea. *Chiar nimeni nu-i în stare să facă ce i se cere?* Chiar și cu viața fiică-sii în joc, în urma eșecului din oraș, regina Cenra tot n-a considerat nimerit să ne trimită întreaga flotă. Mă străbate un fior fierbinte, o limbă de foc de-a lungul spinării. Dar reușesc să mi-l înăbuș imediat.

Ca să nu mai vorbesc de bălângăneala asta constantă, care nu mă lasă să mă țin bine de parapetul punții. Mă împiedică să mă concentrez. Și când nu mă concentrez, mintea îmi devine mai puțin... calmă.

Am pierdut Golful Portuar.

Altă pierdere în fața lui Cal, îmi șoptește o voce familiară. Alt eșec, Maven.

Pe măsură ce timpul trece, vocea mamei este tot mai slabă, dar nu dispare niciodată. Uneori mă întreb dacă nu cumva mi-a plantat o sămânță în cap, care să înflorească abia după moartea ei. Nici măcar nu știu dacă șoptitorii sunt capabili de așa ceva. Dar este cea mai simplă explicație pentru toate murmurele și bodogănelile care îmi tot zornăie prin țeastă.

Câteodată mă bucur să-i aud vocea. Să o aud cum mă călăuzește de dincolo de moarte. Sfaturile ei sunt neînsemnate; uneori sunt niște lucruri pe care mi le spunea pe vremea când trăia. Uneori este vorba doar despre niște amintiri. Însă de multe ori mă trezesc dintr-un somn agitat cu vorbele ei încă răsunându-mi în urechi – prin urmare, nu am cum să cred că vocea ei este doar rodul imaginației mele. Mama este și acum alături de mine, indiferent dacă eu îmi doresc sau nu. Și mă alină, chiar dacă, atunci când era în viață, nu se pricepea deloc la asta.

Numai tronul contează, îmi șoptește ea din nou, cum mi-a șoptit de-a lungul anilor. Vocea aproape i se pierde în tumultul oceanului. O parte din mine ciulește urechile să o audă mai bine. O altă parte nu vrea să o asculte. Și la cât de multe ai renunțat ca să-l capeți.

Acesta este refrenul zilei de azi. Îmi aleargă prin minte, în vreme ce nava amiral, la bordul căreia mă aflu, taie valurile îndreptându-se spre așa-zisa flotă invincibilă, iar soarele apune în străluciri roșii în spatele țărmlui din zare. Deasupra Golfului Portuar încă se mai văd vălătuci de fum, parcă dorind să-mi facă în ciudă.

Bine măcar că vocea mamei este mai blândă astăzi. În mod normal, dacă ezit, dacă nu mă mișc prea repede, se face aspră, stridentă, un scrâșnet de metal pe metal. Un zbieret de cioburi aruncate în flăcări. Atât de oribilă mi se pare uneori, că trebuie să mă controlez și să mă asigur că n-a început să-mi curgă sânge din ochi și din urechi. Nu se întâmplă niciodată. Pentru că vocea și cuvintele ei nu există în afara capului meu.

Privesc lung la valurile din față, toate cu creste albe, spumegânde. Și mă gândesc la drumul meu. Nu la cel care mă așteaptă, ci la acela pe care l-am parcurs. La ce am făcut ca să ajung să stau la prora unei nave, cu coroana într-o rână pe frunte și cu apa sărată uscându-mi-se pe piele. Câte sacrificii am făcut ca să ajung aici. Câți oameni am lăsat în urmă, de voie sau de nevoie. I-am abandonat, sau i-am ucis, sau i-am trădat. Câte lucruri îngrozitoare am făcut ori am permis să fie făcute în numele meu. Și cât de multe din toate astea vor fi fost în zadar dacă dau greș tocmai acum. Acum, când mă îndrept spre întâlnirea cu o flotă lacustră. Cu dușmanul devenit aliat datorită manevrelor mele inteligente.

La fel ca toți cetățenii țării mele, încă din fragedă pruncie mi s-a băgat în cap că trebuie să-i urăsc pe lacuștri, că trebuie să-mi fie silă de lăcomia lor. Și, poate mai mult decât ceilalți, am fost învățat să-i disprețuiesc. În fond, tatăl meu și tatăl lui, mai înainte, au luptat o viață întreagă la granița de nord, într-un război fără învingători și fără învinși. Mii de oameni de-ai noștri au fost omorâți de uniforme albastre, înecați în lacuri, sfârtecați de mine și de proiectile. Firește că și tata, și bunicul au cunoscut adevărata miză a acestui război. Însă nu știu dacă bruta aia de Cal a reușit să înțeleagă despre ce era vorba; eu, însă, mi-am dat seama și fără să mă forțez prea tare.

Am purtat războiul cu Ținutul Lacurilor cu un anume scop. Roșiii sunt mult mai numeroși decât noi. Roșiii ne pot înlătura de la putere. Dar nu și dacă mor mult mai mulți decât noi. Și nu dacă se tem mai mult de altceva decât de argintii. Fie de moartea pe câmpul de luptă, fie doar de lacuștri. În anumite condiții, orice om poate fi manipulat în așa fel încât să se întoarcă împotriva propriului interes. Strămoșii mei au fost maeștri la treaba asta. Ca să rămână

la putere, au mințit, au manipulat, au vărsat sânge. Nu numai al lor. Au sacrificat vieți, dar nu viețile celor apropiați.

Eu nu pot spune același lucru.

Mama nu dispăre niciodată din gândurile mele. Și nu doar pentru că-i aud mereu vocea, ci pentru că îmi este dor de ea. Durerea asta surdă mă însoțește pretutindeni. Este ca și cum mi-aș fi pierdut un deget sau ca și cum mi se taie mereu respirația. Nimic nu mai este la fel de când a murit. Îmi amintesc totul foarte limpede, de parcă s-ar fi întâmplat acum câteva clipe: trupul ei schingiuit în mâinile fetei roșii. Amintirea asta mă încovoiaie ca o lovitură de pumn în plex.

Nu am aceleași sentimente în privința tatii. Și lui i-am văzut cadavrul, însă nu am simțit nimic. Nici furie, nici tristețe. Absolut nimic. Nu-mi aduc aminte dacă l-am iubit sau nu. Și mă apucă durerea de cap doar când încerc să-mi amintesc de clipele frumoase petrecute împreună. Firește că mama mi le-a scos pe toate din minte. Ca să mă protejeze, zicea ea, de acela care nu mă iubea la fel de mult cum îl iubea pe fiul rivalei ei, fratele meu mai mare. Perfecțiunea întruchipată din toate punctele de vedere.

Nu mai simt nici dragostea pentru Cal, deși uneori mă mai bântuie fantoma ei. Frânturi de amintiri care revin în cele mai nepotrivite momente, deșteptate de un miros, de un sunet ori de un cuvânt rostit într-un fel anume. Cal m-a iubit – știam că mă iubește. Mi-a dovedit-o în repetate rânduri de-a lungul anilor. Mama trebuia să fie mai prudentă în privința lui; însă, în cele din urmă, nu ea a tăiat ultimul fir de ață care ne mai ținea legați.

Mare Barrow a făcut-o.

Fratele meu genial n-a fost în stare să vadă cât de multe avea el și cât de puține îmi reveneau mie.

Îmi aduc aminte când am văzut primele imagini înregistrate de camerele de supraveghere: dansau amândoi într-o cameră uitată din palatul de vară. Cal a avut ideea să se întâlnească astfel. Chipurile să-i predea *lecții de dans*. Mama stătea lângă mine, în caz că aș fi avut nevoie de ea. Am reacționat așa cum m-a învățat. Fără emoție, fără să clilesc măcar. Am văzut cum a sărutat-o de parcă nu știa – ori nu-i păsa – că fata aia însemna foarte mult pentru altcineva. Nu-i păsa decât de el însuși.

Este un egoist, murmură mama în amintirea și în mintea mea. Vocea ei este deopotrivă moale ca mătasea și tăioasă ca briciul. Cuvintele îmi sunt foarte cunoscute – alt refren al vieții mele. Cal vede doar ce poate cuceri. Își imaginează că toată lumea este doar a lui. Și, dacă tu îi permiți, chiar așa se va întâmpla într-o bună zi. Și atunci, ție ce-ți va mai rămâne, MavenCalore? Resturile? Firimiturile? Sau absolut nimic?

Însă fratele meu și cu mine avem ceva în comun. Amândoi ne dorim

coroana și amândoi suntem dispuși să facem orice sacrificii ca să punem mâna pe ea. Dar măcar eu, în momentele mele cele mai proaste, când nefericirea amenință să mă înghită cu totul, pot da vina pe mama pentru ambiția asta de nestăvilit.

Cal pe cine să dea vina?

Dar uite că toată lumea zice despre mine că aș fi un monstru.

Nu mă miră. Cal este înconjurat de un nimb de strălucire, care mie îmi este interzis.

Iris bate mereu câmpii despre zeii ei și uneori mă gândesc că ar putea să fie adevărați. Altminteri cum să explici faptul că fratele meu încă mai este în viață, încă mai are putere să suradă, încă reprezintă o amenințare la adresa mea? Probabil că a fost binecuvântat de cineva. Sau de ceva. Singura mea consolare este că am dreptate în privința lui și că mereu voi avea. Am dreptate și în privința lui Mare. Am infectat-o îndeajuns, i-am turnat suficientă otravă în suflet. Nicio dragoste, oricât de mare ar fi, n-o va face să mai suporte alt rege în preajma ei. Iar Cal a aflat asta pe pielea lui – alt cadou din partea mea peste sutele de kilometri care ne despart.

Îmi pare rău doar că n-am găsit o modalitate prin care să-l țin la mine pe omul ăla cu sânge nou care a realizat conexiunea dintre mine și Mare. Însă riscurile erau prea multe, iar recompensele prea puține. O bază distrusă doar pentru șansa de a vorbi cu ea din nou? Proastă afacere, pe care nu aș încheia-o nici măcar pentru Mare Barrow.

Dar îmi pare rău că n-am putut s-o fac.

Ea este acolo, dincolo de valurile astea, în orașul de pe țărmul purpuriu din zare. Și evident că este în viață. Altminteri am fi aflat deja. Chiar dacă nu au trecut decât câteva ceasuri de la încheierea bătăliei, moartea fetiței cu fulgerele nu ar fi putut fi ascunsă prea mult. Același lucru este valabil și pentru Cal. Înseamnă că au supraviețuit amândoi. Iar gândul ăsta îmi accelerează bătăile inimii.

Era logic ca fratele meu să aleagă Golful Portuar, însă precis că lui Mare i-a venit ideea cu ocuparea mahalalei de tehnicieni roșii. Atât de îndrăgostită este de cauza pentru care luptă și atât de mândră este de sângele ei. Aș fi putut să anticipez că va dori să cucerească Orașul Nou. Dar mi se pare foarte trist că se bazează pe oameni cum este Cal, aroganta aia de mă-sa mare și trădătorii Samos. Niciunul dintre aceștia nu-i va oferi ce își dorește. Totul se va sfârși într-o baie de sânge. Și cu moartea ei.

Păcat că n-am reușit s-o țin aproape de mine. Cu o pază mai bună, o leșă mai scurtă. Unde am fi fost acum? Unde aș fi eu, dacă mama ar fi reușit s-o îndepărteze de lângă mine, așa cum i-a îndepărtat pe tata și pe Cal? Nu-mi dau seama. Habar n-am. Și mă doare capul, dacă mă întreb.

Mă uit în lungul punții, la soldații de pe navă. Dacă n-aș fi făcut greșelile alea, ar fi putut să fie chiar aici, în fața mea. Cu părul răvășit de vânt, ochii adânciți în orbite și întunecați, vlăguită de cătușele care o țin legată de mine. Urâtă imagine și, totuși, incredibil de frumoasă.

Bine măcar că n-a murit! Că încă îi bate inima.

Spre deosebire de Thomas.

Mă strâmb de durere când numele lui îmi traversează gândurile. Nici pe el nu mi l-a putut scoate mama din minte. Și nici suferința cumplită provocată de moartea lui; și nici amintirea iubirii sale.

Nici vorbă de viitorul pe care mi-l imaginam atunci – a fost ucis, alungat din viața mea.

Perspectivă moartă – așa îi zicea profetul ăla sarcastic. Mi se pare că Jon a fost tortionarul meu într-o mai mare măsură decât i-am fost eu temnicer. Evident că putea să plece oricând ar fi dorit, iar lucrurile pe care le-a făcut în palatul meu au urmări chiar și acum. Mă uit iarăși în larg, de data aceasta spre est. Ar trebui să mă mai calmeze nesfârșirea oceanului, dar uite că văd două stele care au răsărit mai devreme deasupra valurilor. Mă enervează până și luminile lor vesele.

Recunoaștem cu ușurință nava reginei Cenra. Apa din jurul ei este nemișcată, ca o baltă.

Navele lacustre nu sunt la fel de elegante ca ale noastre. Capacitățile noastre de producție sunt mai bune decât cele din Ținutul Lacurilor, în mare măsură datorită mahalalelor cu tehnicieni pe care Mare este hotărâtă să le distrugă.

Deși împreună avem multe nave, armele sunt puține. Și orice am încerca să folosim împotriva orașului va fi parat de magnetroni și oamenii cu sânge nou. Dacă nu cumva chiar de însuși ticălosul meu frate. Numai nava de luptă din Golful Portuar, care deocamdată îi aparține lui Iris, are niște tunuri cu rază mai lungă de acțiune, pe care le putem folosi în largul oceanului.

Mă uit cu ură la mastodontul din oțel, ancorat lângă nava Cenrei. Aruncă o umbră hidoasă, lungă și neregulată pe suprafața apei dintre regina lacustră și țărșm. Vicleana mea regină își folosește nava drept scut. Un scut foarte scump.

Mârâind în sinea mea, mă urc la bordul ei, cu mare grijă ca nu cumva să alunec atunci când trec de pe o punte pe cealaltă. Santinelele mele mă flanchează mult prea îndeaproape ca să mă pot simți în largul meu. Îmi țin în jos mâinile fără mănuși, cu degetele răsfirate amenințător.

— Pe aici, Maiestatea Voastră! îmi spune un lacustru, făcându-mi semn din pragul unei uși cu nituri și sistem de închidere în formă de roată. Reginele vă așteaptă.

— Spune-le că regele le așteaptă pe punte, îi răspund eu, întorcându-mă și

îndreptându-mă spre marginea navei.

Nu-i un vas de croazieră și nu are prea multe locuri unde să poți sta liniștit, cu atât mai puțin locuri unde să poți ține o ședință. Dar prefer să rămân pe punte în loc să mă duc sub ea, unde aș fi închis lângă două acvatice, într-o cabină din oțel. Fără să iasă din formație, santinelele mele o iau înainte pe treptele care duc la platforma dinspre prora.

Nu durează mult și apar cele două regine.

Cenra poartă o uniformă cu falduri, de culoare bleumarin, cu broderii argintii și aurii în relief. Eșarfa neagră care îi taie bustul de la umăr la șold este prinsă cu un safir mare. *Încă mai este în doliu.* Mama n-a purtat decât câteva zile hainele de văduvă. Poate regina lacustră chiar a ținut la soțul ei. Ciudat. Mă privește pătrunzător cu ochii ăia ca norii de furtună. Pielea, de culoarea caldă a bronzului, îi este scaldată de razele aurii ale apusului.

Parcă văd întreaga bătălie când mă uit la Iris. Mânele albastre îi sunt arse până la coate și zdrențele lor sunt pătate cu două culori de sânge. Iar părul lung și negru i s-a despletit și îi atârână ud pe un umăr. În spatele ei vine un tămăduitor, care îi vindecă brațele din mers, făcând să-i dispară toate arsurile și rănilor.

A fost o decizie înțeleaptă să mă țin cât mai departe de ea. Nu vreau să am prea mult de-a face cu soția mea, care probabil că și-ar dori să mă omoare. Însă, aidoma roșiilor, și ea poate fi controlată prin frică. Și nevoie. Iar Iris nu duce lipsă nici de una, nici de cealaltă.

Același lucru se poate spune și despre Cenra. Din motivul ăsta a îndrăznit să-și depășească granițele. Știe foarte bine că pot dispune cum vreau eu de fiică-sa. Și nu mă îndoiesc că vrea s-o scape din lanțurile căsniciei noastre. Însă are nevoie la fel de mult ca mine de alianța noastră. Fără mine, ar rămâne singură în fața lui Cal și a adunăturii lui de trădători și bandiți. Care ar face front comun împotriva ei. Prin urmare, eu sunt scutul ei – la fel cum ea este scutul meu.

— Reginele mele! le salut eu, făcându-le o plecăciune superficială.

Fiica seamănă mai degrabă cu un soldat decât cu o regină prin căsătorie și prințesă prin naștere.

Regina din Ținutul Lacurilor îmi face o reverență. La fel de superficială ca plecăciunea mea.

— Maiestate, îmi răspunde ea.

Mă întorc să mă uit în zare.

— Am pierdut Golful Portuar.

— Pentru moment, zice Cenra pe un ton ofensator de calm.

— Serios? o întreb eu batjocoritor, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că-l putem recuceri? Poate chiar la noapte?

Lasă capul în jos.

— La un moment dat.

Îi termin eu spusele:

— Atunci când va sosi și restul armadei tale.

Regina Cenra scrâșnește:

— Da, desigur. Însă...

— Însă? repet eu, simțind aerul rece al oceanului printre dinți.

— Însă avem propriile noastre țărături de apărare, spune ea.

Iris îi stă mândră alături, bucuroasă că maică-sa duce această bătălie.

— Lacurile trebuie să rămână protejate, mai cu seamă împotriva Montfortului. Trupele lui pot traversa Preria și ne pot ataca granițele din vest. La fel cum Regatul Riftului ne poate ataca dinspre est.

Îmi vine să râd. Să râd tare și cu mult dispreț. Fac un gest spre linia orizontului. Unde se află trădătorii Samos și montfortezii uzurpatori, toți sub comanda idiotului de frate-miu.

— Cu care armate să-ți atace granițele? Cu alea care-mi ocupă acum orașul?

Cenra își umflă nările și pete cenușii îi acoperă pomeții ascuțiți ca niște vârfuli de stâncă.

— Samos deține aviația nortană, una dintre cele mai mari de pe continent. Ca să nu mai vorbesc despre aptitudinile nefirești ale montfortezilor. Riscurile unui atac există pretutindeni.

Îmi vorbește rar, de parcă aș fi un țânc pe care să-l duci de mână și să-i explici pe îndelete dedesubturile războiului. Simt că mi se înfierbântă vârfulurile degetelor.

— Nu putem ignora riscurile acestea, Maiestate.

Ca la un semn – afurisit, blestemat semn – mai multe avioane, probabil o escadrilă, străbat în formație de luptă văzduhul de deasupra coastei. Deși suntem departe, le auzim urletele îndesate, prelungi. Îmi încrucișez brațele la piept, ascunzându-mi mâinile în mâneci pentru ca nu cumva să mi se aprindă.

— Flota Aeriană a lui Bracken este mai mult decât capabilă să țină la distanță toate avioanele alea, mormăi eu, fără să-mi iau ochii de la cer.

Avioanele zboară în cerc pe deasupra orașului. Fac manevre de apărare.

Uite că Iris își recapătă graiul:

— Cele mai multe dintre avioanele lui Bracken au fost dezamblate în timpul ocupației monforteze. Nu ne pot fi de niciun folos în situația asta.

Îmi este clar că îi face o foarte mare plăcere să mă corecteze. În loc să-mi pierd cumpătul, îi îngădui bucuria asta minoră.

Pari puternic numai dacă ești cu adevărat puternic. Așa mi-a spus mama în nenumărate rânduri. Lasă impresia că ești calm, netulburat, puternic. Sigur

de tine și de victoria ta.

— Tocmai de asta trebuie să ne întoarcem într-un loc unde să fim în avantaj, spune Cenra. Nu-i bine să rămânem în mijlocul oceanului, așteptând să fim mitraliați din cer. Nici măcar acvaticii din neamul Cygnet nu sunt invincibili.

Normal că nu sunt, muiere proastă și plină de ifose.

Dar nu-i spun nimic, ci doar încerc s-o pârjolesc cu privirea.

— Propui să ne retragem?

— Ne-am retras deja! se răstește Iris.

Tămăduitorul face un pas în spate, speriat de furia ei.

— Golful Portuar este orașul...

Încleștez un pumn și un val de căldură tulbură văzduhul.

— Golful Portuar nu este singurul oraș nortan pe care mi l-a furat fratele meu, spun eu atât de încet, încât să le fac să-și încordeze auzul. Tot sudul este în mâinile lui, Riftul, Delphie. Mi-a luat și Corviumul. Iar acum a pus mâna pe Fortul Patriot.

Pe sarcastica mea regină nu o apucă tremuratul în fața furiei mele înăbușite.

— Fortul Patriot n-o să le servească la nimic o bună perioadă de timp, zice ea, cu expresia unei pisici care a dat iama în oala cu lapte.

— Zău? râd eu. Și, mă rog, din care motiv?

Iris se uită la maică-sa. Cele două schimbă o privire pe care eu nu o pot descifra.

— Când mi-a devenit limpede că pierdem orașul și că Tiberias va ieși învingător, am inundat fortul cât de mult am putut, îmi explică Iris plină de mândrie. Digul s-a surpat. Jumătate din fort este sub ape, iar restul este izolat de uscat. Dacă aș fi putut, aș fi scufundat și navele de luptă, însă trebuia să mă salvez. În orice caz, reconstrucția le va ocupa mult timp, plus că i-am lăsat fără resurse valoroase.

Și pe mine m-ai lăsat. Chiar dacă am recuceri orașul, fortul tot distrus rămâne. Ce pierdere colosală. Avioanele, docurile din Portul Războiului, armele și muniția, infrastructura.

O privesc în ochi, lăsând să-mi alunece de pe chip un colț al măștii. Vreau să priceapă că îmi dau seama ce face. Iris și cu maică-sa vor să mă slăbească treptat, blocându-mi accesul la propriile mele resurse.

Reginele acvatice sunt șirete. Nu trebuie să mă vâre în apă ca să mă înece.

Întrebarea este de cât timp vor avea nevoie pentru asta și cum anume vor încerca să-mi contracareze acțiunile. Ne lasă pe Cal și cu mine să ne irosim puterile luptându-ne unul cu altul, sperând că-i vor veni de hac mai târziu învingătorului deja slăbit la culme.

Iris îmi susține privirea. Ochii i se mișcă precum talerele unei balanțe. Femeia asta este rece și calculată, o apă liniștită, care sapă adânc.

— Așa că ne vom întoarce la Archeon, spune ea. Ne vom strânge toate trupele. Și îi vom lovi cu toată puterea.

Mă sprijin de parapet, dând impresia unei detașări desăvârșite. Mă uit oftând la valurile pătate cu sângele apusului.

— Vom porni mâine.

— Mâine? se răstește Cenra. Ar trebui să plecăm chiar acum.

Zâmbesc, având grijă să-mi dezvelesc caninii. Este genul de zâmbet care îi tulbură pe cei din jur.

— Am senzația că fratele meu ne va trimite un mesaj foarte curând.

— Despre ce vorbești? murmură Cenra.

Nu-i ofer nicio explicație și mă uit spre est. În zarea din ce în ce mai întunecată se văd pete de fum deasupra apelor.

— Insulele vor deveni zonă neutră, spun eu, dus pe gânduri.

— Zonă neutră, repetă Cenra, accentuând cuvintele.

Iris nu spune nimic, dar mă privește fix printre pleoape.

Bat din degete pe piept și răsufli cu putere.

— Ce întrunire emoționantă va fi!

Îmi și imaginez. Un șir de toate culorile de mincinoși și criminali și trădători așezați în fața noastră, pregătiți să ne țină predici și să se fălească cu asta. Evangeline – cu ghearele ei false și cu aroganța ei fără margini. Generăleasa aia roșie, Farley – care va suferi amarnic pentru tot ce a făcut împotriva regatului meu. Veșnic deprimatul și metodicul Julian – care se ține după frate-miu ca o fantomă dată uitării. Bunica noastră, Anabel – altă persoană care ar fi trebuit să mă iubească, dar care nu m-a iubit niciodată. Liderul montfortez – rămas un mister și un mare pericol.

Evident că acolo va fi și Mare – cu toate furtunile alea de sub pielea ei.

Și fratele meu.

Multă vreme a trecut de când nu l-am mai privit pe Cal drept în ochi. Mă întreb dacă s-a schimbat.

Eu am făcut-o.

Oare vom ajunge la o înțelegere? Mă îndoiesc. Dar vreau să-i mai văd o dată. Pe amândoi. Măcar o ultimă dată înainte ca acest război să se termine într-un fel sau altul. Cu morțile lor sau cu moartea mea.

Nu mă tem de niciuna dintre aceste previziuni.

Nu mă tem decât că aș putea să-mi pierd tronul, să-mi pierd coroana, să pierd tot ce mi-a provocat chinul și nefericirea. Nu mă voi autodistrage degeaba. Nu voi permite ca tot ce am îndurat să fi fost în zadar.

DOUĂZECI ȘI DOI

Iris

Când Maven se întoarce să plece pe nava lui, mă tem că mă va obliga să-l însoțesc și îmi va refuza câteva ore alături de mama. Spre marea mea mirare, furia lui meschină și politicianismul lui nativ nu merg atât de departe. Așa că ne lasă de capul nostru pe nava amiral a mamei. Ne oferă timp suficient să vorbim pe îndelete și timp să ne facem planurile. Asta înseamnă fie că nu ne consideră o amenințare, fie nu-i pasă de noi. M-aș aventura să pariez pe a doua variantă. Deocamdată are probleme mai presante de care să se ocupe, inamici care-l pot ataca în orice clipă. Și nu se prea gândește la soție.

Lebăda este o navă militară, rapidă și anume concepută pentru luptă. Cabinele sunt sărăcicioase și mohorâte, improprii chiar și pentru traiul servitorilor roșii. Cu toate acestea, mama pare să se simtă în largul ei acolo, la fel de relaxată pe un pat îngust de scânduri ca pe un tron împodobit cu nestemate. Nu este o femeie vanitoasă și nu dă dovadă de superficialismul găunos care-i caracterizează pe argintii. Acela era domeniul tatii. El nu renunța la găтели și podoabe nici măcar pe câmpul de luptă. Mă doare rău de tot acest gând, pentru că îmi aduc aminte de ultima oară când l-am văzut în viață. Foarte elegant în armura lui din oțel albastru bătut în safire, cu părul cărunt pieptănat pe spate. Presupun că Salin Iral a descoperit totuși o crăpătură și a profitat de ea.

Mă plimb încolo și înapoi prin fața mamei ca să-mi liniștesc nervii. Mă opresc când și când ca să mă uit încruntată afară prin hubloul minuscul. Apele au căpătat culoarea sângelui. Semn rău. Mă cuprinde neliniștea și îmi pun în cap să mă rog mai încolo în micuțul altar de la bordul *Lebedei*. Poate așa am să-mi recapăt cât de cât liniștea sufletească.

— Nu te mai fâțâi. Păstrează-ți forțele, îmi spune mama în limba lacustră, melodioasă și curgătoare.

Stă cu picioarele strânse sub ea pe pătuțul ăla ridicol. Și-a aruncat alături tunică cu mâneci lungi și acum pare mai micuță decât în mod obișnuit. Mai micuță, însă la fel de impunătoare.

Și eu sunt regină, așa că nu mă supun de îndată poruncii ei. Însă are dreptate. Cedez în cele din urmă și mă așez în fața ei, pe o băncuță inconfortabilă, cu perne foarte subțiri și fixată cu nituri în podeaua din metal. Mă apuc strâns cu degetele de marginea ei. Vibrează în ritmul zumzetului motoarelor – gros și regulat. Mă concentrez la senzația asta, încercând să-mi

redobâdesc calmul.

— Mi-ai transmis că mai ai ceva să-mi spui, zice mama, dar nu o poți face decât între patru ochi.

Mă pregătesc pentru ce va urma și o privesc în ochi.

— Da.

— Poftim, spune ea, întinzând mâinile. Acum suntem între patru ochi.

Expresia nu mi se schimbă, însă inima mi-o ia razna. Mă ridic din nou, mă duc la hublou și mă uit la apele purpurii. Chiar dacă dormitorul mamei mele este cel mai sigur loc din lume pentru mine, tot mi se pare periculos să repet ce am aflat. Poate ascultă cineva la ușă, ca să dea apoi fuga și să-i raporteze lui Maven discuția noastră.

Mă întorc cu spatele la ea și spun cu voce încordată:

— Trebuie să plecăm de la premisa că Maven va câștiga.

O aud pufnind cu dispreț.

— Vrei să zici că va câștiga *acest* război. Nu și pe următorul.

Războiul nostru pentru cucerirea acestei țări.

— Da, răspund eu. Deși mie mi se pare că acum ne aflăm în tabăra perdantă. Coaliția fratelui său, armata montforteză...

Vocea mamei este neutră.

— Te îngrozesc.

Mă răsucesc pe călcâie și mă încrunt la ea.

— Normal că mă îngrozesc. Și Garda Stacojie mă îngrozește.

— Roșiii? râde mama, dându-și ochii peste cap.

Strâng tare din dinți ca să-mi înăbuș un oftat de exasperare.

— Țștia nu contează, draga mea, continuă ea.

— Uite, genul ăsta de gândire o să ne distrugă pe amândouă, mamă, îi spun eu cu severitate – așa, ca de la o regină la alta. *Ascultă-mă ce-ți spun.*

Dar ea flutură grațios din mână spre mine. De parcă aș fi o copilă care i se agață de poale.

— Mă îndoiesc, îmi zice. Este războiul argintiiilor, nu al roșiilor. N-au nicio șansă să ne învingă.

— Cu toate astea se încăpățânează să lupte în continuare, spun eu pe un ton categoric.

Am luptat în Golful Portuar împotriva moștenitorilor Casei Samos și a batalioanelor lor. Batalioane formate în cea mai mare parte din argintii și oameni cu sânge nou, dar și din roșii. Lunetiști desăvârșiți, luptători cu experiență. Ca să nu mai pomenesc de soldații roșii din Norta, care au trecut în cealaltă tabără. Unul dintre cele mai importante atuuri ale lui Maven este loialitatea supușilor săi. Dar dacă această loialitate este acum pe ducă? Atunci până și argintii lui vor da bir cu fugiții și îl vor lăsa singur-singurel în calea

dezastrului.

Mama pocnește din limbă. Strâng dezgustată din dinți.

— Roșii continuă să învingă deoarece fac parte dintr-o *alianță* argintie, spune ea. Dar șirul acestor victorii se va încheia odată cu moartea unuia dintre frații Calore. Sau a amândurora.

Mă apucă nervii din cauză că nu înțelege ce-i spun. Și abordez o altă tactică. În loc să stau în picioare în fața ei, mă las în genunchi și-i iau mâinile în mâinile mele. Sunt convinsă că imaginea asta de copil rugător o s-o emoționeze.

— O cunosc pe Mare Barrow, mamă, îi spun eu, sperând că mă va asculta cum se cuvine. Roșii sunt mai puternici decât credem noi. Sigur, noi îi facem să se creadă inferiori, lipsiți de importanță – însă doar ca să-i putem controla. Însă, dacă uităm să ne fie teamă de ei, vom cădea în propria noastră capcană.

Vorbesc la pereți. Mama își desprinde o mână ca să-mi îndepărteze o șuviță de păr de pe frunte.

— Mare Barrow nu este roșie, Iris.

Sângele ei este, îmi zic eu în gând.

Mama continuă să mă mângâie pe păr.

— Totul va fi bine. Se va rezolva totul, murmură ea, ca și cum ar dori să liniștească un copil mic. Ne vom îneca dușmanii, după care ne vom întoarce la casa și la pacea noastră. Gloria Ținutului Lacurilor se va întinde până la aceste țărături. Peste Prerie, până în munții aceia infernali. Până la granițele Cironului și ale Tiraxesului și ale Piedmontului. Sora ta va domni peste un imperiu, iar tu îi vei fi alături.

Încerc să-mi imaginez visul acesta al mamei. O hartă colorată cu totul în albastru, cu dinastia noastră la putere. Mă gândesc la Tiora – pregătită să întâmpine acest nou început, cu coroana de împărăteasă pe cap. Superbă în straiele ei împodobite cu safire și diamante, ar fi cea mai puternică persoană de pe continent și toată lumea i s-ar supune. Îmi doresc să aibă parte de asta. Mă doare inima de cât de mult îmi doresc să se termine cu luptele și să fim în siguranță.

Dar se vor termina vreodată?

— AnabelLerolan și Julian Jacos mi-au dat un mesaj pentru tine, șoptesc eu, apropiindu-mă de urechea ei.

Dacă ascultă cineva la ușă, nu va înțelege prea multe.

— Poftim? tresare ea surprinsă.

Îi cade mâna cu care-mi netezea părul. Iar cu cealaltă mă strânge și mai tare de braț.

— I-am întâlnit în Archeon.

— În capitală? Cum așa?

— Repet ce am spus, mamă, murmur eu. Cred că Maven o să piardă acest

război și o să-l piardă chiar mai repede decât ne imaginăm noi. Alianța lor este formidabilă, cu mult mai puternică decât a noastră. Chiar dacă ni s-a aliat acum și Piedmontul.

Face ochii mari și în sfârșit zăresc în ei un licăr de teamă. Oricât m-ar îngrozi gândul că mamei îi este frică de ceva, mă și bucur. Trebuie să ne fie teamă dacă vrem să rămânem în viață.

— Ce-au vrut? mă întreabă ea.

— Ne-au oferit un târg.

Mama se întunecă puțin la față. Strâmbă din buze.

— Lasă teatrul, Iris. N-avem timp pentru așa ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mă așteptau în camion, încep eu. Jacos, cântărețul, ăla foarte talentat, mi-a vrăjit gărzile. Iar regina Lerolan este la fel de abilă și periculoasă.

Tonul panicat al mamei urcă o octavă.

— Știe cineva? Maven...

Pun mâna pe obrazul ei, obligând-o să tacă. Vorbele i se sting pe buze.

— Aș fi fost deja moartă dacă ar fi aflat.

Îi mângâi pielea caldă, moale și mai zbârcită decât o știam eu. Au îmbătrânit-o ultimele zile.

— Anabel și Julian au lucrat foarte bine. Au nevoie de mine în viață și nu și-au asumat niciun risc.

Mama oftează ușurată.

— Salin Iral, rostesc eu cu silă numele celui care mi-a ucis tatăl.

Nume care ne înjunghie pe amândouă în inimă. Mama tresare puternic, chipul i se strâmbă de scârbă.

— Ni-l vor preda. Să facem ce vrem cu el.

Mama se uită în gol cu ochii întunecați. După câteva clipe îmi îndepărtează cu blândețe mâna de pe obrazul ei.

— Iral este un nimeni. Un lord căzut în dizgrație, rămas fără putere. Singur și neajutorat.

Mă cutremur de furie până în măduva oaselor. Simt că-mi ard obrații.

— L-a ucis pe tata.

— Mulțumesc pentru lămuriri, spune mama pe un ton ca de gheață.

Mă neliniștește pustiul acela din privirea ei. Un scut ridicat în fața suferințelor provocate de pierderea tatii.

— Nu știam.

— Am vrut doar să...

— Ți-a ucis tatăl la porunca unui alt rege, zice ea apăsând cuvintele. Este un nimeni, Iris.

— Poate.

Mă ridic pe picioare nesigure și mă aplec peste ea, obligând-o să se uite în sus la mine. Stranie poziție, și mai stranie senzație. Niciodată n-am avut asemenea putere asupra mamei, oricât de neînsemnată ar fi ea. Trag iarăși aer în piept.

— Anabel ni-l oferă și pe Volo Samos.

Clipește de câteva ori, descoperind o cu totul altă privire: strălucitoare, plină de viață.

— Interesant. Dar poate imposibil.

Îmi amintesc ochii lui Anabel – ochi de culoarea bronzului, care luceau în lumina după-amiezii. Nu am citit în ei niciun neadevăr, ci doar sete de putere. Doar o dorință de neînfrânat.

— Nu cred.

— Și ce ne cer în schimb?

Îi spun. Să hotărască ea în locul meu, pentru că eu nu mă simt în stare.

•

— „Tiberias al Șaptelea, regele legitim al Nortei, Flacăra Nordului, împreună cu aliații săi: Republica Liberă Montfort, Garda Stacojie și Regatul independent al Riftului, îți trimite acest mesaj din Golful Portuar, capitala sa provizorie”.

Santinela citește de pe pagina dactilografiată cu vocea ușor înăbușită de masca împodobită cu pietre prețioase. Ținuta cu roșu și portocaliu a santinellei strălucește orbitor în lumina proiectoarelor de la bord. În spatele lui este doar beznă. Nu sunt stele, nici luna. Parcă nu mai există nimic pe lume.

— Hm, *capitală provizorie*, ce impertinență! pufnește mama, întorcându-se cu fața spre vântul rece care bate dinspre oceanul negru.

Schimbăm o privire, iritate amândouă de toată mascarada asta. *Flacăra Nordului*. Ce prostie!

— Așa este Cal, îi răspunde Maven din mijlocul gărzilor sale.

Ne-a chemat pe nava lui ca să auzim mesajul cu urechile noastre.

— Disperat după confirmări.

Ridică un deget la santinela scundă și îndesată, ordonându-i să continue. Recunosc vocea bărbatului din spatele măștii. I-am mai văzut și ochii, de un albastru-intens, aproape electric în lumina puternică a proiectoarelor. *Haven*, îmi spun eu, amintindu-mi de soldatul care m-a însoțit în Montfort.

— „Controlez orașul din spatele tău”, citește santinela, iar eu mă duc cu gândul la fratele mai mare, la războinicul acela învăluit în flăcări.

— „Controlez granițele de la sud, de la Delphie și până la Riftul aliaților noștri. Controlez sute de kilometri de coastă. Întreaga regiune Beacon, sub conducerea guvernatorului Rhambos și a casei lui, a jurat credință adevăratului rege. Am tot regatul în palmă, Maven, și voi pune mâna și pe

tine”.

Știam de povestea asta cu Rhambos? Arunc o privire în partea cealaltă a punții, la degeneratul care îmi este soț. Privirea plină de ură a lui Maven îmi spune tot ce voiam să știu. Vestea aceasta l-a luat prin surprindere. Și acum suieră printre dinții încleștați:

— Trădătorul!

Santinela Haven citește mai departe.

— „Ai aliați dincolo de hotarele tale, Maven, dar foarte puțini în interiorul lor. Și toți te vor abandona pe măsură ce victoriile mele se vor înmulți. S-a întors roata. Norta nu mai poate fi aceeași ca pe vremea străbunilor noștri, iar eu nu voi avea odihnă până nu îmi voi redobândi dreptul câștigat prin naștere, pe care tu mi l-ai furat, sacrificând pentru asta viața tatălui nostru”.

Un freamăt străbate rândurile de soldați, însă nimeni nu spune nimic. Din punctul lor de vedere, acestea ar putea fi acuzațiile făcute de un trădător. Pentru că așa își descrie Maven fratele: un om slab, sedus de o vrăjitoare roșie, care l-a împins la trădare și crimă. Însă mai probabil cuvintele acestea sunt confirmarea a ceea ce știm cu toții. TiberiasCalore nu și-a ucis tatăl. Nu din proprie voință. Nu așa cum spune Maven.

Mama se uită țintă la soțul meu. În ochi i se reflectă lumina aspră de pe punte.

Maven nu reacționează în niciun fel. Rămâne la fel de nemișcat și impasibil. Datorită uniformei negre, trupul lui pare să se confunde cu întunericul și nu i se văd decât mâinile cu degete lungi și chipul alb. În ciuda eforturilor fratelui său, Maven își stăpânește foarte bine temperamentul coleric.

— „Suntem pregătiți să oferim condiții avantajoase de capitulare tuturor membrilor alianței tale, citește santinela Haven de pe paginile care acum îi tremură în mâini. Maiestății Sale, Regina Cerna din Ținutul Lacurilor, și Alteței Sale, Prințul Bracken al Piedmontului. Chiar și ție, Maven, cu toate că nu ești decât un uzurpator și un asasin. Nu mai trebuie să vărsăm sânge nevinovat luptându-ne între noi. Mai bine să păstrăm ce ne-a mai rămas din regatul pe care suntem obligați prin naștere să-l slujim”.

Minunate cuvinte. Mă întreb dacă mesajul ăsta a fost compus de o comisie de experți. Oricum, este sigur că cel puțin Anabel a avut ceva de spus în privința textului. Amprenta ei se simte în fiecare întorsătură de frază.

— „Ne vom întâlni pe insula pe care o alegi tu”.

Santinela Haven își drege glasul și aruncă o privire spre mine. Apoi se uită și la rege, ale cărui zile pe tronul furat sunt numărate.

— „În zori”.

Așteptăm în tăcere ca Maven să-și evalueze opțiunile. Cu toate că se aștepta la mesajul acesta, acum tot calmul lui se surpă – mai încet la început, apoi din

ce în ce mai repede. Strânge un pumn. Își răsuțește brațara scăpărătoare pe încheietura fină a mâinii. Aceasta scuiță o scânteie care înflorește și crește și se transformă într-o ghiulea de foc alb, cu miezul albastru. Cu un zâmbet de nebun, Maven o aruncă în apă. Ghiuleaua zboară ca o cometă, reflectându-și lumina diabolică în valuri. Apoi cade în ocean, sfârâie prelung, se stinge, dispare.

— În zori să fie, repetă el.

După felul în care își îndreaptă umerii îmi dau seama că nu are deloc intenția să negocieze. Nu pot decât să presupun adevăratul motiv pentru care acceptă această întâlnire. Este vorba despre un prinț argintiu și de o fetiță roșie care stârnește fulgere.

DOUĂZECI ȘI TREI

Cal

Minutele se scurg și eu mă foiesc plin de neliniște. Miezul nopții vine și trece cât ai clipi. Nu-și mișcă decât ochii, citind și recitind textul cu o viteză năucitoare. Probabil că l-a învățat deja pe de rost. Mare n-a vrut să participe la întocmirea mesajului pentru Maven și a rămas în apartamentul meu în vreme ce noi îl redactam. Nu mă așteptam s-o mai găsesc la întoarcere. Dar uite că este tot aici.

Încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Și nu-mi vine să cred că stă aici, pe patul meu, în miez de noapte. După câte s-au petrecut între noi.

A rămas aici.

Am renunțat să mă mai concentrez la hârtiile de pe birou. Majoritatea sunt rapoarte. Despre numărul soldaților, al civililor, al victimelor, al resurselor. Atât de multe cifre că mă ia cu amețeală. Julian se pricepe mult mai bine să descifreze tot ce scrie aici și să-mi prezinte doar cele mai importante detalii, pentru ca eu să pot vedea imaginea de ansamblu. Însă trebuie să-mi ocup mintea cu ceva, ca să nu mă mai gândesc la cărticica aia din sertarul biroului. Cărticica aia care mă obsedează. Mai că-mi vine să-i spun lui Julian să și-o ia înapoi. Să-și păstreze așa-zisul cadou până când vom câștiga războiul, apoi voi fi în stare să fac față surprizei lui.

Situația Nortei îmi solicită întreaga atenție, nu cartea asta. Iar situația noastră este disperată. Golful Portuar ne aparține acum, însă nu este deloc potrivit pentru o capitală. Orașul este mult prea vechi și vulnerabil, iar Fortul Patriot este în reconstrucție. Așa că va trebui să ridicăm noi ziduri de protecție. Bine măcar că orașul este de partea noastră, chiar dacă numai în aparență. Rhambos a capitulat, iar roșii de aici își urmează conducătorii, membrii Patrulei Roșii, aliată de nădejde a Gărzii Stacojii. Eu număr în minte fiecare grupare în parte, recapitulând lista nesfârșită a aliaților și a inamicilor. Cred că dacă aș reuși să adorm, aș vedea-o și în vis.

Oftez și încerc să-mi limpezesc capul. Așa că mă uit la ea. Mi se pare atât de straniu că îmi este ancoră în vreme de furtună, dar și furtuna însăși.

Mare stă pe pat cu picioarele încrucișate. Ține capul în jos, iar părul îi acoperă jumătate din chip. Șuvițele cenușii se împletesc cu cele de culoarea ciocolatei, mângâindu-i gâtul. S-a înfășurat în halatul meu și i-a ridicat gulerul ca să-și acopere stigmatul de pe piele. Mă înfior de fiecare dată când văd semnul acela făcut cu fierul înroșit în foc și îmi aduc aminte că e mâna fratelui

meu. În lumina jucăușă a lumânărilor, Mare seamănă cu o flacăra. Aurie și roșie, cu umbre negre pe margini. Stau pe scaun, cu un picior gol pe podea și cu celălalt sprijinit pe birou; și o privesc tăcut. Mă cam înțepă gamba rănită în luptă și îmi îndoi degetele de la picioare ca să mai scap de durere. Acum îmi pare rău că am renunțat atât de repede la serviciile tămăduitoare, dar ora este mult prea târzie ca s-o mai chem înapoi. Va trebui să rabd până dimineață atât durerea asta, cât și celelalte dureri mai mărunte, care apar pe neașteptate de câte ori mă mișc.

— Cât a trecut? murmură ea, fără să-și ridice ochii de pe pagină.

Mă sprijin de spătar și pufnesc în sus, spre tavanul împopoțonat. Candelabru electric este stins. Dar a scos scânteii în urmă cu vreo oră, când Mare s-a plimbat furioasă prin cameră. Stările ei schimbătoare au efect asupra dispozitivelor care funcționează cu curent electric.

— Douăzeci de minute de când ai întrebat ultima dată, îi spun eu. Ți-am zis, Maven nu se grăbește cu răspunsul. Vrea să ne țină pe ghimpi.

— Dar n-o să mai dureze mult, spune ea, tot fără să se miște. Nu-i capabil să se țină în frâu atâta. Nu atunci când este vorba despre noi. N-o să reziste ocaziei de a se întâlni cu noi, față în față.

— Mai ales cu tine, mârâi eu.

— Și cu *tine!* se răstește ea. Maică-sa l-a otrăvit împotriva amândurora. I-a vârat în cap toate obsesiile astea.

Și oftează cu ciudă.

— Întâlnirea va fi inutilă. O pierdere de vreme.

O privesc uluit. Mă cam tulbură faptul că știe atât de multe despre fratele meu și îl înțelege cum gândește. Mă tulbură mai ales pentru că știu prețul imens pe care l-a plătit pentru asta. Și, sincer să fiu, mă tulbură și pentru că știu că discuția asta îi trezește anumite sentimente despre care nu vreau să am habar. Dar cine sunt eu s-o judec? Și eu încă îl iubesc pe Maven sau, mai bine zis, iubesc imaginea pe care mi-o făurisem despre fratele meu.

Ce situație îngrozitoare! Pentru amândoi.

Îmi trosnește prelung genunchiul când îmi cobor piciorul de pe birou. Strâmbându-mă de durere, încep să-l masez. Căldura din palmele mele intră în piele și-mi relaxează mușchii.

Mare ridică acum ochii și își dă părul pe spate zâmbind amuzată.

— Parcă ai fi o ușa neunsă.

Râd, dar râsul ăsta nu e unul obișnuit.

— Așa mă și simt.

— Trebuie să te vadă un tămăduitor mâine-dimineață.

Tonul îi este îngrijorat, în ciuda zâmbetului ironic. Mijește ochii, care acum par și mai întunecați în lumina slabă.

— Sau trimite chiar acum după Sara. Precis că ar veni, dacă vrei. Probabil că nici ea, nici Julian nu se vor duce la culcare până nu primim un răspuns.

Clatin din cap și mă ridic de pe scaun.

— Am să-i deranjez mâine, spun eu, îndreptându-mă fără grabă spre pat.

Fiecare pas pe care îl fac îmi contractă mușchii și îmi provoacă un alt fel de durere.

Mă urmărește ca o pisică pornită la vânătoare de șoareci. Mă întind lângă ea și mă sprijin în coate. Prin ferestre intră briza oceanului, umflând perdelele aurii cu o mână invizibilă. Ne înfiorăm amândoi. Cu mișcări foarte încete, îi iau foaia de hârtie din mână și o pun alături, fără să-mi desprind privirea de a ei.

Îmi este groază de momentele acestea în care nu vorbim. Și cred că și ei îi este. Tăcerea din jur, așteptarea zadarnică – toate ne împiedică să ignorăm ce facem. Sau, mai degrabă, ce nu facem.

Nu s-a petrecut nicio schimbare, nici în inima ei, nici într-a mea. Nu am renunțat la alegerile făcute. Nu ne-am răzgândit. Însă îmi este din ce în ce mai greu să mă împac cu deciziile luate, când îmi dau seama ce voi pierde atunci când va veni momentul. Ce am pierdut atât de multe săptămâni. Nu numai iubirea ei, ci și vocea ei. Agerimea ei. Mângâielile și jignirile venite din partea unei persoane căreia nu-i pasă deloc de sângele sau coroana mea. O persoană care mă vede doar pe mine, așa cum sunt.

O persoană care îmi spune Cal, nu Tiberias.

Mare își lipește palma de obrazul meu și își întinde degetele până în spatele urechii. Atingerea ei este mai timidă, mai ezitantă decât a fost înainte. Ca atingerea unui tămăduitor care examinează o rană. Mă las în voia ei, alungând senzația de frig pe care mi-o dă.

— Vrei să-mi zici că acum este ultima dată? o întreb eu, privind-o în ochi. I se mai îndulcește expresia, însă privirea îi rămâne fermă.

— Din nou?

Dau din cap.

— Acum este ultima dată, zice ea fără pic de intonație în glas.

Îmi vibrează ceva în piept. Focul meu îi răspunde, implorând-o să-i dea voie să ardă liber...

— Mă minți? Din nou?

Îi zvâcnesc buzele când îi mângâi piciorul, de la gleznă și până la șold. Mă mângâie și ea ușor pe obraz, iar eu simt cum îmi clocotește sângele.

Mare îmi răspunde printr-un singur suspin.

— Așa sper.

Și mă împiedică să-i mai spun ceva.

Mă devorează cu sărutarea ei.

Fără obligații.

Din nou.

Când cineva bate în ușă și mă trezește, văd că Mare s-a îmbrăcat deja și acum stă în echilibru precar pe pervazul ferestrei deschise. Mai că mă aștept să sară pe geam și să dispară în noapte, însă coboară înapoi în cameră. Se îmbujorează și îmi aruncă halatul. Mormanul de mătase mă izbește drept în față.

— Rămâi aici? o întreb încet, ca să nu mă audă persoana din spatele ușii. Nu trebuie.

Se uită urât la mine.

— Ce rost are? Oricum vor afla toți foarte curând.

Ce anume vor afla? vreau eu s-o întreb, dar îmi țin gura. Mă întind alene, mă ridic din pat și-mi leg cordonul de la halat. Observ că nu-și ia ochii de la mine.

— Ce e? șoptesc eu cu jumătate de rânjel.

Strânge din buze și îmi răspunde foarte serios.

— Ți-ai îndepărtat niște cicatrice.

Ridic din umeri. Sunt deja câteva săptămâni bune de când i-am cerut unui tămăduitor să-mi ștergă vechile cicatrice de pe spate și coaste și să-mi netezească pielea. Semnele alea nu făceau onoare unui rege. Mă simt oarecum flatat că a ținut minte.

— Nu trebuie să te agăți de anumite lucruri.

Se uită la mine printre gene.

— Dar de altele merită să te agăți, Cal.

Nu pot decât să dau din cap, ca să-i arăt că sunt de acord. Nu vreau să cad în capcana *acestei* discuții. Nu ar fi deloc una productivă.

Mare se instalează la biroul meu, cu fața la ușă. Văd cum i se modifică expresia – privirea i se face mai pătrunzătoare și tot trupul îi împietrește, parcă nici n-ar mai fi al ei. Acum seamănă puțin cu tânăra argintie Mareena, personajul pe care l-a jucat pe vremuri. Dar aduce cumva și cu fetița cu fulgerele – plină de scânteii și furie oarbă. Între ele două se află fata pe care încă mai încerc s-o descifrez. Dă din cap spre mine.

Nici nu deschid bine ușa, că o aud cum trage aer în piept, pregătindu-se pentru ce va urma.

— Julian, spun eu, dându-mă la o parte ca să-mi las unchiul să intre.

El deja a început să vorbească și face un pas înăuntru. N-a avut timp să se îmbrace și doar și-a aruncat un pulover decolorat peste pijama. Pagina pe care mi-o flutură pe sub nas nu conține decât câteva rânduri.

— Am primit răspunsul lui Maven, mă anunță el.

Nu prea se bâlbâie când dă cu ochii de Mare și face tot posibilul să nu-și piardă avântul. Așa că își drege vocea și se forțează să afișeze un zâmbet nonșalant.

— Bună seara, Mare.

— Bună dimineața ar fi mai corect, Julian, spune ea, înclinând capul în semn de salut.

Nu este dispusă să facă și alte clarificări. Însă felul în care arătăm spune tot. Ea este ciufulită, iar eu nu port decât halatul peste pielea goală. Julian ne citește la fel de ușor cum își citește cărțile. Bine măcar că are decența de a nu comenta sau de a ne zâmbi complice.

Îl împing în cameră.

— Și ce zice Maven?

— Exact ce ne-am închipuit noi că va zice, își vine el în fire. Este de acord. În zori.

De ce naiba am avut ideea asta tâmpită să ne întâlnim așa devreme? Aș fi preferat să mă văd cu el după un somn bun. Pe de altă parte, este mai bine să terminăm cât mai repede.

— Unde?

Vocea lui Mare este răgușită și nesigură.

Julian se uită fix la un punct situat între noi doi.

— Au ales Insula Province. Nu-i tocmai un teren neutru, dar majoritatea insularilor au fugit de acolo de teama războiului.

Îmi încrucișez brațele la piept și încerc să-mi imaginez cum arată insula cu pricina. Province este capătul nordic al Insulelor Bahrn, un grup de insulițe presărate în formă de cârlig lângă coastă. Seamănă puțin cu Tuck, unde își are baza Garda Stacojie. Un loc unde nu găsești prea multe în afară de niște dune de nisip bătute de vânt și pline de alge.

— Este teritoriul lui Rhambos. Și nu are o suprafață prea mare. Aș zice că ne avantajează.

Mare pufnește. Se uită la Julian și la mine așa cum se uită o profesoară la elevii care nu și-au învățat lecția.

— Cu condiția ca Rhambos să nu se hotărască din senin să te trădeze.

— Aș fi de acord cu tine, dacă n-ar fi vorba despre siguranța familiei lui. Sau despre propria-i viață. Lordul Rhambos nu le va risca, îi explic eu. Sunt de acord cu Insula Province.

Mare dă din cap, deși nu pare prea convinsă. Se uită la Julian și la foaia de hârtie pe care o ține în mână. Copie după răspunsul lui Maven.

— Mai are și alte pretenții?

Julian scutură din cap.

— Niciuna.

— Pot să văd și eu? Întreabă ea, întinzând mâna cu palma în sus.

Julian se grăbește să-i facă pe plac.

Mare apucă hârtia între degetul mare și arătător, de parcă ar fi ceva murdar. A primit multe scrisori de la Maven pe vremea când ne aflam în tabăra Șanțul și recrutam oameni cu sânge nou. Obişnuia să i le lase pe cadavrele acelor la care ajunsese el primul. În fiecare scrisoare o implora să se întoarcă la el, promiţându-i că va pune capăt vărsării de sânge. Şi dorinţa asta i s-a îndeplinit în cele din urmă. Aş vrea să-i smulg hârtia aia din mână, s-o apăr de suferinţa pe care i-o provoacă vorbele lui, dar Mare n-are nevoie de protecţia mea. A trecut prin clipe mult mai cumplite fără mine.

Acum clipeşte de câteva ori ca să-şi limpezească ochii, îşi ia inima în dinţi şi începe să citească răspunsul lui Maven. Se încruntă tot mai tare pe măsură ce citeşte şi reciteşte şi reciteşte din nou cuvintele dactilografiate pe foaia de hârtie.

Mă uit la Julian.

— A fost informată şi Nanabel?

— A fost.

— Părerii?

— Când n-are ea aşa ceva?

— Corect, zic eu, cu un zâmbet strâmb.

Julian şi bunica mea nu sunt chiar prieteni la cataramă, dar sunt aliaţi de nădejde, cel puţin atunci când este vorba despre mine. Trecutul lor comun şi mama mea reprezintă nişte motive suficiente cât să-i facă să colaboreze. Mă ia cu frig când mă gândesc la asta şi, fără să vreau, arunc o privire spre sertarul biroului. Este închis. Cartea nu se vede.

Dar nu mi-o pot scoate din minte.

Dealul Oceanului a fost palatul preferat al mamei mele, pe care parcă o văd pretutindeni, cu toate că nu-mi amintesc cum arăta decât din fotografii şi tablouri. Am cerut să fie din nou puse pe pereţi unele dintre portretele ei, măcar în salonul de lângă dormitorul meu. Culoarea ei era auriul – un auriu mai intens decât galbenul pe care îl poartă acum Julian. Culoare foarte potrivită pentru o regină provenită dintr-o Înaltă Casă, cu toate că ea nu se încadra mai deloc în tipare.

Dormea în această cameră. Respira acest aer. Aici trăia.

Vocea lui Julian mă scoate din nisipurile mişcătoare ale amintirilor.

— Regina Anabel crede că ar trebui să trimiţi pe altcineva în locul tău.

Mai că-mi vine să râd.

— Sunt convins că s-a oferit ea.

Văd că şi Julian încearcă să-şi stăpânească zâmbetul.

— Aşa este.

— Îi mulțumesc pentru sugestie, însă mă văd nevoit să o refuz. Dacă cineva trebuie să-l înfrunte, atunci acela voi fi eu. Îi voi prezenta condițiile noastre...

— Maven nu vrea să negocieze, mă întrerupe Mare, mototolind foaia de hârtie în pumn.

Privirea îi este la fel ca sărutarea. Devoratoare.

— A fost de acord cu întâlnirea..., începe Julian, dar Mare îl întrerupe și pe el.

— Și atâta tot. Nu vrea să discute nicio condiție. Nici nu-i trece prin cap să capituleze.

Mă uit în ochii ei furioși, în care s-a dezlănțuit furtuna. Aproape că mă aștept să aud bubuit de tunete.

— Nu vrea decât să ne vadă. Așa face el.

Spre marea mea mirare, Julian dă să se repeadă la ea. Chipul i s-a făcut alb ca varul.

— Ar trebui să încercăm, totuși, insistă el exasperat.

Mare îl privește nedumerită.

— Ca să ne facem singuri rău? Să-i dăm satisfacție?

Îi răspund înaintea lui Julian.

— Desigur că ne vom întâlni cu el, spun eu cu voce gravă, apăsând cuvintele. Și desigur că n-are nicio intenție să negocieze.

— Atunci de ce să o facem? șuieră Mare, amintindu-mi de șerpii LarentieiViper.

— Pentru că...

Încerc să vorbesc calm, să păstrez o oarecare aparență de autocontrol și demnitate.

— Pentru că și eu vreau să-l văd. Vreau să-l privesc în ochi și să înțeleg că fratele meu nu mai există.

Julian și Mare sunt doi dintre cei mai vorbăreți oameni pe care îi cunosc eu, dar uite că acum nu mai au ce să zică. Ea se încruntă, își lasă ochii în pământ și se aprinde la față – poate de rușine, poate de frustrare, poate de amândouă. Julian pălește și mai tare și îmi evită privirea.

— Trebuie să aflu că rănila pe care i le-a făcut mama lui nu pot fi vindecate. Trebuie să fiu sigur de asta, murmur eu, apropiindu-mă de Mare.

Îmi dau brusc seama că s-a făcut îngrozitor de cald în cameră. Iar temperatura continuă să crească odată cu supărarea mea.

— Îți mulțumesc, Julian, adaug eu, încercând să-l dau afară cu cât mai multă politețe.

Pricepe aluzia.

— Firește, răspunde el, plecând fruntea.

Deși l-am rugat de mii de ori să nu se încline înaintea mea.

— Ai apucat să..., adaugă el, poticnindu-se în cuvinte, ai apucat să citești ce ți-am dat?

Mă doare gândul la altă persoană din viața mea pe care am pierdut-o. Mă uit iar la sertarul biroului. Mare îmi urmărește privirea, cu toate că habar nu are despre ce vorbim.

Am să-i spun mai încolo. Într-un moment mai bun.

— O parte, reușesc eu să-i răspund lui Julian.

Pare dezamăgit.

— Nu este ușor.

— Nu, nu este, Julian.

Gata, nu mai vreau să vorbesc despre asta.

— Acum, dacă ești amabil..., bolborosesc eu, făcând un gest vag spre mine și Mare, ca să schimb cumva subiectul. Înțelegeți tu...

Mare chicotește ironic, dar Julian se grăbește să se supună.

— Nu știi despre ce vorbești, spune el cu un zâmbet complice.

Îl urmăresc cum iese pe ușa care dă în salon. Își încetinește pașii atunci când trece pe lângă tablou, sprijinit deocamdată de un scaun. Însă nu se oprește. Ci doar îi mângâie rama, evitând să-și privească sora.

Portretul acesta demonstrează cât de bine seamănă cei doi. Părul castaniu și moale, ochii iscoditori. Ea avea o frumusețe simplă, naturală – genul pe care majoritatea oamenilor nu o observă. Eu nu am moștenit prea multe din trăsăturile ei.

Mare păcat!

Ușa se închide și n-o mai văd nici pe ea, nici pe unchiul meu.

Foarte încet, niște degete subțiri se împletesc printre degetele mele.

— Nu poate fi vindecat, șoptește Mare, sprijinindu-și bărbia de umărul meu.

Nu *pe* umăr, pentru că nu ajunge până acolo. Însă nu-i acum momentul s-o tachinez. Mă aplec spre ea și o iau în brațe.

— Trebuie să mă conving de asta. Dacă și eu îl abandonez...

Mă strânge mai tare.

— Nu ai cum să abandonezi ceva ce este imposibil.

Imposibil. O parte din mine încă mai refuză să creadă asta. Fratele meu nu este o cauză pierdută. Nu poate să fie o cauză pierdută. N-am să permit eu să fie.

— Davidson a încercat să mă ajute, șoptesc eu, temându-mă să rostesc cuvintele cu glas tare.

Dar trebuie s-o fac. Trebuie să mă confrunt cu realitatea.

— A căutat. Nu există șoptitori cu sânge nou.

Mare oftează lung.

— Probabil este mai bine așa. Pentru întreaga lume.

Mă doare să știu că are dreptate.

Mare pune mâinile pe umerii mei și mă ia de lângă birou. Și de amintirile încuiate într-un sertar.

— Ar trebui să dormi puțin, îmi zice ea pe un ton ferm, conducându-mă către pat. Maven este mai rezistent decât tine la oboseală.

Îmi înăbuș căscatul, dându-mi seama că abia aștept să mă supun ordinelor ei. Suspinând, mă strecor sub pături. Simt cum mă ia somnul de îndată ce pun capul pe pernă. Apuc doar să mă uit la ea printre gene și să bolborosesc:

— Rămâi cu mine?

Nu-mi răspunde, dar își aruncă cizmele din picioare, se urcă și ea în pat și se bagă în așternuturile din mătase alături de mine. Zâmbesc mulțumit și ea ridică din umeri.

— Oricum va afla toată lumea.

O apuc de mână și-mi împletesc degetele cu ale ei pe deasupra păturii.

— Julian e capabil să țină un secret.

Mare începe să râdă.

— Evangeline nu este, mai cu seamă că are un plan de dus la capăt.

Râd și eu, dar cu jumătate de gură din cauza oboselii.

— Cine s-ar fi gândit că tocmai ea o să ne readucă împreună?

Mare se foiește, încercând să se așeze într-o poziție cât mai confortabilă. Se ghemuiește lângă mine și își scoate un picior de sub pătură.

— Chiar dacă Maven nu se poate schimba, uite că există oameni care pot s-o facă, mormăie ea, cu buzele lipite de pieptul meu, înfiorându-mă.

Nu trebuie să mă concentrez prea tare ca să sting toate lumânările din încăpere. Acum ne învăluie un întuneric albastru, moale ca mătasea.

— Nu vreau să mă însor cu ea.

— Nu mi-am făcut niciodată probleme în privința asta.

— Știu, șoptesc eu.

Numai că nu îi pot oferi ce-și dorește. Pentru că ar însemna să-mi trădez tatăl, drepturile dobândite prin naștere și șansa de a încerca să schimb lucrurile. Poate nu este de acord, dar sunt convins că pot face mult mai multe de pe un tron și cu coroană pe cap, decât fără ele.

— După negocieri, șoptesc eu nesigur, după ce Golful Portuar va fi în siguranță, cred că vom ataca Orașul Cenușiu. Cu toate forțele. Pentru că, după ce s-a întâmplat în Orașul Nou, sunt convins că nu vom mai putea să luăm prin surprindere nicio așezare cu tehnicieni.

Însă mă iau prin surprindere buzele ei lipite de ale mele. Tresar și îi simt zâmbetul pe piele.

— Mulțumesc, îmi șoptește ea, întorcându-se la locul ei.

— Este firesc să continuăm așa.

Dar nu cumva motivele mele sunt egoiste? Nu cumva vreau să procedez astfel doar pentru ea?

Are vreo importanță?

— Ce ți-a dat Julian? mormăie ea, deja pe jumătate adormită.

Mare este la fel de epuizată ca mine, dacă nu mai mult. Ziua a fost mult prea lungă și mult prea însângerată.

Clipesc des în beznă, privind în gol. După ce respirația îi devine regulată și știu că a adormit, îi răspund:

— O copie după jurnalul mamei mele.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Mare

Mă trezesc înainte de răsăritul soarelui, din cauza unor zgomote înfundate din cameră. Mă încordez din instinct, gata de luptă. O clipă mă șochează prezența lui Cal în aceeași încăpere cu mine. Apoi îmi aduc aminte de evenimentele din ziua trecută. Cum a fost el la un pas de moarte, cât de speriați și distruși am fost amândoi și cum asta ne-a spulberat și dramul ăla de fermitate pe care îl avusesem înainte.

S-a îmbrăcat deja și chiar arată ca un rege în lumina blândă a puținelor lumânări aprinse. Îmi place să-l privesc atunci când nu poartă nicio mască, atunci când nu se ascunde în spatele niciunui scut. Înalt și lat în umeri, pare mai tânăr în hainele astea elegante. Tunica de culoarea intensă a sângelui este brodată cu negru și are butoni din argint la manșete. Pantalonii asortați și i-a băgat în cizmele lustruite, din piele. Încă nu și-a luat mantia și nici nu și-a pus coroana – le văd pe amândouă aruncate pe birou. Își încheie încet nasturii până sus. Are cearcăne adânci. Acum pare mai obosit decât azi-noapte, dacă este posibil așa ceva. Mă întreb dacă a apucat să doarmă cât de cât ori dacă toată noaptea s-a chinuit gândindu-se la întâlnirea cu Maven.

Când își dă seama că m-am trezit, își îndreaptă umerii și adoptă iute o atitudine de rege. Transformarea este mică, dar nu poți să nu o observi. Ridică garda, își pune masca. Cu toate că nu sunt decât eu aici. Mi-aș dori să nu o facă, dar îl înțeleg foarte bine. Și eu mă port la fel.

— Plecăm într-o oră, mă anunță el, terminând de încheiat nasturii. Am trimis să ți se aducă câteva haine. Te așteaptă în salon. Îmbracă-te cum vrei. Sau...

Se întrerupe, de parcă ar fi spus un lucru nepotrivit.

— Alege ce dorești din propria ta garderobă.

— Nu mi-am adus cine știe ce garderobă la război și nu cred că mi-ar fi bune uniformele tale, răspund eu, chicotind ușor.

Gem și, cu mult regret, dau la o parte pătura de pe mine. Aerul rece îmi face pielea de găină. Stau în capul oaselor, dându-mi seama cu disperare că am părul încâlcit într-un hal fără de hal.

— Am să găsec eu ceva. Trebuie să mă îmbrac într-un fel anume?

Îi zvâcnește un mușchi pe obraz.

— Absolut cum dorești, spune el cam încordat.

— Să încerc să distrag atenția? mă interesez eu, încercând să-mi descurc

părul fără să mi-l smulg din cap.

El îmi privește degetele, nu se uită în ochii mei.

— Cred că vei distrage oricum atenția tuturor, indiferent ce haine porți.

Mi se aprinde o flacără în piept.

— Nu te ajută cu nimic lingușelile astea, Cal.

Însă nu se înșală. Au trecut luni bune de când l-am văzut ultima oară pe Maven. Atunci încerca să fugă printr-o gloată de oameni cuprinși de panică. Iris era alături de el, apărându-și proaspătul mire de atacul din capitală. Acea a fost o misiune prin care nu doar eu am fost salvată din ghearele lui, ci și foarte mulți oameni cu sânge nou, pe care îi manipulasă cum doar el știe și îi convinsese să îl slujească.

Aș putea să mă îmbrac și într-un sac, că Maven tot mă va mânca din ochi.

Casc cu poftă și mă duc la baie să fac un duș fierbinte. O parte din mine își dorește să vină și Cal aici, însă nu o face. Apoi intru în salonul întunecat. Fără să mă concentrez prea tare, aprind toate becurile candelabrului din tavan și, la lumina lor, văd că încăperea este plină de haine de toate felurile. Mă bucur de diversitatea lor, dar mă bucur și mai mult când văd că sunt singură. Fără cameriste care să mă coafeze și să mă fardeze, fără tătăduitori care să-mi alunge oboseala din oase și să mă învioreze. Mi s-a oferit exact doar ce-mi trebuie, exact ce vreau.

Păcat că nu se poartă așa în toate privințele.

Încerc să nu mă gândesc la ce va fi după dimineața asta. Deocamdată Cal nu a renunțat la coroană, iar eu sunt la fel de devotată cauzei mele, poate chiar mai mult decât înainte. Nu pot să rămân îndrăgostită de un rege, când tot ce fac are ca scop să-i distrugă tronul. Scopul să distrugă conceptul de regi și regine și de popoare aflate la cheremul lor. Însă dragostea nu vrea să plece. Și nici dorința.

Mă întreb cine o fi adus și aranjat pe scaune și canapele toate hainele astea: rochii de toate felurile, costume, bluze, fuste și pantaloni. Plus cele șase perechi de pantofi aliniati pe parchet. Multe dintre ele sunt aurii, cu modele de un galben mai prăfuit sau în culorile mamei lui Cal. Era o femeie slabă, dacă mă iau după talia rochiilor. Și mai scundă de statură decât m-aș fi așteptat eu să fie mama bărbatului din dormitor. Încerc să evit hainele ei și caut ceva care să nu ducă povara unei femei moarte.

Mă opresc la o rochie bleumarin, cu fusta înfoiată și cordon în talie. *Culoarea altei mame.* Este făcută din catifea și sunt convinsă că o să transpir strașnic mai târziu. Însă o aleg pentru că decolteul larg îmi descoperă stigmatul de pe claviculă. Vreau ca Maven să mai vadă încă o dată ce mi-a făcut și să nu uite că este un monstru. O îmbrac și parcă mă simt mai puternică, mai sigură pe mine, de parcă rochia ar fi un fel de armură.

Îmi imaginez ce hidoşenie cu pretenţii de mare eleganţă va purta Evangeline. Probabil o rochie făcută din lame de ras. Sper că aşa va fi. Evangeline Samos se întrece pe sine în asemenea momente şi de-abia aştept s-o văd cum se dezlănţuie împotriva fostului logodnic, fără să mai ţină cont de bunele maniere sau de vreun plan dinainte stabilit.

Îmi pieptăn părul ud şi îl las să cadă liber pe umeri. Vârfurile cenuşii lucesc în lumina lămpilor, contrastând puternic cu şuviţele castanii. Sunt o persoană cu un aspect neobişnuit, îmi zic eu, studiindu-mă în oglindă. Mereu mă uimeşte imaginea asta de fată roşie, gătită ca o argintie. Pielea mea aruncă sclipiri aurii în lumina blândă – pielea unei fete care se încăpăţânează să rămână în viaţă şi se încăpăţânează să rămână o roşie. Arăt mai puţin trasă la faţă decât mă aşteptam, iar teama şi hotărârea îmi luminează ochii căprui.

Mă consolează într-o oarecare măsură gândul că mama lui Cal, cu toate că era argintie, nu s-a acomodat nici ea cu viaţa asta. Îi stă scris limpede pe chipul din tabloul sprijinit de perete, lângă două scaune cu ornamente bogate.

Mă întreb unde-i va atârna Cal portretul. Undeva unde să nu-l vadă niciodată? Sau într-un loc unde să dea mereu cu ochii de el?

Dacă tabloul nu minte, CorianeJacos avea ochi albaştri şi blânzi. Ca ceaţa uşoară care se vede la orizont înaintea zorilor. Aproape incolori. Seamănă mai mult cu Julian decât cu fiul ei. Amândoi au părul castaniu – în portret, al ei este coafat cu măiestrie şi buclele îi cad pe un umăr; iar la gât poartă perle crem şi un lanţ din aur. Seamănă şi la trăsături – trăsături obosite, care îi fac să pară mai în vârstă decât în realitate. Însă, în vreme ce chipul tensionat al lui Julian este mereu simpatic – chip de cărturar care-şi priveşte cu autoironie frustrările –, al lui Corine pare ros de suferinţă. Mi s-a spus că a fost o femeie foarte tristă, iar asta se vede chiar şi în portret.

— Elara a ucis-o, spune Cal din pragul dormitorului.

Îşi aranjează mantia, prinsă pe umăr cu o agrafă din argint, cu fragmente de onix. În cealaltă mână ţine o coroană neagră, pe jumătate ascunsă, de parcă nu-i este clar ce să facă cu ea. De centură îi atârna sabia vârată într-o teacă bătută în rubine şi jais. Şi-a pus-o de dragul protocolului, presupun eu. Nu se mai luptă nimeni cu sabia.

— A împins-o pe mama în cea mai neagră disperare, i-a umplut mintea cu şoaptele ei veninoase, până când n-a mai avut altă scăpare. Sunt convins de asta acum.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, s-a încruntat şi priveşte în gol. Văd ceva din mama lui în tristeţea care îl copleşeşte. Singura asemănare de care îmi pot da seama.

— Îmi pare rău că nu am cunoscut-o, spun eu.

— Şi mie îmi pare.

•

Îeșim împreună din apartamentul lui Cal și străbatem unul lângă altul coridoarele palatului până la saloanele mai somptuoase, destinate publicului. Noaptea trecută m-am simțit foarte relaxată și îndrăzneță și nu mi-a mai părut de bârfe. Dar uite că acum mă apucă grija. Mă tot întreb dacă o să avem parte de rânjete complice din partea argintiilor și de priviri dezaprobatoare din partea roșiilor și a oamenilor cu sânge nou. Oare o să mă judece Farley pentru că am călcat strâmb? O să se îndepărteze de mine?

Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Cal îmi simte tulburarea. Mă mângâie ușor pe braț, cu grijă să nu-mi atingă încheieturile încă destul de sensibile și dureroase.

— Nu trebuie să intrăm împreună, îmi șoptește el în timp ce coborâm ultimele trepte, apropiindu-ne tot mai mult de momentul când nu va mai fi cale de întoarcere.

— Nu mai contează acum, îi răspund eu.

Gărzile îl așteaptă. Sunt doar membrii Casei Lerolan, veri din partea bunicii lui. Nu poartă măști ca santinelele, dar sunt la fel de periculoși și muți.

Anabel se află alături de ei, cu mâinile strânse în dreptul taliei împodobite cu nestemate: rubine și cuarț galben. Poartă cu mândrie pe fruntea acoperită de părul cărunt tiara aceea simplă din aur roz. Prima ei privire mie îmi este adresată.

— Bună dimineața! spune ea, îmbrățișându-l repede pe Cal.

La fel de repede, Cal îi acceptă îmbrățișarea, acoperind-o complet cu trupul lui.

— Bună dimineața! îi răspunde. Lumea e gata?

— Ar trebui să fie, zice ea, fluturând din mâna-i zbârcită. Însă cred că va trebui să așteptăm până prințesa Riftului se împopoțonează cu toate bucățile de metal pe care le găsește în jur. Amintește-mi să verific dacă nu cumva a furat și clanțele de la uși.

Cal este agitat și nu zâmbește așa cum se așteaptă bătrâna. Ridică doar dintr-un colț al buzelor.

— Sunt convins că ne putem lipsi de ele.

— Arăți bine, duduie Barrow, adaugă Anabel, uitându-se la mine.

Eu nu prea mă simt așa, îmi zic în gând, dar îi răspund cu glas tare:

— Cât de bine pot să arăt în situația asta.

Am grijă să nu folosesc niciun fel de titlu, dar ea nu pare să bage de seamă. Sau poate nu-i pasă.

Judecând după expresia blândă care i se așterne pe chip, înțeleg că am spus ce trebuia. Spre marea mea surprindere, Anabel nu mă tratează deloc cu ostilitate în dimineața asta. Inspiră adânc și murmură, făcând stânga-

mprejur.

— Gata sau nu, venim acum, Maven!

Salonul de primire de la baza impozantei scări principale a palatului este extrem de mare. Dă spre diverse săli de bal și spre sala tronului, dar și spre sala de banchete și spre o variantă mai puțin scorțoasă a sălii de consiliu din Palatul Focului Alb, care a fost concepută pentru întreg guvernul Nortei. Văd că roșiii se răspândesc prin toate aceste încăperi, activi ca niște servitori, dar, evident, *nefiind* servitori. Verdele uniformelor montforteze contrastează puternic cu marmura albă, pasmanteriile de culoarea oceanului și stindardele aurii, care încă atârnă din tavan și pe pereți. Observ și o pată de roșu: uniforma lui Cal, care își impune poziția de rege legitim și cuceritor a aproape jumătate din Northa.

Davidson și-a pus costumul elegant, verde-închis, pe care l-a purtat și în Ascendant, în ziua când ne-am întâlnit cu reprezentanții montfortezi în Sala Poporului. Farley și-a îmbrăcat uniforma de gală, în care nu se simte niciodată în largul ei. Mă bucur că eu nu sunt obligată să port așa ceva. Rochia asta de pe mine îmi mângâie pielea la fiecare pas pe care îl fac cu ghetuțele fine, din piele vopsită în albastru.

Anabel ne părăsește și se duce lângă Julian. Farley nu ne scapă din ochi. Se uită la mine, se uită la Cal, se uită iar la mine. Încrețește fruntea și mă pregătesc pentru o privire furioasă, dacă nu cumva ceva și mai rău. În loc de asta, clipește de câteva ori și pare să cadă pe gânduri. Parcă împăcată cu ce s-a întâmplat.

— Calore, spune ea, înclinând capul în fața regelui.

El zâmbește, amuzat de salutul neprotocolar.

— Doamnă general Farley, răspunde Cal cu o politețe desăvârșită. Mă bucur că ai acceptat să ni te alături.

Ea își netezește gulerul țepăn, care se încăpățânează să nu stea cum trebuie.

— Garda Stacojie este un membru valoros al acestei coaliții și Comandamentul trebuie să fie reprezentat la negocierea capitulării lui Maven.

Cal dă din cap, demonstrându-i că este de acord cu ea, dar eu o avertizez în șoaptă:

— Eu n-aș fi atât de sigură că va avea loc vreo negociere.

M-am săturat să tot repet asta.

Farley pufnește cu dispreț.

— Bineînțeles că nu va avea loc. Nimic nu-i atât de simplu în viață. Dar am voie să visez, nu?

Mă uit la ofițerii din spatele ei. Nu recunosc pe nimeni.

— Cum se mai simte Kilorn? Întreb eu, simțind rușinea înfigându-și ghearele în sufletul meu.

Îmi frâng mâinile, încercând să le ascund tremurul. Tresare și Cal. Mi-aș dori să-l pot lua de mâna liberă, dar ne abținem amândoi de la o asemenea manifestare evidentă a sentimentelor noastre.

Farley se uită la mine cu milă.

— S-a vindecat complet încă de ieri, dar vrea să o ia mai încet, îmi răspunde ea.

Încerc să mi-l imaginez pe prietenul meu întreg și sănătos, nu în pragul morții, unde l-am lăsat eu. Nu reușesc.

— Am rechiziționat cazarma de la Centrul de Securitate și acum Kilorn este acolo, împreună cu ceilalți răniți.

— Bine, îngaim eu, nereușind să spun și altceva.

Farley nu insistă. Însă pe mine tot mă înjunghie ca un cuțit rușinea pentru alegerile făcute. Kilorn era să moară. Cal era să moară. *Și tu ai dat fuga la Cal.*

Lângă mine, regele legitim își ferește privirea. Implicațiile acțiunilor noastre îl fac să se îmbujoreze. Cu toate că am hotărât amândoi că ce s-a petrecut azi-noapte nu înseamnă nimic, uite că înseamnă, de fapt, foarte mult.

— Și Cameron? mai întreb eu, fie și pentru a încerca să mă gândesc la altceva.

Farley își scarpină bărbia.

— Organizează Orașul Nou. Este foarte valoroasă pentru oamenii de acolo, la fel și tatăl ei. Orașele tehnicienilor au propriile lor rețele clandestine de comunicații și veștile s-au răspândit repede. Poate că argintii lui Maven se pregătesc pentru noi atacuri, dar și tehnicienii se pregătesc.

Îmi crește inima de mândrie, dar mă apucă și teama. Cu siguranță Maven va dori să se răzbune pentru înfrângerea din Orașul Nou și va lua toate măsurile pentru că așa ceva să nu se mai poată întâmpla. Dar, dacă mahalalele roșiilor se revoltă, dacă orașele tehnicienilor rămân fără curent electric, nu va fi capabil să-și ducă războiul mai departe. Nu va mai avea resurse. Nu va mai avea combustibil. Ar putea să capituleze din cauza foametei.

— Observ că tot pe prințesa Evangeline o așteptăm, spune Davidson, apropiindu-se de noi.

Consilierii lui dau dovadă de discreție și se țin mai la o parte, permițându-ne să discutăm în voie.

Îmi dau capul pe spate și scot un oftat teatral:

— Singura constantă de pe lumea asta.

Premierul își încrucișează brațele. Nu-mi dau seama dacă este agitat sau nu, pentru că știe să se stăpânească foarte bine.

— Păunul are nevoie de timp ca să-și netezească penele, chiar dacă sunt

din oțel.

— Am pierdut mulți magnetroni ieri, spune Cal pe un ton grav, aproape mustător. Casa Samos a plătit un preț foarte mare pentru Golful Portuar.

Farley se crispează și strânge din dinți, dar ripostează:

— Sunt convinsă că nu ne vor lăsa să uităm asta. Și vor avea grijă să ne facă să-i recompensăm pentru sacrificiul lor.

— Mai avem până acolo, răspunde Cal.

În ciuda trecutului nostru, simt o dorință stranie să... o apăr pe Evangeline.

— Poate nici *nu* va fi cazul, intervin eu. Dar o să vorbim mai târziu despre asta, adaug, făcând un semn cu capul spre galeria acoperită, unde tocmai a apărut Evangeline, cu Ptolemus alături de ea.

Poartă veșminte asortate, sidef cu argint. El are o tunică strâmtă, încheiată până la gât; pantaloni și cizme negre, asemănătoare cu ale lui Cal, plus o eșarfă gri, petrecută în diagonală peste piept. Mi se pare ciudat modelul ei, dar, când Ptolemus vine mai aproape, îmi dau seama că nu-i vorba despre niciun model și că romburile negre sunt, de fapt, cuțite înfipite în țesătură. Arme la îndemână, în caz de nevoie.

Sora lui este la fel de elegantă într-o rochie lungă, prin despicătura căreia i se zăresc pantalonii strâmți, din piele albă. Dacă întâlnirea se va lăsa cu vărsare de sânge, Evangeline se va putea mișca în voie. Îmi pare rău că nu m-am gândit și eu la asta. Și-a împletit strâns părul argintiu și l-a împodobit cu stropi dintr-un metal sidefiu, care strălucesc aidoma unor stele. Niște stele cu muchii tăioase. Numai bune de împlântat în carnea dușmanului. Rochia nu are mâneci, care să-i stânjenească mișcărilor sau să se agațe de bijuteriile de la mâini. Pe fiecare deget îi sclipește câte un inel, cu pietre albe și negre. Iar la încheieturi și-a înfășurat lanțuri fine. Numai bune de strangulat dușmanul. Până și *cerceii* sunt niște arme, lungi și conici, cu vârful foarte ascuțit.

Mă bucur că Evangeline nu s-a grăbit. Ținuta ei este un adevărat arsenal.

— Să poruncesc să ți se regleze ceasurile din apartament, Alteț? cărâie Anabel de lângă Julian.

Zâmbetul lui Evangeline este la fel de tăios ca pumnalele ei.

— Ceasurile noastre funcționează perfect, Maiestate, spune ea, trecând pe lângă bătrâna regină și îndreptându-se către noi.

Mă cutremur când o văd că-mi adresează același zâmbet.

— Bună dimineața, Mare. Îmi pari foarte odihnită, îmi zice ea.

După care îl examinează pe Cal, exact cu același zâmbet pe buze.

— Și tu pari foarte obosit.

— Mulțumesc, scrâșnesc eu înțepată, regretând imediat simpatia pe care am simțit-o față de ea.

Observ că o distrează de minune atât răspunsul meu rece, cât și

stinghereala lui Cal. Ptolemus vine în urma ei, cu mâinile la spate și pieptul bombat. Își etalează cu mândrie cuțitele. Farley le numără și îi aruncă o privire furioasă.

— Mare păcat că întâlnirea asta nu are loc seara! murmură Ptolemus.

Are vocea mai groasă decât a lui Cal și infinit mai răutăcioasă. Însă trebuie să recunosc că dă dovadă de mare curaj să caște gura în prezența lui Farley și a mea.

Mă întreb dacă ea îl vede vreodată pe Shade, așa cum îl văd eu, străpuns de tăișul lui Ptolemus Samos. Simplul fapt că mă aflu în prezența lui mi se pare o trădare față de fratele meu.

Însă Farley are mai multă stăpânire de sine decât am eu. Pe când eu fac eforturi mari să-mi țin gura, ea își dă capul pe spate și-i aruncă un rânjete ironic.

— Ca să aibă soră-ta mai mult timp să-și picteze fața? se răstește ea, arătând spre complicatul machiaj al lui Evangeline.

Prințesa Samos se mișcă foarte puțin, atâta cât să ajungă între noi și fratele ei. Ocrotitoare până la capăt. Mai că mă aștept să-l ușuiască de aici, ca să nu putem pune mâna pe el.

— Ca să poată ajunge și tatăl nostru, ne explică ea, dând capul pe spate. Regele Volo va sosi la apus.

Cal se uită chiorăș la ea. Sesizează amenințarea la fel de bine ca mine.

— Cu întăriri?

— Adică alți supuși ai Casei Samos care să moară pentru voi? Nu prea cred, îl ironizează Evangeline. Vine ca să supravegheze înfrângerea definitivă a lui Maven.

Să supravegheze. Ochii i se întunecă o fracțiune de secundă. Nu este deloc greu să descifrez sensul exact al vorbelor ei.

Vine să curețe după noi.

Mă ia cu frig. Copiii Samos sunt înfricoșători, violenți și periculoși. Dar, la urma urmei, nu sunt decât niște unelte. Niște arme în mâinile unui om cu mult mai puternic.

— Foarte bine, mă scutește să-l mai chem, spune Cal cu mâna pe mânerul sabiei bătute în nestemate, apoi zâmbeste fericit, de parcă ar fi fost ideea lui să-l invite pe Volo Samos aici. Sunt convins că îl vei întâmpina cum se cuvine, Evangeline.

Privirea pe care i-o aruncă prințesa ar putea să otrăvească fluvii.

— Haide să terminăm cu aiurelile astea! mârâie ea.

Zorii se întind pe deasupra valurilor, pătându-le cu sânge roz și bleu. Stau cu fruntea lipită de hubloul rece al avionului și mă uit cum coborâm spre pistă.

Mă simt tot mai încordată cu fiecare secundă care trece, pulsul îmi accelerează și mă tem să nu explodez. Am nevoie de toată forța ca să-mi țin fulgerele în frâu și să feresc avionul de atacurile mele electrice. Farley stă în fața mea și mă privește lung. Își ține mâinile pe cataramele de la centurile de siguranță. Gata să și le desfacă și să țâșnească afară dacă se întâmplă să-mi pierd controlul.

Cal are mai multă încredere în mine. Face pe indiferentul și stă cu un picior întins și cu partea stângă a corpului sprijinită de mine. Căldura pe care o emană mă liniștește puțin, la fel și mângâierile degetelor lui, care țin să-mi aducă aminte că este alături de mine.

Culmea este că bunică-sa nu pare nici supărată, nici surprinsă de apropierea dintre noi. Stă cuminte lângă Julian, al cărui chip mi se pare mai mohorât ca de obicei.

Davidson este la bord, alături de noi și, din fericire, Evangeline și fratele ei se află în celălalt avion. Îi văd pe ape umbra subțire și-i aud bâzâitul. Avioanele de tipul acesta sunt îngrozitor de zgomotoase și este prima dată când mă bucur de asta. Pentru că nimeni nu mai poate să vorbească acum, nu mai poate nimeni nici să urzească cine știe ce alte intrigi, nici să se certe. Încerc să mă contopesc cu zgomotul ăsta.

Ajungem prea repede deasupra Insulei Province – o pată rotundă și verde, încercuită de o panglică de nisip. De aici, de sus, mi se pare că seamănă cu una dintre hărțile lui Julian. Un desen simplu al unei așezări cu câteva străzi situate pe malul apei. Portul este pustiu, dar o duzină de nave de război sunt ancorate la un kilometru în larg. *Maven ne-ar putea doborî chiar acum dacă ar vrea*, îmi spun eu, imaginându-mi bubuitul artileriei.

Însă aterizăm fără incidente. Senzația de apăsare din piept devine tot mai insuportabilă. Strâng atât de tare din dinți, că mai am puțin și-mi fracturez maxilarul. Sar din avion cât de repede sunt în stare ca să sorb cu nesaț aerul proaspăt.

Și, poate, să mă arunc în mare.

Dar mă îndepărtez de motoarele avionului, ferindu-mi cu mâna părul de suflul lor ucigător. Cu umerii gârboviți, Farley vine după mine.

— Te simți bine? strigă ea, încercând să acopere vuietul asurzitor.

Clatin încet din cap. *Nu.*

Mă uit cu atenție la ierburile înalte de pe dunele de nisip, aproape așteptându-mă să văd cum un detașament de santinele țâșnește dintre ele și ne înconjoară. Ne obligă să ne predăm, îmi pun din nou cătușele la mâini. Mi se urcă fierea în gât și îmi vine să vomit. Răzbunarea Pietrei Tăcute îmi taie răsuflarea. *Nu pot să mă întorc acolo.* Îmi ascund chipul în șuvițele biciuite de vânt. Mă silesc să respir adânc și să-mi revin.

Farley mă apucă de umăr. Strânsoarea mâinii ei este fermă, dar blândă.

— N-o să-ți cer să uiți, îmi șoptește ea la ureche. Dar trebuie să mai treci o dată prin asta. Doar acum.

Am să reușesc să mai trec o dată prin asta.

Scrâșnesc din dinți și o privesc cu ochi limpezi.

— Doar acum, repet eu.

Am să mă pierd cu firea mai târziu. După ce se termină totul.

Cal se află la câțiva pași în spate, cu ochii țintă la mine, dar nedorind să ne întrerupă. Mă uit la el peste umărul lui Farley și dau ușor din cap. Pot să fac asta. Trebuie s-o fac.

Suntem o adunătură tare ciudată – un grup de argintii de neam regesc, o generăleasă roșie și două persoane cu sânge nou, însoțiți de gărzi în uniforme de toate culorile. Știm cu toții că Maven nu dă nici doi bani pe regulile războiului, dar presupunem că regina lacustră le va respecta. Cu toate acestea, nu mă îndepărtez de Farley și de cei doi ofițeri din Garda Stacojie care o însoțesc. Am încredere în loialitatea și armele lor.

Coboară acum și cei doi frați Samos din avionul lor, cu niște expresii plictisite și agasate – de parcă au ceva mai important de făcut în loc să participe la întâlnirea asta. Evident că joacă teatru. Spre deosebire de mine, Evangeline moare de nerăbdare să-l vadă pe Maven. Moare de nerăbdare să-i rădă în nas. Nu-i pasă de suflul avionului care-i răvășește părul și se oprește ca să arunce priviri pătrunzătoare în ierburile din jurul nostru. La fel cum am făcut și eu.

Am convenit să ne întâlnim în interiorul insulei. Ocazie pentru acvaticii din Ținutul Lacurilor să-și dovedească buna-credință. Parcurgem în tăcere drumul scurt printre dune către o pădurice cu copaci noduroși și urâți. Îmi amintește de insula Tuck, acum lăsată pradă valurilor. Acolo este mormântul lui Shade, nevegheat de nimeni.

Cal merge în față, flancat de Davidson și Farley. Ca să sugereze frontul unit al coaliției noastre. Sângele roșu aliat cu sângele argintiu. Evangeline și Ptolemus îi urmează îndeaproape. În mod cu totul surprinzător, nu par deloc deranjați de poziția secundară pe care o ocupă.

Îmi pare bine că sunt multe persoane în fața mea, pentru că așa mai am câteva secunde în care să-mi adun tot curajul care mi-a mai rămas. Singura consolare sunt fulgerele, care mi se împletesc pe sub piele, nevăzute de nimeni. Îmi imaginez sulitele lor bifurcate, albe și purpurii. Nu mă abandonează și nimeni nu mi le poate răpi. Nici măcar el. L-aș omorî dacă ar încerca s-o facă.

Cu câteva luni în urmă, l-am văzut pe Maven făcând pace cu lacustrii într-o manieră foarte asemănătoare. Chiar dacă decorul era cu totul altul –

imensul teren minat din Năduful, nu o insulă verde, situată în mijlocul mării albastre, sub cerul senin –, sentimentul pe care mi-l dă este același. Ne îndreptăm spre necunoscut, spre oameni înzestrați cu puteri extraordinare. Bine măcar că acum nu voi mai sta alături de Maven. Nu mai sunt cățelușa lui de companie.

La fel ca pentru negocierile cu lacuștii, și acum a fost construită o platformă din scânduri în mijlocul câmpului. Pe ea au fost așezate în cerc mai multe scaune, dintre care jumătate sunt deja ocupate. Iar îmi vine să vomit.

Simt că-mi atinge cineva mâna. *Julian.*

Ridic privirea spre el, implorându-l fără cuvinte. Dar nu știu ce anume îi cer. Nu sunt în stare să fac stânga împrejur. Nu sunt în stare să fug de aici. Nu sunt în stare să fac nimic din ce mă îndeamnă corpul și sufletul. Nici Julian nu are cum să mă ajute și îmi oferă doar o privire blândă, compătimitoare, plină de înțelegere.

Am să reușesc să mai trec o dată prin asta.

Două santinele se postează în calea noastră. Chipurile le sunt acoperite de măști, briza le umflă mantilele învăpăiate.

— Vă cerem să vă predați toate armele înainte de a vă apropia de Maiestatea Sa, regele Nortei, spune unul dintre soldați, adresându-i-se lui Farley și ofițerilor care o însoțesc.

Niciunul dintre ei nu face vreun gest. Farley nici măcar nu clipește.

Regina Anabel își dă capul pe spate și zâmbește cu dispreț. Se uită la santinele pe după umerii lui Cal.

— Regele Nortei se află chiar aici și el nu se teme de armele roșiilor.

Farley le râde în nas santinelilor.

— Ce vă pasă de armele noastre? Oamenii aceștia sunt mai periculoși decât orice armă din lume.

Și face un semn din mână spre noi, cei cu sânge nou și argintii. Cei care suntem înarmați cu abilități mult mai distrugătoare decât orice fel de armă.

— Nu-mi ziceți că regișorul vostru se teme de câțiva roșii cu pistoale!

Cei doi ofițeri ai Gărzii Stacoojii se mișcă puțin, dorind să distragă atenția santinelilor de la mitralierele pe care le strâng în mâini.

Însă Cal nu râde. Nici măcar nu zâmbește. Simte că ceva nu-i în regulă.

— Presupun, spune el apăsător și fără grabă, că urmează să intrăm în Cercul Tăcerii. Corect, santinelă Blonos?

Îmi îngheață tot sângele în vene și rămân fără aer. *Nuuu.*

Julian întinde mâna ca să mă agăț de ea.

Santinela tresare când îl aude pe Cal rostind numele casei sale. Mă concentrez asupra acestui bărbat, încercând să mă opun neantului care vrea să mă înghită. Degeaba. Inima îmi bubuie în piept și nu mai pot să respir. Un

Cerc al Tăcerii. Îmi vine să-mi sfâșii pielea de pe mine. Îmi încleștez degetele pe brațul lui Julian și îl strâng îngrozitor de tare, fără să-mi pese dacă îi fac rău.

Îmi acoperă mâna cu a lui, încercând să-mi alunge o parte din spaimă.

Cal nu se întoarce, dar mișcă puțin capul într-o parte. Ca și cum ar vrea să se uite la mine. Cu milă? Cu frustrare? Sau cu înțelegere?

— Corect, răspunde santinela cu vocea înăbușită de mască. Regele Maven a adus Piatra Tăcută ca să se asigure că întrevederea se va desfășura fără dezacorduri severe.

Cal strânge din dinți și un mușchi îi zvâcnește în obraz.

— Nu acesta este protocolul! mârâie el ca o fiară sălbatică.

Vorbele lui înfierbântă aerul. O parte din mine ar vrea să-l vadă cum își iese din fire și dă foc santinelelor, dă foc insulei, îi dă foc lui Maven și lui Iris și mamei ei. Cum îndepărtează toate obstacolele din calea noastră cu focul lui nimicitor.

Santinela își îndreaptă umerii și își ascunde pumnii în faldurile mantiei. Bărbatul acesta este mai înalt decât Cal, dar mult mai puțin impozant. Camaradul lui face la fel și amândoi ne blochează drumul.

— Aceasta este porunca regelui. Nu este o rugămintă, domnule, adaugă el plin de emfază.

Pe vremuri, santinelele îl protejau pe Cal la fel cum îl protejaseră pe tatăl lui înainte și la fel cum îl protejează acum pe Maven. Presupun că nu au fost instruite și cum să se poarte în caz că vor trebui să se confrunte cu fostul lor protejat.

Cal schimbă o privire cu Farley și Davidson. Scrâșnesc atât de tare din dinți, că sunt convinsă că o să mi-i sparg. Încerc să trag aer pe nas. Aproape că simt din nou efectul Pietrei Tăcute, care vrea să mă doboare. *Nu și dacă vom refuza. Dacă plecăm de aici. Sau dacă Maven va ceda și ne va scuti de suferința asta.*

Evident că nu va ceda. Pentru că, în fond, acesta este motivul pentru care a adus Piatra Tăcută. Nu pentru propria-i protecție. Regulile războiului l-ar proteja îndeajuns, mai cu seamă când fratele lui se află în fruntea taberei inamice. A adus-o ca să ne facă rău. Să-mi facă mie rău. Știe cum m-am simțit în închisoarea aia oribilă în care m-a ținut captivă șase luni de zile. Știe cum mă stingeam tot mai mult cu fiecare zi care trecea, cum muream lent, despărțită de mine însămi. Prizonieră în spatele unui geam care nu se spărgea niciodată, indiferent cât de tare îl loveam.

Mi se întoarce stomacul pe dos când o văd pe Farley dând din cap în silă. Ea nu va simți nimic. Piatra Tăcută nu are niciun efect asupra ei ori asupra oricărui roșu fără abilități.

Bineînțeles că Davidson nu este deloc bucuros. Se uită crispat la Cal, dar, în

final, dă și el nervos din cap, acceptând condițiile.

— Foarte bine, spune Cal.

Dar eu abia dacă îl mai aud din cauza țiuului puternic din urechi.

Parcă se învârtește insula cu mine. Mă ia cu amețelă și mă agăț mai bine de brațul lui Julian ca să nu mă prăbușesc. Farley și ofițerii ei își aruncă armele, făcând dinadins mult zgomot. Tresar la fiecare cuțit sau pistol care dispare în ierburile înalte.

— Haide! îmi șoptește Julian la ureche.

Mă obligă să înaintez. Îmi tremură picioarele și nu știu cât timp mă voi mai putea bizui pe ele. Mă sprijin de el în așa fel încât să nu observe nimeni și îl las să mă conducă.

Am să reușesc să mai trec o dată prin asta.

Mă uit înainte, încercând să nu tremur, să nu cad. Și să nu mă întorc și s-o iau la fugă.

Iris este strălucitoare în armura ei în formă de rochie, albastru-intens, ale cărei falduri au fost aranjate cu stil în jurul scaunului. În comparație cu Evangeline, lacustra reprezintă combinația perfectă de războinică cu regină. Și-a mijit ochii cenușii, la fel cum ar face un animal de pradă, și se uită țintă la noi. După standardele argintii, se poate spune că nu s-a purtat niciodată urât cu mine. Însă eu o urăsc și urăsc tot ce a făcut. Din cauza Pietrei Tăcute trebuie să mă umplu de furie. Numai așa mi-aș mai putea stăvili teama asta cumplită.

Intru în cercul din Piatră Tăcută și senzația nefirească mă apasă aidoma unei cortine. Îmi mușc buzele ca să nu țip. Mi se răscolesc iarăși toate organele atunci când simt cum îmi cade pe umeri greutatea aceea pe care, din nefericire, o cunosc atât de bine. Mă poticnesc și clipesc derutată – singurele indicii exterioare ale suferinței mele cumplite. Pe dinăuntru, însă, toți nervii mei urlă de durere. Instinctul îmi spune să fug de aici, să părăsesc acest cerc al torturii. Transpirația îmi curge pe spate, dar mă forțez să țin pasul cu ceilalți. Dacă nu ar fi Piatra, furia electrică din mine ar exploda cu atâta forță, că ar face de râs toate furtunile mele din trecut. *Fulgerile nu cunosc îndurarea. Nici eu.*

Privesc cu ură în jur, dar strâng ochii ca să îmi stăpânesc lacrimile.

Mă uit la oricine, numai la Maven nu. Mama lui Iris, regina Cenra, este mai micuță decât fiica ei, cu care seamănă doar la culoarea tenului. Pentru că trăsăturile îi sunt destul de urâte. Și armura ei în formă de rochie este tot albastră, dar cu dungii din aur, asortate cu coroana de pe frunte. Stau înghesuite una într-alta – o fiică și o mamă care se bizuie una pe alta, așa cum este normal să fie. Îmi vine să mă arunc între ele și să le despart pentru totdeauna.

Nu l-am mai văzut niciodată pe bărbatul celălalt, dar nu-i deloc greu să

ghicesc cine este. Prințul Bracken este foarte înalt, iar pielea lui este atât de neagră, că bate în albastru, la fel ca o nestemată perfectă. Mantia lui purpurie, cu margini de culoarea ametistului, este iscusit aranjată peste platoșa din aur solid. Ochii lui negri nu sunt pironiți asupra lui Cal sau asupra mea, ci asupra lui Davidson. Pare că e gata să se repeadă la el și să-l sfârtece, drept răzbunare pentru răpirea copiilor săi.

Maven stă între Iris și Bracken.

Încerc să nu mă uit la el, însă este imposibil. Cu toate că, doar văzându-l, o mie de cuțite înroșite în foc îmi înțepă pielea, dându-mi sentimentul că voi începe curând să sângerez.

Ai să reușești să mai treci o dată prin asta. Agață-te de toată furia din tine.

Îmi stă inima în loc când mă uit la el și-l văd că se holbează la mine, cu zâmbetul ăla blestemat pe buzele palide, zâmbetul ăla strâmb și atoateștiutor.

Ne așezăm la locurile noastre și Maven bătăie o singură dată din cap în semn de salut. Se uită doar la Cal și la mine, de parcă nu ar mai fi și altcineva aici. Premierul Davidson stă între noi – cea mai clară linie de demarcație din câte există pe lume. Maven pare să se distreze de minune și rânjește larg când vede cine ne desparte. Briza îi răvășește părul, pe care încă îl poartă mai lung decât Cal, cu buclele netezite sub greutatea coroanei afurisite din fier negru.

Vreau să-l omor.

Îi știu uniforma asta, neagră precum pana corbului, împodobită, ca de obicei, cu toate decorațiile alea obținute prin metode necinstite. Zâmbește cu superioritate la tunica lui Cal, observând cu încântare culorile inversate. Probabil se bucură că fratele lui a renunțat să mai poarte simbolurile casei lor. Ne privește cu o încântare glacială, abia așteptând să ne tortureze. Altminteri nu ar purta cu atâta fală masca aia de rege nemilos.

Trebuie să i-o dau jos.

Prefăcându-mă că vreau să-i spun ceva lui Davidson, mă sprijin cu cotul de brațul scaunului și îmi dezvelesc clavicula. Toată lumea poate să vadă acum stigmatul făcut cu fierul roșu pe trupul meu. *M* de la *Maven*. *M* de la *monstru*. Privirea i se oprește pe pielea mea zdrențuită și parcă îi șovăie o clipă. Ochii lui ca de gheață privesc în gol. Simt că l-am scos de pe calea pe care o urma sau că l-am împins pe un coridor lung și întunecat.

Dar își revine repede și se uită imediat la ceilalți membri ai coaliției noastre. Oricum, pot spune că am pornit cu dreptul.

Locurile noastre au fost stabilite dinainte. Și sunt surprinsă – ca să nu mai spun cât de tulburată sunt când văd că Farley trebuie să stea între Cal și Ptolemus. Tocmai Ptolemus! Mă strâmb. Nu văd decât două posibilități: ori se repede peste platformă și-l strânge de gât pe Maven, ori îl omoară pe unul dintre propriii aliați.

Farley îi aruncă băiatului-rege o privire plină de furie arzătoare, demnă de orice membru al Casei Calore. S-au mai întâlnit și înainte, în palatul de vară, când Maven ne-a spus tuturor minciuna pe care ne doream amândouă să o credem. A păcălit-o și pe ea, la fel cum m-a păcălit pe mine.

— Mi se pare absolut fascinant cât de sus ai ajuns, doamnă *genera*Farley, spune Maven, adresându-i-se ei mai întâi.

Știi ce vrea să facă. Să ne dezbine de la bun început.

— Mă întreb ce mi-ai fi răspuns acum un an dacă te-aș fi întrebat unde visezi să ajungi. Ce ascensiune formidabilă!

Se uită și la Ptolemus, ca să nu avem nicio îndoială în privința aluziilor sale.

În perioada când i-am fost prizonieră, l-a pus pe vărul lui din Casa Merandus să-mi deschidă capul, ca să-mi poată studia amintirile. A văzut când Ptolemus l-a ucis pe Shade și știe foarte bine ce a însemnat fratele meu pentru Farley. Câte a lăsat el în urmă. Așa că nu-i este deloc greu să ne scormonească rana aceea încă deschisă.

Farley își dezgolește dinții – animal de pradă, chiar și fără gheare. Dar Cal vorbește înainte ca ea să apuce să-și scuipe tot veninul.

— Cred că toți am ajuns unde nu ne-am fi așteptat, spune el pe un ton neutru, aparent lipsit de emoție.

Diplomat până în măduva oaselor. Nici nu vreau să mă gândesc la efortul pe care îl face.

— Nu vezi prea des un rege din Nortă alături de o regină din Ținutul Lacurilor.

Maven îi aruncă un zâmbet batjocoritor. E mult mai abil decât va fi vreodată Cal.

— Așa cum nu-l vezi prea des pe primul născut stând pe lângă tron, și nu pe el. Ce zici, frate, de asta? ripostează Maven, făcându-l pe Cal să-și închidă gura cu zgomot.

Și adaugă, aruncând priviri ucigătoare spre Anabel:

— Tu ce părere ai, buni? Sânge din sângele tău în tabere opuse.

Bătrâna regină îi răspunde la fel de veninos.

— Tu nu ești sânge din sângele meu, băiete. Ți-ai pierdut dreptul acesta atunci când ai ajutat la asasinarea fiului meu.

Maven pocnește din limbă, de parcă i-ar fi milă de ea.

— Cal a ridicat sabia, nu eu, spune el, arătând din bărbie spre arma pe care Cal o poartă la brâu. Ce imaginație ai, buni! E adevărat că femeile în vârstă au tot felul de fantasme.

Lângă el, regina Cenra ridică discret dintr-o sprânceană. Dar nu spune nimic. Îl lasă pe Maven să-și întindă pânza – sau să-și lege singur ștreangul.

— În fine, zice el, bătând din palme. Nu eu am cerut să ne întâlnim.

Presupun că acum ar trebui să-mi expuneți condițiile voastre. De capitulare, poate?

Cal scutură din cap.

— De capitulare, sigur. Însă capitularea ta.

Râsetele lui Maven sună ciudat. Nefiresc. Ritmul calculat al hohotelor atât de false reprezintă părerea lui despre cum ar trebui să sune un râs adevărat, de om sănătos la cap. Numai că scremetele astea ale lui îl supără pe Cal, care se foiește tulburat în scaun.

Bracken nu zâmbește. Are buzele făcute pungă și privirea mânioasă. Își sprijină bărbia în pumnul strâns. Nu știi ce abilitate are, însă cred că este una foarte puternică, pe care o poate înfrâna doar Piatra care ne sufocă lent pe toți.

— Nu m-am grăbit să vin până aici ca să asist la o comedie, TiberiasCalore, spune el.

— Nu-i vorba de nicio comedie, Alteță, răspunde Cal, înclinând respectuos capul.

Maven pufnește gros.

— Îmi vezi aliații, zice el, întinzând mâinile. Argintii din familii regale, care aduc cu ei toată forța națiunilor lor. Capitala este în mâinile mele, la fel și cele mai bogate ținuturi ale Nortei...

— Dar nu și Riftul, îl întrerupe Evangeline răstindu-se.

În ciuda influenței Pietrei, bucățile din metal de pe ea nu s-au mișcat din loc. Înseamnă că sunt sudate cum trebuie, nu îmbinate doar prin abilitatea ei. Evangeline s-a pregătit pentru această situație. *Ar fi trebuit s-o fac și eu.*

— Nu și Delphie. Ieri ai pierdut Golful Portuar. Și vei pierde din ce în ce mai multe, până când nu-ți vor mai rămâne decât oamenii ăștia care stau lângă tine, dar pe care nu vei mai avea cum să-i recompensezi pentru ajutorul pe care ți-l dau.

Evangeline zâmbește cu toată gura, dezvelindu-și dinții ascuțiți, îmbrăcați în argint. Am impresia că, dacă ar fi posibil, s-ar înfrupta cu mare bucurie din inima lui.

— Foarte curând vei ajunge un rege fără coroană și fără tron, Maven. Mai bine renunță cât timp mai ai ceva cu care poți să negociezi.

Maven ridică nasul. Gestul ăsta îl face să semene cu un țânc răsfățat.

— Nu voi negocia nimic.

— Nici măcar viața ta? mormăi eu, destul de tare să mă audă toată lumea.

Nici nu mă clintesc când îi simt privirea, care-mi acoperă cu gheață tot trupul. *Nu tresări, nu clipi. Ai să reușești să mai treci o dată prin asta.*

Maven izbucnește din nou în râs.

— Bine măcar că este amuzantă cacealmaua asta, chicotește el. Văd ce

avantaje crezi că ai, văd pe cine ai atras de partea ta. Spune care-ți sunt condițiile, Cal. Sau întoarce-te în Golful Portuar și obligă-ne să vă omorâm pe toți.

— Foarte bine, răspunde Cal, încleștând pumnii.

Probabil că ar izbucni în flăcări dacă nu l-ar împiedica Piatra.

— Abdică, Maven. Abdică și am să-ți cruț viața.

— Absurd, oftează Maven, dând ochii peste cap spre Iris.

Ea nu-i întoarce gestul.

Cal nu se lasă impresionat.

— Vom păstra alianța cu Ținutul Lacurilor și Piedmontul. Vom readuce pacea pe pământurile noastre, de la țărmurile înghețate ale nordului și până la insulele din sud. A venit vremea să reclădim, să vindecăm rănilor provocate de acest război, să reparăm toate nedreptățile care ne-au chinat atât de multe secole.

— Vorbești despre egalitatea cu roșii? Îl întreabă Iris.

Vocea ei este exact așa cum mi-o amintesc. Calmă, măsurată. Lacustra este un exemplu de stăpânire de sine.

— Da, răspunde Cal cu hotărâre.

Bracken izbucnește în hohote de râs, groase și lungi. Ba chiar se ține cu mâna de burta acoperită cu aur gravat. În oricare altă situație, râsul lui mi s-ar părea plăcut și cald. Cenra și Iris rămân tăcute, nedorind să-și trădeze atât de lesne intențiile sau gândurile.

— Trebuie să recunosc că ești un om plin de ambiții, spune Bracken, îndreptând un deget în direcția lui Cal. Și tânăr. Și tulburat.

Îmi aruncă o privire cu subînțeleas, care mă stingherește.

— Nu-ți dai seama ce ne ceri să facem.

Farley nu se lasă intimidată prea ușor. Se apucă strâns de brațele scaunului, de parcă ar vrea să-și ia avânt ca să sară la bătaie. În obraji îi apar câteva pete roșii.

— Atât de amenințați vă simțiți de oamenii pe care îi urâți și îi disprețuiți, încât nu le puteți oferi libertatea? rânjește ea cu dispreț, privind spre Bracken, Cenra și Iris. Într-atât de fragilă este puterea pe care pretindeți că ați avea-o?

Regina lacustră cascadează ochii, al căror alb contrastează puternic cu bronzul pielii și cafeniul-închis al irișilor. Pare sincer surprinsă. Nu cred că un roșu i-a mai vorbit vreodată în felul ăsta. Și se vede.

— Cum de îndrăznești să ne vorbești..., bolborosește ea.

Dragul de Julian se repede și o întrerupe, înainte ca regina să apuce să spună ceva prea drastic și să o scoată cu totul din minți pe Farley.

— Istoria îi favorizează pe cei asupriți, Maiestate, spune el.

Vorbește frumos și metodic, cu înțelepciune, de parcă Piatra Tăcută n-ar

avea niciun efect asupra lui. Pe regină nu pare s-o intereseze dizertația care va urma, dar tace și îl ascultă.

— Anii trec greu, dar, în cele din urmă, *întotdeauna*, soarta se schimbă. Alți oameni urcă în ierarhia socială. Aceasta este firea lucrurilor. Așa că fie va trebui să lăsați schimbarea să se petreacă, ba chiar să contribuiți la ea; fie vă veți confrunta cu urgia ei. Poate nu chiar voi, poate nici copiii voștri. Dar va veni ziua când roșiii vă vor lua cu asalt castelele, vă vor sparge coroanele și vor reteza gâturile urmașilor voștri în timp ce ei vor implora să aibă parte de mila de care voi nu vreți să dați dovadă acum.

Răsunetul vorbelor lui încă mai zăbovește în văzduh, de parcă ar dansa cu vântul. Discursul lui Julian i-a dezmeticit pe reginele lacustre și pe Bracken, care acum schimbă priviri neliniștite între ei.

Însă Maven nu este absolut deloc impresionat. Se uită urât la lordul Jacos. În fond, l-a disprețuit mereu – de ce l-ar asculta astăzi?

— Ai repetat de multe ori monologul ăsta, Julian? Întotdeauna m-am întrebat ce faci atât de mult timp singur în biblioteca aia a ta.

Mi-a ridicat mînea la fileu și nu mă pot abține.

— Nu cred că există cineva care să stea singur mai mult timp decât tine, spun eu, aplecându-mă din nou ca să-mi arăt stigmatul.

Combi-nația dintre vorbele mele și semnul făcut cu fierul înroșit în foc are efectul scontat: Maven se albește la față și rămâne cu gura căscată. Gâfâie printre dinți. Arată de parcă ar vrea să se repeadă la mine și să mă sărute. Sau să-mi spintece beregata. Probabil că nici el nu știe ce vrea.

— Ai grijă, Maven! continui eu, împingându-l dincolo de limitele răbdării. S-ar putea să-ți cadă masca.

În ochi i se aprinde un licăr de spaimă. Apoi trăsăturile i se înmoaie, colțurile gurii i se lasă în jos, dezvelindu-i dinții. Din cauza cearcănelor negre și a umbrelor de sub pomeți, capul lui seamănă acum cu un craniu de mort, alb ca lumina lunii.

— Aș putea să teucid, femeie roșie, mârâie el, regăsindu-și insolenta în această amenințare deșartă.

— Ciudaț, doar ai avut ocazia s-o faci vreme de șase luni, spun eu, trecând cu vârfurile degetelor peste stigmatul de pe claviculă. Și totuși, uite-mă teafără și nevătămată.

Nu-l las să mai spună nimic și mă adresez aliaților săi:

— În cel mai bun caz, se poate spune că MavenCalore este o persoană labilă.

Sunt extrem de conștientă de atenția pe care mi-o acordă cei trei deținători de coroane. La fel de conștientă sunt și de presiunea constantă, sufocantă a Pietrei Tăcute. Mi-aș dori să-mi simt fulgerele și să mă hrănesc cu puterea pe

care mi-o dă talentul meu. Dar nu se poate. Nu mă pot baza decât pe eul meu atrofiat. Și trebuie să-mi ajungă.

— Știți că aceasta este realitatea. Indiferent de câștigurile domniei lui, știți bine că riscurile sunt mult mai multe. Va fi înlăturat de pe tron – fie de noi, fie prin destrămarea țării lui. Priviți în jur. Câte Înalte Case se află alături de el? Unde sunt aceste case?

Fac un semn spre santinele. Cu excepția lor, aici nu se mai află nimeni din Nortă. Nici Casa Welle, nici Casa Osanon, nici vreo altă casă. Habar n-am unde sunt casele astea și ce fac ele acum, dar absența lor spune foarte multe.

— Voi sunteți scutul lui. MavenCalore vă folosește puterea și țările. Dar într-o bună zi, atunci când se va simți mai puternic, se va întoarce și împotriva voastră. Nu știe ce înseamnă loialitatea, nu cunoaște dragostea. Băiatul acesta, care se autointitulează „rege”, nu este decât o cochilie goală, un pericol pentru toată lumea.

Maven se face că-și examinează unghiile și își aranjează manșetele. Se străduiește din răspuțeri să pară netulburat și neafectat de vorbele mele. Însă teatrul ăsta ieftin nu-i iese deloc și mă mir, pentru că știu cât talent actoresc are.

Ridic și mai mult capul și îi întreb:

— Atunci, de ce să-i mai alimentezi nebunia? La ce bun?

Aud din stânga cum scârțâie scaunul lui Farley. Ochiul ei sunt plini de toate flăcările pe care frații Calore nu le mai pot aprinde din cauza Pietrei.

— Pentru că mai degrabă mor decât să ajungă egalii oamenilor care au sânge de altă culoare, șuieră ea.

— Farley, șoptește Cal.

Evangeline mă surprinde la culme când intervine în tot scandalul ăsta, atrăgând atenția asupra ei.

— Este extrem de limpede ce se petrece aici. Zici că Maven îi folosește pe post de scuturi? spune ea amuzată. Unde îți sunt armatele, regină Cenra? Dar ale tale, prinț Bracken? Cine luptă cu adevărat în războiul acesta? Maven este un scut, nu voi. Îl folosiți pe băiețelul ăsta împotriva fratelui său și așteptați să se distrugă între ei. Nu-i așa?

Cenra și Bracken nu o contrazic. Sau poate că nu vor să alimenteze o asemenea ipoteză. Iris încearcă o altă tactică și se apleacă spre prințesa Samos, zâmbindu-i sec.

— Același lucru se poate spune și despre tine, Evangeline. Sau negi că TiberiasCalore este o armă a Riftului?

Maven îi face semn să înceteze. Se uită când la Cal, când la Farley. Pentru că Farley este punctul slab în toată povestea asta – sau cel puțin așa își imaginează el. *Succes, Maven. Să te văd cum ai să te descurci cu ea.*

— Nu, nu Cal este arma, spune el, torcând ca o felină uriașă. Ci roșiii. Corciturile montforteze. Îl cunosc pe Volo și îi cunosc și pe ceilalți argintii. Nu vor oferi niciun drept roșiilor. Se vor folosi de ei, dar nu le vor da nimic în schimb. Nu-i așa, *Anabe!*? adaugă el, zâmbindu-i cu viclenie bunicii sale.

Bătrâna regină refuză să-l privească și se întoarce cu spatele. Zâmbetul lui Maven pălește și își mai pierde din aroganță.

De data aceasta Farley nu intră în jocul lor. Și preferă să tacă. În timp ce Davidson începe să bată din palme, plecând fruntea spre regele fals.

— Bravo, Maven, bravo! spune el.

Calmul indiferent al premierului este o gură de aer proaspăt după tot veninul de mai devreme.

— Trebuie să recunosc că nu mă așteptam de la cineva atât de tânăr să fie maestru în arta manipulării. Dar presupun că asta se datorează educației primite de la mama ta. Ea te-a făcut așa cum ești, corect? adaugă el, aruncându-mi o privire.

Cuvintele lui îl scot pe Maven din minți mai tare decât orice altceva. Își dă seama că le-am povestit tot ce știu despre el, că le-am spus ce a făcut mama lui.

— Da, este creația mamei sale, șoptesc eu, simțind că-i răsucesc cuțitul în rană. Nu contează cum a fost la naștere, ce ar fi trebuit să devină. Persoana aceea a dispărut.

Vocea blândă a lui Cal dă lovitura de grație:

— Și nu se va mai întoarce niciodată.

Numai Piatra Tăcută îl împiedică pe Maven să nu ia foc. Lovește cu pumnul în brațul jilțului.

— Discuția asta nu duce nicăieri! țipă el. Dacă nu aveți ceva concret de oferit, atunci faceți bine și plecați. Adunați-vă morții, fortificați-vă orașele, pregătiți-vă pentru un război adevărat.

Fratele lui nici măcar nu tresare. Nu mai are de ce să se teamă de Maven. Cal se transformă sub ochii noștri, intrând în rolul pe care îl joacă cel mai bine. Acela de războinic, de comandant de armată. Care se înfruntă cu un adversar pe care îl poate învinge. Nu cu un frate pe care dorește să-l salveze. Nu-i mai leagă nimic, doar sângele pe care l-a vărsat din cauza lui Maven.

— Adevăratul război se desfășoară aici.

Purtarea lui calmă contrastează puternic cu istericalele fratelui său.

— A izbucnit furtuna, Maven, indiferent dacă tu ești pregătit să accepți asta sau nu.

Încerc să fac și eu ce a făcut Cal. Încerc să îngrop trecutul. S-a terminat cu mascarada aia cu băiatul cu suflet bun și neînțeles. Nu a mai rămas nici măcar umbra lui să ne bântuie. Nu mai există decât omul din fața mea, cu ura lui, cu

obsesiile și cu dragostea lui bolnavă. *Ai să reușești să mai treci o dată prin asta*, mă îndemn eu în gând. Maven este un monstru. M-a stigmatizat, m-a întemnițat, m-a torturat în cel mai cumplit mod cu putință. Doar ca să mă țină alături de el, doar ca să satisfacă bestia aia care-i sălășluiește în minte. Însă, oricât aș încerca, nu pot să nu mă văd pe mine reflectată în el. Captivă în furtună, incapabilă să mă eliberez, incapabilă să mă dezic de toate câte le-am făcut și voi continua să le fac.

Lumea aceasta este cuprinsă de o furtună la declanșarea căreia am contribuit și eu. Toți am avut câte o contribuție, mai mare sau mai mică. Făcând anume gesturi pe care nu le-am înțeles, apucând-o pe anumite căi pe care nu ne-am gândit că vom merge vreodată.

Jon a văzut toate astea. Mă întreb acum în care moment a început totul. Care alegere a dezlănțuit infernul acesta. Oare de vină să fi fost Elara, atunci când mi-a scormonit prin minte după o ocazie favorabilă pentru distrugerea Gărzii Stacojii? Sau Evangeline, atunci când m-a doborât în arenă, la Turneul Reginelor? Sau Cal, atunci când m-a luat de mână, pe vremea când nu eram decât o hoță roșie? Sau Kilorn, când soarta i-a fost decisă după moartea stăpânului său și îl aștepta înrolarea cu forța într-o armată de victime? Poate nici nu a început cu vreunul dintre noi. Poate a început cu mama și sora lui Farley, atunci când au fost înecate de regele lacustru – moartea lor motivându-l pe Colonel, tatăl lui Farley, să treacă la acțiune. Sau poate cu Davidson, care a fugit de la moartea sigură din legiune și a ajuns în Montfort, unde a construit un alt fel de viitor? Sau poate a început cu cineva mai de demult, de acum o sută de ani, o mie de ani. Cu cineva blestemat sau ales de un zeu oarecare – cineva condamnat și binecuvântat să transforme totul în realitate.

Presupun că nu voi ști niciodată.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Evangeline

Piatra Tăcută îmi scrijelește toți nervii și mă mănâncă rău de tot pielea. În ciuda anilor mei de antrenamente, nu-mi e deloc ușor s-o ignor. Îmi înăbuș dorința mistuitoare de a-mi înfige unghiile în brațe, ca să simt și un alt fel de durere în locul acestei apăsări putrede și spurcate. Mă întreb unde or fi îngropate Pietrele. Sub platforma asta pe care stăm toți? Sub scaunele noastre? Atât de aproape mi se par, că simt cum mă sufoc.

Toți ceilalți nu par deranjați de senzația asta anormală de asfixiere a sufletului, a instinctelor, a tot ce ne reprezintă. Cel mai mult mă miră atitudinea lui Mare, mai cu seamă că ea a avut de-a face cu nenorocita asta de Piatră. Stă nemișcată, cu fruntea sus. Niciun semn de slăbiciune sau durere. Asta înseamnă că trebuie să-mi ascund disconfortul la fel de bine ca ea. *Of.*

Bracken strâmbă scârbit din buze. Nici lui nu-i place Piatra Tăcută. Poate asta o să-l facă mai înțelegător față de cauza noastră. Da, sigur, detestă Montfortul – și are toate motivele să-l deteste. Dar cred că detestă și mai mult să piardă. Iar dacă tirada lui Cal are efect, atunci prințul din Piedmont nu va mai avea încredere în Maven.

Care Maven se uită cu ură la Cal, de parcă își imaginează că-i poate ține piept războinicului său frate. S-a înșelat dacă a crezut că îi poate exploata compasiunea, pentru că TiberiasCalore este de neclintit.

— Acestea sunt condițiile mele, Maven, reia el, cu o atitudine de rege mai demnă decât a avut-o vreodată tatăl lui. Capitulează, și vei trăi!

Maven nu merită decât un glonț în cap ori un pumnal în burtă. Reprezintă un pericol pe care niciunul dintre noi nu ne putem permite să-l lăsăm în viață.

Răspunsul lui este gutural, plin de venin.

— Plecați de pe insula mea!

Nu ne mirăm. Ptolemus oftează adânc. Îi zvâcnesc degetele de dorul cuțitelor prinse de-a curmezișul pieptului. Santinelele nu s-au gândit – sau nu le-a interesat – să ne dezarmeze și pe noi. Probabil cred că magnetronii sunt lipsiți de apărare în preajma Pietrei Tăcute. *Se înșală.* În oricare altă situație, fratele meu ar fi fericit să-l înjunghie pe Maven.

Logodnicul meu se ridică încet de pe scaun.

— Foarte bine, încuviințează el cu un aer mâhnit. Să nu uiți ziua asta, Maven. Ziua în care ai fost abandonat și ai rămas singur numai și numai din vina ta.

Maven nu e cine știe ce orator, așa că se mulțumește să rânjească cu superioritate și să pretindă că își înăbușă hohotele de râs. Își joacă destul de bine rolul pe care i l-a scris maică-sa: un băiețel sensibil, neînțeleș de nimeni, sortit unui viitor măreț. Rolul mezinului care nu a vrut niciodată să domnească. Își irosește talentul cu noi. Pentru că știm cu toții cine este el cu adevărat.

Fără să se ridice de pe scaun, regina Cenra se întoarce, se apleacă ușor peste fiica ei și se uită la el.

— Condițiile noastre, Maiestate?

Maven nu-i răspunde, probabil nici n-a auzit-o, pentru că este mult prea atent la Cal și Mare. Așa că Iris îl înghiontește.

— Eu vă cer să vă predați, se grăbește el să spună. Fără amnistie, fără grațiere – nimic, adaugă, uitându-se la Mare, care tresare, deranjată de atenția pe care i-o acordă. Cer să vă predați cu toții, fără excepție.

Anabel se ridică de lângă Cal. Își șterge palmele, de parcă ar vrea să se curețe de situația asta și de veninul nepotului ei.

— Deci, rămâne stabilit, oftează ea. Ne-am înțeleș.

Mi se pare ciudat că stă cu ochii la Iris. Nu la Maven, nici măcar la Cenra sau Bracken. Nu pricep de ce o țintuiește cu privirea pe reginuța aia care nu pare a avea nimic de spus și care oricum nu are nicio putere aici.

Tânăra înclină capul, dar nu înainte să deslușesc o lucire complice în ochii ei cenușii.

— Da, ne-am înțeleș, spune ea.

Regina Cenra face la fel. Probabil că-i doar un obicei al lacuștrilor. La fel de stupid și inutil ca și zeii lor buni de nimic.

Cele două regine se ridică primele în picioare, urmate imediat de Bracken. Piedmontezul face o plecăciune adâncă în direcția mea și eu dau grațioasă din cap. Însă ochii i se opresc apoi asupra lui Davidson și trăsăturile i se strâmbă de furie. Toată grația mea n-a fost în stare să-l distragă de la ura pe care o nutrește față de omul ăla cu sânge nou.

Bine că atitudinea asta a prințului nu-l deranjează pe premierul care rămâne la fel de impenetrabil și care se ridică sprinten de pe scaun.

— Mi s-a părut foarte interesantă discuția noastră, murmură el cu un surâș stupid.

— Chiar așa, îl aprob eu, fără să vreau.

Ne ridicăm toți de pe scaune într-un vârtej de culori strălucitoare și armuri lustruite. Doar Maven mai rămâne înfipț la locul lui. Și cu ochii holbați.

Mare îi evită cu dibăcie privirea, trecând prin spatele lui Farley ca să-l ia de braț pe Cal. Vederea celor doi îl întărită și mai tare pe falsul rege. Mai că mă aștept să văd cum îi iese fum prin urechi. Și probabil că așa s-ar întâmpla dacă

nu ar fi Piatra Tăcută.

— Pe curând! îi aruncă peste umăr Cal.

Cuvintele astea îl scot din amorțeală pe Maven, care lovește cu pumnii în brațele jilțului și apoi pleacă înaintea tuturor ca o furtună. Mantia neagră îi flutură în urmă. Parcă-i un țânc răzgâiat, apucat de năbădăi. Dar un țânc extrem de periculos.

Cam fără mare chef, reginele lacustre și prințul piedmontez se iau după el. Cal are dreptate. Îl vor abandona pe Maven atunci când balanța se va înclina în defavoarea lui și când își vor da seama că nu-i capabil să câștige războiul. Dar oare vor trece de partea noastră? Nu prea cred. Cred că vor sta deoparte, așteptând momentul potrivit să ne lovească.

Parcă mă apucă invidia pe Garda Stacojie și pe Montfort. Măcar alianța lor se bazează pe loialitate și un scop comun. Nu la fel sunt alianțele și dintre noi, argintiii. Putem vorbi despre pace până rămânem fără voce, numai că nu suntem făcuți pentru asta. Ne războim în permanență – în săli de tron sau pe câmpuri de luptă sau chiar la masa unde luăm cina cu familia. Acesta este blestemul nostru.

Abia aștept să ies din cercul ăsta de Piatră Tăcută și să respir din nou aer proaspăt. Îl trag pe Ptolemus după mine, pe poteca șerpuită care duce la locul unde ne așteaptă avioanele. Am grijă să stea aproape de mine, mai ales acum, când generăleasa Farley este cu noi. Parcă aș vedea cum un șobolan urmărește un lup, așteptând răbdător ocazia potrivită să-i sară la beregată.

Cum scăpăm de influența Pietrei Tăcute, mă conectez din nou cu abilitățile mele și mă cuprinde o mare ușurare. S-au trezit la viață toate bucățile de metal din bijuteriile mele, din păr, din dinți, din toate cutele veșmintelor. Mă concentrez la medaliile alea nemeritate de pe pieptul lui Maven și le simt cum se estompează și dispar. Înseamnă că-i adevărat. Chiar pleacă. Fuge de pe insulă, așa cum fugim și noi.

Războiul este departe de a fi fost câștigat și, dacă nu mă înșel, în momentul acesta ambele tabere sunt egale. Perfect echilibrate. Înseamnă că ar putea să treacă ani de zile până la un deznodământ, oricare ar fi acela. Iar eu aș rămâne nemăritată, doar prințesă, fără zgarda și lesa de regină. *M-aș putea duce acasă pentru câteva săptămâni, să plec când va ajunge tata aici. Să-l las pe el să se ocupe de tot balamucul ăsta. Poate chiar să evadez cu Elane într-un loc frumos și liniștit.* Mă înfierbânt doar când mă gândesc la asta.

Și nu sunt prea atentă la apa care se adună sub tălpile mele, ieșind din stratul subțire de nisip.

Și îmi dau vag seama că medaliile lui Maven s-au oprit.

— Tolly, șoptesc eu, apucându-l de braț.

Fratele meu face ochii mari la terenul care se inundă.

La fel de surprinși sunt și ceilalți, care își ridică picioarele, împroșcându-se cu apă. Farley și ofițerii ei își recuperează de urgență armele, unele ude rău de tot. Reacționează imediat, luând poziții defensive, îndreptând țevicele spre pădurice și platforma din depărtare.

Mare se pune în fața lui Cal. El se uită în toate părțile, înfricoșat de apa care se ridică în jurul nostru. Una dintre mâinile lui Mare scoate scânteii.

— Vezi ce faci! îi strig eu, sărind într-o parte și târându-l pe Tolly după mine pe teren mai uscat. O să ne prăjești pe toți!

Îmi aruncă o privire rece.

— Numai dacă vreau.

— Acvaticii? mârâie Farley, cu arma la ochi. Văd că se mișcă ceva în direcția lor. Rochiile albastre, santinelele...

Se întrerupe.

Eu smulg un pumnal din eșarfa lui Tolly și îl învârtesc în mână.

— Și?

— Și nu avem de ce să ne facem griji, spune Anabel pe un ton indiferent. Haideți să ne întoarcem la avioane.

Nu sunt singura care cască gura la ea.

Farley își revine prima din uimire și spune fără să-și ia arma de la ochi:

— Ori se *scufundă* toată insula, ori vom fi atacați dintr-o clipă în alta.

— Aiurea! pufnește Anabel. Nici vorbă de așa ceva.

— Atunci ce se întâmplă? scrâșnește Cal. Ce ai făcut?

Anabel îl lasă pe Julian Jacos să ne explice. Bătrânul ne aruncă un zâmbet nesigur.

— S-a terminat, spune el simplu.

Mare n-a rămas complet mută:

— Ce...

Din spatele copacilor se aude un zgomot ca de val uriaș care se sparge. Cum așa? Plaja este în direcție opusă. Farley sare în picioare și se uită din nou prin cătarea armei. Ofițerii ei se dau înapoi speriați.

Eu mă cațăr repede pe duna de nisip, disperată să ajung într-un loc mai înalt, de unde să pot vedea ce se întâmplă în jur.

Răsună mai multe focuri de armă. Mare tresare. Strâng din pumn și număr gloanțele pe care le simt în jur. Se îndreaptă în direcție opusă față de locul unde ne aflăm noi.

— Trag în... ceva, îi anunț eu pe cei de la poalele dunei.

Cal tropăie dezgustat prin bălți și își aprinde pumnii.

— Maven! mârâie el în barbă.

Mare nu se mișcă din fața lui, încercând să-l oprească, dar fără să-l electrocuteze – și fără ca ea să se ardă. Însă bunică-sa nu se clintește din loc.

Mă urc și mai sus și văd că apa se retrage ca la comanda cuiva. Printre copacii noduroși apar mai multe culori. Armuri albastre, mantiile învâpăiate ale santinelor. Se aude un țipăt și apoi țipătul se transformă într-un urlet de groază. Se lasă brusc ceața, de parcă cineva a tras o draperie cenușie peste lume.

Într-o fracțiune de secundă, bijuteriile mele se preschimbă într-o armură care-mi acoperă brațele de la încheieturile mâinilor și până la umeri.

— Dă-mi și mie o armă, Farley! strig eu la ea.

Scuipă și nici nu se uită la mine.

— De aici am țintă mai bună! mârâi eu la ea.

Strânge în mâini mitraliera.

— Dacă îți imaginezi că o să-ți dau *ceva*...

— Dacă tu îți imaginezi că îți *cer*..., mă răstesc eu și pocnesc din degete.

Mitraliera îi sare din mâini și zboară până la mine.

— Zău, doamnelor, nu-i cazul să vă purtați așa, spune și Anabel, la fel de impasibilă. Gata, s-a terminat.

Face un pas între noi și întinde un deget zbârcit spre copaci.

Apa năvălește din nou peste câmp și, odată cu ea, vedem și niște siluete imposibil de identificat în momentul ăsta: doar niște umbre în ceață.

Mai întâi apar cadavrele, plutind pe apa înaltă până la glezne și cu mantiile de santinele ude leoarcă. Le-au dispărut măștile sau li s-au rupt, iar acum li se văd fețele. Pe unele le cunosc, pe altele nu.

Umbrele se încheagă și una dintre ele ridică o mână, alungând ceața. Aceasta se condensează și cade peste noi ca o ploaie scurtă de vară. Acum le vedem pe Cenra și pe Iris, urmate de gărzile lor. Vine și Bracken după ele, cu străluciri de aur pe piept și târându-și prin apă mantia purpurie. Se apropie toți de noi într-o formație stranie, ascunzând deocamdată vederii gărzile în uniforme albastre.

Ne holbăm șocați la ei. Chiar și premierul pare dezorientat.

Singurii neafecțați rămân Anabel și Julian.

— Fii drăguț și pregătește schimbul! murmură Anabel spre unchiul Jacos.

Bătrânul este nefiresc de palid, parcă ar fi bolnav. Însă dă din cap și se întoarce, luând cu el doi soldați Lerolan.

Schimbul, a spus Anabel.

Mă uit la Mare. Îmi simte privirea și se întoarce cu fața la mine ca să-i văd ochii mari de spaimă și confuzie.

Ce să schimb? aș vrea eu s-o întreb pe bătrâna regină.

Sau pe cine?

Gărzile lacustre au un prizonier care se zbate. Reușesc să văd printre Cenra și Iris cum pierde lupta în fața bărbaților mult mai puternici.

Maven are buza spartă și plină de sânge. Coroana îi stă șui pe părul negru, ciufulit. Dă fără folos din picioare, obligându-i pe lacuștri să-l târască de brațe. Tot corpul îi este acoperit de apa care abia așteaptă să-l atace. Iris fluieră ușor, învârtindu-i brățările între degete. *Brățările scăpărătoare – cheia abilității lui.* În viața mea nu am mai fost atât de șocată. Maven este acum complet lipsit de apărare, la mila celor pentru care el n-ar avea niciodată milă.

Prințesa lacustră schițează un zâmbet crud, oribil pe buzele unei persoane atât de stăpânite. Maven o scuipă, dar nu o nimerește.

— *Jigodie* acvatică, mârâie el, dând iarăși din picioare. Amarnică greșeală ai făcut astăzi.

Cenra se încruntă, dar își lasă fiica să se descurce singură.

— Serios? murmură Iris netulburată.

Cu mișcări foarte lente îi ia coroana de pe cap și o aruncă în apă.

— Sau greșeala îți aparține? Și nu este vorba doar despre ziua de azi, ci despre nenumăratele greșeli pe care le-ai făcut, una dintre ele – deloc lipsită de importanță – fiind să mă aduci în regatul tău.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Maven, trădătorul, a fost trădat. Trișorul a fost înșelat.

Războiul.

S-a terminat.

Cred că mi se face rău.

Mi se taie răsuflarea și îmi iau cu greu ochii de la Maven pentru că vreau să mă uit la fratele lui. Cal este palid ca un mort. Este limpede că n-a avut habar de planul pus la cale de Anabel și Julian. De *schimbul* ăla pe care trebuie să-l facă acum în numele lui.

Oare pe cine vor da ei pentru Maven?

Trebuie să fug de aici. Să-l iau pe Tolly. Să ne aruncăm amândoi în mare.

Cobor repede duna ca să fiu lângă fratele meu. *Nu le ușura sarcina acvaticilor*, îmi spun eu. *Fugi la avion. Fugi acasă.*

— Ei, Evangeline, nu te supraestima! cârâie Maven, contorsionându-se ca să-și poată netezi părul care-i cade mereu în ochi. Nu ești atât de valoroasă pe cât îți imaginezi tu.

Cuvintele lui îi fac pe toți ceilalți să se uite la mine. Încep să mă retrag cu spatele, ținându-l strâns de braț pe Ptolemus. Caut să văd măcar un chip prietenos și îl descopăr pe cel al lui Mare Barrow. Se uită când la mine, când la mâna cu care îl țin pe Tolly. Și parcă o cuprinde un soi de milă. Cât n-aș da să i-o scot din inimă cu un cuțit.

— Atunci, despre cine e vorba? întreb eu cu tupeu, folosindu-mi orgoliul ca pe o armură. Iar te vinzi, Barrow?

Se uită urât la mine și mila de mai devreme se transformă în furie. Îmi place

mai mult așa.

— Nu, spune Julian, revenind împreună cu gărzile, care aduc un prizonier din avion.

Ultima dată când l-am văzut pe Salin Iral tocmai fusese deposedat de toate titlurile lui și tata îl strânsese de gât ca pedeapsă pentru prostia și aroganța lui. Îl ucisese pe regele lacustru în fața zidurilor cetății Corvium, nesupunându-se ordinelor primite. Și pentru ce? Pentru nimic mai mult decât o vorbă de laudă. Era prea obtuz ca să priceapă că fapta lui va duce la întărirea alianței lacuștrilor cu Maven și le va întări și mai mult pe cele două regine împotriva noastră. Acum va plăti cu viața pentru nerozia lui.

Salin nu este legat, dar ochii lui sunt complet lipsiți de expresie. Gărzile care îl escortează abia dacă-l țin de brațe, dar el nu încearcă să fugă. Din cauză că Julian Jacos se află aproape de el. Mă îndoiesc că i s-a dat *voie* să fugă.

— Ce-i asta... n-am autorizat *niciun...*, se bâlbâie Cal, apropiindu-se amenințător de bunică-sa.

Însă Anabel îl împinge cu blândețe pe rege înapoi, la locul lui.

— Dar ai s-o faci. Nu-i așa, Cal? Îl întreabă ea pe un ton suav.

Și, cu o tandrețe maternă, îi cuprinde obrazii în palme.

— Putem pune capăt războiului chiar azi, chiar acum. Acesta este prețul. O singură viață în schimbul a mii de vieți.

Nu-i deloc o alegere dificilă.

— Chiar așa, Cal. Că doar tu vrei să salvezi cât mai multe vieți, corect? Intervine Maven pe un ton care mustește de sarcasm.

Vorbele sunt singura armă care i-a mai rămas.

— Nobil până la capăt.

Cal ridică foarte încet ochii și își privește lung fratele. Maven amuțește dintr-odată, lăsând tăcerea să ardă între ei. Nu clipește niciunul. Nu cedează niciunul. Mai tânărul Calore continuă să rânjească batjocoritor, provocându-și fratele să reacționeze în vreun fel. Însă Cal nu-și schimbă expresia și nu rostește niciun cuvânt. Însă spune tot ce e de spus prin felul în care își îndreaptă umerii și pleacă de lângă bunică-sa.

Julian își pune degetul sub bărbia lui Salin, ridicându-i capul ca să-l oblige să-l privească în ochi.

— Du-te la regine! îi spune el, cu vocea melodioasă pe care i-o dă abilitatea de cântăreț puternic.

Sunt convinsă că Julian ne-ar putea vrăji pe toți dacă ar vrea. Și apoi s-ar urca pe tron. Din fericire pentru noi, pe Julian Jacos nu-l interesează deloc puterea.

O avea Slin Iral privirea goală, dar tot elegant rămâne și tot grațioși îi sunt pașii. Străbate distanța scurtă dintre grupul nostru și Maven. Reginele

lacustre arată ca niște femei hămesite, care tocmai s-au așezat la o masă îmbelșugată. Iris îl înșfacă pe Salin de grumaz, îi trage un șut în glezne și-l obligă să cadă în patru labe în apă.

— Trimiteți-l, spune Cenra încet, făcând un semn din mână spre Maven.

Tot ce se întâmplă acum mi se pare nenatural, parcă privesc printr-un geam fumuriu la niște evenimente care se desfășoară mult prea încet ca să fie reale. Dar sunt. Gărzile lacustre îl îmbrâncesc cu putere pe Maven spre fratele lui. Se împletește, scuipe sânge, continuă să rânjească batjocoritor. Însă în ochi îi lucesc lacrimi. Începe să-și piardă stăpânirea de sine.

A înțeles că acesta este sfârșitul. MavenCalore a fost înfrânt.

Gărzile îl îmbrâncesc mereu, nepermițându-i să-și recapete echilibrul. Jalnică imagine. Maven începe să bolborosească nervos, intercalând fragmentele de cuvinte printre hohote isterice de râs.

— Am făcut ce-ai zis, șoptește el, adresându-se cuiva care nu este de față. Am făcut ce mi-ai zis să fac.

Înainte să ajungă în fața fratelui său și să i se prăbușească la picioare, Anabel se postează între ei doi. Își ocrotește nepotul preferat ca o leoaică.

— Nu te apropia de adevăratul rege! mârâie ea.

Bine face că nu are încredere în el, nici măcar acum, când Maven nu mai are nimic de pierdut.

Cade într-un genunchi și își trece mâna prin păr, răvășindu-și buclele negre și ude. Se uită cu ură la fratele lui, încercând să reaprindă un foc pe care nu-l mai stăpânește.

— Te temi de un biet băiețel, Cal? Credeam că, dintre noi doi, tu ești războinicul.

Mare se încordează și pune mâna pe brațul lui Cal. Nu-mi dau seama dacă vrea să-l oprească sau să-l îndemne să facă ceva. Cal cugetă îndelung.

Apoi, cu o încetineală dureroasă, regele supraviețuitor își sprijină mâna pe mânerul sabiei.

— Tu m-ai omorî dacă ai fi în locul meu.

Maven șuieră printre dinți. Șovăie puțin. Probabil se gândește la o minciună. Nimeni nu poate ghici ce este în mintea lui MavenCalore și nici pe care dintre fețele lui ne-o va arăta.

— Da, așa aș face, murmură el, scuipe și iarăși sânge. Ești fericit?

Cal nu-i răspunde.

Ochii din gheață albastră se opresc asupra fetei de lângă fratele lui. Mare împietrește sub privirea lui. Are toate motivele să-i fie frică de el, dar își ascunde emoția.

— Îți pare bine? întrebă aproape în șoaptă Maven.

Nu-mi dau prea bine seama cui i se adresează.

Însă nu-i răspunde niciunul dintre cei doi.

Atenția îmi este atrasă de un gălgâit ca de apă și îmi iau ochii de la Maven ca să mă uit la reginele care dau târcoale prăzii lor. Nu dansează, ci desfășoară un fel de ritual. Un ritual fără un tipar anume. În afară de o furie rece, stăpânită. Chiar și Bracken pare neliniștit când se uită la femeile alea, care parcă au înnebunit pe neașteptate. Și face câțiva pași înapoi, ca să le facă loc să-și ducă la capăt ceremonialul. În genunchi, și cu gura plină cu apă, Salin se leagănă între ele.

Pe rând, reginele lacustre îi toarnă apă peste față, torturându-l. Încetul cu încetul, picătură după picătură, chipul lui Salin Iral se face palid, apoi vânăt, apoi negru. Și este cuprins de convulsii. Și cade. Și se îneacă în apa de cincisprezece centimetri. Incapabil să iasă de acolo. Incapabil să se salveze. Vrăjitoarele alea două se apleacă peste trupul lui, ca să se asigure că va pleca pe lumea cealaltă cu chipurile lor în minte.

Am mai văzut metode de tortură născocite de indivizi care pentru asta trăiesc. Tortura te tulbură mereu, indiferent de situație. Însă cruzimea acestor două femei este mult prea calculată pentru înțelegerea mea. Și mă îngrozește.

Iris îmi surprinde privirea și eu mă uit repede în altă parte. Nu-i suport ochii ațintiți asupra mea.

Dar a avut mare dreptate. Maven a comis o greșeală uriașă atunci când a adus-o în regatul și în palatul lui.

— Îți pare bine? repetă Maven cu mai multă disperare și mai multă ferocitate, dezvelindu-și dinții albi, la fel cum o fiară își dezvelește colții.

— Taci, Maven! susură Julian, obligându-l să se uite la el.

Și acum, pentru prima oară în viața lui bolnavă și mincinoasă, Maven se supune și își ține gura spurcată.

Mă uit în spate și văd că Ptolemus s-a făcut alb ca varul. Probabil la fel arăt și eu. Lumea noastră s-a întors cu fundul în sus. Alianțele au fost destrămate și apoi refăcute, hotarele trebuie redesenate, logodnele trebuie să-și urmeze cursul firesc.

Și mă ia cu amețeală când îmi dau seama că înțelegerea asta trebuie să mai conțină ceva. Neapărat.

Mă lipesc de fratele meu și-i șoptesc la ureche.

— Imposibil să ni-l fi dat pe Maven doar în schimbul lui Salin.

Iral este un lord căzut în dizgrație, fără titluri și fără moșii și fără putere atât în Rift, cât și în Norta. Fără valoare. Nici măcar reginele lacustre nu l-ar da la schimb pe Maven doar ca să-și satisfacă setea de răzbunare. Femeile astea sunt ciudate, nu proaste. Anabel a zis că acesta este prețul, dar nu poate fi tot adevărul. Trebuie să mai fie și altceva. Altceeva.

Nu las să mi se citească pe chip tulburarea care mă cuprinde. Mă prefac

impasibilă ca o statuie.

Nu am fost prea departe de adevăr când m-am temut că noi facem parte din înțelegere.

Însă Maven are dreptate. Un prinț și o prințesă în schimbul unui rege? Absurd. Nu valorăm atât de mult.

Însă tatăl nostru, da.

Volo Samos, rege al Riftului. Salin a împlântat sabia în regele lacustru ca să-i facă pe plac tatii și să-i intre în grații. Dar nu este vina tatii că Salin a fost un dobitoc, pentru că a comis crima în numele lui.

Plus că este rivalul lacuștrilor, cum este și rivalul lui Cal.

Anabel l-ar fi putut da la schimb fără nicio remușcare. Ba chiar ar fi fost cea mai bună metodă prin care să scape definitiv de tata.

Îmi strâng degetele ca să nu-mi trădez tremuratul. Cu aceeași expresie imperturbabilă pe chip, cântăresc în minte opțiunile pe care le am.

Dacă tata moare, atunci Riftul se dezmembrează. Nu ar reuși să reziste fără el, nu în situația actuală. Iar eu îmi voi pierde rangul de prințesă. Nu voi mai fi supusa lui, animalul lui dresat, jucăria de care să dispună cum are chef, sabia pe care s-o folosească atunci când e la ananghie.

Nu voi mai fi obligată să mă mărit împotriva voinței mele și nici să-mi trăiesc tot restul vieții în minciună.

Cu toate astea, îmi iubesc tatăl. Acesta este adevărul. Și n-aș suporta să-l pierd.

Nu știu ce să fac.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Mare

Refuz să călătoresc în același avion cu Maven. La fel și Cal. Chiar dacă este în transă, tot nu ne putem uita la el. Julian, Davidson și Anabel iau asupra lor această sarcină și îl conduc pe Maven la al doilea avion, ca să ne lase să zburăm în liniște.

Dar tot nu suntem capabili să discutăm despre cele întâmplute, așa că zborul înapoi la Golful Portuar se desfășoară într-o tăcere stupefiantă. Chiar și Evangeline și Ptolemus sunt șocați și muți. Schimbul făcut ne-a derutat pe toți. Încă nu-mi vine să cred. Julian și Anabel au conspirat cu lacuștrii? Chiar sub nasul nostru? Fără aprobarea lui Cal și fără implicarea lui Davidson? N-are nicio noimă. Nici măcar Farley, care are o rețea vastă de spioni, nu s-a așteptat la asta. Însă acum ea este singura dintre noi care pare încântată de deznodământ. Zâmbește și mai că-și iese din piele de atâta bucurie.

N-ar trebui să mă simt așa. Am câștigat războiul. S-a terminat cu luptele, s-a terminat cu pierderile de vieți. Maven și-a pierdut coroana pe insula Province. Dar nimeni nu s-a aplecat să o ridice și banda din fier rece a rămas abandonată acolo. Iris i-a luat brățările. Așa că nu se mai putea lupta cu noi. S-a terminat. Băiatul-rege nu mai există. Nu îmi mai poate face niciun rău.

Și atunci, de ce mă simt atât de rău? Mi s-a instalat o groază cumplită în capul pieptului, grea ca un bolovan și imposibil de ignorat. *Ce se va întâmpla acum?*

La început, încerc să dau vina pe Iris, pe mama ei și pe Bracken. Cal a jurat că va respecta alianța, dar mă îndoiesc că ei o vor face. Prea mult au pierdut și niciunul nu pare genul care să se întoarcă acasă cu mâna goală. Toți au motive personale să caute răzbunare, iar Norta este schilodită, divizată de războiul civil. Pradă ușoară pentru fiare mai puternice. Pacea pe care am obținut-o astăzi are zilele numărate. Parcă și aud ticăitul ceasului care ne anunță cum se scurg secundele până la catastrofă.

Nu acesta este motivul pentru care ți-e teamă, Mare Barrow.

Azi-noapte, Cal și cu mine am convenit să nu facem alegeri și să nu schimbăm hotărârile deja luate. Anumite lucruri puteau fi trecute cu vederea atunci când soarta războiului nu era încă decisă. Am crezut că vom avea mai mult timp la dispoziție. Nu mi-am imaginat că totul se va termina atât de repede. N-am știut că am ajuns deja pe marginea prăpastiei.

Maven a fost scos din ecuație, iar Cal a devenit în sfârșit regele Nortei. Se

va încorona și își va recăpăta dreptul dobândit prin naștere. Se va căsători cu Evangeline. Nimic din ce a fost înainte nu va mai conta.

Iar noi vom redeveni dușmani.

Montfortul și Garda Stacojie nu vor mai accepta un alt rege în Norta.

Nici eu nu voi accepta, în ciuda tuturor promisiunilor lui solemne că va schimba lucrurile. Tiparul se va repeta pur și simplu cu copiii lui sau cu nepoții. Toți descendenții lui vor fi regi sau regine. Cal nu vrea să vadă ce trebuie făcut. Nu are curajul să se sacrifice pentru crearea unei lumi mai bune.

Mă uit pe furiș la el, printre gene. E cufundat în gânduri și nu mă vede. Se gândește la fratele lui. La prețul pe care trebuie să-l plătească MavenCalore pentru toată baia de sânge pe care a provocat-o și pentru toate rănilile pe care ni le-a făcut.

Înainte să luăm cu asalt închisoarea Corros, unde credeam că ne așteaptă Maven, Cal mi-a spus că își va pierde controlul. Și îl înspăimânta slăbiciunea asta a lui. Atunci i-am zis că îl voi ucide eu pe Maven dacă el nu era în stare. Mi-era ușor să promit asta la vremea respectivă, dar atunci când chiar am avut ocazia să-l omor, când l-am găsit în cada aia de baie, vulnerabil ca un nou-născut, nu am putut s-o fac.

Sigur că vreau să-l văd mort. Pentru câte mi-a făcut. Pentru toate suferințele, pentru toate chinurile cumplite la care m-a supus. Pentru toate nenorocirile. Pentru Shade. Pentru toți roșii folosiți ca pioni în jocul lui dement. Însă nu știu dacă aş putea să-l omor cu mâna mea. Și cred că nici Cal nu poate.

Dar o va face, trebuie s-o facă. Pentru că numai acolo duce drumul acesta pe care mergem acum.

Călătoria înapoi spre Golful Portuar pare mai scurtă decât înainte și aterizăm la marginea Portului Vărsătorului, pe fosta platformă a pieței de legume. Locul e ticsit de soldați ai coaliției. Mi se pune un nod în gât. Prea mulți ochi.

Însă acum nu eu sunt trofeul expus, chiar dacă Maven m-a arătat mulțimii de atât de multe ori. Simt un strop de satisfacție când îl văd coborând din avion. Sub influența abilității lui Julian, se împleticește în propriile picioare, grele ca plumbul. Niciodată parcă nu a semănat mai tare cu un băiețel oropsit. Cineva îi pune cătușele la mâini. Nu spune nimic. Nu este în stare să vorbească.

De lângă el, Farley zâmbește mândră și stă cu mâna ridicată în semn de triumf. Cu cealaltă mână îl apucă de guler.

— Înălțați-vă, roșii ca zorii zilei! strigă ea.

Și îi trage un șut în spatele picioarelor, la fel cum a făcut Iris cu Salin Iral. Maven cade în genunchi. Un rege decăzut.

— Victorie!

Tăcerea stupefiată din piață se risipește repede atunci când mulțimile înțeleg ce se petrece. Și izbucnesc urletele, o furtună de înjurături și de zbierete de bucurie și venin atât de asurzitoare, încât sunt convinsă că întreg orașul a aflat vestea cea mare.

Cal urmărește tăcut manifestările acestea. Nu i se citește nimic pe chip, dar căldura pe care o emană mă arde. Nu-i place ce se întâmplă.

— Să-l ducem la palat, îi șoptește lui Anabel. Cât mai repede.

Bătrâna regină oftează iritată.

— Oamenii trebuie să-l vadă, Cal. Permite-le să se bucure de victoria ta. Lasă-i să te iubească pentru asta.

Cal tresare.

— Asta nu-i dragoste, răspunde el, arătând cu bărbia la gloata extaziată.

Sunt mult mai mulți roșii și oameni cu sânge nou decât argintii, însă toți se uită la Maven cu rânjete fioroase și cu pumnii ridicați. Furia a pus stăpânire pe piață.

— Asta-i ură. Să-l ducem în palat, departe de mulțimea asta.

Este cea mai bună opțiune. Și cea mai comodă. Îi fac un semn din cap și îl strâng ușor de braț. Îi ofer toată mângâierea de care sunt capabilă, cât încă mai sunt capabilă să i-o ofer. La fel ca în cazul alianței, și zilele noastre împreună sunt numărate.

Anabel se îmbătoșează.

— Am putea să-l ducem pe jos, pe străzi, să-l vadă...

— Nu! mârâie Cal.

Se uită pe rând la Anabel și la mine. Mă crispez sub privirea lui.

— Nu am de gând să fac aceleași greșeli pe care le-a făcut el.

— Foarte bine! se răstește mânioasă bătrâna regină.

La marginea pieței ne așteaptă camioanele militare ca să ne ducă la palat. Cal se duce glonț la cel mai apropiat și eu mă țin după el, având însă grijă să păstrez o distanță respectuoasă.

— Dar tot trebuie să transmitem știrile, continuă Anabel, venind după noi. Trebuie să-i anunțăm pe nortani că regele lor adevărat s-a întors. Trebuie să convocăm Înaltele Case, să le cerem să ne jure credință. Să-i pedepsim pe aceia care nu vor dori să o facă...

— Știu, răspunde Cal cu asprime.

Aud sunete înfundate din spate. Farley îl îmbrânțește pe Maven în urma noastră. Julian merge lângă ei. Câțiva soldați își aruncă eșarfele roșii, sărbătorind triumful. Ovaționează și chiuie în egală măsură.

Zgomotul este înfiorător, chiar dacă este făcut de oamenii mei. Și îmi amintește de Archeon, când eu am fost cea obligată să străbat orașul în

lanțuri. O prizonieră, un trofeu. Maven m-a forțat să îngenunchez în fața întregii lumi. Mi-a venit să vomit atunci și îmi vine să vomit și acum. *N-ar trebui să fim mai buni decât a fost el?*

Însă simt și eu setea aceasta nestăpânită. Setea de răzbunare și dreptate. Încerc să mi-o astâmpăr. Încerc să nu mă gândesc la monstrul acesta pe care îl port în suflet, monstrul născut din toate greșelile pe care le-am făcut și din toate relele care mi s-au făcut mie.

Anabel vorbește ca o moară stricată tot drumul până la camioane, când Cal o expediază de lângă noi cu o privire urâtă. Nu mă uit în spate înainte să mă urc în camion, pentru că nu mă simt în stare să văd cum alt om trebuie să îndure ce am îndurat eu în Archeon. Chiar dacă omul acela este Maven.

Cal închide portiera și ne cufundăm în penumbre. Geamul despărțitor este ridicat și șoferul nu ne poate auzi. Suntem singuri și nu mai trebuie să ne prefacem.

Cal se sprijină cu coatele de genunchi și își ascunde fața în palme. Emoțiile acestui moment sunt aproape de nesuportat. Teamă, regret, rușine și foarte multă ușurare. Toate pe fondul unui sentiment de groază, pentru că știm ce va urma. Mă lipesc de spătarul scaunului și-mi pun mâinile la ochi.

— S-a terminat, mă pomenesc eu că spun și simt în gură gustul minciunii.

Cal începe să respire sacadat, de parcă tocmai a venit de la antrenamente.

— Ba nu s-a terminat, șoptește el. Nici pe departe.

•

Apartamentul meu din Dealul Oceanului se află în cealaltă parte a palatului față de cel al lui Cal. Așa am cerut eu. Camerele sunt elegant mobilate, luminoase și aerisite; însă baia este mult prea mică pentru mai multe persoane. Mă înfior sub apa fierbinte și clăbucii de săpun care îmi alunecă pe tot corpul. Temperatura din cadă mă calmează, îmi alungă durerea și tensiunea din mușchi. Farley stă cu spatele la mine, în vreme ce Davidson se sprijină de ușă. Deși este lider național, acum montfortezul pare șocant de neprotocolar. Și-a descheiat costumul sobru purtat la ședință și i se vede maioul alb. Se freacă la ochi și cască. Deja este obosit și ziua abia a început.

Mă spăl din nou pe față, dorindu-mi să-mi pot îndepărta frustrarea la fel de lesne cum mă curăț de transpirație și mizerie. *E imposibil să rămân singură măcar o clipă.*

— Și când o să refuze? mârâi eu la cei doi.

Planul nostru, ultima șansă pe care o avem ca să obținem ce ne dorim, are mult prea multe lacune.

Davidson își împletește degetele pe genunchi.

— *Dacă* refuză...

— O să refuze, spunem într-un glas eu și cu Farley.

— Atunci vom face ceea ce am hotărât, spune simplu premierul, ridicând din umeri.

Ochii lui oblici mă urmăresc cu atenție.

— Suntem terminați dacă nu ne ținem de cuvânt. Plus că eu trebuie să-mi respect promisiunile făcute față de poporul meu.

Farley dă din cap, aprobându-l. Se uită peste umăr la mine. De atât de aproape îi pot număra pistrii de pe nas, tot mai mulți de când a început vara. Fac un contrast izbitor cu cicatricile de la gură.

— Și eu trebuie să mi le respect, spune ea. Așa mi-au spus ceilalți generali din Comandament.

— Mi-ar face plăcere să-i cunosc, murmură într-o doară Davidson.

Ea îi aruncă un zâmbet amar.

— Dacă totul va merge așa cum credem noi, ne vor aștepta la întoarcere.

— Bine.

Mă cufund și mai mult în apa înspumată și parfumată.

— Cât timp mai avem la dispoziție? pun eu întrebarea pe care o evităm de câteva minute. Până se vor întoarce lacuștii?

Farley se întoarce și își sprijină bărbia de genunchi. Scrâșnește din dinți. E tulburată, ceea ce nu i se prea întâmplă.

— Agenții din Piedmont și Ținutul Lacurilor mi-au raportat că se observă mișcări în forturi și cetățile. Își adună soldații, își organizează armatele.

Tonul îi devine trist.

— Nu va mai dura mult.

— Ținta lor este capitala, spun eu sec.

Nu este o întrebare.

— Probabil, zice Davidson, bătându-se ușor cu degetul în buză. Urmăresc să obțin măcar o victorie simbolică. Dar, dacă celelalte cetăți și regiuni vor capitula, atunci vor cuceri foarte repede întreaga țară.

Farley se crispează doar gândindu-se la așa ceva.

— Iar în cazul în care Cal ar muri în atac...

Se întrerupe brusc. În ciuda apei fierbinți, mă ia cu frisoane doar când mă gândesc la posibilitatea asta. Îmi iau ochii de la ea și mă uit spre fereastră. Norișorii pufoși și albi plutesc leneși pe cerul albastru. Ziua este mult prea senină și veselă pentru o asemenea discuție.

Fie că își dă seama ce face sau nu, Davidson răsuțește cuțitul care-mi este permanent împlântat în inimă, ducând mai departe ideea lui Farley.

— Fără moștenitori. Norta nu va mai avea rege. Ar începe domnia haosului.

Spune lucrurile astea de parcă ar reprezenta o opțiune. Mă apuc cu mâna de marginea din porțelan a căzii și las o scânteie amenințătoare să-mi alunece pe deget. Premierul se trage puțin înapoi.

— Ar însemna ca alți roșii să-și piardă viețile, Mare, îmi explică parcă scuzându-se. Nu vreau așa ceva. *Trebuie* să cucerim Archeonul înaintea lor.

Farley strânge pumnii și îl aprobă. Cu foarte mare hotărâre.

— Și să-l obligăm pe Cal să abdice. Să-l convingem că nu are de ales.

Nu mă clintesc și mă uit țintă la premier.

— Cum rămâne cu Riftul?

Îngustează ochii.

— Volo Samos nu va suporta să trăiască într-o lume pe care să nu o guverneze el, însă Evangeline...

Îi rostește numele cu multă plăcere.

— ... Evangeline ar putea fi convinsă. Sau măcar cumpărată.

— Cu ce? râd eu.

Știu că Evangeline ar face tot posibilul să nu se mărite cu Cal, dar cum să-mi pot imagina că-și va trăda vreodată familia, că va renunța vreodată la coroană? Nu, nu se poate. Mai degrabă ar îndura o viață plină de suferințe.

— Este mai bogată decât noi toți la un loc. Și mult prea orgolioasă.

Davidson înalță bărbia cu un aer de superioritate. De parcă el ar ști ceva ce noi încă nu am aflat.

— Cu propriul ei viitor, răspunde el. Cu libertatea.

Strâmb din nas. Răspunsul lui nu mă convinge deloc.

— Nu-mi dau seama ce i-ai putea cere. Că doar n-o să-și abandoneze propriul tată.

Premierul este de acord cu mine.

— Sigur că nu, dar poate distruge alianța. Poate refuza să se căsătorească. Poate tăia toate legăturile lui Cal cu Riftul. Și atunci el nu va mai avea la cine să apeleze. Nu poate supraviețui fără aliați.

Nu se înșală, dar planul acesta este mult prea riscant. Una este să ne bazăm pe scopurile noastre comune și cu totul alta este să-i cerem să-și trădeze propriul sânge. Propria familie. Pare imposibil. Chiar ea a spus că, atunci când se va termina totul, nu va putea să refuze căsătoria cu Cal și nu se va putea opune dorințelor tatălui ei.

Aburul se rotește prin tăcerea așternută în baie.

Din cealaltă parte a ușii se aude o voce exasperată.

— Ce șanse sunt ca totul să se desfășoare conform planului? strigă Kilorn din dormitorul meu.

Mă umflă râsul, deși nu-i nimic de râs.

— Când a mers ceva conform planului?

Răspunsul lui este un geamăt prelung și frustrat. Ușa băii se zgâlțâie în balamale când prietenul meu începe să se lovească cu capul de ea.

Kilorn și Davidson au amabilitatea de a mă lăsa să mă îmbrac în liniște, însă Farley pare că nu vrea să plece și acum stă tolănită pe așternuturile mele verzi ca marea. În primă fază, mă gândesc s-o dau afară ca să rămân și eu un pic singură. Dar, pe măsură ce trece timpul, încep să mă bucur că se află lângă mine. Dacă aș fi singură, aș putea să-mi pierd mințile și să nu le mai deschid în veci ușa. Cu Farley aici, nu pot s-o iau razna și mă pregătesc cât de repede pot. Sper din suflet să am putere să fac față acestei zile care deja se anunță extrem de *interesantă*.

Pe Farley o pufnește râsul văzând cum mă îmbrac cu o uniformă de gală a Gărzii Stacojii. Croită special pentru mine. A trecut aproape un an de când am devenit membră a Gărzii, dar nu am făcut niciodată caz de asta. Uniforma ar trebui să fie un simbol, care să mă deosebească foarte clar de Cal și aliații lui argintii; numai că eu cred că Farley a vrut să mai sufere și altcineva alături de ea. Pentru că uniforma asta roșie ca sângele este cumplit de strâmtă și țepăună și are gulerul mult prea înalt. Încerc să-l lărgesc un pic, să scap de senzația de sufocare.

— Acum nu te mai bucuri că ți-ai pus-o, nu? chicotește Farley.

Ea s-a descheiat la gât și gulerul îi stă deocamdată lăbărțat.

Mă privesc în oglindă și nu pot să nu bag de seamă cum costumul ăsta făcut la comandă își bate joc de silueta mea. Pătrășos în partea de sus și cu pantaloni drepți, vârați în cizme, îmi dă o formă dreptunghiulară. În mod evident, nu-i vreo ținută de bal.

Singurele ornamente sunt nasturii strălucitori. Atâta tot. N-am niciun fel de insigne sau medalii. Îmi trec palma peste piept și nu simt decât stofa aspră.

— Capăt și eu vreun grad militar, ce zici? o întreb pe Farley.

Și-a păstrat cele trei pătrate la guler, însemne ale gradului de general, dar a renunțat la majoritatea celorlalte medalii și decorații false. N-are niciun rost să le poarte în fața lui Cal, care știe prea bine că nu-s adevărate.

Se întinde pe spate, pune picior peste picior și se uită în tavan.

— Hm... recrut sună bine, nu crezi?

Duc mâna la inimă, prefăcându-mă jignită.

— Sunt membră de un an.

— Poate am să reușesc să trag niște sfori, spune ea. Să pun o vorbă bună pentru tine. Să te avanseze până la gradul de caporal.

— Generozitatea ta mă copleșește.

— Ai să-i raportezi lui Kilorn.

Cu toată teama care mă sfâșie pe dinăuntru, nu mă pot abține și râd cu poftă.

— Nu mă interesează cum faci, dar vezi să nu afle.

Îmi și imaginez ce zile fripte mi-ar face. Cum m-ar lua peste picior, ce

ordine false mi-ar da. N-aș putea să îndur.

Farley râde cu mine. I s-a zburlit părul blond și scurt, de parcă ar avea o aureolă în jurul capului. Nu este tocmai generoasă cu zâmbetele și râsul ei, însă situația asta este diferită. Nu-i un râs plin de dispreț sau un zâmbet batjocoritor. Ci este o adevărată explozie de veselie. O raritate în zilele astea.

Își dă seama ce face și se potolește. Râsetele i se sting în gât. Mă uit repede în altă parte, de parcă aș fi văzut ceva ce îmi era interzis.

— Ai fost cu el azi-noapte.

Nu există nicio îndoială în tonul ei. Știe adevărul, așa cum probabil îl știe toată lumea. Cal și cu mine nu am fost prea discreți.

Îi răspund direct și fără rușine.

— Da.

Zâmbetul i se șterge de pe buze și se ridică în capul oaselor. Văd în oglindă cum i se schimbă expresia. Colțurile gurii i se lasă în jos și ochii i se întristează. Poate îi pare rău pentru mine. Sau poate că-i este doar milă. Și poate în privirea ei se ascunde și un strop de suspiciune.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile! mă rățoiesc eu. Pentru niciunul dintre noi.

Farley ridică repede o mână și îmi răspunde pe un ton blând, de parcă ar vrea să liniștească un animal turbat:

— Știu.

Își umezește buzele și o văd că-i în pragul lacrimilor. Alegându-și cuvintele cu foarte mare grijă, îmi spune:

— Îmi este dor de Shade. Aș face orice să-l aduc înapoi. Să mai am parte măcar de o zi alături de el. Aș fi vrut ca fata mea să-și cunoască tatăl.

Strâng pumnii și îmi cobor privirea. Simt că mi-au luat foc obrazii. De rușine, pentru că Farley nu are încredere în mine. Și de supărare, de părere de rău, de regret după fratele meu, de care ne este tuturor dor.

— Nu voi...

Farley se ridică în picioare și ajunge lângă mine din câțiva pași. Mă apucă de umeri, obligându-mă să mă uit la chipul ei brăzdat de atâtea lupte.

— Vreau să spun că tu ești mai puternică decât mine, Mare, îmi șoptește ea.

Mă uit în ochii ei strălucitori și, în primă fază, nu înțeleg nimic.

— În privința lui. Nu în general, adaugă ea repede, alungând vraja.

— Nu în general, o aprob eu, cu un râs forțat. Mai puțin în ceea ce privește electrocutarea oamenilor.

Farley ridică din umerii ei masivi.

— Cine știe? Încă n-am încercat să fac asta.

Sala tronului din palatul Dealul Oceanului dă spre oraș, spre acoperișurile albastre, spre zidurile albe și până departe, spre port. Ferestrele grandioase se arcuiesc pe deasupra tronului, inundând încăperea cu razele de aur ale acestei amiezi târzii. Lumina face ca totul să pară ireal, un vis. Și o parte din mine își dorește să se trezească în zori, înainte de plecarea spre insula Province. Înainte ca războiul să fie câștigat atât de ușor și înainte ca o viață să fie dată la schimb cu atâta nepăsare.

Cal nu a spus nimic despre Salin Iral, dar nici nu era nevoie să o facă. Îl cunosc suficient de bine ca să înțeleg cât de mult îl apasă amintirea celor întâmplate. Viața unui lord căzut în dizgrație, sigur că da, dar totuși un lord, în schimbul fratelui lui Cal. Știu că nu i-a fost ușor. Însă nimeni nu și-ar da seama de asta dacă se uită la regele Tiberias al Șaptelea.

Stă pe tronul din sticlă de diamant al tatălui său – o flacăra cu nuanțe de roșu și negru. Silueta îi strălucește în lumina care pătrunde prin ferestre și mă întreb dacă nu cumva vreuna dintre gărzile lui nu este o umbră din Casa Haven, care manipulează lumina în așa fel încât să-i confere o alură de forță și măreție. Oricum ar fi, tabloul este de mare efect. Cal pare rege până în măduva oaselor, rege așa cum a fost și tatăl lui. Cum Maven nu a fost niciodată.

Nu pot să sufăr imaginea asta. Tronul scânteietor, coroana simplă de pe capul lui. Coroană din aur roz, la fel ca a bunicii sale. Mai prețios decât fierul. Mai elegant. Mai puțin violent. O coroană dintr-un metal care sugerează pacea, nu războiul.

Farley și cu mine stăm în stânga tronului, împreună cu Davidson și însoțitorii lui montfortezi. În dreapta, chiar lângă Cal, este jilțul pe care șade Anabel. Urmează membrii Casei Samos, strânși în jurul unui alt rege.

Mă întreb cât va dura până când Volo Samos să termine de construit tronul lui din oțel și metal sidefat. Materialele argintii și albe trebuie să fie împletite în șuvițe complicate, presărate din loc în loc cu sclipiri de jais negru. Strâmb cu dispreț din buze gândindu-mă la regele Samos, care-și pierde atât de mult timp cu un amărât de scaun. Trufia argintiilor nu contenește să mă uimească.

O văd pe Evangeline lângă tatăl său și îmi pare nefiresc de tulburată. Se înnebunește după asemenea ceremonii pline de fast. Dar uite-o că nu are stare – mișcă din degete și bate din picior pe sub poalele rochiei. Mă întreb ce știe sau ce bănuiește. Nu poate fi vorba despre oferta lui Davidson, pentru că nu i-a făcut-o încă. Deocamdată nu este convins că vom avea nevoie de ea. Cu toate astea, ochii ei cenușii fug în toate direcțiile, cercetând ungherele sălii. Și revenind mereu la ușile înalte care dau în saloanele de primire ale palatului. Dincolo de ele se află o mulțime de argintii și de roșii care speră să vadă și ei o frântură din cele petrecute înăuntru. Mă cuprinde frica. Evangeline nu este ușor de speriat.

Dar uit de toate atunci când Julian intră în sală, cu mâna pe brațul pe care îl cunosc atât de bine – brațul prizonierului de sânge regesc, pe care îl conduce până în fața tronului. În urma lor se aude un șuvoi de vociferări furioase, care amuțesc abia atunci când ușile se închid, separându-ne de restul palatului. Lui Cal nu-i place să se dea în spectacol și este destul de inteligent ca să-și dea seama că nu avem nevoie de public cât timp hotărăște soarta fratelui său.

De data aceasta Maven nu se mai împleticește. Ba chiar ține fruntea sus, cu toate că are mâinile încătușate. Seamănă cu o pasăre de pradă – un uliu, ori un vultur –, cu ochi ageri și gheare ascuțite, care ne studiază pe toți. Însă nu reprezintă o amenințare acum. Pentru că acum nu mai are brățările. Pentru că acum nu mai are pe nimeni care să-i îndeplinească ordinele. Gărzile care îl însoțesc fac parte din Casa Lerolan, casă loială lui Cal și Anabel. Nu lui Maven.

Nu mai are nicio scăpare.

Se opresc la câțiva metri de Cal și atunci Anabel se ridică în picioare. Îl privește îndelung pe Maven, de parcă ar avea cuțite în loc de ochi și l-ar jupui de viu.

— Îngenunchează în fața regelui tău, Maven! îi poruncește ea, iar glasul îi răsună în sala cuprinsă de o tăcere mormântală.

Maven clatină din cap.

— Nu, nu prea cred.

Brusc, mă pomenesc într-un alt palat, uitându-mă la un alt rege Calore. În genunchi, lângă Maven, cu mâinile încătușate la spate. În clipa în care ne-a trădat pe toți și ne-a dezvăluit cui îi aparține cu adevărat inima lui.

Maven, ajută-mă.

Nu, nu prea cred.

MavenCalore și-a ales întotdeauna cuvintele cu cea mai mare grijă. La fel face și acum. Deși acum ele nu mai au nicio importanță, deși nu mai are niciun fel de putere, tot reușește cumva să ne rănească pe toți.

Cal se întunecă la față și strânge pumnii. Simt cum monstrul din sufletul meu se trezește și mă imploră să-i permit să-l strivească pe Maven. Să-i șteargă până și amintirea lui de pe fața pământului. Nu pot nega dorința asta, dar trebuie să mă împotrivesc. Pentru sănătatea mea mintală. Să-mi dovedesc că am rămas om.

— Ridică-te, dacă dorești, spune Cal în cele din urmă, făcând un semn din mână ca și cum nu i-ar păsa. Nu schimbă cu nimic *poziția* în care te aflu. Și locul în care stau eu acum.

— *Acum* este cuvântul-cheie, spune Maven cu luciri în ochii lui reci ca gheața, fierbinți ca o flacăra albastră. Mă îndoiesc că vei sta acolo prea mult.

— Asta nu este treaba ta, zice Cal. Ai trădat și ai ucis, MavenCalore. Crimele tale sunt prea multe ca să le pomenesc aici, așa că nici nu voi încerca.

Maven pufnește, dându-și ochii peste cap.

— Nu cumva să te obosești prea tare.

Fratele mai mare știe că nu trebuie să muște momeala și ignoră afrontul. Se întoarce spre Davidson, de parcă ar dori să se sfătuiască cu un consilier sau chiar cu un prieten.

— Domnule premier, în țara dumitale, care este pedeapsa pentru asemenea fapte? îl întreabă el.

Minunata demonstrație de solidaritate face parte din imaginea pe care încearcă să și-o construiască. El este un rege care unifică, nu dezbină. Un argintiu care cere sfatul roșiilor, desconsiderând culoarea sângelui.

Iar atitudinea asta a lui deja dă rezultate.

Volo strâmbă din buze și se foiește în mantie ca o pasăre surescitată, care își umflă penele. Reacția lui nu-i scapă lui Maven.

— Ai de gând să permiți una ca asta, Volo? gângurește el. Adică ai ajuns pe locul al doilea, în spatele unui roșu?

Hohotele lui de râs ar putea tăia sticla.

— Cât de mult a decăzut Casa Samos.

Aidoma lui Cal, nici Volo nu vrea să-i dea apă la moară lui Maven. Așa că se calmează și își încrucișează la piept brațele îmbrăcate în crom.

— Măcar eu încă mai am coroana, Maven. A ta unde este?

Maven îi rânjește batjocoritor. A început să-i tremure un colț al gurii.

— Moartea, spune pe un ton hotărât premierul Davidson.

Își sprijină coatele pe brațele jilțului și se apleacă să-l vadă mai bine pe regele detronat.

— La noi în țară, pedeapsa pentru trădare este moartea.

Cal nici nu clipește. Acum se întoarce spre Volo.

— Maiestatea Voastră, ce pedeapsă i-ați da în Regatul Riftului?

Volo răspunde fără să stea pe gânduri. Are caninii îmbrăcați în argint, la fel ca Evangeline.

— Moartea.

Cal dă din cap.

— Doamnă general Farley?

— Moartea, răspunde ea, ridicând semeață bărbia.

Maven nu pare tulburat de sentință. Nici surprins. Nu le dă prea mare atenție premierului și nici lui Farley sau Volo. Nici măcar mie. Vipera încolăcită în mintea lui nu are ochi decât pentru o singură persoană. Își privește lung fratele, fără să clipească. Am și uitat cât de mult seamănă, deși sunt frați vitregi. Nu au în comun doar culoarea pielii sau a părului, sau a ochilor, ci mai ales focul din suflet. Amândoi sunt hotărâți, ambițioși, motivați. Altminteri, sunt creațiile părinților lor. Cal este făcut din visurile tatălui său,

iar Maven, din coșmarurile mamei lui.

— Și tu ce vei face, Cal? îl întreabă el atât de încet, că abia îl aud.

Cal nu ezită:

— Exact ce ai încercat să-mi faci tu mie.

Lui Maven parcă-i vine din nou să râdă. Dar nu, doar scoate un pufăit scurt, gutural.

— Deci am să mor în arenă?

— Nu, răspunde regele, clătinând din cap. Nu vreau să văd cum te faci de râs în ultimele clipe ale vieții.

Nu-i nicio ironie. Maven este un luptător foarte slab. N-ar rezista nici măcar un minut în arenă. Însă nu merită oferta lui Cal, stropul acesta de îndurare la capătul unei judecăți implacabile.

— Vei avea parte de o moarte rapidă. Ți garantez asta.

— Câtă generozitate din partea ta, *Tiberias*, râde batjocoritor Maven.

După care se gândește mai bine și se luminează la față. Face ochii mari, ca un câine care cerșește resturile de la masa stăpânilor. Un cățeluș isteț, care știe foarte bine ce vrea.

— Pot să îți cer ceva?

Cal își dă ochii peste cap și apoi îi aruncă lui Maven o privire sarcastică.

— Poți să încerci.

— Îngroapă-mă lângă mama mea.

Rugămintea lui îmi frânge inima.

Mi se pare că aud o exclamație din cealaltă parte a săli. Poate e Anabel. Mă uit la ea și văd că și-a astupat gura cu palma, dar ochii îi sunt uscați. Cal s-a făcut alb ca varul la față și și-a încleștat mâinile pe brațele tronului. I se tulbură privirea și abia după o clipă reușește să-și privească din nou fratele.

Nu știu unde se află trupul Elarei. Ultima oară am auzit că îl adusese Garda pe insula Tuck, insula pe care am abandonat-o.

O insulă cu cadavre. Cadavrul fratelui meu, cadavrul ei.

— Asta se poate rezolva, șoptește Cal în cele din urmă.

Numai că Maven nu a terminat. Face un pas, însă nu înainte, ci în lateral. În direcția mea. Forța privirii lui aproape mă doboară de pe scaun.

— Și mai vreau să mor la fel cum a murit mama, mai spune el fără pic de emoție, de parcă ar cere o pătură în plus.

Din nou sunt prea năucită ca să încerc să înțeleg ce-i în capul lui. Tot ce pot face este să-mi țin maxilarele încleștate, ca să nu rămân cu gura căscată.

— Sfârtecată de furia ta, continuă el, pârjolindu-mă cu privirea lui oribilă, privirea aia pe care nu o pot uita.

Și simt cum mă arde stigmatul de pe claviculă.

— Și de ura ta.

Monstrul din mine s-a deșteptat și începe să urle. *Ovoi face chiar acum. Eu sunt de vină, din cauza mea a început totul. Este corect ca tot eu să-i pun capăt.* Îmi încleștez și eu degetele de brațele jilțului și îmi înfig unghiile în lemn. Încerc să mă ancorez cumva, să mă controlez, să-mi țin în frâu fulgerele. Numai că am senzația că aș putea declanșa furtuna într-o clipită. Nu-i voi da satisfacție. Vrea să mă seducă pentru ultima oară. Asta face acum. O ultimă picătură de otravă, un ultim fir de putregai, o ultimă încercare de a o perverti pe cea care fusesem eu înainte să pună gheara pe mine. Știe că o parte din mine – o mare parte din mine – își dorește asta. Și știe că, dacă aș face-o, aș distruge tot ce am reușit să salvez din închisoarea și din tortura iubirii lui.

Ucide-l, Mare Barrow! Termină cu el o dată pentru totdeauna.

Se uită lung la mine, așteptând să iau o decizie. La fel și ceilalți. Nici măcar Cal, regele, nu spune nimic. Cum a făcut-o și în alte dăți, mă lasă să-mi aleg singură calea.

Nu știu de ce mă gândesc la Jon. Profetul care mi-a citit soarta. *Ai să te înalți, dar ai să te înalți singură.* Mă întreb dacă soarta asta s-a schimbat deja sau dacă mi-o schimb eu chiar acum.

Clatin foarte încet din cap.

— Nu eu îți voi aduce sfârșitul, Maven. Și nici tu pe al meu.

Maven se crispează. Se uită atent la ochii mei, la buzele mele, mă studiază cu privirea. Nu spune nimic, de parcă ar aștepta să mă răzgândesc. Eu strâng din dinți și nu mă mișc. *Fulgerele n-au milă*, am spus eu cândva. Însă fulgerele sunt doar o parte din mine. Nu ele mă guvernează.

Eu le guvernez pe ele.

— Foarte bine, spune Maven în silă, furios că a fost refuzat.

În inimă îmi răsare un mugur de triumf, care contrabalansează insistențele monstrului din mine. Maven se răsuțește pe călcâie și se întoarce iarăși cu fața la Cal.

— Atunci să mor de glonț. De sabie. Decapitează-mă, dacă așa vrei. Nu mă interesează cum ai să mă ucizi.

Cal a început să-și piardă controlul. Calvarul acesta durează prea mult, iar masca de rege a început să-i alunece de pe față. Mai că mă aștept să-l văd cum se ridică de pe tron și iese din sală. Dar nu-i stă în fire. Cal nu este genul care să capituleze, nu este genul care să-și dezvăluie slăbiciunile. Așa a fost instruit încă de mic.

— Vei avea parte de o moarte rapidă, repetă el, dar mai ezitant acum.

— Mi-ai mai zis asta! se răstește Maven, aidoma unui țânc cuprins de năbădăi.

În obraji i se aprind bujori argintii, care se întunecă treptat.

Anabel bate din palme. Se uită lung la cei doi frați, comparându-i.

Tensiunea dintre ei trosnește și pârâie ca un cablu electric și mă întreb dacă Maven nu cumva încearcă să-l scoată din sărite pe Cal și să-l facă să-l omoare chiar aici și acum. Pentru că nu i-a mers cu mine.

— Gârzi, am isprăvit judecata trădătorului, spune Anabel, poruncitor, scăpându-l pe Cal de luarea unei hotărâri sub imperiul emoțiilor.

Nu vreau și știu că nu-i bine, dar mă uit la Maven și îl văd că mă privește lung, cu subînțeleș.

Cal este incapabil să ia decizii.

Mi-a spus-o de multe ori, iar eu am descoperit acest adevăr în foarte multe împrejurări extrem de dureroase. Chiar și după înlăturarea lui Maven, Cal este la fel de șovăitor, incapabil să ia vreo hotărâre de unul singur. Maven a tot insistat că acesta este motivul pentru care Cal ar fi un rege slab. Sau ar fi un rege ținut în lesă de altcineva, care ar conduce cu adevărat. Și trebuie să-i dau dreptate. Mai tânărul Calore este, într-adevăr, o bestie, dar o bestie foarte inteligentă.

Gârzile Lerolan îl apucă de umeri ca să-l scoată din sală. Mă aștept să-i însoțească și Julian, însă el rămâne și se așază în spatele tronului. Își încrucișează gânditor brațele și nu spune nimic. Doar pașii gârzilor și ai lui Maven răsună prelung în întreaga sală. Mă întreb dacă am să-l mai văd vreodată. Dacă voi avea putere să asist la execuția lui.

Când ușile masive se închid în urma lui, mă las moale în scaun și oftez adânc. Tot ce-mi doresc acum este să urc în camera mea și să dorm puțin.

Cred că și Cal ar vrea același lucru. Se foiește pe tron, apoi se ridică în picioare.

— Cred că am terminat aici, spune el cu vocea sleită de oboseală.

Regele se uită la fiecare dintre noi în parte, dorind să lase impresia că s-ar consulta cu sfetnicii lui credincioși, nu cu niște aliați de circumstanță. Poate chiar este convins că, dacă se poartă așa, i-ar putea convinge să-i fie loiali pentru totdeauna.

Ce să zic? Mult succes.

Regina Anabel îi pune repede mâna pe braț, împiedicându-l cu blândețe să plece. Cal încremenește la atingerea ei.

— Trebuie să discutăm detaliile încoronării tale, îi aduce ea aminte cu un surâs blajin.

Cal pare iritat de această perspectivă, ori poate doar îl enervează dădăceala bunicii.

— Să fie cât mai curând – mâine, chiar. Nu trebuie să facem mare vâlvă, ci doar o ceremonie oficială.

Volo nu se lasă eclipsat și își sprijină barba în mână. Mișcarea aproape insesizabilă este un semnal clar prin care pretinde să i se dea atenție.

— Mai avem de rezolvat și problema Orașului Nou, ca să nu mai spun că nu ați stabilit încă data nunții.

Se uită când la Cal, când la Evangeline. Dacă cei doi nu ar fi fost învățați din copilărie să-și stăpânească emoțiile, sunt sigură că acum ar fi început să se agite sau chiar să vomite de silă.

— Avem nevoie de câteva săptămâni ca să pregătim...

Îmi vine o idee și îl întrerup.

— Vrei, te rog, să ne explici la ce anume te referi când spui „problema” Orașului Nou?

Îl privesc pe Volo drept în ochi. Uluirea și dezgustul îi întunecă ochii cenușii. Lui Farley îi zvâcnesc buzele, dar își reține zâmbetul satisfăcut, așa că expresia ei rămâne una imperturbabilă.

Anabel se grăbește să-mi răspundă, înainte ca Volo să apuce să zică ceva sau să facă scandal pentru că am îndrăznit să vorbesc peste el.

— Nu trebuie să discutăm asta acum, spune ea, fără să-și ia mâna de pe brațul lui Cal.

El se uită la mine, speriat de ce aș putea face și ce reacție i-aș provoca regelui Samos. Strânge din buze și se încruntă, avertizându-mă să abandonez subiectul.

Nicio șansă, Calore.

— Ba eu cred că trebuie, spun eu, adresându-mă tuturor.

Vocea îmi este puternică, limpede, amintind de cea a Mareenei Titanos – arma pe care mi-au dat-o argintii.

— Și mai trebuie să discutăm și alte lucruri.

Cal ridică din sprâncene.

— Cum ar fi?

Premierul își drege glasul și se apucă să recite textul pe care l-am stabilit în grabă și pe care nu am avut vreme să-l repetăm. Însă Davidson este un politician abil și diplomat. Așa că niciun cuvânt de-al lui nu pare premeditat. Își joacă bine rolul și vorbește foarte convingător.

— Este clar că Ținutul Lacurilor și prințul Bracken, ca să nu-i mai amintim și pe aliații lui din Piedmont, nu au nicio intenție să renunțe la Nortă, spune el, adresându-se tuturor argintiiilor, dar mai ales lui Cal, care trebuie convins să treacă de partea noastră. Sigur, Nortă s-a reunificat, însă a rămas mult prea vlăguită în urma războiului îndelungat. Două dintre cele mai mari forturi ale voastre sunt fie distruse, fie în incapacitate de funcționare. Încă mai așteptați ca restul nobilelor familii să jure credință noului rege, mizând pe sprijinul lor. Regina Cenra nu pare genul care să scape o asemenea ocazie.

Cal se relaxează puțin și umerii parcă nu-i mai sunt atât de încordați. Ținutul Lacurilor reprezintă un subiect mai convenabil decât opresiunea

împotriva populației cu sânge roșu. Îmi aruncă o privire aproape veselă, de parcă totul nu ar fi decât un joc, un flirt. Nu-i vede pe cei trei vânători care încolțesc lupul.

— Da, sunt de acord, spune el, dând recunoscător din cap spre Davidson. Datorită alianțelor noastre puternice, putem apăra Norta de orice cotropitori, fie de la nord sau de la sud.

Davidson n-a renunțat la expresia lui senină. Ridică un deget și zice:

— În legătură cu asta...

Mă pregătesc pentru ce va urma. Parcă mi s-a aprins un foc în piept. Îmi spun să nu mă aștept la nimic. Îl cunosc suficient de bine pe Cal ca să anticipez ce va spune. Totuși există o șansă infimă să se fi schimbat, să fi reușit eu să-l schimb. Sau să se fi săturat de atâtea lupte, de atâta vărsare de sânge, să i se fi făcut scârbă de toate relele făcute de cei cu același sânge ca el.

Cal nu pricepe unde bate premierul, dar Anabel îi ghicește imediat intențiile. Strânge din ochi precum un șarpe veninos. În spatele ei, Volo lasă impresia că ar dori să ne străpungă pe toți cu câteva sulite bine țintite.

Davidson lasă în jos mâna dinspre mine, pe care nu i-o văd ceilalți. Degetele îi lucesc ușor, pregătite să formeze scutul albastru care să ne apere de orice atac. Însă expresia nu i se schimbă, tonul îi rămâne ponderat și ferm.

— Acum, când fratele tău a fost detronat, iar tu vei deveni rege, aș dori să propun altă soluție.

— Domnule premier? îl întrerupe Cal.

Ori nu-i în stare, ori nu vrea să înțeleagă.

Davidson continuă să vorbească netulburat, fără să-i pese de privirile urâte pe care i le aruncă argintii. În urmă cu mai mulți ani, Republica Liberă Montfort nu semăna deloc cu ce este ea astăzi. Pe vremea aceea era doar o adunătură de regate minuscule și feude conduse de argintii. La fel cum este Norta astăzi. Războiul civil pustia pământurile.

Mă ia cu fiori reci, cu toate că știu ce urmează să spună.

— Pacea era ceva nemaiauzit. Roșiii își pierdeau viețile în războaiele argintiilor, pentru orgoliul argintiilor, pentru setea de putere a argintiilor.

— Îmi sună cunoscut, murmur eu, cu ochii la Cal.

Încerc să-i estimez reacția după aproape imperceptibilele mișcări ale feței. Buze strânse, sprâncene curbate. O ușoară încleștare a maxilarelor, o expirație prelungă. E ca și cum aș încerca să citesc o imagine sau să miros un cântec. Frustrant și imposibil.

Premierul se înflăcărează. Îi place ce face și dă tot ce are el mai bun.

— Doar printr-o revoltă, spune el, pusă la cale de o alianță de roșii, susținută de înfocați și de argintii solidari cu lupta noastră, am fost în stare să ne transformăm în națiunea democratică de astăzi. A fost nevoie de multe

sacrificii. A fost nevoie de multe vieți jertfite. Dar acum, la mai bine de zece ani de la momentele acelea, ne-am revenit complet și prosperăm. Și devenim din zi în zi mai puternici.

Se sprijină satisfăcut de spătarul jilțului, continuând să ignore privirile absolut criminale ale lui Anabel și Volo.

— Nu pot decât să sper că și tu te vei strădui să faci la fel, Cal.

Cal.

Faptul că i se adresează cu numele acesta, în timp ce regele stă pe tron, cu coroana pe cap, are o semnificație cât se poate de clară. Până și Cal se prinde. Clipește o dată. Mai clipește încă o dată. Încearcă să-și vină în fire.

Dar nu apucă să spună nimic, pentru că Farley abia așteaptă să-și joace și ea rolul.

Însemnele de general îi sclipesc puternic, luminând obrajii lui Cal.

— Acum avem o ocazie cu care nu ne vom mai întâlni niciodată. Norta este în ruine și trebuie reconstruită, spune ea.

Sigur, Farley nu stăpânește arta oratoriei la fel de bine ca Davidson, dar nici vreo diletantă nu este. Garda Stacojie a ales-o cu multe luni în urmă să-i fie purtător de cuvânt și a avut motive întemeiate să facă asta. Farley vorbește cu patimă și convingere și este capabilă să miște chiar și inimile cele mai înghețate.

— Hai s-o reconstruim împreună și să facem o țară nouă!

Acum și Anabel i-o ia înaintea nepotului său.

— S-o facem să semene cu țara *dumitale*, domnule premier? șuieră ea. Permite-mi să ghicesc, ai de gând să ne oferi consultanță de specialitate în crearea acestei națiuni minunate? adaugă ea.

Aluzia veninoasă este cât se poate de limpede. Sămânța îndoielii a fost sădită. O văd în ochii lui Cal. *Oare va prinde rădăcini?*

— Poate ai de gând să te oferi să ajuți la guvernarea ei?

Și parcă ceva din autocontrolul lui Davidson se clatină. Îl văd rânjind – și cred că-i pentru prima oară de când îl cunosc.

— Am propria mea țară de slujit, Maiestate, atâta timp cât mi se va *permite* să o slujesc.

Hohotele de râs ale lui Volo sunt mai urâte și mai stridente decât ale lui Maven.

— Adică ne ceri să renunțăm la tronurile noastre, la tot ce am obținut prin multă trudă? Ne ceri să ne lepădăm de neamul nostru, să ne trădăm casele, tații și bunicii?

Anabel intervine cu ironie:

— Și bunicile.

Parcă mârâie în surdină. Așa mi se pare.

Stau ținută pe scaun, deși îmi vine să le sar la beregată. Nu ar fi deloc bine să ajungem la confruntări de natură fizică.

— *Noi* pentru ce am trudit, Volo? îl întreb eu.

Dar el nici măcar nu catadicsește să se uite la mine. Și asta nu face decât să-mi accentueze furia.

— Noi pentru ce anume ne-am vărsat sângele? Pentru dreptul de a intra la alți stăpâni? Pentru dreptul de a fi încuiați în mahalale, luați cu arcanul în armată, redați acelorași vieți de care de-abia scăpaserăm? Care este dreptatea aici? Cum poți să spui că este corect?

Încep să-mi pierd controlul și încerc să vorbesc fără să iau în seamă nodul din gât. Are un efect ciudat asupra mea faptul că spun toate astea cu glas tare, ca să mă fac auzită de aceia care au făcut ca lumea aceasta să fie atât de crudă sau care doar au păstrat-o așa. Nu știu dacă îmi vine mai degrabă să plâng sau să răbufnesc și nu știu prea bine de partea cui aș putea să fiu. Îmi vine să o apuc pe Anabel de umeri ori să-l înșfac pe Volo de gât ca să-i forțez să mă asculte și să înțeleagă ce au făcut și ce vor să facă în continuare. Dar dacă își țin și acum ochii închiși? Sau dacă se uită și nu văd nimic rău? Atunci, ce aș mai putea să fac?

Regele Samos îmi aruncă o privire scârbită.

— Nu există nici dreptate și nici nedreptate în lumea asta, *fetițo*. Aș fi crezut că știe asta orice persoană născută cu sângele roșu, pufnește el plictisit.

Lângă el, Evangeline nu se mișcă, stă cu ochii în pământ și cu gura închisă.

— Nu sunteți egalii noștri, indiferent cât de mult v-ați strădui să fiți. Asta-i firea lucrurilor.

Cal iese din mușenie și se uită furios la regele Riftului.

— Încetează, Volo! spune el tăios.

Fără să-i folosească titlul, fără vreo altă politețe. Dar nici nu-l contrazice. Muchia aia de cuțit pe care a apucat-o se face tot mai subțire cu fiecare secundă care trece...

— Ce anume ne ceri, domnule premier? îl întreabă el pe Davidson.

Se face că nu pricepe și vrea să ne oblige să-i explicăm pe îndelete.

— Nu este doar cererea mea, spune Davidson uitându-se la mine.

Se uită și Cal și mă țintuiește cu ochii lui de culoarea bronzului. Nu știu ce mă apucă și îl sorb din priviri – de la mâinile lui blânde până la coroana aia detestabilă de pe frunte.

Însă nu șovăi. Am trecut prin prea multe. Iar Cal a fost alături de mine mereu, așa că nu ar trebui să fie surprins.

— Abdică, îi spun eu. Sau te abandonăm.

Vocea lui nu trădează nicio emoție. Niciun șoc.

Se aștepta la asta.

— Veți rupe alianța.

Davidson dă din cap cu hotărâre.

— Nu avem intenția să contribuim la crearea unui regat asemănător cu cel de care abia ne-am eliberat.

Intervine și Farley, care declară cu patos:

— Nici Garda Stacojie nu va tolera una ca asta.

Simt o undă de căldură din direcția lui Cal. Semn rău. Cu un oftat, îmi dau seama că trebuie să renunț la speranța că va asculta măcar acum de glasul rațiunii. Văd că suferă și mă doare asta. Însă foarte puțin, în comparație cu toate rănilile pe care mi le-au provocat frații Calore.

Cal se uită din nou la Davidson, direcționându-și furia tot mai mare către altcineva.

— Deci ne abandonați în ghearele lacuștrilor și ale Piedmontului. Regate cu conducători mult mai răi decât aș fi eu vreodată? aproape că se bâlbâie el, enervat peste măsură.

Este limpede că încearcă să salveze alianța, să facă tot ce poate ca să ne țină alături de el.

— Ai spus și tu: în momentul acesta suntem slabi. Suntem o pradă ușoară. Fără armatele voastre...

— Armate roșii, îi amintește premierul cu răceală. Armate de oameni cu sânge nou.

— Nu se poate! spune tăios Cal.

Întinde mâinile cu palmele în sus. Goale. Nu are nimic de oferit.

— Pur și simplu nu se poate. Nu acum. Probabil cu timpul, însă Înaltele Case nu se vor supune decât unui rege. Și atunci Norta se va destrăma. Va pieri. Nu avem timp să schimbăm *întreaga formă de guvernământ* și să ne pregătim pentru o invazie inevitabilă...

Farley îl întrerupe:

— Faceți-vă timp!

În ciuda înălțimii sale, a umerilor lați, a coroanei, uniforme și a tuturor însemnelor de militar și rege, Cal nu a semănat niciodată mai tare cu un copil. Se uită la noi toți – la mine, la bunică-sa, la Volo. Anabel și regele Riftului îl privesc neînduplecați. Dacă ne va accepta cererile, atunci ei îl vor abandona și o altă parte a alianței va fi distrusă.

În spatele lui Cal, Julian lasă capul în jos. Nu spune absolut nimic.

Volo își trece prin barba-i argintie mâna cu care a comis atâtea crime. Ochii îi sclipesc de furie.

— Lorzii argintii ai Nortei nu vor renunța la drepturile dobândite prin naștere.

Farley sare de pe scaun. Și scuipă la picioarele lui Volo.

— Asta-i ce cred eu despre drepturile voastre dobândite prin naștere. Spre marea mea surprindere, regele Samos a amuțit. Stă cu gura căscată și cu ochii holbați la ea. N-am mai văzut vreun Samos care să rămână fără cuvinte.

— Șobolanii nu se schimbă, mârâie Anabel.

Lovește ușor cu mâna în brațul jilțului. Însă amenințarea din tonul ei o lasă rece pe Farley.

Cal repetă ce a spus, numai că acum vocea îi este mai puțin fermă, cuvintele mai puțin clare. Vânătorii l-au încolțit.

— Nu se poate.

Încet, dar foarte hotărât, Davidson se ridică în picioare. Mă ridic și eu.

— În cazul acesta, regretăm că trebuie să te părăsim, zice el. Regretăm sincer. Te consider prieten.

Cal se uită când la unul, când la altul. Este copleșit de tristețe. La fel sunt și eu. Amândoi acceptăm realitatea. Acesta a fost mereu drumul pe care ni l-am ales.

— Știu, răspunde Cal. Dar ar trebui să știi că nu reacționez prea bine la ultimatumuri, fie ele venite de la prieteni sau dușmani.

Un avertisment.

Nu doar pentru noi.

Plecăm toți – roșii uniți în convingeri și țeluri. Uniforme stacojii și verzi, chipuri sărutate de aceleași nuanțe de roz și carmin. Îi lăsăm în urmă pe argintii reci și neclintiți, ca sculptați în piatră – statui cu ochi vii și inimi moarte.

— Succes! mai reușesc să spun eu, aruncând o ultimă privire peste umăr.

Cal se uită lung după mine și îmi răspunde cu același cuvânt:

— Succes!

În Corvium, atunci când a ales coroana, am crezut că mi-a plecat pământul de sub picioare și că mă prăbușesc în abis. Acum nu mai este așa. Inima îmi este deja frântă, iar o singură noapte nu mi-a lipit-o la loc. Rana aceasta nu este una nouă; durerea aceasta nu este una necunoscută. Cal este exact așa cum mi-a spus el că este. Nimic și nimeni nu l-ar putea schimba vreodată. Îl iubesc și probabil că-l voi iubi mereu, dar nu-l pot convinge să se miște, dacă el vrea să stea pe loc. Același lucru se poate spune și despre mine.

Farley îmi atinge ușor mâna. Îmi amintește că mai avem o ultimă cerere.

Mă întorc din nou cu fața la el. Încerc să par hotărâtă, îndârjită, cea care-i va aduce inevitabilul sfârșit regelui argintiu. Dar să fiu tot Mare Barrow, fata pe care el o iubește. Roșia care s-a străduit să-l schimbe.

— Măcar le vei permite roșiilor să plece din mahalale?

Farley continuă, pe un ton apăsător:

— Și vei abroga înrolarea obligatorie?

Nu ne așteptăm la vreun răspuns. Poate doar la mimarea regretului sau la vreo altă explicație teatrală despre cât de *imposibile* ar fi lucrurile astea. Și poate că Anabel o să-și cheme gărzile să ne dea afară.

Însă Cal începe să vorbească fără să se uite la argintii din dreapta lui. Fără să aibă nevoie de părerea lor. Nu știam că-i capabil de una ca asta.

— Pot să promit că vor avea o leafă bună.

Pufnesc în răs, dar el continuă să vorbească, nebăgându-l în seamă pe Volo, care s-a albit la față de scârbă.

— O leafă bună, repetă el. Libertate de mișcare. Vor avea dreptul să locuiască și să muncească unde își doresc. La fel și pentru cei din cadrul armatei. Solde bune, condiții corecte de recrutare. Vom renunța la recrutarea obligatorie.

Acum eu sunt luată prin surprindere. Nu pot decât să îmi plec fruntea. Îmi răspunde cu același gest.

— Îți mulțumesc, murmur eu.

Bunica lui lovește indignată în brațul jilțului.

— Suntem în pragul altui război, spune ea pe un ton batjocoritor, de parcă ar avea cineva nevoie să i se amintească de pericolul reprezentat de Ținutul Lacurilor.

Mă întorc repede ca să nu-mi observe zâmbetul. La fel și Farley. Schimbăm o privire bucuroasă și totodată uimită de felul cum ne-a acceptat cererea fără niciun protest. Sigur, nu înseamnă mare lucru în ansamblul situației; sigur, ar putea să fie o promisiune deșartă. Dar, cel puțin, ne-am atins un scop.

Adică am provocat o ruptură între argintii, am săpat la temelie unei alianțe și așa destul de precare. Singura alianță care i-a mai rămas lui Cal.

Îl aud în spate cum o pune la punct pe bunică-sa.

— Eu sunt regele. Acestea sunt ordinele mele, îi spune el pe un ton care nu acceptă contrazicere.

Nu o aud ce-i răspunde, pentru că șoaptele ei sunt acoperite de gemetele ușilor masive care se deschid și apoi se închid în urma noastră. Salonul de primire este tot aglomerat, plin cu tot felul de gură-cască, nobili și soldați curioși, care vor să-i vadă pe proaspătul rege și consiliul lui, improvizat la repezeală. Trecem printre ei fără să spunem nimic, fără să lăsăm să ni se citească ceva pe chipuri. Farley și Davidson ajung la ofițerii lor și le transmit în șoaptă decizia pe care am luat-o. A venit momentul să plecăm din Golful Portuar, să plecăm din Norta. Mă deschei la guler ca să pot respira mai ușor, fără să mă mai simt sufocată de stofa țepăună.

Pe mine nu mă așteaptă decât Kilorn. Nu mă întreabă cum a decurs ședința. A înțeles ce era de înțeles din felul în care am ieșit din sală și din tăcerea

noastră.

— La naiba! mârâie el în timp ce străbatem culoarele palatului cu pași sprinteni și hotărâți.

Nu am ce bagaje să-mi fac. Toate hainele mele sunt fie de împrumut, fie ușor de înlocuit – chiar și acelea cu care am venit îmbrăcată în Golful Portuar. Nu am niciun bun personal, cu excepția cerceilor din urechi. Și a aceluia ascuns într-o cutiuță în Montfort. Cercelul cu piatra roșie, de care nu m-am îndurat să mă despart. Până în momentul acesta.

Mi-aș dori să-l am acum. Să-l las în camera lui, pe perna pe care am dormit. Ar fi un rămas-bun foarte potrivit. Mi-ar fi mai ușor decât ce trebuie să fac acum.

Mă despart de Farley și Davidson, care se îndreaptă spre camerele lor, situate la baza scării impozante.

— Ne vedem afară în câteva minute, le spun eu.

Niciunul nu mă întreabă ce am de gând să fac. Dau doar din capete și mă lasă să plec.

Kilorn șovăie cu piciorul pe prima treaptă, așteptând să-l invit să vină cu mine. Nu o fac.

— Așteaptă-mă și tu! îi șoptesc eu. Vin repede.

Mă privește pătrunzător, cu ochii lui verzi ca smaraldul.

— Nu-i permite să te distrugă.

— Mi-a făcut tot ce se putea face, Kilorn, îi zic eu. Maven nu mai este capabil să distrugă nimic.

Minciuna asta îl convinge și pleacă, mulțumit că voi fi în siguranță.

Însă întotdeauna mai rămâne ceva de distrus.

Gărzile din fața ușii se dau la o parte și eu apăs pe clanță. Mă mișc repede, ca să nu-mi pierd curajul sau să nu mă răzgândesc. Nu este închis într-o celulă, ci într-un salon elegant de la etaj, cu ferestre care dau spre ocean. Nu văd niciun pat, doar câteva scaune și o canapea lungă. Înseamnă că fie va muri astăzi, așa că nu are când să mai doarmă; fie nu i s-a adus încă patul.

Stă la fereastră, cu o mână pe draperii, ca și cum ar vrea să le tragă.

— Degeaba, mormăie el cu spatele la mine. Tot o să intre lumina.

— Credeam că asta vrei, îi spun eu. Să rămâi în lumină.

Repet vorbele pe care mi le-a spus el cu luni în urmă, pe când eu eram prizoniera lui, închisă într-o încăpere asemănătoare cu aceasta, condamnată să mă uit pe geam și să mă topesc de vie.

— Stranie simetrie între noi, nu crezi? spune el, zâmbind leneș și arătând spre cameră.

Parcă-mi vine să râd de situația în care am ajuns. Însă mă stăpânesc și mă

șez pe un fotoliu, având grijă să-mi țin mâinile libere și scânteile pregătite.

Mă uit la el. Nu se mișcă de lângă fereastră.

— Sau poate regii Calore au aceleași gusturi în privința felului în care sunt decorate celulele de închisoare.

— Mă cam îndoiesc, răspunde el. Dar se pare că ne demonstrăm afecțiunea prin celule elegante și bine mobilate. Mici dovezi de compasiune pentru prizonierii pe care îi iubim în pofida voinței noastre.

Declarațiile lui nu mai înseamnă nimic pentru mine. Abia dacă simt în inimă o fluturare vagă, ușor de ignorat.

— Ce simte Cal pentru tine și ce simți tu pentru mine sunt două lucruri complet diferite.

Maven râde ironic.

— Așa sper și eu, zice el, mângâind draperia.

Se întoarce și se uită la tunică mea, apoi la maioul care îmi acoperă clavicula. Stigmatul nu se vede.

— Când va fi? mă întrebă în șoaptă.

Execuția.

— Nu știu.

Alte hohote demente de râs. Începe să se plimbe prin cameră, cu mâinile la spate.

— Vrei să-mi zici că marele consiliu n-a reușit să ia o decizie în privința asta? Era de așteptat. Probabil că o să mor de bătrânețe înainte ca voi să picați de acord asupra oricărui lucru. Mai ales când îl aveți printre voi pe Samos.

— Și pe bunica ta.

— Eu n-am bunică! se răstește el. Ai auzit-o și tu când a zis că nu ne leagă nimic.

Amintirea îl înveninează pe Maven, care începe să meargă din ce în ce mai repede. Traversează camera din câțiva pași mari, după care se întoarce și pornește în direcție opusă. Cu tot exteriorul lui calm, în momente din acestea pare de-a dreptul nebun, pe punctul de a-și pierde complet contactul cu realitatea. Încerc să nu mă uit în ochii lui în care s-a aprins un foc nimicitor.

— Ce cauți aici? Trebuie să-ți mărturisesc că nu m-am distrat tachinându-te nici pe departe la fel de mult ca pe vremea când tu erai prizoniera *mea*.

Ridic din umeri și mă uit cu dojană la el.

— Nu ești prizonierul meu.

— Al lui Cal, al tău, flutură el din mână. Care-i diferența?

Diferența este foarte mare. Simt cum mă cuprinde din nou tristețea. Maven nu se lasă păcălit de masca mea indiferentă.

— Aha, murmură el, oprindu-se în mijlocul camerei.

Mă privește pătrunzător, de parcă mi-ar putea intra în cap ca să-mi citească

gândurile. La fel cum făcea mama lui. Însă nu are nevoie de asta ca să-și dea seama ce gândesc sau ca să înțeleagă ce a făcut fratele lui.

— Deci s-a ajuns la o decizie.

— La una singură, șoptesc eu.

Maven face un singur pas spre mine. Eu sunt cea periculoasă, nu el. Așa că are grijă să se țină la distanță.

— Lasă-mă să ghicesc. Voi, roșiii, l-ați pus să aleagă? L-ați pus să facă aceeași alegere ca acum câteva luni?

— Cam așa ceva.

Își dezvelește dinții. Dar este o grimasă de supărare, nu un zâmbet. Indiferent ce se întâmplă între noi, nu se bucură să mă vadă suferind – fie că-i vorba de răni fizice sau de altfel de răni.

— Nu te-a surprins răspunsul lui, nu-i așa?

— Așa este.

— Bine. Ți-am spus eu. Cal se supune ordinelor primite. Va îndeplini până la moarte dorințele tatălui său.

Maven vorbește de parcă ar vrea să se scuze – un fel de regret. O părere de rău pentru omul în care s-a transformat Cal. *Sunt sigură că și Cal simte la fel.*

— Nu se va schimba niciodată. Nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

Nu am nevoie de arme ca să fac rău cuiva. Nu am nevoie decât de cuvinte. În privința asta, Maven și cu mine semănăm.

— Nu este adevărat, îl contrazic eu, privindu-l drept în ochi.

Lasă capul ușor spre umăr și pocnește din limbă, ca un profesor pregătindu-se să muștruluiască un elev.

— Credeam că te-ai învățat minte, Mare. Oricine poate trăda pe oricine. Iar el te-a mai trădat o dată.

Îndrăznește să mai facă un pas înainte. Acum se află la vreo doi metri de mine. Atât de aproape că îl aud cum inspiră pe gură, de parcă ar vrea să guste aerul ieșit din plămâni mei.

— De ce nu poți să accepți ce este? murmură el.

Parcă m-ar implora. Parcă ar fi ultima dorință a unui condamnat la moarte. Privirea nu mi se tulbură.

— Este un om cu defecte, la fel ca noi toți.

Mârâitul lui îmi vibrează în piept.

— Este un rege argintiu. O brută, un laș. Un bolovan care n-o să se clinească și n-o să se schimbe niciodată.

Nu-i adevărat, îmi repet eu în minte. Mi-au dovedit-o toate lunile din urmă, dar cel mai mult ultimele minute. Când a ales, chiar cu bunica lui alături. Leafă bună, fără înrolare obligatorie. Pași care par mici, dar care sunt uriași.

— Te înșeli, Cal se schimbă, spun eu fără să-mi pierd cumpătul.

Îmi bat joc de el, îl provoc. Iar Maven încremenește și se face alb la față.

— Mai lent decât am dori noi, dar schimbările sunt evidente. Singur se transformă într-un alt om.

Îmi cobor privirea pentru că nu suport să văd cum îi alunecă masca de pe față.

— Dar nu mă aștept să înțelegi asta.

Strânge din dinți furios. Și puțin nedumerit.

— De ce?

— Pentru că toate schimbările din tine au fost opera altcuiva.

Cuvintele mele îl rănesc profund.

— Mulțumesc pentru că-mi aduci aminte, îmi spune el. Chiar aveam nevoie de asta.

Îmi scot ultima sabie din teacă, pregătindu-mă să i-o înfig drept în inimă. Și poate să-l fac să simtă măcar în treacăt ce a pierdut.

— Știi că a căutat disperat pe cineva care să te poată face bine?

Maven cascadează gura uluit, o închide la loc, o cascadează din nou. Căutând o replică ironică sau măcar inteligentă. Dar nu reușește decât să bâlbâie:

— Cu... cum?

— În Montfort, îi explic eu. I-a cerut premierului să-i găsească un om cu sânge nou, un înfocat, un fel de șoptitor capabil să desfacă ce ți-a făcut mama ta.

Este aproape dureros să-i vezi în ochi și altceva în afară de furie și nebunie. Un licăr de speranță, o emoție pură, care se luptă să ajungă la suprafață. Însă vrăjile Elarei sunt mult prea puternice. Chipul lui Maven își reia expresia nepăsătoare.

— Însă nu există nimeni care să poată face asta. Și, chiar dacă ar exista, tu nu poți să te schimbi. Am înțeles asta pe vremea când m-ai ținut prizonieră în Archeon. Însă fratele tău... el nu a crezut că ești iremediabil pierdut până astăzi. Când te-a privit în ochi.

Foarte încet, regele detronat se așază pe fotoliul din față mea. Își întinde picioarele și se lasă moale, încovoiindu-și coloana din oțel dur. Năucit, își trece mâna prin buclele negre. Atât de asemănătoare cu ale fratelui său, cu ale tatălui lor. Nu spune nimic și se uită dezorientat în tavan. Mi-l imaginez zbatându-se să iasă din nisipuri mișcătoare. Luptându-se cu firea imposibilă pe care i-a făurit-o mama lui. Zadarnic. Își împietrește la loc trăsăturile, strânge din ochii ca de gheață, face tot posibilul ca să ignore ce-i îndeamnă inima să simtă.

— Nu ai cum să rezolvi un puzzle dacă îți lipsesc piese din el, nici să lipești cioburile unui geam spart ca să-l faci ca nou, mormăi eu doar pentru mine,

repetând ce mi-a spus Julian acum câteva săptămâni.

Maven își îndreaptă spatele. Se prinde cu degetele de încheietura celeilalte mâini, pipăind locul unde a avut brățara. Este neputincios fără ea. Schilodit. Nu e nevoie nici măcar să fie păzit.

— Cenra și Iris vă vor îneca pe toți, șuieră el. Măcar eu o să mor înainte să pună mâna pe mine.

— Ce mai consolare!

— Mie nu mi-ar face plăcere să mă uit la tine cum mori.

Mărturisirea asta o face pe un ton complet lipsit de emoție. Nu are niciun scop ascuns. Este doar adevărul pur.

— Ție îți va plăcea să asști la moartea mea?

Măcar acum pot să spun adevărul.

— Unei părți din mine îi va plăcea.

— Și restul?

— Nu, șoptesc eu. Nu-mi va face nicio plăcere.

Zâmbește.

— Nici nu cer mai mult. Un adio mai frumos decât merit.

— Dar eu ce merit, Maven?

— Lucruri mai bune decât ți-am oferit noi.

Ușa se deschide cu zgomot înainte să-l întreb la ce se referă. Vreau să mă ridic, pentru că mă aștept să fie gărzile care mă dau afară pentru că nu am ce căuta aici, din moment ce nu mai fac parte din coalitie. Dar în prag îi văd pe Farley și Davidson. Ea se uită la Maven cu o ură incredibil de intensă și mai că mă aștept să-l juipoaie de viu sub ochii noștri.

— Doamnă general Farley! spune Maven, lungind ironic silabele.

Probabil că încearcă s-o enerveze și s-o facă să i-o ia înainte lui Cal și să-l omoare chiar acum și aici. Însă singura reacție pe care o obține de la Farley este un mârâit ca de fiară.

Davidson este mai politicoș și ține ușa pentru încă o persoană. Observ că au dispărut gărzile de pe coridor.

— Ne cerem scuze că v-am întrerupt, spune premierul.

La semnul său, în cameră intră cealaltă persoană – Arezzo, montforțea cu sânge nou. Mă uit nedumerită la ea. Dar nedumerirea mi se risipește imediat. Are darul teleportării. La fel ca Shade. Și acum întinde mâinile spre noi.

— A venit momentul să plecăm de aici, oftează Davidson.

Tresar când Arezzo mă apucă de mână. Dar nu doar pe mine mă ia cu ea.

Înainte de dispariția în neant îl văd pe Maven. Chipul lui alb, ochii albaștri, bulbucăți de o uluire fără margini. Și mâna lui Arezzo pe mâna lui.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Evangelina

Sala tronului pare pustie fără roșii și cumva mai friguroasă.

E proastă Anabel dacă își imaginează că îl va putea încorona pe Cal mâine. Femeie fără răbdare și fără minte. Niciun rege al Nortei nu poate fi încoronat decât în capitală și va mai dura încă cel puțin câteva zile până vom consolida cât de cât Golful Portuar, iar abia după aia vom putea pleca spre Archeon. Mai rămâne de rezolvat și problema cu Înaltele Case, care i-au rămas loiale lui Maven. Trebuie convinse să treacă de partea lui Cal, să-i jure credință și să fie prezente la ceremonie. Asta dacă se dorește ca țara să fie reconstruită. Bineînțeles că nu împărtășesc nimănui aceste gânduri. Lasă-i să-și dea singuri seama cum stau lucrurile. Și, oricum, un rege Tiberias, pe un tron șubred, nu va avea vreme de însurătoare.

Din păcate, unul dintre sfetnicii lui este Julian Jacos, iar lordul ăla cântăreț se pricepe la politică mai bine decât lasă să se înțeleagă. Nu ține cont de dorința lui Anabel și propune ca încoronarea să aibă loc peste o săptămână. Cal îi ascultă bucuros sfatul, așa cum o face mereu.

Acum Cal stă gârbovit pe tron, sleit de bătălie și de evenimentele care i-au urmat. Mai ales de evenimentele care i-au urmat. Tot aruncă priviri îndurerate spre ușă, imaginându-și că nu-l vede nimeni. De parcă așa ar putea s-o facă pe Mare să se întoarcă. Însă a trecut aproape un ceas de când a plecat. Probabil că nici ea, nici camarazii ei nu se mai află în palat, ci au pornit deja pe drumul spre îndepărtatul Montfort. Acolo o așteaptă familia ei. Va fi bucuroasă să-i revadă pe toți. Păcat că nu pot și eu să mă întorc în Rift.

Sau să te duci și tu în Montfort, îmi șoptește o voce în minte. Văd fragmente de imagini cu premierul și soțul lui în capul mesei, la cina dată în cinstea noastră. Ținându-se de mână, relaxați și plini de încredere. Fără să fie nevoie să nege ceea ce sunt. Îmi masez tâmpla cu degetul ca să scap de durerea asta surdă de cap. În momentul ăsta totul mi se pare imposibil.

Elane nu se află în sala tronului, dar este în apropiere. A fost obligată să călătorească împreună cu părinții mei și a ajuns abia în după-amiaza asta. Mor de nerăbdare să scap odată de ședința asta, ca să apuc să-mi petrec măcar câteva ore cu ea. Nu știu cât timp mai avem la dispoziție.

— Am să transmit eu mesajul, spune Julian.

Stă în picioare lângă tronul lui Cal, tot cu brațele încrucișate la piept. În absența roșiilor, podiumul din sală parcă s-a înclinat într-o parte.

— Lorzii și doamnele din Înaltele Case vor fi convocați în capitală de acum într-o săptămână. Iar tu îi vei aștepta și îi vei întâmpina bucuros. După aceea te vom încorona.

Nu știi de ce, dar Julian nu-mi pare deloc încântat.

Cal dă din cap în silă. Vrea să termine odată cu toată povestea asta. Și nu vede cum Anabel îl țintuiește pe Julian cu privirea ei de culoarea bronzului. Amândoi speră să câștige încrederea regelui, să aibă mai multă trecere decât celălalt – zici că sunt doi copii care se bat pe atenția unui părinte. Eu aș paria pe Anabel. Ea se pricepe mult mai bine la mașinațiunile dintr-o curte regală. Plus că este capabilă să elimine pe oricine i-ar amenința influența asupra nepotului ei.

Oftez în barbă, epuizată deja doar de gândul la o viață întregă înlănțuită de el. Pe vremuri mă înfierbânta perspectiva asta, mă ispitea titlul de regină cu tot ce presupune el. Mi-ar plăcea să cred că Elane m-a schimbat. Numai că o iubeam dinainte, de când îmi ziceam că nu este decât un pion, ca Sonia Iral, o jucărioară argintie, care să fie la cheremul meu și care să mă ajute să-mi țin intrigile. Cred că m-a afectat războiul ăsta. M-a umplut cu o teamă pe care n-am mai simțit-o niciodată. Dar nu pentru mine, ci pentru Ptolemus și Elane. Oamenii pe care îi iubesc din tot sufletul și pentru care aș fi în stare de crimă. Pentru care aș sacrifica totul doar ca să-i știu în siguranță și aproape de mine. Am purtat deja o coroană și știu că nici nu se compară cu ceea ce simt pentru ei.

Tata nu cunoaște sentimentele astea și nu-mi va permite să mă sustrag de la îndeplinirea îndatoririlor mele.

Nu i-am pomenit nimic despre suspiciunile pe care mi le-a trezit înțelegerea făcută de Anabel și Julian cu lacuștrii. Poate mă înșel. Poate regina Cenra și Iris s-au mulțumit doar cu Salin Iral și au fost de acord să dea la schimb un rege pentru un singur strop de răzbunare.

Știi bine că nu este așa.

Lacustrele alea două nu sunt proaste. Nu ar plăti un preț atât de mare pentru ceva atât de neînsemnat.

Pentru tatăl tău au plătit prețul ăsta.

Mă uit într-o parte la el, la umerii lui drepti și falnici sub plăcile armurii din crom, atât de lustruită, că-mi văd chipul în ea ca într-o oglindă. Și văd că par speriată, iar ochii, conturați cu fard negru ca să-mi acopere cearcănele, mi se mișcă în toate direcțiile. Am luptat bine ieri, ca să mă salvez pe mine și pe Ptolemus, în timp ce mulți din neamul nostru au murit. Tata nu mi-a spus încă nimic referitor la asta. Nimic care să-mi dea de înțeles că se simte fericit pentru că i-au rămas copiii în viață, moștenitorii lui. Volo Samos este dur ca oțelul din care ne tragem, numai muchii tăioase și colțuri ascuțite. Până și

barba o are tunsă și pieptănată cu o rigurozitate matematică. Semăn cu el la culoarea pielii, la fire și la aspirații. Însă acum ne dorim lucruri diferite. El își dorește putere – cât mai multă putere, câtă poate duce. Eu vreau libertate. Vreau să fiu stăpâna propriului meu destin.

Vreau imposibilul.

— Și acum, în legătură cu nunta regală..., începe Anabel.

Dar eu nu mai pot să suport.

— Scuzați-mă! izbucnesc eu, fără să mă uit la vreunul dintre ei, în timp ce mă ridic și ies din sală.

Mi se pare o capitulare. Însă nu mă oprește nimeni, nici măcar tata. Nu spune nimeni nimic.

Nici nu ajung bine în capul scării, că mama îmi taie drumul. Atât de nervoasă este, că vorbește șuierat, de parcă ar fi unul dintre șerpii ei. În veci n-am să pricep cum de poate o femeie atât de micuță să ocupe un coridor întreg.

— Bună, mamă! Nu-ți face griji, sunt întreagă. N-am nici măcar o zgârietură, bolborosesc eu.

Dă iritată din mână – adică nu de chestii dintr-astea are ea chef acuma. Nici ei nu pare să-i pese că ieri am fost foarte aproape de moarte.

— Serios, Evangeline! mă ceartă ea, înfigându-și în șolduri mâinile acoperite cu bijuterii.

Astăzi a avut chef să se îmbrace în verde-pal. Strâmbă ușor din nas și îmi dau seama că nu mă bucur de întreaga ei atenție. Restul este într-un șoarece ascuns în sala tronului, cu urechile ciulite la discuțiile de acolo.

— N-ai nicio problemă să te cațeri pe zidurile din Fortul Patriot, dar o sedință de consiliu este prea mult pentru tine?

Mă cutremur când mă gândesc la bătălia aia cumplită. Fac un efort și-mi alung amintirea asta din cap.

— Nu-mi place să pierd timpul, îi răspund eu cu un zâmbet plin de dispreț.

Își dă ochii peste cap așa cum doar o mamă știe s-o facă.

— Îți pierzi timpul când se discută despre nunta ta?

— Nu există niciun fel de discuție, râd eu ironic. N-am niciun cuvânt de spus, așa că ce importanță are dacă sunt acolo sau nu? De altminteri, o să-mi povestească Tolly mai târziu totul. O să-mi transmită toate *poruncile* tatii, adaug eu, scuipând cuvântul „poruncile” de parcă ar fi otravă.

Mama pare că se răsuțește ca un șarpe, un șarpe veninos.

— Te porți de parcă ar fi vreo pedeapsă.

Ridic trufașă bărbia. Toate firele din oțel ale rochiei se încordează simțindu-mi furia.

— Și nu este?

Mama reacționează de parcă aș fi pălmuit-o și i-aș fi insultat întregul neam.

— Nu te înțeleg! exclamă ea, ridicând exasperată mâinile. Asta îți dorești.

Pentru asta ai luptat întreaga viață.

Pufnesc în răs. Cum poate să fie atât de oarbă? Mama mea știe să citească în sufletele tuturor, numai al meu rămâne o carte închisă pentru ea. Bine măcar că hohotele mele o neliniștesc. Mă uit la bentița bătută în nestemate pe care o poartă pe frunte. Să nu zică nimeni că LarentiaViper nu-i făcută să fie regină.

— Îți vine bine cu coroană, oftez eu.

— Nu schimba subiectul, Eve! se răstește ea iritată, apropiindu-se de mine.

Cu toată căldura de care este capabilă, își pune mâinile pe umerii mei, de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze. Încremenesc, nici să respir nu mai am curaj. Mă mângâie încet pe brațele goale. Gestul este aproape matern, un gest cu care nu sunt deloc obișnuită.

— Mai e puțin și se termină, scumpo.

Ba nu, nu se termină.

Mă desprind cu grijă. Până și aerul este mai cald decât mâinile ei reci ca de reptilă. Pare îndurerată de atitudinea mea lipsită de afecțiune, dar nu se dă bătută.

— Tot ce facem noi este pentru binele tău.

Mă întorc și plec de lângă ea, în foșnetele metalice ale rochiei.

— Te amăgești singură, mamă.

Ajung în apartamentul meu, măcinată de o nevoie puternică să sparg ceva – o vază, un geam sau o oglindă. Ceva din sticlă, nu din metal. Vreau să sparg ceva ce nu aș mai putea să refac. Îmi stăpânesc dorința, pentru că nu vreau să strâng eu mizeria. Au mai rămas câțiva servitori în palatul Dealul Oceanului, însă foarte puțini. În palatul acesta, precum și în toate reședințele argintiilor, vor servi doar acei roșii care își doresc să ducă pe mai departe meseria asta, însă pe o leafă mult mai bună.

Mă întreb cât de mult poate afecta decizia pe care a luat-o Cal astăzi. Cât de multe se vor schimba? Egalitatea cu roșiii va avea consecințe considerabile, care nu se vor limita doar la curățenia din camera mea.

Deschid din mers ferestrele să intre lumina ca de aur și briza înmiresmată. Inserarea este superbă aici, în Golf. Încerc să mă bucur de ea, să mă liniștesc. Și mă pomenesc că mă enervez și mai tare. Țipetele stridente ale pescărușilor mi se par niște hohote batjocoritoare de răs. Îmi trece prin cap să-l străpung pe unul cu o sulită sau altceva, doar așa, ca să-mi exersez tragerea la țintă. Dar mă las păgubașă și mă bag în așternuturile moi. În momentul ăsta, un pui de somn este mai îmbietor decât o baie. Nu-mi doresc decât să se termine odată ziua asta.

Încremenesc când dau cu mâna peste bucata de hârtie dintre măturile de pe pat.

Biletul este scurt, scris cu o caligrafie înghesuită și cu multe bucle. Total diferită de scrisul elegant și ostentativ al lui Elane. Nu-l recunosc, dar nici nu este nevoie. Foarte puțini oameni mi-ar lăsa bilete secrete și încă mai puțini ar fi în stare să ajungă lângă patul meu. Îmi crește pulsul, mi se taie respirația.

Avem dreptate când îi numeam „sobolani” pe cei din Garda Stacojie. Am impresia că ar fi în stare să locuiască în ziduri.

Îmi cer scuze că nu am putut să-ți înmânez personal această invitație, însă nu mi-au permis-o circumstanțele. Pleacă din Norta. Părăsește Riftul. Vino în Montfort. Vom face o derogare de la legea noastră pentru tine și pentru lady Elane. Ești binevenită în munții noștri, unde te vei putea bucura în voie de libertatea după care tânjești. Abandonează viața aceasta nefericită și închisoarea în care trăiești. Nu te supune acestui destin. Alegerea este numai și numai a ta. Noi nu cerem nimic în schimb.

Lipsa crasă de sinceritate a lui Davidson mă scoate din minți și vreau să mototolesc bucata de hârtie. Auzi, nu-mi cere nimic în schimb! Simpla mea prezență este un privilegiu. Fără mine s-ar alege praful de alianța lui Cal cu Riftul. Așa vor Davidson și Garda Stacojie să pună din nou mâna pe el.

Dacă ești de acord, poruncește să ți se aducă în cameră o ceașcă cu ceai. De restul ne ocupăm noi.

D

Cuvintele îmi ard ochii, mi se întipăresc în minte. Mi se pare că mă uit la ele ore în șir, când de fapt nu au trecut decât câteva minute.

Alegerea este numai și numai a ta. Nimic mai neadevărat. Tata m-ar fugări până la capătul lumii, indiferent cine i-ar sta în drum. Eu sunt o investiție, parte din moștenirea lui.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă o voce dulce și mai melodioasă decât orice muzică.

Elane se materializează în cealaltă parte a încăperii, lângă o fereastră. Este la fel de încântătoare, dar și-a pierdut strălucirea. Mă uit la ea și mi se strânge inima de durere.

Apoi cobor privirea la hârtia pe care încă o mai țin în mână.

— N-am ce să fac, murmur eu. Dacă...

Însă nu pot rosti cuvintele cu glas tare, nici măcar în fața ei.

— Aș înrăutăți situația. Și pentru mine, și pentru tine.

Elane nu se mișcă, deși îmi doresc din tot sufletul să vină lângă mine. Stă cu ochii la oraș și la ocean.

— Chiar crezi că situația mea nu este deja destul de rea?

Șoaptele ei, fragile și blânde, îmi înfig un cuțit în piept.

— Știi bine că tata te-ar omorî, Elane. Te-ar ucide și dacă ar bănuși... dacă ar ști cât de mult ne tentează să facem *asta*, spun eu, strângând biletul între degete.

Și cu Tolly cum ar rămâne? Nu pot să-l las singur, unicul moștenitor la tronul unui regat mic și instabil. Încep să văd ca prin ceață cuvintele scrise.

Și tresar cu putere când îmi dau seama că am început să plâng.

Una după alta, lacrimile mari cad pe bucata de hârtie. Cerneala sângerează albastru.

— Nu știi cât am să mai pot trăi astfel, Evangeline.

Mărturisirea este simplă, prozaică. I se boțesc trăsăturile și trebuie să îmi iau privirea de la ea. Mă ridic de pe pat și o ocolesc. Nu vine după mine în baie. Îmi lasă timp de gândire.

Îmi tremură mâinile, lacrimile îmi curg șiroaie. Fac ce i-am spus mamei că am de gând să fac. Îmi pregătesc baia și arunc biletul în apă. Î nec oferta și viitorul nostru.

Mă simt dezgustată la culme de mine însămi, de lașitatea mea, de tot ce se petrece în viața asta nenorocită pe care îmi este dat s-o trăiesc. Mă cufund cu totul în apa care îmi înlocuiește lacrimile de pe obraji. Deschid ochii și privesc lumea stranie și unduitoare de sub suprafață. Dau încet afară aerul din piept și privesc cum plutesc și se sparg bulele mici. Îmi dau seama că este un singur lucru, unul singur, pe care-l pot face în privința asta.

Să-mi țin gura.

Și să-i las pe Julian și Anabel să-și facă jocul.

La cină am părul încă ud, răsucit la baza gâtului. Nu m-am fardat. Nu mi-am acoperit obraji cu vopsea de război. N-are rost să mă împopoțonez pentru masa în familie, deși mama pare a fi de altă părere. Este îmbrăcată ca pentru un dineu oficial, deși nu suntem decât noi cinci în sufrageria din apartamentul tatii. Strălucitoare ca de obicei, ea poartă o rochie cu mâneci lungi și guler înalt, dintr-un material negru, cu ape purpurii și verzi. Nu a renunțat nici la coroană. Pe de altă parte, tata nu consideră că acum ar avea nevoie de coroană. Este impresionant și înfricoșător indiferent ce ar purta. Aidoma lui Ptolemus, a preferat o ținută simplă, fără nicio podoabă, în culorile care ne reprezintă: argintiu și negru. Elane stă calmă lângă el, cu ochii uscați și goi.

Mă joc cu mâncarea din farfurie, fără să scot vreun cuvânt. Părinții noștri

vorbesc și pentru noi, deși Ptolemus mai încearcă să strecoare câte un cuvânt din când în când. Tot nu mă simt bine. Din cauza părinților mei și a lucrurilor pe care mă obligă să le fac. Din cauză că o fac nefericită pe Elane. Din cauza tuturor faptelor mele. Poate că tăcerea mea îl condamnă pe tata la moarte. Și condamnă la pieire și regatul lui. Dar pur și simplu nu mă simt în stare să rostesc cuvintele.

— Mi se pare că bucătăriile din Dealul Oceanului sunt primele care au de suferit de pe urma anunțului făcut de rege, comentează mama, strâmbând din nas la farfuria din față.

Felurile delicioase au fost înlocuite cu o mâncare simplă, fără gust. Pui aproape fără sare și piper, cu verdețuri, cartofi fierți și un fel de sos prea subțire și apos. Oricine ar putea găti asta. Chiar și *eu*. Presupun că bucătarii roșii au plecat deja.

Tata taie o bucată de carne în două, cu o mișcare violentă, de parcă ar reteza beregata vreunui dușman.

— N-o să dureze, spune el, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Ce te face să crezi asta? îl întreabă Tolly, valorosul lui moștenitor, care se bucură de rarul privilegiu de a-i putea pune orice întrebare fără teamă de consecințe.

Însă asta nu înseamnă că tata îi va răspunde. Pentru că, uite-l, nu spune nimic. Doar continuă să mestece încruntat carnea aia fadă.

Așa că intervin eu, încercând să-mi fac fratele să-mi înțeleagă intenția.

— Îl va obliga pe Cal să se răzgândească, spun eu, făcând un semn spre tata. Îi va dovedi că țara are nevoie de mână de lucru roșie.

Dragul de Tolly se încruntă:

— Dar nu ne va lipsi mâna de lucru. Că doar și roșiii trebuie să mănânce. Iar cu o leafă mai bună...

— Și cine le va plăti leafa? se răstește mama, uitându-se la Tolly ca la un imbecil.

Ciudat din partea ei. Că doar îl adoră pe Tolly. Oricum, ține la el mult mai mult decât la mine.

— În niciun caz noi.

Și se dezlănțuie și tot se rățoiește la noi și la mâncarea din față, pe care o împunge cu lovituri furioase de cuțit.

— Nu-i drept. Nu-i în *firea lucrurilor*.

Recapitulez în minte declarația, ale cărei prevederi vor intra imediat în vigoare. Leafă bună, libertate de mișcare, drepturi egale în cadrul legislației argintii și...

— Cum a rămas cu înrolarea forțată în armată? întreb eu.

Mama lovește tare cu palma în masă.

— Altă aiureală. Înrolarea forțată este un stimulent bun. Ori muncești, ori te duci la armată. Fără asta, cine ar mai alege să pună osul la treabă?

Ne învățăm în cerc și nu ajungem la nicio concluzie. Pufnesc iritată pe nas, iar Elane îmi aruncă o privire îngrijorată, cerându-mi să mă potolesc. Bineînțeles că nici eu nu mă bucur de lipsa servitorilor. Și sunt convinsă că lumea nouă pe care vrea Cal s-o construiască va avea drept rezultat mari transformări, mai cu seamă pentru argintii obișnuți cu structura tradițională a societății noastre. Sigur că nu va dura. Nu-i vor permite argintii. *Dar durează în Montfort. Așa a spus Davidson. Țara lor a semănat înainte cu a noastră.*

Și îmi amintesc că a mai spus ceva, mi-a spus doar mie atunci când eram în munții ăia. Mi-a șoptit grăbit la ureche niște cuvinte care au nimerit drept la țintă. *Vă este interzis să vă îndepliniți dorința din cauza rangului. Un rang pe care nu l-ați ales dumneavoastră și la care nu puteți să renunțați – și nici nu vreți să renunțați.*

În niciun fel nu m-am comparat vreodată cu roșiii. Eu sunt o aristocrată cu sânge argintiu, ajunsă prințesă prin reușitele unui tată puternic și influent. Destinul meu a fost să ajung regină. Și așa ajunge, dacă n-ar fi dorința care-mi arde în inimă și transformările stranii prin care am trecut și pe care abia acum încep să le înțeleg. Davidson a avut dreptate. La fel ca roșiii, sunt diferită de ce îmi pretinde lumea mea să fiu. Dar cu nimic mai prejos.

Ptolemus îmi atinge mâna pe sub masă. Mă inundă dragostea pentru fratele meu, dar mă inundă din nou și rușinea.

Ultima șansă.

— Presupun că Elane va veni cu noi la Archeon, spun eu.

Părinții mei schimbă o privire cu subînțeles, genul de privire pe care o cunosc prea bine și pe care nu pot s-o sufăr. Elane lasă ochii în jos și își strânge mâinile sub masă.

— Va trebui să se afle alături de casa ei, să jure credință împreună cu neamul Haven, îmi continui eu, pe un ton lipsit de patimă, raționamentul destul de solid.

Nu însă îndeajuns de solid pentru mama, după cum se vede. Își trânteste furculița în farfuria din porțelan.

— Prințesa Elane este *soția fratelui tău*, spune ea, accentuând fiecare cuvânt în parte.

Vocea îi sună ca un scrijelit de unghii pe geam. Și vorbește ca și cum Elane nici nu ar fi aici. Mă apucă nervii.

— Iar fratele tău, împreună cu toată familia noastră, și-a declarat deja susținerea pentru regele Tiberias. Elane nu are motive să facă tot drumul ăsta lung. Se va întoarce acasă, la Moșia de pe Creastă.

Elane se îmbujorează ușor. Dar își mușcă limba și rămâne tăcută. Știe că nu se poate lupta singură cu mama.

Oftez exasperată. *Drum lung. Ce tâmpenie...*

— În calitatea ei de prințesă a Riftului, ar trebui să fie prezentă la ceremonia de încoronare. Ca să arate întregului regat cine suntem noi. Înregistrările vor face ocolul Riftului și al Nortei. Regatul nostru trebuie să-și cunoască viitoarea regină, nu credeți?

Argumentele mele sunt șubrede – asta în cel mai bun caz. Și reflectă întreaga mea disperare. Detest să fiu nevoită să amintesc cuiva, mai cu seamă mie însămi, ce titlu are Elane. Pentru că titlul acesta se datorează fratelui meu, nu mie.

— Nu este decizia ta.

În copilărie, privirea fieroasă a tatii obișnuia să mă amuțească, să-mi vâre pumnul în gură. Au fost momente când fugeam de el, dar asta îmi atrăgea o pedeapsă și mai severă. Așa că m-am învățat să mă holbez și eu la el, în ciuda spaimei care mă îngheață. M-am învățat să-mi înfrunt temerile.

— Elane nu-i proprietatea lui Tolly și nici a voastră, mârâi eu, ca una dintre felinele uriașe ale mamei.

Nu știu cât am să mai pot trăi astfel, mi-a spus ea mai devreme.

Nici eu.

O văd că strânge din dinți furioasă, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Tolly se apleacă spre mine, de parcă ar fi în stare să mă apere de părinții noștri.

— Eve..., murmură el, dorind să mă facă să încetez înainte ca situația să se agraveze și mai tare.

Mama își dă capul pe spate și începe să râdă. Hohotele ei înfricoșătoare îmi perforează timpanele. Mă simt concediată, disprețuită, scuipată de cineva care ar trebui să mă iubească.

— Vrei să spui că este proprietatea ta, Evangeline? gângurește mama rânjind.

Îmi vine s-o pălmuiesc.

Brusc, teama din mine se transformă în furie, fierul se transformă în oțel.

— În aceeași măsură în care și eu sunt proprietatea ei, răspund înghițind în silă o gură de vin.

Elane se uită la mine. Mă frige privirea ei.

— În viața mea n-am auzit ceva mai caraghios, pufnește mama, împingându-și farfuria într-o parte. Puiul ăsta este necomestibil.

Tata se uită iarăși urât la mine.

— N-o să dureze, repetă el.

Mi se pare că ne răspunde amândurora.

O imit pe mama și îmi împing și eu farfuria de care nici nu m-am atins.

— O să vedem, murmur doar pentru mine.

M-am săturat de mascarada asta. M-am săturat cu totul.

Dar, înainte să apuc să ies valvârtej din sufragerie – a doua oară pe ziua de azi, după scena din sala tronului –, apare AnabelLerolan, cu gărzile după ea. Nici măcar baba asta, cât o fi ea de mare regină, n-are tupeul să se confrunte cu Casa Samos fără să-și asigure protecția.

— Scuzele mele că vă întrec de la cină, zice ea repezită și dând din cap.

Nici acum nu și-a dat jos coroana, care îi lucește blând în lumina înserării.

Atunci când se află în fața reginei Anabel, mama se înfășoară la repezeală în mantia reginei Larentia. Încearcă să-și corecteze ținuta și așa perfectă, îndreptându-și spatele și semețindu-și umeri. Îi aruncă o privire arogantă bunicii lui Cal.

— Presupun că ai motive să o faci.

Regina Lerolan mai dă încă o dată din cap.

— MavenCalore nu mai este.

Ptolemus își dă afară tot aerul din plămâni. Am impresia că zâmbește. Zâmbesc și părinții noștri, amândoi bucuroși să fi scăpat în sfârșit de Maven. Îmi pare tare rău că nu am văzut execuția cu ochii mei, ca să mă conving că s-a terminat o dată pentru totdeauna cu băiatul ăla odios, care ne-a dat bătăi cumplite de cap atât de multă vreme.

Fratele meu se răsuțește în scaun și o întreabă pe Anabel privind-o în ochi:

— Cal însuși l-a omorât?

Babei îi îngheață trăsăturile.

— Am vrut să spun că nu mai este aici.

Mă jenează ceva, parcă mă strâng brățile. Tacâmurile încep să vibreze pe masă. Nu supărarea mea sau a lui Ptolemus ar fi responsabile pentru asta, ci furia tatii. Volo Samos îndoiaie degetele, iar cuțitele și furculițele se îndoiaie odată cu ele.

Strânge ochii și o țintuiește pe Anabel cu privirea.

— A evadat?

Puțin probabil, însă nu imposibil. Mulți argintii încă îi mai sunt loiali. De pildă, unii din Casa Haven. S-ar fi putut strecura în palat neobservați și l-ar fi putut lua cu ei. Mi se învârtește mintea când mă gândesc la toate variantele. Dintre care cea mai nefericită ar fi implicarea Casei Haven. Pentru că ar putea să aibă repercusiuni asupra lui Elane.

Din ce în ce mai supărată, Anabel clatină hotărâtă din cap.

— Nu s-ar zice, șuieră ea.

Mama icnește.

— Atunci...

Îi termin eu ideea:

— A fost răpit.

Bătrâna regină strâmbă din buze.

— Da.

— De roșii, murmur eu.

O fracțiune de secundă – înfiorătoare fracțiune de secundă – am impresia că Anabel o să explodeze. Își dezvelește dinții într-un rânjet sălbatic și îmi răspunde:

— Da.

•

Soarele a asfințit de tot când ajungem în apartamentul lui Cal și ne înghesuim în salonul impresionant în care ne-a primit ieri. Se plimbă furios de colo până colo. Observ că încă nu și-a dat jos ținuta de gală și nici coroana din aur roz. Se învârtește în jurul unchiului Julian, care șade cuminte pe un scaun, ținându-și încrucișate și picioarele, și brațele. În spatele scaunului este o femeie care stă cu mâinile apăsate pe umerii lui înguști. Este Sara Skonos, tămăduitoarea. Nu intervine în discuția celor doi, dar este foarte atentă la ce spun.

— Intenția este limpede...

Julian se întrerupe când ne vede năvălind în încăpere și apoi continuă pe un alt ton:

— Două ședințe de consiliu într-o singură zi, ce bucurie! Regină Larentia, mă mir să te văd la ora asta.

Mama nu se uită urât la lordul cântăreț, ci își agață de buze cel mai ipocrit zâmbet din tot arsenalul ei. Are același efect.

— Lord Jacos! toarce ea pisicește, având grijă să se țină departe de el.

În sinea mea mă bucur că Elane s-a întors în apartamentul meu și nu ne-a însoțit până aici. Prezența ei ar tensiona și mai mult o situație și așa foarte tensionată.

Tata nu pierde vremea și se aruncă pe un scaun ca o pasăre de pradă pe un colț de stâncă. Se uită lung la Cal, care se plimbă în continuare.

— Deci fratele tău a ajuns în mâinile dușmanului.

În cealaltă parte a salonului, Julian strânge nemulțumit din buze.

— *Dușman* este un cuvânt prea dur.

— Nu mai sunt aici ca să ne audă, spune tata, fără să se mai deranjeze să-și controleze tonul. Ne-au răpit un ostatic extrem de valoros. Din momentul acesta, Montfortul și Garda Stacojie ne-au devenit dușmani.

Fără să se oprească din cursa lui nebună, Cal se uită la tata.

— Și ce anume propui să facem, rege Volo? îl întreabă el. Vrei să-i chem iar la arme pe soldații care acum își oblojesc rănile, să strâng flota și să pornesc

la atac împotriva unei țări foarte îndepărtate, doar ca să recuperez un adolescent cu mințile vraiste? Nu prea cred.

Jur că văd cum se ridică țepene firisoarele de păr de pe ceafa tatii.

— Câtă vreme Maven este în viață, el reprezintă un pericol pentru Norta, scrâșnește el.

— Cu asta suntem de acord, încuviință Cal.

În mod normal, m-ar bucura orice fel de eșec al domniei abia începute a lui Cal. Numai că acum nu-mi prea vine să jubilez. Mă așez pe un scaun cu un oftat ca de babă și încerc să-i calmez.

— Majoritatea Înaltelor Case tot ție îți vor jura credință, spun eu. Știu bine că Maven nu mai este în stare de nimic.

Cal pocnește din limbă într-un fel care mă calcă pe nervi. Ce mi-aș mai dori să i-o tai din rădăcină.

— Nu-i suficient. Avem nevoie de o țară unită, dacă vrem să respingem atacurile lacuștrilor și ale piedmontezilor.

Anabel a venit în urma noastră și acum închide cu grijă ușa și traversează salonul ca să fie alături de nepotul ei. A început să mă cam plictisească atitudinea asta de cloșcă pe care o adoptă în permanență.

— Șobolanii ăia afurisiți abia așteaptă să ne omorâm între noi ca să se hrănească cu cadavrele noastre.

Îi arunc o privire ironică, amintindu-mi de ziua în care a venit în Rift. Atunci a promis că orice fel de alianță cu roșiii va fi una trecătoare și că Norta va reveni la tradițiile ei.

— Dacă nu cumva mă înșel, spun eu pe un ton nevinovat, nu același plan l-am avut și noi?

Se uită cu silă la mine. Continuând să se fâțâie încoace și încolo, Cal trece printre noi două și mă acoperă o clipă de ura din ochii ei. Mă uit la el și încerc să-i transmit mesajul doar din privire. Nu are încredere în mine și nu ține la mine. Nici eu la el. Numai că acum avem nevoie unul de celălalt, oricât de antipatic ne-ar fi gândul ăsta.

Cal se întoarce din nou cu fața spre părinții mei.

— Nu ne putem permite să pierdem din vedere adevăratul pericol cu care ne confruntăm acum. Lacuștrii se vor întoarce în forță, iar Piedmontul le va sprijini atacul.

— Cine știe ce i-au promis lui Bracken în schimbul acestui sprijin, bombăne Anabel.

Mama nu se poate abține și o ia peste picior.

— În primul rând, *ei* nu s-au aliat cu cei care i-au răpit copiii, spune ea cu răceală, examinându-și unghiile.

Mă aștept ca regina Lerolan să-i sară la jugulară, însă Anabel nici nu se

clintește din loc.

Intervine tata, pe un ton calm.

— Suntem perfect capabili să facem două lucruri în același timp, rege Tiberias.

Cal îi răspunde cu obișnuita-i înflăcărare.

— Nu am de gând să port două războaie, Volo. Și nici tu nu o vei face.

Porunca zăbovește în aer, șocându-ne pe toți. Chiar și mama se alarmează și se uită cu teamă la tata. Teamă pentru ce ar putea să facă, pentru cum ar putea să reacționeze la o asemenea nerușinare.

Se străpung cu privirile – doi regi într-un duel al nervilor. Contrastul dintre ei este uriaș. Cal este tânăr, un luptător desăvârșit, dar novice în politică. Guvernat de dragoste, pasiune și de focul care arde mereu în sufletul lui. Tata este periculos în foarte multe feluri – atât cu armele, cât și cu vorba. Și este infinit mai rece, o statuie calculată, lipsită de scrupule, cu o gaură în locul unde ar fi trebuit să-i fie inima.

S-ar putea termina totul chiar în clipa asta. Riftul ar ieși din alianța cu Norta și m-ar lua și pe mine cu el. Dar nu, tata nu ar face niciodată una ca asta. Are propriile planuri, pe care eu nu le pot pricepe. Și toate depind de rămânerea lui Cal pe tron.

Tata începe să vorbească foarte rar, de parcă face eforturi să se stăpânească.

— Nu vorbesc despre vreun război cu Montfortul ori cu criminalii ăia roșii cu care completează.

Își pune mâinile pe genunchi, etalându-și numeroasele inele și brățări. Toate capabile săucidă la ordinul lui.

— Lovește-i acolo unde-i doare mai tare. Lasă-i fără victoria pe care și-au imaginat că au obținut-o aici. Fii un rege argintiu, un rege pentru cei de același sânge cu tine!

Lordul cântăreț vorbește primul. Mă pregătesc sufletește pentru ce va fi să ne aducă vocea lui, care mă înspăimântă întotdeauna.

— Ce anume sugerezi?

Tata nici nu catadicsește să se uite la Julian.

— Declarația ta va schilodi această țară, îi spune el lui Cal. Retractează-o. Ia înapoi toate drepturile pe care le-ai oferit roșiilor.

Râsul nestăpânit al lui Julian mă ia prin surprindere. Nu sunt obișnuită cu oameni care râd cu atâta blândețe.

— Îmi pare rău, Maiestate, dar nepotul meu nu poate să își calce cuvântul dat astăzi. Ar fi o dovadă de slăbiciune. Un gest deloc demn de un rege.

Abia acum tata se întoarce cu fața la Julian, fixându-l cu privirea lui ucigătoare.

— Este cea mai potrivită pedeapsă pentru trădarea roșiilor.

Vorbele lui ating o coardă sensibilă în sufletul lui Cal.

— Eu domnesc în Nortă, nu tu, spune el, având grijă să rostească foarte clar cuvintele. Și nici altcineva, adaugă, aruncând o privire semnificativă spre unchiul și bunica lui. Declarația rămâne, drepturile roșiilor rămân.

Răspunsul tatii nu se lasă așteptat.

— Nu și în regatul meu.

Mă alarmez și eu, la fel ca mama mai devreme, când Cal face câțiva pași și se apropie de tata. Parcă vrea să-l provoace.

— Foarte bine! scrâșnește el, uitându-se cu ură la regele Riftului.

Se privesc iarăși lung în ochi, fără să clipească. Mi-aș dori să-i îmbrâncesc, să-i forțez să facă ce-și doresc. Și să distrug o dată pentru totdeauna alianța asta.

Anabel intervine înainte ca situația să se deterioreze și mai mult. Se strecoară între cei doi regi și pune mâna pe umărul lui Cal.

— Vom relua discuția mâine-dimineață, când vom fi mai odihniți și vom avea o perspectivă mai bună asupra situației.

Julian se ridică în picioare și își aranjează faldurile robei.

— De acord, Maiestate.

Mama pricepe și ea că așa este mai bine și îi face semn lui Ptolemus să o urmeze. Mă ridic și eu de pe scaun. Însă tata nici nu se clintește. Nu vrea să fie primul care cedează.

Însă lui Cal nu-i arde să ia parte la această competiție a orgoliilor. Se întoarce cu spatele și ne concediază pe toți cu un gest nepăsător din mână.

— Foarte bine. Ne vedem mâine-dimineață.

Se oprește și se uită peste umăr. Dar nu la tata. Ci la mine.

— Evangeline, poți să mai rămâi puțin? Aș vrea să discutăm ceva.

Mă uit uluită la el. La fel de nedumeriți sunt și ceilalți.

— Între patru ochi.

Mă așez încet la loc în timp ce ies toți din salon. Chiar și tata, care pășește apăsător și demn, urmat de restul familiei. Doar Ptolemus se uită o dată în spate, căutându-mi privirea. Îi fac semn să stea liniștit. N-am să pătesc nimic, nu are de ce să-și facă griji.

Julian se grăbește să-i îndeplinească vrerea nepotului său, însă Anabel mai zăbovește.

— Te pot ajuta cu ceva? îl întreabă ea, aruncându-ne priviri curioase.

— Nu, Anabel, îi răspunde Cal.

Și o ia de mână ca să o conducă spre ușă. Bătrâna regină strâmbă din buze, dar nu se împotrivesc. În fond, el este regele, iar ea este obligată să i se supună.

Când ușa se închide în urma ei, mă mai relaxez puțin și mă las moale pe spătarul scaunului. Cal ezită puțin și îl aud cum respiră sacadat.

— Cam grele coroanele astea, nu? îi zic eu.

— Cam da.

Se întoarce cu fața spre mine. Acum nu mai este obligat să joace rolul de rege și eu văd cât de tare l-au istovit ultimele zile.

Ridic dintr-o sprânceană la el.

— Și merită prețul plătit?

Cal nu-mi răspunde și se apropie de fotoliul din fața mea. Se prăbușește pe el, cu un picior întins înainte. Mi se pare că aud cum îi pocnește genunchiul.

— A ta merită? spune el, în cele din urmă, făcând un semn spre fruntea mea goală.

Nu există strop de ostilitate în cuvintele lui, așa cum m-aș aștepta eu. A obosit să se mai lupte cu mine.

Iar eu nu mai văd acum niciun motiv să mă lupt cu el.

— Nu, nu cred, murmur eu.

Mărturisirea mea îl ia prin surprindere.

— Ai de gând să faci ceva în sensul ăsta? mă întreabă cu speranță în glas.

Intenționez să nu fac nimic, îmi zic eu.

— Nu prea am ce face, îi răspund eu. Atâta vreme cât e/mă ține în lesă.

Cal știe despre cine vorbesc.

— Evangeline Samos ținută în lesă, șoptește el cu un zâmbet silit. Pare imposibil.

N-am energia să-i explic. Așa că îi spun doar:

— Păcat că nu-i așa.

Își freacă obrajii cu mâna și închide o clipă ochii.

— Și eu sunt ținut în lesă.

Îmi vine să râd. Văicărelile bărbaților nu conțin să mă uimească.

— În ce fel de lesă ar putea să fie ținut regele Nortei? îl ironizez eu.

— În mai multe.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, ridic eu din umeri, incapabilă să simt compasiune pentru tânărul din fața mea. Ți-au dat de ales, ți-au oferit o ultimă șansă ca să schimbi lucrurile.

Se enervează și se apleacă spre mine, sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului.

— Și ce s-ar fi întâmplat dacă făceam ce mi-au cerut? Dacă aș fi aruncat cât colo coroana asta infernală?

Ca să-mi demonstreze ce vrea să spună – că poate sunt mai slabă de minte și nu pricep din prima –, își smulge coroana de pe cap și o azvârle în celălalt capăt al sălii. *Cât de teatral ești, măi, Calore.*

— S-ar fi dezlănțuit haosul. Revoltele. Poate ar fi izbucnit alt război civil. Și cu siguranță că ar fi trebuit să intru în război împotriva tatălui tău. Poate și împotriva bunicii mele.

— Poate.

— Of, nu face pe deșteapta cu mine, Evangeline! se răstește el, începând acum de-a binelea să-și piardă cumpătul. Poți să dai vina pe mine pentru toate problemele tale, dar nu te purta ca și cum tu n-ai fi avut nicio contribuție.

Simt că încep să-mi ardă obrazii.

— Poftim?

— Și tu ai avut de ales și ai ales să rămâi aici.

— Pentru că îmi este teamă, Cal.

Aș vrea să mârâi cu frustrare, dar nu-mi iese decât un miorlăit de pisoi aruncat în apă.

Răspunsul meu îl potolește puțin. Ca o compresă rece peste o arsură proaspătă.

— Și mie îmi este, spune el cu aceeași durere în glas.

— Mi-e dor de ea, zic eu repede, fără să vreau.

— Și mie.

Vorbim despre două persoane diferite, dar sentimentul este același. Cal lasă ochii în jos, de parcă s-ar rușina de dragostea aceasta interzisă. Cunoscut bine agonia prin care trece. O durere ca o ancoră. Care, în cele din urmă, o să ne înece pe amândoi.

— Dacă îți spun ceva, promiți să nu mai spui la nimeni? șoptesc eu.

Mă aplec și eu spre el. Acum l-aș putea apuca de mâini dacă aș vrea.

— Nici lui Julian și Anabel. *Mai ales* lor.

Cal ridică ochii la mine. Mă privește pătrunzător, încercând să-și dea seama ce mai pun la cale. Așteptând să vadă ce capcană marca Samos îi mai întind.

— Bine.

Îmi umezesc buzele și vorbesc repede, ca să nu-i dau minții timp să mă oprească.

— Cred că vor să-l omoare pe tata.

Cască nedumerit ochii la mine.

— N-are niciun sens.

— Mă rog, nu *ei* personal, ci...

Pentru prima oară în viața mea, îl iau pe TiberiasCalore de mână fără să mă apuce greața. Îi strâng tare degetele, încercând să-l fac să înțeleagă.

— Tu chiar crezi că Cenra și Iris l-ar fi dat pe Maven în schimbul unuia ca Salin Iral?

— Nu, nu cred, oftează Cal.

Mă strânge și el de mână. Mai tare decât îl strâng eu.

— Și dacă tatăl tău ar muri...

Dau din cap, văzând că pricepe unde bat.

— Ar muri și Riftul odată cu el. Și ar reintra în posesia Nortei, spun eu. Ptolemus nu va avea curajul să intre într-un război când tata nu va mai fi. Nu contează că-i un luptător priceput, pur și simplu habar n-are de strategie și lucruri dintr-astea.

— Îmi vine greu să cred, pufnește Cal pe alt ton.

Apoi cade pe gânduri, se încruntă și înțelege exact despre ce vorbesc eu.

— Nu le-ai spus părinților tăi, nu-i așa?

Clatin din cap.

Regele Tiberias Calore rămâne cu gura căscată.

— Evangeline, dacă ai dreptate...

— Înseamnă că l-am condamnat la moarte, știi asta, șuier eu supărată – supărată pe mine însămi.

Îmi smulg mâna, pentru că nu mă mai simt în stare să-l ating ori să-l privesc. Clocotesc, cu ochii la covorul artizanal de pe podea, adevărată operă de artă ieșită din mâinile țesătorilor roșii.

— Întotdeauna ai crezut că sunt o persoană îngrozitoare. Nu te simți mai bine să știi că nu te-ai înșelat?

Mă apucă de bărbie cu degetele lui fierbinți și îmi ridică fața ca să mă privească în ochi.

— *Evangeline...*, șoptește el.

Dar eu n-am nevoie de mila lui. Și îl împing la o parte.

— Sper ca zeii ăia ai lui Iris Cygnet să nu fie adevărați. Nici nu vreau să mă gândesc ce pedeapsă îmi rezervă pentru asta.

Privind în gol, Cal își sprijină bărbia în mâini și își trece absent un deget peste buze. Și dă din cap.

— Ce pedeapsă ne rezervă tuturor!

DOUĂZECI ȘI OPT

Iris

Deși Citadela Lacurilor este cel mai sigur loc unde m-aș putea afla, eu tot sunt agitată, nervoasă, privesc întruna peste umăr. Dar nu văd decât gărzile noastre în uniforme albastre, aproape contopindu-se cu ceața dimineții ploioase de vară. Jidansa este și ea aici, bătrâna telekinetică urmându-ne pe mine și pe mama în plimbarea pe potecile de deasupra întinselor terenuri de instrucție. Prezența ei mă calmează, aproape la fel cum mă calmează și prezența mamei, și încerc să mă relaxez pe cât posibil. În vale, regimentele armatei lacustre se pregătesc de război. Cei care au participat deja la lupte, legiunile cedate lui Maven pe vremea alianței noastre, se bucură de o binemeritată odihnă. Soldații de aici sunt pregătiți, nerăbdători să intre în bătălie. Nerăbdători să cucerească o țară și să sporească astfel gloria lacustră. Să cucerească dealurile și râurile, plajele Nortei. Puternicele lor orașe de tehnicieni, pline cu electricitate și o valoare economică uriașă. Regatul Norta este o mină de aur, care abia așteaptă să fie revendicată.

Mii și mii de soldați fac instrucție în ploaie, deloc deranjați de vremea umedă. La fel se întâmplă pe tot cuprinsul regatului. De la Citadela Zăpezilor până la Citadela Râurilor. Au fost chemați sub arme argintii și roșii deopotrivă. Armata lacustră este pregătită și gata de luptă. Avem avantajul numeric; avem avantajul abilităților. Inamicul nostru este deja grav rănit, iar noi nu trebuie decât să-i punem capăt suferinței.

Și atunci, oare de ce mă simt atât de neliniștită?

Nu-i nevoie să fii îmbrăcată de gală ca să treci în revistă trupele, așa că amândouă ne-am pus aceleași uniforme albastre ca ale soldaților, cu tigheluri argintii și aurii. Mama a renunțat la straietele negre de doliu. Pe tata îl purtăm în sufletele noastre, împreună cu dorința aprigă de răzbunare, care ne apasă ca o lespede de mormânt.

Traversăm și ultimul pod și ajungem pe unul dintre numeroasele balcoane din jurul structurii centrale a citadelei. Ferestrele lucesc, îmbiindu-ne la căldura din spatele lor. În pofida efectului calmant al ploii, abia aștept să mă duc înăuntru. Mama grăbește pașii și intrăm toate trei. Ar trebui să luăm prânzul cu Tiora, dar ea încă nu a ajuns în sufragerie.

Nu-i stă în fire să întârzie.

Mă uit la mama, așteptând să-mi dea o explicație, dar ea își ocupă tăcută locul din capul mesei. Dacă pe regina Cerna nu o deranjează absența Tiorei, atunci nu mă va deranja nici pe mine.

Mă așez și eu, pregătindu-mă să îmi aștept sora. Gărzile se postează în dreapta și-n stânga ușii. Iar Jidansa se așază și ea la masă. Face parte din neamul Merin, o nobilă familie veche din Ținutul Lacurilor, și se află în slujba noastră de mulți ani. În vreme ce regina ciugulește dintr-un fel de pâine pufoasă, eu studiez șirul de tacâmuri. Furculițe, linguri – mai cu seamă cuțite. Din obișnuință, le număr pe acelea pe care le-aș putea folosi drept arme, având grijă să nu uit de paharele pline cu apă. Mult mai periculoase în mâna mea decât orice cuțit.

Mă uit la apă și o las să-mi cuprindă toate simțurile. Sentimentul îmi este la fel de cunoscut ca propriul chip. Dar parcă diferit acum. După ajutorul pe care i l-am dat mamei.

Au trecut deja câteva zile de când am făcut schimbul, dar tot mă mai gândesc la acele momente. Mai ales sunetele nu le pot uita. Sunetele gătuite pe care le-a scos lordul Iral atunci când și-a dat ultima suflare. Unchiul regelui Calore, un bătrân cântăreț pe nume Jacos, a scos toată vloga din el înainte să ni-l predea. Poate nu m-aș simți atât de ciudat dacă Iral s-ar fi luptat cât de cât. Sigur, merita să moară. Merita o pedeapsă chiar mai cumplită. Însă amintirea mă umple și acum de rușine – un sentiment ciudat, care îmi era străin. De parcă mi-aș fi trădat zeii. De parcă m-aș fi împotrivit voinței și firii lor.

Diseară am să mă rog mai mult, cu speranța că voi găsi un răspuns în infinita lor înțelepciune.

— Apucă-te și mănâncă, să nu se răcească, îmi spune mama, făcând un semn spre farfuriile din fața noastră. Vine și Tiora imediat.

Dau din cap și mă apuc să mănânc mecanic. Trebuie să fim precaute. Niciunui servitor roșu nu-i este permis să stea în preajma noastră atunci când ne discutăm planurile. Garda Stacojie are ochi și urechi pretutindeni.

Cele mai multe feluri de mâncare sunt din pește. Fileuri de păstrăv prăjite cu unt și lămâie. Biban galben, în crustă de piper și sare. O tocană aburindă de țipari tronează mândră în mijlocul mesei. Șirurile lor de dinți lucesc în lumina blândă a sufrageriei. Celelalte farfurii sunt pline cu știuleți aurii de porumb, legume sotate în ulei condimentat, pâini împletite – toate din recolta Ținutului Lacurilor. Fermele noastre prospere, întinse pe suprafețe uriașe, ar putea hrăni o populație de două ori mai mare. Lacuștrii nu au suferit niciodată de foame, nici măcar roșiii cei mai săraci.

Mă servesc cu câte puțin din fiecare fel, dar am grijă să-i las Tiorei tocana. Este preferata ei, ca să nu mai spun că mie nu-mi place prea tare.

Ceasul din perete marchează trecerea unui alt minut în liniștea asta desăvârșită. Afară, ploaia se întetește, biciuind ferestrele.

— Soldații ar trebui să facă o pauză până se oprește, murmur eu. N-are sens să se îmbolnăvească sau să răcească.

— Ai dreptate, spune mama printre îmbucături.

Face un semn din mână spre Jidansa, care se ridică imediat de pe scaun.

— Mă ocup eu de asta, Maiestate, spune ea, făcând o plecăciune și ieșind apoi grăbită din sufragerie ca să transmită mai departe porunca reginei.

— Voi așteptați afară, continuă mama, adresându-se gărzilor, care se reped să-i îndeplinească ordinul.

Văd cum se golește încăperea și mă apucă și mai tare neliniștea. Mama vrea să-mi spună ceva între patru ochi. Ușa se închide pentru ultima dată și mama se apleacă spre mine, împreunându-și degetele.

— Nu de ploaie îți pasă ție, *monamora*.

Mă gândesc dacă să o contrazic. Cu un zâmbet fals, un hohot artificial de râs, o negare indiferentă. Însă nu-mi place să mă prefac în fața mamei. Nu-i corect. Plus că ea ar vedea imediat ce ascund în spatele măștii.

Așa că oftez și las furculița din mână.

— Îl tot văd.

Mama se înmoaie, oscilând între atitudinea de regină și cea de părinte.

— Și mie îmi este dor de tatăl vostru.

— Nu.

Cuvântul îmi iese prea repede din gură, făcând-o pe mama să tresară. Face ochii mari și, din cauza luminii slabe, mie mi se par mai întunecați decât de obicei.

— Mă gândesc tot timpul la el, sigur că da. Însă...

Caut cuvintele potrivite. Nu le găsesc, așa că-i spun direct.

— Mă refer la omul care l-a ucis.

— Și pe care l-am ucis noi după aceea, zice mama, fără emoție.

Nu este vreo acuzație, ci doar formularea unei realități.

— La propunerea *ta*.

Iar mă copleșește sentimentul acela ciudat de rușine. Și îmi ard obrazii. Da, a fost ideea mea să acceptăm oferta reginei Anabel. Să-l predăm pe Maven în schimbul omului care mi-a omorât tatăl. Și mai târziu, în schimbul omului pentru care l-a omorât. Partea aceasta a târgului încă nu a fost achitată.

— Și așa face-o din nou, șoptesc eu, jucându-mă cu mâncarea în farfurie.

Mă simt vulnerabilă sub privirea scrutătoare a mamei.

— Merită să moară de o sută de ori, dar...

Mama se crispează de parcă ar avea un junghi.

— Ai mai ucis și înainte. Ca să-ți aperi viața.

Deschid gura ca să-i explic, dar ea vorbește în continuare.

— Însă nu în felul acesta, mai spune ea, acoperindu-mi mâna cu mâna ei.

Ochii ei strălucitori sunt plini de înțelegere.

— Nu, recunosc eu, supărată și dezamăgită de mine însămi.

Crima noastră a fost una justificată, a fost pedeapsa pentru moartea tatii.

N-ar trebui să mă simt așa.

Mama mă strânge de degete.

— Este firesc să te simți altfel. Să ai sentimentul că ai făcut o greșeală.

Mi se taie răsuflarea și privesc lung la mâinile noastre împreunate.

— O să-mi treacă? murmur eu, forțându-mă să-mi ridic privirea spre ea.

Numai că mama nu se mai uită la mine, ci la ploaia torențială de dincolo de ferestre. Ochii îi dansează împreună cu stropii de apă. *Oare câți oameni a ucis?* mă întreb. Nu am de unde să știu și nici nu am cum să aflu.

— Uneori trece, spune ea în cele din urmă. Alteori, nu.

Înainte să mă agăț de vorbele astea și să le deslușesc înțelesul, Tiora intră în sufragerie. Și-a lăsat gărzile afară, lângă ale noastre. În perioada foarte scurtă cât mama s-a aflat în Norta – încălcând tradițiile lacustre –, Tiora a rămas aici, ca să vegheze la siguranța granițelor noastre. Și ca să pregătească armata pentru următoarea etapă a planului nostru. Era cea mai potrivită pentru treburile astea și se pare că i-a făcut plăcere, deși nu înțeleg ce plăcere poți să găsești în vremurile astea de război.

Moștenitoarea tronului lacustru arată acum ca un soldat simplu, cu uniforma șifonată și fără niciun însemn. Ai putea s-o confunzi chiar cu un sol, dacă n-ar avea trăsăturile specifice familiei Cygnet. Pomeți înalți și o părere foarte bună despre sine.

Se așază cu grația moștenită de la tata, încrucișându-și picioarele lungi pe scaunul din fața mea.

— Splendid, mor de foame! exclamă ea, gustând din mâncare cu ambele mâini.

Împing platoul cu tocană în direcția ei. Pe marginea lui sunt înșirate capetele tăiate ale țiparilor. În copilărie obișnuiam să ne batem cu ele. Tiora își amintește și îmi aruncă un zâmbet mic.

După care trece la probleme mult mai serioase și se uită la mama cu expresia sobră a unui general bătrân.

— Am primit vești din Zăpezi, Dealuri, Copaci, Râuri și Câmpii, spune ea, enumerând citadelele presărate pe uriașa suprafață a Ținutului nostru. Toți sunt pregătiți și așteaptă ordinele.

Regina Cenra primește cu bucurie această informație.

— Așa și trebuie. Foarte curând va veni momentul atacului.

Momentul atacului. De când m-am întors acasă nu am mai vorbit despre

nimic altceva. Nici măcar n-am avut timp să mă bucur de libertate, să mă bucur că am scăpat de căsnicia cu Maven și de regatul lui putred. Cât e ziua de lungă, mama mă ține tot în ședințe și inspecții de trupe. Pentru că eu sunt singura dintre noi care s-a confruntat cu Tiberias și armata lui de roșii, plus aliații din Rift.

Bine, îl avem alături de noi pe Bracken cu tot Piedmontul lui, dar oare este el un aliat mai bun decât a fost Maven? Un scut mai puternic, care să ne apere de celălalt frate Calore, ajuns acum pe tron? Dar oare are vreun sens să mă gândesc la toate astea? În fond, hotărârea este deja luată. Maven este o carte pe care am jucat-o.

Tiora mai are ceva de spus.

— Mai am o veste și mai importantă: se pare că proaspăt refăcutul regat al lui TiberiasCalore se destramă din nou.

Mă holbez la ea, uitând cu totul de mâncarea din farfurie.

— Cum adică?

— Roșiii l-au abandonat, răspunde sora mea. Spionii noștri ne-au transmis că Garda Stacojie, ciudații ăia cu sânge nou și armata montforteză au dispărut de tot. Presupunem că s-au întors în munții lor. Sau au intrat în pământ.

Mama oftează zgomotos. Ridică o mână și se apucă să-și maseze tâmpla.

— Când vom învăța că regii tineri sunt niște proști?

Tiora rânjește amuzată, de acord cu demonstrația de frustrare feminină a mamei.

Pe mine mă interesează mai mult consecințele dezertării roșiilor. Fără susținerea Montfortului, fără oamenii cu sânge nou, fără spionii Gărzii Stacojii, fără Mare Barrow, balanța s-a înclinat clar împotriva lui TiberiasCalore. Și motivul nu-i deloc greu de înțeles.

— Roșiii nu vor să-i susțină domnia, spun eu.

Nu am cunoscut-o prea bine pe Mare, dar am văzut-o de suficiente ori ca să îmi dau seama ce are în minte. I s-a împotrivit în permanență lui Maven, chiar și atunci când era prizoniera lui. Cu siguranță că nu va accepta un alt rege.

— Probabil că au avut o înțelegere prin care să recucerească țara și s-o reconstruiască din temelii. Iar Tiberias probabil că nu și-a ținut cuvântul. Așa că acum tot argintii stăpânesc Norta.

Tiora ia o îmbucătură de tocană și clatină din cap.

— Nu pe deplin. Au fost date declarații care aprobă mai multe drepturi pentru roșiii din Norta. O leafă mai bună. Fără muncă silnică. Au renunțat și la armata obligatorie.

Fac ochii mari. Mai ales din cauza șocului, însă și neliniștea are un rol. Dacă roșiilor de peste graniță li se oferă asemenea avantaje, atunci ce vor face roșiii

din Ținutul Lacurilor? Este foarte posibil să asistăm la un exod, la o emigrare în masă.

— Trebuie să închidem granițele, zic eu repede. Să-i împiedicăm pe roșii să ajungă în Nortă.

Mama mai scoate un oftat prelung.

— Chiar că-i tembel, murmură ea. Firește că așa vom face, vom dubla paza de la frontiera cu Nortă. Uite câte bătaie de cap ne dă neamul Calore.

Tiora scoate un mormăit din gât.

— Câtă bătaie de cap are și el! Chiar acum, când vorbim, orașele de tehnicieni rămân goale. Probabil că în curând se va termina și cu puterea economică cu care se laudă atât.

Mama aproape că își râde în barbă. Aș râde și eu dacă mi-ar veni. Însă nu mă gândesc decât la incomensurabila prostie a lui Tiberias Calore. Nici bine nu și-a recâștigat tronul și acum vrea să-și lase țara fără cea mai mare forță economică? Și pentru cine? Pentru niște neică nimeni cu sânge roșu? Pentru iluzia egalității, a dreptății, a onoarei sau a oricărui alt ideal absurd pe care speră să-l înfăptuiască? Mă umflă râsul. Mă întreb dacă nu cumva regele Calore, lăsat de capul lui, se va prăbuși sub greutatea coroanei de pe cap. Sau dacă nu cumva va fi înghițit cu fulgi cu tot de regele Riftului, care oricum este ca o lipitoare pe această așa-zisă Flacăra a Nordului.

Volo Samos nu va fi singurul argintiu din Nortă care să se înfurie din cauza acestor declarații. Simt că buzele mi se strâmbă într-un zâmbet răutăcios.

— Nu prea cred că argintiilor din Nortă o să le convină schimbările astea făcute de Tiberias, spun eu, mângâind paharul cu degetul.

Apa dinăuntru se învârtește în sensul mișcărilor mele.

Mama se uită la mine, încercând să-mi urmărească raționamentul.

— Ai dreptate.

— Aș putea să iau legătura cu câțiva dintre ei, continui eu, înfiripând planul în minte. Să le ofer condoleanțele noastre. Sau câteva *facilități*.

— Dacă am putea să atragem pe cineva de partea noastră, măcar câteva regiuni-cheie..., spune mama, parcă mai înviorată.

Dau din cap.

— Atunci războiul nu ar avea decât o singură bătălie. Archeonul cade și Nortă odată cu el.

Tiora își împinge la o parte farfuria cu mâncarea preferată.

— Și cum rămâne cu roșiii?

Dau din mână.

— Singură ai spus: au intrat în pământ. S-au retras. Au lăsat Nortă în seama cotropitorilor.

Zâmbesc și mă uit la amândouă. Mi-au ieșit din minte toate gândurile alea

negre despre lordul Iral și moartea lui. Sunt probleme mai importante de care trebuie să ne ocupăm.

— Iar cotropitorii suntem noi.

— Pentru zeii noștri! suspină Tiora, lovind ușor cu pumnul în masă.

Îmi stăpânesc impulsul de a o corecta. Și îmi plec fruntea în fața surorii mele mai mari.

— Pentru propria noastră protecție.

Se uită nedumerită la mine.

— Protecție?

— Stăm închise în citadela noastră de teama Gărzii Stacojii. Roșii ne înconjoară din toate părțile. Dacă revolta lor se va întinde mai departe, lacomă ca un cancer, ce se va alege de noi?

Fac un semn cu degetele la farfuriile și paharele de pe masă, apoi la încăperea goală și la ferestrele ei. Observ că ploaia s-a mai potolit, iar în zare, spre vest, soarele începe să iasă dintre norii negri.

— Și Montfortul? O țară întregă populată numai de roșii și de ciudații ăia cu sânge nou. O țară care cu siguranță ne va ataca. Trebuie să ne apărăm. Trebuie să ajungem atât de puternice, încât nimeni să nu mai aibă curajul să ne provoace.

Niciuna dintre voi nu a fost acolo. Nu le-ați văzut orașul, ascuns în vârful munților. Cu roșii și argintii și oameni cu sânge nou, uniți în aspirațiile lor. Și deveniți mai de temut datorită acestei uniuni. Nu mi-a fost deloc greu să mă strecur în Ascendant ca să-i salvez pe copiii lui Bracken, însă nu-mi pot imagina o armată întregă făcând asta. Un război cu Montfortul ar fi unul extrem de sângeros pentru ambele tabere. Trebuie oprit înainte de a începe.

Îmi iau inima în dinți.

— Nu trebuie să le dăm ocazia să se revolte sau să ni se opună.

Mama răspunde imediat.

— De acord.

— De acord, zice și Tiora la fel de repede.

Ba chiar ridică paharul și bea în cinstea ideii mele.

Am ieșit în ploaia care dă semne că va înceta complet și mă simt puțin mai calmă. Sigur, tot mă neliniștește viitorul, dar sunt mulțumită că planul a început să capete contur. Dacă vom reuși să câștigăm loialitatea Înaltelor Case ale lui Maven, atunci Tiberias va rămâne complet singur. Și nimeni nu trebuie să se urce pe tron dacă nu are aliați.

Și Maven a fost singur, indiferent cât de mulți sfetnici și nobili se aflau în jurul lui. Mă bucur că nu a insistat niciodată să împartă cu mine viața lui pustie – cel puțin, nu mai mult decât era absolut necesar. Mă înspăimânta. Era o persoană cu reacții imposibil de anticipat. Niciodată nu știam ce urmează să

spună sau să facă și trăiam într-o permanentă stare de tensiune. Abia acum am început să recuperez orele de somn pierdute în palatul său, când apropierea de o asemenea creatură monstruoasă îmi provoca insomnie.

— Mă mir că execuția nu a fost publică, gândesc eu cu voce tare. Mă întreb cum l-au omorât.

Cu ochii minții îl văd pe Maven cum se zbate în mâinile soldaților noștri. Nu se aștepta la una ca asta. *Și reacțiile mele sunt imposibil de anticipate.*

Sora mea bagă lingura în sosul de la tocană, nu ca să mănânce, ci doar ca să se joace cu el, împingându-l înapoi și încolo. Clipocitul lichidului gros umple tăcerea așternută peste noi.

— Ce ai, Tiora? o întreabă mama, dându-și imediat seama că o frământă ceva.

Tiora șovăie. Dar nu prea mult.

— S-au făcut anumite speculații în privința asta, ne spune ea. Maven n-a mai fost văzut și nici nu s-a mai auzit nimic despre el de când a fost dus în palatul din Golful Portuar.

Ridic din umeri.

— Pentru că este mort.

Tiora nu se uită la mine. Nu se simte în stare să se uite la mine.

— Spionii noștri sunt de altă părere.

În sufragerie este cald, mâncarea încă este fierbinte, dar pe mine mă lovește frigul drept în capul pieptului. Mi se usucă gura și gândurile îmi aleargă înnebunite, încercând să înțeleagă și să alunge teama care amenință să mă cuprindă din nou. *Nu te speria. E departe, încuiat într-o celulă, sau poate chiar mort. Nu mai este problema ta.*

Mama nu-mi împărtășește spaima. Ci se apucă să vocifereze indignată:

— La ce bun să-l țină în viață? Pe cinstea mea, frații Calore sunt unul mai idiot decât celălalt!

Încerc să las impresia că aș gândi profund. Și vorbesc doar ca să-mi ascund tulburarea.

— Poate că fratele mai mare nu este în stare să o facă. Mi s-a părut cam pământău.

Precis că-i așa, altminteri nu s-ar fi lăsat manipulat în halul ăsta de o fată roșie.

La fel de perspicace ca mama, Tiora mi-a observat neliniștea și încearcă să-mi explice cu blândețe:

— Se zvonește că Maven nu se mai află acolo.

Regina din Ținutul Lacurilor se face albă la față.

— Și unde ar fi?

Există doar câteva variante și le trec repede în revistă. Una dintre ele pare

cea mai probabilă. Și totodată îngrozitoare pentru fetița aia cu fulgerele. Măcar eu am reușit să scap de MavenCalore. Se pare că ea nu poate.

— Cred că în Montfort, spun eu. Împreună cu oamenii cu sânge nou și cu Garda Stacojie. Și cu Mare Barrow.

Tiora dă din cap în timp ce se gândește.

— Atunci când roșii au plecat...

— L-au luat cu ei, pentru că este un ostatic valoros. Iar dacă Maven încă mai este în viață, înseamnă că Tiberias este și mai vulnerabil. Nobilii nortani s-ar putea să nu-i mai fie credincioși fratelui său.

Mama se uită la mine ca la un sfetnic, nu o fiică. Mă emoționez și îmi îndrept spatele cât de mult pot, adoptând o atitudine mai semeață.

— Tu chiar crezi că așa ceva a fost posibil? mă întreabă ea.

Mă gândesc ce să răspund, aducându-mi aminte tot ce știu despre Norta și argintii ei.

— Cred că argintii caută motive ca să nu-l susțină pe Tiberias. Ca să-și păstreze țara așa cum a fost.

Mama și Tiora – o regină și o viitoare regină – mă privesc lung, fără să spună nimic. Ridic bărbia cu un gest trufaș.

— Zic să le dăm noi un motiv.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Mare

E deja noapte când ajungem în Ascendant, zburând printre munții învăluți în beznă. Încerc să nu mă gândesc că ne-am putea izbi de versanții lor. Dar piloții au destulă experiență și aterizează fără probleme pe pista de pe creastă. Restul avioanelor montforteze și toate camioanele care transportă cea mai mare parte a soldaților se află pe câmpia din vale. Ca să ajungă în oraș, vor fi nevoiți să urce pe Drumul-Șoimului. Iar cei care trebuie să ajungă la posturile lor din toate colțurile Montfortului o vor lua pe alte trasee. Țara se va pregăti de apărare, își va întări paza la granițe, în caz că lacuștii se hotărăsc să-și încerce forțele împotriva munților. Sau îi împing pe teroriști și pe cei din Prerie să facă treaba asta în locul lor.

Farley, Davidson, însoțitorii lor și cu mine ne continuăm drumul spre oraș în tăcere. Eu merg cu ochii în sus, la stele, încercând să identific constelațiile. Refuz să mă gândesc la frații Calore. Nici la cel rămas în Norta, nici la cel care merge alături de noi, în lanțuri și păzit de soldați înarmați. Maven încearcă să facă conversație cu ei și le pune tot felul de întrebări despre Montfort. Nu-i răspunde nimeni, iar vocea lui se stinge treptat, pierzându-și ecourile. În apropiere de casa premierului, Maven este scos din grupul nostru și obligat să coboare mai multe trepte până la locul unde îl așteaptă alți soldați. Nu va fi tratat cu îngăduință, așa cum s-a întâmplat în cazul copiilor lui Bracken. Ci va fi dus în închisoarea subterană, de sub cazarmile din Ascendant. Încerc în zadar să nu mă uit după el. El oricum nu se uită înapoi.

Farley ne depășește pe toți, chiar și pe Kilorn, care merge repede și are picioarele lungi. Nu trebuie să fiu vreo clarvăzătoare ca să știu că se grăbește să ajungă la fetița ei, care a rămas aici, alături de ceilalți membri ai familiei noastre.

Davidson a anunțat că venim, așa că palatul lui ne întâmpină cu lumini la toate ferestrele și balcoanele. Siluete cunoscute și dragi aruncă umbre lungi pe pietre și noi ne repezim spre ele. Mama i-o dă lui Farley pe micuța Clara. Fetița pare abia trezită din somn, dar zâmbește cu toată gurița ei știrbă. Cu coada ochiului îl văd pe Davidson cum își îmbrățișează soțul, pe Carmadon. Și imediat și pe mine mă îmbrățișează mama. Mă ține strâns, îmi lipește capul de pieptul ei, oftează din rărunchi. Mă relaxez așa cum pot să o fac doar atunci când sunt alături de familia mea.

Intrăm cu toții în apartamentul nostru. Revederea este la fel de

emoționantă ca întotdeauna, deși a cam devenit un fel de rutină. Plec, înfrunt moartea și, contrar tuturor așteptărilor, mă întorc teafără și nevătămată. Știu că, dacă ar crede că ajută la ceva, părinții mei și-ar dori să mă lege fedeleș, ca să mă împiedice să o iau din nou de la capăt. Însă au încredere în alegerile pe care le fac, plus că sunt un om cu sânge nou. Sunt fetița cu fulgerele. Nu prea există frânghii care să mă țină legată. Și, indiferent cât de mult aș vrea să rămân cu ei, este mai puternică nevoia de a-mi continua lupta.

Cu Clara în brațe și un surâs istovit pe buze, Farley dispăre în dormitorul ei. Nu o oprește nimeni. Înțelegem că vrea să rămână singură cu fetița ei.

Familia mea iese pe terasa unde sunt mult mai multe plante decât țineam eu minte. Se vede că Tramy nu a stat degeaba.

— Sunt superbe! îi spun eu, întinzând mâna spre un aranjament minunat de flori albe, care se răsucesc în jurul balustradei.

Cu un zâmbet feciorelnic, fratele meu se așază pe un scaun, iar Gisa se cocoază pe brațul lui. Îmi pun o pernă moale pe jos și mă trântesc și eu lângă ei.

— M-a ajutat și mama, zice Tramy, cu ochii la ea.

Mama ne face cu mâna din capătul terasei. Nu și-a prins părul în seara asta. Sunt obișnuită să o văd doar cu coc sau cozi împletite și răsucite în jurul capului, ca să nu-i cadă în ochi șuvițele rebele. Dar uite că acum pare mai tânără, chiar dacă a încărunțit destul de tare.

— N-am făcut mai nimic, spune ea. M-am ținut după tine cu o stropitoare, atâta tot.

Niciodată nu mi s-a părut că Ruth Barrow ar fi o femeie frumoasă. Cum ar putea cineva, mai cu seamă o roșie săracă, să fie considerată frumoasă în comparație cu doamnele argintii? Însă parcă Montfortul i-a pus o strălucire în ochi, i-a dat o tentă mai sănătoasă tenului auriu. În lumina caldă a lămpilor, până și ridurile ei par mai puțin adânci. Bineînțeles că tata arată mai bine ca oricând, mai viguros și mai voios decât l-am văzut eu vreodată pe vremea când locuiam în Pilonii. S-a mai împlinit prin locurile unde atârnav pieile pe el, dar talia tot zveltă o are. Pun această transformare a lui pe seama faptului că a început să mănânce bine și, desigur, pe seama noului picior și plămân. După ce mă îmbrățișează, se retrage în tăcerea lui morocănoasă și se așază pe scaunul de lângă Bree. Săptămânile astea din urmă au fost blânde cu ei. Mai ales cu Gisa. Părul roșcat îi lucește ca uleiul în lumina slabă de pe terasă. Mă uit atentă la hainele de pe ea – o uniformă montforteză modificată, cu broderii bogate și multicolore în formă de flori și fulgere pe guler și manșete. Întind mâna și le mângâi cu mare grijă.

— Îți fac și ție broderii din astea dacă vrei, se oferă sora mea, privindu-mi cu ochi critic uniforma.

Costumul roșu, prea țipător, al Gărzii o face să strâmbe din nas.

— Poate să mai temperez cumva aspectul ăsta strident, murmură ea, dând din mâini. Să-ți fac niște ornamente mai frumoase decât medaliile.

Kilorn se așază pe jos lângă mine, se întinde, se sprijină în coate și își încrucișează picioarele.

— Îmi faci și mie?

— Dacă am chef, răspunde Gisa, țâfnoasă ca de obicei.

Îl măsoară din priviri, de parcă ar evalua un client.

— Dar cred că ție ți-aș broda pești în loc de flori.

Mă umflă râsul când îl văd pe Kilorn cum face bot; și îmi acopăr gura cu palma.

— Cât timp ai să stai de data asta?

Tonul tatii este tot nemulțumit, plin cu acuzații nerostite. Mă uit în ochii lui căprui. Ochi la fel că ai lui Bree și Tramy, o nuanță mai închisă decât ai mei.

Mama pune mâna pe umărul lui, de parcă așa l-ar putea face să schimbe subiectul.

— Zău, Daniel, abia a venit.

El nici nu se uită la ea.

— Exact asta zic și eu.

— Nu-i nimic, murmur eu, privind-mi părinții.

Este o întrebare legitimă, mai cu seamă în lumina ultimelor evenimente.

— Sincer, nici eu nu știu. Poate câteva zile. Poate câteva săptămâni. Sau luni.

Chipurile lor se luminează din ce în ce mai tare la fiecare cuvânt al meu. Mă doare să le dau speranțe false, oricât de mult mi-aș dori să fie adevărate.

— Încă nu știm cum va evolua situația.

Tata strânge din buze.

— Cu Nortă.

Clatin din cap.

— Mai ales cu Ținutul Lacurilor.

S-au oprit și ceilalți din vorbit și mă ascultă cu atenție. Mai puțin Kilorn, care se încruntă supărat.

— Acum dețin toată puterea. Cal încă încearcă să-și refacă țara sfâșiată de război și lupte interne, iar noi așteptăm să vedem ce-o să se întâmple. Dacă lacuștrii atacă...

Fratele meu mai mare trage furios aer în piept și apoi îl dă afară într-un oftat exasperat. Se uită urât la mine.

— O să-l ajuți să lupte cu lacuștrii?

Tonul lui este la fel de acuzator ca al tatii.

Ridic din umeri. Nu pe mine este el supărat, ci pe toate situațiile încurcate

în care intru mereu. Mereu în pericol, mereu cu inima sfâșiată și obligată să aleg între doi regi argintii, mereu o armă nimicitoare, mereu un chip bun de expus în vitrină.

— Nu știu, șoptesc eu. Nu mai suntem aliați cu el.

Kilorn se foiește. Se vede că îl cam deranjează să stea pe gresia terasei. Sau subiectul.

— Și cu celălalt cum a rămas?

Nedumeriți, toți membrii familiei mele pâlesc în nuanțe diferite. Mama își încrucișează mâinile la piept și se uită la mine cu privirea aia pătrunzătoare și severă pe care o cunosc atât de bine.

— Cine? întrebă ea, deși cunoaște foarte bine răspunsul.

Pur și simplu vrea să mă oblige pe mine să-i rostesc numele.

— Maven.

Niciodată nu l-am mai auzit pe tata să vorbească pe un ton atât de înveninat:

— Ar fi trebuit deja să fie mort.

— Nu-i mort și este aici, mârâie Kilorn înainte să-l pot opri.

Acum chipurile rudelor mele capătă felurite nuanțe de roșu furios. Toți strâmbă din buze, ochii tuturor aruncă săgeți otrăvite.

— Kilorn, nu te apuca să faci scandal, șuiet eu, apucându-l de încheietura mâinii.

Dar răul a fost făcut. Tăcerea așternută peste terasă pulsează puternic cu o furie cumplită, stacojie.

În cele din urmă, Gisa spune pe un ton la fel de aprig ca al tatii.

— Atunci ar trebui să-l omorâm noi.

Sora mea nu-i o persoană violentă și se descurcă mult mai bine cu acele de cusut decât cu săbiile. Dar acum îmi dă impresia că ar fi în stare să-i scoată ochii lui Maven cu unghiile, dacă ar avea ocazia. Ar trebui să mă simt vinovată pentru că am declanșat furia asta în sufletul ei, dar sunt mult mai intense sentimentele de dragoste, recunoștință și mândrie care m-au copleșit.

Frații mei dau din capete, arătând că sunt de acord cu vorbele ei. Din câte îi cunosc eu, s-ar putea chiar acum să ticluiască în minte cine știe ce plan smintit prin care să intre în celula lui Maven.

— Este mai valoros dacă rămâne în viață, mă grăbesc eu să spun ca să-i fac să înceteze.

— Mă doare în fund de *valoarea* lui! țipă Bree.

Mă aștept ca mama să-l certe pentru limbajul folosit, dar văd că n-o deranjează deloc cuvintele lui urâte. De fapt, și ea pare gata să-l omoare pe Maven cu mâna ei. O clipă, îi zăresc în ochi sclipirea aceea de dragoste sălbatică pe care am mai văzut-o la regina Anabel, LarentiaViper și chiar la

ElaraMerandus.

— Creatura aia mi-a răpit fiul și te-a luat de lângă mine.

— Dar sunt aici, mamă, murmur eu, încercând să-mi înăbuș durerea ascuțită care m-a săgetat când a vorbit despre Shade.

— Știi bine ce vreau să spun, zice ea. Sunt în stare să-i retez beregata.

Dar cea mai șocantă reacție este tăcerea tatii. Este din fire un om tăcut, dar nu și atunci când este vorba despre argintii. Mă uit la el și înțeleg de ce nu spune nimic. Pentru că nu poate. Este roșu ca racul la față și ochii îi sunt plini de ură. Dacă deschide gura, cine știe ce ar putea să zică.

— Putem să vorbim despre altceva? întreb eu, privindu-mi rudele pe rând.

— Te rog, vorbește! reușește tata să scuipe printre dinții încleștați.

— Arătați foarte bine, mă reped eu să schimb subiectul. Se vede că Montfortul...

Mama nu s-a calmat, dar lasă capul în jos resemnată. Și mă întrerupe, răspunzând în numele tuturor:

— Este un vis, Mare.

Deși am aflat multe lucruri despre Davidson, firea mea suspicioasă se simte ațâțată. Nu-i cunosc țara, nici măcar orașul acesta nu-l cunosc. Nu-i știu pe politicienii cu care lucrează și nici pe oamenii pe care aceștia îi reprezintă.

— E prea frumos să fie adevărat, nu? întreb eu. Credeți că o să ne trezim într-o dimineață și o să ne pomenim că avem necazuri? Că o să descoperim că ceva nu este deloc așa cum ne așteptam noi?

Mama oftează cu amar și se uită în zare, la luminile din Ascendant.

— Presupun că trebuie să fim mereu prudenți, dar...

— Nu cred, îi termină tata fraza. Locul acesta este diferit.

Gisa este de acord cu ei.

— Niciodată n-am văzut roșii și argintii care să se înțeleagă atât de bine. În Norta, când mă duceam cu croitoreasa să le vindem rochii, cucoanele argintii nici nu se uitau la noi. Se fereau chiar să ne atingă.

Ochii ei căprui, de aceeași nuanță cu ai mei, devin o secundă sticloși când își aduce aminte de viața ei de demult, dinainte ca ofițerul ăla argintiu să-i zdrobească mâna.

— Dar aici nu este așa.

Tramy se calmează un pic și el. Și se freacă de spătarul scaunului, ca un motan care-și netezește blana după ce a tras o spaimă strașnică.

— Aici ne simțim egalii lor.

Nu mă pot abține și mă întreb dacă asta nu cumva mie mi se datorează. Ei sunt familia fetiței cu fulgerele, un bun de mare preț pentru premierul montfortez. Firește că toți ai mei trebuie să fie tratați extrem de bine. Dar nu le împărtășesc gândul acesta, fie și doar ca să nu tulbur mai tare o seară și așa

foarte agitată. După asta, conversația noastră devine mult mai plăcută.

Amabili și zâmbitori, servitorii ne servesc cina. Mâncarea este simplă, dar consistentă și gustoasă – de la piul fript și pâine la dulceața de mure pe care o întindem pe pâine. Eu și cu Kilorn venim de pe drum și suntem cam nemâncați, dar și frații mei își umplu farfuriile. Gisa preferă să ciugulească din fructe și brânzeturi în timp ce tata își pregătește un platou cu biscuiți și mezeluri pe care le va împărți cu mama. Masa durează, pentru că mai mult vorbim decât mâncăm. Eu prefer să-mi ascult frații cum îmi povestesc despre expedițiile lor prin Ascendant. În fiecare dimineată Bree înoată în lac. Uneori îl trezește pe Tramy vărsându-i în cap o sticlă plină cu apă rece ca gheața. Gisa ar putea deja să scrie un ghid despre toate magazinele și piețele și despre terenurile din jurul complexului acesta unde locuiește premierul. Îi place să se plimbe cu Tramy prin lunci, în vreme ce mamei îi plac mai mult grădinile din oraș, construite în trepte de-a lungul versanților. Tata a mers din ce în ce mai mult în fiecare zi, ca să-și întărească mușchii cei noi și să reînvețe cum este să pășești atunci când ai două picioare.

Kilorn se integrează cât poate el de bine, relatând cu lux de amănunte doar o parte din aventurile pe care le-am avut de la plecarea din Montfort. Are grijă să omită detaliile mai stânjenitoare sau mai tulburătoare și lăsând la o parte orice pomenire a numelui lui Cameron Cole. Asta ca să nu o supere pe Gisa, dar, dacă este să mă iau după felul în care a vorbit ea despre tânăra care lucrează într-un magazin de bijuterii, am impresia că i-a cam trecut amorul pentru prietenul meu.

La un moment dat încep să-mi simt pleoapele grele. A fost o zi lungă și grea. Încerc să nu-mi aduc aminte că de dimineată m-am trezit în dormitorul lui Cal, înfășurată în păturile lui. La noapte voi dormi singură. Singură în pat, pentru că Gisa se va afla în cealaltă parte a camerei. Tot nu reușesc să dorm dacă nu este cineva alături de mine. De fapt, nici n-am mai încercat s-o fac de când am scăpat din colivia în care mă încuiase Maven.

Nu te mai gândi la el.

Îmi tot repet cuvintele astea, ca pe o incantație, în vreme ce mă pregătesc de culcare.

Chipul lui Cal mi s-a întipărit în spatele pleoapelor, iar cel al lui Maven îmi bântuie chiar și cele mai efemere vise. Băieți proști. Nu vor să mă lase în pace.

De dimineată îmi zbârnâie toți nervii. Știu unde vor să mă trimită. În oraș, la cazarma centrală din Ascendant. Clădirea este construită pe stâncile versantului, chiar deasupra închisorii. Nu vreau să mi-l mai imaginez în spatele gratiilor, învârtindu-se ca un animal în cușcă. De fapt, nici nu știu prea bine de ce anume simt nevoia să-l văd. Poate o parte din mine își dă seama că

ne mai poate fi de folos. Sau vrea să-l înțeleagă mai bine înainte ca timpul să se scurgă. Semănăm în anumite privințe, în prea multe privințe. Și eu am simțit gustul întunericului în care trăiește el. El simbolizează ce aș putea deveni, dacă n-aș avea familia alături de mine, dacă m-ar îmbrânci cineva în abis.

Dar Maven *este* abisul. Nu pot să dau ochii cu el. Nu încă. Nu sunt destul de puternică. O să-mi rătăcesc în nas și o să-și bată joc de mine și o să mă tortureze, răsucind fără milă șuruburile alea pe care mi le-a montat în suflet. Trebuie să mă vindec puțin înainte ca el să-mi deschidă iarăși toate rănilor.

Așa că, în loc să cobor în oraș, o iau în sus pe munte. Și urc. Și tot *urc*.

La început merg pe drumul pe care am fost înainte, când ne-au atacat teroriștii. Acum știm că a fost un atac anume pus la cale ca să ne țină ocupați, în timp ce lacuștii îi salvau pe copiii prințului Bracken. Teroriștii au fost plătiți pentru asta, au fost recompensați cu dărnicie. Revăd lupta cu ochii minții și mă apuc să dau cu piciorul în pietrele întâlnite în cale. Liniștea mă sfârteacă pe dinăuntru, ca un monstru care mi-a intrat sub piele. Îmi înlocuiește fulgerele cu senzația de pustiu. Înjur și alung gândul ăsta prostesc. Les de pe drum și o apuc printre copaci și stânci.

Și orele trec, iar aerul rarefiat îmi arde gâtul și plămânilor. La fel de intens nu este decât focul din mușchii mei, care urlă de durere la fiecare pas. Din loc în loc se văd petice de zăpadă, albă și neîntinată chiar și în miezul verii. Se face tot mai frig pe măsură ce urc. Și urc din ce în ce mai greu, pentru că alunec pe noroi și pe ace de brad și pe pietre. Și mă doare tot corpul, dar urc în continuare.

Trec pe lângă pâraie care curg spre lacul din vale. Mă uit în jos, printre brazi. De la distanța asta, Ascendant pare un joc pentru copii. Clădiri albe, înșirate în jurul unor drumuri înguste. Lanțul muntos este nesfârșit – un perete zimțuit din stâncă, acoperit cu zăpadă, care împarte lumea în două. Cerul senin mă îndeamnă să urc mai departe. Și îl ascult, după ce mă opresc la un izvor ca să-mi astâmpăr setea și să-mi răcoresc obrajii transpirați.

Din când în când mai ciugulesc câte un biscuit sau câte o fășie de păstramă din pachetul pe care mi l-am pregătit înainte de plecare. Și mă întreb dacă aroma lor nu va atrage vreun lup sau vreun urs în drumul meu.

Mă pot apăra cu fulgerele, normal că pot. Îmi sunt la fel de aproape ca aerul din plămâni. Însă nu mă întâlnesc cu nicio fiară. Cred că au aflat că sunt la fel de periculoasă ca ele.

Cu o singură excepție.

În primul moment, îl confund cu o bucată de stâncă, desenată pe seninul cerului. La altitudinea aceasta nu mai sunt prea mulți brazi, a căror umbră să mă protejeze de soarele amiezii. Trebuie să clipecesc de câteva ori, să mă frec la

ochi și abia apoi înțeleg la ce mă uit.

La *cine* mă uit.

Fulgerul meu despică în două lespede de granit de sub el. Numai că a sărit de pe ea înainte să-l lovesc.

— Ticălosule! mârâi eu, alergând spre el.

M-a inundat brusc un val de adrenalină. Și de frustrare. Pentru că știi că, indiferent cât de rapidă aș fi, indiferent cât de puternice mi-ar fi fulgerele, n-am să reușesc niciodată să pun mâna pe el.

Jon îmi va anticipa mereu mișcările.

Hohotele lui de râs răsună îndelung printre versanți. Se aud de undeva de deasupra mea. Strâng din dinți și mă iau după sunetul lor. Râde și tot râde și eu urc și tot urc. Când ajung acolo unde copacii nu mai pot crește, aerul s-a făcut foarte rece și sărac în oxigen. Îmi înăbuș un geamăt de furie, dar prea târziu: aerul înghețat mi-a intrat deja în plămâni. Și mă prăbușesc moale, pentru că nu mai sunt capabilă să merg mai departe. Pentru că nu sunt dispusă să-i permit lui Jon, sau oricui altcuiva, să mă manipuleze, să-mi zică unde trebuie să mă duc și ce trebuie să fac.

Dar mai ales pentru că sunt ruptă de oboseală.

Vreau să mă întind pe spate și mă lovesc de un bolovan mare, șlefuit de secole de vânturi și viscole necruțătoare.

Respir foarte greu. Am impresia că nu-mi voi mai recăpăta niciodată răsuflarea. Și nici că-l voi prinde vreodată pe afurisitul ăla de profet.

— E din cauza altitudinii, îl aud eu. Îți îngreunează toate mișcările dacă nu ești obișnuită. Nici măcar prințului tău de foc nu i-ar fi ușor să urce pe munte pentru prima oară.

Sunt atât de epuizată, încât nu pot decât să mă uit la el printre pleoape. Stă cocoțat deasupra mea, cu picioarele atârându-i în gol. Este îmbrăcat pentru munte – haină groasă și ghete uzate. Mă întreb de câtă vreme cutreieră el pe coclauri ori de cât timp mă așteaptă aici.

— Știi la fel de bine ca și mine că nu mai este prinț, îi răspund eu, alegându-mi atentă cuvintele.

Poate reușesc să-l fac să-mi dezvăluie ceva, un crâmpei din viitorul care ne așteaptă.

— La fel cum știi și cât timp va apuca să fie rege.

— Da, spune el cu un zâmbet vag de superioritate.

Normal că-și dă seama ce încerc să fac și îmi spune doar ce vrea.

Mă opintesc să mai respir o dată, să-mi umplu cu aer plămânii înfometaji.

— Ce faci aici?

— Admir priveliștea.

Nu s-a uitat deloc la mine, ci stă cu ochii ăia de culoarea sângelui ațintiți

asupra orizontului. Are dreptate: priveliștea care ni se așterne înaintea este absolut uluitoare, mult mai frumoasă decât era trei sute de metri mai jos. Aici, la marginea lumii, mă simt mică și mă simt uriașă; mă simt atotputernică, mă simt neputincioasă. Aburii respirației îmi încețoșează privirea – dovadă a frigului din jur. Nu pot rămâne prea mult timp. Mai ales dacă vreau să ajung acasă înainte de lăsarea nopții.

Păcat că nu pot să iau și capul lui Jon cu mine.

— Ți-am spus că așa o să se întâmple, murmură el.

Mârâi, dezvelindu-mi dinții.

— Ba nu mi-ai spus nimic. Dacă mi-ai fi spus ceva, fratele meu ar fi acum în viață. Mii de oameni...

— Te-ai gândit vreodată care a fost alternativa? se răstește el. Că ce am făcut, ce am spus și nu am spus, am făcut și nu am făcut a salvat *mai mulți*?

Strâng pumnii și dau cu piciorul în pietre, rostogolindu-le la vale.

— Dar tu te-ai gândit vreodată *să nu-ți mai bagi nasul unde nu-ți fierbe oala*?

Jon începe să râdă.

— De multe ori. Dar, indiferent de implicarea mea, tot văd ce va fi să fie. Văd destinația. Și sunt momente când pur și simplu nu vreau să permit să se ajungă până acolo.

— Drăguț din partea ta că hotărăști în numele tuturor, spun eu cu toată înverșunarea pe care o simt față de nemernicul ăsta cu sânge nou.

— Ți-ar fi plăcut să porți tu povara asta, Mare Barrow? mă întrebă Jon, coborând până la nivelul meu și surâzând cu tristețe. Nu cred.

Grija lui purpurie mă înfioară.

— Mi-ai spus că am să mă înalț și că am să mă înalț singură, repet eu în șoaptă vorbele pe care mi le-a spus mai demult, într-un oraș minier abandonat, înfășurat în lințoliul ploii.

Acesta îmi era destinul. Și l-am văzut cum se îndeplinește zi după zi. Când l-am pierdut pe Shade. Când l-am pierdut pe Cal. Dar și în detașarea permanentă pe care o afișez față de toți cei pe care îi iubesc. Oricât m-aș împotrivi, oricât aș încerca s-o ignor, tot mă simt diferită, mă simt nefericită și furioasă – și, prin urmare, singură. Și doar un singur om pe lumea asta mă poate înțelege cu adevărat. Iar omul acesta este un monstru.

Și pe Maven l-am pierdut. L-am pierdut pe acela care pretindea el că este, prietenul pe care l-am iubit și de care am avut nevoie când mă simțeam atât de singură și atât de speriată. *Mulți oameni am pierdut.*

Dar am și câștigat mulți. Pe Farley, pe Clara. Familia mea este încă alături de mine, în siguranță. Mai puțin Shade. Kilorn mi-a rămas mereu alături, același prieten credincios. I-am cunoscut pe electricieni, pe oamenii aceștia cu

sângenou, la fel ca mine, care-mi dovedesc că nu sunt singură. L-am cunoscut pe premierul Davidson și i-am aflat speranțele pentru o viață mai bună. Toți aceștia sunt mai numeroși decât cei pe care i-am pierdut.

— Să nu-ți închipui că ai avut dreptate! bolborosesc eu, nu prea convinsă.
Jon tresare și se uită la mine cu asprime.

— Sau s-a schimbat drumul meu?

Oricât m-ar dezgusta ochii lui, mă forțez să mă uit în ei. Să aflu dacă îmi spune adevărul sau mă minte.

— Eu l-am schimbat?

Jon clipește de câteva ori.

— Tu n-ai schimbat nimic.

Îmi vine să-i dau un cot în gât, un pumn în burtă sau în cap. Dar mă abțin și dau capul pe spate ca să arunc priviri furioase cerului nepăsător. Jon mă urmărește atent, nereținându-și zâmbetul.

— Ce e? mă răstesc eu.

— Înalță-te! murmură el, arătând spre valea situată la multe sute de metri sub noi.

După care face un semn spre pieptul meu.

— Și înalță-te singură.

De data asta îl lovesc peste mână, dorindu-mi să-i fac cât mai mult rău.

— Știi că nu vorbeai despre ascensiunea pe un munte, mârâi eu. Trebuia să trec de la stadiul de fulger la cel de furtună. Furtuna care va înghiți lumea întreagă.

Dă din umeri și se uită din nou la munți.

— Cine mai știe despre ce vorbeam.

— *Tu știi.*

— Și am să port eu singur povara asta, mulțumesc frumos. Nimeni altcineva nu are nevoie de ea.

Pufnesc cu dispreț.

— Te porți de parcă ți-ar face plăcere să ne hotărăști destinele.

Îmi mușc buzele și îmi cântăresc din nou șansele. O singură aluzie din partea lui ar fi extrem de prețioasă. Așa că trebuie să risc.

— Mai ai și alte aforisme, alte sfaturi pe care dorești să mi le împărtășești? Mi s-ar părea că zâmbește dacă nu i-aș vedea lumina tristă din ochi.

— Prietenul tău este un pescar mai bun decât tine.

Inspir brusc aerul rece care-mi îngheață gâtul.

— Ce știi tu despre Kilorn? Îl întreb eu pe un ton cu o octavă mai înalt decât normal.

Kilorn nu are de ce să-l intereseze pe Jon, nu reprezintă nimic în schema universală a regatelor și a destinului. N-ar trebui să ocupe nici măcar un

milimetru pătrat în mintea lui Jon, unde sunt depozitate mii de lucruri periculoase și oribile. Vreau să-l apuc de braț, numai că el se ferește de atingerea mea.

Mă fixează cu ochii lui roșii, ca doi stropi de sânge.

— El a declanșat totul, nu? Cel puțin în ceea ce te privește. Doar tu îl puteai salva pe sărmanul prieten de recrutare.

Jon vorbește dinadins rar, accentuat. Ca să-mi dea timp să potrivesc piesele din această parte a puzzle-ului. Nu vreau să știu, nu vreau să accept ce văd. Vreau să-l omor. Să-i zdrobesc capul de stânca aia. Dar nu pot să mă mișc.

— Pentru că nu a mai putut să-și continue ucenicia, spun eu, tremurând. Pentru că meșterul care-l învăța meserie a murit.

— Pentru că pescarul la care lucra Kilorn a căzut.

Nu-i o întrebare. Jon știe exact ce a pățit Bătrânul Cully, pescarul cu care lucra prietenul meu. Un om simplu, încărunțit înainte de vreme, la fel ca noi toți.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Am fost o marionetă prea multă vreme, mai multă decât aș fi crezut că se poate.

— Tu l-ai împins.

— Împing mulți oameni în foarte multe feluri.

— Ai împins un nevinovat la moarte? clocotesc eu de furie.

Ceva se schimbă în atitudinea lui, ca o lampă care se aprinde sau se stinge. Devine atent la altceva. Își revine imediat și începe să vorbească cu o voce mult mai clară, mult mai puternică. De parcă s-ar adresa unui regiment de soldați, nu doar unei singure amărâte ca mine.

— Ținutul Lacurilor va ataca în curând Archeonul, îmi spune el. În doar câteva săptămâni. Au început deja pregătirile și își instruiesc armata în așa fel încât nimeni să nu i se mai poată opune. TiberiasCalore este slab și ei o știu.

Nu am putere și nici argumente ca să îl contrazic. Are perfectă dreptate, iar eu sunt încă amețită.

— Dacă vor cuceri orașul, Tiberias nu va recupera Norta. Nu anul acesta. Nici anul viitor. Nici într-o *sută* de ani de acum înainte.

Strâng din dinți.

— De unde să știu că nu mă minți?

Nu mă bagă în seamă și continuă:

— În cazul în care capitala cade în mâinile reginei lacustre, drumul va deveni lung și însângerat, mai rău decât până acum.

Își împletește degetele albe, care contrastează puternic cu cenușiiul închis al straielor pe care le poartă.

— Nici măcar eu nu deslușesc prea bine capătul aceluia drum. Dar știu că este unul îngrozitor.

— Nu-mi place să fiu piesa ta de șah.

— Toți suntem pionii altora, Mare, indiferent dacă suntem conștienți sau nu de asta.

— Și tu al cui pion ești?

Nu-mi răspunde și își ridică privirea spre cerul senin și înghețat. Mai oftează o dată și se ridică în picioare, dislocând mai multe pietre cu mișcarea lui.

— Ar trebui să pleci acum, îmi spune el, făcând un semn spre vale.

— Ca să transmit mesajul tău? mă răstesc eu supărată.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ascult de ordinele lui Jon, chiar dacă are dreptate. Mai degrabă mă transform în stană de gheață decât să-i dau satisfacția asta.

— Ca să scapi de *asta*, îmi răspunde el.

Și ridică din bărbie spre nord, unde se adună norii deasupra creștelor.

— Furtunile se dezlănțuie repede la altitudinea asta.

— Mă descurc eu cu furtunile.

— Atunci fă cum vrei, spune Jon, ridicând din umeri și strângându-și haina mai bine în jurul corpului. Nu ne vom mai revedea niciodată, Mare Barrow.

Îi zâmbesc cu dispreț.

— Foarte bine.

Fără să-mi răspundă, se întoarce și își continuă ascensiunea.

Mă uit în urma lui. O siluetă cenușie, pe fundal de stânci cenușii. O siluetă care se face mai mică, și mai mică, până când dispare complet.

Să mă înalț și să mă înalț singură.

•

Furtuna se dezlănțuie chiar atunci când ajung la adăpostul copacilor și scap de rafalele furioase de vânt și de ploaia rece ca gheața. Mă doare tot corpul la fel de tare cât m-a durut atunci când am urcat, genunchii îmi pocnesc la fiecare pas. Trebuie să fiu foarte atentă unde calc, pentru ca nu cumva să-mi rup vreo gleznă împiedicându-mă de pietre sau alunecând pe covorul gros de ace de brad de pe cărare. Mai sus, spre culmi, tunetele bubuie în ritmul inimii mele.

Ajung înapoi în Ascendant tocmai când soarele coboară în spatele creștelor din cealaltă parte a văii. Cu toate că sunt obosită de la atâta urcat pe munte și mă dor capul și sufletul de la discuția cu Jon, intru cu pas vioi în palatul premierului. Trec pe lângă mulți ofițeri și soldați montforței, precum și pe lângă membri ai guvernului – pe care îi recunosc după costumele elegante pe care le poartă. Toți se învârtesc înapoi și încolo la parterul clădirii, ieșind de la întruniri sau pregătindu-se să intre în sălile de ședințe. Se uită atenți la mine, dar fără teamă. În locul acesta nu mai sunt o ciudată.

Din toată mulțimea asta de uniforme și costume verzi ies în evidență două capete acoperite cu păr în culori șocante: unul albastru și unul alb ca zăpada. Ella și Tyton. Colegii mei electricieni își pierd vremea într-un colț, lângă o fereastră. Stau tolăniți pe banchete, ca să ocupe tot spațiul și să nu-i deranjeze nimeni.

— Pe mine mă așteptați? Vai, dar nu trebuia, le zâmbesc eu, încercând să par veselă și calmă, deși încă mai respir greu din cauza drumului pe munte.

Tyton mă măsoară din priviri, fără să-l deranjeze șuvița albă căzută în ochi. Apoi se întinde la loc, proptindu-și un picior de scaunul din fața lui.

— N-ar trebui să te urci singură pe munți, îmi spune el. Mai ales când nu te pricepi la alpinism.

— Ar trebui să stai mai mult cu frații mei, Tyton, îi zic eu ușor ironică. Să înveți de la ei cum să mă iei peste picior.

Îmi zâmbeste, numai că zâmbetul nu i se reflectă și în ochii negri. Ella oftează iritată.

— Toți s-au dus în biblioteca lui Davidson. Adică doamna general Farley și ceilalți, mă informează ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos numai la gândul unei alte ședințe tactice. Și scrâșnesc din dinți.

— Cum arăt?

Ella mă studiază atentă, umezindu-și buzele.

Tyton este mai puțin diplomat.

— Ezitarea ei ar trebui să-ți spună tot ce e de spus. Dar nu ai timp să te dichisești, Barrow.

— Am înțeles. Splendid! mormăi eu, plecând de lângă ei.

Îmi netezesc repede părul și mi-l împletesc în grabă, încercând să ascund ravagiile făcute de vânt. *Și ceilalți*. Cine ar mai putea să stea la sfat cu Farley și cu Davidson?

Nu mi-e greu să găsesc biblioteca. Se află la următorul etaj, unde ocupă o suprafață întinsă în partea de est a palatului. Ușile duble sunt păzite, dar gardzile mă lasă să trec fără să rostească niciun cuvânt. La fel ca restul palatului, biblioteca este o încăpere luminoasă și veselă, cu lambriuri lăcuite din lemn de stejar. Pe al doilea nivel al rafturilor înșiruite lângă pereți s-au cocoțat soldați ai Gărzii Stacojii, cu armele la îndemână, dar fără să aibă degetul pe trăgaci. Mă urmăresc din priviri, încordați și gata să-i apere pe cei dinăuntru în caz că aș fi vreo amenințare la adresa lor.

Adică a generalilor roșii din Comandament.

Farley stă alături de ei în mijlocul încăperii, pe canapele din piele verde, aranjate în semicerc. Și Ada este aici, revenită după lunile petrecute la sediul Comandamentului. Stă în picioare într-o parte, cu brațele încrucișate. Tăcută,

observând tot ce se petrece în jur. Mă vede și îmi adresează un surâs stins.

În fața membrilor Gărzii Stacojii se află mai multe scaune, aranjate în același fel. Acestea sunt ocupate de politicieni și ofițeri montfortezi, cu Davidson în mijloc. Vorbesc în șoaptă între ei, nearătându-se deranjați de prezența mea. Poate că mă așteptau.

Mă simt prea murdară și prea nearanjată pentru o asemenea companie selectă. Prea tare miros a frig și munte. Dar n-ar trebui să-mi fac probleme. Generalii din Comandament arată la fel de prost, dacă nu cumva și mai și. Abia au sosit din locurile alea îndepărtate unde se află acum sediul lor itinerant. Și seamănă cu Farley, dar nu la chip, ci la atitudine. Presupunând că ea ar avea încă vreo treizeci și ceva de ani în plus trăiți la hotarul cu moartea. Cei trei bărbați și cele trei femei sunt toți cărunți, tunși la fel de scurt ca Farley. Mă întreb acum dacă nu cumva a vrut să arate mai mult ca ei și de aia și-a tăiat părul. Pentru că, în ciuda acestor asemănări, sunt și foarte diferiți. Este încă tânără, încă în floarea vârstei. Este portdrapelul lor.

Printre ofițerii de pe palier se află și tatăl ei, care se sprijină de balustradă cu mâinile împreunate. Nu pare că ar fi invidios pe fiica sa și funcția ei. Îmi aruncă o privire, ba chiar înclină ușor din cap spre mine. Ochiul roșu îi lucește la fel de mânios ca întotdeauna.

Toți continuă să vorbească între ei, doar Farley se dă puțin într-o parte ca să-mi facă loc să stau alături de ea. Însă eu nu sunt general. Nu fac parte din Comandament. Nu mi-am câștigat dreptul de a sta jos, lângă ei. Așa că mă opresc în picioare, în spatele lui Farley, de parcă i-aș fi gardă de corp.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară Barrow, îmi spune o doamnă general cu părul creț, aruncându-mi peste umăr o privire severă, ca de profesoară.

Zici că aș fi întrerupt o lecție extrem de importantă. Dau și eu din cap, nedorind să-i deranjez și maitare. Cu toate că subiectul nu pare a fi prea important. Mulți consilieri discută între ei, la fel și soldații.

— Tocmai ce am terminat cu prezentările, îmi explică Ada cu amabilitate, strecurându-se lângă mine.

Farley are o scânteie amuzată în privire. Se înclină spre mine și îmi șoptește, arătând spre femeia general:

— N-o lua în seamă pe Lebădă! Face pe dura.

Spre surprinderea mea, femeia mai vârstnică schițează un zâmbet ironic. Îmi lasă impresia că se cunosc toți de multă vreme și se poartă ca niște prieteni vechi sau chiar rude. Deși nu prea seamănă între ei. Doamna general Lebădă este scundă și zveltă, cu ten de culoarea nisipului, acoperit cu pistrui închiși la culoare, care îi dau un aspect aproape copilăresc, în ciuda ridurilor.

— Doamnă general Lebădă, murmur eu politicoasă, plecând din nou

fruntea.

Acum mă salută și ea și îmi zâmbeste.

Ada mi-i prezintă în șoaptă pe ceilalți generali de pe canapele. A petrecut mult timp la cartierul general și îi cunoaște bine. Celelalte femei se numesc Orizont și Caraulă; iar bărbații sunt Toboșar, Carmin și Miazăzi. Nume de cod, evident. Pe care și le folosesc și aici.

— Doamna general Palat a rămas în Norta, unde coordonează operațiunile noastre, spune Ada. Ne va transmite informații de acolo.

— Și Ținutul Lacurilor? întreb eu. Trebuie să aflăm când anume va ataca Iris.

Câteva săptămâni, a zis Jon. Prea vag.

Lebădă își drege glasul.

— Ținutul Lacurilor și-a închis granițele. Abia am reușit să ieșim din țară.

I se întunecă ochii și adaugă:

— N-a fost deloc ușor, dacă pricepi ce vreau să spun.

Dau din cap încruntată, încercând să nu mă gândesc la cadavrele prietenilor pe care i-a lăsat în urmă.

Mă uit la ceilalți militari și politicieni, aproape în majoritate roșii. Cei câțiva argintii montfortezi stau lângă Davidson. Printre ei îl văd pe Radis, politicianul blond care a luat cuvântul în Sala Poporului. Înclină foarte ușor din cap spre mine, în semn de salut.

Mă salută și Davidson, privindu-mă drept în ochi.

Mi se aprind obrajii și tușesc tare, ca să le atrag atenția. Însă doar generalii din apropiere se întorc să se uite la mine. Soldații sunt mai greu de amuțit. Așa că mai tușesc o dată, și mai tare. Treptat, tăcerea se așterne în bibliotecă și toți ochii se întorc spre mine. Mi se usucă brusc gura și mă cuprinde o senzație cu care m-am deprins deja, dar care mă tulbură de fiecare dată. *Fii tare. Nu te rușina. Nu ezita.*

— Numele meu este Mare Barrow, spun eu.

Aud pe cineva pufnind pe palier. Probabil că nu era nevoie să mă prezint.

— Vă mulțumesc pentru că vă aflați aici, continui eu, căutând cuvintele potrivite cu care să spun ce am de spus.

Un om care vede viitorul mi-a dat niște ponturi parcă nu sună prea bine.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar... m-am urcat pe munte. Și m-am întâlnit cu cineva pe culme.

— Asta-i o metaforă? bombăne iritat generalul Carmin.

Dar imediat îi închide gura generalul cu nume de cod Toboșar – foarte potrivită alegere, pentru că este incredibil de rotofei.

Arunc o privire spre Ada, apoi spre Farley.

— Jon, îi explic eu și o văd cum face ochii mari.

Expresia șocată de pe chipul ei are darul de a-i amuți pe toți.

— Este un profet cu sânge nou, cu care am mai colaborat și înainte.

— La fel și Maven. Și, dacă nu mă înșel, individul ăsta l-a ajutat să te captureze, intervine Davidson.

— Așa este, șoptesc eu stingherită.

Premierul strânge din buze.

— Și l-a slujit pe Maven o perioadă destul de lungă.

Dau din cap:

— A avut motivele lui.

Cu toate că unii dintre compatrioții lui par neinteresați de vorbele mele, Davidson mă fixează cu privirea lui intensă, impenetrabilă.

— Și ce ți-a spus?

— Că nu trebuie să permitem ca Archeonul, capitala Nortei, să cadă în mâinile lacuștrilor, îi răspund eu. Pentru că altminteri „drumul va deveni lung și însângerat”. Mai rău decât până acum. Dacă lacuștrii vor cuceri Archeonul, Ținutul Lacurilor va stăpâni Norte vreme de o sută de ani.

Radis pufnește cu dispreț, examinându-și unghiile lăcuite. Nu-i singurul care tratează cu superficialitate spusele mele.

— N-am nevoie de un profet pentru asta, murmură el.

Câțiva generali fac semne că sunt de acord cu el. Lebădă vorbește în numele tuturor:

— Știm că urmează o invazie; ce nu știm încă este când anume va avea loc.

— Peste câteva săptămâni, spun eu, simțind că deja nu mai avem timp. Așa mi-a spus Jon.

Lebădă se uită pe sub sprâncene la mine, dar nu cu răutate sau neîncredere. Ci cu milă.

— Și tu îl crezi? După tot ce ți-a făcut?

Îmi aduc aminte de perioada când am fost captivă. De închisoarea în care m-a aruncat Jon, ca să pună în practică cine știe ce destin strâmb. I-am spus că nu-mi place să fiu pionul lui și exact asta sunt acum.

— Cred că da, răspund eu, încercând să-mi ascund tremurul din glas.

Vorbele mele stârnesc un alt rând de proteste, unele destul de sonore. Din partea generalilor, a oamenilor politici, ba chiar și a soldaților.

Numai Farley, Davidson și cu mine rămânem tăcuți și ne uităm unul la altul.

Observ atât în ochii aurii, cât și în cei albaștri aceeași hotărâre pe care o simt și eu.

Vom lupta din nou. Trebuie doar să ne dăm seama cum anume.

Ca de obicei, Farley ia prima cuvântul.

Se ridică în picioare și întinde mâinile, cerând să se facă liniște. Are succes doar cu soldații și generalii. Politicienii montforței continuă să șușotească

între ei.

— Avem nevoie de un plan! strigă ea. Indiferent de ce spune profetul, știm cu toții că drumul acesta duce la Archeon. Montfortul și Garda Stacojie trebuie să cucerească capitala nortană dacă vrem să avem vreo șansă să eliberăm țara. Să înlăturăm regele de pe tron, indiferent cine ar fi el.

Lebădă o aprobă din cap.

— Am fost la post în Ținutul Lacurilor. Am văzut de ce sunt în stare. Dacă reginele Cygnet vor pune mâna pe Archeon înaintea noastră, ne va fi aproape imposibil să-l recucerim. Este în interesul nostru să ne confruntăm cu inamicul mai slab.

Cal, adică. Niciodată nu m-am gândit că ar fi slab în vreun fel, dar doamna general are dreptate. Situația lui este în cel mai bun caz una precară. Încerc să nu-mi imaginez cum stă singur în palat și se frământă cum să reconstruiască lumea distrusă de tatăl și fratele lui.

— Încă mai ai oameni în Archeon, da? o întreabă Davidson pe un ton care are darul de a-i amuți pe toți cei din bibliotecă.

— Doamna general Palat se află chiar la porțile lui, spune Farley. Cu echipe răspândite pe mare parte din teritoriu. În Golful Portuar, Delphie, la periferia Archeonului.

Acum intervine generalul rotofei – nume de cod: Toboșar.

— Palat a primit ordine să intre în oraș – evident, cât mai discret posibil. Regele cel nou nu seamănă cu fratele lui, iar regimul său încă nu și-a declarat ostilitatea față de Garda Stacojie. Ne putem permite acest risc.

— Cel puțin așa vom ști ce se petrece în oraș, murmură Davidson, dus pe gânduri. Din două surse – de la oamenii voștri și de la oamenii noștri. Trebuie să ne asigurăm că vor colabora.

— Garda Stacojie s-a mai infiltrat și înainte în Archeon, se umflă în pene Toboșar. O vom face din nou.

Premierul strânge din buze îndârjit.

— Însă nu în același fel, spune el. Un atac aerian ar fi prea periculos acum, când *Cal* a recuperat toate avioanele. Și nu ne mai putem baza pe elementul-surpriză, așa cum am făcut la nunta lui Maven.

— Tunelurile, murmură Farley, amintindu-și de atacul care a eșuat înainte de a începe. Regele Maven a închis toate căile subterane.

— Nu pe toate! exclamă eu.

Se uită toți la mine cu nerăbdare.

— Am văzut trenul lui Maven, planul lui de evadare. Trece chiar pe sub Trezorerie și are căi de acces din subsolul palatului. Îl folosea ca să plece din oraș neobservat. Pun prinsoare că a lăsat câteva tuneluri intacte pentru el.

Toboșar sare în picioare. Este incredibil de sprinten pentru vârsta și

dimensiunile lui.

— Îi transmit de îndată informația asta doamnei general Palat și îi cer să facă cercetări. Ada, tu ai planurile în cap, da?

— Le am, domnule, răspunde ea imediat.

Nu-mi pot imagina ce anume *nu* ar avea Ada în mintea ei perfectă.

Toboșar dă din cap.

— Ia legătura cu Palat. Ajut-o să le spună agenților pe unde să caute.

Ada dă din cap.

— Am înțeles, domnule, spune ea, deja pornind spre ușa bibliotecii.

Farley strânge din dinți, privind în urma prietenei noastre. Apoi se uită la mine.

— Avem timp pentru asta?

— Probabil că nu, murmur eu.

Mare păcat că Jon n-a fost mai explicit! Dar ne-ar fi dat mură în gură și nu-i stă în fire.

— Atunci, ce vom face? insistă ea.

Mă apucă o durere bruscă de cap și mă ciupesc de nas. De dimineață m-am apucat să urc pe munte ca să mă țin la distanță de Maven.

Însă toate eforturile mele n-au făcut decât să amâne inevitabilul.

— Cred că merită să întrebăm.

•

Fără cântecul lui Julian, care să-i smulgă mărturisirea și fără șoptitori, fie aceștia cu sânge nou sau nu, orice interogatoriu al lui MavenCalore va fi o bătălie a voințelor și a minciunilor. Argintiii montfortezi nu ar putea scoate adevărul de la el doar prin abilitățile lor.

Dar pot folosi și tortura.

Înainte ca Maven să fie adus, unul dintre ofițeri vine însoțit de Tyton, care pare lipsit de chef și morocănos. Se așază lângă Davidson și începe să-și miște degetele – pregătindu-le pentru fulgerele pe care s-ar putea să fie nevoit să le folosească împotriva lui Maven. Abilitatea lui funcționează cu mai multă precizie decât a mea și poate aduce pe cineva la limita suportabilității, fără să-l distrugă complet.

O tăcere de mormânt domnește în sala din care au plecat soldații de pe palier și majoritatea politicienilor montfortezi. Davidson și generalii Gărzii știu că nu trebuie să-i ofere spectatori lui Maven. Pentru că este un actor prea bun, un prefăcut desăvârșit.

Mă înghesui între brațul canapelei și Farley. Este mai corpolentă decât mine, dar mă bucur că stau lipită de ea. Simplul gând la Maven îmi îngheață sângele în vine. Măcar în Archeon era și Cal și își împărțea între noi doi atenția, obsesiile, furia. Acum nu sunt decât eu singură.

Este escortat de șase soldați montfortezi și membri ai Gărzii Stacojii, toți cu arme și abilități. Zâmbetul lui ușor amuzat mă face să înțeleg că îl bucură foarte tare toate aceste precauții.

Ochii lui ca de gheață examinează rapid biblioteca, observând ferestrele, cărțile, oamenii care îl așteaptă. Și pe mine. Am putere și nu-mi plec privirea.

— Trebuie să recunosc, domnule premier, că nu mă așteptam să ne reîntâlnim, spune el, luându-și ochii de la mine ca să se uite la Davidson.

Imperturbabilul montfortez nu reacționează absolut deloc.

— Însă nici să ajung vreodată în misteriosul și sălbaticul Montfort nu mă așteptam. Însă nu-i chiar atât de sălbatic, nu? Nu atât cât ne-ai lăsat pe noi să credem.

Ba e destul de sălbatic, îmi spun eu, amintindu-mi de lupta cu cireada de bizoni.

— Am învățat la școală că este un ținut locuit de argintii, la fel ca cei din Norta, însă guvernați de mai mulți regi și lorzi. Of, cât de tare se înșelau profesorii mei! continuă Maven, întorcându-se încet în toate părțile.

Poate ne numără. Șapte generali din Comandament și Davidson, împreună cu oamenii lui din guvern și armată. Se oprește atunci când dă cu ochii de Radis – al cărui ten alb indică limpede faptul că are sânge argintiu.

— Interesant, murmură el. Nu cred că am avut plăcerea să facem cunoștință, domnule.

Argintiul în vârstă îndoiaie degetele și lumina amurgului se reflectă în unghiile sale lungi. Un curent de aer răvășește părul lui Maven. Un avertisment.

— Nu te osteni să pari amabil, prințșorule! Avem lucruri mai importante de discutat.

Maven rânjește.

— Pur și simplu nu m-am așteptat să văd și argintii aici, într-o companie atât de... stacojie.

Pufnesc, enervată deja de toată tragerea asta de timp.

— Singur ai zis că nu știi nimic despre locul ăsta.

Maven se uită urât la mine, dar eu îi fac semn că nu mă impresionează.

— Și nici nu trebuie să știi.

Își dezvelește dinții.

— Pentru că mă veți executa curând? Cu asta mă ameninți, Mare?

Mă hotărâsc să nu-i dau satisfacție și nu-i răspund. Dar el se încapățânează să insiste.

— Este o amenințare deșartă. Dacă voiiați să mă omorâți, ați fi făcut-o deja. Valorez mai mult dacă sunt viu. Pentru tine și pentru cauza ta.

Nu-i comentează nimeni spusele.

— Ooo, nu face pe rușinoasă! rânjește Maven. Câtă vreme mai sunt în viață reprezintă o amenințare pentru fratele meu. La fel cum a fost și el pentru mine. Presupun că acum își caută adepți printre Înăltele Case din Nortă. Încearcă să-i câștige de partea sa pe cei care mi-au jurat mie credință. Și unii chiar vor schimba taberele, însă cât de mulți?

Dă foarte încet din cap, ca o mamă care-și dojenește copilul.

— Nu, cei mai mulți vor sta cu mâinile încrucișate și vor aștepta. Ori se vor lupta cu el.

— Pentru tine? mă răstesc eu. Mă cam îndoiesc.

Scoate un sunet din gât, un fel de mârâit gros, ca de animal.

— Ce anume vrei de la mine? întreabă el, luându-și ochii de la mine.

Se învârtește cu grație pe vârful picioarelor, ca să se uite la toată lumea din încăperea. N-o fi închis în cușcă regele înfrânt, dar nu încapă îndoială că este captiv. Privirea i se oprește asupra lui Tyton și îl măsoară curios pe electricianul cu păr alb, sânge rece și vocație de criminal.

— Și asta cine mai e?

Spre surprinderea mea, în vocea lui Maven Calore se ghicește teama.

Farley simte miros de sânge și se dezlănțuie.

— Ai să ne spui ce ai făcut cu tunelurile din Archeon. Care sunt închise, care sunt încă deschise. Pe care le-ai construit după ce te-ai urcat pe tron.

În ciuda situației dificile în care se află, Maven își dă ochii peste cap și începe să râdă.

— Voi și pasiunea voastră pentru tuneluri!

Dar tânăra doamnă general nu se lasă descurajată.

— Ei bine?

— Și eu ce primesc în schimb? întreabă el, privind-o lacom. O priveliște mai bună de la geamul celulei? Nu că ar fi greu. Celula în care stau acum nu are geamuri.

Începe să enumere pe degete, iar eu observ că îi zvâcnesc mâinile, de parcă ar avea un tic nervos.

— Mâncare mai bună? Poate un program de vizite?

Pe neașteptate, își pierde siguranța și parcă începe să tremure. Își pierde autocontrolul.

— O moarte fără durere?

Aș vrea să mă reped la el și să-l împiedic să se mai bătăie așa. Parcă ar fi un sobolan care se zvârcolește prins în cursă.

— Capeti satisfacție, Maven, îi spun eu în silă.

Ar trebui deja să fiu obișnuită cu senzația pe care o am atunci când mă privește atât de pătrunzător. Dar uite că tot mă ia cu frisoane.

— Ce fel de satisfacție? șoptește el.

Deși se află la câțiva metri buni depărtare de mine, mi se pare că-i simt suspinul pe piele.

Cuvintele îmi lasă un gust otrăvit în gură:

— Știi bine ce fel.

Rânjetul i se lăbărțează – o lamă de cuțit cu care ne înțeapă.

— Dacă eu nu pot să am tronul, atunci să nu-l aibă nici el, spune Maven direct. Da, asta ar fi ceva.

Rânjetul îi dispare de pe buze și spune mult mai încet:

— Însă nu suficient.

Davidson schimbă o privire sumbră cu Tyton. După câteva secunde, electriconul cu păr alb se ridică de pe scaun. O face fără grabă, ostentativ, cu mâinile atârinate pe lângă trup. Maven îl aude și se întoarce repede cu fața la el. Face ochii mari.

— Cine-i ăsta? Întreabă el din nou.

Aș vrea să nu-i aud tremurul din glas. Și ridic fruntea trufașă.

— Cineva ca mine.

Tyton se lovește încet în picior cu mâna și o scânteie de un alb orbitor îi alunecă pe unul dintre degete.

— Însă cu mult mai puternic.

Genele negre flutură speriate pe obrazii palizi. Mărul lui Adam dansează în sus și în jos.

— Trebuie să primesc ceva în schimb, șuieră el.

Strâng nervoasă din dinți.

— Maven, ți-am spus deja...

Dar regele înfrânt își ia ochii de la Tyton și se uită la mine cu tot focul ăla negru din privire.

— Când veți ataca, pentru că asta intenționați să faceți, zâmbește el batjocoritor, arătându-și din nou dinții, am să vă arăt eu pe unde să o luați. Prin care tuneluri, pe care drumuri. Eu însumi am să vă duc armata în oraș și am s-o asmut împotriva nenorocitului de Cal!

Farley râde batjocoritor.

— Cu siguranță că ai să ne duci într-o capcană. În colții neveste-tii din neamul Cygnet...

— O, da, și ea va fi acolo, nu te îndoii de asta, răspunde Maven, fluturând un deget spre ea.

Farley se face roșie de furie.

— Vipera aia și cu mă-sa au plănuit să pună mâna pe Norta încă de când au pus piciorul în regatul meu.

— Când le-ai permis să pună piciorul, murmur eu.

Maven nici nu tresare.

— A fost un risc calculat. La fel ca ăsta.

Nu-i prea convingător, nici măcar pentru cei care nu-l cunosc. Generalii din Comandament par și mai scârbiți decât în momentul când au dat cu ochii de el – ceea ce nu-i puțin lucru. Iar montfortezii cu sânge nou par mai degrabă dispuși să-l jupoaie de viu. Premierul, în mod normal atât de reținut și echilibrat, își strâmbă buzele într-o grimasă insolită de furie. Îi face semn lui Tyton, iar electricianul se apropie de Maven cu încă un pas.

Și asta declanșează ceva în regele înfrânt. Maven sare într-o parte ca să se ferească de el și, totodată, să rămână la distanță de noi toți. Îi revine ticul nervos al mâinilor, însă ochii lui aruncă sulite de foc. Este limpede că nu se teme.

— Vă imaginați că n-am să pot minți dacă mă torturați. Nu știți că am făcut-o de mii de ori?

Mârâitul lui răsună prin toată biblioteca. Nu știe nimeni ce să-i răspundă, iar eu mai puțin decât oricine. Încerc să nu am nicio reacție, să nu-i ofer satisfacția de a vedea că mi-a stârnit o emoție. Dar dau greș, pentru că nu mai sunt în stare să-mi țin ochii deschiși. O clipă nu văd decât bezna din spatele pleoapelor și încerc să nu mă mai gândesc la Maven. La cuvintele lui. La ce a fost viața lui și la ce continuă să fie.

Și la toate chinurile prin care am trecut noi din cauza asta.

Nu mă aștept ca ceilalți să-l cruțe, ci să-l tortureze până ne va spune ce vrem să auzim. Să-l tortureze cu fulgere. Oare voi fi în stare să mă uit? Voi avea suficientă putere ca să asist la asta?

Până și Farley dă semne de șovăială.

Se uită lung la Maven, încercând să-i citească intențiile. Să cântărească riscurile și costurile. El îi susține privirea fără să clipească.

Farley înjură în șoaptă.

Măcar de data aceasta, el spune adevărul.

MavenCalore este unica noastră șansă.

TREIZECI

Cal

În viață era sortit să existe o încoronare. Așa că nu mă surprinde deloc coroana care va fi folosită la ceremonie. O învățesc în mâini, copleșit de greutatea ei de fier, argint și aur. În mai puțin de o oră, bunica mea îmi va pune monstruoșitatea asta pe cap. A purtat-o și tatăl meu. La nașterea mea, el era deja rege, dar cu o altă regină decât singura pe care mi-o aduc eu aminte.

Aș vrea să mi-o pot aminti. Aș dori ca toate amintirile despre mama să fie ale mele, nu niște povești spuse de Julian. Nu un tablou frumos pictat, în locul realității.

Copia după jurnalul ei este și acum încuiată în sertarul noptierei mele din Archeon. Când apartamentul regelui va fi pregătit și curățat de prezența nefastă a lui Maven, va trebui s-o iau de acolo. Nu știu de ce ezit atât de mult să ating obiectul ăsta, pe cât de mic, pe atât de înspăimântător. În fond, nu-i decât un caiet. O grămadă de mângălituri puse cap la cap. Am înfruntat armate și plutoane de execuție. M-am luptat cu fulgerele și cu furtuna. M-am ferit de gloanțe. Am căzut în gol din avioane de mai multe ori.

Dar uitate că jurnalul mamei mă sperie mai tare decât orice altceva. Abia am reușit să răsfoiesc câteva pagini, dar și atunci cu brățara scăpărătoare scoasă de la mână și pusă departe. Atât de tare mă impresionează cuvintele ei, că nu vreau să risc să dau foc caietului. Ultimului vestigiu rămas în urma lui CorianeJacos, păstrat cu sfințenie de unchiul meu. Originalul a dispărut de multă vreme, dar el a reușit să salveze copia asta.

Nu știu cum îi suna vocea. Deși aș putea să aflu dacă aș vrea cu adevărat. Există multe înregistrări cu ea. Și fotografiile. Dar, la fel ca tata, mă țin la distanță de ele. Evit întâlnirea cu o fantomă pe care nu o cunosc.

O parte din mine nu vrea deloc să se ridice de la masă și să iasă din camera asta. Este bine aici, liniște și pace, ca într-o bulă de aer pe punctul de a se sparge. Mă simt la răscruce de drumuri. Ferestrele dau în Piața lui Caesar, oferindu-mi o avanpremieră a nebuniei ce va urma. Argintii, îmbrăcați în culorile caselor lor, umplu piața, majoritatea îndreptându-se spre Curtea Regală. Abia dacă-mi vine să mă uit la ea, una dintre numeroasele construcții impozante din jurul pieței.

Tatăl meu a fost încoronat acolo, sub cupola scânteietoare. Și Maven tot acolo s-a căsătorit, în urmă cu câteva luni.

Atunci Mare era lângă el.

Acum nu va mai fi aici.

Încă mai sufăr pentru că am pierdut-o, rana este una profundă, dar nu doare la fel de cumplit ca data trecută. Pentru că acum amândoi am știut ce urmează să facem, ce anume vom alege atunci când va veni momentul să o facem. Îmi pare rău doar că nu am avut câteva zile în plus la dispoziție, câteva ore măcar.

Acum ea a plecat. Și este din nou cu Maven.

Ar trebui să fiu furios. Oricum i-ai spune, tot trădare este. Mi-a răpit un prizonier valoros. Execuția lui ar fi fost o cale ușoară și aproape pașnică prin care să-mi refac regatul. Însă nu simt decât o vagă iritare. Pe de-o parte pentru că nu sunt deloc surprins. Dar mai ales pentru că Maven este departe de mine.

Acum a devenit problema ei.

Bine măcar că nu mai trebuie să-l omor eu.

Este un gând de om laș, așa cum nu-mi este permis să fiu. Dar nu mi-l pot șterge din minte.

Sper ca moartea lui să fie una nedureroasă.

Bătăile în ușă mă obligă să mă ridic de la masă mai repede decât aș fi vrut. Deschid imediat – măcar atâta lucru să mai apuc să fac cu mâna mea, înainte ca Julian sau Nanabel să dea buzna înăuntru. Nu sunt prost. Știi ce sunt ei pentru mine: nu doar singurele rude care mi-au mai rămas, ci și mentorii, sfetnicii mei. Dar rivali între ei. Nu pot decât să sper că nu au venit amândoi odată ca să-mi tulbure liniștea cu competiția lor acerbă.

Spre marea mea ușurare, în fața ușii nu se află decât Julian.

Schițează un zâmbet cam strâmb și întinde brațele, ca să-mi arate noua lui ținută, făcută special pentru ceremonia încoronării. Culoarea lui, auriul prăfuit al Casei Jacos, acoperă toată partea de jos a tunicii strâmte. Însă reverele sunt roșii ca sângele – culoarea mea. Gest prin care își arată devotamentul nu numai față de Casa Calore, ci și față de mine.

Și mă obligă să mă gândesc la câte a făcut în numele meu. A vândut un om, poate doi, în schimbul fratelui meu. Nu am uitat. Nu am cum să uit planul diabolic pe care l-a pus la cale împreună cu bunica mea. Și asta mă face să rămân prudent chiar și în preajma lui.

Oare asta înseamnă să fii rege? Să nu ai încredere în nimeni?

Râd fals, ca să-mi ascund neliniștea.

— Arăți bine, îi spun eu.

Nu-i stă în fire să se gătească așa, dar uite-l ce chipeș este în costumul ăsta elegant.

Unchiul intră în cameră.

— Ce? În vechiturile astea? zâmbește el sec. Tu ce faci? Ești gata?

Fac un semn spre hainele de pe mine. Costumul roșu, cu margini negre,

broderii argintii și medalii cât să scufunde o navă lacustră. Încă nu mi-am pus și mantia asortată. Este prea grea și îmi dă un aer stupid.

— Nu despre haine vorbesc eu, Cal, îmi zice Julian.

Simt cum mi se urcă sângele în obraji. Îi întorc repede spatele, încercând să ascund orice semn de slăbiciune sau emoție.

— Așa mă gândeam și eu.

— Ei bine? insistă el, apropiindu-se de mine.

Procedez cum am fost învățat încă din copilărie. Mă țin tare pe poziție.

— Tata mi-a spus că nu ai cum să fii vreodată gata. Iar dacă îți imaginezi că ai fi, atunci precis nu ești.

— Presupun că de aia arăți de parcă ai vrea să fugi pe geam.

— Da' te pricepi să-mi dai curaj, ce să zic.

— Și tatăl tău era agitat, îmi spune cu blândețe Julian și mă atinge ușor cu mâna pe umăr.

Mi se pune un nod în gât și nu mai pot să spun ce aș dori.

Dar Julian își dă seama ce vreau să-l întreb.

— Mama ta mi-a spus, îmi explică el. Mi-a zis că tatăl tău își dorea să aibă mai mult timp la dispoziție.

Mai mult timp.

Parcă m-a lovit cu barosul în moalele capului.

— Nu așa simțim toți?

Unchiul meu ridică din umeri în felul caracteristic, care pe mine mă umple de nervi. De parcă ar vrea să spună că știe mai multe decât mine. Ceea ce evident că este adevărat.

— Dar din motive diferite, spune el. Ciudat, nu crezi? Oricât de diferiți am fi, în final ajungem să ne dorim același lucru.

Ridică ochii la mine și eu îmi feresc privirea. Ochii lui seamănă mult prea mult cu ochii mamei din portretul acela.

— Dar, indiferent de năzuințele, de speranțele, de visurile noastre...

Dau din cap ca să-l întrerup.

— Eu nu îmi mai permit luxul ăsta.

— Nu-ți mai permiți să visezi?

Îmi aruncă o privire nedumerită. Dar și intrigată. Unchiului Julian îi plac foarte mult puzzle-urile, iar acum se uită la mine de parcă aș fi așa ceva.

— Curând vei deveni rege, Cal. Poți să visezi cu ochii deschiși și să faci ce vrei.

Din nou lovitura aceea de baros a cuvintelor lui și a raționamentului din spatele lor. Desigur că am auzit părerea asta afurisită de *mult prea multe ori*.

— M-am săturat să le tot spun oamenilor că nu-i adevărat.

Julian mă privește atent și eu îmi încrucișez instinctiv brațele, ca și cum aș

vrea să mă apăr.

— Ești sigur? mă întreabă el.

— Dacă vorbești despre Mare... știi bine că-i deja în cealaltă parte a continentului. Și nu va...

Cu un zâmbet slab, Julian ridică o mână cu degete lungi și subțiri. Are mâini delicate, făcute pentru răsfoitul cărților. Mâini care nu au participat la războaie. Invidiez mâinile astea.

— Cal, eu sunt un romantic, dar îmi pare rău că trebuie să-ți spun că nu vorbesc acum nici despre ea și nici despre inima ta frântă. Problema asta este... extrem de jos pe lista mea de preocupări. Ai toată compasiunea mea, însă există multe, foarte multe alte lucruri la care trebuie să ne gândim.

Simt iarăși că îmi ard obraji, ba chiar și vârfurile urechilor. Bine că Julian se uită în altă parte, făcându-se că nu observă.

— Te aștept afară.

Însă timpul a expirat. Nu mă mai pot ascunde.

— Mare dreptate avea tata, murmur eu, punându-mi mantia pe umeri. Niciodată nu ești pregătit.

Îl ocolesc și deschid ușa. Ies din refugiul apartamentului meu cu senzația că am alergat câțiva kilometri. Îmi curge transpirația pe spate. Mă împotrivesc cu toată ființa mea impulsului de a o lua la fugă, de a mă întoarce, de a nu mă clinti din loc.

Julian nu se dezlipește de mine, ca o cârjă de un schilod.

— Fruntea sus! mă avertizează el. Bunica ta ne așteaptă după colț.

Îi arunc cel mai vesel zâmbet de care sunt capabil în momentele astea. Adică unul veștejit și fals. Așa cum sunt foarte multe în zilele astea.

•

Cupola din cristal a Curții Regale este o adevărată operă de artă a argintiiilor. Când eram mic, credeam că este făcută din stele furate de pe cerul nopții. Cupola strălucește și astăzi, dar nu atât de tare pe cât ar trebui. Servitorii roșii s-au împușinat, majoritatea preferând să plece în loc să accepte o leafă mai bună și un tratament mai blând. Așa că nu mai are cine să dea lustru capitalei și să o facă demnă să găzduiască o ceremonie de încoronare. *Nici măcar aparențele nu pot să le păstrez*, îmi zic eu cu amar. Domnia mea începe în mizerie.

Aceasta este situația din capitală și din tot regatul. Roșiii își caută un nou loc în lume, iar argintiii se zbat să priceapă ce înseamnă asta pentru noi. Orașele tehnicienilor sunt aproape pustii, iar întreruperile de curent afectează mare parte din țară. Inclusiv Archeonul. Capacitățile de producție se vor prăbuși repede – stocurile de produse și de materii prime sunt aproape epuizate. Nici nu vreau să mă gândesc care va fi efectul asupra efortului

nostru de război și asupra trupelor noastre. Dar mă așteptam la asta. Știam că așa o să se întâmple.

Bine măcar că s-a sfârșit războiul cu Ținutul Lacurilor. Mai bine spus, primul război cu Ținutul Lacurilor. Pentru că va începe altul foarte curând. Este doar o chestiune de timp până când Iris și mama ei se vor întoarce în fruntea armatelor lacustre.

Însoțit de murmurele celor prezenți, străbat sala și mă opresc în centrul ei, chiar sub cupolă. Parcă aș fi înconjurat de fantome bârfitoare, care vorbesc despre eșecul meu, trădarea mea, *slăbiciunea* mea.

Încerc să nu mă gândesc la toate astea și îngenunchez sub ochii a zeci de privitori, descoperindu-mi gâtul. În locul asta l-am atacat noi pe Maven la sfârșitul unei ceremonii. Cine știe dacă nu va dori cineva să-l răzbune?

Încearcă să nu te gândești nici la asta.

Așa că mă concentrez la pardoseala de sub genunchii mei – dale de marmură albă, cu spirale de culoarea cărbunelui. Lipsa culorilor din sală ar trebui să contrasteze puternic cu mulțimea mult prea coloratelor Înalte Case. Alb și negru alături de un curcubeu. În Curtea Regală încap cu ușurință o mie de persoane, însă astăzi nici măcar o sută nu sunt prezente. Multe case au fost decimate de războiul civil, din cele două tabere au pierit mulți, luptând pentru ambii fii ai Casei Calore. Casa bunicii mele iese în evidență prin culorile ei înflăcărate, la fel și rudele lui Evangeline rămase în viață, atât din familia Samos, cât și Viper. Sunt ușor de identificat aliații din Casele Laris și Iral. Mai sunt și alți nobili aici, din familii care înainte îi erau loiale lui Maven, dar care au trecut de partea mea: membrii Caselor Rhambos, Welle, Macanthos, în culorile lor distincte – roșcat, verde cu auriu, albastru-argintiu. Alții lipsesc cu desăvârșire. Nu-i văd nicăieri pe acvatici din Casa Osanos. Nici pe membrii Caselor Eagrie, Provos și, spre marea mea mâhnire, sunt absenți și amuțitorii Arven și majoritatea tătăduitorilor Skonos. Însă nu sunt singurii. Desigur că Julian și Nanabel fac lista cu cei prezenți și cu cei care au refuzat să vină la ceremonie, bifându-i pe aliați și pe aceia care ne sunt încă inamici.

Prea puțini din prima categorie, prea mulți din cealaltă.

Nanabel încearcă să nu pară deranjată de absențele notabile de la ceremonie. Expresia ei este calmă și trufașă, ochii de culoarea bronzului par aproape în flăcări atunci când ia în mâini coroana tatălui meu.

— Trăiască regele legitim, Tiberias al Șaptelea!

Vocea ei hotărâtă răsună în toată sala.

Cu toate că banda din fier îmi îngheață fruntea, eu nu tresar și nici nu mă strâmb. Am fost educat să nu clilesc în fața gloanțelor sau a flăcărilor. Însă încep să dârdâi atunci când nobilii argintii îi repetă vorbele. Și le repetă iar și iar. *Regele legitim*. Sună ca o bătaie de inimă. Este real. Se întâmplă cu

adevărat.

Sunt rege. *Regele*. Am ajuns acolo unde eram menit să ajung încă de la naștere.

Pe de altă parte, mă simt la fel cum m-am simțit de dimineață. Tot Cal. Tot măcinat de suferințe – vechi și noi. Tot plin de răni vizibile și invizibile. Tot înfricoșat de viitor, de ce va trebui să fac ca să-mi apăr regatul și așa prea subrezit. Înfricoșat de felul în care mă va transforma această coroană.

Oare transformarea a început?

Posibil. În colțuri uitate ale sufletului meu, probabil că mă schimb chiar acum. Deja mă simt singur, izolat. Nu contează că Julian și bunica mea îmi sunt alături, sânge din sângele meu. Prea mulți lipsesc.

Mama.

Tata.

Mare.

Chiar și Maven. Fratele pe care mi l-am imaginat eu, persoana aceea care nu a existat.

Care nu a existat niciodată.

Am crescut amândoi știind că eu voi ajunge rege, iar el va fi mâna mea dreaptă. Cel mai puternic aliat al meu, cel mai înflăcărat susținător. Sfetnicul meu cel mai înțelept, scutul și toiagul meu. Refugiul meu. Niciodată nu m-am îndoit de aranjamentul acesta și nici prin cap nu mi-a trecut că el ar fi fost nemulțumit. Cât de tare m-am înșelat.

M-a durut și înainte pierderea lui, dar acum, cu coroana pe cap și fără nimeni care să-i ia locul?

Parcă nu mai am aer.

Trebuie să mă uit la Nanabel, sperând că voi găsi o alinare acolo.

Bunica mea îmi surâde și mă apasă cu mâinile pe umeri. Încerc să îl descopăr pe tata în trăsăturile ei. Un rege imperfect, un părinte cu multe defecte. Îmi este tare dor de el, mai cu seamă în momentele astea.

Aș îmbrățișa-o, dacă mi-ar da voie, însă are coatele lipite de trup, arătându-mi că mă ține la distanță. Obligându-mă să stau drept, un bibelou în vitrină. Un mesaj pentru toți nobilii.

TiberiasCalore este rege și nu va mai îngenunchea niciodată.

Nici măcar în fața lui Volo Samos.

La braț cu Nanabel, ne apropiem de el mai întâi. Doi regi față în față. Înclin ușor capul. La fel face și Volo.

Mă măsoară alene din priviri, cu o expresie pe care nu o pot descifra.

— Felicitări, Maiestate! spune el, studiindu-mi coroana.

Fac un semn cu capul la oțelul simplu de pe fruntea lui și îi răspund:

— Mulțumesc, Maiestate!

Regina Viper se crispează și îl strânge de braț. De parcă ar vrea să-l rețină. Însă Volo nu are nicio reacție. Și nici eu. Bunica și cu mine reușim să trecem de ei fără incidente, continuând să-i salutăm pe ceilalți membri ai Casei Samos.

Evangeline îmi atrage atenția, pentru că pare mică și neînsemnată alături de fratele ei. Este mult mai abătută decât îi stă în fire, iar ținuta ei este mult prea întunecată în comparație cu gătelile celorlalte rude de-ale ei. Rochia este din mătase de culoare argintie, bătând în negru, mult mai potrivită pentru o înmormântare. Dacă este să mă iau după ce mi-a spus acum o săptămână, înseamnă că la asta se gândește. Dacă bănuielile ei sunt corecte, zilele lui Volo Samos sunt numărate, iar ea nu va ridica nici măcar un deget ca să-l apere.

Ne privim lung, înfiorați de implicațiile cumplite ale secretului pe care îl împărtășim și de convingerea fermă că niciunul dintre noi nu-și dorește ce se va întâmpla.

Acum, când am devenit în mod oficial rege al Nortei, nu mai există nicio piedică în calea căsătoriei mele cu Evangeline. Este stabilită de foarte mult timp, dar parcă nu suficient de mult.

Nu ne facem nicio iluzie în privința sentimentelor noastre. Expresia apatică și detașată a lui Evangeline se transformă în una plină de dezgust. Se întoarce și își ascunde chipul în spatele trupului masiv al fratelui ei.

Următoarele câteva ore trec într-un vârtej de culori și amabilități. Nu-mi sunt străine festivitățile regale. Este ușor să intri în ritmul lor și să faci conversație de salon – în care să vorbești multe, dar să nu spui nimic. Nanabel și Julian nu mă lasă singur nicio clipă. Ce echipă fenomenală suntem. Mă rog, am putea fi dacă nu și-ar urmări fiecare propriul interes. Acum, că Maven a fost înfrânt, iar războiul a luat o pauză, alianța lor este, în cel mai bun caz, una șubredă. În afară de mine nu mai există absolut nimic care să-i unească, iar eu mă simt ca un os revendicat de doi câini. Bunica este mai rea, mai îndrăzneată, o regină care a învățat de-a lungul multor ani cum să se descurce atât la curte, cât și pe câmpul de luptă.

Însă Julian îmi cunoaște sufletul mult mai bine decât ea.

Mă străduiesc să mă înfrupt din felurile servite la dineu. Mâncarea este comestibilă, sigur că da, însă nici nu se compară cu ospetele din trecut. Îmi aduc aminte cu nostalgie de cina delicioasă pe care am luat-o acasă la Carmadon și Davidson.

Nu sunt singurul care strâmbă din nas. Evangeline nu se atinge de niciun fel, iar mama ei nu-și mai hrănește pantera de la picioare cu carne din friptura de pe masă.

Se pare că și mâncarea bună este pe cale de dispariție – la fel ca electricitatea, la fel ca servitorii, la fel ca producția tuturor fabricilor din

Norta. La fel ca recoltele de pe câmpuri. Pun prinsoare că au plecat din palat și majoritatea bucătarilor profesioniști.

Nanabel mănâncă absolut tot din farfurie, de parcă nimic nu ar fi în neregulă.

Nu mă mai pot abține și îi șoptesc doar lui Julian, care stă în stânga mea.

— O să pierdem războiul ăsta.

Văd cum îi zvâcnește un mușchi în obraz. Ia paharul de vin în mână, bea din el și îmi șuieră din spatele lui.

— Nu aici, Cal.

Apoi, cu glas tare:

— Maiestatea Sa dorește să se retragă?

— Maiestatea Sa dorește.

— Foarte bine, spune unchiul meu, așezând paharul la loc pe masă.

O secundă, nu știu ce să fac. Îmi dau seama că aștept să mi se spună că am voie să plec, dar nimeni nu poate face una ca asta. Acesta este tronul meu, din palatul meu. Nu trebuie decât să mă ridic în picioare.

Așa și fac, pregătindu-mă să mă scuz și să plec de la masă. Nanabel înțelege imediat ce am de gând să fac.

— Toată recunoștința noastră pentru faptul că ați fost prezenți astăzi aici și pentru loialitatea voastră, spune ea, întinzând mâinile ca să-i facă pe toți să fie atenți la ea.

Nobilii amuțesc brusc.

— Am umblat împreună prin furtună, ca să zic așa. Și vorbesc în numele familiei regale când vă spun cât de recunoscători suntem pentru că vă avem alături de noi. Și pentru că Norta este reunificată.

Nerușinată minciună, care sare în ochi ca mâncarea lăsată pe majoritatea farfuriilor. Norta este departe de a fi reunificată. Cea mai bună dovadă este sala de banchete pe jumătate goală. Cu toate că nu vreau să fiu un rege cum a fost Maven, care și-a întemeiat domnia pe minciună și înșelăciune, nici nu văd ce ar putea spune Nanabel acum. Trebuie să fim puternici, chiar dacă puterea asta nu este decât o iluzie.

Pun mâna pe umărul ei. Nanabel îmi face pe plac și mă lasă să vorbesc.

— Una dintre furtuni a trecut. Dar aș fi inconștient dacă aș pretinde că nu se adună din nou nori negri la orizont, spun eu, rostind cuvintele cât mai clar.

Toți ochii – mulți ochi – sunt ațintiți asupra mea. Le sunt diferite culorile caselor, dar nu și sângele. Toți cei de aici sunt argintii, numai și numai argintii. Îmi dau seama de implicațiile acestei realități și mă cutremur. Aliații noștri roșii ne-au părăsit și nu se vor mai întoarce niciodată. Când va reîncepe războiul, vom fi nevoiți să luptăm singuri.

— Lacuștrii nu se vor mulțumi să rămână în interiorul hotarelor. Mai cu

seamă când au ajuns atât de aproape de guvernarea Nortei prin intermediul prințesei lor.

Se aud câteva șușoteli în rândul nobililor. De la locul lui din cealaltă parte a mesei, Volo se uită la mine fără să clipească. Simt cum mă sfredelește privirea lui.

— Când va izbucni furtuna, eu voi fi pregătit s-o înfrunt. Aveți cuvântul meu.

Voi fi pregătit să mă lupt. Și să pierd. Și, poate, să mor.

— Forță și putere! strigă cineva, repetând vechea lozincă a tatălui meu și a tatălui său, simbol al Nortei Argintii.

Se apucă și alții să strige. Ar trebui să strig și eu.

Dar nu pot. Știu ce înseamnă cuvintele astea. Știu care ne este forța și asupra cui avem noi putere. Gura mi se încăpățânează să rămână închisă.

În cele din urmă, reușesc să scap din sala de banchete luând-o pe coridoarele servitorilor, nu prin sălile principale. Julian se ține după mine. Bunica mea se ține după noi amândoi și gărzile ei Lerolan se țin după noi toți. Încă nu am santinelele mele, așa cum s-ar cuveni să aibă un rege, așa cum am avut pe vremea când nu eram decât un prinț, iar lumea încă nu-și ieșise din matcă. Însă ne ferim de soldații care au jurat să-l apere pe Maven, chiar dacă unele din casele lor mi-au jurat acum credință mie. Găsirea unor gărzi, a unor oameni în care să pot avea încredere nu este decât o altă sarcină de pe o listă din ce în ce mai lungă. Obosesc doar când mă gândesc la asta.

Deja casc de-mi trosnesc fălcile când ajungem la ușa apartamentului meu provizoriu. Și abia s-a înnoptat. Dar am o scuză: nu în fiecare zi ești încoronat rege. Iar coroana asta care-mi strânge tâmplele nu mă lasă să uit.

Nanabel și Julian intră cu mine în salon. Gărzile rămân la ușă. Arunc o singură privire bunicii și o împiedic să mai înainteze.

— Dacă nu te superi prea tare, aș dori să vorbesc ceva cu Julian.

Încerc să mă adresez pe un ton poruncitor. N-ar trebui să-i cer voie să discut între patru ochi cu cel mai de încredere sfetnic al meu. Dar șovăi și asta-i și mai rău.

Se schimbă la față. Pare jignită. Rănită, chiar. De parcă i-aș fi făcut rău dinadins.

— Câteva cuvinte, atâta tot, adaug eu încercând să îndrept răul deja făcut.

Julian își strânge mâinile, nelăsând să i se citească satisfacția pe chip.

Bunica se îmbățește.

— Desigur, Maiestatea Voastră, murmură ea, plecându-și capul.

Lumina lămpilor se reflectă în părul ei de culoarea fierului.

— Am să mă retrag.

Și, fără vreun alt cuvânt, bunica mea se răsuțește pe călcâie, într-un vârtej

de culori. Strâng din pumni ca să nu o opresc. Mi-e tare greu să aleg între dragostea pentru familie și exigențele unui regat.

Ușa se închide în urma ei – mai tare decât ar fi cazul. Zgomotul mă face să tresar.

Julian nu pierde timpul și începe să vorbească încă înainte să se așeze pe sofaua pufoasă. Mă pregătesc pentru inevitabila morală.

— Nu trebuie să vorbești așa în public, Cal.

Osă pierdem războiul ăsta.

Are dreptate. Dar eu oricum mă strâmb și mă duc țintă lângă ferestrele boltite, care dau spre Podul Archeon, spre râu și spre stelele agățate de orizontul de dincolo de el. De la distanța asta până și vasele de pe apă seamănă cu niște stele. Din păcate, mai puține decât ar trebui să fie. La fel ca în cazul celor prezenți la încoronarea mea. Mai puțin negoț, mai puțină circulație. Abia ce am fost încoronat și zilele regatului meu sunt deja numărate. Mi-e groază să îmi imaginez soarta care îi așteaptă pe supușii mei.

Mă sprijin cu mâna de geamul care se aburește sub atingerea mea.

— Nu suntem suficienți ca să putem respinge un atac.

— Dacă rapoartele sunt exacte, înseamnă că hotărârea ta ne-a redus trupele cu șaizeci la sută. Soldații roșii fie au plecat deja din armată, ori se pregătesc de plecare. Majoritatea sunt recruți. Bine măcar că cei rămași știu ce-i ăla un război, spune Julian.

— Dar sunt prea puțini, murmur eu. Ținutul Lacurilor ne este din nou ostil, ca să nu mai zic de Piedmont. Suntem înconjurați și depășiți numeric. Și la ce recolte să ne așteptăm acum, când vine toamna, dar noi nu mai avem fermieri? Cu ce să ne încărcăm armele, dacă nu mai este nimeni care să facă gloanțe?

Unchiul meu își sprijină bărbia în palmă și mă studiază atent.

— Regreți hotărârile luate.

Este unul dintre cei doi oameni în fața cărora aș recunoaște adevărul.

— Le regret.

— A fost decizia corectă.

— Pentru câtă vreme? mă răstesc eu, deși nu aș vrea.

Înfierbântat la culme, mă îndepărtez de fereastră și mă deschei la gulerul tunicii. Aerul mai rece îmi mângâie pielea încinsă.

— Când se vor întoarce lacuștrii, vor distruge orice încerc eu să fac.

— Acesta este mersul lucrurilor, Cal.

Tonul calm al lui Julian nu reușește decât să mă stârnească și mai tare.

— Toate mișcările importante din istorie, toate transformările sociale au avut nevoie de timp ca să ajungă la un echilibru. Ai să vezi că roșiii se vor întoarce la muncă. Trebuie să-și hrănească și să-și îngrijească familiile.

— Numai că noi nu avem timpul ăsta, Julian, mormăi eu exasperat. Cred că toate hărțile alea ale tale vor fi redesenate foarte curând. Regatul Nortei va dispărea.

Se uită de pe scaun la mine, care mă fâțâi nervos încoace și încolo.

— Probabil ar fi trebuit să te întreb mai de multă vreme, dar ai vreun motiv pentru care te cramponezi atât de tare de regatul ăsta? Și de coroana aia?

În loc să o ia la goană, mintea parcă îmi merge în ralanti. Limba mi se împleticește în gură, împiedicându-mă să spun ce vreau. Așa că, neîntrerupt de nimeni, Julian continuă:

— Zici acum că o să fim învinși, că *tu* ai să fii învins, din cauza alegerilor pe care le-ai făcut. Din cauză că nu mai ai niciun aliat.

De pe canapeaua pe care s-a întins face un gest larg spre fereastră.

— Dar ai făcut aproape tot ce ți-au cerut Garda Stacojie și Montfortul. Ai renunțat la tot ce ți-au cerut ei să renunți. Mai puțin la *asta*.

Și întinde un deget către coroana pe care nu mi-am dat-o încă jos de pe cap.

— De ce nu ai renunțat și la ea? Din moment ce știai că nu o vei putea păstra?

Răspunsul meu sună ridicol – răspuns de copil prost.

— Pentru că i-a aparținut tatălui meu.

— Dar coroana asta nu este tatăl tău, spune el repede.

Se ridică în picioare, vine lângă mine, mă apucă de umăr și mi se adresează pe un ton mai blând.

— Nici mama ta nu este. Și coroana asta nu-i în stare să ți-i aducă înapoi.

Nu suport să mă mai uit la el. Seamănă mult prea mult cu mama, așa cum există ea în gândurile mele. Însă probabil că nu-i decât o dorință, un vis, nu o imagine reală. Ceva imposibil. Pe Maven l-a torturat mama lui când încă mai era în viață. Dar și eu sunt torturat. Torturat de femeia răpită de lângă mine.

— ăsta sunt, Julian.

Încerc să respir calm, să vorbesc ca un rege. Cuvintele au sens în capul meu, dar nu și atunci când le rostesc. Atunci sunt poticnite, nesigure.

— Nu știi altceva. Acesta este singurul drum pe care am vrut să merg sau pe care am fost făcut să îmi doresc să merg.

Unchiul mă strânge mai tare de umăr.

— La fel ar spune și fratele tău. Și unde l-a dus asta?

Mă supără vorbele lui și mă încrunt.

— Nu suntem la fel.

— Nu, nu sunteți, se grăbește el să îmi dea dreptate.

Apoi ceva se schimbă în atitudinea lui. Mă privește pătrunzător, strânge din buze.

— Nu i-ai citit jurnalul, nu-i așa?

Las ochii în jos. Rușinat de spaima pe care mi-o provoacă un caiet mic.

— Nu cred că sunt în stare, șoptesc eu stins.

Julian nu-mi arată compasiune, nu încearcă să mă consoleze. Se îndepărtează de mine și își încrucișează brațele. Nici nu are nevoie de cuvinte ca să mă mustre.

— Trebuie s-o faci, îmi spune el simplu, adoptând din nou atitudinea de profesor sever. Nu doar pentru tine însuși. Ci și pentru noi. Pentru noi *toți*.

— Nu înțeleg cum jurnalul unei decedate ne-ar putea fi de folos acum.

— Să sperăm că îți vei face curaj și vei afla.

Mă apuc să-l citesc și parcă aș împinge un bolovan prin noroi. Scriitura mi se pare lipsită de viață, greoaie, ridicolă. Cuvintele trag de mine cu degetele lor din cerneală, împiedicându-mă să abandonez. Fiecare pagină mi se pare mai greu de citit decât cea din urmă. Până la un moment dat. Până când bolovanul o ia la vale, iar în minte îmi răsună vocea pe care o atribui eu mamei. Uneori privirea mi se încețoșează. Dar nu mă opresc să șterg lacrimile de pe pagini. Alteori mă pomenesc zâmbind. Mamei îi plăcea să meșterească. Să repare și să construiască. La fel cum îmi place și mie.

Câteodată râd. Râd de felul în care vorbește despre Julian, despre rivalitatea amicală dintre ei. Despre cărțile pe care el i le-a dat și pe care ea nu avea deloc de gând să le citească. Aș putea chiar să cred că trăiește. Că stă aici, lângă mine, nu în paginile caietului.

Dar de cele mai multe ori mă copleșește durerea. Dorul de ea. Tristețea. Regretele. Mama a avut propriii ei demoni, la fel ca noi toți. Suferințele ei au început cu mult înainte de a deveni regină. Cu mult înainte ca tata să-i pună coroana pe cap și o țintă pe spate.

Însemnările sunt din ce în ce mai rare pe măsură ce trece timpul. Pe măsură ce i se schimbă viața.

Sunt foarte puține paginile în care vorbește despre mine.

Nu-l voi lăsa să fie soldat. Măcar atât să fac pentru el. Prea multă vreme s-au luptat fiii și fiicele Casei Calore, prea multă vreme a avut țara asta un rege războinic. Prea multă vreme a durat războiul ăsta – de pefront, dar și din spatele lui. Poate-i o crimă să scriu așa ceva, dar sunt regină. Sunt regina. Pot să spun și să scriu exact ce gândesc.

Copiii din Casa Calore sunt creaturi ale focului, puternici și distrugători ca flăcările lor. Însă Cal nu va fi la fel ca cei dinaintea lui. Focul distruge, focul ucide, dar focul poate și să creeze. Pădurile care au ars vara vor fi verzi în primăvara viitoare, mai

dese și mai puternice decât înainte. Flăcările lui Cal vorfăuri lucruri durabile din cenușa războiului. Armele vor amuți, fumul se va risipi, iar soldații – roșii și argintii deopotrivă – se vor întoarce acasă. Fiul meu va aduce pacea după un secol de război. Fiul meu nu va muri în luptă. Nu va muri în luptă. NU VA MURI ÎN LUPTĂ.

Mângâi cu vârful degetului cuvintele scrise de un condei acum dispărut. Acesta nu este scrisul ei, ci al lui Julian. Jurnalul ei adevărat a fost distrus de ElaraMerandus, însă Julian a avut ocazia să îl copieze înainte. Când a scris aceste ultime cuvinte, a apăsat tare cu penița, aproape găurind hârtia.

Și inima mea.

CorianeJacos a dorit ca fiul ei să aibă parte de o altă viață, cu totul diferită de cea pe care mi-a hărăzit-o tatăl meu.

Mă întreb dacă nu cumva e mâna destinului aici: dacă fiecare dintre părinții mei a vrut altceva pentru mine, nu trebuie să aleg singur ce drum să-l urmez?

Sau este prea târziu?

TREIZECI ȘI UNU

Maven

Nu am nici măcar un geam aici. Când Mare a fost prizoniera mea, i-am dat o cameră cu fereastră. Desigur, era o altă metodă de tortură. Putea să vadă lumea, putea să vadă cum se schimbă anotimpurile din spatele gratiilor de la colivia ei luxoasă. Dar cred că acum nu este vorba de răzbunare. Pur și simplu nu vor să-și asume un risc. Mi-au luat brățelele scăpărătoare, probabil că le-au și distrus deja. În pardoseală au pus Piatră Tăcută, care-mi paralizează orice abilitate mi-a mai rămas. Sunt păzit zi și noapte de cel puțin doisprezece soldați vigilenți și cu armele pregătite.

Sunt unicul prizonier din locul acesta. Nimeni nu vorbește cu mine, nici măcar gărzile.

Numai mama îmi mai șoptește în minte, dar și cuvintele ei sunt din ce în ce mai puține și mai greu de deslușit. Sunt lăsat singur cu gândurile mele. Acesta este unicul avantaj al Pietrei Tăcute. Mă sleiește de puteri, dar o amuțește și pe mama. Aceeași senzație o aveam și când stăteam pe tron. Îmi era scut și ancoră, îmi provoca dureri cumplite, dar mă și izola de orice fel de influență, atât exterioară, cât și interioară. Toate deciziile pe care le-am luat pe tronul acela mi-au aparținut în totalitate.

La fel și aici.

Prefer să dorm în cea mai mare parte a timpului.

Nici măcar Piatra nu reușește să-mi aducă visele înapoi. Nu e în stare să dezlege ce a legat mama. Mi-a furat capacitatea asta mai demult și nu am reușit să mi-o recuperez niciodată.

Uneori mă uit la pereți. Sunt reci, ceea ce mă face să presupun că locul acesta se află parțial sub pământ. Eram legat la ochi când m-au adus în oraș și m-au târât în fața aceluși consiliu ciudat. Petrec ore în șir urmărind cu vârful degetelor rosturile din mortar și ciment de la îmbinarea plăcilor. În mod normal, aș gândi cu voce tare, însă gărzile stau cu urechile ciulite în permanență. Ar fi o prostie fără de margini să le permit să arunce o privire, oricât de fugară, în mintea mea.

Cal este singur, abandonat de aliații lui puternici. Prostul, cu mâna lui și-a făcut-o. Iris și cu maică-sa nu vor pierde vremea și nu-i vor da ocazia să încerce să-și consolideze regatul. A pus mâna pe coroana aia pe care și-a dorit-o atât de mult, dar n-o să apuce să se bucure de ea.

Zâmbesc când mă gândesc cum fratele meu cel perfect și-a distrus viața.

Tot ce trebuia să facă era să refuze. Să renunțe la tron. Și și-ar fi păstrat armata; și-ar fi păstrat oșansă; ar fi păstrat-o pe Mare. Însă nici măcar Mare nu i-a fost de ajuns.

Cred că pot să înțeleg.

Nici mie nu mi-a fost de ajuns. De ajuns ca să mă schimbe, ca să mă împiedice să devin ce am devenit.

Mă întreb dacă Thomas ar fi putut s-o facă.

Mă apucă o migrenă cumplită – așa cum se întâmplă mereu când îi rostesc numele în gând, sau îmi amintesc chipul lui, sau îi simt mâinile peste mâinile mele. Mă întind pe patul de companie din colț și îmi apăs ochii cu pumnii. Ca să scap de durerea pe care mi-o provoacă amintirea și locul acesta.

Spre rușinea mea, știu foarte puține lucruri despre Montfort; încă și mai puține despre Archeon, capitala lui. În momentul acesta, un plan de evadare n-ar însemna decât o pierdere de timp și o irosire a energiei mele și așa limitate. Firește că îmi voi încerca norocul atunci când vom ajunge în Archeon. Voi scăpa de ei în tuneluri, după ce voi asmuți o altă armată împotriva fratelui meu. Ultima răzbunare a lui MavenCalore, înainte de a dispărea. Unde? Habar n-am. Tot o pierdere de vreme ar fi acum să încerc să mă gândesc ce voi face după ce voi fugi din Archeon. O să mă gândesc la asta atunci când va fi cazul.

Bineînțeles că Mare va mirosi ceva. Mă cunoaște deja destul de bine. S-ar putea să fiu nevoit s-oucid în cele din urmă.

Viața ei sau viața mea.

Grea alegere, dar cred că am să mă aleg pe mine.

Așa fac de fiecare dată.

•

— Trebuie să știm pe unde să intrăm în tuneluri.

În primă fază mă întreb dacă nu cumva am reînceput să visez. Dacă am scăpat definitiv de fantoma mamei.

Imposibil!

Deschid ochii și o văd pe Mare în cealaltă parte a gratiilor, la o oarecare distanță, ca să nu ajung la ea. Gărzile au dispărut – sau, cel puțin, eu nu le mai văd. Probabil că s-au postat la capetele coridorului, pregătite să intervină în caz de orice.

Au trecut două zile de la ședința cu premierul și nici Mare nu pare să fi dormit de atunci. Fetița cu fulgerele este epuizată, trasă la față și cu cearcăne negre. Dar tot arată mai bine decât pe vremea când era prizoniera mea, chiar dacă îi pusesem la dispoziție o mulțime de rochii elegante și bijuterii superbe. Pentru că acum îi strălucește privirea. Nu mai este vlăguită, copleșită de durere. Cunosc foarte bine senzația asta. De acum și din vremea când eram rege, protejat de tronul din Piatră Tăcută.

Mă ridic încet în coate și mă uit la ea pe deasupra vârfurilor de la cizme.

— V-au trebuit două zile ca să-mi acceptați condițiile, zic eu. V-ați certat ceva, nu glumă!

— Fii cuminte, Maven! îmi strigă ea cu asprime. Dacă-mi faci vreo problemă cât de mică, am să-l chem pe Tyton.

Nu îl cunosc pe bărbatul cu sânge nou, păr alb și ochi impenetrabili, care are aceeași abilitate ca ea. *Însă cu mult mai puternic*, m-a avertizat ea atunci, în bibliotecă. Iar eu am văzut de ce este în stare Mare Barrow. Cu siguranță că fulgerele aceluia bărbat m-ar toca, nerv cu nerv. Nu că le-ar fi de vreun folos. Rezist la tortură. Știu cum să-mi țin gura chiar și în fața morții.

Însă parcă nu mi-ar conveni să fiu transformat în bec tocmai în miezul zilei.

— Nu, te-aș ruga să nu-l chemi, spun eu. Mă bucur nespuse de mult că suntem singuri.

Mă studiază atentă pe sub sprâncene. Chiar și de la distanța asta îi aud suspinul ascuțit. Și zâmbesc mulțumit că încă mai pot obține reacția asta din partea ei. Chiar dacă-i izvorâtă din frică. Tot e ceva. Mai bine decât indiferența. Mai bine decât nimic.

— Presupun că va fi ultima noastră conversație între patru ochi, continui eu, dându-mă jos din pat.

Mă apropiez de gratiile reci și îmi lipesc fruntea de ele.

— S-a terminat cu șușotelile dintre Maven și Mare.

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor și mă pregătesc să fuscuiț. Așa face mai mereu. Însă nu și acum.

— Nu mai încerc să te înțeleg, șuieră ea, tot fără să se apropie.

Dar nici nu tresare când o măsoară din cap și până în picioare. Nu începe să tremure când îmi bag degetele printre gratii și mângâie aerul la câțiva centimetri de obrazul ei.

Pentru că nu de mine se teme ea. Nu tocmai.

Aruncă o privire speriată la pardoseala celulei. La Piatra Tăcută încastrată în ciment.

Încep să râd și hohotele mele răsună prelung.

— Chiar am reușit să-ți fac un rău, nu-i așa?

Mare se cutremură de parcă ar fi lovit-o. Parcă și văd vânătaia care i se întinde pe inimă. Scrâșnește din dinți și își îndreaptă spatele.

— Nu atât de mare, încât să nu fie reparat.

Simt cum zâmbetul mi se frânge. Mă frâng și eu odată cu el.

— Păcat că nu pot să spun același lucru.

Și vorbele mi se sting pe buze.

Mare își încrucișează brațele și se uită în jos. O sorb flămând din priviri, încercând să-mi gravez în minte toate trăsăturile ei.

— Tunelurile, Maven.

— Ai auzit care sunt condițiile mele, răspund eu. Vă însoțesc, vă arăt pe unde să o luați...

Ridică repede fruntea. Dacă n-aș avea Piatra sub tălpi, sunt sigur că aș auzi deja bâzâitul electricității statice.

— Ceri prea multe, spune ea.

A venit vremea să o pun la încercare.

— Atunci electrocuțați-mă. Cheamă-l pe gădele ăla și pornește un război bazându-te pe informațiile pe care ți le dau sub tortură. Și speră că n-am să te mint. Ești dispusă să riști?

Se ia exasperată cu mâinile de cap. De parcă aș fi un copil, nu un rege. Mă ustură, ca și cum mi-aș freca pielea cu șmirghelul.

— Măcar dă dovadă că vrei să ajungem la un compromis. Spune-ne unde încep tunelurile.

Ridic ironic din sprâncene.

— Și unde se termină?

— Informația asta poți s-o păstrezi. Până vom avea nevoie de ea.

— Hmmm, mă prefac eu că meditez, bătându-mă ușor cu un deget peste bărbie.

Ba chiar încep să mă plimb prin celulă, interpretând cu mult talent în fața publicului frenetic rolul celui care se lasă greu convins. Mare mă urmărește cu privirea, amintindu-mi de pantera care o însoțește pretutindeni pe mama lui Evangeline.

— Să înțeleg că ai să vii și tu?

Nu râde. Doar schițează un zâmbet fermecător prin furia lui.

— Nu-ți stă în fire să pui întrebări prostești.

Ridic din umeri.

— Fac tot ce pot ca să te țin mai mult timp lângă mine.

La asta n-are replică. Cuvintele i se sting pe buze. Mi-aș dori să-i pot atinge gura aia care mă înnebunește. Să-i simt pielea netedă sub care pulsează sânge fierbinte și roșu. O parte din mine se întrebă de ce ajunge mereu în preajma mea, cu toate că îmi este dușman de moarte. Cu toate că știu că aș ucide-o, la fel cum m-ar ucide și ea. Altă enigmă a minții mele pe care nu o voi dezlega niciodată.

Nu se mișcă, lăsându-mă să o privesc în voie. Fără să se înfioare sub ochii mei. Permițându-mi să văd ce se ascunde în spatele măștii pe care eu am ajutat-o să și-o făurească. Oboseală și speranță. Și, evident, tristețe. Multe, atât de multe păreri de rău.

Pentru fratele meu, printre altele.

— Ți-a frânt inima, nu-i așa?

Mare oftează adânc.

— Prostul, șoptesc eu.

Nu se supără. Își dă capul pe spate, aruncându-și peste umăr părul castaniu cu șuvițe cenușii. Ca să-mi arate stigmatul, care se distinge limpede și acum. *M* de la *Maven*. *M* de la *A Mea*. *M* de la *Monstru*. *M* de la *Mare*.

— Și tu mi-ai frânt-o.

Simt gust de fiere în gură. Mă așteptam ca ea să bată în retragere, dar eu sunt cel care trebuie să-și ferească privirea.

— Măcar am avut un motiv întemeiat, bolborosesc eu.

Scoate un singur hohot de râs, aspru și strident, ca o lovitură de bici.

— El a ales coroana, șuier eu.

Mare se uită urât la mine, dar nu se mișcă din loc. Nu se apropie ca să o pot atinge.

— Nu la fel ai făcut și tu, Maven?

— Bineînțeles, numai că eu am ales-o din cauza ei.

Încerc să par detașat, indiferent. Maven cel lipsit de sentimente.

— Pentru că ea m-a făcut să fiu un asemenea om.

— Mereu dai vina pe mama ta. Probabil că-ți este mai ușor.

Mi se oprește inima când o văd că se mișcă. În lateral. Nici mai aproape, nici mai departe. Acum este rândul ei să-mi dea târcoale.

— Chiar crezi că tatăl lui Cal nu a procedat la fel, nu l-a transformat și pe el? Chiar nu poți să pricepi că fiecare dintre noi este opera altcuiva?

Nu știu de ce, dar mișcările ei mi se par un fel de dans. Și încep să le imit, ca să dansăm împreună. Sigur, Mare este mai grațioasă decât mine, o hoată cu mișcări de felină, dobândite de-a lungul multor ani și a multor capricii ale sortii.

— Însă, în final, toți putem să alegem. Iar tu ai ales să-ți pătezi mâinile cu sânge.

Strâng pumnii și îmi doresc să văd o scânteie. O flacără. *Ceva* care să ardă. Știe ce vreau și zâmbește. Mișcă degetele și umple aerul cu lumini purpurii și albe. Vrea să mă tachineze cu electricitatea pe care o poate face departe de mine, departe de Piatra Tăcută. Îmi este îngrozitor de dor de abilitatea mea, așa cum îngrozitor de dor îmi este și de Mare, de Thomas, de cel care ar fi trebuit să fiu.

— Măcar eu recunosc când mă înșel, continuă ea. Când greșesc. Când este doar vina mea pentru toate lucrurile oribile pe care le-am făcut și le voi face.

Scânteile i se reflectă în ochi. Și aceștia își schimbă culoarea – din căprui se fac roșii, dându-i un aspect nepământean. Am impresia că privirea ei mă poate străpunge. Și o parte din mine chiar și-ar dori să o facă.

— Presupun că tu m-ai învățat asta.

Rânjesc din nou:

— Atunci, ar trebui să-mi mulțumești cum se cuvine.

Și îmi mulțumește, scuipând la picioarele mele. Bine măcar că au mai rămas câteva lucruri previzibile pe lumea asta.

— Nu mă dezamăgești niciodată, mormăi eu printre dinți, ștergându-mi cizma de cimentul pardoselii.

Nu se lasă impresionată.

— Tunelurile.

Oftez cu obidă, ca un om de generozitatea căruia se profită. Nu mă grăbesc să răspund, lăsând-o să aștepte câteva secunde infinit de lungi și încordate. O studiez pe îndelete. Vreau să o văd pe Mare Barrow așa cum este ea acum. Nu pe acea Mare Barrow din amintirile mele. Și nici pe cea din visurile mele.

Mare Barrow *a mea*.

Numai că ea nu aparține nimănui, nici măcar fratelui meu. Iar asta mă mai consolează puțin. Acum suntem singuri – doar eu și ea. Poate că drumurile noastre sunt niște drumuri de coșmar, dar noi ni le-am făcut astfel.

Pielea ei aurie aruncă sclipiri calde, chiar și aici, în subsolul ăsta inundat de lumina rece și urâtă a neonului. Se încăpățânează să fie atât de vie, să ardă ca o lumânare în ploaie.

— Bine.

Îi dau ce vrea.

Cred că și eu vreau același lucru.

•

Au de gând să măucidă. Atunci când nu le voi mai fi de niciun folos. Nu mă mir. La fel așa proceda și eu. Cu toate acestea, atunci când îmi scot sacul de pe cap și văd munții din jur, mă apucă o teamă inexplicabilă. Dacă mi se permite să mă uit la locul acesta, la Montfort și la capitala lui, înseamnă că sunt mort de-a binelea. Este doar o chestiune de timp.

Aerul rece îmi înțeapă obrazii. Frigul justifică în ochii celorlalți tremuratul meu. Mă uit la cerul acoperit de ceața purpurie a zorilor, străbătută de soarele care se străduiește să răsară din spatele creștelor. Este vară, dar culmile sunt acoperite cu zăpadă. Încerc să mă orientez cât de repede pot.

Orașul Ascendant se întinde pe tot cuprinsul văii, până la țărmurile unui lac alpin. Nu seamănă cu niciun oraș pe care l-am văzut eu vreodată. Nici din Nort, nici din Ținutul Lacurilor. Este prea nou, dar cumva și vechi în același timp. Însă orașul nu contează. N-o să mă mai întorc niciodată aici. Nici dacă voi reuși să fug, nici dacă mă vor executa. Pur și simplu nu există nicio variantă în care eu să mă întorc în Montfort.

Stăm lângă o pistă pentru avioane, construită între doi munți. Mirosul iute de kerosen se simte în aerul curat. Câteva avioane sunt aliniate la capătul

pistei, gata de decolare. Mă uit peste capetele gărzilor din jurul meu și reușesc să văd în zare un palat alb, situat mai sus de capitală. Probabil că acolo am fost dus la consiliul acela bizar, format din roșii, argintii și oameni cu sânge nou.

Nu recunosc chipurile celor care mă păzesc. Unii poartă uniformele verzi ale Montfortului, alții pe cele colorate în roșul infernal, specific Gărzii Stacojii. Mă împiedică să mă mișc, așa că nu pot decât să mă ridic pe vârfuri și să-mi lungesc gâtul ca să mă uit la mulțimea din apropiere.

Pentru că este o mulțime. Zeci de soldați cu comandanții lor, aliniați disciplinat, așteaptă răbdători momentul când se vor urca în avioane. Totuși, sunt mai puțini decât mă așteptam eu. *Oare chiar își imaginează că vor cuceri Archeonul doar cu aștia?* Chiar dacă sunt printre ei oamenii ăia cu sânge nou și cu abilități îngrozitoare, tot prostie se cheamă că e. O misiune sinucigașă. *Cum naiba de m-au învins asemenea idioți?*

Cineva chicotește nu prea departe și mă cuprinde sentimentul familiar că râde de mine. Mă întorc iute și-l văd pe premierul montfortez uitându-se printre umerii paznicilor mei.

Face un semn din mână și cei doi soldați se dau la o parte, permițându-i să se apropie de mine. Sunt surprins să-l văd îmbrăcat într-o uniformă verde, care nu se deosebește prin nimic de cele ale soldaților de rând. N-are nici medalii, nici decorații, niciun însemn care să spună că el este liderul unei țări. *Nu-i de mirare că s-a înțeles atât de bine cu Cal. Sunt amândoi la fel de proști încât să lupte în prima linie.*

— Ai văzut ceva amuzant? rânjesc eu batjocoritor.

Premierul se mulțumește doar să clatine din cap. La fel ca în timpul ședinței, pe chip nu i se citește nimic din ce nu vrea el să i se citească.

L-aș felicita pentru aptitudinile actricești, numai că nu-mi arde de asta.

Davidson este un actor bun, la fel ca mine. Însă acum își irosește talentul. Îl citesc ca pe o carte deschisă.

— Ce se va întâmpla când se termină totul și vine momentul să împărțiți prada? îi zâmbesc eu, simțind cum îmi îngheață dinții. Cine se va alege cu coroana fratelui meu, Davidson?

Omul nici nu clipește – vrea să-mi lase impresia că vorbele mele nu-l afectează în niciun fel. Însă sesizez ușorul zvâcnet din colțul ochilor.

— Uită-te în jur, Calore! Nimeni nu poartă coroană în țara mea.

— Deșteaptă treabă! spun eu, dus pe gânduri. Nu toate coroanele sunt vizibile.

Surâde cu superioritate, refuzând să muște momeala. Ori are un autocontrol de-a dreptul extraordinar, ori omul ăsta chiar nu știe ce-i aia sete de putere. Bineînțeles că-i vorba despre stăpânirea de sine. Nu există individ pe fața pământului care să nu fie ademenit de tronul unui regat.

— Respectă-ți partea din învoială și se va termina totul repede, spune el, retrăgându-se.

Apoi adaugă, pe un ton mai dur, poruncitor:

— Urcați-l în avion!

Soldații sunt bine instruiți și se mișcă toți ca unul. Dacă aș închide ochii, aș putea să cred că sunt santinelele mele. Soldații mei argintii, care au jurat să mă protejeze. Nu șobolanii și trădătorii ăștia, care și-au pus în cap să mă țină în lanțuri.

Bine măcar că nu-mi pun cătușe. Așa că am încheieturile mâinilor libere. Și goale.

Fără brățări, fără foc.

Incapabil să produc vreo scânteie.

Avem noroc că pornim la drum cu o fetiță cu fulgere.

Reușesc să o văd în fugă în timp ce sunt condus la avionul cu motoarele pornite. Stă lângă prietenii ei: femeia aia, pe care o cheamă Farley și pe care am dus-o de nas atât de ușor; și bărbatul cu păr alb, colegul ei electrician. Probabil că în Montfort se poartă părul vopsit în culori stranii, pentru că mai observ și o femeie cu bucle albastre și un bărbat cu părul verde, tuns foarte scurt.

Mare le zâmbește – le zâmbește sincer, de-adevăratelea. Și acum îmi dau seama că și părul ei și-a schimbat culoarea. Au dispărut vârfurile cenușii și au fost înlocuite cu un roșu superb. Îmi place la nebunie.

Parcă mă strânge inima. Mare urcă în avionul meu. Probabil ca să stea cu ochii pe mine. Ca să mă amenințe tot zborul cu prezența călăului electrician. Nu mă deranjează. Am să suport.

Atât de puțin timp mai avem, că nu mai contează câteva ore petrecute cu teamă în suflet.

Avionul nostru are aripile verde-închis, culoare-simbol a flotei aeriene din Montfort. Este un aparat de zbor al armatei, cu băncuțe de-a lungul pereților. Mai are și un compartiment situat sub cel unde ne aflăm noi, care se întinde pe toată lungimea fuzelajului. Probabil destinat tot transportului de pasageri. Sau de arme. Sau ambele. Mă apucă nervii când îmi dau seama că avionul este fabricat în Montfort. Și evident nu este singurul. Țara asta ciudată din inima munților este mai bine echipată decât am crezut noi după Corvium, chiar și după Golful Portuar. Și știe să se mobilizeze.

În timp ce gărzile îmi prind centurile de siguranță, poate o idee cam prea strâmt, înțeleg de ce râdea Davidson.

Avioanele de pe pistă, soldații aliniați afară reprezintă doar începutul.

— Câte mii de oameni duceți în Archeon? întreb eu foarte tare, ca să acopăr zgomotele celor care se urcă la bord.

Nu mă bagă nimeni în seamă, și asta spune tot.

Văd că Mare se așază în capătul celălalt al avionului, cu Farley lângă ea. Se uită amândouă la mine cu ochi duri ca din cremene, care scot scânteii la fel de ușor. Îmi vine să le fac cu mâna, dar reușesc să mă abțin.

Apoi cineva mi se pune în față și nu le mai văd.

Oftez și ridic încet ochii.

Atât de previzibil.

— Abia aștept să încerci ceva, îmi spune electriconul cu păr alb.

Închid ochii și mă las pe spate.

— N-am să încerc nimic, îi răspund eu, făcând tot posibilul să ascund cât de greu îmi este să respir din cauza centurilor astea îngrozitoare.

Electriconul nu se mișcă de lângă mine nici măcar atunci când avionul decolează.

Așa că stau cu ochii închiși și îmi recapitulez planul pus la punct în grabă.

Iar, și iar, și iar.

TREIZECI ȘI DOI

Evangelina

Au trecut cel puțin două săptămâni de când a plecat Barrow, o săptămână de când logodnicul meu a fost încoronat rege și câteva zile de când am văzut-o pe Elane ultima dată. Și încă o mai simt lipită de mine, îi simt sub palme pielea netedă și răcoroasă. Dar acum este departe, mult prea departe de mine. A fost expediată la Moșia de pe Creastă, ferită de orice pericol.

Cal mi-ar fi îngăduit să o țin lângă mine. Numai că trebuia să fie de acord și tata. În pofida trecutului nostru, am ajuns la un fel de înțelegere. Ciudat, pe vremuri visam la așa ceva. La un rege care să mă lase în pace, dar care să-mi pună pe cap coroana. Acum asta-i cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, cu toate că este tot un fel de închisoare. Unde suntem amândoi închiși, despărțiți de cei pe care îi iubim cel mai mult. El nu poate să o aducă înapoi pe Mare, iar eu nu vreau s-o aduc pe Elane. Nu atâta vreme cât invazia condusă de reginele lacustre este iminentă. Nu am de gând să-i risc viața din cauza egoismului meu.

Am primit apartamentul de regină din Palatul Focului Alb, unde încă se mai simte prezența lui Iris Cygnet. Totul este albastru, albastru, mult prea *albastru* – de la draperii la covoarele din pluș și până la florile alea odioase, care se veștejesc într-un număr obscen de mare de vase din cristal. Pentru că nu au mai rămas decât câțiva servitori, curățenia a devenit un proces extrem de lent. O să ajung să dau eu însămi jos draperiile alea, pe a căror mătase groasă, de culoarea cobaltului, se adună un strat gros de praf.

Doar pe balconul cu vedere la râu pot să scap de ea, de prințesa aia aflată acum departe, dar care se va întoarce să ne ucidă pe toți. Însă chiar și aici, în timp ce stau cu fața ridicată la soare, tot la acvatica Cygnet mă gândesc. Râul Capitalei se îndreaptă spre mare, împărțind Archeonul în două. Încerc să-i ignor apele, deși acum sunt liniștite. Așa că mă apuc să mă pieptăn. Acțiunea asta are darul de a-mi lua mintea de la necazuri. Plus că, dacă nu-mi cade în ochi nicio șuviță argintie, dacă îmi împletesc strâns părul, reușesc să mă simt mai hotărâtă.

Am de gând să mă antrenez puțin în dimineața asta, câteva exerciții de bază. Să alerg pe pista de la cazarmă, poate să fac niște mișcări de luptă cu Ptolemus, dacă are chef. Îmi pare rău că Barrow nu mai e aici. Este o parteneră bună de antrenamente, care știe să mă provoace să dau tot ce pot. Și mă înțeleg mult mai bine cu ea decât cu mama.

Mă și mir că nu a dat încă buzna peste mine, așa cum face în ultima vreme. Mă pisează la cap să mă ocup de „activități mai demne de o regină”, cum le zice ea. Dar astăzi nu am chef nici să-i fascinez și nici să-i intimidiez pe nobilii de la curte ca să-i fac ei pe plac. Părinții mei mă îndeamnă să atrag cât mai mulți argintii de partea noastră, să-i conving să renunțe la Cal și să ne jure nouă credință. Să rămână fără aliați, așa cum corabia care stă să se scufunde rămâne fără șobolani.

Mama și tata își doresc ca eu să fiu regina lui Cal la fel cum Iris a fost regina lui Maven. O viperă în pat, o lupoaică pe tron. Să-mi adun puterile în așteptarea ocaziei când voi lovi. Cu toate că nu mor de dragul lui Cal, ideea asta a lor mi se pare îngrozitoare.

Însă dacă Anabel și Julian își vor duce planul la îndeplinire...

În cazul ăsta habar nu am ce se va alege de mine.

Aș rămâne blocată la mijlocul unui pod, care arde la capete.

Un pod.

Îmi las părul doar pe jumătate pieptănat și mă uit la construcția masivă de peste râu. Cealaltă parte a Archeonului strălucește în razele soarelui abia răsărit. Acoperișurile numeroaselor clădiri sunt ornate cu păsări de pradă, sculptate în oțel și în bronz. Totul pare în ordine. Au început să circule camioanele militare și plebea umple străzile. Și podul este aglomerat. Mai puțin decât în mod obișnuit, dar era de așteptat să fie așa.

Ce mă îngrijorează pe mine sunt pilonii lui și apa care se sparge de ei. Apă deocamdată destul de calmă. Însă felul în care se formează curenții...

Râul curge în direcție greșită.

Și se umflă.

Străbat în viteză dormitorul și saloanele de lângă el, fără să văd nimic în jurul meu, până când ajung în fața ușii lui Ptolemus. O dau de perete și năvălesc înăuntru. Abia mă aud când îi strig numele. Vâjâitul din capul meu este mult prea puternic, acoperă totul, mai puțin valul rece și înțepător de adrenalină care mi se rostogolește prin vene.

Fratele meu iese buimăcit și pe jumătate îmbrăcat din dormitor. Prin ușa întredeschisă observ patul răvășit pe care stă întins un braț negru, cu luciri albastre. Însă doar o fracțiune de secundă, pentru că brațul dispare și WrenSkonos începe să se îmbrace și ea.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Tolly, cu ochii bulbucați de panică.

Vreau să fug; vreau să urlu; vreau să lupt.

— Invazia.

•

— Cum de-au reușit? Să ajungă aici cu armata fără ca noi să prindem de veste?

Ptolemus se ține după mine ca un cățel prin palat. Văd ca prin ceață toate încăperile prin care trecem: galerii, saloane, camere de primire, chiar și săli de bal. În doar câteva ore s-ar putea să nu mai existe nimic din toate astea. Să fie arse, acoperite de ape sau pur și simplu distruse. Parcă și văd corpul sfârtecat al fratelui meu zăcând într-o baltă de sânge argintiu, pe pardoseala elegantă din marmură. Strâng ochii și alung gândul. Dar oricum mi se umple gura cu fiere.

Mă uit peste umăr la el ca să mă conving că totul nu a fost decât un joc sinistru al minții mele. Tolly este cât se poate de viu și gâfâie alergând în urma mea, un munte de om în armura strălucitoare. Wren vine după el, în uniforma cu însemnele specifice de tămăduitor. Sper să rămână împreună în următoarele ceasuri. Aș lega-o de el dacă aș putea.

— Și doar le-am supravegheat în permanență citadelele, murmur eu, mai ales ca să nu-mi pierd concentrarea și să intru în panică. Știam că lacuștrii se pregătesc de atac, dar nu și când urma să aibă loc.

Vocea tărăgănată și calmă a lui Wren nu reușește să mă calmeze.

— Probabil că s-au deplasat spre nord. Și au ocolit pe uscat.

— Fără Garda Stacojie, nu ne-au rămas prea mulți spioni în Ținutul Lacurilor, bombăne Ptolemus în timp ce intrăm pe coridorul care duce spre sala tronului.

Părinții noștri nu ne-au căutat încă, iar asta nu poate să însemne decât că se află alături de rege și sfetnicii lui. Probabil că au aflat deja.

Gărzile Lerolan ne deschid ușile, împingând cu palmele lor ucigătoare în panourile lăcuite. Intrăm strânși toți trei, unul în altul, în caz că lacuștrii s-au infiltrat deja în oraș. Abilitatea mea vibrează cu putere, pregătită să prindă orice glonț rătăcit. Număr în treacăt încărcăturile de la armele gărzilor.

Toată lumea s-a strâns pe platforma unde se află tronul lui Cal și jilțurile pentru unchiul și bunica lui. Mama și tata sunt și ei acolo. Tata a avut vreme să-și pună armura, în care se reflectă soarele la cea mai mică mișcare a lui, orbindu-te. Fără armură, însă nu și fără arme, mama iese mai puțin în evidență. LarentiaViper și-a abandonat acum pantera preaiubită. În locul acesteia, la picioarele ei stau doi lupi zbârliți, în alertă, cu boturile rânjite. Două fiare oribile, bune nu numai în luptă, ci și la depistarea inamicului. Nimeni nu o va lua pe mama prin surprindere, atâta vreme cât lupii ăștia se află alături de ea.

Julian Jacos și regina Anabel stau lângă Cal. Bătrâna scundă și îndesată este mai bine pregătită de bătălie decât unchiul cântăreț. A îmbrăcat o uniformă de culoarea flăcărilor, peste care și-a pus o vestă antiglonț. Nu poartă nicio bijuterie, nici măcar verigheta. Julian nu s-a protejat prea bine. Cearcănele lui negre îmi dau de înțeles că nu a dormit deloc în noaptea asta. Stă la doar câțiva

centimetri de nepotul lui. Nu-mi dau seama cine pe cine ar trebui să apere.

Regele Nortei și-a pus armura din plăci roșii și argintii. La șold are un pistol, iar în cealaltă parte, o sabie strălucitoare. Mișcările nu-i sunt împiedicate de niciun fel de mantie sau pelerină. Deși a ieșit curând din adolescență, Cal pare că a îmbătrânit peste noapte. Și nu din cauza bătăliei iminente. Pentru că este obișnuit cu războiul și cu vărsarea de sânge. Altceva îi apasă inima, ceva de la care nu-l poate distra nici măcar pericolul acestei invazii. Ridică ochii întunecați și se uită la mine.

— Cât mai avem? întreb eu, fără să-mi mai pierd vremea cu amabilități.

Cal îmi răspunde imediat.

— Avioanele au decolat deja, spune el, aruncând o privire spre sud. Pe mare a izbucnit o furtună care se deplasează foarte repede. Sunt convins că-i armada lacustră în interiorul ei.

Tactica aceasta am folosit-o și noi în bătălia de la Golful Portuar, dar eram mai puțini atunci. Mă cutremur doar când mă gândesc cum ar arăta un atac acvatic condus de însăși regina Cenra. Așa cum mi s-a întâmplat și atunci, îmi imaginez cum mă scufund iute în apele negre și adânci. Și armura din oțel mă trage la fund. Și nu mai pot să mă ridic la suprafață.

Încerc să nu mi se simtă teama în glas.

— Care-i ținta lor?

Este cea mai bună metodă de a riposta. Îți dai seama ce are de gând să facă inamicul și pui la cale cel mai bun plan pentru a-l opri.

Unchiul lui Cal se foiește stingherit. Lasă privirea în jos și își atinge nepotul pe umăr.

— Ținta ești tu, băiete. Dacă pun mâna pe tine, atunci totul se va termina încă dinainte de a începe.

Tata nu spune nimic. Probabil cântărește consecințele în minte. Ce ar însemna pentru el capturarea lui Cal – sau moartea lui. Încă nu suntem căsătoriți. Regatul Riftului nu este legat de Norta în mod irevocabil, așa cum nici de Maven nu era legat. Ultima dată când forțele inamice au atacat Archeonul, Casa Samos era pregătită pentru asta și a fugit. Va face la fel și acum?

Scrâșnesc din dinți. Simt cum mă apucă durerea de cap – fix de asta aveam nevoie.

— Trenul subteran al lui Maven încă este în stare de funcționare, continuă Julian.

Cal nu-i răspunde, dar îi dă la o parte mâna de pe umărul lui.

— Măcar așa vom reuși să te scoatem din oraș.

Tânărul rege pălește – obrazii lui capătă culoarea osemintelor dezgropate după foarte multă vreme. Simpla aluzie că ar putea să dea bir cu fugiții îl

scoate din minți.

— Și să le dăm pur și simplu capitala?

Julian se grăbește să-l asigure:

— Nu, sigur că nu. O vom apăra, iar tu vei fi în siguranță, undeva unde ei nu pot ajunge la tine.

Răspunsul lui Cal este la fel de rapid și de două ori mai hotărât. Și, evident, previzibil.

— Nu fug.

Unchiul lui nu pare surprins, dar tot mai încearcă să-l convingă. În zadar.

— Cal...

— Nu am de gând să mă ascund și ceilalți să lupte pentru mine.

Bătrâna regină îl prinde de mână. Și pe mine mă apucă disperarea când văd că aștia nu mai termină cu cearta. Însă nu am ce face. Chiar dacă timpul se scurge în defavoarea noastră.

— Nu mai ești prinț și nici general, insistă Anabel. Ești rege, iar siguranța ta este indispensabilă pentru...

La fel ca mai devreme, cu unchiul lui, Cal se trage ușor din strânsoarea bătrânei, desfăcându-i degetele și eliberându-și mâna. Ochii reginei scot flăcări.

— Dacă abandonez orașul, înseamnă că renunț la orice speranță de a fi vreodată un rege adevărat. Înțelege și nu lăsa teama să te orbească.

Sătulă până peste cap de toate aiurelile astea siropoase, intervin și subliniez ceea ce este oricum evident pentru toți – măcar ca să mai câștigăm puțin timp.

— Înaltele Case nu vor jura niciodată credința unui rege care fuge.

Ridic bărbia și mă folosesc de toată educația primită la capitolul bune maniere ca să dau impresia de hotărâre și forță.

— Iar Înaltele Case, care deja i-au promis susținerea lor, nu îl vor respecta niciodată.

— Mulțumesc, șoptește Cal.

Întind un deget spre ferestrele prin care se văd malurile stâncoase ale râului.

— Apele și-au schimbat cursul și se umflă. Foarte curând pe ele vor apărea cele mai mari nave de război lacustre.

Cal dă din cap, recunoscător pentru revenirea la subiectul cel mai presant. Se îndepărtează de rudele lui și se apropie de mine.

— Vor să împartă orașul în două, spune el, privindu-i pe tatăl meu – în continuare cu buzele ferecate – și pe bunica lui. Am dat deja ordin să fie trimisi același număr de gărzi în ambele părți ale orașului și să le suplimenteze cu soldați aflați încă în subordinea noastră.

Ptolemus strâmbă din nas.

— N-ar fi mai bine să folosim toate forțele astea ca să întărim Piața lui Caesar și palatul? Și să rămânem toți împreună?

Fratele meu este un soldat foarte bun, aidoma lui Cal. Numai că este doar forță brută, habar n-are de strategie. Iar Cal îi arată imediat unde greșește.

— Reginele Cygnet își vor da seama imediat care parte este mai slabă. Însă, dacă ambele părți ale orașului vor fi la fel, atunci nu vor ști pe care să o atace mai întâi. Iar noi le vom putea bloca în apele râului.

— Și vom concentra avioanele de luptă deasupra orașului.

Nu este o sugestie, ci un ordin. Și nu-mi zice nimeni să-mi văd de treabă. Cu toată nenorocirea care ne așteaptă, simt cum mă inundă un val de mândrie.

— Să tragă în navele lacustre. Dacă vom reuși să scufundăm măcar una în aval, atunci le vom încetini pe celelalte, continui eu cu un zâmbet strâmb și sinistru. Nici măcar acvaticii nu pot face să plutească o navă plină de găuri.

TiberiasCalore începe să vorbească pe un ton mohorât, fără pic din bucuria unui mare comandant de oști. În ochi i se citește zbuciumul din suflet.

— Vom transforma râul într-un cimitir.

Un cimitir pentru oameni cu sânge de ambele culori, argintiu și roșu. Lacuștrii, soldați piedmontezi. Inamici. Asta sunt. Soldați fără chipuri și fără nume. Trimiși să ne ucidă. Ecuația este simplă de rezolvată, pentru că într-o parte a ei se află oamenii dragi mie. Însă tot mi se pune un nod în gât, deși n-aș recunoaște asta în fața nimănui. Nici măcar lui Elane nu i-aș mărturisi-o. Oare ce culoare va avea apa râului când se va termina totul?

— La sol suntem depășiți numeric.

Cal începe să se plimbe încoace și încolo și ritmul cuvintelor sale a devenit mai accelerat, mai puțin stăpânit. Parcă vorbește singur, încercând să facă planul de bătaie.

— Iar de furtunii lor vor avea grijă avioanele noastre.

Tata tot nu a spus nimic.

— Au și soldați roșii printre cei argintii, intervine Julian, aproape scuzându-se.

Iar simt că mă sufoc și nici Cal nu pare departe de senzația asta, pentru că-l văd cum pășește mai nesigur.

Anabel pufnește cu dispreț.

— Măcar avantajul ăsta să-l avem. Roșiii sunt mai vulnerabili. Și mai puțin periculoși.

Prăpastia dintre sfetnicii lui Cal se cascadează la fel ca un canion. Julian își pierde calmul și mai că mârâie la bătrâna regină.

— Nu asta am vrut să spun.

Mai vulnerabili. Mai puțin periculoși. Anabel are dreptate, dar nu așa cum

își imaginează ea.

— Lacuștrii nu au modificat tratamentul aplicat roșiilor, spun eu. În vreme ce Nortă le-a acordat drepturi și libertăți.

Privirea veștejită pe care mi-o aruncă bătrâna regină este de o frumusețe ucigătoare.

— Așa, și?

Îi vorbesc rar și apăsător, de parcă aș explica teoria războiului unui copil. Și mă bucur la culme când o văd cum se enervează.

— Și roșiile lacuștri ar putea să nu fie chiar atât de dispuși să lupte. Ba poate chiar ar dori să se predea unei țări în care cei cu același sânge ca al lor beneficiază de un tratament mai bun.

Se uită la mine pe sub sprâncene:

— De parcă ne-am putea bizui pe asta!

Schițez un zâmbet de superioritate, exersat în multe ocazii, și ridic din umeri, mișcându-mi plăcile din oțel ale armurii.

— Nu trebuie să uităm că au făcut-o în Golful Portuar.

Nu-mi este deloc greu să descifrez privirile holbate ale argintiilor din jur. Până și Ptolemus este năucit de cuvintele mele. Numai Cal și Julian par receptivi la ideea mea și cad pe gânduri. Mă uit la Cal, iar el înclină aproape imperceptibil din cap.

Apoi își umezește buzele și sare la altă etapă a pregătirilor.

— Nu avem oameni cu sânge nou pricepuți la teleportare, dar dacă am putea cumva să vă trimitem din nou...

Arată spre mine și Ptolemus.

— ... pe voi doi la bordul navelor, ca să le neutralizați tunurile...

— Copiii mei nu vor face așa ceva.

Vocea lui Volo este scăzută, dar răsunătoare. Parcă vibrează în aerul din jur și o simt în piept. Sunt din nou o fetiță care se sperie de tatăl prea aspru. Și care vrea să facă orice ca să nu-l supere, ca să-i câștige unul din prea rarele lui zâmbete sau măcar un semn de afecțiune, oricât de mic.

Nu-i mai permite să se poarte așa cu tine, Evangeline.

Încleștez pumnii și îmi înfig unghiile în palme. Durerea mă mai calmează și îmi amintește cine sunt și că ne aflăm cu toții pe marginea unei prăpăstii.

Cal se uită urât la tata. Tata se uită urât la Cal. Amândoi sunt încleștați într-o luptă surdă a voințelor. Mama nu spune nimic și stă cu mâna pe capul unuia dintre lupi. Ochii lui galbeni sunt ațintiți asupra tânărului rege.

Părinții mei nu au de gând să lupte și nici să ne lase pe noi să luptăm. Dar în Golful Portuar ne-au trimis în vâltoarea bătăliei fără să clipească. Ne-au riscat viețile. Pentru victorie.

Acum cred că bătălia aceasta este deja pierdută.

Și intenționează să fugă de aici.

Tata întrerupe tăcerea tensionată:

— Soldații și gărzile mele, verii mei din Casa Samos – ațâți câți au mai rămas în viață – îți aparțin, Tiberias. Însă nu te vei juca cu viețile moștenitorilor mei.

Cal scrâșnește din dinți. Pune mâinile în șold și bate iritat din degetele mari:

— Tu, personal, ce intenții ai, rege Volo? Și tu vei sta deoparte?

Sunt șocată. Mai că l-a făcut laș în față pe regele Riftului. Lupul mamei se cutremură, întruchipând furia stăpânei.

Tata deja și-a pus planul în aplicare. Sunt convinsă de asta. Altminteri, nu ar trece cu vederea o asemenea ofensă. Face un semn nepăsător din mână și spune cu ironie:

— Eu nu trebuie să cumpăr credința nobililor plătind cu sângele familiei mele. Vom rămâne aici și vom apăra Piața. Dacă lacuștrii vor îndrăzni să atace palatul, vor avea de furcă cu noi.

Cal strânge din dinți. Iarăși. Ar trebui să se dezbrace de obiceiul ăsta, dacă încă speră să domnească vreodată. Regii nu trebuie să se lase citiți atât de ușor.

Unchiul cântăreț nu se dezlipește de el și își fixează privirea umedă asupra tatii.

Julian întredeschide gura și inspiră adânc. Și amenințător. Mă aștept ca tata să lase ochii în pământ. Să nu se mai uite la el. Să-l lase pe cântăreț fără singura armă de care dispune. Însă, dacă ar face-o, ar însemna că-și recunoaște teama. Și tata nu ar face niciodată așa ceva, nici măcar ca să-și protejeze mintea.

Este remiză.

Julian surâde vag. Tensiunea se spulberă.

— Nu înțeleg ce spui, Maiestate, zice el pe un ton cât se poate de normal.

Nici urmă de vreo melodie care să-ți răvășească creierul, nici urmă de vrajă.

— Uite, Cal, ți-aș putea fi eu de folos, dacă aș reuși cumva să ajung la regina lacustră, adaugă el încet.

Nu se laudă. Și nici nu vrea să transmită vreun mesaj. Pur și simplu are o idee.

Cal se crispează. Se întoarce cu fața la el, uitând de părinții mei.

— Este sinucidere curată, Julian, șoptește el. Nici măcar n-ai putea să te apropii de ea.

Bătrânul cântăreț ridică dintr-o sprânceană.

— Dar dacă am să mă apropii? Aș putea pune punct acestei situații.

— N-ai să pui *niciun punct!* se răstește Cal, făcând un gest hotărât din

mână.

Jur că parcă aud cum pârâie aerul. Ochii tânărului sunt disperați. I-a căzut masca de rege.

— Nu ai cum să cânti ca să le scoți din război și pe Cenra, și pe Iris. Și, chiar dacă ai reuși să le faci să se înece amândouă, sau dacă le convingi armata să se întoarcă din drum, știi bine că lacuștrii își vor reveni și ne vor ataca din nou. În Ținutul Lacurilor mai este încă o membră a familiei Cygnet.

— Dar am putea câștiga timp extrem de prețios.

Unchiul are dreptate, însă Cal nici nu vrea să audă.

— Și am pierde o persoană extrem de prețioasă.

Julian coboară privirea în pământ și face un pas înapoi.

— Cum dorești.

— Ce emoționant! bombăn eu, neputând să mă abțin.

Scumpul meu frate este de aceeași părere. Mă și mir că nu-i ies ochii din cap de cât de tare și-i rostogolește în toate părțile.

— Acum, că am terminat cu toate astea, putem discuta despre ce ne așteaptă?

Mama noastră pufnește cu dispreț. La fel ca tata, și ea crede că lupta este fără speranță. Că orașul este deja pierdut.

— În afară de toată forța lacuștrilor? Legiuni de roșii, împreună cu toți argintii pe care îi pot aduna? Ca să nu mai vorbim despre acvatici, care vor folosi râul ca pe un paloș?

— Poate și ceva trupe chiar din Norta, spun eu, lovindu-mă încet cu degetul peste buze.

Nu se poate să fiu singura care presupune asta. Este mult prea evident. Și, privind la chipurile îmbujorate din jurul meu, îmi dau seama că și ceilalți au bănuielile lor.

— Trupe puse la dispoziție de Înaltele Case, care nu au luat parte la încoronare. Care nu au venit să jure credință regelui. Care nu i-au răspuns la ordine.

Cal rămâne cu gura căscată. Pete argintii i se întind pe pomeți.

— Nu se vor supune altui rege atâta vreme cât Maven încă mai este în viață.

— Dar s-au supus unei alte regine, șoptesc eu.

Se schimbă la față și se încruntă amarnic.

— Chiar crezi că există nortani care au trecut de partea lui Iris?

— Cred că ar fi proastă dacă n-ar încerca să-i atragă de partea ei, răspund eu, ridicând din umeri. Orice se poate spune despre Iris Cygnet, numai că ar fi proastă, nu.

Sensul vorbelor mele planează asupra noastră, gros ca o ceață și la fel de greu de ignorat. Până și tata pare tulburat de posibilitatea unei alte sciziuni

în Norta, care ar dezmembra și mai tare țara aceasta, pe care speră să o stăpânească într-o bună zi.

Anabel se fâțâie neliniștită – ba se lasă pe călcâie, ba se ridică pe vârfuri. Își trece mâna peste cocul cărunț, netezind o pieptănătură și așa foarte lipită de cap. În cele din urmă bolborosește ca pentru sine:

— N-am crezut că e posibil, dar cred că mi-e dor de roșiii ăia răpănoși.

— Cam târziu pentru asta! tună Cal.

Buzele tatii zvâcnesc: așa tresare el.

•

Bineînțeles că sunt planuri gata făcute. Tot felul de strategii menite să apere capitala în fața unei invazii. Ar fi stupid să nu existe, după un secol de război cu Ținutul Lacurilor. Însă toate tacticile de luptă puse la cale de regii Calore ca să lupte împotriva acvaticelor Cygnet se bazau pe niște lucruri care acum nu mai există. O armată nortană puternică și întregă. O țară unită. Orașe de tehnicieni funcționând la capacitate maximă, producând electricitate și muniție. Cal nu se mai poate baza pe niciunul dintre astea.

Cazarma și unitățile militare din vecinătatea Pieței lui Caesar reprezintă adăpostul cel mai sigur pe lângă galeriile subterane ale Trezoreriei, dar n-aș prea avea chef să mă ascund sub pământ și să știu că viața mea depinde doar de un trenuleț șubred. Părinții noștri s-au refugiat în centrul de comandă al armatei, unde primesc rapoartele de la avioanele de luptă aflate deja în aer. Cred că regele Volo se simte extrem de bine într-un loc atât de important, mai ales acum, când Cal se pregătește să conducă un batalion la luptă.

Eu sunt mai puțin dispusă să mă holbez la tot felul de foi scoase la imprimantă sau la niște imagini cu purici. Prefer să văd cu propriii mei ochi ce este de văzut. Plus că nu mă simt în stare să stau acum în preajma părinților mei. Aproximarea armatei inamice, navele de la orizontul acoperit cu nori au reușit să-mi arate clar care-mi sunt opțiunile.

Ptolemus stă lângă mine, pe treptele centrului de comandă. Armura încă i se mai mișcă, încercând să se lipească perfect de trupul său muscular. Fratele meu se uită spre cer, examinând norii negri, care se fac tot mai groși cu fiecare minut care trece. Și Wren este aici, lângă el, cu mâinile pregătite să vindece.

— O să plouă, se vaită Tolly. Din clipă-n clipă.

Wren se uită peste porțile Pieței, spre Podul din Archeon. Bolțile și pilonii lui se văd mai puțin clar din cauza ceții care se revarsă peste oraș.

— Mă întreb cât de mult a crescut râul, murmură ea.

Îmi extind abilitatea, încercând să descopăr armada care se apropie cu repeziciune de noi. Însă navele sunt încă foarte departe. Sau sunt eu prea tulburată.

Tata are de gând să dea din nou bir cu fugiții. Casa Samos va da bir cu fugiții.

Norta se va face fărâme și nu va mai rămâne decât Riftul – o insulă pe marea furtunoasă a familiei Cygnet.

Până la urmă, ne va inunda și pe noi.

Regina Cenra nu are fii. Volo Samos nu mai are cui să mă vândă. Nu mai are ce înțelegeri să încheie. Va fi obligat să capituleze.

Și ea îl va ucide. Cum l-a ucis și pe Salin.

Chiar dacă astăzi va scăpa cu viață.

Și cu mine ce o să se întâmple?

Dacă tatăl meu va fi învins așa cum va fi logodnicul meu?

Atunci, cred că... voi fi liberă.

— Tu mă iubești, Tolly?

Atât fratele meu, cât și Wren se uită surprinși la mine. Ptolemus bolborosește uluit, aproape prea repede ca să-l pot înțelege.

— Bineînțeles.

Își încruntă sprâncenele argintii și un soi de supărare îi strâmbă trăsăturile.

— Cum poți să mă întrebi așa ceva?

Doar simpla întrebare îl jignește, îl rănește. La fel aș simți și eu.

Îl strâng ușor de mână. Îi pipăi oasele din membrul cel nou, crescut în locul aceluia pe care l-a pierdut acum câteva luni.

— I-am spus lui Elane să plece din Moșia de pe Creastă. N-ai s-o găsești acolo când ai să ajungi acasă.

Păr roșu, adiere răcoroasă de munte. Acum mi se pare un vis. *Oare este adevărat? Oare aceasta este șansa mea?*

— Despre ce naiba vorbești, Eve? Unde...

— Nu-ți spun, ca să nu fii obligat să minți.

Mă ridic încet. Nu sunt sigură pe picioarele mele. Parcă aș fi un copil care face primii pași. Tremur toată.

Ptolemus sare și el în picioare și se apleacă spre mine ca să stăm nas în nas și să mă privească drept în ochi. Mă ține cu mâinile de umeri, dar nu îndeajuns de strâns ca să nu mă pot desprinde dacă aș vrea.

— Mă duc înăuntru. Trebuie să-i pun o întrebare, murmur eu. Dar cred că deja cunosc răspunsul.

— Eve...

Mă uit în ochii lui, de aceeași culoare cu ai mei. De aceeași culoare cu ai tatălui nostru. Aș putea să-i cer ajutorul, dar cum să-i fac una ca asta? Cum să-l pun să aleagă între noi? Îmi iubesc fratele și el mă iubește. Dar îi iubește și pe părinții noștri. Este mai vrednic decât am fost eu vreodată să le fie urmaș.

— Nu veni după mine.

Tremurând încă, îl strâng în brațe tare de tot. Din reflex, mă îmbrățișează

și el, incapabil să mai spună ceva, incapabil să înțeleagă ce zic eu.

Nu mă uit în urmă, cu toate că știu că ar putea să fie ultima dată când văd chipul fratelui meu. Este prea greu. Tolly ar putea să moară astăzi, sau mâine, sau peste o lună, când reginele Cygnet vor da năvală peste familia mea. Vreau să-mi amintesc zâmbetul lui, nu o expresie încruntată și nedumerită.

În centrul de comandă este un haos total. Ofițerii argintii trec în goană prin coridoare și încăperi, urlând și anunțând stadiul evenimentelor și mișcările armatei. Ce mai fac navele lacustre, pe unde mai zboară avioanele piedmanteze. Văd totul ca prin ceață.

Nu-mi este greu să-mi găsesc părinții. Lupii mamei păzesc ușa de la una dintre sălile de comunicații – stau de-o parte și de cealaltă a ei, uitându-se în jur cu ochi luminoși și inteligenți. Se întorc în același timp spre mine cu o atitudine nici ostilă, dar nici prietenoasă. Mă lasă să trec printre ei.

Ecrane pline cu purici învăluie camera de comandă într-o lumină instabilă și acustică. Doar câteva mai funcționează. Semn rău. Probabil că avioanele noastre sunt în miezul furtunii. Presupunând că încă mai există.

Aici se află Volo și Larentia, fiecare reprezentând imaginea în oglindă a celuilalt. Stau foarte dreپți și evaluează fără emoție îngrozitoarea desfășurare a evenimentelor. Pe unul dintre ecrane apare prima navă a armadei, o matahală întunecată, cu contururi neclare din cauza ceții. Îi urmează treptat și altele. Cel puțin douăsprezece. Și încă mai vin.

Am mai fost în încăperea asta, dar niciodată nu am găsit-o atât de pustie. Din echipa numeroasă pe care o știu eu, nu au mai rămas decât câțiva ofițeri argintii, care operează monitoarele și radioreceptoarele, încercând să facă față fluxului de informații. Mesagerii dau năvală înăuntru și pleacă apoi în goana mare, cu ultimele noutăți. Probabil i le duc lui Cal, unde s-o afla el acum.

— Tata? îl strig eu pe un ton de copil.

Iar el tot ca pe un copil mă repede.

— Nu acum, Evangeline.

— Ce o să se întâmple când ne ducem acasă?

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor peste umăr. Părul argintiu, tuns mult mai scurt decât în mod obișnuit, îl face să semene cu un craniu.

— Adică după ce se va termina războiul ăsta.

Îl ascult crispată cum îmi înșiră aceleași minciuni: *Ai să devii regină. Va domni pacea. Viața noastră va reveni la normal.* Minciuni și aberații.

— Ce se va întâmpla cu mine? Ce planuri îmi mai pregătești? îl întreb eu, fără să mă mișc din pragul ușii.

Trebuie să fiu pregătită s-o iau la fugă.

— În ce mai vrei să mă transformi?

Amândoi știu foarte bine la ce mă refer, însă nu îmi poate răspunde

niciunul. Se feresc să nu fie auziți de vreunul dintre cei câțiva ofițeri nortani din apropiere. Trebuie să păstreze până în ultima clipă aparența acestei alianțe.

— Dacă tu ai să fugi, să știi că la fel am să fac și eu, îi șoptesc.

Regele Riftului strânge pumnul și tot metalul din încăperea reacționează. Furia lui crapă câteva ecrane și le contorsionează cadrele.

— Nu plecăm nicăieri, Evangeline, mă minte el din nou.

Mama abordează o altă tactică și se apropie de mine. Ochii ei întunecați și oblici mă privesc rugător. Vrea să semene cu un cățeluș sau cu un pui de lup. Îmi cuprinde obrazul în palmă, întruchipare a mamei iubitoare, care și-ar da viața pentru copilul ei.

— Avem nevoie de tine, murmură ea. Familia are nevoie de tine, fratele tău...

Mă smulg din mâinile ei și pornesc spre coridor. Încerc să-i atrag după mine. *La dreapta, încă o dată la dreapta și apoi spre ușa care dă în Piață.*

— Lasă-mă să plec!

Tata își face loc pe lângă mama, aproape îmbrâncind-o ca să ajungă lângă mine. Armura din crom lucește aspru sub lumina fluorescentă.

Știe despre ce vorbesc, știe ce-i cer.

— Niciodată! scrâșnește el. Îmi aparții, Evangeline. Ești fiica mea. Locul tău este lângă noi. Ai o datorie față de *noi*.

Mai fac un pas în spate. Cei doi lupi de lângă ușă se ridică în picioare.

— Ba n-am nicio datorie.

Tata vine după mine, ca o fantomă uriașă și crudă.

— Ce-ți mai rămâne dacă renunți la numele Samos? mârâie el. Nimic.

Știam că acesta va fi răspunsul lui. Acum se rupe și ultimul fir care mă mai ținea legată de familia asta, un fir deja foarte subțire și deșirat. Nu știu de ce, dar mi se umplu ochii de lacrimi. Nu-mi dau seama dacă îmi alunecă pe obraji. Nu simt nimic altceva decât focul furiei din suflet.

— Nu mai ai nevoie de mine. Nici ca să obții mai multă putere, nici ca să-ți satisfaci lăcomia! îi strig eu în față. Cu toate astea, tot nu vrei să mă eliberezi.

Clipește uluit și, o clipă, mânia dispare de pe chipul lui. Planul meu aproape a reușit. Volo Samos este tatăl meu și îl iubesc. Chiar dacă se poartă așa cu mine. Chiar dacă vrea să se folosească de iubirea mea ca să mă țină în cușcă, prizonieră a propriului meu părinte.

Am fost educată să pun familia mai presus de orice altceva. *Să-i fii devotată numai ei.*

Exact asta este Elane. Familia mea.

— S-a terminat. Nu-ți mai cer permisiunea, șoptesc eu, strângând, la rândul meu, pumnul.

Tuburile de neon din tavan se sparg într-un vârtej de cioburi, luându-l pe tata prin surprindere. Din tăieturile de pe frunte îi țâșnește un șuvoi de sânge argintiu. Se împleticește buimăcit. Dar nu moare. Nici măcar imobilizat nu este. Nu mă lasă inima.

Niciodată în toată viața mea nu am alergat atât de repede, nici măcar atunci când mă aflu pe câmpul de luptă. Pentru că niciodată nu mi-a fost atât de frică.

Lupii sunt mai rapizi decât mine. Mârâie în spatele meu, încercând să mă doboare. Îmi transform armura în cuțite și îi lovesc. Unul dintre ei scoate un urlet, care se transformă apoi într-un scheunat, când îi despic burta. Celălalt este mai mare, mai puternic și sare la mine.

Încerc să mă feresc, dar cad lată pe spate. Lupul se aruncă peste mine cu toată greutatea lui de o sută de kilograme. Îmi strivește pieptul. Icnesc, simt că rămân fără aer.

Clănțănește din colții lui ascuțiți lângă gâtul meu, dar nu mă mușcă adânc. Doar mă țintuiește în loc.

De jur-împrejurul meu, toate becurile se cutremură în manșoanele lor metalice, iar ușile se scutură în balamale.

Nu pot să mă mișc. Abia dacă mai pot să respir.

N-am reușit să fac decât zece metri.

— Să nu te miști! cârâie mama, apărută în câmpul meu vizual foarte redus acum.

Lupul tremură deasupra mea și mă fixează cu ochii lui galbeni.

Apare și tata lângă ea, ca un nor negru de furtună. Privirea lui este mult mai înspăimântătoare decât a lupului.

— Proasto! șoptește el printre dinți. După tot ce am făcut pentru tine. După felul în care te-am crescut.

— Perfectă ai fi, dacă nu ai avea și un defect, spune și mama.

Țâțâie la mine, de parcă aș fi unul dintre animalele ei dresate. Mi se întoarce stomacul pe dos. *Lasă-mă să plec*, vreau eu să-l implor pe tata.

Însă nu o va face niciodată. Nu știe cum.

Și probabil că asta-i vina tatălui său și a tatălui acestuia.

Nu știu de ce, dar mă gândesc la Mare Barrow. La părinții ei, la cum o strângeau în brațe atunci când am plecat din Montfort. Oamenii ăia sunt neînsemnați, niște nulități fără cine știe ce frumusețe, sau minte, sau putere. Dar invidiez atât de mult legătura dintre ei, că îmi vine să vomit.

— Te rog, reușesc eu să mai spun.

Lupul nu-mi dă drumul.

Tata face un pas spre mine și ridică degetele vopsite în argint lichid. Până și propria mea armură mă trădează și, la comanda lui, mi se topește pe corp.

Lăsându-mă goală și dezarmată. Vulnerabilă. Am fost, sunt și voi rămâne prizonieră.

Pe neașteptate, tata dispare de lângă mine. Saltă prin aer și se împleticește de-a-ndărătelea, cu chipul strâmbat de o uluire care nu-i este caracteristică. Este *târât* de metalul de pe corpul lui. Se izbește cu capul de perete. Mama țipă când îl vede cum se prăbușește moale, cu ochii dați peste cap.

Lupul de deasupra mea are parte de o altă soartă.

Un cuțit îi taie gâtul, iar capul retezat face un arc în aer și aterizează cu un pleoscăit dezgustător la vreo doi metri de mine. Un jet de sânge fierbinte și roșu îmi acoperă fața.

Nu mă mișcă. O mână rece și dragă mă apucă de încheietură și mă trage.

— Ne-ai pregătit mult prea bine, zice Ptolemus, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

O luăm la fugă împreună. De data asta mă uit în urmă.

Mama stă aplecată peste tata – îl pipăie, îl mângâie, vrea să-și dea seama unde este rănit. El dă semne că ar dori să se ridice în picioare, însă este mult prea năucit de lovitura primită. Deci nu a murit.

— La revedere, Evangeline! îmi urează o voce de bărbat.

Julian Jacos apare din coridorul învecinat. Anabel este alături de el. Bătrâna nu mă învrednicește cu nicio privire, ci merge mai departe, cu mâinile ridicate. Câtă forță ucigașă are femeia asta atât de mărunțică.

— Fugi de aici, Larentia!

Încerc să nu-mi astup urechile, deși vocea melodioasă a lui Julian nu mă vizează pe mine. Însă parcă abilitatea lui vibrează în tot aerul din jur, îndulcindu-l cumva.

— Uită de copiii tăi!

Pașii mamei sunt iuți și agitați, la fel ca cei ai șobolanilor pe care îi puneau să spioneze pentru ea.

— Larentia! bolborosește tata, abia reușind să vorbească în starea în care este.

Dar poate să urle.

Îl las în seama lui Anabel și Julian. Și a sortii pe care ei au pregătit-o pentru regele Riftului.

•

Afară s-a lăsat ceața, îmbrăcând Piața lui Caesar într-o negură mult prea deasă ca să fie naturală. O văd pe Wren, care ne așteaptă. Silueta ei subțire iese în evidență printre celelalte umbre greoaie, strânse în formație. Soldații lui Cal, probabil o legiune întregă, dacă e să mă iau după numărul lor.

Wren ne observă și ne face cu mâna.

— Pe aici! ne strigă ea, întorcându-se apoi spre ceață și trupe.

Observ ceva cu coada ochiului – ceva foarte mare, chiar dacă deocamdată încă destul de departe. *Navele lacustre*. Cu siguranță. Pe deasupra noastră urlă avioane pe care nu le putem vedea. Se aude șuierat și bubuit de proiectile de undeva, probabil din locul unde se află armada. Mă simt prinsă în cursă, orbită de ceața asta. Tot ce pot face este să mă concentrez doar la Wren și Ptolemus, să mă țin aproape de ei, în timp ce străbatem în fugă formația de soldați. Câțiva se uită după noi, dar nimeni nu încearcă să ne oprească. Nu peste multă vreme, centrul de comandă rămâne în urmă, înghițit de ceață.

Traversăm în diagonală Piața, îndreptându-ne spre Trezorerie. Îmi aduc aminte de nunta lui Maven. Și atunci Piața asta era un teren de luptă, iar el a fugit la trenul subteran, calea lui de scăpare, de care era atât de mândru. Mie nu mi-a plăcut niciodată invenția asta afurisită, dar îmi stăpânesc neliniștea. Este cel mai rapid mod prin care putem scăpa de aici. Cel mai sigur. Vom fi la mare distanță de oraș chiar înainte ca bătălia să se sfârșească.

Și atunci...

N-am nici timpul și nici energia necesare ca să-mi duc gândul mai departe. Începe brusc ploaia, năvalnică, turbată. Mă udă până la piele în doar câteva secunde, iar pavajul Pieței se face alunecos, obligându-ne să încetinim pasul, dacă nu vrem să ne sucim gleznele. De pe râu se aude un bubuit ca de tobă, ritmic și grav. Cutremură pământul sub mine.

Navele trag asupra orașului, atât în Archeonul de Est, cât și în cel de Vest.

Întind mâna să mă țin de Ptolemus și degetele îmi alunecă pe armura lui. Mă pregătesc pentru impactul inevitabil când focurile trase de lacuștri vor ajunge în zona noastră.

Instinctul nu mă înșală.

Prima rachetă zbiară peste porțile Pieței, abia vizibilă prin vălătucii de ceață. Nu-mi dau seama unde cade, dar explozia asurzitoare din spatele nostru îmi spune că a lovit Palatul Focului Alb. Forța detonației dărmă câțiva soldați și ne aruncă pe noi în patru labe. Ptolemus și cu mine ne adăpostim în armuri, iar Tolly reușește s-o prindă pe Wren înainte să cadă.

— Nu vă opriți! strig eu, încercând să acopăr urletul altei rachete, care zboară peste noi și explodează undeva lângă centrul de comandă.

Se aud și alte strigăte – niște ordine slabe în larma cumplită. Vocea este însoțită de o flacăra, care se răsucesc prin ceața din fața legiunii. Nu știu ce discurs mobilizator și-a pregătit Cal, dar mă îndoiesc că-i va mai fi acum de vreun folos. Pentru că exploziile sunt asurzitoare, ploaia cade șuvoaie peste Piață, iar soldații lui sunt atenți la armada care sufocă râul. Însă oamenii pornesc clătînându-se să-i îndeplinească ordinele. Probabil le-a cerut să ocupe malurile. Să-și concentreze atacul asupra râului.

Nu-mi dau seama cum se întâmplă, dar ne pomenim prinși în mijlocul lor.

Legiunea înaintează ca un torent, luându-ne cu ea. Mă înghiontesc cu oamenii în uniforme, căutându-i pe Ptolemus și Wren printre toate chipurile argintii. Nu sunt prea departe de mine, dar distanța dintre noi se face tot mai mare. Mă concentrez asupra discului din cupru de la centura fratelui meu.

— Dă-te la o parte! mârâi eu, încercând să-mi fac drum prin mulțime.

Armura mea mă propulsează, armura lui Ptolemus mă ghidează.

— Mișcă-te!

Acum cade din cer un proiectil, nu o rachetă. Mai mic, neteleghidat, dar foarte aproape de noi. Deși separați, Ptolemus și cu mine ridicăm mâinile în același timp, lansându-ne abilitatea într-un șuvoi puternic de energie.

Eu reușesc să mă agăț de carcasa metalică și mă încordez, scrâșnind din dinți, să opresc proiectilul. Reușim, gemând amândoi din cauza efortului, să-l azvârlim înapoi în ceață. Nădărdim că l-am trimis să explodeze în mijlocul flotei lacustre. La fel fac și cei câțiva telekinetici din legiunea lui Cal, unindu-se ca să respingă proiectilele și rachetele. Însă sunt prea multe cele care țâșnesc din ceață pe deasupra noastră.

Avioanele noastre zboară printre nori, trăgând în navele de pe râu cât de bine pot și cu toată muniția pe care o au la îndemână. Numai că nu sunt singurele avioane de pe cer. Ținutul Lacustru are și el batalioane de avioane de luptă, la fel și Piedmontul – deși mai puține. Mi-e greu să-mi mai aud gândurile în nebunia asta de bubuituri de tunuri dinspre râu și zbierete de avioane din cer. Iar armele nortane nu fac decât să sporească haosul ăsta asurzitor. Turelele scuiță scânteii și fier încins. În mod obișnuit, tunurile nortane sunt ascunse în zidurile din jurul Pieței sau în pilonii podului. Însă nu și acum. În turele se află telekinetici, care-și folosesc abilitatea pentru a lovi drept la țintă.

Orașul acesta a fost construit ca să supraviețuiască oricăror încercări și exact asta încearcă să facă acum.

Se pornește vântul, probabil stârnit de soldații țesevânt dintre noi. Casa Larin i-a rămas credincioasă lui Cal și dă tot ce poate. De undeva din spatele nostru pornește o vijelie care mătură piața. Firește că respinge proiectilele și rachetele. Câteva cad în apele râului, unde nu mai pot face rău nimănui. Altele zboară și ajung în ceață. Cu tot vântul ăsta cumplit, eu nu închid ochii, pentru că nu vreau să-i pierd pe Ptolemus și Wren. Numai că, tot din cauza uraganului, soldații își strâng rândurile, strivindu-ne între ei.

Strângând din dinți, mă căznesc să-mi fac loc printre ei, strecurându-mă pe sub brațele lor, lipindu-mă de arme și piepturi. Din cauza vântului, a ploii și a înghesuiei, fiecare pas pe care îl fac mi se pare un chin inimaginabil. Mulțimea de soldați se leagănă ca apele înspumate ale râului de sub noi.

Reușesc să-l apuc pe Tolly de mână. Se opintește și mă trage lângă el. În

siguranță. Cu mâna cealaltă o ține strâns pe Wren de după umeri. Ne strângem amândouă la pieptul lui.

Și acum?

Trebuie să ieșim din mulțimea asta, numai că zidurile și clădirile din Piață îngrădesc legiunea și o obligă să se îndrepte spre pod. Îl văd pe Cal undeva mai sus decât ceilalți – mi-a atras atenția armura lui roșie ca sângele în întunericul furtunii. S-a cocoțat pe o turelă din vârful porților.

E prost? Nu-și dă seama că-i o ținta sigură?

Un lunetist bun l-ar nimeri și de la o mie de metri.

Însă își asumă riscul asta pentru moralul trupelor, pe care le încurajează prin strigăte puternice în timp ce năvălesc pe pod. Multe proiectile zboară spre el, dar face un semn din mână și le detonează în aer, unde nu fac niciun rău.

Soldații argintii ajunși pe pod dispar imediat în ceață. Nu pot decât să presupun încotro se îndreaptă. Pentru că acum bubuitul ritmic și obsedant al tunurilor de pe nave se aude mai neregulat. Încerc să nu mi-i imaginez pe soldații nortani confruntându-se cu trupele reginei Cenra și ale prințului Bracken.

Dacă am putea cumva să vă trimitem din nou la bordul navelor...

Vorbele lui Cal îmi răsună în minte. Oricât de rușine mi-ar fi, nu am de gând să mă arunc iarăși în apă. Mai ales, nu când sunt *ei* acolo.

Aceasta este șansa noastră și trebuie să profităm de ea.

— Împinge! strig eu din toate puterile, sperând că Tolly va reuși să mă audă în toată nebunia din jur.

Trezoreria este acum în spatele nostru și ne îndepărtăm de ea cu fiecare pas. Mă sufoc în mulțimea asta de soldați care mă îmbrâncesc, mă împing într-o direcție unde nu am ce să caut.

Nu mi-a mai rămas mare lucru din armură – tata mi-a topit mare parte din ea. Dar bucățelele pe care le mai am mi se grupează de-a lungul brațului, se turtesc și se transformă într-un scut rotund. Ptolemus mă vede și face și el la fel. Folosim scuturile astea ca pe niște berbeci, împingându-ne împotriva curentului de oameni cu toate abilitățile și forța noastră. Ne mișcăm încet, dar bine măcar că ne mișcăm în sensul dorit.

Până în momentul în care ne blochează drumul o armură roșie, cu o minge de foc suspendată deasupra palmei.

Cal se uită lung la amândoi și eu mă aștept să ne facă un scandal monstru. Flacăra lui tremură în ploaie, dar refuză să capituleze. Soldații stau strânși în jurul lui, formând un fel de cocon protector.

Ploaia îi șiroiește pe față, scoțând aburi în urma contactului cu pielea lui.

— Câți luați cu voi? mă întrebă el.

Clipesc de mai multe ori ca să-mi scot apa din ochi și îi arăt pe Wren și Ptolemus.

— Nu tu, Evangeline. Tatăl tău. Cu câți oameni vrea să fugă?

Face un pas înainte, menținând permanent contactul vizual.

— Trebuie să știi pe câți mai pot conta.

Mă cuprinde o ușurare fără margini. Clatin din cap – mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede.

— N-am de unde să știu, șoptesc eu.

Expresia lui Cal nu se schimbă, dar o clipă mi se pare că flacăra din mâna lui a devenit mai intensă. Și se uită din nou când la mine, când la Tolly, încercând să-și dea seama dacă nu cumva îl mint. Privirea lui mă impresionează la fel de puțin ca ploaia și ceața și fumul. TiberiasCalore nu mai este logodnicul meu.

Fără vreun alt cuvânt, se dă la o parte, iar soldații lui îl urmează. Ne fac loc să trecem printre ei.

Când ajung în dreptul lui, simt un val de căldură deasupra brațului. Și am impresia că vrea să mă îmbrățișeze. Adevărul este că a fost întotdeauna un tip ciudat, diferit de restul argintiilor. Mai ciudat și mai blând și mai sentimental, în vreme ce noi, ceilalți, am fost educați să fim duri și insensibili.

Nu-l îmbrățișez, dar îl apuc repede de braț. Și îl trag aproape de mine pentru o ultimă șoaptă, o ultimă ironie venită din partea lui Evangeline Samos înainte de dispariția ei. Înainte să plece departe, fără coroană, fără familie, fără culori. Ca să devină o persoană cu totul nouă.

— Dacă nu-i prea târziu pentru mine, atunci nici pentru tine nu este.

Ne urcăm în tren și se aprind luminile și locomotiva se trezește încet la viață – și abia atunci mă întreb oare unde se termină șinele.

Vom avea mult de mers până în Montfort. Sper să ne țină picioarele.

TREIZECI ȘI TREI

Mare

Tot nu m-am obișnuit cu părul roșu.

Bine măcar că nu-i la fel de țipător ca al Ellei. Am lăsat-o pe Gisa să-mi vopsească numai vârfurile cenușii, interzicându-i să mi se atingă de rădăcini. Acum îmi răsucesc o șuviță pe deget și o studiez cu atenție. Oricât de ciudată este culoarea asta, îmi dă totuși un sentiment de mândrie. Sunt electricon și nu sunt singură.

După primul atac împotriva Archeonului, Maven și apropiații lui au demarat o campanie de dărâmare sau inundare a imensei rețele de tuneluri de sub oraș. S-au concentrat mai cu seamă asupra porțiunii dinspre sud, unde tunelurile erau mult mai numeroase și toate duceau spre ruinele din Naercey, la gura Râului Capitalei. Prima sugestie a lui Davidson a fost să atacăm din orașul abandonat, dar eu și cu Farley nu am fost de acord. Maven a distrus adăpostul Gărzii Stacojii aflat acolo, după care a pustiit toată zona. Tot de la Gardă s-a inspirat el când și-a construit și alte tuneluri pe lângă cele prin care trecea deja trenul lui subteran. Nu am cum să fiu sigură, pentru că mergem pe sub pământ de destulă vreme și nu mă mai orientez cum trebuie, dar cred că vom ajunge în cele din urmă la tunelul cu calea ferată.

Acul busolei mele interioare se învârtește și se tot învârtește, căutând în zadar nordul. Trebuie să ne bazăm pe informațiile primite de la spionii Gărzii, pe ce au reușit ei să afle despre tuneluri. Și trebuie să ne bazăm pe Maven. Oricât de aiurea ar părea, el este cea mai bună șansă a noastră de a pătrunde cât mai adânc în oraș. Forțele Montfortului și ale Gărzii combinate sunt prea mari ca să poată ataca doar din aer, doar de pe râu sau doar de la sol. Trebuie să atacăm simultan din toate cele trei părți.

Și uite așa am ajuns să mă împleticesc de ore bune prin beznă, pe sub câteva tone de roci și pământ.

Silueta lui Maven este luminată din spate de lanternele noastre. Poartă uniformă simplă, pe care i-au dat-o montfortezii atunci când l-au închis în celulă. Pantaloni și tunică dintr-un material prea subțire, cenușiu pe vremuri, acum destul de decolorat. Uniforma asta este prea largă pentru el și îl face să pară mai tânăr decât este, mai sfrijit decât a arătat el vreodată.

Rămân în urmă și o folosesc pe Farley pe post de scut uman între noi. Gărzile lui, un grup format din același număr de roșii și de oameni cu sânge nou, nu se dezlipesc de el. Niciunul dintre soldați nu se poticnește, toți

stau cu mâinile pe tocurile armelor. Tyton este și el aproape și nu își ia ochii de la Maven. Sunt pregătiți să reacționeze la primul indiciu că nu ar fi ceva în regulă.

Și eu sunt pregătită. Îmi vibrează tot corpul, dar nu de la electricitatea din mine, ci din cauza nervilor. Așa mă simt de multe ore, de când ne-a adus Maven aici, în subteran, printr-o intrare de serviciu aflată la câțiva kilometri distanță de oraș, înspre nord.

Toată armata se împletește pe sub pământ împreună cu noi. Mii de oameni care mășcăluiesc prin întuneric, cu pași egali, care răsună prelung. Parcă ar fi bătăile ritmice și puternice ale inimii mele.

Kilorn merge în dreapta mea cam țepăn și cam stângaci, încercând să se țină după mine. Observă că mă uit la el și schițează un zâmbet strâmb.

Încerc să-i zâmbesc și eu. Kilorn a fost la un pas de moarte în Orașul Nou. Și acum îmi aduc aminte gustul sângelui lui pe buzele mele. Iar amintirea asta mă face să paraliziez iarăși de spaimă.

Vechiul meu prieten îmi descifrează expresia de pe chip, chiar dacă lumina este foarte slabă. Și îmi dă un ghiont.

— Recunoaște. Am talent de supraviețuitor.

— Să sperăm că o să te țină, șoptesc eu.

La fel de multe griji îmi fac și pentru Farley, deși este o luptătoare abilă și viclană. Evident, n-am să-i mărturisesc asta niciodată.

Farley are în subordine jumătate din trupele terestre – toți soldații din Garda Stacojie, alături de dezertorii roșii din Norta, strânși pe perioada rebeliunii. Davidson conduce cealaltă jumătate, dar preferă să meargă alături de noi, lăsând-o pe ea în frunte.

Tunelul se ramifică în fața noastră. O parte se îngustează și o apucă în sus, peste câteva trepte foarte vechi, acoperite cu pământ bătătorit. Cealaltă merge înainte, pe un teren foarte ușor înclinat.

Maven se oprește la răspântia asta și își pune mâinile în șolduri. Pare amuzat de reacția celor șase gărzi, care nu se dezlipesc de el.

— Pe unde? strigă Farley la el.

Maven se uită peste umăr și-i aruncă zâmbetul lui superior. Umbrele de sub pomeți îi scot în evidență ochii albaștri, cu scânteieri de gheață. Nu-i răspunde.

Ea nu ezită și îi trage un pumn în falcă. Stropi de sânge argintiu clipeșc în lumina lanternelor.

Strâng pumnul. În oricare alte împrejurări, aș lăsa-o pe Farley să-l bată măr pe Maven, numai că acum avem nevoie de el.

— Farley! o strig eu.

Și imediat îmi pare rău că am făcut-o.

Pentru că se încruntă la mine, iar Maven rânjește satisfăcut, dezvelindu-și dinții pătați de sângele argintiu.

— În sus, spune el, arătând spre drumul mai abrupt.

Nu sunt singura care înjură în barbă.

Nu-i prea greu de mers pe calea aceea îngustă, dar nici nu putem înainta la fel de repede ca înainte. Maven pare încântat de situație și, la fiecare câteva cuvinte, se uită în spate rânjind. Trebuie să mergem doar câte trei în rând, nu doisprezece ca până acum. Înghesuiala este mare, se face foarte cald și toți devenim nervoși și agitați. Simt cum mi se prelinge transpirația pe gât. Aș prefera să atacăm capitala cu toate forțele noastre, dar presupun că trebuie să mă împac cu situația.

Unele trepte sunt inegale și mult prea înalte, așa că trebuie să mă cațăr pe ele în patru labe. Kilorn se amuză teribil când mă vede. Sunt în stare să dezlănțui o furtună teribilă, dar se pare că nu reușesc să fac față unor trepte prea înalte.

Urcușul ăsta nu durează decât o jumătate de oră, dar eu am senzația că au trecut zile de când ne târâm în tăcere prin semiîntunericul ăsta. Până și Kilorn tace. Tulburarea s-a lăsat peste convoiul lung de soldați ca un nor negru. Oare ce vom găsi atunci când vom ajunge la suprafață?

Încerc să nu mă uit la Maven. Degeaba. Mă tot pomenesc cu ochii la el. Din reflex. Nu am încredere în el nici să mă pici cu ceară. Mă aștept să intre într-o crăpătură din zid, să se facă nevăzut, să evadeze. Însă deocamdată merge cu pas hotărât înainte.

Drumul devine din nou plat și intră într-un tunel mai larg, cu pereți rotunjiți și stâlpi din piatră. Aerul este mai rece și mă ia cu fiori.

— Cred că ți-ai dat seama unde ne aflăm, răsună până la mine cuvintele lui Maven.

Face un semn din mână spre fundație. Două șine lucesc în lumina lanternelor noastre.

Am ajuns la trenul lui subteran.

Mi se pune nodul fricii în gât. Nu mai avem mult. Judecând după agitația din jur, îmi dau seama că toți sunt conștienți de asta. De aici, trupele conduse de Farley vor ajunge cu ușurință la Palatul Focului Alb și la Piața lui Caesar. Cealaltă jumătate a armatei terestre, sub comanda premierului Davidson și a doamnei general Lebădă, va traversa râul pe dedesubt și va ajunge la doamna general Palat, singurul membru al Comandamentului, care încă mai desfășoară acțiuni în oraș. Dacă toate vor merge conform planului, atunci vom reuși să punem stăpânire pe ambele părți ale Archeonului înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă. Iar lacuștrii vor fi prinși la mijloc.

Dar oare Cal va dori să lupte alături de noi?

Trebuie s-o facă, încerc eu să mă liniștesc. Nu are altă șansă.

Obiectivul oficial este să nu lăsăm orașul să cadă în mâinile lacuștrilor. Măcar atât putem să facem. *Putem.*

Kilorn îmi simte tulburarea și mă atinge ușor pe braț. Valul de căldură care mă inundă îmi dă din nou fiori.

Mi se pare că aud un fel de vâjâit, de bâzâit – un fel de scârțâit electric, care vine de mai departe. Dar, în mod curios, nu de deasupra, ci din fața noastră. Și se apropie, se aude tot mai tare.

— Vine ceva! strig eu.

Tyton reacționează imediat.

— Înapoi! urlă, împingându-l pe Maven în zid.

Ne dăm și noi repede la o parte.

O locomotivă se repede zbierând spre noi. Accelerează și se apropie tot mai mult. Lumina farurilor ne orbește și trebuie să întorc capul.

Așa ajung să mă uit la Maven, care nu are nicio reacție. Nici măcar nu clipește.

Trenul trece pe lângă noi ca o fantomă din metal cenușiu, mult prea repede ca să putem vedea ceva și să ne dăm seama cine s-ar putea afla înăuntru. Totuși Maven stă cu ochii căscați la geamurile care zboară prin fața noastră. Și pălește, se face mai alb decât părul lui Tyton, strânge furios din buze. Face un efort să-și stăpânească emoțiile și chipul său redevine nepăsător. Dar mie mi-a fost de ajuns fracțiunea aia de secundă. Știu cum arată MavenCalore atunci când îi este teamă și sunt convinsă că acum este de-a dreptul îngrozit. Și are toate motivele.

Indiferent ce planuri de evadare și-a făcut, acum s-au dus pe pustii odată cu trenul ăla.

Vede că mă uit la el și își dă seama că i-am citit spaima de pe chip. Strânge puțin din dinți și mă studiază îndelung, ca și cum ar vrea să mă mângâie din priviri.

Nu poți să fugi de faptele tale, îmi vine mie să-i spun cu voce tare.

Nu-i nevoie. A înțeleș.

Trenul dispare și nu îl mai simt. Maven închide ochii.

Cred că își ia rămas-bun.

•

Albul galeriilor din Trezorerie este la fel de orbitor ca farurile trenului.

Tyton îl ține pe Maven de ceafă și îl obligă să meargă mai repede. În timp ce urcăm, ne verificăm armele și armurile. Pistoalele sunt încărcate, săbiile trase, nasturii încheiați, centurile strânse. Tot nu m-am obișnuit cu greutatea pistolului de la șold și merg un pic mai înclinată ca să mă echilibrez. Cred că nu voi trage nici măcar un foc. Spre deosebire de Farley, care își aruncă cât

colo mantaua, care va fi călcată în picioare de sutele de soldați din urma noastră. Văd câte centuri și tocure de armă avea ascunse sub haină – de-a curmezișul spinării și la șolduri, are vreo șase arme diferite cu munițiile aferente. Plus aparatul de emisie-recepție. Plus cuțitele. Da, pot spune cu toată convingerea că Diana Farley este pregătită de luptă.

O membră a Gărzii strigă ceva din spate. Vocea îi răsună straniu, iar eu nu pricep ce zice. Însă ceilalți îi repetă cuvintele. Strigătele de încurajare reverberează din pereți, tot mai puternice, la fel ca un tunet prelung. Și îmi dau seama ce spun.

— Ne înălțăm, roșii ca zorii zilei!

În ciuda fricii care m-a cuprins, simt cum pe buze mi se întinde un zâmbet crud și înverșunat.

— Ne înălțăm, roșii ca zorii zilei!

Galeria în spirală ne repetă strigătul de luptă.

Acum aproape alergăm pe pardoseala din marmură albă. Maven face eforturi mari să țină pasul cu Tyton. Farley îi ajunge din urmă din câțiva pași mari.

— Ne înălțăm, roșii ca zorii zilei!

Vocea lui Kilorn se alătură corului.

— Ne înălțăm, roșii ca zorii zilei!

Luminile din tavan pâlpâie în ritmul inimii mele.

Mă uit în spate, la șirul de uniforme roșii și verzi, uniforme ale Gărzii și ale Montfortului. La chipurile de diferite culori ale soldaților cu sânge roșu și cu sânge argintiu, care strigă toți într-o armonie impresionantă. Unii ridică pumnii strânși, sau armele, sau și pumnii, și armele. Însă niciunul nu tace. Vocile noastre sunt atât de puternice, că abia dacă mi-o mai aud pe a mea.

Ne înălțăm, roșii ca zorii zilei.

Îmi chem fulgerele, îmi chem tunetele, îmi adun toată puterea care mi-a mai rămas. Nu sunt nici general și nici comandant de oști. Nu trebuie să-mi fac griji decât pentru mine, pentru Kilorn și pentru Farley – presupunând că ea mi-o va permite.

Și pentru Cal, oriunde s-ar afla el acum. În fruntea armatei sale, luptând din răzputeri, dar zadarnic, împotriva unor forțe uriașe. Apărând un oraș de distrugerea aproape inevitabilă.

Tyton este primul dintre noi care trece printre ușile masive ale Trezoreriei. Țâșnește în ploaia torențială de afară, târându-l pe Maven după el. Prințul cel tânăr alunecă pe dalele ude ale Pieței, dar Tyton nu-i dă drumul din mână. Îi urmez, aproape așteptându-mă să-l văd pe Tyton cum îl omoară pe Maven. Nu avem intenția să-i permitem să supraviețuiască bătăliei. Și nici nu mai avem acum nevoie de el.

Totul s-ar putea termina chiar în momentul ăsta.

Sunt indecisă. De parcă eu chiar aş avea vreun cuvânt de spus.

Colegul meu electrician l-a îngenucheat pe Maven. Tyton nu este la fel de temperamental ca noi, ceilalți. Și nu își pierde prea repede cumpătul. Tocmai din acest motiv este un temnicer bun pentru prizonierul pe care îl disprețuim atât de mult.

— Fă-o! scrâșnește Maven, fără să ridice fruntea.

Își întinde mâinile albe și văd cum îi tremură degetele în ploaie. La fel ca mine, și el știe unde duce acest drum.

În spatele nostru, soldații lui Farley se revarsă în Piață, continuând să strige lozinca Gărzii Stacojii. Locul se colorează repede în roșu și verde, strălucitoare chiar și în umezeala din aer. Eu sunt atentă la regele înfrânt, care acum stă în genunchi la nicio sută de metri de palatul său. Abia dacă aud bubuitul tunurilor și al exploziilor.

— Ți-am zis s-o faci! mârâie din nou Maven, încercând să-l enerveze pe Tyton.

Sau pe mine.

Norii de furtună clocotesc deasupra noastră. Simt săgeata fulgerului înainte ca ea să despice cerul cu scânteii purpurii și albe, emblemă a prezenței noastre aici.

Să aple și Cal că am venit.

— Nu mai aveți nevoie de mine.

Stropii de ploaie îi șiroiesc pe față, peste trăsăturile pe care le cunosc atât de bine.

— Hai să terminăm odată!

Ridică încet privirea spre mine. Mă aștept să-i citesc mâhnire sau resemnare în ochi.

În niciun caz furie rece.

— Tyton..., încep eu.

Dar nici nu termin bine de rostit numele colegului meu, când un proiectil lovește coloanele Trezoreriei.

Forța exploziei ne aruncă cât colo pe solul alunecos. Mă lovesc cu capul de o lespede și văd o constelație de stele verzi. Încerc să mă ridic în picioare și cad din nou, izbindu-mă de un Tyton la fel de buimăcit ca și mine. Mă ține culcată la pământ, peste el, ca să mă ferească de flăcările care trec peste capetele noastre.

— Maven! strig eu.

Degeaba. Vocea mi se pierde în haosul ăsta de focuri de arme, vâjâit de rachete și de mortiere, vuiet de vânt și ploaie.

Simt că Tyton se încordează și se ridică într-un cot. Se uită repede în toate

direcțiile, căutând prin mulțime o uniformă cenușie și un cap cu păr negru.

Înjur cu necaz și mă rostogolesc în genunchi. Colac peste pupăză, mi s-a despletit și părul. Și acum îmi atârnă în ochi șuvițele alea roșii, pe care nu le recunosc. Kilorn apare în fugă lângă mine, cu fața deja transpirată și roșie de la efort.

— A fugit? găfâie el, încercând să mă ridice.

Îmi mai trece amețeala și reușesc să mă țin pe picioare. Îmi încordez mușchii, gata să evit o altă flacără. *Dar nu va fi nevoie. Nu așa acționează el. Maven nu-i un luptător.*

— A fugit, șuier eu.

Aș putea să pornesc în urmărirea lui. Sau aș putea să mă asigur că terminăm ce am început. Aș putea să am grijă de prietenii mei.

Mă hotărâsc și mă întorc cu fața la porțile Pieței și la podul de dincolo de ele.

— Avem multă treabă acum.

Chiar dacă podul este încă învăluit în ceață, reușesc să văd că sunt sute de soldați pe el, iar dedesubt plutesc uriașele nave lacustre. Pe cer se luptă avioane cu aripi galbene, purpurii, roșii, albastre și verzi, urmărindu-se ca niște păsări de pradă. Însă nu reușesc să disting nimic dincolo de pod. Cealaltă parte a orașului este în totalitate ascunsă în beznă. Bine măcar că Farley și ofițerii ei au aparatele de emisie-recepție. Așa ar putea să comunice cu Davidson, care se află pe malul celălalt.

Întind mâna și-l apuc pe Tyton de încheietură ca să-l ajut să se ridice în picioare. Este negru la față de furie față de el însuși.

— Îmi pare rău, îmi șoptește el. Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia.

Mă răsucesc pe călcâie ca să mă duc la Farley și murmur:

— Nu ești singurul.

Și mai arunc un fulger nervos de-a curmezișul cerului.

Îi răspund niște scânteieri albastre și verzi din vâlătucii de ceață.

— Au reușit să ajungă dincolo, spune Kilorn, arătând spre luminile acelea îndepărtate. Rafe și Ella. Armata lui Davidson.

Oricât de necăjită aș fi din cauza fugii lui Maven, parcă îmi vine să zâmbesc. În piept îmi înflorește o emoție foarte asemănătoare cu aceea pe care ți-o dă triumful.

— Tot e ceva.

E mult mai mult.

În Piața lui Caesar este sediul guvernului nortan – palatul, tribunalele, Trezoreria și centrul de comandă militară – dar cea mai mare parte a clădirilor se află pe celălalt mal. Poate zona aceasta unde suntem noi este mai importantă, însă Archeonul de Est este mai întins și are o populație mai

numeroasă. Populație formată din roșii și argintii. Nu îi vom lăsa singuri în fața atacului lacustru, în vreme ce armata lui Cal se luptă cu navele de pe râu.

Dreaptă și nemișcată ca o statuie în mijlocul soldaților care mișună pe lângă ea, Farley se uită fix la apa care curge pe sub pod. Locotenentii ei urlă tot felul de ordine, își organizează trupele în formații stabilite dinainte. Jumătate formează un scut uman în fața Palatului Focului Alb și a centrului de comandă, unde s-ar mai putea afla unii dintre argintii lui Cal. Ceilalți se întorc cu fața la râu sau blochează capătul dinspre noi al podului.

În esență, îl blocăm pe Cal între cele două maluri, deasupra navelor de pe apă.

Ne apropiem de Farley cât de repede putem, printre soldații care se dau la o parte ca să ne facă loc. Tyton se apucă imediat de treabă și începe să arunce săgeți orbitor de albe de electricitate în navele de sub noi. Matahalele din oțel par impenetrabile chiar și în fața abilității magnetronilor. O suliță albastră străbate norii și fulgerul de furtună al Ellei lovește prora unei nave. Un scrâșnet ascuțit de metal care se sfâșie ne perforează timpanele. Mă uit peste zidurile de pe mal, spre apă. Ar trebui să fie câțiva zeci de metri până acolo, dar mie mi se pare mai aproape decât îmi amintesc. Mi se usucă gura când îmi dau seama că asta înseamnă că lacustrii au ridicat nivelul râului, ca să poată pluti până aici și cele mai mari nave ale lor.

— Și tot se mai ridică, spune Farley peste umăr, făcându-mi loc lângă ea. N-o să mai putem pleca tot pe unde am venit.

Îmi mușc buzele, gândindu-mă la tunelurile din subteran.

— Sunt inundate?

Farley dă din cap.

— Mai mult ca sigur.

Se uită la râu și la siluetele de pe pod. Acum un fum gros se înalță prin ceață. Negru pe fondul alb și cenușiu.

— Am ajuns chiar la timp.

Vine și Kilorn lângă noi. Dar el este atent la pod, nu la apa de dedesubt. Din locul unde ne aflăm, pot să văd că trupele lui Cal nu apără podul, ci atacă de pe el. Agili și oțeliți se mișcă fulgerător la bordul navelor. La fel și ruinatorii lui Anabel și alți argintii cu abilități potrivite pentru lupta corp la corp. Cel mai bine mi se pare că se descurcă fiorii din Casa Gliacon. Una dintre navele mai mici este complet congelată și înțepenită lângă pilonii podului.

Scot un oftat de ușurare când nu văd flăcări pe nicio navă. Nimic în afară de explozii. Deci Cal nu se află acolo, luptându-se cu o întregă armadă. *Nu încă.*

— Credeți că știe că suntem aici? întrebă Kilorn, fără să-și ia ochii de la pod.

Farley își încleștează maxilarele. Observ că nu își sprijină mâna pe arma de la sold, ci pe aparatul de recepție prins la centură.

— Cal pare cam ocupat acum, spune Farley.

— Știe, mormăi eu și trimit un alt fulger violet, care străpunge cerul.

Aerul este gros, de parcă norii s-ar fi coborât ca să ascundă lupta care se dezlănțuie furios în fața noastră. Tresar când Piața este lovită din nou, proiectilele prăbușindu-se pe o aripă a palatului.

— Nu-l văd pe Maven, spune Farley, trăgându-se mai aproape de mine.

Mă pomenesc ținută de privirea ei azurie, limpede și strălucitoare chiar și în toată ceața asta din jur.

— S-a terminat?

Îmi mușc buza până la sânge. Îndur mai bine durerea asta pătrunzătoare decât aș îndura rușinea. Îmi citește șovăiala și se aprinde la față mai iute decât aș fi crezut eu că este posibil.

— Mare Barrow...

Dar o întrerupe pârâitul aparatului de la sold, salvându-mă de torentele de invective care ar fi urmat.

Îl smulge de la centură și zbiară în el:

— General Farley!

Vocea de la celălalt capăt nu-i aparține vreunui general din Comandament și nici vreunui ofițer montfortez. Nu este nici vocea lui Davidson.

Dar eu aș recunoaște-o oriunde, chiar și întreruptă de focuri de armă ca acum, chiar și distorsionată de paraziți și de distanță.

— Nu credeam că ai să te mai întorci, spune Cal.

Mi se taie răsuflarea și mă uit spre pod. Da, mi se pare că una dintre siluetele în ceață capătă contururi mai clare. Văd umerii lați și recunosc pașii mari și hotărâți care se apropie de noi. Nu pot să mă mișc nici dacă aș vrea. Parcă am prins rădăcini aici, pe malul râului.

Farley vorbește în aparat, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Câtă amabilitate din partea ta să-ți faci timp și pentru noi!

— Sunt un băiat politicos, răspunde el.

Oftând, Farley se întoarce și ea să se uite la silueta de pe pod, aflată acum la mai puțin de cincizeci de metri de noi. Cal este înconjurat de gărzile lui, care se opresc odată cu el. Toți argintii sunt în alertă, cu armele pregătite, așteptând ordinele. El ne salută cu un gest scurt din cap. Farley se încruntă ușor, nepreaștiind ce atitudine să adopte.

— Presupun că știi cum stau lucrurile, Cal, zice ea.

Răspunsul lui vine parcă prea repede.

— Știu.

Farley își mușcă buzele.

— Și?

Zumzetul de paraziți ne întrerupe câteva clipe. Apoi Cal spune:

— Mare?

Am aparatul în mână încă dinainte să mă gândesc să-l cer.

— Aici, răspund eu, privindu-l în ochi peste abisul dintre noi.

— Este prea târziu?

Întrebarea are atât de multe înțelesuri, că le și pierd șirul.

Printre nori scapără fulgere purpurii, albe, verzi și albastre, străpung ceața și ne orbesc pe toți câteva clipe. Închid ochii și zâmbesc animată de energia lor.

Îi răspund atunci când fulgerele se sting.

— Nu, nu este.

Și dau aparatul înapoi lui Farley.

Ea nu încearcă să mă oprească să cobor spre pod, iar gărzile lui Cal se dau la o parte și mă lasă să ies prin porțile distruse ale Pieței pârjolite.

Mă așteaptă la capătul Podului din Archeon. Nu face niciun pas spre mine. La fel ca înainte, mă așteaptă să vin eu la el. Mă lasă să stabilesc ritmul, să aleg direcția, să iau decizia. Lasă totul în seama mea.

Merg repede, în ciuda bubuiturilor din jur. Se aude un zgomot infernal din apropiere. Probabil că s-au ciocnit două nave. Nici nu-mi pasă.

Îmbrățișarea noastră este scurtă, mult prea scurtă, dar ne este de ajuns. Mă sprijin de el, fericită să-i simt căldura trupului lipit de al meu. Miroase a fum și sânge și sudoare. Mă ține de umeri și mă strânge la piept.

— Nu mai am nevoie de nicio coroană, îmi șoptește el, cu bărbia lipită de creștetul meu.

— În sfârșit! suspin eu.

Ne desprindem unul de celălalt în același timp, revenind la evenimentele din jurul nostru. Nu avem vreme de alte lucruri, iar eu cu siguranță nu sunt capabilă să mă gândesc acum la ce se va întâmpla.

Rămâne cu o mână pe umărul meu și cu cealaltă duce aparatul în dreptul gurii.

— Doamnă general, cred că Volo Samos și câțiva soldați de ai lui sunt încă în centrul de comandă, o anunță el.

Mă uit prin ceață la clădirea masivă din capătul Pieței.

— Cred că ar fi bine să vă păziți spatele, adaugă Cal.

— Am înțeles, așa vom face, răspunde Farley. Altceva?

Deja a luat-o la picior, zbierând ordine la locotenenți. Kilorn și Tyton o flanchează ca două gărzi credincioase.

— Noi încercăm să blocăm râul. Dacă navele nu se mai pot întoarce...

— Înseamnă că nu mai pot scăpa de aici, îi termin eu fraza, uitându-mă la

prăpădul din ambele părți ale orașului.

Proiectilele zboară pe deasupra noastră, lăsând dâre groase de fum negru în urma lor, ca o caligrafie cu tuș. Apoi explodează.

Însă, cu toate eforturile soldaților lui Cal și ale avioanelor de luptă, armada lacustră nu pare prea avariata. Chiar sub ochii mei țâșnește un alt fulger de furtună al Ellei, dar un val se ridică cu viteză amețitoare în fața lui, preia toată forța loviturii și salvează nava. Capătă lumina aceea nepământească a electricității, după care se prăbușește la loc în apele din care s-a născut. Probabil că aici e mâna reginei Cenra, poate ajutată de fiica ei. Niciodată n-am mai văzut o asemenea demonstrație de putere, nici măcar la oamenii dependenți de asta.

Cal se uită la mine cu o expresie împietrită și mohorâtă pe chip.

— Trebuie să începem să scufundăm navele, însă nu știu dacă vom reuși, pentru că lacuștii se folosesc de apele râului ca să se apere. Tot ce putem face acum este să reducem pe cât posibil pagubele produse orașului.

Un val respinge un alt tir de artilerie și el înjură în barbă.

— Până la urmă tot o să rămână fără muniție, nu? spune el abătut.

Mă uit la navele alea oribile, care ne fac atâtea neazuri, și le studiez atentă carcasele din oțel.

— Cheamă niște oameni care se pricep la teleportare. Haide să-i urcăm pe o navă pe Evangeline și niște ruinatori. Ca să o găurească așa cum trebuie.

— Evangeline a plecat.

— Dar ai zis că tatăl ei...

Visez eu sau Cal pare *mândru*?

— I s-a oferit o ocazie și a profitat de ea.

Ocazie să fugă de aici și să-și lase în urmă trecutul. Nu am nevoie de prea multă imaginație ca să presupun încotro se îndreaptă. Sau pe cine a luat cu ea. Simt și eu aceeași mândrie și surprindere pe care le-am auzit în glasul lui Cal.

— Trenul, zic eu, zâmbind în barbă.

Bravo, Evangeline.

Cal ridică din sprâncene la mine.

— Poftim?

— Când eram în tuneluri, a trecut trenul lui Maven pe lângă noi. Probabil că era în el.

Mă doare să rostesc numele regelui înfrânt. Simt un gust amar în gură și mă strâmb.

— Apropo, să știi că este prin preajmă, îi trântesc eu informația fără să-l pregătesc înainte pentru șocul pe care îl va simți.

Așa că nu mă mir când temperatura din jur crește cu câteva grade bune. Cal rămâne cu gura căscată la mine.

— *Maven?*

Mi se aprind obrajii și dau din cap.

— El ne-a ajutat să intrăm în oraș. Ca să-ți faci în ciudă.

Cal se freacă la ochi cu gestul unui om care trăiește un coșmar.

— Păcat că nu am cum să-i mulțumesc, bolborosește el în cele din urmă, chinuindu-se să zâmbească ironic.

Nu-mi vine să râd. Dimpotrivă.

— De ce te încrunți? mă întreabă el.

Nu are niciun rost să-l mint.

— Ne-a scăpat printre degete.

Se uită lung la mine. Un alt proiectil vâjâie pe lângă noi.

— Nu-i momentul să faci glume proaste, Mare.

Îmi pierd tupeul și cobor privirea. *Nu-i o glumă.*

Brațara scăpărătoare de la încheietura lui scoate o scânteie și Cal transformă scânteia într-o minge de foc. O aruncă în ceața din capătul podului cu o mișcare furioasă, surprinsă, exasperată.

— Deci este pe undeva prin oraș! se răstește el. Fantastic.

— Stai cu ochii la Kilorn și Farley! Am să-l găsesc eu, spun repede, apucându-l de braț.

Plăcile metalice de sub palma mea sunt fierbinți ca scoase din cuptor.

Cal îmi dă ușor mâna la o parte. Se uită iarăși spre Piață, strângând din dinți.

— Ba nu. Eu am să-l găsesc.

Am fost întotdeauna mai rapidă decât el. Așa că mă feresc de mâinile lui și mă proptesc între el și Piață. Pun mâna pe pieptul lui și îl țin la distanță.

— Tu ești puțin cam ocupat, zic eu, făcând un semn din cap spre armada de pe râu.

— Doar puțin, scrâșnește el.

— Mă descurc.

— Știu.

Armura i se înfierbântă sub palma mea și îmi acoperă degetele cu degetele lui.

Și imediat podul se cutremură sub zeci de lovituri simultane, venite din toate direcțiile. De sus, de dedesubt. Rachete, proiectile. Un val uriaș împroașcă pilonii până la nivelul unde ne aflăm noi. Armura grea îl face pe Cal să-și piardă echilibrul. Și cade lat, în timp ce eu încerc din răspuțeri să mă țin pe picioare.

Zadarnic.

Podul cu trei niveluri din Archeon, construit din piatră și oțel, se îndoiaie la mijloc la fel ca o bucată de plastilină. Nu-i deloc greu de ghicit cauza. Îl zguduie

o altă explozie, țâșnesc jeturi de moloz și pilonii centrali se prăbușesc.

Cal încearcă să se ridice în picioare. Îl apuc de subraț și l-aș trage după mine dacă armura aia n-ar fi atât de grea.

— Ajutor! strig eu, uitându-mă în toate părțile după gărzile lui.

Soldații Lerolan, rude cu bunica lui, se reped și-l ridică. Însă podul nu vrea să ne lase să scăpăm cu viață și se prăbușește cu o viteză din ce în ce mai mare, cu urlete de moarte.

Țip și eu atunci când asfaltul de sub picioarele noastre cedează și se prăbușește zeci de metri, până la nivelul de dedesubt. Aterizez pe o parte, simt că-mi plesnește o coastă și mă inundă o durere cumplită. Gâfâind, încerc să mă ridic în picioare și să mă orientez. *Pleacă de pe pod, pleacă de pe pod*, bubuie gândul în capul meu.

Cal este deja în genunchi, cu brațul întins spre mine. Dar nu ca să mă apuce de mână.

Ca să mă oprească.

— Nu te mișca! răcnește el.

Încremenesc, ținându-mă cu mâna de coaste.

Atât de înspăimântat este, că i-au ieșit ochii din orbite.

În loc să aud iadul declanșat asupra noastră de tunurile de pe navele lacustre, nu aud decât un singur lucru. Mai stins, dar cu atât mai înfricoșător.

Pârâituri. Trosnete.

— Cal...

Totul se prăbușește cu noi cu tot.

TREIZECI ȘI PATRU

Cal

Cad ca un bolovan.

Armura asta inutilă și nu a făcut nimic altceva decât să mă încetinească, nu are cum să mă protejeze când plonjez în apele învolburate de la o înălțime de treizeci de metri. Nu mă poate salva, iar eu nu am cum s-o salvez pe ea. Dau disperat din mâini, încercând să mă agăț de ceva, dar nu nimeresc decât ceața. Nici măcar să strig nu mai pot.

Bucăți mari din pod se rostogolesc spre râu odată cu noi și mă pregătesc sufletește de impactul cu suprafața lor din beton. Poate o să mă strivească înainte să ajung în apă și să mă înec. Măcar de atâta noroc să am parte.

Încerc să mă uit după ea, chiar atunci când râul parcă se ridică să mă primească în adâncul lui.

Cineva mă apucă de mijloc, atât de strâns că rămân fără aer. Și mi se întunecă vederea. Poate că leșin.

Poate că nu.

Scot un urlat prelung când dispar și râul, și ceața, și podul sfărâmat, iar în locul lor se așterne o beznă totală. Îmi încordez toți mușchii și, atunci când mă izbesc de ceva tare, mă aștept să mi se facă praf toate oasele.

Dar nu-mi rup nimic.

— N-am știut că regii sunt în stare să urle în halul ăsta.

Deschid brusc ochii și văd chipul palid și zâmbitor al lui Kilorn Warren. Îl apuc bucuros de mâna întinsă și îl las să ajute să mă ridic.

Montforteza în uniformă verde care m-a teleportat se uită la noi gâfâind ușor. Este mică de statură, cam ca Mare. Dă scurt din cap spre mine.

— Mulțumesc, murmur eu, încă încercând să realizez că nu am murit.

Ridică din umeri.

— N-am făcut decât să execut ordinele, domnule.

— Oare o să ne obișnuim vreodată cu asta? Întreabă Mare de la câțiva metri de mine.

Încă nu s-a ridicat de jos. E verde la față și scuipă.

Femeia care a teleportat-o, montforteza Arezzo, îi aruncă o privire ironică.

— Preferai alternativa?

Mare își dă ochii peste cap. Se uită la mine și întinde mâna ca s-o ajut. Kilorn o apucă de un braț, eu de celălalt și o ridicăm în picioare. Ca să-și ascundă tulburarea, se apucă să-și scuture mizeria de pe uniforma roșie ca sângele a

Gărzii Stacojii. Înțeleg ce simte, la fel simt și eu, dar ea nu vrea s-o arate. Indiferent de câte ori ai fi scos din ghearele morții, nu ai cum să te obișnuiești cu asta.

— Câți am pierdut? întrebă ea, tot cu ochii în jos.

Îmi mușc buzele și mă uit în jur. Văd câteva gărzi Lerolan, care își revin din șocul teleportării. Însă oamenii cu talentul ăsta nu pot salva prea mulți. Și eu am avut sute de soldați pe pod și mai mulți încă sub el. Mă doare inima când îmi dau seama ce s-a ales de ei. Strâng din dinți și mă uit în jur. Ne aflăm la marginea Pieței, în mijlocul trupelor lui Farley, care fortifică malul. Dincolo de el se vede scheletul Podului din Archeon, rupt la mijloc. Unul dintre pilonii lui s-a prăbușit ca un copac în furtună peste o navă lacustră, zdrobindu-i corpul din oțel. Mda, pilonul ăla a fost prea greu, chiar și pentru reginele lacustre.

Din cauza ceții nu reușesc să văd și celălalt capăt al podului, dar sper că cea mai mare parte a trupelor mele au reușit să ajungă la mal și să supraviețuiască. Oricum n-am avut o armată prea numeroasă, însă fiecare viață pierdută reprezintă o povară pe care voi fi obligat s-o port până la sfârșitul vieții. Și sunt atât de multe poverile astea care mă copleșesc. Iar băătălia abia a început.

Mare se apropie de mine și se uită și ea în zare. Își împletește degetele cu ale mele, dar și le desprinde cu părere de rău după o secundă.

— Trebuie să-l găsec, îmi șoptește ea.

Oricât de mult mi-aș dori s-o ajut, pur și simplu nu pot. Pentru că asta ar însemna s-o las la comandă pe Nanabel, sau – pe culorile mele! – pe *Julian*. Niciunul nu ar fi în stare să apere Archeonul, mai ales împreună cu soldații Diane Farley.

— Du-te! îi spun eu lui Mare.

Oftez și o împing ușor. *Spre fratele meu. Ca să-lucidă.*

— Scapă-ne de el!

Eu ar trebui să fac asta. Eu ar trebui să am curaj și s-o fac.

Dar nu pot. Nu pot să suport povara morții lui. Nu, n-aș putea să-lucid pe Maven.

Mare pleacă, cu Kilorn după ea, iar eu închid ochii și inspir adânc.

De câte ori trebuie să-mi iau rămas-bun de la ei?

De câte ori am zis că l-am pierdut?

— Râul! strigă cineva.

Revin la realitate și mă las în seama instinctelor. Ani întregi m-am pregătit să devin luptător și general, să înțeleg băătăliile purtate la câțiva centimetri de mine sau la kilometri distanță. Imediat văd în minte orașul, împărțit în două de Râul Capitalei, care acum este sufocat de armada lacustră. Nu mai avem

nicio legătură cu cealaltă parte a Archeonului, suntem izolați aici și nu ne putem mișca decât cu ajutorul teleportării. Nu știu câți oameni cu astfel de talente avem în preajmă, dar sigur nu suficienți în caz că lacuștrii s-ar hotărî să se ocupe de soldații de pe maluri.

Cu o pușcă mare atârnată de umăr, Farley stă cocoțată la punctul ei de observație. Fără să se miște, se uită în jos cu un binoclu. Pare o statuie pe fundalul de ceață și fum.

— Încă mai crește nivelul apei? o întreb eu, apropiindu-mă de ea ca să văd mai bine.

Îmi întinde binoclul fără să-și ia ochii de la râu.

— Foarte repede. Uită-te în aval! spune ea, întinzând un deget spre sud.

Nu-i greu să-mi dau seama despre ce vorbește. Acolo se formează valuri uriașe, cu creste înspumate, pe apele pe care le deversează lacuștrii din ocean. Râul curge năvalnic, transformându-se într-un zid de apă de peste șase metri înălțime. Sunt convins că nivelul apei a crescut cel puțin cu zece metri și continuă să crească.

În ciuda fortificațiilor făcute de Garda Cenușie, din malul stâncos se desprind multe fragmente de rocă în urma altei salve de proiectile. Las capul în jos și ridic brațul ca să mă apăr de ploaia de pietre. Farley doar întoarce capul.

— Julian și SaraSkonos se ocupă de infirmeria din cazarmă. Ar fi bine să avem la îndemână niște oameni care să transporte răniții acolo, spun eu, uitându-mă la câțiva soldați cu chipurile însângerate, care vin dinspre mal.

— Și Anabel? zice ea pe un ton voit indiferent.

— La centrul de comandă.

— Cu Samos?

Ezit o clipă, gândindu-mă la ce mi-a spus Evangeline înainte de încoronare. Că Julian și Anabel plănuiau să-l omoare. Să scoată Riftul din ecuație. Și poate să ne câștigăm pacea plătind cu cadavrul lui. Dacă acesta este prețul, nu am de gând să mă împotrivesc.

— Poate, răspund eu vag și încerc să schimb subiectul. Care-i planul tău?

Niciodată Diana Farley nu intră în luptă fără vreun plan sau fără vreun as în mânecă. Cu atât mai puțin atunci când îl are pe Davidson în spate. Ca să nu mai vorbesc de toată Garda Stacojie.

— Ai un plan, nu?

— S-ar putea, răspunde ea la fel de vag. Și tu?

— Am încercat să blocăm armada, să prindem cumva în cursă navele lacustre, să le obligăm pe regine să încheie un armistițiu, numai că acvaticile astea sunt de neînvinși pe apă.

— Oare? murmură Farley, uitându-se la mine pe sub sprâncene. Părerea

mea este că Iris te-a speriat foarte tare în Golful Portuar.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. La greutatea apei care mă strivea și mă trăgea la fund cu o viteză uluitoare.

— Poate.

— Atunci, eu zic că trebuie să-i răspundem în același fel.

— Bine. Am să iau câțiva ruinaători, câțiva oameni care știu cum e treaba cu teleportarea, să vedem dacă...

Rămân cu gura căscată când o văd că-mi face semn că n-o interesează ideea mea. Mi se aprind obrajii, șocat de atitudinea ei.

— Nu-i nevoie, spune Farley, întorcându-se cu spatele la mine.

Ia aparatul de emisie-recepție și apasă un buton.

— Doamnule premier, care-i situația acolo?

Vocea lui Davidson se aude pe fondul unor focuri de armă.

— Deocamdată rezistăm. Niște piedmontezi au încercat să urce pe mal, dar nu se așteptau să dea peste noi. I-am respins.

Îmi și imaginez cum se prăbușeau în apă soldații piedmontezi, în uniforme lor din purpură și aur. Învinși de oameni cu sânge nou.

— La tine cum e, doamnă general? vrea să știe Davidson.

Farley zâmbeste.

— Unui Calore i-a venit mintea la cap și acum se află lângă mine. Barrow a plecat să-l găsească pe celălalt.

— Doamnule premier, spun eu în aparat, am câteva sute de argintii printre ruinele podului, care continuă să lupte cu navele de pe râu. Le poți asigura protecția?

— Pot mai mult de atât. Trebuie doar să se îndepărteze de apă. Imediat trimit oameni care să-i teleporteze, răspunde el.

— Să-i teleportezi și pe ai mei, intervine Farley. Cât mai mulți, înainte ca situația să se înrăutățească de-a binelea.

Mă încrunt la ea.

— Urmează alt val de nave?

Zâmbeste și mai tare.

— Cam așa ceva.

— Nu-i momentul potrivit pentru surprize.

— Zău așa, Calore, parcă ai uitat de ce suntem în stare! chicotește ea.

Mi se pare tare ciudat s-o văd râzând în haosul ăsta.

— Am fost nevoiți să așteptăm până mai creștea nivelul apei. Și, din fericire pentru noi, reginele alea acvatice ne-au făcut pe plac.

Mă uit încă o dată la apă, la talazul pe care se ridică navele până ajung la nivelul stâncilor de la baza malului. Încă vreo câteva valuri uriașe ca ăsta și ne vom pomeni ochi în ochi cu lacuștrii care vor avea toate proiectilele și

rachetele ațintite spre noi. *Nu înțeleg în ruptul capului de ce ar trebui să mă bucur că suntem în situația asta.*

Farley pare extrem de amuzată de nedumerirea mea.

— Mă bucur că te-ai hotărât să ne înțelegi poziția, Cal.

— Poziția *corectă*, spun eu. Așa cum trebuie să fie.

Zâmbetul i se stinge, dar nu pentru că ar fi supărat-o răspunsul meu. Mai degrabă pare plăcut surprinsă. Mă atinge ușor pe umăr și, pentru prima dată de când o cunosc, gestul ei este unul blând, născut din compasiune.

— S-a terminat cu regii, Calore.

— S-a terminat cu regii, repet eu.

Dar nu o mai aud pe Farley și nici vâjâitul proiectilelor, nici exploziile, nici vuietul apei, nici strigătele soldaților răniți. Ci aud vocea mamei. Vocea pe care cred eu că a avut-o.

Cal nu va fi la fel ca toți cei dinaintea lui.

Și-a dorit o anumită viață pentru mine. O altă viață. Dar tot rege mă vedea ea.

Sper că alegerea mea ar face-o să fie mândră de mine.

— Că tot vorbeam despre regi, murmură Farley.

Atitudinea i se schimbă într-o fracțiune de secundă. Se crispează și arată cu mâna la un om care traversează Piața.

— Nu cumva e...

Mantia neagră îi flutură în ceață, descoperind armura perfectă, cu luciu de oglindă. Trece prin mulțime cu pași siguri și rapizi, iar soldații se dau grăbiți la o parte ca să-i facă loc. Se urcă pe podul aproape dărâmat.

— Volo Samos! scrâșnesc eu din dinți, știind că n-o să ne fie deloc bine dacă face ce i s-o fi năzărit să facă.

Nu încetinește nici atunci când ajunge pe porțiunea cea mai șubredă a podului. Navele urcate pe valul artificial se află chiar sub el. Și tot nu se oprește.

Nici măcar la marginea podului.

Farley icnește scurt când îl vede aruncându-se în gol.

Îmi întorc privirea, incapabil să-l văd cum se zdrobește de oțelul de dedesubt.

În cealaltă parte a Pieței o zăresc pe bunica mea. Stă dreaptă, hotărâtă, în uniformă ei de luptă roșu cu portocaliu. Se uită fix la mine prin mulțimea de soldați.

Julian stă cu capul în piept alături de ea.

Nu cred că a mai ucis pe cineva până acum.

TREIZECI ȘI CINCI

Iris

— Încă un val uriaș să mai formăm, și vom putea coborî de pe nave, murmură mama, ieșind de sub punte la aer.

Ploaia torențială îi udă obrajii în mai puțin de o clipă. Merg după ea, împreună cu gărzile care o păzesc. Armura din plăci negre și albastru-cobalt o acoperă până la gât. Nu vrem să ne asumăm niciun risc. Oricând o poate nimeri vreun glonț rătăcit și atunci s-ar alege praful de atacul nostru.

— Ai răbdare, mamă, șoptesc eu, aproape lipită de trupul ei. Nu vor mai rezista mult.

Trebuie să sper. TiberiasCalore și-a schilodit țara într-un mare fel, trădându-i pe cei de același sânge și trădându-i, de asemenea, și pe roșii. Renunțând la orice șansă de a-și păstra tronul câștigat de la ticălosul ăla de Maven.

Archeonul va cădea și asta se va întâmpla curând.

Ridic ochii la malurile stâncoase de pe ambele laturi ale râului, învăluite în fum și ceață. Cerul este brăzdat de fulgere în culori foarte ciudate. Și îmi amintesc de ziua nunții mele. Roșiii ăia anormali și trădătorii din munți au atacat atunci orașul, dar cu mai puțin succes decât avem noi acum. Apele râului clocotesc înspumate în jurul nostru, mângâind carenele armadei. Abilitatea mea îmi permite să simt intens fiecare rotunjime a valurilor.

Deasupra noastră se află podul distrus, care continuă să se dărâme. În râu cad fragmente mari de piatră, fără să ne facă niciun rău. Ridic o mână și formez un val cu care resping o bucată foarte mare de beton. O altă bucată cade ceva mai ciudat în urma ei. Se rostogolește cu sclipiri metalice în direcția punții noastre.

Mișc degetele prin aer ca să formez un alt val, însă mama mă apucă de mână.

— Lasă-l să cadă, îmi zice ea fără să-și ia ochii de la obiect.

Nu-mi dau seama că este un om decât atunci când cade pe punte, la câțiva metri în fața noastră, cu membrele schilodite și cu țeasta crăpată ca un pepene din care se revarsă o spumă argintie și albă. Armura lui lustruită se sfărâmă la fel cum i se sfărâmă și oasele. Cadavrul acesta mutilat e al unui bărbat înalt și destul de în vârstă, dacă este să mă iau după resturile de barbă rămase sub fața lui boțită. O parte din trup îi este acoperit de mantia neagră cu margini argintii.

Cunosc culorile astea.

Și dintr-odată bătălia pare foarte departe, ca într-un vis, iar toată lumea din jurul meu devine neclară. Nu îl văd decât pe bărbatul ăsta din fața noastră. Nu are nicio coroană pe cap. Nici măcar față nu mai are.

— Așa sfârșește Volo Samos. Și Regatul Riftului împreună cu el, spune mama, apropiindu-se de oasele sfărâmate.

Dă mantia la o parte cu piciorul și-i întoarce resturile capului fără cea mai mică șovăială.

Mi se face greață și nu pot să mă uit.

— Regina Anabel s-a ținut de cuvânt.

Mama examinează cadavrul, țâțâind nemulțumită. Nu se mai satură să se uite la regele cel mort.

— Își imaginează că asta o să-i salveze orașul și nepotul.

Îmi adun toate puterile și mă întorc cu fața la Samos. Am văzut destul sânge la viața mea. N-ar trebui să mă sperie un cadavru. *Din cauza acestui om a murit tata, țara noastră a rămas fără rege și mama mea fără soț.* Merită cu vârf și îndesat să sfârșească în felul ăsta îngrozitor de violent.

— Femeie proastă! fierb eu de furie când mă gândesc la AnabelLerolan și la încercarea ei tâmpită de a pune capăt invaziei.

Nu vei reuși. Prețul a fost plătit.

Satisfăcută, mama pășește peste cadavru. Face un semn și doi soldați primesc misiunea scârboasă de a-l lua pe Samos de aici. Îl târăsc după ei, vopsind puntea cu dungi argintii.

— Cu toții facem prostii pentru oamenii pe care-i iubim, scumpa mea, spune mama nepăsătoare, strângându-și mâinile la piept.

Fără să se oprească din mers, aruncă o privire spre unul dintre locotenenții noștri.

— Atacați cu aceeași forță ambele părți ale orașului și concentrați-vă mai ales pe locurile unde sunt masate trupe.

Ofițerul dă din cap în semn că a înțeles și coboară în centrul de comandă de sub punte ca să transmită ordinele reginei întregii armade. Navele lacustre și cele piedmonteze răspund la unison, intensificând tirul tunurilor. Cele două maluri sunt acoperite de fum și foc, exploziile dislocă bucăți mari de stâncă și demolează construcțiile orașului. După câteva secunde, inamicii din ambele părți ripostează, însă fără prea multă forță. Majoritatea gloanțelor lor ricoșează în carcasa metalică a navelor sau cad pur și simplu în apă.

Mama privește cu un surâs fioros toată această desfășurare de forțe.

— Rupeti-le rândurile și ne va fi mai ușor atunci când râul se va ridica suficient de mult.

Se gândește la miile de soldați de sub punți care vor coborî de pe nave și-i

vor ataca pe cei rămași pe maluri.

Se pornește un vânt puternic, aducând cu el zbieretele avioanelor. Strâng din dinți. Forțele Aeriene reprezintă singurul lor atu, pentru că aviația de luptă piedmonează a fost parțial distrusă, iar a noastră este foarte slabă, din păcate. Tot ce putem face este să-i ținem la distanță cu furtuna noastră și să ne folosim cele câteva avioane pe care le avem ca să le abatem atenția de la armadă. Cel puțin deocamdată planul acesta pare să funcționeze.

Pe de altă parte, trupele noastre de pe punte nu au probleme cu soldații nortani, pe care Tiberias a avut nesăbuința de a-i trimite printre noi. Chiar dacă sunt conduși de oțeliți și agili, numeroșii acvatici din Casa Osanos se folosesc de apele râului în avantajul lor. Avantajul *nostru*.

Văd acum că se împuținează.

— Îți teleportează cineva! strig eu, cu ochii holbați la ciudații ăia montfortezi, care se fac nevăzuți într-o clipă, luându-i cu ei pe nortanii rămași în viață și ducându-i la adăpostul relativ al orașului.

— Pleacă de pe nave! mai strig eu o dată.

Mă întorc spre mama, neștiind dacă trebuie să mă simt mândră sau dezamăgită. Nortanii preferă să fugă decât să se confrunte cu noi. Atât de mult se tem.

— Mă rog, pleacă ăia care au mai rămas, adaug eu.

Regina din Ținutul Lacurilor ridică bărbia, cu un aer maiestuos și poruncitor.

— Îi iau înapoi pentru că se așteaptă la un ultim atac. Foarte bine.

O și văd pe mama pășind cu îndrăzneală prin Piața lui Caesar și urcând treptele palatului care mi-a fost închisoare luxoasă, ca să se așeze pe tronul pierdut de frații Calore. Oare mama mea va fi împărăteasă, atunci când se vor termina toate astea? Stăpână peste tot ținutul dintre lacuri și mare, dintre tundra înghețată și hotarele iradiate ale Puhoiului? *Nu te pripri, Iris. Bătălia nu-i câștigată încă.*

Încerc să mă concentrez doar asupra prezentului. Și mă ajută mirosul înțepător al fumului și izul acru al sângelui lui Samos. Îl inspir cu putere, lăsându-l să-mi copleșească simțurile. Ciudat, mă așteptam ca furia din sufletul meu să se ofilească și să se stingă odată cu regele Samos. Însă încă o mai simt cum îmi roade inima. Tatăl meu este mort și niciun tron, nicio coroană nu mi-l pot aduce înapoi. Niciun fel de răzbunare nu-mi poate alina durerea.

Trag încă o dată aer în piept și mă concentrez la apa de sub noi. Reprezentantă a zeilor noștri, ea poartă cu sine toate binecuvântările și blestemele lor. În mod normal, senzația asta ar trebui să mă liniștească. Întotdeauna mă simt umilă când mă aflu în apropierea unei asemenea forțe.

Însă acum nu simt prezența niciunui zeu cunoscut.

Ci altceva.

— Tu simți? mă răsucesc eu spre mama.

Parcă armura mi se strânge mai tare pe corp, amenințând să mă sufoc. Iar toate terminațiile mele nervoase se aprind de spaimă. *Ce... ce e chestia aia din apă?*

Mama se uită surprinsă la mine, ghicindu-mi tulburarea. O clipă, ochii i se fac sticloși, și imediat răscolește valurile în căutarea lucrului care m-a speriat atât de tare. O urmăresc cu răsuflarea tăiată, așteptând s-o aud spunându-mi că nu a fost nimic. Că mi s-a părut. Că m-am înșelat.

Însă mama se încordează și face ochii mici. Și, dintr-odată, mi se pare că plouă cu țurțuri.

— Alt curent? șuieră ea, pocnind din degete la unul dintre ofițerii din apropiere.

Acesta este un trădător nortan și ia imediat poziție de drepți. E tras și palid la față și pare incomodat de uniforma albastră a lacuștrilor.

— Ce se întâmplă, Osanos? strigă mama la el. Acvaticii tăi s-au apucat să facă alt val...?

Individul face o plecăciune adâncă, tremurând din toate încheieturile. Osanos și rudele lui nu sunt la fel de talentați ca noi, dar sunt destul de impresionanți în felul lor. Și indispensabili luptei pe care o ducem.

— Eu nu am dat niciun ordin, Maiestate.

Îmi mușc buzele și nu-mi pot dezlipi atenția de la *obiectul* acela enorm din apă. Încerc să-i schimb direcția, dar este mult prea greu.

— O balenă? murmur eu, aproape nevenindu-mi să cred că mi s-a năzărit una ca asta.

Mama scutură din cap iritată.

— E mai mare și mai greu, spune ea. Și nu-i unul singur.

Ofițerii se îmbulzesc pe puntea de comandă din spatele nostru, reacționând la zecile de lumini și alarme pornite din senin. Sunetele lor îmi perforează timpanul cu mii de ace.

— Pregătiți-vă de impact! strigă unul dintre ofițeri, făcându-ne semn să ne adăpostim.

Mama mă apucă de mijloc și mă ține strâns lipită de ea. Ne uităm îngrozite la curenții de apă formați de niște obiecte necunoscute. Probabil că sunt niște mașini de război de care noi nu am auzit încă.

Prima dată lovesc în mijlocul flotei, într-o navă care se înclină brusc, cu un geamăt prelung de metal care se rupe. În apă are loc o explozie și de acolo țâșnește un arc de spumă și șrapnel. O navă piedmonteză ia foc, magazia ei cu muniție sare în aer, distrugându-i toată prora. Mă arde valul de aer fierbinte,

dar tot nu-mi iau ochii îngroziți de la nava care se scufundă în mai puțin de un minut. Doar zeii știu câte suflete a dus cu ea în adâncuri.

Nava noastră amiral se zguduie și ea și începe să duduie de parcă o lovește ceva cu putere în burta ascunsă în apă.

— Împinge, Iris, împinge! îmi ordonă mama, dându-mi drumul din brațe ca să alerge spre marginea punții.

Se apleacă și întinde brațele, iar apele i se supun și o iau la goană în direcție inversă.

Îmi unesc eforturile cu ale ei și las frâu liber abilității mele. Apăs și împing, încercând să îndepărtez obiectul ăla care se lovește de nava noastră. Însă este prea mare, prea greu și are propriul lui motor.

Atât de absorbite suntem în încercarea de a ne apăra nava, că nici nu observ că și restul armadei are mari probleme. Deși n-au primit niciun ordin în acest sens, câteva nave încearcă să facă stânga-mprejur printre tot mai multe alte surate de-ale lor, care se leagănă și se scufundă. Picăturile de transpirație care îmi apar brusc pe frunte se amestecă cu cele de ploaie, mi se preling pe obraji și îmi ajung pe buze. Gustul lor sărat și înțepător mă face să-mi pierd o clipă concentrarea.

— Mamă! strig eu.

Nu-mi răspunde. Stă cu mâinile întinse în ceață, de parcă ar putea să ridice arma aia infernală din apă. Parcă mârâie, dar sunetele pe care le scoate sunt acoperite de urletul vântului.

Un fulger albastru spintecă din nou cerul și coboară spre noi. Nu reacționez suficient de repede ca să-l resping și lovește nava de alături. Soldații zbiară, sărind peste bord ca să se salveze de iadul electrocutării. Și sunt imediat înghițiți de apele turbate.

— Mamă! strig eu și mai tare.

O aud cum înjură printre dinți:

— Nenorociții ăștia de roșii au nave sub apă. Nave și arme.

— Nu putem să-i oprim, nu?

Ochii îi strălucesc cu putere chiar și în fața furtunii și a schimbării norocului nostru. Lasă mâinile în jos.

— Pierderile ar fi foarte mari. Și nu avem nicio garanție că am reuși, murmură ea buimăcită.

Încerc s-o fac să-și revină.

— Trebuie să ajungem pe mal, pe uscat. Încă îi mai putem învinge...

Gărzile se apropie de noi încordate, pregătite să execute ordinele mamei.

Ea le ignoră și mă privește lung.

— Oare? spune ea pe un ton ciudat de detașat și lipsit de vlagă, de parcă tocmai ce s-a trezit dintr-un somn lung.

Mă mângâie pe obraz. Are mâna rece și udă. Se uită peste mine, la puntea navei. Mă întorc să văd ce i-a atras atenția: este sângele lui Samos, care se înnegrește pe oțelul de pe jos. Finalul răzbunării noastre. Nici măcar ploaia nu reușește să-l spele. Nici măcar zeii nu pot alina această durere.

Tresar când o altă navă cedează în fața atacului și se scufundă în apele râului.

— Chiar s-a terminat totul? mă întreb eu cu voce tare.

Mă strânge de mână.

— Dacă s-a terminat? murmură ea. Niciodată nu se va termina cu adevărat.

Însă acum îmi iau fiica de aici.

Pentru prima oară astăzi mă uit în spate. Pe acolo am venit. Pe acolo ne vom retrage. Mi se usucă gura când mă gândesc la întorsătura neașteptată pe care au luat-o lucrurile. Doare ca o rană adâncă.

Însă când ai de ales între moarte și înfrângere, decizia nu poate fi decât una singură.

— Să mergem acasă.

TREIZECI ȘI ȘASE

Maven

După atât de multe zile în captivitate, asfixiat de Piatra Tăcută și lipsit de brățările mele, flacăra asta este pentru mine ce este apa pentru un om mort de sete. Mă mângâie pe dinăuntru, drăgăstoasă ca sărutarea unei amante. Apoi îmi explodează pe piele, puternică și furioasă, respingând atacul nenorocitului ăla de electricon. Se prăbușește, se prăbușește și Mare – cad amândoi pe spate pe lespezile dure ale Pieței lui Caesar.

Nici nu mă uit la ea și o iau la fugă, ridicând în urmă un zid de foc ca să-mi țină următorii la distanță. O altă flacăra îmi șerpuiește în pumn și mă folosesc de toată energia mea ca să o împiedic să se stingă. Alerg așa cum n-am mai alergat niciodată. Nu semăn cu Cal, nu sunt nici prea puternic, nici prea iute, dar frica îmi dă viteză și curaj. Îmi este de mare folos haosul dezlănțuit în Archeon, la fel și faptul că știu foarte bine toate cotloanele palatului. În fond, Focul Alb a fost casa mea.

Apariția neașteptată a sutelor de soldați din Garda Stacojie distrage atenția trupelor lui Cal, care încă mai încearcă să se organizeze în fața atacului lacustru. Însă tot îmi țin capul în jos, pentru ca părul să-mi acopere chipul mult prea ușor de recunoscut.

Soldații ăștia au fost ai mei. La fel ar trebui să fie și acum.

Vocea din mintea mea se transformă și devine a ei.

Niște proști, fără excepție, zice cu dispreț mama. Parcă și simt pe umeri apăsarea mâinilor ei, care vor să-mi dea curaj. Ce-au avut în cap de te-au înlocuit cu nenorocitul ăla fără coloană vertebrală? El va aduce sfârșitul dinastiei. Sfârșitul unei epoci.

Nu se înșală. Nu s-a înșelat niciodată.

Păcat că nu te vede taică-tău acum, Cal. Păcat că nu-i aici să vadă ce s-a ales de tine și cum i-ai distrus regatul.

Dintre toate dorințele și regretele mele, acesta mă doare cel mai tare. Tata este mort, însă a murit iubindu-l pe Cal, având încredere în Cal, crezând în măreția și perfecțiunea lui Cal. Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să las lucrurile să-și urmeze cursul. Și să-l fac cumva să vadă câte cusururi avea ireproșabilul său fiu.

Însă mama avea motivele ei. Știa cel mai bine ce trebuia să facem.

Alt drum neumblat. Un viitor mort, cum ar spune Jon.

Un proiectil explodează în apropiere de mine și din nou mă folosesc de

asta, ca să mă ascund în fum și foc. Nu mă pot întoarce în tunelurile de sub Trezorerie, pentru că șobolanii roșii încă mai mișună pe acolo. Însă există și alte variante prin care să ies neobservat din Archeon. Iar cele pe care le cunosc cel mai bine se află în Palatul Focului Alb, așa că mă îndrept cât de repede pot într-acolo.

Afurisitul ăla de tren. Îl înjur pe cel care mi l-a furat, pe ticălosul ăla fricos și laș, care acum fuge de aici în siguranță, bine mersi. Aș putea s-o iau pe jos de-a lungul șinelor. Sunt obișnuit cu întunericul. Ce mai contează câțiva kilometri în plus?

Nu contează deloc. Toată viața am trăit în întunericul ăsta, încăpățânat ca o pată de grăsime pe un costum de bal. Mă urmează oriunde m-aș duce.

Și unde să mă duc? Unde *aș putea* să mă duc?

Sunt un rege înfrânt, un criminal, un trădător. Un monstru pentru cei care au ochi și o fărâmă de minte. M-ar ucide fără să stea pe gânduri oriunde m-aș duce – și în Ținutul Lacurilor, și în Montfort, și în propria mea țară. *Omerit*, îmi spun eu, în timp ce alerg. *Ar fi trebuit deja să fi murit de o mie de ori, să fi fost executat într-o sută de moduri diferite, unul mai dureros decât altul.*

Mă gândesc la Mare, pe care am lăsat-o întinsă pe dalele Pieței. O văd cum se ridică și pornește iar după mine. Mă gândesc și la fratele meu, care e atât de prost, încât încearcă din rășputeri să apere orașul și tronul obținut prin mijloace necinstite. Urc în viteză treptele palatului. Flacăra din palma mea pâlpâie, dă semne că ar vrea să se stingă, dar eu o readuc la viață și o las să-mi cuprindă întreaga mână.

Pe cât de înțesată cu oameni este Piața, pe atât de pustiu este palatul. Probabil că nobilii și curtenii care nu iau parte la lupte s-au baricadat în apartamentele lor. Sau poate au fugit și ei. Oricum ar fi, nu se aud decât pașii mei prin holul de la intrare, pe care îl cunosc la fel de bine cum îmi cunosc ritmul inimii.

Cu toate că este amiază, sălile sunt întunecate și reci din cauza ceții și a fumului care acoperă ferestrele. Rețeaua electrică reacționează la bătălia de afară, aprinzând și stingând luminile la întâmplare. *Foarte bine*, îmi spun eu. Hainele cenușii mă vor ajuta să mă contopesc cu umbrele din palat. La fel făceam și în copilărie, când mă ascundeam în firide sau în spatele draperiilor. Ca să spionez, să trag cu urechea. Dar nu pentru mama, ci din pură curiozitate.

Când avea timp, se ascundea și Cal cu mine. Sau mă scuza la lecții, spunându-le profesorilor că nu mă simt bine sau că sunt prins cu alte treburi importante. Mi se pare straniu că-mi amintesc toate astea. Oricum, legătura dintre noi, sentimentele noastre de atunci au dispărut aproape complet. Au fost retezate sau eliminate chirurgical de mama mea. Și nimeni nu le mai poate face să răsară din nou.

Deși el a încercat. A căutat. A vrut să te salveze. Gândul ăsta îmi provoacă o greață cumplită și mi-l alung din minte.

Ușile de la sala tronului sunt mai grele decât mă așteptam. Nu le-am deschis niciodată cu însumi. Mereu era aici vreo gardă sau vreo santinelă, de obicei cu puteri telekinetice. Mă împing cu umărul într-una dintre ele și abia dacă reușesc s-o întredeschid un pic, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

Tronul meu a dispărut. Numai Cal știe unde a ordonat să fie dusă Piatra Tăcută. Pe podium se află vechiul jilț al tatii, hidoșenia aia din sticlă de diamant. Rânjesc cu dispreț când văd urâtenia aia sclipitoare, simbol al tatălui nostru, al coroanei sale și al tuturor slăbiciunilor lui. Alte jilțuri flanchează tronul lui Cal – unul pentru Julian Jacos și unul pentru bunica noastră. Mă enervez numai când mă gândesc la ăștia doi. Fără ei, Cal nu ar fi ajuns atât de departe. Și vipera aia de Iris nu m-ar fi vândut niciodată.

Sper să se înece în apele râului, sufocată de propria ei abilitate.

Ba nu, am o idee și mai bună. Sper să *ardă*. Oare nu asta este pedeapsa preferată de zeii ei: să suferi o eternitate efectele elementului primordial, aflat în opoziție cu al tău? Poate Iris și Cal se vor omorî între ei. Data trecută erau cât pe ce s-o facă.

Nu strică să sper la asta.

Ușa din stânga tronului este mai mică și duce spre încăperile regelui: un birou, săli de întruniri și sala de consiliu. Când intru în camera lungă, cu corpuri de bibliotecă de jur-împrejur, luminile se sting din nou, lăsându-mă în semiîntuneric. Ferestrele de aici sunt înalte și dau într-o curte goală și tristă. Le număr repede. *Una, două, trei...*

După a patra fereastră mă opresc și număr rafturile. *Trei în sus...*

Bine că fratele meu n-a avut timp să aranjeze cărțile. Altminteri, ar fi descoperit mecanismul atașat de un volum legat în piele, care tratează fluctuațiile economice din ultimul deceniu.

Abia ce-l ating și culisează, activând roțițele din spatele lemnului lăcuit. Tot corpul de bibliotecă se dă la o parte, descoperind o scară foarte îngustă, săpată în zidul exterior.

Folosindu-mi flacăra încă aprinsă pe post de torță, încep să cobor treptele. Corpul de bibliotecă alunecă la loc în urma mea.

Este beznă aici, umezeală multă și aer închis. Aceasta este o scară veche a servitorilor, scoasă din uz de foarte mult timp, dar care face legătura cu celelalte galerii de sub palat. De acolo pot să ajung la Trezorerie, la centrul de comandă, la tribunal sau în oricare alt loc important din Piața lui Caesar. Strămoșii mei au construit coridoarele astea subterane ca să le folosească în caz de război și asediu. Mă bucur că și-au luat măsura asta de precauție. Mă bucur că m-am gândit la ea.

Treptele se termină într-un hol mai mare, cu pereți din piatră brută și cu pardoseala ușor înclinată. Îmi continui drumul, îndrăznind să respir puțin mai adânc. Deasupra capului meu se poartă o bătălie pe viață și pe moarte, dar eu nu mai particip la ea. Iar oamenii care știu de existența acestor galerii sunt cam ocupați în momentul de față.

S-ar putea să scap cu viață.

Dar imediat văd o strălucire în fața mea, ca un fel de reflexie a focului, dar cumva deformată. Încep să merg mai încet și târșăit ca să acopăr zgomotul pașilor. Mai inspir o dată și simt miros de apă.

Mizerabilii ăia de lacuștri.

Drumul se termină într-o apă neagră, în care se reflectă mâna mea aprinsă. Parcă m-am izbit de un zid. Înjur printre dinți și, oricât de tare aș detesta eu apa, fac câțiva pași până intru în ea până la glezne și simt că îngheț până în măduva oaselor. Apa se face din ce în ce mai adâncă. Furios la culme, mă retrag și încep să lovesc cu picioarele în pământul bătătorit de pe jos. Zboară câteva bucățele din el și cad în balta aia misterioasă. Încerc să-mi stăpânesc mânia și vreau să mă întorc repede pe unde am venit.

Frustrarea îmi dă frisoane, iar obrajii îmi ard. *Altă scară, alt tunel*, încerc eu să-mi prind speranța, deși știu foarte bine unde o să ducă și asta.

Altă galerie inundată. Altă cale de evadare blocată.

Dintr-odată, pereții mi se par prea aproape, mă înconjoară din toate părțile, mă sufocă. Grăbesc pașii, însă încep să mă poticnesc, iar focul meu devine tot mai slab. Întind mâna și mă sprijin de piatra aspră a peretelui. Ajung la trepte, o iau la goană în sus și ajung din nou în încăperea plină cu aer mai curat.

Dacă nu am cum să scap prin tuneluri, va trebui să găsesc o metodă prin care să urc pe ziduri. Și apoi să cobor și s-o iau spre vest, având grijă să ocolesc cartierele sărace din amonte. *Trebuie să mă deghizez cumva.* Însă mintea îmi este paralizată de frică și nu vrea să se concentreze. Trebuie să iau lucrurile pe rând: în primul rând trebuie să ies din oraș. Am nevoie de provizii, am nevoie de o hartă. Fiecare pas făcut la suprafața pământului este un pas spre pericol. Mă vor urmări, mă vor prinde și mă vor ucide. Mare și cu fratele meu, dacă vor reuși să supraviețuiască bătăliei.

Scotocesc mai întâi prin birou, căutând zadarnic ceva care să-mi fie de folos. Mai ales niște brățări. Scăpărătoare. Cal trebuie să țină pe undeva o pereche de rezervă, dar nu găsesc absolut nimic în sertarele și compartimentele superbe mese de lucru, care cândva mi-a aparținut. Mă gândesc serios dacă să iau cu mine un coupe-papier extraordinar de ascuțit, privind lung la cuțitașul ca un pumnal în lumina unei raze slabe de soare. Cu o mișcare bruscă, spintec un portret al tatălui meu. Dar chiar și sfâșiat, chipul

lui tot mă torturează, ochii lui tot cu dispreț se uită la mine de pe pânza sfâșiată. Strâng în pumn cuțitașul pentru hârtie și îi întorc spatele, neputând să-i mai suport privirea.

Urmează dormitorul regal. Dau un șut în uși și intru. Dar mă opresc imediat, uluit la culme. În loc de încăperile luxoase, demne de un rege al Nortei, în fața mea sunt doar niște camere goale, fără mobilă și fără tablouri. Și fără perdele. Și fără covoare. Singurele lucruri de aici sunt o mulțime de recipiente cu detergenți și alte produse folosite la curățenie.

Cal nu doarme aici. Nu atâta vreme cât încă mai există urmele mele. *Lașul*.

De data asta chiar dau cu pumnul într-un perete și îmi jupoi încheieturile degetelor.

Nu am de unde să știu care cameră este a lui. Sunt zeci de dormitoare în aripile palatului și nu am timp să le inspectez pe toate. Trebuie să mă mulțumesc cu ce voi reuși să fur când voi ieși din oraș. Cremenea și oțelul scapără la fel ca orice brătară. Am să fac rost de așa ceva. *Într-un fel sau altul*.

Începe să mi se întunece vederea, acoperită de o ceață ciudată, care pulsează la unison cu inima mea speriată. Scutur capul, încercând să scap de senzația asta. În zadar, nu vrea să dispară. Și mă apucă o durere infernală de cap. Inspir din nou foarte adânc, încercând să mă calmez. La fel cum am pățit în tunel, și aici parcă mă apasă tot mai tare pereții. Mă întreb dacă nu cumva ferestrele se vor sparge, făcându-mi ferfeniță tot trupul. Vreau să mă întorc în sala tronului, dar mă împiedic de trepte. *Nu ai de ales, Maven*, îmi murmură mama tocmai când alunec și cad din nou. Nu-mi spune nimic altceva. Niciodată nu m-a îndemnat să mă retrag sau să mă predau. ElaraMerandus nu a capitulat în viața ei și a sădit în mine același instinct. Migrena se întinde și îmi strânge tot capul ca într-un clește.

Se aprind iarăși luminile, dar acum sunt mult mai intense. Fluxul de electricitate este prea puternic.

Și becurile se sparg unul câte unul, revărsând un potop de cioburi pe parchetul lăcuit. Reușesc să mă feresc când becul de deasupra mea vruiește și se sfărâmă.

Filamentele continuă să ardă, cu scânteii albe.

Și purpurii.

Calmă și implacabilă, Mare Barrow stă în deschizătura îngustă a ușii. Fără să-și ia ochii de la mine, se strecoară înăuntru și o închide. Ne încuie pe amândoi aici. Împreună.

— S-a terminat, Maven, șoptește ea.

De data asta țâșnesc spre cealaltă parte a tronului și năvălesc în încăperile rezervate reginei. Aici am făcut eu unele modificări. Modificări care nu ar fi pe placul multor oameni.

Deși este mai rapidă decât mine, Mare merge agale. Mă vânează. Mă tachinează. Ar putea să mă doboare oricând, electrocutându-mă cu un fulger bine țintit.

Foarte bine, îmi zic eu. Nu te opri, Barrow.

Un junghi de durere îi anunță prezența. Durerea aceea greu de definit, care-i afectează pe toți argintii și oamenii cu sânge nou. Încă o ușă de deschis până acolo. Încă o șansă la supraviețuire.

Nu am să dau greș, mamă.

Mă întorc rânjind cu fața la ea și intru cu spatele în camera întunecată. Unica fereastră este mică, și firicelul de lumină care intră prin ea este mult prea slab. Cade peste pereții cu model negru și cenușiu ca o tablă de șah. Porțiunile cenușii sunt de fapt acoperite cu dâre de sânge argintiu. *Sângele Casei Arven, sânge de amuțitori.*

Ea simte încă din prag presiunea Pietrei Tăcute și ezită. Mă uit cum Piatra o distruge.

Se albește la față și aproape seamănă cu o argintie acum, în lumina asta rece și vineție. Nu mă opresc. Merg cu spatele spre următoarea ușă. Următoarea galerie. Șansa mea.

Nu mă oprește.

Îi ies în relief venele de pe gât când încearcă să se lupte cu teama care o copleșește. Eu i-am făcut rana asta. Eu am pus-o în lanțuri, am întemnițat-o, am lăsat-o fără abilitatea ei, am transformat-o într-o fantomă. Un singur pas dacă mai face, nu va mai avea nicio armă. Niciun scut. Nicio garanție.

Cuțitașul pentru hârtie din mână mi se pare dintr-odată foarte greu.

L-aș putea arunca. Și aș putea să fug de aici.

Aș putea s-o las în viață.

Sau aș putea s-oucid.

Alegerea este ușoară. Alegerea este îngrozitor de dificilă.

Nu dau înapoi.

Strâng cuțitașul în pumn.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Mare

Camera asta este un mormânt. O gură din piatră, care mă va înghiți cu totul. Mă simt moartă, chiar dacă am rămas în prag și nu știu dacă să cedez acestui loc și persoanei care l-a construit.

Atât de tare îmi bubuie inima, că sunt convinsă că Maven o aude.

Mă măsoară din priviri, într-un fel mult prea familiar și mult prea intim, în ciuda metrilor care ne despart. Se uită mai ales la gâtul meu și la vena unde îmi pulsează frica. Mă aștept să-l văd cum se linge pe buze. Zadarnic strâng pumnul, încercând să-mi chem fulgerele. Nu obțin decât niște scânteii slabe și închise la culoare, care se sting repede, sufocate de forța Pietrei Tăcute.

Observ că-i lucește ceva în mână. Cred că-i un cuțit subțire și micuț, dar suficient de ascuțit.

Îmi duc mâna la șold, căutând pistolul pe care m-a bătut la cap Tyton să-l port. Numai că a dispărut cu tot cu tocul în care era, probabil, în momentul când s-a prăbușit podul. Mi se pune alt nod în gât. N-am absolut nicio armă.

Și Maven știe asta.

Pentru că rânjește, dezvelindu-și dinții albi, ca niște colți de fiară.

— Nu încerci să mă oprești? mă întreabă el, lăsându-și capul pe un umăr ca un cățeluș curios.

Atât de uscată îmi este gura, că abia reușesc să rostesc cuvintele.

— Nu mă obliga s-o fac, Maven!

Dar el ridică din umeri. Nu știu cum de reușește, dar până și hainele alea simple și cenușii arată pe el ca niște veșminte din mătase, blană și oțel. Nu mai este rege, dar se pare că nu i-a dat nimeni vestea.

— Nu te oblig să faci nimic, îmi spune el pe un ton poruncitor. Nu trebuie să treci prin asta. Poți să rămâi aici sau poți să pleci. Mie îmi este tot una.

Mă forțez să trag din nou aer în piept. Amintirea mult prea dureroasă a Pietrei Tăcute îmi dă fiori pe șira spinării.

— Nu mă obliga să teucid în felul ăsta, mârâi eu, încercând să par feroasă.

— Cum anume să mă ucizi? Holbându-te la mine? îmi ripostează el sec. Vai, ce frică îmi este!

Este o fanfaronadă nerușinată toată nonșalanța asta forțată a lui. Îl cunosc suficient de bine pe Maven ca să ghicesc adevărul din spatele vorbelor lui, teama profundă, împletită prin aroganța asta exersată îndelung. Ochii i se mișcă repede în toate direcțiile. Și nu se uită doar la fața mea, ci și la picioarele

mele. Ca să se poată mișca atunci când mă voi mișca eu. Ca să o poată lua la fugă atunci când eu mă voi năpusti asupra lui.

Nu contează pumnalul ăla mic. Adevărul este că nici el nu are cine știe ce armă.

Nu tremur atunci când fac primul pas în închisoarea din Piatră Tăcută.

— Ar trebui să-ți fie.

Maven se dă surprins înapoi, aproape împleticindu-se în propriile picioare. Dar își recapătă imediat echilibrul și strânge mai tare pumnalul. Eu mai fac încă un pas. El îmi imită mișcărilor și face încă un pas în spate. Dansul acesta al morții este dureros de lent și noi continuăm să ne privim în ochi. Nici măcar nu clipim. Am senzația că merg pe sârmă deasupra unei gropi pline cu lupi flămânzi. O singură mișcare greșită și voi cădea în colții lor.

Sau poate eu sunt un lup.

Mă văd în ochii lui. Și o văd și pe mama lui. Și pe Cal. Văd tot ce am făcut noi toți ca să ajungem aici, aproape de capătul lumii lui. Eu am mințit și am fost mințită. Am trădat și am fost trădată. Am rănit și am fost rănită de atât de mulți oameni. Mă întreb ce vede Maven în ochii mei.

— Nu se va termina aici, murmură el pe un ton scăzut și melodos, amintindu-mi de Julian și abilitatea lui. Poți să-mi duci cadavrul la celălalt capăt al lumii și tot nu se va termina.

— Același lucru îl pot spune și eu, îi răspund, arătându-mi dinții.

Sunt tot mai aproape de el, în ciuda eforturilor disperate pe care le face. Pentru că sunt mai rapidă, mai sprintenă.

— Zorii roșii nu se vor sfârși odată cu mine.

Îmi aruncă un rânjet strâmb.

— Înseamnă că niciunul dintre noi nu este indispensabil. Nu mai contăm.

Scot un hohot urât de râs. Oricum eu nu am contat niciodată așa cum contează el încă și acum.

— Sunt obișnuită.

— Îmi place părul tău, șoptește Maven.

Privirea lui îmi mângâie pletele castanii și roșii, care-mi cad pe umăr. Nu-i răspund.

Este evident ce carte joacă acum – ultima lui carte. Dar tot mă doare. Nu pentru că mi-aș dori ce îmi oferă el, ci pentru că îmi aduc aminte de o fată care ar fi acceptat. Norocul meu că fata aia s-a deșteptat între timp.

— Încă mai putem să fugim, spune el cu gravitate, dar fără să-și ducă până la capăt propunerea. Împreună.

Ar trebui să-i râd în nas. Să răsucesc cuțitul în rană. Să-l fac să sufere cât mai mult în aceste ultime momente pe care le mai avem la dispoziție. Dar simt cum mi se frânge o bucată din inimă de mila omului care și-a rătăcit atât de

tare drumul în viață. Și mă cuprinde o mâhnire fără margini față de celălalt frate, care a încercat și a dat greș. Și care nu merită ce i se întâmplă acum.

— Maven, oftez eu, clătînând din cap surprinsă de incapacitatea lui de a vedea realitatea. Singurul om care încă te mai iubește nu se află în camera asta. Ci acolo, afară. Și tu ai distrus legătura dintre voi.

Încremenește și se face alb ca varul la față. Nu i se mișcă nici măcar ochii de gheață. Nu pare să-și dea seama nici când ajung la doi pași de el. Strâng pumnul și mă pregătesc.

Clipește foarte rar. Nu văd nimic.

Sufletul lui MavenCalore este pustiu.

— Foarte bine.

Pumnalul se repede la gâtul meu, mișcându-se cu o viteză fierbinte și dușmănoasă. Fără să mă gândesc la ce fac, mă las pe spate și evit lovitura. Dar el nu se oprește, continuă să mă atace cu cuțitul ăla, fără să spună vreun cuvânt. Corpul îmi este mai rapid decât mintea și instinctele mă ajută să mă feresc de toate loviturile lui. Sunt mai iute decât el și brațele mi se leagănă în ritmul mișcărilor lui. Îl apuc de mâini înainte să-mi facă vreun rău cu bucățica aia ascuțită de metal.

Nu mă pot bizui pe niciun fel de arme, numai pe pumnii și picioarele mele. Mă concentrez doar la felul în care pot ține pumnalul ăla departe de mine și nu am timp să lovesc la rândul meu. Mă răsucesc, încercând să-i pun piedică, dar pășește fără probleme peste piciorul meu întins. Prima greșeală este că mi-am lăsat spatele descoperit. Mă feresc repede și lovitura care ar fi trebuit să-mi perforzeze plămânii îmi face doar o rană superficială într-o parte, din care țâșnește sângele fierbinte și roșu, lăsând în aer un iz de cupru.

Nu știu de ce, dar mă aștept să-și ceară scuze. Lui Maven nu i-a făcut niciodată plăcere să mă rănească. Însă nu-mi arată niciun strop de milă. Nici eu nu-i arăt.

Ignor durerea care mi se răspândește în tot corpul și îl lovesc tare cu pumnul în gât. Se îneacă și se împleticește. Cade într-un genunchi. Îl pocnesc încă o dată, acum cu piciorul în falcă. Forța loviturii îl trântește într-o parte. Se holbează la mine năucit și scuișcă sânge argintiu în toate direcțiile. Dacă n-ar avea cuțitul ăla, aș profita de ocazie să-l strâng de gât și să-l tot strâng, până ar rămâne fără suflare.

Nu pot s-o fac, așa că sar pe el și-mi folosesc greutatea ca să-l ținuiască la pământ, în timp ce mă lupt să-i desfac degetele încă încleștate pe mânerul cuțitului. Deși falca trebuie să-l doară cumplit de tare, el tot mârâie și se zbate să mă dea la o parte.

N-am încotro și trebuie să-mi folosesc dinții.

Gura mi se umple de otrava sângelui argintiu când îl mușc de degete până

la os. Mărâitul i se transformă în urlete de durere, intensificate de efectul Pietrei Tăcute. Și mă străpung până în măduva oaselor. Totul este mai dureros decât în mod normal.

Îl mușc și îl tot mușc până reușesc să-i desprind toate degetele și îi iau pumnalul, scăldat în sângele lui și al meu – argintiu și roșu.

Pe neașteptate, cealaltă mână a lui mă apucă de gât și mă strânge cât poate el de tare, strivindu-mi traheea. Cântărește mai mult decât mine și se folosește de greutatea lui ca să mă arunce la pământ. Îmi apasă umărul cu genunchiul și îmi imobilizează mâna în care am cuțitul. Cu celălalt genunchi mă apasă pe claviculă, chiar deasupra stigmatului pe care mi l-a făcut și care mă ustură îngrozitor de tare acum. Osul mi se rupe cu o lentoare agonizantă.

Este rândul meu să urlu.

— Am încercat, Mare, îmi șuieră el.

Simt în nas răsuflarea lui rece. Eu tot nu pot să respir cum trebuie și mă sufoc. Nu mai văd nimic în afară de niște pete negre și ochii lui deasupra mea. Prea albaștri, prea înghețați, inuman de goi. Nu sunt ochii unui prinț de foc. Acesta nu este MavenCalore. Tânărul acela a dispărut, nu mai este.

Gâtul mă doare îngrozitor și simt că mi se sparg vasele de sânge sub degetele lui. Nici să gândesc nu mai pot și fac eforturi desperate să mă concentrez la pumnalul pe care încă îl mai strâng în pumn. Încerc să ridic brațul, dar toate eforturile mele sunt zadarnice.

Mi se umplu ochii de lacrimi înțepătoare când îmi dau seama că așa se va sfârși totul. Fără fulgere, fără tunete. Voi muri ca o simplă fată roșie, una din miile strivite de greutatea unei coroane argintii.

Maven nu slăbește deloc strânsoarea în jurul gâtului meu. Mai curând aceasta devine și mai intensă, zdrobindu-mi mușchii până când am senzația că o să-mi plesnească coloana. Lumea se întunecă, de parcă ar fi acoperită cu putregai.

Maven se apleacă într-o parte. Foarte ușor, aproape imperceptibil. Apasă mai tare pe clavicula mea fracturată. Și mai puțin pe umăr.

Îmi dau seama că îmi pot elibera brațul.

Nu stau pe gânduri. Ci doar lovesc puternic cu pumnalul.

Și privirea lui mi se pare acum tristă și...

Satisfăcută.

Înainte să deschid ochii, îmi dau seama că mi s-a umflat foarte tare limba. Ciudată preocupare în situația dată. Încerc să înghit, dar asta nu face decât să-mi intensifice durerea din gât, care se aprinde furioasă, iar mușchii încep să zbiere în semn de protest. Mă crispez toată și mă sucesc sub pătura din patul... în care mă aflu acum.

— Mai las-o un pic pe Sara să se ocupe de tine, îmi spune la ureche vocea lui Kilorn.

Prietenul meu miroase a transpirație și fum.

— Încearcă să nu te miști, dacă poți.

— Bine, hârâi eu, iar încercarea de a vorbi mă doare mai tare decât orice altceva.

Kilorn râde.

— Și nici să vorbești. S-ar putea să-ți fie puținel cam greu.

În mod normal, i-aș trage una sau i-aș spune cât de tare pute. Dar, pentru că sunt obligată să mă stăpânesc, aleg să stau cu ochii închiși și cu maxilarele încheștate. O aud pe Sara fățându-se pe lângă pat și apoi așezându-se în stânga mea.

Îmi pune mâna pe gât și atunci îmi dau seama că nu mai simt rana din dreptul coastelor. Probabil că deja mi-a vindecat-o.

Îmi mișcă foarte ușor capul, obligându-mă să ridic bărbia. Mă strâmb de durere și încep să gâfâi. Kilorn mă apucă de mână ca să mă liniștească. Abilitatea tămăduitoare a Sarei se revarsă peste vânătăile și umflăturile mele, alinându-mi durerea foarte repede.

— Coardele vocale nu sunt atât de afectate cum credeam, murmură ea.

Sara Skonos are o voce minunată, limpede ca un sunet de clopoțel. După atâția ani de mușenie, ai zice că va încerca să recupereze timpul pierdut. Însă vorbește cu măsură, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Nu va fi greu să le repar.

— Nu e nicio grabă, Sara, mormăie Kilorn.

Deschid brusc ochii și mă uit urât la el. Pe bunul meu prieten îl umflă râsul.

Becurile din tavan strălucesc puternic, însă nu răspândesc lumina aspră și rece pe care te-ai aștepta s-o găsești într-o infirmerie. Mă uit în jur și încerc să mă orientez. Am un șoc când îmi dau seama că nu mă aflu în cazarmă, ci într-unul dintre dormitoarele palatului. Nu-i de mirare că patul este atât de moale și e atâta liniște în cameră.

Kilorn mă lasă să mă uit în voie. Mă întorc într-o parte și îl apuc de mână.

— Deci tot pe-aici te învârtești.

Gâtul mă doare mult mai puțin, acum doar mă înțeapă. Așa că nu mai pot să tac.

— Da, se pare că asta mi-e soarta, spune el, strângându-mi ușor degetele.

Observ că s-a străduit să-și șteargă fața, dar i-au mai rămas dâre de noroi și sânge. Restul e la fel de murdar. Prietenul meu se potrivește în dormitorul ăsta luxos fix ca nuca în perete.

— Am încercat să nu stau în calea nimănui.

— În sfârșit, murmur eu, bucurându-mă de căldura pe care o răspândesc

degetele Sarei pe gâtul meu. Înseamnă că ți-a băgat cineva mințile în cap.

— Odată și odată tot trebuia să se întâmple și asta, chicotește el.

Zâmbetul lui, atitudinea degajată, chiar și umerii relaxați nu pot însemna decât un singur lucru.

— Înțeleg că am învins, suspin eu, mult prea surprinsă ca să înțeleg toate implicațiile acestui cuvânt.

Habar n-am cum arată o victorie reală.

— Nu chiar.

Kilorn își freacă obrazul murdar, întinzând toată negreala aia și pe zonele curate. *Tâmpitul*, îl apostrofiez eu cu dragoste în gând.

— Mersivele au pus armada pe fugă și lacuștrii au reușit, cu chiu, cu vai să ajungă înapoi în mare. Cred că ștabii încă mai negociază armistițiul.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar Sara mă împinge cu blândețe înapoi.

— Nu capitularea? îl întreb eu, obligată să mă uit la el cu coada ochiului din cauza poziției în care m-a culcat Sara.

Kilorn ridică din umeri.

— S-ar putea ajunge și acolo. Dar mie nu-mi spune nimeni nimic, adaugă el, făcându-mi cu ochiul.

— Un armistițiu nu-i ceva permanent, scrâșnesc eu din dinți, gândindu-mă că lacuștrii s-ar putea foarte bine întoarce la anul. Îl vor încălca...

— Nu poți să te potolești naibii măcar o secundă și să te bucuri că ești în viață? zâmbește Kilorn, clătinând muștrător din cap. Măcar o să fii încântată când ai să auzi că se desfășoară o acțiune comună de reconstrucție a orașului. Când zic „comună”, vreau să spun că la ea participă și roșiii, și argintiii.

Își umflă pieptul, foarte mândru de vestea pe care mi-a dat-o.

— Îi așteptăm și pe Cameron, și pe tatăl ei. Vor lucra împreună cu Tiberias la legea pentru salarizarea muncitorilor.

Legea salarizării. Leafă mai bună. Un gest simbolic, nimic mai mult. Cal nu mai este rege și nu mai are nicio putere asupra țării. Mă îndoiesc că ar avea vreun cuvânt de spus în legătură cu destinația averilor din Trezorerie. Dar, sincer, nu asta mă preocupă pe mine acum.

Și Kilorn știe. Dar bate câmpii și ocolește informația pe care vreau s-o aflu. Trage de timp.

Mă uit la Sara. Miroase plăcut, a rufe proaspăt spălate. Ochii ei de culoarea oțelului sunt ațintiți asupra gâtului meu, de pe care dispar acum și ultimele vânătași.

— Auzi, Sara? Se cunoaște numărul victimelor? o întreb eu în șoaptă.

Kilorn se foiește stingherit în scaunul de lângă patul meu, ba chiar se preface că-l apucă tusea. N-ar trebui să-l mire întrebarea mea.

Uite, pe Sara nu o miră. Și îmi răspunde fără să se oprească din treabă.

— Nu-ți bate capul cu asta.

— Trăiesc toți, intervine Kilorn. Farley, Davidson, Cal.

Asta știam deja. Altminteri el nu ar zâmbi cu gura până la urechi, iar eu m-aș fi trezit într-un haos cumplit dacă ar fi murit vreunul dintre ei. Nu, Kilorn știe foarte bine ce întreb. La cine mă refer.

— Gata, spune Sara, ignorându-mi cu desăvârșire întrebarea.

Schițează un zâmbet slab și se îndepărtează de pat.

— Acum ar trebui să dormi. Ai mare nevoie de odihnă, Mare Barrow.

Dau din cap și mă uit după ea. Iese din dormitor măturând pe jos cu straiiele ei argintii. Sara nu mai este îmbrăcată în uniformă. Probabil și-a distrus-o în timpul luptelor, când a trebuit să se ocupe de răniți și muribunzi. Ușa se închide fără zgomot în spatele ei, iar eu și Kilorn rămânem singuri, într-o tăcere apăsătoare.

— Kilorn, șoptesc eu în cele din urmă, atingându-l ușor cu degetele și ridicându-mă în capul oaselor ca să mă sprijin de perne.

Ochii lui sunt plini de durere și rușine. Cu toate că nu mi se mai vede nicio rană, cu toate că sunt vindecată, bunul meu prieten se întunecă la față.

Și nici tonul lui nu este prea vesel.

— Zăceai într-o baltă de sânge când te-am găsit, murmură el, de parcă simpla amintire a acelor clipe este mult prea îngrozitoare ca să o poată relata pe un ton normal. Nu știam dacă ai să mai... dacă Sara o să fie în stare...

Vocea i se stinge, cuprinsă de o suferință pe care eu o cunosc mult prea bine.

Și eu l-am văzut pe Kilorn zăcând într-o baltă de sânge în Orașul Nou, când era aproape să moară. Acum suntem chit. Duc mâna în zona coastelor, dar nu simt acolo decât pielea netedă sub cutele cămășii curate. Probabil că rana a fost mai adâncă decât am crezut eu. Nu că ar mai conta acum.

— Și... Maven?

Mi-e greu să-i rostesc numele.

Kilorn mă privește în ochi cu aceeași expresie de mai devreme. O clipă, dureroasă clipă, nu-mi dau seama ce îmi va răspunde. Și mă întreb ce fel de răspuns sper să primesc. Mă întreb cum aș dori să arate viitorul meu.

Lasă ochii în jos și acum se uită la mâinile mele, la păturile de pe pat, la orice, numai la mine nu. Și înțeleg.

Parcă un arc încordat se întinde cu totul în pieptul meu. Oftez și mă las pe spate, cu ochii închiși, în voia emoțiilor care dau năvală peste mine. Parcă întreaga lume se învârtește în jur.

Maven a murit.

În mine se luptă rușinea cu mândria, mâhnirea cu satisfacția. Am senzația că-mi vine să vomit. Dar starea asta de greață îmi trece repede și deschid

ochii. Lumea stă la locul ei.

Kilorn nu scoate nicio vorbă. Nu-i stă în fire să fie atât de răbdător. Ba nu, acum un an nu era atât de răbdător. Pe vremea când era doar un ucenic de pescar, un oarecare puști din Pilonii, care habar n-avea ce urma să-i aducă ziua de mâine. La fel eram și eu.

— Unde este cadavrul?

— Nu știu, îmi răspunde el.

Îmi dau seama că nu mă minte. Nici nu ar avea motive să o facă.

Trebuie neapărat să văd cadavrul, la fel cum am vrut să-l văd și pe al Elarei. Să mă conving că este adevărat. Însă, așa cum mă așteptam, cadavrul lui mă sperie mai tare decât m-a speriat al ei. Moartea este o oglindă și, atunci când mă voi uita la el... mă tem că am să mă văd pe mine. Sau și mai rău: că am să-l văd pe *Maven* așa cum mi-l închipuiam eu că este.

— Cal știe ce am făcut? întreb eu cu voce copleșită brusc de emoție.

Îmi astup gura cu palma, încercând să mă liniștesc. Nu vreau să plâng după el. Nu vreau.

Kilorn mă urmărește tăcut. Mi-aș dori să mă ia în brațe sau măcar să mă apuce de mână, să-mi aducă niște bomboane. Dar se ridică de pe scaun și se uită la mine cu atâta milă, că mă apucă disperarea. Nu mă aștept să înțeleagă, nici nu vreau să înțeleagă.

Se îndreaptă și el către ușă și eu mă simt abandonată.

— Kilorn..., îl chem eu.

Apasă pe clanță. Și cineva intră în cameră.

Atâta căldură răspândește Cal în aer, de-ți vine să zici că cineva a făcut focul pentru grătar. Și-a înlocuit armura cu niște haine simple, neasortate, fără pic de negru sau roșu. Pentru că acestea nu mai sunt culorile lui. Kilorn se strecoară afară pe lângă el și rămânem singuri.

Nici nu apuc să mă întreb dacă mi-a auzit întrebarea, că îmi răspunde:

— Ai făcut ce trebuia să faci.

Se așază pe scaunul lui Kilorn, dar se ține la distanță, transformând centimetri dintre noi într-o prăpastie.

Motivul nu-i greu de înțeles.

— Îmi pare rău.

Mi se umplu ochii cu lacrimi. *I-am omorât fratele. L-am luat de lângă el.* Am omorât un criminal, un călău. Un om rău, pervers și fără suflet. Un om care m-ar fi omorât el pe mine, dacă nu l-aș fi împiedicat. I-ar fi omorât pe toți cei pe care îi iubesc. Un monstru cu chip de băiat. Un băiat care n-a avut nicio șansă, nicio speranță.

— Cal, îmi pare atât de rău.

Se apleacă și pune o mână pe pătură. Dar departe de mine, ca să nu-l pot

atinge. Așternuturile sunt mățăsoase și reci. Cal privește lung la modelul broderiei bogate, bleu-gri, urmărește cu degetul cusătura. Și tot nu spune nimic. Îmi vine să mă ridic în capul oaselor și să-i ating obrazul, ca să-l fac să se uite la mine și să-mi spună ce are de spus. Dar reușesc să-mi înfrânez această dorință.

Știam amândoi că se va ajunge aici. Știam amândoi că Maven era irecuperabil. Însă asta nu alungă durerea. Iar durerea lui este mult mai profundă decât a mea.

— Și acum? șoptește el, parcă întrebându-se pe sine.

Sau poate ne-am înșelat. Poate că ar mai fi putut fi salvat cumva. Gândul ăsta mă seacă la inimă și primele lacrimi mi se preling pe obraji. Poate și eu sunt o criminală.

Un singur lucru este cert. Nu vom afla niciodată.

— Și acum..., repet eu, întorcându-mă cu spatele la el.

Mă uit pe fereastră, la stelele abia vizibile prin ceață.

Minutele trec. Noi nu vorbim. Nu vine nimeni să mă vadă sau să-l caute pe Cal și să-l ia de aici. Și parcă-mi pare rău.

Până când îmi atinge ușor degetele cu ale lui. Foarte, foarte ușor.

Dar pentru mine este suficient.

EPILOG

Mare

— Sigur nu vrei să vezi?

Mă uit la Kilorn de parcă i-ar fi crescut brusc un al doilea cap. Atât de absurdă este sugestia lui, că nici nu-mi vine să-i răspund. Dar îmi aruncă o privire atât de stăruitoare, atât de inocentă. Mă rog, cât de inocentă poate fi o privire de-ale lui Kilorn. Pentru că el nu a fost deosebit de inocent nici măcar pe vremea când eram doar niște copii.

Își îndeasă mâinile în buzunarele de la uniforma montforteză și așteaptă să-i răspund.

— Ce să văd? mă rățoiesc eu la el, ridicând din umeri.

Ne aflăm pe aerodromul din Archeon. Norii și fumul care încă se mai ridică din câteva zone ale orașului acoperă apusul de soare. A trecut o săptămână și focurile nu au fost stinse în totalitate.

— O casă pe niște bețe șubrede? Probabil că a fost ori jefuită, ori s-a instalat altcineva acolo, bombăn eu, gândindu-mă la căsuța noastră din Pilonii.

Nu am mai trecut pe acolo și nici nu vreau s-o fac vreodată. Nu m-ar surprinde dacă nici n-ar mai exista. Îmi pot imagina foarte ușor că Maven a distrus-o ca să se răzbune pe mine. Pe vremea când încă mai era în viață. Oricum, nu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— De ce? *Tu* vrei să te întorci în Pilonii?

Kilorn scutură cu atâta putere din cap, că aproape se împleticește.

— Nici vorbă. Acolo nu mai e nimic de care să-mi pese.

— Lingușeala nu rezolvă nimic, îi răspund eu.

Îmi pare mult prea nerăbdător să se întoarcă în Montfort.

— Și cu Cameron cum rămâne? adaug eu, având grijă să nu mă audă și altcineva.

Cameron și părinții ei sunt legătura noastră cu orașele de tehnicieni. Evident, ei cunosc cel mai bine fostele mahalale și știu cum pot fi folosite în alte scopuri.

— Cum să rămână? rânjește Kilorn la mine.

Încearcă să evite subiectul. Însă i se aprind puțin obrazii.

— O să vină și ea în Montfort cam peste o lună, împreună cu detașamentul de nortani roșii și câțiva oameni cu sânge nou. Imediat ce se mai liniștesc lucrurile.

— Pentru instrucție?

Focul din obrajii lui începe să ardă mai tare.

— Firește.

Mă umflă răsul. *Neapărat să țin minte și să-l tachinez pe tema asta mai încolo*, îmi zic eu, cu ochii la Farley, care se apropie, urmată de câțiva generali din Comandament. Doamna general Lebădă dă din cap spre noi, în semn de salut.

Îi întind mâna.

— Mulțumesc, doamnă general Lebădă.

— Spune-mi Addison, îmi zâmbește ea. Cred că putem renunța o perioadă la numele de cod.

Farley se uită urât la noi două, prefăcându-se iritată.

— Bine ar fi ca avionul ăsta să meargă doar cu zâmbete. Vă urcăm la bord și nu mai avem nevoie de alt combustibil, spune ea tăios.

Însă ochii ei trădează unul dintre rarele ei momente în care chiar e bine dispusă. O iau de braț și ea se sprijină de mine. Nici asta nu-i stă în fire.

— Te porți de parcă n-aș putea să alimentez un avion, Farley.

Își dă ochii peste cap. Și ea abia așteaptă să ajungă în Montfort. Îmi imaginez cât de tare se bucură să se întoarcă la fetița ei. Clara crește foarte repede, este un copil fericit, care se află în siguranță. Și care nu știe ce s-a întâmplat înainte de nașterea ei.

Și care nu și-a cunoscut tatăl.

Gândul la Shade umbrește mereu și cele mai senine zile. Iar astăzi nu este o excepție. Însă parcă durerea nu mai este atât de intensă. Sigur, tot mă doare până în fundul sufletului, dar parcă nu-mi mai taie răsufllarea.

— Haide! mă îndeamnă Farley, obligându-mă să țin pasul cu ea. Cu cât ne îmbarcăm mai repede, cu atât decolăm mai iute.

— Așa stă treaba? glumesc eu.

Un grup de oameni se află deja lângă avionul cu motoarele pornite. Ne așteaptă pe noi și pe ceilalți, știind că plecăm astăzi spre Montfort. Davidson s-a întors acasă la el de câteva zile. Dar și-a lăsat niște oameni care să organizeze treburile de aici. Printre ei și Tahir, care are sarcina de a-i transmite în timp real informații despre procesul de reconstrucție.

Julian iese în evidență, datorită hainelor noi pe care le poartă. În lumina apusului, țesătura aruncă sclipiri aurii, cum erau culorile casei lui. Sara stă lângă el. Anabel stă în partea cealaltă. Cumva incompletă fără coroană, bătrâna îmi aruncă o privire de o indiferență cutremurătoare.

— Grăbește-te, Barrow! îmi ordonă Farley, făcându-i semn lui Kilorn să o urmeze.

Schimbă amândoi saluturi cu argintii și se urcă în avion, lăsându-mă să-mi iau rămas-bun în tihnă.

Nu-l văd pe Cal lângă unchiul sau bunica lui, dar nici nu mă aștept să stea la scara avionului. Așteaptă mai încolo, pe pistă, departe de ceilalți.

Julian întinde brațele spre mine și eu îl îmbrățișez strâns, respirând parfumul cald de hârtie veche, care îl însoțește în permanență, indiferent cu ce s-ar îmbrăca.

După un minut, se desprinde cu blândețe de mine.

— Haide, haide, doar o să ne vedem peste o lună!

Și Julian urmează să vină în Montfort peste câteva săptămâni. În calitate oficială de emisar al argintiiilor din Nortă. Dar presupun că-și va petrece cea mai mare parte a timpului îngropat în arhiva pe care i-o va pune la dispoziție Davidson, căutând să dezlege misterul apariției acelor oameni cu sânge nou.

Îi surâd fostului meu profesor și îl bat ușor pe umăr.

— Mă cam îndoiesc că vei reuși să te smulgi din hrubele Montfortului ca să ne faci o vizită.

Sara ridică ochii la mine.

— Am să am eu grijă de asta, șoptește ea, luându-l de braț.

Anabel nu este la fel de amabilă. Îmi mai aruncă o privire dușmănoasă, după care pufnește dezgustată de prezența mea și pleacă țanțoșă de lângă noi. Nu mă supăr. Încă mai crede că nepotul ei a refuzat să perpetueze dinastia și a renunțat la coroană dintr-un motiv absolut ridicol: pentru dragostea unei fete roșii.

Mă urăște din cauza asta. Chiar dacă nu-i nimic adevărat.

— Poate că Anabelerolan nu-i cea mai rațională persoană din câte există, însă înțelege cum stau lucrurile. Tu ai deschis o ușă care nu mai poate fi închisă, spune Julian încet, privind în urma reginei care se urcă în camionul militar. Chiar dacă ar vrea, acum nu l-ar mai putea înscăuna pe Cal.

— Ce se întâmplă cu Riftul? Cu Ținutul Lacurilor? Cu Piedmontul?

Clatină cu blândețe din cap ca să mă întrerupă.

— Cred că ți-ai câștigat dreptul ca să nu-ți mai faci griji în privința lor, cel puțin o vreme.

Mă bate ușor pe mână și continuă:

— Acolo sunt revolte, mișcări sociale. Roșiii trec cu miile granițele. Au aflat că schimbarea a început și nu mai poate fi oprită, draga mea.

Mă simt copleșită. Fericită și speriată în același timp. *Nu poate să dureze*, îmi spun din nou, știind că am dreptate. Oftez și alung gândul. Nu s-a terminat, dar pentru mine, da. Deocamdată.

Simt că trebuie să-l mai îmbrățișez încă o dată pe Julian.

— Mulțumesc, îi șoptesc eu la ureche.

Se desprinde și mă privește cu ochi strălucitori.

— Mda, bine... ajunge cu asta. Am un ego și așa prea mare, se bâlbâie el.

Și adaugă, împingându-mă în direcția unde se află nepotul lui:

— Oricum ți-ai pierdut destulă vreme cu mine. Haide, du-te!

Nu am nevoie de alte îndemnuri, cu toate că mă macină tot felul de emoții. Mi se pune un nod în gât, dar reușesc să le surâd amabil tuturor demnitarilor din alianța noastră refăcută. Trec pe lângă ei fără să mă oprească nimeni. Și mă apropiu de fostul rege.

— Hai să facem câțiva pași, îmi spune el.

Îl urmez până în umbrele de sub o aripă a avionului. Mai încolo pe pistă începe să urle alt motor, apărându-ne de oricine ar dori să tragă cu urechea.

— Dacă aș putea, aș veni și eu cu voi, spune Cal, întorcându-se să mă privească cu ochii lui ca bronzul aprins.

— Nu-ți cer asta, îi răspund eu.

Am mai rostit cuvintele astea. Cam de vreo zece ori până acum.

— Trebuie să rămâi aici, să refaci țara. Plus că mai sunt lucruri de făcut și în vest. În Ciron, în Tiraxes... dacă i-am putea ajuta cumva...

Mă întrerup, cu gândul la ținuturile acelea îndepărtate, întinse și stranii.

— Cred că așa este mai bine.

— *Mai bine?* strigă Cal și brusc aerul se înfierbântă în jurul lui.

Îl apuc cu blândețe de mână. Dar este de neoprit.

— Tu crezi că dacă pleci de lângă mine e *mai bine*? De ce? Doar nu mai sunt rege. Nici măcar din familie regală nu mai sunt. Sunt doar un...

— Nu spune „nimeni”, Cal. Tu nu ești un nimeni.

Îi citesc în ochi că dă vina pe mine. Îi simt pielea fierbinte sub degetele mele. Mă doare să-l văd în halul ăsta, să știu că îl rănesc.

— Sunt exact ce vrei tu să fiu, spune el gătit.

Abia acum îmi dau seama că nu știu când ne vom revedea. Dar nu pot să mă mai gândesc la trecut. Mi-ar fi și mai greu.

— Nu te prefac că ai renunțat la tot doar pentru că ți-am cerut-o eu. Știm amândoi că nu este adevărat.

Ai făcut-o pentru mama ta, pentru că așa este corect. Ai făcut-o pentru tine însuși.

— Și îmi pare bine, murmur eu, cu ochii la degetele lui, împletite cu ale mele.

Încearcă să mă tragă mai aproape de el, dar eu mă împotrivesc.

— Am nevoie de timp, Cal. La fel și tu.

Vocea îi este atât de gravă, că seamănă cu un mârâit. Mă înfioară.

— Eu hotărâsc de ce am nevoie și ce vreau.

— Atunci, măcar permite-mi să-mi dau seama cine sunt și ce anume vreau eu acum, îi spun eu tăios, luându-l prin surprindere.

Nu credeam, dar îmi joc bine rolul. Nu sunt Mareena, nu sunt fetița cu

fulgerele. Nici măcar Mare Barrow nu mai sunt. Ci persoana aceea născută din vâltoarea evenimentelor. Dar și Cal are nevoie să se redescopere – nu contează dacă este în stare să recunoască asta sau nu. *Amândoi* trebuie să ne vindecăm. Să ne refacem. La fel ca țara lui și tot ce ar putea să urmeze.

Din păcate, din fericire – trebuie s-o facem singuri.

Încă mai există prăpastia aceea între noi. Chiar mort, Maven tot reușește să ne despartă. Cal nu va recunoaște în veci asta, dar eu i-am citit ostilitatea în ochi în acea zi. I-am citit tristețea. Am văzut că mă învinuiește. În fond, i-am ucis fratele, și asta încă îl mai apasă. Pe mine sigur mă chinuiește.

Cal se uită la mine, iar ochii îi strălucesc ca soarele roșu de la orizont. Zici că sunt făcuți din flăcări.

Nu știu ce caută – vreo slăbiciune, vreo ezitare. Adevărul e că nu o găsește.

Mâna fierbinte mă mângâie pe gât și se oprește sub maxilar, în spatele urechii. Nu mă arde pielea lui, nu la fel de tare cum m-a ars a lui Maven, care și-a pus amprenta pe mine. Cal nu ar face una ca asta, nici măcar dacă l-aș ruga.

— Cât timp? șoptește el.

— Nu știu.

Acesta este adevărul. Habar n-am cât va dura până să mă simt din nou eu însămi sau să intru complet în pielea persoanei care sunt acum. Însă nu am decât optsprezece ani. Timp suficient.

Următoarea parte este mai grea și spun printre sughițuri.

— Nu-ți cer să mă aștepți.

Buzele lui le mângâie în fugă pe ale mele. Ne luăm rămas-bun.

Dar vom aștepta. Oricât va fi nevoie.

Valea Paradisului își merită numele. Este o câmpie care se întinde între munți pe kilometri întregi. Cu râuri și lacuri curate, locul acesta nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Ca să nu mai pomenesc de peisaj. Nu mă surprinde că Davidson s-a gândit să ne trimită aici ca să ne relaxăm. Locul acesta pare neprihănit, la o distanță considerabilă de zgomotul și mizeria lumii.

Ne plimbăm pe cărare în zori, având grijă să ne ținem la distanță de gheizerele fierbinți din jurul poienei. Majoritatea lacurilor sunt calme, dar din ele tot se înalță spirale de curcubeie. Superbe, dar ucigașe – capabile să te prăjească în doar câteva secunde. Cel puțin, așa mi s-a spus. Îl vedem în zare pe unul cum scuișă apă clocotită și nori de aburi spre cerul învăluit în cețuri purpurii. Stelele se sting una după alta. Este frig și îmi înfășor mai bine pe umeri șalul din lână groasă. Pașii noștri răsună pe puntea din lemn construită peste golful ruginiu.

Mă uit într-o parte la Gisa. Pare și mai delicată în ultimele zile, iar părul roșu și-l poartă într-o coadă lungă, împletită. Leagănă alene în mână coșul cu micul dejun. Ea a vrut să admirăm răsăritul de soare și cine sunt eu să-i refuz ceva surioarei mele?

— Uite ce culori superbe! murmură ea când ajungem la destinație.

Are dreptate: izvorul fierbinte pare desprins dintr-un vis. Hașurat cu roșu, apoi cu galben, apoi cu verde-intens. Și, în cele din urmă, cu cel mai pur albastru. Așa ceva nu are cum să fie adevărat.

Am fost avertizate în repetate rânduri și, oricât de mult am vrea, niciuna dintre noi nu-și înmoaie degetul în apele de sub noi. Nu cred că m-ar amuza foarte tare să mi se jupoaie pielea. Însă Gisa se așază pe podeț, cu picioarele strânse sub ea. Scoate din traistă un carnețel și începe să deseneze, notând și niște observații alături.

Mă întreb ce anume îi inspiră locul acesta.

Eu am chef să mănânc și să cotrobăi prin coș după niște chifle calde încă. Mama a avut grijă să nu stăm cu burțile goale.

— Ți-e dor de el? mă întrebă din senin sora mea, fără să-și ridice privirea. Întrebarea mă ia prin surprindere, mai ales imprecizia ei. Ar putea să se refere la oricine.

— Kilorn o duce bine. S-a întors în Ascendant, iar Cameron va ajunge și ea acolo în câteva zile.

Pe Gisa n-o deranjează că acum Kilorn este cu altcineva. În ultima vreme îi pasă mai mult de vânzătoarea aia drăgălașă din oraș.

— Nu despre Kilorn vorbesc, zice ea tăios, iritată de încercarea mea de a evita răspunsul.

— Da? fac eu pe proasta.

Numai că sora mea nu se distrează deloc.

— Evident că mi-este dor de el.

Mi-e dor de Cal. Mi-e dor de Shade. Mi-e dor chiar și de Maven.

Gisa nu mai insistă.

Tăcerea mă satură la fel de mult ca gustarea pregătită de mama. În locul acesta îți este ușor să uiți. Să te simți într-un alt timp. Savurez senzația asta de detașare, cu toate că grijile încă mă mai apasă. *Și ce va fi acum?* Încă n-am reușit să aflu.

Și, pentru o vreme, nici nu trebuie.

— Bizoni, șoptește Gisa, arătând cu mâna peste bazinul gheizerului.

Mă încordez toată, gata să țâșnesc. Dacă vreuna dintre fiarele alea ajunge prea aproape de noi, eu vă trebui s-o duc pe Gisa la adăpost. Mă mănâncă fulgerele pe sub piele, pregătite să explodeze. Senzația mi se pare acum aproape ciudată. Nu m-am mai antrenat de când ne-am întors în Montfort. Îmi

tot spun că am nevoie de odihnă. Iar Bree și Tramy continuă să mă facă puturoasă.

Bizonii sunt departe, cel puțin la cincizeci de metri de noi. Și merg agale în direcție opusă. Cireada nu este prea mare – vreo douăsprezece animale din astea, toate cu blană scurtă, maro-închis. Și toate deplasându-se cu o grație absolut surprinzătoare pentru niște creaturi atât de grele. Îmi aduc aminte de ultima mea întâlnire cu un bizon. Nu a fost tocmai pașnică.

Gisa revine la desenul ei.

— Ghidul pe care ni l-a dat Davidson mi-a dezvăluit o chestie interesantă.

Premierul a avut amabilitatea să ne dea o escortă pentru plimbările astea prin vale.

— Nu mai spune? zic eu, fără să-mi iau ochii de la cireadă.

Vreau să fiu pregătită în caz că animalele alea se vor rezezi la noi.

Sora mea continuă să vorbească, fără să-și dea seama de pericolul care ne amenință.

— Mi-a spus că pe vremuri bizonii aproape dispăruseră cu totul. Au fost vânați și uciși mii, poate milioane. Și doar câțiva mai rămăseseră pe tot continentul.

— Imposibil, o contrazic eu. Sunt în toată Valea Paradisului. Și în câmpiile de dincolo de ea.

— Asta mi-a zis ghidul, spune Gisa, parcă enervată de dezacordul meu. Și e treaba lui să știe tot ce se petrece aici.

— Bine, oftez eu. Și ce s-a întâmplat după aia?

— S-au întors. Treptat, unul câte unul, dar s-au întors.

Mă încrunt, surprinsă de simplitatea răspunsului.

— Cum?

— Datorită oamenilor, zice ea răspicat.

— Dar credeam că oamenii i-au omorât.

— Așa a și fost, dar după aia s-a schimbat ceva, continuă ea pe un ton mai aspru.

Acum chiar sunt convinsă că o scoate din sărite lipsa mea de înțelegere.

— Transformarea a fost atât de mare... că a schimbat cursul lucrurilor.

Nu știu de ce, dar vorbele Gisei îmi amintesc de ceva ce mi-a spus Julian odată, acum multă vreme. *Suntem făcuți pentru a distruge. Este constanta speciei noastre.*

Am văzut asta cu ochii mei în Archeon, în Golful Portuar, pe fiecare câmp de luptă. În felul în care erau tratați și încă mai sunt tratați roșiii pe tot continentul.

Însă lumea se schimbă.

Distrugem, dar și reconstruim.

Bizonii se îndepărtează și dispar printre copacii din zare. În căutare de alte pajiști verzi, fără să le fi observat pe fetițele de la marginea apei.

Au renunțat să maiucidă. La fel vom face și noi.

Pe drumul înapoi spre căsuța care se prăjește sub razele soarelui, Gisa vorbește despre toate cele învățate în ultima săptămână. Îi place ghidul – este o femeie tânără, care cred că-i place și mai mult lui Bree.

Mintea îmi rătăcește aiurea, așa cum face de obicei în clipe de răgaz ca acestea. Trece în revistă amintirile, se întrebă ce va fi în viitor. În câteva săptămâni ne vom întoarce în capitala Montfortului. Mă întreb cât de mult se va fi schimbat lumea. Deja era de nerecunoscut când am plecat. Numai la *Evangeline Samos* nu m-aș fi gândit că va veni să trăiască în Ascendant, ca oaspete al premierului. Cel puțin, așa am auzit eu. O parte din mine încă o mai urăște și pe ea, și toată familia ei pentru tot răul pe care ni l-au făcut și pentru cel pe care l-au răpit de lângă noi. Însă învăț să mă împac cu furia asta, să nu o uit, dar nici s-o las să mă mănânce de vie.

Ating ușor pietricelele din urechi, rostindu-le numele pe rând. Ele îmi dau echilibrul de care am nevoie. Roz, roșu, purpuriu-închis, verde. Bree, Tramy, Shade, Kilorn.

N-aș putea să rămân, îmi spun eu pentru a suta oară. Încă nu știu dacă mă va aștepta.

Voi afla când mă voi întoarce.

Mângâi cu vârful degetelor ultimul cercel. Cel mai nou. Tot cu o pietricică roșie, roșie ca focul, roșie ca sângele meu.

Cu siguranță mă voi întoarce.

virtual-project.eu

